

Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu

Contents

Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu	3
1. Chương 1: Sét Đánh – Hồn Xuyên Không.	3
2. Chương 2: Người Cửa Cổ Gia	7
3. Chương 3: Thánh Chỉ Ban Hôn	9
4. Chương 4: Nửa Đêm Bất Quý	11
5. Chương 5: Huyết Vương Vô Danh	13
6. Chương 6: Đạp Gió Mà Đi	16
7. Chương 7: Gả Cho Huyết Vương	18
8. Chương 8: Bảo Vệ Chàng Cả Đời	20
9. Chương 9: Quý Nhan Kinh Người	22
10. Chương 10: Giết Gà Dọa Khỉ	25
11. Chương 11: Đại Hôn Xuất Phủ	27
12. Chương 12: Mười Chiếc Thuyền Ở Vân Hồ	29
13. Chương 13: Có Người Khiêu Khích	31
14. Chương 14: Đòi Một Khoản Tiền Lớn	34
15. Chương 15: Lễ Hội Vân Hồ	36
16. Chương 16: Cổ Nhiễm Trần Tội	38
17. Chương 17: Vũ Văn Thiên Hàm	40
18. Chương 18: Bảy Người Nói Đuôi Nhau Tới Thuyền	43
19. Chương 19: Bốn Phi Cũng Đánh Cuộc.	45
20. Chương 20: Cuộc So Tài Đoạt Cầm Quý	47
21. Chương 21: Một Khúc Phụng Hoàng Kiếp	50
22. Chương 22: Lấy Tên Phong Huyết Lân.	53
23. Chương 23: Bắt Đầu “phúc Hắc”	55
24. Chương 24: Tặng Vòng Tay Huyết Ngọc	58
25. Chương 25: Bữa Sáng Đầu Tiên	60
26. Chương 26: Nửa Đời Nhấp Nhò	63
27. Chương 27: Nhìn Dung Nhan Tuyệt Thế (canh Hai Dâng Lên)	65
28. Chương 28: Bi Kịch Của Mị Chân Chó	68
29. Chương 29: Trêu Ghẹo Mắt Chuột	70
30. Chương 30: Thánh Chỉ Đến.	73
31. Chương 31: Hoàng Hậu Ra Oai Phủ Đầu	75
32. Chương 32: Mưa Mai Và Gây Khó Dễ Ngược Lại.	77
33. Chương 33: Trong Thâm Cung Có Mỹ Nhân	80
34. Chương 34: Ta Muốn Mạng Của Nàng Ta	82
35. Chương 35: Sinh Mạng Mỹ Nhân Mất Đi Trong Nháy Mắt	84
36. Chương 36: Phong Tỏa Công Lực Ngoài Mười Bước.	87
37. Chương 37: Quý Có Biết Đau Lòng Không.	89
38. Chương 38: Mở Thanh Lâu Được Chứ	91
39. Chương 39: Ngày Lại Mặt Phải Đúng Giờ Ngọ	93
40. Chương 40: Thầy Tướng Số Nói	96
41. Chương 41: Hãy Dẫn Ta Đi Cùng	98

42. Chương 42: Ta Tới Quạt Gió Thổi Lửa	101
43. Chương 43: Kéo Chủ Mẫu Sama Đi	103
44. Chương 44: Đây Là Một Hiểu Lâm (canh Hai Dâng Lên)	106
45. Chương 45: Hắt Nước Bắn Ai Sợ Ai	108
46. Chương 46	110
47. Chương 47: Điều Lăn Lộn Trên Giang Hồ	112
48. Chương 48: Dao Nhi Muốn Gả Cho Chàng	115
49. Chương 49: Ai Dám Giành Nam Nhân Của Ta	117
50. Chương 50: Ai Đập Đồ Cổ Mạnh Hơn	119
51. Chương 51: Diễm Xà Vắn Cắn Giường Hàn Băng.	121
52. Chương 52: Cổ Gia Quả Nhiên Là Đóa Hoa Tuyết Thế (canh Hai)	124
53. Chương 53: Có Nữ Quỷ Sau Bài Vị	127
54. Chương 54: Khinh Vũ Cầm Nhận Chủ	129
55. Chương 55: Huyết Vương Phủ Có Khách Tới Chơi	131
56. Chương 56: Bữa Trưa Đặc Biệt Của Huyết Vương Phủ	133
57. Chương 57: Hút Máu Của Ta (1-2-3)	135
58. Chương 58: Sao Ta Đành Lòng (1-2-3-4)	144
59. Chương 59: Chương 59: Vô Tình Gặp Gỡ Hỏa Diễm (1)	154
60. Chương 60: Sáu Mươi Tư Món Sính Lễ	157
61. Chương 61: Khách Không Mời Mà Đến (1)	162
62. Chương 62: Di Chuyển + Bị Lừa (1)	165
63. Chương 63: Tiêu Diệt Bách Hoa Sơn Trang (1)	168
64. Chương 64: Chương 64. Mười Dặm Hồng Trang (1-2)	170
65. Chương 65	171
66. Chương 66: Chương: 66	176
67. Chương 67: Hoàn Mỹ	181
68. Chương 68: Lại Gặp Trăng Tròn	184
69. Chương 69: Hiểm Trung Cầu Thắng	186
70. Chương 70: Thành Ngọc	189
71. Chương 71: Rượu	194
72. Chương 72: Trong Rượu Có Độc.	197
73. Chương 73: Thạch Thất Trong Giếng Cạn(1)	200
74. Chương 74: Chương 73: Thạch Thất Trong Giếng Cạn (4)	202
75. Chương 75: Chương 74: Quỷ Vương Ly Lạc	205
76. Chương 76: Chương 75. Hình Phật Mười Năm	209
77. Chương 77: Chương 75. Hình Phật Mười Năm (2)	214
78. Chương 78: Chương 76: Kết Thúc Cuốn Một.	216
79. Chương 79: Chương 1	219
80. Chương 80: Chương 2	222
81. Chương 81: Chương 3. Thành Cổ Bắc (1-3)	225
82. Chương 82: Chương 4: Bắc Ưng Vân Lan.	233
83. Chương 83: Chương 5: Dư Thạch Cầu Hôn.	236
84. Chương 84: Một Nửa Gia Sản	239
85. Chương 85: Chương 7. Quyết Định Đại Hôn (hơn Vạn) 1-2	241
86. Chương 86: Chương 8: Huyết Ngọc Xuất Hiện. (1)	246
87. Chương 87: Chương 9. Hơn Vạn + Xin Lỗi (1)	249
88. Chương 88: Chương 9. Hơn Vạn + Xin Lỗi (1)	252
89. Chương 89: Chương 9. Hơn Vạn + Xin Lỗi (2)	255
90. Chương 90: Chương 10. Tội Không Có Con	258
91. Chương 91: Chương 11. Mị Được Tuyệt Hoan	261
92. Chương 92: Chương 12: Nổi Trận Lôi Đình	264
93. Chương 93: Chương 13: Kế Hoạch Của Các Nàng	267
94. Chương 94: Chương 14: Nếu Còn Sống	270
95. Chương 95: Chương 15: Tiêu Trừ Hiểu Lâm	274

96. Chương 96: Chương 16. Bị Đoạt?	278
97. Chương 97: Chương 17. Cận Thân!	281
98. Chương 98: Chương 1. Thiên Tâm Hiện Thân	285
99. Chương 99: Chương 2. Mối Nguy Hiểm Từ Tuyết Cơ	288
100. Chương 100: Chương 3: Tan Thành Mây Khói (1)	291
101. Chương 101: Chương 3: Tan Thành Mây Khói (2)	293
102. Chương 102: Chương 4. Trả Lại Khinh Vũ Cầm	298
103. Chương 103: Chương 5. Đài Cao Huyết Trì (đại Kết Cục 1)	301
104. Chương 104: Chương 5: Đài Cao Huyết Trì (đại Kết Cục 2)	304
105. Chương 105: Chương 5: Đài Cao Huyết Trì (3)	306
106. Chương 106: Chương 5: Đài Cao Huyết Trì (đại Kết Cục 4)	310
107. Chương 107: Ngoại Truyện: Cổ Uyển Ngưng Và Cổ Nhiễm Trần	315

Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu

Giới thiệu

Kiếp này chọc vào người của Cổ Nhực Phong ta, phải chết; chọc vào người của Huyết Vương, thật x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-phi-dien-cua-vuong-gia-khat-mau>

1. Chương 1: Sét Đánh – Hồn Xuyên Không.

Cổ Nhực Phong vẫy tay ra hiệu ọi người lui xuống, từng người từ từ rời đi tốc độ không nhanh không chậm, giống như là rất nhàn nhã, mà hai bàn tay đang nắm chặt dưới ống tay áo đã bán đứng tâm tình của cô.

Cổ Nhực Phong rất kích động, đúng, rất, kích động!

Hôm nay cô đã phế bỏ người chú ruột vô tình vô nghĩa, lấy oán trả ơn của mình. Tất cả vây cánh của ông ta cũng đã bị cô dùng tốc độ sấm rền gió cuốn tiêu diệt hết toàn bộ, trên cõi đời này đã không còn ai có thể uy hiếp được cô và em trai của cô.

“Chị.” Một người có dáng dấp tương tự Cổ Nhực Phong tới bảy phần bỗng xuất hiện trước mặt Cổ Nhực Phong, nhẹ nhàng gọi một tiếng, ánh mắt đỏ bừng chứng minh cậu đang mất bình tĩnh. Người này chính là em trai ruột của Cổ Nhực Phong – Cổ Nhực Minh.

Cổ Nhực Phong ngẩng đầu, hóa ra đã đến nơi này: “Vào thôi.” Sau đó cô đưa hai tay lên đẩy cánh cửa mỏng vào phía bên trong, giống như đang đẩy một vật nặng tựa ngàn cân.

Bên trong là hai tấm linh vị, khô khốc không tiếng động, phía trên là mấy chữ đặc biệt bắt mắt “Linh vị của ba – Cổ Khuynh Chi, Linh vị của mẹ - Nguyệt Mẫn Chi”. Bốn phía trong căn phòng đều đặt một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, chiếu sáng toàn bộ căn phòng nhỏ vốn luôn mờ tối u ám.

Cổ Nhược Phong và Cổ Nhược Minh yên lặng tiến lên, mỗi người thấp ba cây nhang, cung kính quỳ trên mặt đất.

“Ba, mẹ, cuối cùng Phong Nhi cũng đã báo thù được cho hai người rồi.” Cô dùng sức đập mạnh đầu lạy ba cái trên mặt đất. Thấp nhang xong, Cổ Nhược Phong cũng không thể không chế nổi tâm tình của mình nữa, cô ôm chặt Cổ Nhược Minh ở bên cạnh, khóc thành tiếng.

Có ai biết được suốt mười tám năm nay cô luôn phải một mình trải qua những tháng ngày sống trong âm mưu và báo thù. Mỗi lần tỉnh giấc giữa đêm vì ác mộng, từng cảnh máu tươi chảy đầm đìa cứ phát đi phát lại như những thước phim quay chậm!

Khuôn mặt nhìn nghiêng đầy dữ tợn và đắc ý của chú ruột. Ánh mắt kinh ngạc, chua xót, đau lòng, hối hận, bất đắc dĩ của ba. Vết mặt cầm hận của mẹ. Máu tươi chảy đầy mặt đất, giống như cánh hoa cuối cùng rơi xuống lộ ra vẻ đẹp rực rỡ.

Khi đó cô mới mười tuổi, còn em trai Cổ Nhược Minh chỉ mới năm tuổi, hai người mới vừa ra ngoài dạo chơi về, cô bịt chặt miệng của mình và em trai, nhanh chóng chạy ra cửa rời khỏi đó, cách xa cái nơi gọi là nhà này.

Trốn đông trốn tây suốt mười năm, khi tới hai mươi tuổi thì trở về gia tộc, tám năm tranh phong đối lập nhau từ ngoài sáng tới trong tối, âm mưu cạm bẫy, hôm nay cuối cùng cũng đã kết thúc! Không còn lúc thì dùng độc được ám sát, lúc thì dùng ám khí hãm hại, rốt cuộc cô cũng có thể cho ba mẹ ở dưới cửu tuyền một câu trả lời thỏa đáng.

“Chị.” Cổ Nhược Minh vỗ nhẹ lên lưng Cổ Nhược Phong, hai dòng nước mắt trong suốt cũng rơi xuống theo cô. Mười tám năm nay, cậu nhìn thấy rất rõ ràng, một đứa bé mười tuổi, tự nuôi sống chính mình cũng đã khó khăn rồi, vậy mà chị ấy còn phải chăm sóc cho đứa em năm tuổi như mình, ở nơi hoang vu thôn dã phải đánh nhau với sói, tranh thức ăn với khỉ, giành sơn động với hổ, hơn nữa còn phải liều mạng với những kẻ truy sát họ!

Mỗi một lần, chị ấy đều cẩn thận bảo vệ cậu ở sau lưng. Mỗi một lần, chị ấy đều đỡ đao kiếm trí mạng thay cho cậu. Mỗi một lần, chị ấy đều dịu dàng nói với cậu không có việc gì, cho dù là thân thể đang bị thương nặng sắp mất mạng!

Mặc dù bản thân cậu cũng làm được không ít chuyện, nhưng so với chị gái mà nói thì thật sự vẫn còn kém quá nhiều! Chị gái vì báo thù, đã lãng phí mất mười tám năm tuổi thanh xuân, cuộc đời này có bao nhiêu lần mười tám năm chứ?

Cả căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, Cổ Nhược Minh hai mươi ba tuổi ôm chặt Cổ Nhược Phong chỉ cao tới cằm mình, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, ngũ vị tạp trần, ít nhất, chuyện này cũng đã kết thúc rồi không phải sao? Bọn họ có thể sống cuộc sống mà mình muốn, không còn người nào dám tính kế hại họ nữa!

“Minh Nhi.” Cổ Nhược Phong đẩy Cổ Nhược Minh ra, giao chiếc nhẫn bằng ngọc đại biểu cho thân phận gia chủ đang cầm trong tay cho cậu: “Từ nay về sau, em chính là gia chủ của nhà họ Cổ.” Trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng, người em trai này của cô quả thật đúng là một nhân tài, hoàn toàn không hề thua kém cô, vị trí gia chủ đương nhiên phải do cậu đảm nhận.

“Chị, em.” Cổ Nhược Minh nhìn chiếc nhẫn bằng ngọc trong tay, đây là thứ mà chị ấy phải liều mạng cướp đoạt, chỉ có thân phận của gia chủ mới có thể cho chị ấy một cuộc sống tự do không còn bị ai uy hiếp, cậu không thể nhận nó!

“Ầm ——” trên không trung vang lên một tiếng sét, trong đầu Cổ Nhược Phong tê dại một hồi như bị xé rách, lúc nhắm mắt lại thứ cô nhìn thấy ngay trước mắt chính là khuôn mặt lo lắng của Cổ Nhược Minh.

“Khụ khụ ——” Cổ Nhược Phong cảm thấy có chút hít thở không thông, cổ họng khô rất khó chịu.

Mở mắt ra, đây không phải là phòng của mình, cũng không phải là phòng của Minh Nhi! Một mồi lắc lắc đầu một cái, một vài đoạn ký ức lộn xộn tràn vào trong đầu như thủy triều, cảm giác giống hệt như trước khi bị sét đánh, chỉ là lần này có thêm một vài ký ức không thể hiểu nổi.

Cổ Nhược Phong lẳng lẳng nằm ở trên giường, ánh mắt cực kỳ bất đắc dĩ, chuyện này gọi là gì vậy? Mượn xác hoàn hồn? Hay là xuyên qua? Chẳng lẽ thân thể ở kiếp trước của mình đã bị sét đánh chết rồi sao?! Vậy chẳng phải là Minh Nhi sẽ gặp muộn chết ư?

Aiz, Minh Nhi mà nổi giận thì ngay cả mình cũng phải nhượng bộ lui binh, hi vọng mấy lão bất tử trong tộc có thể chịu được. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ở thế giới kia, người duy nhất có thể khiến mình quan tâm chính là Minh Nhi, hiện tại chiếc nhẫn ngọc đã ở trong tay Minh Nhi, Minh Nhi chính là gia chủ của nhà họ Cổ, bên dưới cũng đều là người của mình, không ai có thể bắt nạt nó. Nếu như có, thì cũng vẫn còn một đứa trẻ tên là Thủy Nguyệt.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Cổ Nhược Phong bỗng cong lên, Thủy Nguyệt chính là người mà mình và Minh Nhi cứu được khi còn bé, tuổi tác xấp xỉ Minh Nhi, tâm địa thiện lương, hoạt bát đáng yêu, võ nghệ cũng đã luyện tới một trình độ không tệ, ngày ngày dính chặt Minh Nhi, tình cảm giữa con bé và Minh Nhi, bất kể là ai cũng đều nhìn ra được.

Trước đây nàng còn dự tính sau khi hoàn thành kế hoạch trả thù thì sẽ làm chuyện vui cho bọn họ, chỉ là, có lẽ hy vọng này thất bại rồi. Cũng tốt, ít nhất Minh Nhi cũng sẽ không cô đơn.

Thân thể này thật sự là khiến cho Cổ Nhược Phong không thể nói được gì! Chủ nhân cũ của nó cũng tên là Cổ Nhược Phong, không biết đây có phải là duyên phận hay không. Nhưng mà bình thường mọi người đều gọi nàng ấy là Cổ Tiểu Tứ, bởi vì nàng ấy là vị tiểu thư thứ tư ở trong nhà.

Cổ Tiểu Tứ này, từ khi sinh ra đã điên điên khùng khùng, nhưng mà trong đầu cũng hiểu được một số việc.

Chẳng hạn như nơi này là Thiên Phượng Đại lục, bây giờ là Thiên Phượng năm thứ 673, quốc gia mà mình đang sống là Mộ Dung Vương triều – một trong tam đại Vương triều của Thiên Phượng Đại Lục, đương kim Hoàng đế là Mộ Dung Tô, hai Vương triều còn lại theo thứ tự là Hiên Viên Vương triều, Thiên Vu Vương triều, Hoàng đế là Hiên Viên Vũ, Thiên Vu Tùng Minh.

Xung quanh còn có N nước nhỏ, chính xác mà nói thì chính là nước phụ thuộc. Thiên Phượng Đại Lục này có ba đại gia tộc, theo thứ tự là Cổ gia, Trình gia, Trương gia. Mình chính là Tiểu Tứ của Cổ gia.

Còn đang suy nghĩ thì một câu nói đột nhiên bay vào đầu: ” Cổ gia có ba người con gái rưỡi, người người đều là tiên nữ trên trời. Chỉ có một nửa Cổ Tiểu Tứ, vừa không có tài không có diện mạo lại bị điên.” Xem ra, đây chính là lời nói để hình dung Cổ Tiểu Tứ, ba người rưỡi? Cổ Tiểu Tứ là một nửa? Cái này thật đúng là là khinh người quá đáng mà!

Nơi này cũng có Cổ gia ư? Cổ Nhược Phong cảm thán một tiếng: Vận mệnh thật vô thường. Gia chủ đương nhiệm của Cổ gia là Cổ Hạo Nhiên, có ba vị phu nhân, mặc dù không đến mức tam thê tứ thiếp, nhưng cũng vượt qua trái ôm phải ấp rồi.

Đại phu nhân Diệp Tích Tuyết, là con gái của Đại tướng quân Diệp Mông, sinh ra đại công tử Cổ Nhiễm Trần, đại tiểu thư Cổ Nhược Dao.

Tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu, con gái của Lễ bộ Thượng thư, sinh ra hai nữ nhi, theo thứ tự là nhị tiểu thư Cổ Nhược Ly, tam tiểu thư Cổ Nhược Kỳ.

Còn mẫu thân của Cổ Tiểu Tứ lại là nhị phu nhân Cổ Uyển Ngưng, chính là biểu muội của Cổ Hạo Nhiên, hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, chỉ tiếc rằng hôn sự với đại phu nhân là do chính Hoàng thượng tứ hôn, vì vậy Cổ Uyển Ngưng phải vào cửa chậm nửa bước, chỉ đành làm Nhị phu nhân.

Cổ Tiểu Tứ còn có một ca ca ruột, là Cổ Nhiễm Mặc, chính là nhị công tử của Cổ gia, y và Cổ Nhiễm Trần đều là mười tám tuổi. Phụ mẫu và ca ca của Cổ Tiểu Tứ đều đối xử với nàng ấy không tệ, nếu không chỉ dựa vào dáng vẻ điên khùng này của Cổ Tiểu Tứ, còn có thể sống tốt đến tận bây giờ sao?

“Xem sơ qua” toàn bộ tác phong thuở bình sinh của Cổ Tiểu Tứ, dù là người mạnh mẽ dũng cảm như Cổ Nhược Phong cũng không nhịn được rung mình một cái.

Cổ Tiểu Tứ, nàng ấy thật sự không bị điên! Nàng ấy mà điên lên thì không phải là người! Mỗi nhà trong kinh thành gần như đều đã bị nàng ấy ghé thăm, chỉ cần là chỗ nàng ấy đi qua, thì tất cả đều giống như có cuồng phong lướt qua phá hỏng toàn bộ mọi thứ trên mặt đất!

Cái này coi như không có gì, Cổ Tiểu Tứ còn cướp bánh màn thầu của ăn mày, so tiếng sủa với chó giữ cửa, giữa mùa đông lại đi nghịch nước đến nỗi thiếu chút nữa là bị chết đuối, cắn con rùa còn sống, thậm chí có lúc còn nhất quyết phải ngồi chồm hổm trong nhà xí một ngày một đêm không chịu bước ra! Trong cái đầu này chứa cái gì vậy!

Đầu vẫn còn hơi đau, Cổ Nhược Phong lắc nhẹ thêm lần nữa, trong đầu lại truyền vào mấy câu nói: “Người không đi đập phá thì ta sẽ giết chết mẫu thân người.”

“Nhảy vào trong nước, không được phép bước ra! Nếu không ta sẽ bảo phụ thân đuổi ca ca người ra khỏi phủ!”

“Tôi cướp bánh màn thầu của hần, ăn đi!”

“Nhổ hết tất cả những bông hoa này đi!”

“Đi vào nhà vệ sinh, một ngày một đêm cũng không được ra ngoài!”

“Không được phép nói những chuyện này cho người khác biết. Nếu không mẫu thân người ca ca người đều phải chết!”

“ ”

“ ”

“ ”

“Cổ Tiểu Tứ, hôm nay người đi treo cổ đi.” Cuối cùng, Cổ Như Phong chấn động tỉnh mộng, tiếp theo, nàng nổi giận rồi. Hóa ra Cổ Tiểu Tứ này lại treo cổ tự tử! Không trách được cổ họng mình lại đau như thế này! Còn nữa, những người đó rốt cuộc là ai, sao lại uy hiếp Cổ Tiểu Tứ như vậy, khó trách Cổ Tiểu Tứ này cả ngày điên điên khùng khùng làm loại chuyện như vậy. Nếu để ỉnh gặp được, nhất định phải róc xương lột thịt những loại người đó!

“Tốt! Tốt!” Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc xuất hiện trong tai Cổ Nhược Phong, không phải là trong đầu. Cổ Nhược Phong quay đầu, hơi chấn động, đó không phải là mình trước kia sao?

“Người là. Cổ Nhược Phong?” Một giọng nói giống hệt phát ra từ trong miệng Cổ Nhược Phong, mang theo tiếng khàn khàn.

“Đúng vậy, ta chính là Cổ Tiểu Tứ.” Bóng người lay động nhẹ nhẹ, Cổ Nhược Phong thấy rõ, đó chính là Cổ Tiểu Tứ, chủ nhân của thân thể này, chẳng qua là đang ở trạng thái linh hồn mà thôi.

“Người.” Cổ Nhược Phong tắt tiếng, không biết nên nói gì, nói cảm ơn thân thể của nàng sao? Đối đáp trò chuyện với linh hồn của người có dáng dấp giống hệt mình trước kia ư?

“Ta biết rõ người cũng tên là Cổ Nhược Phong, ta rất vô dụng, không thể bảo vệ mẫu thân và ca ca. Người nhất định phải giúp ta.” Cổ Tiểu Tứ vội vàng nói, mang theo lòng thành khẩn tha thiết.

“Bảo vệ mẫu thân người và ca ca người? Mười lăm năm qua không phải đều là bọn họ đang bảo vệ cho người sao?” Cổ Nhược Phong nghĩ không thông, có phải là đầu óc của Cổ Tiểu Tứ này thật sự có vấn đề hay không vậy?

“Họ nói nếu ta không làm theo lời họ, thì họ sẽ giết chết mẫu thân và ca ca.” Cổ Tiểu Tứ chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói, rõ ràng là mình đang bảo vệ mẫu thân và ca ca!

“Người là người ngu à? Bọn họ sẽ không thật sự giết chết mẫu thân và ca ca của người, bọn họ chỉ đang dụ dỗ người thôi.” Cổ Nhược Phong vừa bực mình vừa buồn cười, tại sao lời như thế mà cũng có người tin chứ?

“Không phải vậy, mẫu thân không có võ công, ca ca biết võ công nhưng đại ca lại còn giỏi hơn, cho nên, họ nhất định sẽ giết chết mẫu thân và ca ca!” Cổ Tiểu Tứ giải thích.

“Ách.” Cổ Nhược Phong lại im lặng lần nữa, “Chắc không phải là từ nhỏ bọn họ đã luôn nói với người như vậy đấy chứ?”

“Đúng vậy, đại tỷ còn cầm dao nhỏ chém ta một nhát, nói nếu ta không làm như vậy, thì tỷ ấy sẽ đối xử với mẫu thân như vậy, chém từng nhát từng nhát, giết chết mẫu thân.” Cổ Tiểu Tứ cắn môi.

“Thì ra là như vậy.” Cổ Nhược Phong nhỏ giọng tự nói, xem ra Cổ Tiểu Tứ này từ nhỏ đã quen với việc bị người ta uy hiếp nên mới có thể như vậy, khi đó thần chí vẫn còn ngây thơ, kết quả là tạo thành thói quen. Hóa ra Cổ Tiểu Tứ này còn phải gánh vác “Trách nhiệm” nặng như vậy.

“Vậy ta nói cho người biết thật ra thì bọn họ cũng chỉ là đang uy hiếp người mà thôi, họ sẽ không dám giết chết mẫu thân và ca ca của người thật đâu, người có muốn quay về trong thân thể này hay không?” Cổ Nhược Phong dò hỏi, dù sao thân thể này cũng không phải là của mình, tuy nói là đáng về rất giống mình, nhưng cuối cùng cũng không phải là mình. Nếu như nàng ấy muốn, vậy thì mình sẽ trả lại cho nàng ấy.

“Hả? Nhưng mà, ta không trở về được.” Cổ Tiểu Tứ khó xử nói ra.

“Ta có thể giúp người.” Cổ Nhược Phong nói xong thì giơ tay lên, mình có thể thấy Cổ Tiểu Tứ chứng tỏ Quỷ nhân của mình vẫn còn, không biết có phải là nội lực cũng đã xuyên không theo hồn của mình tới đây không nhỉ?

Cảm giác quen thuộc trong cơ thể nói cho nàng biết đúng thật là như thế, Cổ Nhược Phong cực kỳ vui mừng, như vậy thì tốt. Cô giơ tay lên tạo một ấn ký đánh về phía Cổ Tiểu Tứ, nhưng lại thấy bóng dáng của Cổ Tiểu Tứ đang dần tiêu tán. Tại sao lại có thể như vậy, kết ấn này rõ ràng có thể đẩy linh hồn của Cổ Tiểu Tứ về lại trong cơ thể nàng ấy cơ mà, sao lại xuất hiện loại tình trạng này?

-Hết chương 1-

2. Chương 2: Người Của Cổ Gia

Cổ Nhược Phong nghĩ tới đây, hai tay nhanh chóng đan lại thành một Thủ Ấn, đánh về phía Cổ Tiểu Tứ một lần nữa. Thế nhưng linh hồn của nàng ấy cũng chỉ dừng lại trong một nháy mắt ngắn ngủn, sau đó lại bắt đầu tiêu tán.

“Vô dụng thôi, trước đó trên người ta đã bị dính máu, xin người hãy thay ta chăm sóc cho nương và ca ca thật tốt.” Theo bóng Cổ Tiểu Tứ biến mất, câu nói sau cùng này cũng truyền vào trong tai Cổ Nhược Phong.

Dính máu? dd.lqd Dính máu cũng không sao cả, nhưng nếu máu này là máu chó, thì hồn phách nhất định không quay về thân thể được.

Trời ơi, Cổ Tiểu Tứ, rốt cuộc thì người dính vào cái vận gì vậy! (Về phần rốt cuộc là cái vận gì, các bạn hãy tự mình nghĩ đi. . .) Nhưng mà, tại sao mình có thể nhập vào trong cổ thân thể này? Chẳng lẽ là vì mình có Quỷ nhân ư?

Cổ Nhược Phong mê man.

Trong lúc Cổ Nhược Phong còn đang nhìn chăm chăm lên đỉnh giường mãi suy nghĩ viễn vông, thì cửa phòng bỗng được mở ra. Tiếng cửa mở “Ken két” đã kéo hồn Cổ Nhược Phong trở về. Quay đầu lại, chỉ thấy một nha hoàn trang điểm vào ăn mặc theo phong cách cổ trang đang cầm chậu đi vào. Cổ Nhược Phong nhận ra đó chính là Tiểu Chi, nha hoàn cận thân của Cổ Tiểu Tứ, từ nhỏ đã đi theo Cổ Tiểu Tứ, tình cảm coi như cũng rất sâu đậm.

“Tiểu Chi.” Cổ Nhược Phong nghĩ tới đây thì lập tức khẽ gọi thành tiếng.

“A ——!”

“Rầm ——”

“Róc rách ——” Hai mắt Tiểu Chi tròn to, nhìn gương mặt quen thuộc nằm trên giường đang mặt đối mặt với mình, đôi mắt trong veo mở to nhìn mình, bên tai còn mơ hồ vang lên hai chữ “Tiểu chi” vừa phiêu đảng vừa mang theo chút khàn khàn, phảng phất có chút nhẹ nhàng giống như từ, từ, từ trong địa ngục mà đến vậy! Chậu đồng trong tay cũng rơi xuống mặt đất, nước chảy róc rách đầy mặt đất.

“A! ——” Một tiếng gào thét vang dội hơn trước bật lên từ trong cơ thể nhỏ nhắn của Tiểu Chi, vang vọng khắp một vùng trời. Cổ Nhược Phong chỉ cảm thấy màng nhĩ bị chấn động đến nổi đau nhức.

Không kịp đợi Cổ Nhược Phong có hành động tiếp theo, thì đã thấy Tiểu Chi xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gào thét : “Xác chết vùng dậy rồi! Xác chết vùng dậy rồi! Xác chết vùng dậy rồi! ——”

Cổ Nhược Phong nhắm mắt lại, trong lòng than thở: “Hôm nay chắc Kinh thành sẽ truyền tin khắp nơi rằng xác chết Cổ Tiểu Tứ vùng dậy. . . ” Được rồi, nàng thừa nhận đây đúng là xác chết vùng dậy.

Chỉ có điều, không tới thời gian uống một ly trà, cả phòng Cổ Nhược Phong đã đầy ắp người. Gia chủ Cổ gia Cổ Hạo Nhiên, đại phu nhân Diệp Tích Tuyết, nhị phu nhân Cổ Uyển Ngưng, tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu, ba vị tiểu thư hai vị công tử, cùng với một đồng lớn người làm đều đến đông đủ.

Trong mắt tất cả mọi người đều lộ vẻ không thể tin được. Không phải là Cổ Tiểu Tứ này cũng đã ngừng thở suốt một buổi tối rồi sao?! Tại sao bây giờ ngoại trừ trên cổ vẫn còn nửa vòng dấu vết tím bầm ra, thì cả người đều giống như hoàn toàn chưa từng thất cổ, chưa từng chết vậy?!

Khi bọn họ quan sát Cổ Nhược Phong thì Cổ Nhược Phong cũng đồng thời quan sát những người ở trước mắt, lần lượt đối chiếu bọn họ với từng hình ảnh từng ký ức mơ hồ tồn tại trong đầu.

Người đứng ở vị trí dẫn đầu phía trước, mặc dù đã gần bốn mươi tuổi, nhưng phong thái nam tử vẫn còn như cũ chắc chắn chính là Cổ Hạo Nhiên. Người phụ nữ mặc trang phục màu đỏ chói, vẻ mặt kinh thường người khác, luôn tỏ vẻ kiêu ngạo đứng bên cạnh ông ta chính là đại phu nhân Diệp Tích Tuyết. Còn một nam một nữ đứng bên cạnh Diệp Tích Tuyết chính là Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhược Dao.

Như vậy còn một người phụ nữ khác mang ánh mắt không cam lòng, gần như có vẻ sợ hãi lại có thêm vài phần chán ghét chính là tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu rồi. Hai thiếu nữ tuổi tác không lớn lắm đứng bên cạnh bà ta là nhị tiểu thư và tam tiểu thư, nhưng mà nàng không biết ai là Cổ Nhược Ly, ai là Cổ Nhược Kỳ. Khuôn mặt của hai người bọn họ lại có tới tám phần tương tự nhau.

Vừa đảo mắt, đã nhìn thấy nhị phu nhân Cổ Uyển Ngưng đang ở ngay sát bên cạnh nhìn mình đầy mong đợi, trong mắt dần dần lộ vẻ mừng rỡ, mà nam tử anh tuấn phi phàm đang đỡ bà chính là ca ca ruột của mình Cổ Nhiễm Mặc.

Lưu trữ số liệu xong, khoe miệng Cổ Nhược Phong bỗng cong lên lộ ra một nụ cười, sau đó nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng gọi một tiếng: “Nương.” Cổ hòng vẫn còn khó chịu giống như bị vật gì đó xé rách.

Một tiếng gọi này cũng đã gõ tỉnh tất cả những người đang trở mắt nhìn nàng. Cổ Uyển Ngưng cũng bất chấp cái gọi là gia chủ là lớn nhất, một mạch chạy tới cầm tay Cổ Nhược Phong lên, nước mắt rơi tí tách: “Phong Nhi, quả thật là con vẫn còn sống.” Nói xong câu này, bà cũng ngừng lại, cuối cùng vẫn không thể nói thành lời nên đành nuốt tất cả những lời khác xuống.

“Vâng, con vẫn còn sống.” Giọng nói của Cổ Nhược Phong vừa khàn khàn vừa bình tĩnh không có chút nào gợn sóng. Nàng cũng coi như đã thấy rõ, Cổ gia này, người thật sự đặt mình ở trong lòng chính là mẫu thân và ca ca.

Không nói tới Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu, ngay cả ánh mắt của Cổ Hạo Nhiên cũng không hề có một chút tâm tình vui sướng, thậm chí ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt còn có một chút chán ghét. Chán ghét, đúng vậy, là chán ghét.

Chỉ có điều, đối với Cổ Nhược Phong mà nói thì như vậy cũng không là gì cả. Trên thế gian này có chuyện gì mà không thể xảy ra chứ, cũng chỉ là một người phụ thân chán ghét nữ nhi mà thôi, dù sao ông ta cũng chưa tới mức tự tay giết chết Cổ Tiểu Tứ, không phải sao?

“Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy thì cứ ở lại Phong Viện này tĩnh dưỡng cho khỏe.” Vừa dứt lời, lập tức phát tay áo bỏ đi.

Đại phu nhân Diệp Tích Tuyết liếc mắt nhìn Cổ Nhược Phong, rồi hừ nhẹ một tiếng: “Mệnh thật đúng là lớn.” Sau đó cũng dẫn Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhược Dao rời đi. Chỉ là trước khi Cổ Nhiễm Trần dời đi, ánh mắt lạnh lùng trước sau như một của hắn hiện lên một chút áy náy nhàn nhạt khiến cho Cổ Nhược Phong rất kinh ngạc, xem ra người đại ca này của nàng cũng không xấu xa như vậy.

Lúc này trong phòng ngoại trừ người của Cổ Uyển Ngưng, thì chỉ còn lại đám người của tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu.

Cổ Nhược Phong có chút nhức đầu nhìn một đám người ở trước mắt. Cổ gia này chỉ sợ cũng không phải là một nơi yên tĩnh, những vị phu nhân này bình thường không có việc gì làm thì cũng chỉ biết lục đục đầu đầu nhau để giải trí mà thôi.

Thượng Quan Mạn Nhu không phụ kỳ vọng lên tiếng: “Ta nói này tỷ tỷ, Tiểu Tứ cũng đã tắt thở suốt một đêm rồi mà còn có thể sống lại, tỷ nói xem có phải con bé là yêu quái hay không?” Trong mắt bà ta tràn đầy giễu cợt. Minh không có công phu, đánh thì không thể đánh lại Cổ Nhiễm Mặc có võ nghệ cao cường, nhưng mà cái này cũng không có nghĩa là không thể nói lại bọn họ!

Cổ gia này có ai mà không biết Cổ Nhược Phong là một kẻ điên trăm phần trăm, cả ngày đều không nói một lời, luôn làm những chuyện điên khùng, đương nhiên, nguyên nhân bên trong cũng chỉ có mấy người bọn họ tự hiểu rõ. Chỉ dựa vào chuyện này, người của chi thứ hai vĩnh viễn cũng không có ngày ngẩng mặt lên!

Kẻ điên này làm mất hết mặt mũi của Cổ gia, mà lão gia lại là người cực kỳ chú trọng mặt mũi, cho dù Cổ Uyển Ngưng và lão gia là thanh mai trúc mã thì như thế nào? Sinh cho ông ta một người con trai thì đã sao nào? Bọn họ vẫn không thể vượt qua một Cổ Nhược Phong chắn ở giữa! Cái này không phải là rất rõ ràng sao, cũng không biết là đã mười mấy năm rồi lão gia chưa từng bước vào phòng của Cổ Uyển Ngưng. Nếu không sao mình và Diệp Tích Tuyết có thể lớn lối như thế?

Cổ Uyển Ngưng nghe thấy Thượng Quan Mạn Nhu giễu cợt như vậy thì nắm chặt hai tay, trông mắt đỏ hoe, nhưng mà, bà có thể làm gì đây? Bản thân bà không được lão gia sủng ái, mặc dù trên phương diện ăn ở mặc không hề bị cắt xén, nhưng như vậy cũng chỉ là vì xem trọng Cổ Nhiễm Mặc mà thôi, về phần Phong Nhi, thiên hạ này nói chuyện linh tinh nghe còn thiếu sao? Mà Phong Nhi thật sự đúng là khởi tử hoàn sinh, bà cũng không có cách nào phản bác, nhưng nếu nói Phong Nhi là yêu quái, thì tuyệt đối không thể tha thứ!

Vì vậy, một Cổ Uyển Ngưng luôn luôn dịu dàng hay ngại ngùng, nói chuyện không giỏi cũng có lúc bộc phát: “Thượng Quan Mạn Nhu, bình thường mấy người các người bắt nạt Phong Nhi còn chưa tính, nhưng hôm nay khó khăn lắm Phong Nhi mới có thể sống lại, các người lại dám nói chuyện như vậy, chẳng lẽ không sợ bị sét đánh sao?!”

Nghe được ba chữ “Bị sét đánh”, Cổ Nhược Phong không tự chủ giật giật khóe miệng cứng ngắc, trong lòng vô cùng tà ác nghĩ tới, nếu như một ngày nào đó Thượng Quan Mạn Nhu này cũng bị sét đánh thì liệu có khả năng hồn bà ta cũng bị xuyên qua thân thể người nào đó hay không? Kẻ ngu? Tên ăn xin? Hay là người xấu xí? Hoặc là trực tiếp xuyên qua thân thể một gã đàn ông?

Trong lúc đám người Cổ Uyển Ngưng và Thượng Quan Mạn Nhu còn đang chìm đắm trong trận sát quyền ma chưởng đầu sừng không thấy khói, Cổ Nhược Phong vẫn còn đang y vô hạn thì có chợt một gã sai vặt đột nhiên xông tới cửa, dốc sức thở hổn hển, nhìn về phía Cổ Nhược Phong nghẹn lời cả nửa ngày rốt cuộc cũng phun ra bốn chữ: “Thánh, thánh, thánh chỉ!”

3. Chương 3: Thánh Chỉ Ban Hôn

“Tứ tiểu thư, thánh chỉ!” Một câu nói khiến tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Cổ Nhược Phong, kẻ điên này thậm chí có một ngày nhận thánh chỉ?!

Không biết trong thánh chỉ kia tới cùng viết cái gì, ngay lập tức, mọi người trong phòng rơi vào trầm mặc.

Hai mắt Cổ Nhược Phong híp lại, đây là tình hình gì? Minh vừa mới tỉnh lại đã đưa tới phần lễ lớn như vậy? Trong trí nhớ thì Cổ Tiểu Tứ này chưa ai muốn gặp nha, yển hội trong cung cũng chưa từng đi, ngay cả khuôn mặt hoàng đế cũng chưa từng thấy.

Chỉ là, nghĩ thì nghĩ, thánh chỉ này dù sớm hay muộn vẫn phải nhận.

Vì vậy, trước mắt bao nhiêu người, Cổ Nhược Phong đứng dậy, đi tới ngưỡng cửa, trong lòng thầm thấy may mắn là thân thể này đã mặc y phục hoàn chỉnh.

Đợi đến khi Cổ Nhược Phong chậm rãi đi từ trong đoàn người tới sảnh chính, thái giám tuyên chỉ đã đợi đến mức trong lòng đau khổ, nếu không phải gia tộc Cổ gia không dễ chọc, đoán chừng hắn đã sớm nổi trận lôi đình rồi.

“Cổ Nhược Phong tiếp chỉ ——” một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Tất cả mọi người trong sảnh chính đều quỳ xuống, trừ Cổ Nhược Phong.

Cổ Nhược Phong là ai chứ? Thái giám này mới ba mươi mấy tuổi mà muốn mình quỳ gối với hắn? Đối với Cổ Nhược Phong thánh chỉ này ngay cả lông gà cũng không bằng, cho nên, hắn cũng đừng mong cầm lông gà làm lệnh tiền.

Dù sao trong mắt thiên hạ Cổ Nhược Phong nàng cũng là kẻ điên mười phần, như thế, một người điên không hiểu lễ nghi quỳ lạy xét về tình vẫn có thể tha thứ chứ?

“Phong nhi?!” Cổ Uyển Ngưng kéo ống tay áo Cổ Nhược Phong đang đứng bên cạnh, ý bảo nàng quỳ xuống. Đáng tiếc, Cổ Nhược Phong đã sớm quyết định chủ ý kiên quyết không quỳ, cho nên, động tác theo bản năng của Cổ Uyển Ngưng bị Cổ Nhược Phong làm như không thấy.

“Khụ khụ,” thái giám nhìn cảnh tượng này cũng cảm thấy hơi lúng túng, chỉ là, nhớ tới lời đồn bên ngoài cùng giao phó của Hoàng thượng trước khi đến đây, vẫn dần cúi kính xuống mà cười: “Thôi.”

Thân thể thẳng tắp, “Soạt” một tiếng cực kỳ có khí thế mở ra một quyển trục chói lọi có tên là “Thánh chỉ” ghi đó: “Tứ nữ Cổ gia Cổ Nhược Phong, dung mạo thượng thừa, phẩm hạnh tốt đẹp, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông thạo, tuổi tác vừa vặn nên gia thất, cùng Huyết vương chính là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, đất dựng một cặp. Rất được lòng trẫm, nay ban chỉ tứ hôn, tại mừng một tháng sau thành thân. Khâm thủ.”

Dứt lời, cười híp mắt nhìn Cổ Nhược Phong: “Cổ tiểu thư, tiếp chỉ đi.”

Cổ Nhược Phong nhìn một đám người đang quỳ dưới đất, vẻ mặt Cổ Hạo trầm tư, trong mắt mấy người Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu không che giấu niềm vui sướng khi người khác gặp họa, mà trong mắt mẫu thân mình và ca ca là không thể tin cùng lo lắng vô hạn.

Xem ra hôn sự này có điều gì cổ quái, hơn nữa Huyết vương gì đó, tuyệt đối không giống như danh xưng! Nếu không, chỉ bằng một Vương gia, dù sao cũng là người có thân phận, gả cho hắn làm vương phi cũng coi như là người bề trên, đại phòng cùng người chỉ thứ hai sao lại mặc kệ ngồi xem, còn có thể vui sướng khi người khác gặp họa?

“Cổ tiểu thư?” Thái giám rất muốn chùi mồ hôi lạnh vốn chưa có trên trán, thánh chỉ này không nhận, người đang quỳ không thể đứng dậy, hy vọng kẻ điên này không nổi điên vào lúc này.

Cổ Nhược Phong nhàn nhạt liếc qua Thánh chỉ trong tay thám giám, tứ hôn sao? Huyết vương? Thôi, mặc dù đây là củ khoai lang phồng tay, hiện tại mình cũng không thể không nhận. Có lẽ rồi đi Cổ gia chưa chắc đã là chuyện không tốt. Hơn nữa, cách mừng một tháng sau không phải còn hơn nữa tháng sao?

Nếu mọi chuyện đã nghĩ thông suốt, Cổ Nhược Phong không chậm trễ nghi ngờ ở đây nữa, sảng khoái nhận thấy thánh chỉ kia, cũng không nhìn đám người vẫn đang quỳ trên đất, liền xoay người rời khỏi sảnh chính.

Những thứ của hồi môn, lễ nghi gì đó, nàng tin tưởng Cổ Hạo Nhiên sẽ xử lý tốt, dù sao không phải hắn cũng rất muốn giữ mặt mũi sao?

Chân trái vừa mới bước vào phòng, phía sau liền truyền đến thanh âm của Cổ Uyển Ngưng: “Phong nhi.”

“Ta muốn yên lặng một chút.” Hiện tại Cổ Nhược Phong rất muốn yên tĩnh một mình một chút, hiện tại sự tình nhiều như vậy, nàng không hy vọng sẽ nhìn thấy mẫu thân, người chưa bao giờ gặp mặt, tới quấy rầy mình.

“Phong nhi...” Cổ Uyển Ngưng nhìn Cổ Nhược Phong đang đưa lưng về phía mình, nàng cảm giác có chút bất đồng, nhưng vẫn là Cổ Nhược Phong trước đây.

Cổ Nhược Phong không đợi nàng ta định nói cái gì, “Kẹt” một tiếng đóng cửa lại, dù sao trước kia Cổ Tiểu Tứ cũng thường làm việc như vậy, Cổ Uyển Ngưng cũng không phải người ngu ngốc, huống chi dù sao nàng ấy cũng quan tâm đến Cổ Tiểu Tứ, nhất định là tương đối hiểu Cổ Tiểu Tứ, nếu mình nán lại thời gian dài với nàng ấy, không thể đảm bảo không lộ ra chút sơ hở nào, đến lúc đó giải thích đầy đủ mọi chuyện cho nàng ta Cổ Nhược Phong cũng như thế đầu rồi.

Đóng cửa lại, ngăn cách tất cả tiếng động lạ với bên ngoài, nơi này chỉ có Cổ Nhược Phong.

Cổ Nhược Phong tháo giày, làm tổ ở trên giường, nhắm mắt lại, bắt đầu suy tư.

Huyết vương? Rốt cuộc hẳn là người phương nào? Cần thận tìm tòi chút trí nhớ ít ỏi của Cổ Tiểu Tứ này, cuối cùng cũng moi được chút tin tức, cái này còn phải cảm tạ mấy tỷ tỷ kia.

“Cổ Tiểu Tứ, ra bên ngoài ngồi xổm, đến khi trời sáng mới có thể đi vào biết chưa?” Một giọng nói hả hê khi người khác gặp họa.

“Nhớ, nhất định phải ngồi đến khi trời sáng! Nếu lạ không, ta sẽ bảo ca ca vút mẹ ngươi vào trong phủ Huyết vương!” Giọng nói thâm độc khiến đầu óc Cổ Nhược Phong có chút bi thương.

“Người biết phủ Huyết vương không? Chính là chỗ ở của Huyết vương, mỗi tháng đều phải hút máu người!”

Hút máu người sao? Nghĩ đến đây, khóe miệng Cổ Nhược Phong kéo ra nụ cười giễu cợt, sợ rằng đây cũng chỉ là tin đồn bậy bạ mà thôi. Cổ Nhược Phong nàng không trực tiếp nhìn thấy sẽ không tin tưởng chuyện này, huống chi có lúc chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật.

Sau một hồi suy tư giày vò, trong chốc lát, Cổ Nhược Phong liền ngủ thật say, dù sao thân thể Cổ Tiểu Tứ này có chút yếu ớt, hơn nữa lại còn chuyện treo cổ như vậy, liền thêm yếu đuối, nếu không phải mình có nội lực hộ thể, đâu còn sống tới bây giờ.

Đợi đến khi Cổ Nhược Phong tỉnh dậy, sắc trời tối mịt, đã qua giờ cơm tối. Cổ Nhược Phong đi tới phòng bếp theo trí nhớ, nơi đó không một bóng người, tùy tiện ăn chút gì đó lấp đầy bụng, vận khinh công đi về phía sau núi.

Cổ gia dựa vào núi mà xây, phía sau núi chính là hậu viện của Cổ gia liền với gò núi.

Buổi tối phía sau núi có chút âm trầm, có tin đồn mấy nha hoàn người làm bị Cổ gia xử tử đều chôn ở đây. Cổ gia trên trăm năm qua, âm mưu quỷ kế trong đó, người chết đếm không xuể, nơi này có thể coi là bãi tha ma rồi.

Chỉ trong chốc lát, Cổ Nhược Phong đã đến nơi chôn cất thi thể trong tin đồn, quả nhiên không bình thường, cây cối thấp bé, cỏ mọc um tùm, gió nơi đây cũng ẩm đậm như hơi thở địa ngục. Nhưng, nàng thích.

“Tất cả xuất hiện đi.” Một âm thanh đơn thuần vang lên, rõ ràng bình thần không có sóng, nhưng lại mang theo hơi thở vương giả không thể kháng cự.

Nhất thời, cả khu rừng cũng trở nên quỷ dị, gió càng thêm tàn sát bừa bãi, loại hơi thở áp lực đập vào mặt người ta này, giống như sứ giả chiêu hồn của địa ngục.

4. Chương 4: Nửa Đêm Bắt Quỷ

Gió âm u càng lúc càng rét thấu xương, mang theo hơi lạnh ngàn năm không đổi. Cổ Nhược Phong đứng trong gió không cử động, nhếch miệng khinh thường, tay phải nâng lên, giữa trung tâm cuồng phong gào thét nổi lên một ngọn U Lam Hỏa Diễm (ngọn lửa màu xanh đen).

Nhất thời, cuồng phong xoay tròn nhanh chóng, tiếng gió rít càng lúc càng sắc bén. Nhưng mà, chỉ trong chốc lát, ngọn gió kia dần dần bình tĩnh lại, giống như sợ hãi ngọn lửa nhỏ màu xanh đen đang nhảy nhót này, không dám đến gần.

“Còn không hiện thân.” Trong giọng nói đã ẩn chứa chút tức giận, cho tới bây giờ nàng không cho phép ai nghi ngờ năng lực của bản thân mình!

Nhất thời, trong bụi cây từ từ xuất hiện từng bóng người, không, phải nói là quỷ!

Lũ quỷ này quần áo không chỉnh tề, tướng lqđ chết thê thảm, mắt mù mắt lỗ tai, tứ chi không toàn vẹn.

Cổ Nhược Phong nhíu mày: “Cho các người thời gian một ly trà để sửa sang lại.” Vừa dứt lời, bóng quỷ ở chung quanh đã biến mất, sau đó lại lục tục xuất hiện trước mặt Cổ Nhược Phong.

Cổ Nhược Phong gật gật đầu, bây giờ xem như có thể nhìn, chỉ thấy tất cả lũ quỷ này quần áo chỉnh tề, không có nửa phần bộ dáng thê thảm.

“Người là ai?” Một con quỷ lá gan hơi lớn một chút tiến lên một bước, tò mò hỏi. Cũng không thể trách chúng, đã trên một trăm năm không thấy người như vậy rồi, không những không sợ bọn họ, mà còn có thể tùy ý nhìn bọn họ, chủ yếu hơn là...

“Cổ Nhược Phong.” Cổ Nhược Phong tin tưởng rằng chỉ cần mình nói ra cái tên này, bọn chúng sẽ biết. Dù sao ở sau núi nhảm chán, ít nhất bọn chúng cũng biết những thay đổi ở Cổ gia, chỉ sợ chuyện nhỏ tí tẹo ở Cổ gia bọn chúng đã sớm quen thuộc trong lòng rồi.

“Cổ Nhược Phong?!” Tên quỷ kia giống như bị dọa sợ thét chói tai, khiến cho Cổ Nhược Phong hơi bất mãn.

“Được rồi, vừa rồi các người cũng đã thấy, bây giờ ta liền cho các người một cơ hội, nguyện ý đi theo ta thì tới đây, nếu không muốn ta cũng sẽ không miễn cưỡng các người.” Cổ Nhược Phong vừa nói vừa thúc giục ngọn lửa nhỏ trong tay lớn thêm chút, màu lửa xanh đen làm nổi bật đôi tay ngọc càng lúc càng trơn bóng của Cổ Nhược Phong.

Lửa này, đương nhiên bọn chúng biết. Đó là U Minh Chi Hỏa (lửa địa ngục) mà lũ quỷ sợ nhất, vì sao Cổ Nhược Phong này lại có?

“Không sai, ta có Quỷ nhãn.” Cổ Nhược Phong nhìn ánh mắt nghi ngờ của bọn chúng, tốt bụng giải thích. Khi nghe thấy hai chữ “Quỷ nhãn”, tất cả lũ quỷ kia đều không tự chủ được mà run rẩy bầy thần thể. Không trách được, trời sinh Quỷ nhãn, đó chẳng phải là một dạng năng lực của Diêm Vương hay sao! Không những có thể nhìn thấy quỷ, mà còn có năng lực khống chế quỷ! Hơn nữa, U Minh Chi Hỏa của địa ngục càng sử dụng tự nhiên! Đi theo nàng, so với bị vây khốn tại chu vi trăm dặm này, đương nhiên là tốt hơn nhiều!

Vì khi còn sống oán hận, chấp niệm (ý niệm cố chấp tồn tại trong người, là sự day dứt khi đánh mất điều gì đó, hay là những mong muốn không thể thực hiện) nên bọn chúng không thể đầu thai chuyển thế mà thành cô hồn dã quỷ (ma hay quỷ phiêu dạt không nơi nương tựa, không người thờ cúng), nhưng mà mặc dù là tên quỷ nhiều tuổi nhất ở đây thì cũng chỉ có thể bay tới bay lui, nhiều nhất là hiện thân hù dọa người một chút, căn bản không có năng lực làm tổn thương người khác. Hơn nữa, càng khiến cho bọn chúng lo lắng hơn chính là, cô hồn dã quỷ cũng có giới hạn tuổi tác, nếu sau hai trăm năm mà không thể bỏ chấp niệm xuống được, vậy Puck.l.q.d cũng chỉ có thể hồn bay phách tán! Huống chi, bọn chúng cũng chỉ có thể di chuyển trong phạm vi cách chỗ mình bị chôn một trăm dặm, vượt qua trên một trăm dặm, dường như có một lá chắn ngăn trở đường đi.

“Được, ta nguyện ý đi theo người, nhưng, người phải đồng ý giúp ta báo thù!” Một nữ quỷ chừng hai mươi tuổi nhẹ nhàng tiến lên, nói nghiêm túc. Chỉ cần có thể báo thù, bản thân hồn bay phách tán có là gì? Tóm lại không thể để cho nữ nhân độc ác đó tiếp tục sống sót!

“Ta biết rõ nhất định là các người chưa dứt chuyện xưa, nhưng sự tình đã qua lâu như vậy, ta cũng không thể đảm bảo chắc chắn có thể giúp các người báo thù. Nhưng ta có thể cam đoan chỉ cần các người trung thành với ta, ta nhất định sẽ không để cho các người hồn bay phách tán, mặc dù đã qua hai trăm năm!” Cổ Nhược Phong hứa hẹn.

Nghe nói thế, gần như tất cả lũ quỷ đều kích động, mặc dù trước đây bọn chúng cũng đã nghe nói phải là người có được Quỷ nhãn mới có năng lực này, nhưng khi chính tai nghe được Cổ Nhược Phong nói vậy lại là một tâm tình khác!

Vì vậy, tất cả lũ quỷ đều vào trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong, không sai, nhẫn ngọc này đi theo hồn phách của nàng tới nơi đây.

Khác với nhẫn ngọc của gia chủ Cổ gia, nhẫn ngọc này đến đây cùng Cổ Nhược Phong, tùy theo tuổi tác của Cổ Nhược Phong mà tự động điều chỉnh lớn nhỏ, mỏng manh, tinh tế, gần như trong suốt, mang lên hay không mang căn bản nếu nhìn không kỹ cũng không có cách nào phân biệt. Nhưng nhẫn ngọc nho nhỏ

này, lại có thể chứa quỷ, với lại ngay cả Cổ Nhược Phong cũng không biết rốt cuộc có thể chứa được bao nhiêu quỷ.

Chỉ tiếc là không biết vì sao, từ khi hồn phách Nhược Phong đi tới nơi này, quỷ trong nhẫn ngọc không cùng theo tới, nếu không, bản thân cũng không phải vất vả hơn nửa đêm chạy tới nơi này bắt quỷ rồi.

Đạp gió trở lại viện, bên trong an tĩnh không có chút nhân khí, cũng phải thôi, Cổ Tiểu Tứ là một người điên, tùy thời tùy chỗ cũng có thể phát điên, mặc dù có mẹ ruột và ca ca của nàng thương yêu, nhưng mười mấy năm cứ điên điên khùng khùng như vậy, hại người hại mình, sợ rằng ngay cả mẹ ruột của mình cũng không chịu nổi đả kích như vậy.

Cổ Uyển Ngưng này cũng coi như thương yêu Cổ Tiểu Tứ, ít nhất cũng không mắc nợ nàng không phải sao? Ít ra vẫn còn yêu thương nàng không phải sao? Nói cho cùng thì bản thân Cổ Tiểu Tứ thật sự làm quá nhiều chuyện sai lầm.

Cổ Nhược Phong đẩy cửa đi vào, bên trong yên tĩnh giống như lúc mình rời đi, ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào, loang lổ lốm đốm, làm gian phòng này càng thêm lương. Cổ Tiểu Tứ a Cổ Tiểu Tứ, người cũng coi như là một nhân tài, cho dù bị người ta đe dọa từ nhỏ đến lớn, nhưng cũng không phải không phân biệt được thị phi, đầu óc không rõ chứ? Đầu óc không rõ? Chẳng lẽ nàng ta thật sự bởi vì trời sinh đầu óc không tốt nên mới rơi vào kết cục như vậy sao? Cổ Nhược Phong kinh ngạc.

Gọi ra lũ quỷ kia, bóng quỷ đứng chỉ chít hết nửa gian phòng, tính ra cũng chỉ có mười ba tên. Người trên thế gian này có thể dựa vào ý chí của mình mà mạnh mẽ lưu hồn phách trên đời cũng không nhiều lắm. Mấy trăm năm qua, phía sau núi chôn cất đâu chỉ hơn ngàn người? Nhưng hôm nay ở chỗ này cũng chỉ có mười ba người mà thôi.

“Các người có biết chuyện về Huyết vương không?” Cổ Nhược Phong suy nghĩ một chút, vẫn hỏi ra lời vấn đề quan trọng nhất này, dù sao đây là chuyện lớn cả đời của mình. Tuy nói Cổ Nhược Phong không hề đặt hôn sự này ở trong lòng, nhưng đó cũng là kết hôn không phải sao? Còn là lần đầu tiên lqđ kết hôn! Lại nói cho đến nay ngoại trừ Cổ Nhược Minh, Cổ Nhược Phong còn chưa từng nắm tay người khác phái, không ngờ lúc này bản thân xuất giá, điều này khiến cho nàng làm sao chịu nổi!

“Huyết vương?!” Mười ba tên quỷ không khỏi run rẩy. Một lần nữa Cổ Nhược Phong được chứng kiến sự khủng bố của Huyết vương. Mặc dù chỉ nhìn phản ứng của lũ quỷ, thăm nghĩ thực ra cũng chỉ là lời đồn đãi quá mức mà thôi, nhưng trong lòng Cổ Nhược Phong cũng hiểu được, chỉ sợ Huyết vương cũng không kém lời đồn này bao nhiêu rồi.

Hắn, thật sự hút máu người!

5. Chương 5: Huyết Vương Vô Danh

Trời đã tờ mờ sáng, nhưng Cổ Nhược Phong nằm trên giường vẫn không buồn ngủ chút nào, đôi mắt trong trẻo xinh đẹp mê hồn, con ngươi mở to trừng mắt trừng, trong đầu không ngừng nghĩ về những gì tên quỷ kia vừa mới nói.

“Huyết Vương vô danh, đêm đó được sinh ra, trời đất đổi màu, bóng đêm hắc ám chỉ chứa lại một vòng huyết nguyệt*, nhuộm đỏ trời đêm, nước lũ bên bờ sông tăng vọt, phá hủy đồng ruộng, núi đá sụp đổ, mọi người trong cả nước đều hoảng sợ. Quốc sư Thiên Tâm có nói: “Đây rõ ràng không phải con của Vương triều, nên giết!” Vì vậy Hoàng thượng Mộ Dung Tô hạ chỉ giết, nhưng mà bất luận người dùng tay giết, dùng đao chặt, dùng hỏa thiêu, lại chỉ hôn mê chứ không chết. Cuối cùng, đêm đó Huyết vương liền bị đưa ra khỏi hoàng cung, vào ở trong phủ đệ của Tuyết vương gia tiền triều không được sủng ái, ngay cả tên cũng không có. Một tháng sau, hạ nhân trong phủ phát hiện Tuyết vương này lại hút máu người, về sau trắng trợn mỗi tháng đều phải hút hết máu của một người! Bởi vậy cái tên Huyết vương cứ thế mà đến.”

*huyết nguyệt: mặt trăng máu

“Huyết vương phủ rất gần Cổ gia, có một lần ta đi dạo gần chỗ đó, không khéo đụng phải Huyết vương đang hút máu người. Hắn thật sự hút hết máu tươi của một người sống đó!”

“Mười năm trước ta cũng thấy qua một lần, không nghĩ tới Huyết vương lại nhìn thấy ta, áp lực đó khiến ta không thể nào nhúc nhích được. May mà có người xuất hiện, nếu không chỉ sợ ta đã mất mạng ở chỗ đó rồi.”

Từng câu nói một lần lại một lần vang lên ở bên tai Cổ Nhược Phong.

“Thật sự là hút máu sao? Lại có thể thấy quỷ, hoặc có thể nói là...Ngự quỷ? Giọng nói thì ào ào khe khẽ vang lên ở trong phòng, Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm giác được thế giới này còn có một người có thể thấy quỷ giống như mình là một chuyện cực kỳ đáng được ăn mừng. Đối với những lời đồn đại về Huyết vương kia, nàng mơ hồ lại có chút mong chờ.

Thời gian mười lăm ngày, nói dài cũng không dài bảo ngắn cũng không ngắn. Chỉ là tin tức lưu lại trên phố này...

“Người biết không, Cổ Tiểu Tứ kia ngốc* rồi!”

*ngốc: điên loạn, ngu ngốc

“Cái gì! Kẻ điên kia ngốc rồi?”

“Đúng rồi, người thậm chí còn không biết!”

“Nói một chút nói một chút, sao lại thế? Không phải là nàng thất cổ tự sát sao?”

“Nghe nói về sau sống trở lại! Mà Hoàng thượng còn hạ chỉ gả nàng cho Huyết vương!”

“Gả cho Huyết vương? Kia chẳng phải là tìm đường chết sao?”

“Đúng vậy. Đã lâu không thấy Cổ Tiểu Tứ này xuất hiện rồi sao? Nàng không phải bị ngốc thì là cái gì?”

“Điều này cũng đúng, ta đoán chừng nàng cũng sợ đến điên rồi.”

“Điên cũng tốt, miễn ỗi ngày đều phát điên ở trên đường này.”

“Haha, bất quá cũng ít đi chút lạc thú.”

“Chờ nàng tiến vào Huyết vương phủ không phải sẽ có lạc thú để xem sao?”

“Nàng tiến vào Huyết vương phủ liền chết, ta còn nhìn thấy lạc thú gì nữa.”

“A, đại hôn này không phải là đầu tháng sao? Dù sao cũng còn cách nửa tháng. Không biết kẻ điên này có thể biến Huyết vương phủ thành cái dạng gì?”

“Người nói, Huyết vương có thể nổi giận mà hút hết máu nàng trong đêm đại hôn hay không?”

“Không nói chính xác được.”

“Nếu không, ta lại đánh cuộc?”

“Tốt! Đến đây, mấy người anh em, ta cá là kẻ điên kia không sống quá đêm đó!”

“Ta cá nàng có thể sống hai ngày!”

“Ta cá là....”

“... ..”

“... ..”

Cổ Nhược Phong dịch dung, mặc quần áo nam trang ngồi trong một góc trà lâu, ngồi nghe mọi người lqđ chung quanh coi hân như trung tâm của đề tài mà nổi lên đánh cuộc, bất giác có chút buồn cười. Xem ra kẻ điên như mình ở trong mắt người khác còn có loại tác dụng này?

Đặt ly trà xuống, nhìn qua cửa sổ, người qua lại trên đường, vui cười tức giận chửi mắng, hỉ nộ ái ố, hoặc cười hoặc khóc, dần dần tiêu tan giữa ánh chiều tà, rồi sau đó lại tiếp diễn.

Mỗi người đều có cuộc đời của mình, cùng người khác làm bạn, hoặc là chia cách, hoặc dặt tay cả đời. Vậy, mình và Huyết vương thì sao đây?

Tuy nói mình không ôm bất cứ ảo tưởng gì đối với cuộc hôn nhân xảy ra bất ngờ này, nhưng mà, Cổ Nhược Phong nàng vẫn để lại ình một khả năng, có lẽ bọn hắn có thể dắt tay nhau cả đời?

Lúc này, trên đường không có nhiều người đi lại lắm, bỗng nhiên càng vội vàng, có lẽ nên dùng hai từ ‘chạy trốn’ để hình dung thì chính xác hơn, giống như có thứ gì đó đang đuổi theo phía sau bọn họ. Chỉ là, chạy một hồi liền dừng lại.

Cổ Nhược Phong nhìn ngược lại phía đám người kia, xa xa, chỉ thấy một bộ hồng y, trong vòng năm trượng xung quanh hắn không có một bóng người. Một đầu tóc dài đen như mực không được búi lên, theo gió mà bay, trên mặt là một chiếc mặt nạ quý bằng bạc, xuyên qua mặt nạ là một đôi mắt màu đỏ, càng lộ ra vẻ hung dữ.

Hắn đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, bỏ qua tất cả mọi người xung quanh.

“Huyết vương!” Không biết người nào hô lên một tiếng, lôi kéo chú ý của những người xung quanh.

“Các người nhìn ánh mắt của hắn, màu đỏ! Chẳng trách muốn hút máu người!”

“Đúng, cả ngày mang theo cái mặt nạ quý, không biết dưới mặt nạ này có xấu xí như vậy không?”

“Đừng nói nữa, miễn cho hắn tức giận liền đem người hút khô.”

“Haha, người không biết sao, Huyết Vương trừ ngày trăng tròn mỗi tháng, còn lại cũng không có hút máu.”

“Vậy người không sợ vào ngày trăng tròn hắn sẽ trả thù sao?”

“Sợ cái gì? Ngày trăng tròn hắn bị nhốt ở Huyết Vương phủ, không ra ngoài được!”

“Thì ra là thế.”

“Đúng vậy, nói thật, chúng ta cũng rất ít khi thấy hắn xuất phủ, hôm nay thật là lạ, hắn không sợ chúng ta đánh hắn nữa sao?” Một người nghi ngờ hỏi, lần trước Huyết Vương ra ngoài, đám người bọn họ còn hung hăng dậy dỗ hắn một trận. Huyết Vương này tuy nhìn kinh khủng, nhưng tay lại trói gà không chặt.

“Nếu không, chúng ta cùng lên sửa hắn?”

“Tốt, đại ca ta đã lâu không có hoạt động gân cốt rồi.”

Một đám người hi hi ha ha đi về phía trước, mang theo một chút sợ hãi, một chút vui vẻ muốn trả thù.

Cổ Nhược Phong là người có nhĩ lực hạng nào, những lời này không một câu nào thoát khỏi tai nàng. Đôi mắt trừng lớn, Huyết Vương sẽ bị người đánh? Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ngay cả quỷ cũng sợ người, sao lại bị người sửa chữa?

Giương mắt nhìn lần nữa, Cổ Nhược Phong cảm thấy có một đạo ánh mắt đang nhìn nàng, là từ trong tấm mặt nạ của Huyết Vương kia, đôi mắt kia còn sáng hơn so như hồng bảo thạch tinh khiết.

Hắn, đang nhìn mình.

Chẳng lẽ, lần này hắn ra ngoài là để nhìn mình?

“Đánh hắn!” Một tiếng hô hoán, cắt đứt suy nghĩ của Cổ Nhược Phong.

Đám người xung quanh xôn xao nổi dậy, dần dần đi về phía Huyết Vương, có rất nhiều người muốn đánh chết Huyết Vương. Trong thiên hạ ai chẳng biết Huyết Vương này đánh không chết, giết không chết, đốt không chết? Chỉ cần hắn không chết, tội danh này liền không rơi trên đầu mình, hưởng hờ, nói không chừng Hoàng Thượng cũng hi vọng mình có thể đánh chết hắn!

Mắt Cổ Nhược Phong thấy đám người đi về hướng Huyết Vương, mà Huyết Vương lại bất vi sở động (không có hành động), hắn giống như bị đóng đinh, hai mắt xuyên thấu qua đám người, chỉ nhìn Cổ Nhược Phong.

6. Chương 6: Đạp Gió Mà Đi

“Đáng chết!” Cổ Nhược Phong khẽ nguyên rửa một tiếng, tiếng nói càng vang vọng trong không trung, thân thể liền nhảy ra ngoài cửa sổ, đi về phía Huyết Vương.

Đáng chết! Vì sao mình nhìn thấy cảnh tượng này lại cảm thấy tức giận như vậy?

Đáng chết! Vì sao trong lòng mình lại không suy nghĩ cẩn thận mà vội vàng hành động?

Trong lòng Cổ Nhược Phong rối loạn, cuối cùng, nàng đem những suy nghĩ không rõ này vứt ra sau đầu, kết luận vì Huyết Vương là phu quân chưa qua cửa của nàng, phu quân của Cổ Nhược Phong nàng sao có thể để người khác khi dễ được!

Lúc tất cả mọi Quỳnh lqđ người còn chưa có trở lại bình thường, liền thấy một nam tử mặc y phục màu đen đứng bên cạnh Huyết Vương. Đôi mắt nhạt nhẽo khảm trên khuôn mặt tầm thường khiến mọi người không dám nhìn thẳng, hơi thở toàn thân giống như Diêm La địa ngục đánh úp vào mặt mọi người, làm cho người ta sinh ra cảm giác khó mà hô hấp được.

“Người, người là người phương nào?” Một người xông về phía trước ngẩng cổ lên hỏi.

“Ta là người phương nào?” Giọng nói trầm thấp của nam tử mặc y phục đen truyền đến, giống như đang lẩm bẩm một mình.

Vài giây sau, nam tử mặc y phục đen nhìn về phía người hỏi câu đó: “Ta là...Cổ, Nhược, Phong.” Gần từng chữ, dường như muốn đem ba chữ Cổ Nhược Phong khắc vào trong lòng mọi người.

“Cổ, Cổ, Cổ Nhược Phong?” Nhất thời, mọi người liền xôn xao! Người này là Cổ Nhược Phong? Đừng có nói đùa!

Cái kẻ điên Quỳnh lqđ Cổ Nhược Phong kia nào có khí thế như vậy! Nàng chỉ là một kẻ điên cả ngày cố ý gây sự mà thôi! Huống hồ, tuy trước kia cả ngày Cổ Nhược Phong đều điên điên khùng khùng, không biết vẽ loạn thứ gì đó trên mặt, nhưng tuyệt đối sẽ không lớn như vậy! Còn nữa, người trước mặt rõ ràng là nam tử, cái tên điên Cổ Nhược Phong kia mười phần là nữ tử!

“Ta nói phải là phải.” Cổ Nhược Phong chẳng muốn so đo với bọn họ, bất quá, nàng không so đo những thứ này, không có nghĩa là nàng để yên chuyện bọn họ khi dễ Huyết Vương!

“Các người, đang làm cái gì?” Thu lại khí tức toàn thân, nhẹ nhàng hỏi, không hề có ý trách cứ người ta, giống như tùy ý hỏi ‘Buổi trưa hôm nay các người ăn gì’ vậy. Chỉ là, đôi mắt lưu ly đen lóng lánh kia gắt gao nhìn Huyết Vương, không để ý đến suy nghĩ của người khác.

“Đang làm cái gì? Lão tử nói cho người biết, hôm nay lão tử muốn đánh yêu nghiệt này! Người có thể làm gì được ta!” Một người có đôi mắt thô to tiến lên trước, trong lòng đắc ý nghĩ, nơi này có nhiều người như vậy còn sợ một tiểu tử như người sao?

“Ha ha...” Cười nhẹ ra tiếng, trong không khí cũng truyền đến tiếng cười nhẹ nhẹ. Cổ Nhược Phong khẽ hé ra đôi môi đỏ mọng, hỏi Huyết Vương đang đối mặt với mình: “Phu quân, chàng muốn như thế nào?” Nàng không có bỏ qua một tia kinh ngạc trong đáy mắt của Huyết Vương, cùng vui sướng và hạnh phúc. Điều này làm cho Cổ Nhược Phong nghĩ tới Cổ Nhược Minh ở thời đại khác kia, đệ đệ ruột từ nhỏ đã được nàng bảo hộ trong ngực.

Trong mắt Cổ Nhược Phong có một cảm xúc, Huyết Vương gần như đã gõ mở trái tim đóng băng của mình, nếu như Huyết Vương không được mọi người chào đón như vậy, thật sự tay trái gà không chặt như vậy, Cổ Nhược Phong nàng liền vì hắn dựng lên một bầu trời trong sạch, cho đến khi hắn đủ lòng đủ cánh! Bất luận kẻ nào, khi dễ hắn, hoàn lại gấp trăm lần, tổn thương người hắn, trả lại gấp nghìn lần!

Cho nên, nhóm người này, dù bọn họ không thực muốn làm tổn thương hắn, nhưng mà, bọn họ khi dễ hắn! Vậy, người khi dễ hắn, hoàn lại gấp trăm lần!

Cổ Nhược Phong nhìn Huyết Vương, trong mắt nàng ngoại trừ Cổ Nhược Minh chưa bao giờ có âm áp.

Một câu phu quân, Quỳnh lqđ dường như muốn hòa tan trái tim hàn băng ngàn năm của Huyết Vương, nếu đây là nương tử của hắn, cho dù là có dung mạo thế nào, hắn cũng nguyện ý gần nhau cả đời!

Đối với chuyện trước kia của Cổ Nhược Phong hắn cũng biết rõ, kẻ điên trong mắt người thiên hạ. Đêm qua, từ trong miệng tiểu quỷ đã biết được nhiều ngày nay nàng không nổi điên, mà lại nữ phần nam trang tới trà lâu uống trà. Hôm nay hắn nghĩ muốn thử vận may xem có thể nhìn thấy thê tử trong lời đồn đại hay không.

Hiện giờ, hắn gặp được. Nàng lại mang đến cho hắn một niềm vui bất ngờ, nếu vậy, Cổ Nhược Phong, người khiến cho ta cảm nhận được ấm áp trong cuộc sống, vậy cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện ta sẽ buông tay!

“Nương tử muốn như thế nào thì làm như thế ấy.” Giọng nói dịu dàng lại mang theo một chút mỉa mai, Huyết Vương thuận theo đáp.

Cổ Nhược Phong cười nhẹ, như một cơn gió mềm mại, nhưng trong mắt mọi xung quanh lại vô tình khát máu. Đây không phải là Cổ Nhược Phong! Đây tuyệt đối không phải là Cổ Nhược Phong! Mọi người hò hét trong đáy lòng, bọn họ tuyệt đối không tin đây là Cổ Nhược Phong.

Không đợi cho Quỳnh lqđ người khác kịp phản ứng, tay phải Cổ Nhược Phong xuyên qua cánh tay Huyết Vương, nắm lấy eo của hắn, lúc này Cổ Nhược Phong cảm thấy thật may mắn vì chiều ột mét bảy mươi của mình.

Nhìn kinh ngạc cùng khó hiểu trong mắt hắn, Cổ Nhược Phong tiếp tục ghét sát tai hắn nhẹ nhàng nói: “Phu quân chưa từng đạp gió mà đi chứ? Hôm nay ta liền dẫn người đi dạo một vòng trên đường cái, có được không?” Hơi thở ấm áp phả vào bên tai Huyết Vương, ngứa ngứa, liên tục quấy nhiễu đáy lòng của hắn.

Mặc kệ đám người kinh hô, Cổ Nhược Phong thoải mái giảm từng bước bên bả vai của mọi người chung quanh, một bước lại một bước, mãi đến khi Cổ Nhược Phong thấy mọi người rên lên thống khổ quỳ rạp trên mặt đất, mới nhẹ nhàng đi xuống, buông Huyết Vương, hỏi: “Chơi rất vui sao?” Giống như nhi đồng muốn đạt được thừa nhận của người khác.

Khóe miệng Huyết Vương khẽ cong lên, tràn đầy hạnh phúc, hai tròng mắt y hệt như hồng bảo thạch, cũng lây một chút ấm áp: “Chơi rất vui!” Làm sao hắn không biết mỗi bước của Cổ Nhược Phong đều đã dùng nội lực áp về phía bọn hắn, cường bạo giảm lên bả vai của những người đó! Toàn bộ một trăm ba mươi hai cái! Hôm nay cười nhạo khi dễ người của nàng, một người nàng cũng không buông tha.

Không để ý những người bị thương trên phố, bọn hắn chết cũng không liên quan gì đến nàng? Nếu nói trên cõi đời này còn có ai chạm được vào Cổ Nhược Phong, Huyết Vương kia được cho là người duy nhất!

Dắt tay Huyết Vương, lòng bàn tay băng lãnh khiến cho Cổ Nhược Phong bất mãn nhíu mày, Huyết Vương thấy vậy vui vẻ trong lòng dần dần chìm xuống, nàng không thích mình sao? Vậy vì sao lại ra mặt vì mình?

Cổ Nhược Phong cảm thấy hơi thở của người bên cạnh đột nhiên trầm xuống, quay đầu lại liền thấy Huyết Vương cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng vốn cong lên giờ lại thành một đường thẳng, tay trái bị mình nắm cũng dùng sức muốn rút ra.

Cổ Nhược Phong có Quỳnh lqđ chút không rõ, nhưng cảm nhận nhiệt độ trên tay hắn, trong lòng liền không bình tĩnh, cũng không quản hiện tại Huyết Vương đang muốn làm cái gì, gắt gao nắm chặt tay hắn không buông, không ngừng chuyển nội lực trong cơ thể qua. Nhất định nàng sẽ không để hắn gặp chuyện gì! Cổ Nhược Phong cảm thấy mình điên thật rồi, chẳng qua là lần đầu tiên gặp người khiến inh làm đến mức này. Được rồi, nàng thừa nhận nàng quả thật là không giải thích được. Nhưng ai có thể nói cho nàng biết rốt cục là chuyện gì xảy ra không? Bởi vì nàng không nghĩ ra.

Vốn là tâm tình đang giảm xuống lại cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay, đôi mắt màu đỏ liền trở nên sáng hơn, giống như hỏa diễm đang nhảy múa.

Nàng thích mình!lqđ Nếu không, sao lại hao phí nội lực, chỉ vì muốn sưởi ấm tay của mình? Mình thật là một tên ngu ngốc! Nếu nàng không thích mình, sao lại ở trước mặt công chúng cùng mình đạp gió mà đi như vậy?

Cảm nhận được vui mừng của người bên cạnh, trên mặt bình thường của Cổ Nhược Phong cũng dương lên ý cười, mà chính nàng cũng không biết.

Nơi này cách Huyết Vương phủ không xa, chỉ một lát liền đến trước cửa Huyết Vương phủ.

Cổ Nhược Phong buông tay Huyết Vương: “Ngày mai mừng một, chính là ngày đại hôn của chúng ta.”

7. Chương 7: Gả Cho Huyết Vương

Rửa mặt xong, Cổ Nhược Phong đã sớm nằm nghỉ, tuy rằng cả đêm ngủ ngon, nhưng mới giờ dần lại bị người ta kéo ra khỏi chăn, cho dù là bất cứ ai cũng sẽ có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Lúc này Cổ Nhược Phong giống như con búp bê gỗ mặc ọi người xung quanh bồi bồi trét trét ở trên mặt của nàng? Nàng có thể nói không sao? Không thể! Bởi vì ở trong mắt người khác bất quá họ chỉ coi như nàng lại lên cơn điên mà thôi. Ngủ một lát lại thức dậy nói điên nói khùng? Đến lúc đó bị người ta đè trên ghế một cách thảm hại còn không bằng ngoan ngoãn ngồi yên mặc cho bọn họ hầu hạ.

Cặp mắt to híp lại nhìn một vòng xung quanh, không khỏi có chút hả hê, mặc dù có vài người trong ánh mắt mơ hồ tồn tại sự cảm thông, nhưng vẫn không ngăn được âm thanh chân thật nhất từ đáy lòng: “Đáng đời!”

Cổ Nhược Phong nàng làm cho người ta chán ghét đến như vậy sao? Ngay cả một nha hoàn chải tóc chưa bao giờ gặp mặt cũng đối với nàng như vậy? Nàng không nhớ rõ Cổ Tiểu Tứ đã đắc tội gì với cô ấy a.

Trải qua gần hai canh giờ trang điểm, thay y phục, đắp lên khăn voan, ngoài cửa kiệu hoa cũng đã đến, rất là đúng giờ.

Cổ Nhược Phong một lòng theo Cổ Nhiễm Mặc công lên kiệu hoa giữa tiếng khóc thút thít của Cổ Uyển Ngưng, về phần bọn người kia đang nghị luận cái gì, bây giờ Cổ Nhược Phong là ai? Hôm nay nàng chính là Huyết vương phi, cùng Cổ gia, không có bất cứ quan hệ gì.

Trong kiệu, Cổ Nhiễm Mặc nhìn Cổ Nhược Phong đang yên lặng ngồi ngay ngắn, nhớ tới nửa tháng qua nàng không có ở đây nổi điên, yên lặng giống như người tàng hình, trong lòng như có sợi tơ buộc lại nhói đau.

“Phong nhi, nhớ bảo vệ mình.” Theo tiếng nói vừa ngừng, trong tay Cổ Nhược Phong bị nhét vào một cái gì đó lạnh như băng. Cái loại cảm giác lạnh tới xương trong phút chốc Cổ Nhược Phong liền hiểu đó là vật gì rồi. Chủy thủ! Hơn nữa còn là một thanh chủy thủ thượng hạng!

Khóe miệng khẽ cong, lời nói chân thành thốt ra: “Cám ơn ca ca.” Nửa tháng qua, Cổ Nhiễm Mặc đối đãi với mình không tệ, vì hôn sự lần này, hẳn gần như cùng mọi người trong nhà cãi nhau. Trong lòng Cổ Nhược Phong âm ập, có một ca ca như vậy, Cổ Nhược Phong nàng may mắn biết bao?

Trong mắt Cổ Nhiễm Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, muội muội suốt ngày nổi điên lại cư xử thỏa đáng như vậy, cùng người bình thường không có gì khác nhau!

Trong lòng dính vào hoài nghi, vừa định nói cái gì nữa, bà mối phía ngoài kiệu hoa liền thúc giục: “Nhi công tử, nên đi ra, đến giờ khởi hành kiệu hoa rồi.”

Cổ Nhiễm Mặc đi ra kiệu hoa, tuy là hoài nghi, nhưng không hỏi thêm gì nữa. Phong nhi không điên, đây không phải là chuyện tốt sao?

“Khởi Kiệu ——” tiếng la to rõ vang lên, đội ngũ một trăm người kéo dài uốn cong đi về hướng Huyết vương phủ.

Hôm nay Huyết Vương không có tự mình ra nghênh tiếp, tới là hoàng huynh của Huyết vương gia, tam hoàng tử Mộ Dung hoàng triều, Mộ Dung Niệm Hàn. Trong lòng Cổ Nhược Phong biết hôn lễ này sợ rằng không có dễ dàng kết thúc như vậy.

Sự việc hôm qua kể điên Cổ Nhược Phong vì Huyết vương gia dạy dỗ những người trên đường đã được đồn đãi sôi nổi, chỉ tiếc Cổ Nhược Phong mặc nam trang, lại dịch dung, võ nghệ cao cường, tất cả mọi người

đều không tin đó là Cổ Nhược Phong. Bao gồm cả người nhận được tin tức là Mộ Dung Tô. Dù sao Cổ gia cũng ở dưới mi mắt của Mộ Dung Tô, người ở Cổ gia Mộ Dung Tô nắm rõ trong lòng bàn tay, Cổ Nhược Phong là hạng người gì Mộ Dung Tô hẳn sao lại không biết? Cho nên, Mộ Dung Tô tin tưởng đây bất quá là quỷ kế của Huyết Vương gia.

Đúng, từ lúc Huyết Vương ra đời, Mộ Dung Tô luôn muốn đẩy hắn vào chỗ chết! Chỉ tiếc là ngay cả quốc sư Thiên Tâm cũng không có cách nào. Nếu không, hẳn sao lại có thể dễ dàng bỏ qua ột con quái vật hút máu sống đến bây giờ!

Hơn nữa, Huyết Vương vốn là người quái dị, tuy nói là có cơ thể bất tử, nhưng tay lại trói gà không chặt! Đây có lẽ là điều duy nhất mà Mộ Dung Tô cảm thấy may mắn.

Nửa tháng trước, hắn nghe nói kẻ điên Cổ Nhược Phong khởi tử hoàn sinh, vốn cũng không quá tò mò. Nhưng quốc sư Thiên Tâm lại tự mình đảm bảo, ban đêm hắn xem tinh tượng, Cổ Nhược Phong chính là khắc tinh của Huyết Vương. Nếu không, hắn cũng sẽ ban xuống thánh chỉ tứ hôn này.

Hắn muốn nhìn xem, tứ nữ của Cổ gia có biện pháp gì khắc chết quái vật kia!

Hoàng đế Mộ Dung Tô đích thân đến đây, làm cho Huyết vương phủ vốn tiêu điều tăng thêm không ít màu sắc, hôm nay là ngày nghỉ, đáng lẽ bây giờ đang nằm trong chăn ôn hương noãn ngọc trong ngực ngủ say, khi các đại thần biết được hành trình của Mộ Dung Tô liền vội vàng vàng mặc quần áo chuẩn bị quà tặng, từng bước từng bước tranh nhau chạy tới Huyết vương phủ.

Cái kẻ hút máu người đó, đến nay vẫn không có phong vương lại được hoàng đế đến Huyết vương phủ làm chủ hôn! Chẳng lẽ là được sủng ái?

Diễn tấu sáo và trống một đường chậm chạp di chuyển, không quá nửa canh giờ, kiệu hoa đã tới Huyết Vương phủ.

Cổ Nhược Phong ngồi yên bên trong kiệu hoa, xuyên thấu qua khăn voan màu đỏ vừa dày vừa nặng, cảm nhận không khí nào nhiệt bên ngoài.

“Tân lang đá cửa kiệu!” Theo một tiếng hô to rõ, Cổ Nhược Phong cảm thấy cửa kiệu bị người ta nhẹ nhàng đá một cước, dọc theo khăn voan vạt áo, còn có thể nhìn thấy màn kiệu hơi rung động .

“Tân lang đón tân nương ra kiệu!” Một bàn tay trắng như ngọc xuất hiện trước mắt Cổ Nhược Phong, cái tay này nàng nhận ra, là Huyết vương, trắng nõn trơn bóng, còn có chút lạnh nhè nhẹ.

Cổ Nhược Phong đưa tay trái ra đặt vào tay phải của hắn, thuận theo đi theo ra ngoài. Cảm thấy giữa bàn tay hơi run một chút, Cổ Nhược Phong nhếch miệng lên nở một nụ cười ảm áp, hắn là đang khẩn trương đi? An ủi nắm thật chặt tay của hắn, nội lực cuộn cuộn không ngừng truyền qua lòng bàn tay của hai người.

Trong phòng khách, hoàng đế Mộ Dung Tô và hoàng hậu Trình Tuyết Hàm ngồi ở vị trí chủ tọa, thái tử Mộ Dung Niệm cũng ngồi ở phía dưới bên tay trái, sau đó là các hoàng tử, hai bên có chừng trăm vị đại thần.

Cổ Nhược Phong theo Huyết Vương một đường đi vào phòng khách, bóng người chẳng chịt thoáng qua bên mép khăn voan, Huyết vương phủ khi nào thì nào nhiệt như vậy?

“Nhất Bái Thiên Địa!”

“Nhị Bái Cao Đường!”

“Phu Thê Giao Bái!” Rất thuận lợi, ngoài dự liệu của mọi người.

Mộ Dung Tô nhíu mày, không phải nói Cổ Nhược Phong là khắc tinh của Huyết vương sao? Vì sao từ lúc cử hành hôn lễ đến bây giờ vẫn không có xảy ra chuyện hắn muốn thấy? !

Đại thần đang đứng phía dưới lo lắng, tại sao sắc mặt hoàng thượng lại không tốt như vậy?

Người điều khiển nghi thức buổi lễ là do Mộ Dung Tô mang tới, dĩ nhiên là chờ chỉ thị của hoàng đế, thấy Mộ Dung Tô vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không dám tùy ý lên tiếng.

Trong lúc nhất thời, cả phòng rơi vào trầm mặc.

Hoàng hậu Trình Tuyết Hàm thấy Mộ Dung Tô vẻ mặt như vậy, liếc hắt một cái, đáy mắt hai người đều lóe lên tia độc ác.

“Khụ khụ, ” Trình Tuyết Hàm dừng một chút, cuối cùng lên tiếng, “Huyết Vương, bổn cung nghe nói Huyết Vương phi hiền lương thực đức, là một mỹ nhân hiếm có, không biết hiện tại bổn cung có may mắn được nhìn thấy hình dáng của nàng hay không?” Trình Tuyết Hàm trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, dù sao Huyết Vương cũng chỉ là một cái tên mà người đời tùy tiện gọi, mà hắt đến nay vẫn không có tên.

Cổ Nhược Phong cảm nhận rõ ràng bàn tay trong ống tay áo rộng lớn của hắn đã nắm thật chặt. Tân nương chưa động phòng, sao có thể vén khăn voan xuống trước mặt người khác? Vô luận như thế nào, đây đều là không hợp lễ tiết.

“Hoàng hậu nương nương nói đùa, thiên hạ này ai không biết Cổ Nhược Phong ta dung mạo tầm thường? Bây giờ ngài đã nghe ta nói như vậy, không biết có giữ nguyên ý định muốn thấy hình dáng của ta hay không?” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Cổ Nhược Phong không lớn, nhưng lại rõ ràng từng chữ. Người không phải nói ta là mỹ nhân sao? Hiện tại ta nói ta là vô diêm, nếu như người vẫn khẳng khẳng muốn xem, đường đường là hoàng hậu chẳng lẽ người không muốn giữ lễ nghi sao?

“Chuyện này.” Trình Tuyết Hàm không ngờ Cổ Nhược Phong lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nhất thời cứng họng.

“Hoàng thượng, thần nghe hạ nhân nói Huyết vương phi này cả ngày diên diên khuâng khuâng, nhưng xem ra hôm nay, không khác người bình thường là mấy, thần hoài nghi đây căn bản không phải là Cổ Nhược Phong!” Trong đám người vang lên một tiếng nói cộc nhễ, đánh vỡ không khí lúng túng trong phòng, người này chính là Trạng Nguyên Văn Thanh.

8. Chương 8: Bảo Vệ Chàng Cả Đời

“Hả?” Mộ Dung Tô khẽ nhếch lông mày, môi đang mím chặt cũng hơi giãn ra. Lời của quốc sư luôn luôn chính xác, mặc dù yêu nghiệt này có thể bình an hoàn thành hôn lễ, hắn cũng không muốn bỏ qua cho Huyết vương dễ dàng như vậy!

“Vi thần bất tài.” Âm thanh khinh bạc từ từ đến gần Cổ Nhược Phong, hắn biết Cổ Nhược Phong này tuy là bị diên, nhưng cũng không có võ công gì, công phu của hắn cũng xem như tạm được. Nếu có thể làm cho hoàng thượng để ý, vậy thì không trách được hắn không cho Huyết vương chút mặt mũi, bắt quá chỉ là một kẻ nhu nhược bất tài mà thôi.

Cổ Nhược Phong cảm thấy có một trận gió đánh tới bên hông mình, vội vàng mang theo Huyết vương xoay một vòng.

Người nọ thật là to gan! Khăn voan của Cổ Nhược Phong nàng có thể tùy tiện để cho người ta vén lên hay sao?! Tốt lắm, nếu đã dám làm như thế, nàng cũng không cần tự trách mình lòng dạ độc ác nữa!

Văn Thanh không nghĩ tới Cổ Nhược Phong sẽ tránh được, võ công của mình mặc dù không tính là giỏi, nhưng so với một cô gái yếu đuối mà nói tuyệt đối có thể áp chế được! Huống chi, hôm nay trước mặt mọi người, hắn làm sao có thể để ỉn mất thể diện như vậy!

“Hoàng thượng, vi thần từng may mắn gặp qua Cổ Nhược Phong một lần, có thể giúp hoàng thượng nghiệm chứng nàng có phải là Cổ Nhược Phong thật hay không!” Lay một cái, sau khi được Mộ Dung Tô ngầm cho phép Văn Thanh mới lần nữa đi về phía Cổ Nhược Phong.

“Ha ha.” Tiếng cười nhẹ từ trong khăn voan đỏ truyền ra, làm cho bước chân của Văn Thanh dừng lại, mọi người trong phòng khách càng thêm mở to mắt dán vào trên người Cổ Nhược Phong.

“Không biết các vị ở đây có ai nghe nói đến chuyện xảy ra trên đường cái ngày hôm qua hay không?” Cổ Nhược Phong không chút để ý ngẩng ngó tay của Huyết vương, cũng may, hôm nay tay không có lạnh cứng như băng, khoe miệng cong lên, nàng rất hài lòng.

Trừ Huyết vương và Cổ Nhược Phong, trong lòng mọi người đều chấn động, chuyện ngày hôm qua xôn xao như thế, bọn họ làm sao có thể không biết! Người dân cả một khu phố! Khoảng một trăm người đều bị đập

gãy xương vai! Hơn nữa, nghe nói nam tử mặc áo đen kia lại ôm Huyết vương đập gió mà đi, qua lại thành thạo! Rốt cục là công lực thâm hậu bao nhiêu mới có thể làm được như vậy!

“Không cần suy đoán, người đó chính là Cổ Nhược Phong ta.” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng hóa giải nghi ngờ của bọn họ, nhưng lại làm cho bọn họ càng thêm suy tư. Cổ Nhược Phong không phải là người điên điên khùng khùng cái gì cũng không biết sao? Ngay cả hoàng thượng cũng tin chắc điều này, tự nhiên sẽ không sai! Vậy, hiện tại Cổ Nhược Phong đã xảy ra chuyện gì? Nhìn nàng quả thật không giống như một người điên, chẳng lẽ trộm long tráo phụng, biến thành một người khác?

“Hôm nay, nếu tất cả mọi người đã ở đây, vậy làm chứng cho ta cũng tốt.” Dưới khăn voan, không biết là loại tâm tình gì, mọi người ở đây chỉ có cảm giác trái tim mình như bị nàng bóp thật chặt. Cổ Nhược Phong giơ lên cái tay đang nắm tay của Huyết vương, cất cao giọng nói: “Chàng ấy là người kiếp này Cổ Nhược Phong ta một lòng bảo vệ. Bất luận kẻ nào, người nào dám bắt nạt chàng ấy, ta sẽ trả lại gấp trăm lần, người nào dám tổn thương chàng ấy, ta sẽ tặng lại gấp nghìn lần!”

Âm thanh giống như tuyên thệ xuyên qua khăn voan vừa dày vừa nặng, xuyên qua không khí mỏng manh, xuyên qua màng nhĩ của tất cả mọi người, thẳng đến tận đáy lòng!

Đôi mắt phượng của Mộ Dung Niệm hơi nheo lại, Cổ Nhược Phong này quả thật không đơn giản.

Ngũ hoàng tử ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Niệm chột rừ đôi mắt xuống, nếu như có một cô gái giống nàng đối đãi với mình như vậy, cho dù bị tất cả mọi người trong thiên hạ vứt bỏ thì như thế nào? Lúc này hắn bắt đầu hâm mộ cái tên Huyết vương không biết xấu hổ kia. Đáng tiếc, giai nhân đã gả cho người khác làm vợ. Nên trách mình chậm một bước sao? Hay là than thở số phận trêu chọc người đây?

Huyết vương sững sờ nhìn mười ngón tay của mình và Cổ Nhược Phong đan vào nhau, chặt chẽ ăn khớp như vậy, nàng quyết định tuyên bố với người đời sao? Hắn có tài đức gì lại cưới được một người vợ như thế!

Sắc mặt Văn Thanh đã đen như gan heo, trong cơn giận dữ, lúc tất cả mọi người còn chưa hồi phục tinh thần, hắn lại như một trận gió xông lên lần nữa, hắn không tin, dựa vào công phu của hắn lại không vén được khăn voan của một nữ nhân!

“Pằng!” Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt có một màu đỏ lóe lên, một cái gì đó hình cầu lăn mấy vòng, lăn đến nơi cách xa bọn họ mấy bước chân.

“Ầm!” Ngay sau đó là âm thanh của một vật nặng rơi cuộc cũng rơi xuống.

“Nôn ——” rất nhiều đại thần không chịu đựng được dạ dày quặn quại, không để ý đến trong phòng khách còn có mặt của hoàng thượng, điểm tâm mới ăn buổi sáng tất cả đều phun ra ngoài không còn một mống.

Trên đất, một khối thi thể không đầu lẳng lẳng nằm ngang, còn mang theo chút hơi ấm, máu đỏ tươi từ nơi cổ đứt ngang phun trào ra ngoài như nước suối, chảy đầy mặt đất. Cách đó không xa là một cái đầu nhuốm máu đang nằm lơ lửng, trên mặt còn mang theo vẻ dữ tợn lúc nãy, điểm thêm một chút máu thịt nhầy nhụa, càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tất cả đều xem thường không đếm xỉa, e ngại, khiếp sợ, ánh mắt còn có một chút hả hê, Cổ Nhược Phong nhích tới gần Huyết vương hơn nữa, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để ọi người đều nghe được: “Hôm nay là đại hôn, ta cảm thấy trông thấy máu sẽ vui mừng hơn. Phu quân thấy thế nào?” Làm như là tình nhân đang nỉ non bên tai.

Huyết vương vốn đang kinh ngạc, phút chốc đôi mắt liền nhuốm chút ý cười nhợt nhạt, tràn đầy hạnh phúc: “Nương tử nói đúng lắm.” Hôm nay bọn họ đã báai đường, mặc dù chưa vén khăn voan, nhưng Cổ Nhược Phong đã là Huyết vương phi, đây là sự thật ai cũng không thể phủ nhận!

“Người!” Trình Tuyết Hàm thật vất vả mới dừng nôn mửa, vừa lau vết máu bắn tung tóe ở trên tay nàng, lại nghe được âm thanh phách lối của Cổ Nhược Phong, không khỏi tức giận.

“Hoàng thượng, lúc này chắc hẳn là hoàng hậu nương nương cũng mệt mỏi rồi, không bằng sớm hồi cung nghỉ ngơi đi?” Lời nói uyển chuyển, nhưng ai cũng biết Huyết vương phi đang đuổi người.

Người ở dưới khăn voan khinh thường liếc mắt nói chuyện, không chút mảy may để ý nói chuyện như vậy sẽ chọc cho hoàng đế nổi giận. Người khác không rõ ràng lắm, nhưng Cổ Nhược Phong nàng có thể không

rõ hay sao? Mười tám năm nay hoàng đế này chưa bao giờ quan tâm tới Huyết vương, cho dù có thì cũng là suy nghĩ giết chết hắn bằng cách nào. Mặc dù Cổ Tiểu Tứ diên diên khùng khùng nổi tiếng khắp nơi, nhưng hoàng đế này cũng chưa từng có ý đồ xấu đối với nàng, mà mình vừa mới nhập vào người Cổ Tiểu Tứ, thì thánh chỉ liền đến, nếu nói đây là sự trùng hợp, đánh chết mình cũng không tin!

Vô sự hiền ân tình, không phải gian tức đạo! Mặc dù Mộ Dung Tô ân cần như vậy cũng không phải là không tốt, thế nhưng ý đồ lợi dụng của hắn lại quá trần trụi! Nếu như nàng có giá trị lợi dụng, hiện tại Mộ Dung Tô cũng sẽ không làm gì nàng!

Đã như vậy, muốn dùng Cổ Nhược Phong nàng để tính kế, không trả trước một chút lợi tức coi sao được?

Huống chi từ lúc mình mở miệng đến bây giờ, Mộ Dung Tô cũng chưa từng nói câu nào, theo người khác là mặc cho người ta ăn hiếp Huyết vương, nhưng Cổ Nhược Phong há có thể không biết hắn cũng ngầm cho phép hành vi của mình?

“Khụ khụ, hoàng hậu thân thể khó chịu, trầm trước hết hồi cung. Người tới, bái giá hồi cung!” Mộ Dung Tô rất có ý vị nhìn Cổ Nhược Phong một cái, làm cho người ta đoán không ra ý vị của nó.

Các đại thần có mặt ở đây trong lòng suy nghĩ lung tung, Huyết vương phi này đại nghịch bất đạo như thế, ở trước mặt hoàng thượng ra tay giết người, còn giết cả kim khoa trạng nguyên, hôm nay lại dám đuổi hoàng thượng đi! Thế nhưng hoàng thượng lại không hề nổi giận chút nào? Chẳng lẽ đúng như lời đồn đãi, Huyết vương và Huyết vương phi rất được sủng ái?

Nếu là như vậy, đợi bọn họ về nhà nhất định phải kêu tiểu nữ tử trong nhà thu liễm một chút, cách xa, không nên dây vào người này.

Trong lúc nhất thời, người nhìn ta ta nhìn người, không biết nên đi hay không nên đi. Hoàng đế đã đi rồi, nhưng mọi người lại không rõ ý định của Mộ Dung Tô. Vốn định chờ hoàng thượng rời đi thì bọn họ cũng đi theo, nhưng nếu Huyết vương được sủng ái, bọn họ rời đi như vậy, tất nhiên đưa tới thù hận. Nhưng mà, Huyết vương phi cũng không phải là người hiền lành gì, không nói tiếng nào liền giết một người, còn phát ngôn bừa bãi, nói là trong hôn lễ nhìn thấy máu sẽ vui hơn, bọn họ sống đến từng tuổi này rồi, cũng chưa gặp qua người như vậy!

Trong lòng không ngừng đung đưa, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng như thánh chỉ cứu vô số tế bào não của bọn họ: “Nếu mọi người có nhã hứng thì ở lại uống ly rượu.” Dứt lời, liền lôi kéo Huyết vương đi ra khỏi phòng khách, không biết tung tích, để lại mọi người trong phòng khách ngơ ngác nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là rối rít chào hỏi lẫn nhau rồi đi về.

Buồn cười! Còn ai dám ở lại nơi này a, không thấy trên mặt đất một vết máu kéo dài hay sao?

9. Chương 9: Quỷ Nhan Kinh Người

Trong phòng tân hôn, chỉ còn lại hai người là Cổ Nhược Phong và Huyết Vương, không, phải nói là cũng chỉ có hai người bọn họ bước vào đây.

Cổ Nhược Phong ngồi ở mép giường, Huyết Vương ngây ngô đứng ở nơi đó, cảm xúc trong đáy mắt là hạnh phúc, là kích động, là vui mừng, thế nhưng những ngón tay thon dài lại nắm chặt hai ống tay áo, không biết phải làm sao.

Cổ Nhược Phong bắt đầu dĩ thử dài một cái, đây là kết hôn ư!? Cuối cùng nàng vẫn mở miệng yếu ớt nói chuyện, giọng nói lại mang theo chút buồn bã nhẹ nhàng, đầy áp tình cảm không thể nói hết: “Phu quân đứng như vậy, là bởi vì không muốn cưới Phong Nhi sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính Cổ Nhược Phong cũng thoáng kinh ngạc một chút, từ khi nào thì mình lại dùng loại giọng điệu này để nói chuyện vậy?

Huyết Vương nghe thấy câu này, lập tức lộ ra dáng vẻ luống cuống trước nay chưa từng có: “Không phải, không phải vậy, không phải là ta không muốn cưới nương tử. Ta... ta, ta. . . .” Huyết Vương gãi đầu, không biết phải giải thích như thế nào.

“Vậy vì sao phu quân còn chưa vén khăn voan lên?” Cổ Nhược Phong rất muốn diên diên hét lên một câu rằng: Mỗ quan trên đầu được làm bằng hoàng kim, rất nặng đấy!

Huyết Vương chợt hiểu ra, quét mắt nhìn khắp phòng, rốt cuộc tìm thấy một cây gậy hỉ làm bằng hoàng kim đặt ở trên bàn. Hắn chậm rãi đến gần Cổ Nhược Phong, bàn tay cầm gậy hỉ hơi run rẩy.

Cổ Nhược Phong cảm thấy hôm nay thật sự là nàng đã hao hết kiên nhẫn rồi, mặc dù nàng đối xử với Minh Nhi cũng không hơn vậy bao nhiêu.

Đề nén tính khí xuống, rốt cuộc đợi đến khi Huyết Vương nhẹ nhàng vén khăn voan lên, nàng rõ ràng cảm nhận được trong lòng của vị nam tử mặc hỉ phục đang đứng ở trước mắt mình rất kích động và vui sướng, Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy đáy lòng của mình dường như có một vùng đất đang sụp xuống.

Con người chuyển sang đậm màu, nàng không thể không thừa nhận người nam tử trước mắt này có một địa vị quan trọng trong lòng nàng.

Nếu không, vì sao vừa mới gặp mặt trên đường cái, chỉ vì không muốn thấy hắn bị người ta bắt nạt, nàng đã dẫn hắn đạp gió mà đi, đạp gãy xương vai của toàn bộ đám người trên một con phố?

Nếu không, vì sao lúc ở trong đại sảnh, nàng bắt chấp uy nghiêm của Đế vương, ra tay giết người, hơn nữa còn hứa hẹn lời thề cả đời?

Nếu không, vì sao nàng liên tiếp kiểm chế tính khí, chỉ vì muốn cho hắn một hôn lễ hoàn chỉnh?

Nàng không thể không cảm thán vận mệnh thật thần kỳ, có người, chỉ liếc mắt một cái, đã khắc sâu vào đáy lòng.

Huyết Vương sững sờ nhìn người ngồi ở trên giường, nữ tử ấy chỉ cao tới ngực mình, toàn thân mặc hỉ phục đỏ thắm, trong mắt vừa cảm thấy kỳ lạ vừa kinh ngạc không thể tin được, ngược lại cũng giống như có một loại mừng rỡ như điên.

Người ngoài đồn đại dung mạo của tứ tiểu thư Cổ gia Cổ Nhược Phong chỉ ở mức thường thường, là một người ngu ngốc bất tài, vậy mà hôm nay, Cổ Nhược Phong ở trước mắt hắn lại có dung mạo vô song, phong hoa tuyệt đại! Hôm trước, lúc gặp nàng ở trên đường nhất định là nàng đã dịch dung. Đây mới thật sự là nàng!

“Chẳng lẽ phu quân thấy choáng sao?” Khóe miệng Cổ Nhược Phong cong lên tạo thành một nụ cười hài hước. Nàng cũng không nhận ra Huyết Vương là một người hèn yếu nhu nhược, ngược lại còn hoàn toàn khác biệt, chẳng qua là hắn không có thời cơ trưởng thành thích hợp mà thôi. Mà mình, lại chính là người muốn tạo ra cái thời cơ này cho hắn! Về phần sau này sao? Người quen với nàng đều biết trên thực tế Cổ Nhược Phong nàng là một người rất lười, cho nên đương nhiên là nàng muốn dựa vào đại thụ cao lớn để hóng mát rồi. Vì sao nàng lại cố tình chọn trúng Huyết Vương ư? Vậy thì chỉ trách số mệnh, không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn vào đúng ngày nàng tỉnh lại thì Hoàng đế tứ hôn, hơn nữa lại vừa vặn để mình gặp được hắn vào trước ngày đại hôn! Vào đúng thời khắc đó hắn khiến ỳnh nhớ tới Minh Nhi đang ở một thế giới khác cách xa nơi này, tác động tới lòng tốt trước nay mình vốn không có nhiều.

Nàng đối với hắn, có lẽ không có tình yêu, nhưng mà, nàng sẽ bảo vệ hắn cả đời, đây là lời thề nàng hứa hẹn với hắn!

Bọn họ đều cùng một loại người, bị người đời vứt bỏ. Chỉ là nàng may mắn hơn một chút, kiếp trước nàng có một đệ đệ Cổ Nhược Minh, có thù hận làm mục tiêu của cuộc đời, kiếp này nàng có mẫu thân và đại ca của nàng cưng chiều, ít nhất cuộc sống này không có gì phải lo lắng. Mà Huyết Vương, từ khi hắn được sinh ra, đêm đó phong vân biến sắc trong nháy mắt, lời nói của vị Quốc sư Thiên Tâm được người đời tôn sùng là Thần, thánh chỉ vô tình của vị phụ thân là Hoàng đế kia, đã định trước hắn không có người nào quan tâm, mặc cho người ta bắt nạt.

Bọn họ có số mệnh giống nhau, kiếp trước nàng bị đuổi giết bị ám hại, kiếp này lại điên điên khùng khùng, hắn bị người đời e ngại, giễu cợt, bắt nạt.

Cho nên, lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt hắn, huyết nhãn hờ hững như đá hồng ngọc, khi nàng cầm tay hắn đạp gió lướt đi, nhìn thấy trong mắt hắn toát ra niềm vui sướng hạnh phúc, nàng, rốt cuộc không thể tiếp tục ngồi yên không quan tâm.

“Ta.” Huyết Vương lại càng thêm luống cuống, khuôn mặt như tơ lụa mặc dù có nửa tấm mặt nạ che chắn, nhưng lại không che giấu được màu đỏ đang nhanh chóng lan ra khắp khuôn mặt, càng ngày càng đậm.

Cổ Nhược Phong nhìn tấm mặt nạ y hệt ác quỷ, trong lòng không nhìn được hiện lên đau thương. Nàng không biết rốt cuộc phía sau mặt nạ là hình dạng gì, nhưng chỉ dựa vào nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài, thì có thể thấy dung mạo của hắn cũng không thấp hơn mình.

Bất luận mặt nạ này là do người khác đeo cho hắn, hay là do hắn tự mình đeo, đều không thể phủ nhận trong này ẩn chứa lý do khiến người ta đau lòng.

Bàn tay không tự chủ lướt nhẹ trên chiếc mặt nạ mang theo sự lạnh lẽo nhàn nhạt giống hệt hơi lạnh trong lòng bàn tay hắn, lời nói thốt ra khỏi miệng lại càng mỏng manh như gió: “Phu quân, có thể cho Phong Nhi xem thử dung nhan dưới chiếc mặt nạ này một chút không?”

Đôi mắt của Huyết Vương vốn mang thần sắc mơ mơ màng màng bỗng hơi chấn động một cái, tiếp theo chính là thần sắc cực kỳ khổ sở, giờ tay lên nắm chặt cổ tay đang lướt nhẹ phía trên mặt nạ của Cổ Nhược Phong: “Nương tử, ta.” Phía dưới mặt nạ này là quỷ nhan mà bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng phải sợ hãi.

“Sao vậy? Ngay cả Phong Nhi mà phu quân cũng không tin sao?” Cổ Nhược Phong không đợi Huyết Vương nói hết đã ngắt lời hắn, nàng không muốn nhìn thấy loại đau khổ này trong mắt hắn!

“Không phải.” Con ngươi của Huyết Vương dao động, cuối cùng thả tay xuống, chấp nhận hành động của Cổ Nhược Phong, nhưng sự lo lắng và e ngại trong mắt hắn vẫn không tránh khỏi ánh nhìn của Cổ Nhược Phong.

Chậm rãi gỡ mặt nạ quỷ xuống, những vết sẹo xấu xí cong cong queo queo nổi đầy trên nửa khuôn mặt vốn nên có làn da trơn mịn như tơ lụa giống với nửa khuôn mặt còn lại. Vết sẹo lồi lõm, ăn sâu tới xương, có thể thấy được người dùng dao khắc lên mặt hắn có bao nhiêu ác độc!

Tay trái nhẹ nhàng vuốt ve từng đường sẹo, trong mắt hiện lên lửa giận và đau lòng không cách nào che giấu được!

“Ai làm?” Trong giọng nói mang theo ngữ điệu hơi run rẩy, chủ nhân của tiếng nói đã không thể khống chế được cơn giận dữ trong lòng.

“. Thái tử.” Do dự một lát, cuối cùng Huyết Vương vẫn nói ra người đã hạ đao.

“Mộ Dung Niệm Diệc. Rất tốt.” Cúi đầu che giấu sự ngoan độc trong đáy mắt, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, lại là gương mặt dịu dàng: “Phu quân muốn giải quyết hắn như thế nào?”

Huyết Vương đang đắm chìm trong sự đùng chạm nhẹ như gió của Cổ Nhược Phong, bỗng giật mình khi nghe được vấn đề này, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, chẳng lẽ Phong Nhi muốn hủy dung mạo của Mộ Dung Niệm Diệc sao? Nhưng hắn là Thái tử Mộ Dung, đó là tội chu di cửu tộc! Nàng không sợ sao?

“Nương tử muốn làm gì?” Huyết Vương đem vấn đề này ném lại cho Cổ Nhược Phong, câu đố này khó giải giống như nữ tử, nàng sẽ trả lời như thế nào?

“Hắn đã hủy nửa gương mặt của chàng, vậy ta sẽ hủy toàn bộ gương mặt của hắn được không?” Giọng nói, âm áp như ngọc, nhưng trong đáy mắt, lại lộ vẻ khát máu. Mộ Dung Niệm Diệc, ta nói rồi, người bắt nạt hắn, hoàn lại gấp trăm lần, người tổn thương hắn, tặng lại gấp nghìn lần. Trước kia các người tặng cho hắn, ta nhất định hoàn trả gấp bội! Thái tử bị hủy dung, như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc vô duyên với ngôi vị Hoàng đế, ai có thể dễ dàng khoan dung chấp nhận Vua của một nước lại là một quỷ nhan chứ?

Dứt lời, đứng dậy cầm hai ly rượu trên bàn lên, đưa một ly trong đó cho Huyết Vương, vòng qua tay của hắn, uống cạn rượu trong ly. Huyết Vương thấy vậy, cũng ngửa đầu uống hết.

Đến đây, buổi hôn lễ hỗn loạn này miễn cưỡng coi như đã kết thúc mỹ mãn.

Về phần đêm động phòng hoa chúc, hiện tại cùng lắm mới chỉ vừa qua giờ Tý, ngay cả buổi trưa cũng không đến, nói gì tới động phòng?

Huống chi, Cổ Nhược Phong đối với Huyết Vương như vậy, vốn chỉ vì thương tiếc người đồng mệnh, nàng cảm thấy không liên quan tới tình yêu, mà Huyết Vương cũng sẽ không thể mới thấy mặt nàng hai lần đã yêu nàng, hai không người không yêu nhau, động phòng như thế nào?

Trong sân yên tĩnh, càng khiến cho không khí trong phòng thêm tĩnh mịch.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân từ xa đến gần, đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

10. Chương 10: Giết Gà Dọa Khỉ

Cổ Nhược Phong lại đeo mặt nạ lên cho Huyết Vương một lần nữa rồi ngồi xuống mép giường, dáng vẻ nhàn nhã, chờ những người đó đến.

“Ầm!” Cánh cửa bị người ta hung hăng đá mạnh một cước phải bật mở, còn chưa thấy mặt, đã thấy khí thế hung hăng.

“Người đâu!” Một giọng nói the thé vang lên, ở trong căn phòng không lớn không nhỏ này thì nghe càng có vẻ chói tai.

“Lý cô cô.” Bên cạnh có người yếu ớt cất tiếng, lôi kéo ống tay áo của Lý cô cô, muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lý cô cô chặn ngang rồi hất ra: “Sợ cái gì!”

Cổ Nhược Phong nghiêng người, thân thể xiêu vẹo tựa vào trên người Huyết Vương, mí mắt rủ thấp, cực kỳ hứng thú nhìn người phụ nữ trung niên được gọi là Lý cô cô, cũng không thềm lên tiếng.

Nếu như nàng không nhớ lầm, thì người này chính là cung nhân được Hoàng đế Mộ Dung Tô đưa tới phủ Huyết Vương, vốn tên là Lý Hoa Viên, bọn hạ nhân đều kính trọng gọi bà ta một tiếng là Lý cô cô. Bình thường hay làm xằng làm bậy trong phủ Huyết Vương, hơn nữa còn bắt nạt Huyết Vương không ít lần.

Nhưng mà, vận số của bà ta không phải là xấu bình thường! Cổ Nhược Phong nghe tiểu quỷ bên cạnh giải thích: “Hôm qua Lý Hoa Viên về nhà, mới vừa chạy về phủ.”

Vốn dĩ bà cho rằng Hoàng thượng gả Cổ Nhược Phong cho Huyết Vương, cũng chỉ là vì muốn khiến hần phải nhục nhã, ai lại nguyện ý cưới một người vừa mới chết đi sống lại chứ, như vậy chẳng khác nào là người không bình thường. Cho tới tận sáng sớm hôm nay, lúc nghe thấy người khác nói Hoàng thượng thế nhưng lại tự mình làm chủ hôn, vì vậy bà mới vội vã chạy về.

Bất quá, lúc bà chạy từ nhà tới đây cũng không tới nửa canh giờ, nhưng trong Vương phủ này đừng nói là Hoàng thượng, ngay cả một tiểu quan to như hạt vừng cũng không có, khăn hỉ đỏ thắm treo khắp phủ Huyết Vương vắng vẻ trông càng có vẻ cực kỳ thê lương. Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bọn hạ nhân trước đây đi qua đi lại.

Vốn còn nghĩ rằng mình gặp may, có phải là người còn chưa tới, cũng chưa kịp bái đường luôn hay không? Nhưng lại không nghĩ rằng Hoàng thượng đã đến đây và cũng đã rời đi luôn rồi!

Lý Hoa Viên nghĩ thầm, đây không phải là không muốn gặp thì là cái gì?! Có ai từng thấy hôn lễ nào vừa mới bái đường xong thì khách mời trong phủ đã về hết sạch hay không? Xem ra vị Huyết Vương này thật sự là kẻ không được người ta chào đón!

Nhưng mà, con người đảo một vòng, đồ Hoàng thượng ban tặng cũng không ít! Ngay cả mã quan đội đầu của tân nương tử cũng được làm bằng vàng ròng. Hơn nữa, nghe nói còn có đồ cưới của Cổ gia. Ui da! Đây, đó cũng không phải là nhiều bình thường đâu!

Ở trong Vương phủ này, ai lớn nhất? Còn không phải là Lý cô cô bà sao? Cùng lắm thì đến lúc đó chia một ít cho những hạ nhân khác, người đứng đầu còn không phải là bản thân bà sao?

Cho nên, Lý cô cô nhanh chóng vọt vào tân phòng của Cổ Nhược Phong và Huyết Vương như một cơn gió, đồ cưới của Cổ Nhược Phong đều đã được chuyển đến tân phòng. Bọn hạ nhân muốn cản cũng không cản được!

Nói đùa! Lý cô cô bà vốn dĩ đang chờ đợi ở trong cung rất tốt, chỉ cần tìm được một chủ tử cưng chiều bà, thì cả ngày đều được uống rượu ăn ngon cũng không phải là chuyện nói chơi!

Nhưng mà, kể từ mình bị phái đến phủ Huyết Vương, ngày ngày không phải là túi trống trơn, muốn gì cũng không có gì, thì một tháng cũng chỉ được mấy lượng bạc lương tháng, còn chưa đủ để mình may một bộ quần áo mới! Bà có thể không oán hận sao?

Hôm nay kiếm được một món béo bở, nếu không phải là đầu bị lừa dối, thì nên nhét sạch mọi thứ vào trong túi áo của mình trước đã! Ai biết được những kẻ hạ nhân này có thừa dịp mình không có ở đây len lén cầm đồ đi hay không?! Cũng may là hôm nay mình chạy về kịp. Lý cô cô cảm thấy may mắn thở ra một hơi.

Gã sai vặt vừa mới lôi kéo ống tay áo của bà lo lắng đến nỗi luống cuống, thường ngày Lý cô cô đối xử với mình cũng không tồi, mà vị Huyết vương phi này lại là người không thể chọc vào! Nhưng mình nhắc nhở bà lại không nghe, thật đúng là gấp chết người mà!

Lý cô cô lại hung hăng trừng mắt liếc gã một cái nữa, cái tên không có mắt này!

“Người chính là Cổ Tiểu Tứ à?” Giọng điệu như đã khẳng định chắc chắn. Lý cô cô ngênh ngang bước tới trước mặt Cổ Nhược Phong, đối với loại người này, cần phải bày ra dáng vẻ phách lối, kiêu ngạo!

Cổ Tiểu Tứ trước mặt, chỉ biết “khúm núm” núp ở trong ngực Huyết Vương. Điều này sao có thể tránh được ánh mắt sắc bén của Lý cô cô bà?

Cổ Nhược Phong cũng lười ngẩng đầu lên, đối với cái loại người này, càng để ý đến bà ta thì bà ta lại càng hung hăng càn quấy, hơn nữa còn dây dưa mãi không dứt. Cổ Nhược Phong nằng, lại trùng hợp không thích người hay lảm miệng.

“Hừ, ngay cả một kẻ điên mà cũng muốn làm Vương phi này ọ.” Lý cô cô khinh thường liếc Cổ Nhược Phong một cái, loại nữ tử này, muốn tài không có tài, muốn mạo không có mạo (Cổ Nhược Phong cúi đầu, nên Lý Hoa Viên không nhìn thấy mặt nàng), cũng chỉ xứng với tên yêu quái Huyết Vương này mà thôi.

Nhìn thấy trên đầu Cổ Nhược Phong vẫn còn đội mào quan bằng vàng ròng chưa gỡ xuống, con người của Lý cô cô hiện lên ngọn lửa tham lam đang nhảy nhót cực kỳ vui sướng, một đôi tay heo hươu thẳng tới phía mào quan trên đầu Cổ Nhược Phong. Đây chính là vàng ròng đó! Chế thành mào quan, ít nhất cũng đáng trăm lượng hoàng kim đó! Đây là khái niệm gì? Trăm lượng hoàng kim! Đây chính là ngàn lượng bạc trắng đó! Bằng mấy chục năm lương tháng của mình! Chú thích của Tứ Nguyệt: 1 lượng hoàng kim = 10 lượng bạc trắng = 10 xâu tiền đồng = 10000 văn tiền đồng

Lúc này, hàng người đứng ở cửa cũng phải trốn to cặp mắt, trong lòng rối rắm, đau khổ chờ đợi kết quả bi thảm của Lý cô cô. Đến bây giờ cái vị Trạng nguyên Văn Thanh kia vẫn còn đang nằm trên mặt đất ở hậu viện đợi người tới linh về. Vậy mà lá gan của Lý cô cô này cũng quá lớn, Huyết vương phi là người mà lão ngài có thể chọc vào sao?!

Không phụ sự mong đợi của mọi người, cánh tay của Lý cô cô vẫn còn đang vươn thẳng ra cách xa Cổ Nhược Phong khoảng một trượng bỗng rơi xuống đất giống hệt như con diều đứt dây, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất vừa mới lau.

“A! ——” Tiếng kêu như giết heo vang dội phía chân trời, khiến toàn bộ những người ở xung quanh phủ Huyết Vương không khỏi rùng mình một cái, hôm nay không phải là đại hôn của phủ Huyết Vương sao? Sao lại có người la hét thê thảm như thế? Chẳng lẽ Huyết Vương lại hút máu người à?

Lý cô cô nắm lấy cánh tay đã đứt của mình, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu.

Người bên ngoài lập tức xông vào, chuyện hồi sáng nay mọi người đều tận mắt chứng kiến, vị Hoàng thượng kia mặc dù không lưu lại, nhưng Huyết vương phi làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà Hoàng thượng cũng không có nửa điểm trách cứ, bảo đảm không cho phép Huyết vương phủ này nhận được thánh sủng.

“Người đâu, giam bà ta vào phòng chứa củi, không cho phép tìm đại phu, ba ngày tới không cho ăn cơm.” Cổ Nhược Phong ra lệnh cho những kẻ đang trở mắt nhìn nhau ở bên ngoài, âm thanh lười nhác, rõ ràng không nghe thấy một chút uy nghiêm nào, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp lực không thôi.

Xô xô đẩy đẩy, rốt cuộc cũng có mấy người chen vào mang người đi ra ngoài, rồi quét dọn mặt đất thật sạch sẽ. Trong lòng than thở một tiếng, sợ rằng Lý cô cô này không chết thì cũng mất đi nửa cái mạng.

Cổ Nhược Phong vẫn nghiêng người dựa vào trong ngực Huyết Vương như cũ, thậm chí còn dút khoát nhắm mắt lại: “Chuyện hôm nay các người đều đã thấy rõ, nếu để cho ta phát hiện còn có người nào dám bất kính với Vương gia như vậy nữa, hoặc là làm những chuyện nguy hại tới phủ Huyết Vương, như vậy. . . .” Âm thanh bỗng dừng chuyển thành hung ác: “Kết quả của Lý cô cô vẫn còn nhẹ!” Ý tứ chính là, lần sau nếu còn có chuyện tương tự như Lý cô cô xảy ra nữa, các người cũng đừng nghĩ còn mạng để sống tiếp!

“Vâng, vâng, tiểu nhân tuân lệnh!” Thiếu chút nữa là không dám quay đầu! Lời Vương phi nói sáng nay, mọi người đều đã nghe rõ, hôm đó người mang theo Huyết Vương cùng đập gió lướt đi thật sự đúng là Vương phi, hơn nữa hôm nay còn giết người không chớp mắt trên đại sảnh, còn có câu nói: “Bất kỳ kẻ nào, người bắt nạt hần, hoàn lại gấp trăm lần ; người tổn thương hần, tặng lại gấp nghìn lần!”, còn có ai không có đầu óc dám lấy mạng nhỏ của mình đưa vào chỗ chết nữa chứ. Huyết vương phi này, thật không dễ chọc!

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của những người đứng ở cửa, cảm thấy mình đã đạt được mục đích, Cổ Nhược Phong phát phát tay: “Các người lui xuống đi.”

Như nhận được đại xá, một trận gió thổi qua, ngoài cửa không còn một bóng người, hơn nữa còn cung kính đóng cửa lại rồi mới rời đi.

11. Chương 11: Đại Hôn Xuất Phủ

Cởi hỷ phục (đồ cưới), Cổ Nhược Phong không chút do dự thay thường phục, màu đỏ thắm, là màu mình vô cùng yêu rồi lại cực kỳ hận.

Năm mười tuổi ấy máu đã nhuộm hai tròng mắt, dường như trái tim cũng bị che một tầng huyết vụ (sương máu). Mười tám năm không thể không khát máu, đối với máu Cổ Nhược Phong đã cảm thấy vô cảm, hoặc là nói, hưng phấn. Khoái cảm giết người báo thù khi đó. Dần dần, lại càng lúc càng không thú vị.

Cho nên, nàng vẫn luôn toàn thân trang phục màu đen, màu đen luôn tồn tại cùng bóng đêm. Điều này có lẽ có quan hệ với Quỷ nhân của nàng, nhưng mà, người nào quan tâm đây?

Huyết vương ngây ngốc nhìn Cổ Nhược Phong thay đổi y phục, trong lòng có chút trống trải, nàng, thay đổi hỷ phục.

“Sao vậy?” Dù định lực của Cổ Nhược Phong có tốt cũng không nhịn được ánh mắt “Kiên trì không ngừng” của Huyết vương.

“Không có gì.” Huyết vương lắc đầu một cái, nhưng ánh mắt tịch tịch lại không lừa được Cổ Nhược Phong. Cúi đầu nhìn một thân đen kịt của mình, cau mày suy nghĩ một chút, thì ra là như vậy.

“Phu quân muốn Phong nhi thay quần áo cho chàng sao?” Cổ Nhược Phong nhún mày hỏi.

“Ách...” Nhất thời Huyết vương chưa kịp phản ứng, liền thấy Cổ Nhược Phong cầm một bộ y phục màu đỏ đi tới bên cạnh mình: “Phu quân, lát nữa xuất phủ cùng Phong nhi một chút?”

“Xuất phủ?” Huyết vương phối hợp vươn tay để Cổ Nhược Phong cởi y phục ra dễ dàng hơn, vừa nói. Hôm nay đại hôn, theo lý mà nói mình nên ở bên ngoài chiêu đãi khách nhân, nhưng hiện tại vốn quý phủ không có ai. Ngày hôm nay đã trôi qua một nửa mà không tới, vậy nửa ngày còn lại vô cùng rảnh rỗi.

“Đúng vậy, Phong nhi muốn ra ngoài đi dạo một chút, phu quân không nguyện theo giúp ta?” Nháy hai mắt, vẻ mặt Cổ Nhược Phong vô tội, giống như trong ngày đại hôn người đầu tiên nói xuất phủ đi dạo không phải nàng.

“Nguyện ý. Chỉ cần nương tử muốn, ta đều nguyện ý.” Không chút do dự nói ra lời.

Thay Huyết vương vuốt nếp gấp trên y phục, sửa sang xong vạt áo, quay một vòng kiểm tra một lần. Cổ Nhược Phong nghiêng nhiên trở thành một thê tử mẫu mực lo tốt việc nhà.

Hài lòng gật đầu một cái, kéo tay Huyết vương đi tới ngồi xuống trước bàn. Xét về mặt ngoài hôn lễ này cũng coi như đầy đủ hết, xem ra Mộ Dung Tô và Cổ Hạo Nhiên đều là người sĩ diện giống nhau. Bàn đồ ăn không ai ăn này hẳn cũng chuẩn bị, như thế khiến cho Cổ Nhược Phong tò mò rồi. Nhưng mặc kệ nó, dù sao nàng mới vừa xem qua, đồ ăn không có độc, vậy thì để ăn.

Kiên nhẫn chuẩn bị xong món ăn cho Huyết vương, Cổ Nhược Phong mới bắt đầu tự mình động đũa ăn. Ừ, tài nấu nướng này cũng tạm được, phỏng chừng là do bản thân mình quá đói.

Huyết vương nhìn món ăn trong chén, đây là lần đầu tiên có người gấp thức ăn ình, một dòng âm áp trong lòng dâng lên, lan truyền khắp tứ chi, khiến cho thân thể vốn có chút lạnh dần trở nên ấm áp rồi.

Cơm nước xong, ngay trước mặt Huyết vương Cổ Nhược Phong kêu mấy con quỷ từ trong nhẫn ngọc ra.

Huyết vương tròn mắt tò mò nhìn nhẫn ngọc nho nhỏ kia của Cổ Nhược Phong hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, dường như là không gian giới chỉ (khoảng không của chiếc nhẫn). Cũng có thể nhốt quỷ.” Cổ Nhược Phong giải thích. Dù sao Huyết vương có thể gặp quỷ năng đã sớm biết, năng cũng không tính toán định giấu diếm hẳn những chuyện này.

“Mấy người các người ra ngoài tìm cho ta một vài nha hoàn hạ nhân về đây, tiện thể chỉnh đốn vương phủ một chút. Đây là ngân phiếu.” Nói xong, liền đưa một xấp ngân phiếu ột con quỷ trong đó. Hiện giờ lũ quỷ này đi theo mình, đừng nói là không cần chịu hạn chế ranh giới, ban ngày cũng có thể xuất hiện, không e ngại ánh mặt trời. Mình đã cho bốn con quỷ này chút công lực, thậm chí có thể dùng hình người cụ thể xuất hiện trước mắt người khác, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn lạnh như băng mà thôi.

“Dạ, chủ tử.” Si Mị Vồng Lượng bốn con quỷ cung kính đáp, sau đó liền biến mất không thấy.

“Này...” Huyết vương nháy mắt, nhìn chằm chằm nơi Si Mị Vồng Lượng biến mất, đây là lần đầu tiên hẳn thấy quỷ có thể nặn ra hình người cụ thể.

“Được rồi,” Cổ Nhược Phong vươn hai tay nắm lấy mặt Huyết vương quay về phía mình, tiếp theo nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Dứt lời, kéo tay Huyết vương đi tới phía đồ cưới.

“Nương tử không phải nói muốn ra ngoài sao?” Huyết vương khó hiểu.

“Ừm.” Nhẹ nhàng lên tiếng, Cổ Nhược Phong chạy tới bên cạnh đồ cưới, vung tay phải lên, đóng đồ cưới trong góc phòng biến mất không thấy.

“Nương tử đưa chúng nó chứa vào trong nhẫn ngọc rồi hả?”

“Đúng vậy nha, phu quân thật thông minh.” Cổ Nhược Phong không keo kiệt chút nào nói khích lệ.

Khóe miệng nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy của Huyết vương co quắp xuống...

Vòng một vòng trong phòng, càn quét tất cả các thứ đáng giá vào trong nhẫn ngọc, ngay cả nửa lượng bạc cũng không bỏ qua. Cổ Nhược Phong tuyệt đối là một người cực kỳ hẹp hòi! Mà còn là “Tài nô” (nô lệ của tiền bạc)! Nàng không chỉ dựa vào chiếc nhẫn ngọc nho nhỏ vơ vét bao nhiêu thứ đáng giá ở Cổ gia, ngay cả phần son trên bàn trang điểm nàng cũng trực tiếp “thu vào” nhẫn ngọc! Có thể thấy được, trước chính đốn cho tốt tại Huyết vương phủ, nàng không có ý định để cho bất cứ kẻ nào chiếm được dù chỉ một chút món lời nhỏ của mình.

Dĩ nhiên Huyết vương bên cạnh đã hóa đá, hẳn đã nhìn thấy nàng một mặt lạnh lùng cường hãn, cũng lãnh hội qua dáng vẻ lưỡi biếng dượng của nàng, nhưng không nghĩ tới nàng vẫn còn như thế... “giữ nhà” như vậy! Trong lòng không khỏi cảm thán, rốt cuộc nàng có bao nhiêu bộ mặt mà mình chưa được thấy đây.

Cổ Nhược Phong thân thiết chơi đùa với cánh tay Huyết vương, trước ánh nhìn chăm chú của một đám hạ nhân tròn mắt há hốc mồm làm lễ mà thoải mái tiêu sái rồi phủ Huyết vương, về phần phủ Huyết vương sẽ thay hình đổi dạng như thế nào trong nửa ngày kế tiếp, đó không phải là việc bản thân nên quan tâm, nếu không nuôi lũ quỷ kia để làm gì?

Huyết vương đột nhiên cảm thấy cuộc sống sau này sẽ rất thú vị, trong hai ngày ngắn ngủn không nhiều lắm, mà mình lại xuất phủ đến hai lần, nếu đổi lại là trước kia, một năm cũng không thấy xảy ra một lần ở vương phủ.

“Phu quân muốn đi đâu?” Cổ Nhược Phong vừa nhìn phong cảnh dọc đường vừa hỏi. Vương phủ Huyết vương là nơi vắng vẻ nhất ở kinh thành, cách nơi náo nhiệt nhất trong thành đúng là xa.

“Ta rất ít ra cửa, vẫn là nương tử quyết định đi.” Hắn cũng không hề quen thuộc với kinh thành.

“Ừm... Nghe nói phong cảnh vùng ngoại ô Vân Hồ không tệ, nếu không chúng ta đi nơi đó?” Đây cũng là nghe Si Mị Vồng Lượng nói, Vân Hồ, hiện giờ là mùa thu, chèo thuyền du ngoạn trên hồ, là lựa chọn không tồi.

“Được, liền nghe theo nương tử.” Huyết vương cũng chiều cười cười.

“Si, mượn một chiếc xe ngựa, rồi đi Vân Hồ xếp đặt một con thuyền.” Cổ Nhược Phong truyền âm cho Si. Những lời này người khác không nghe thấy, chỉ Si có thể nghe, mặc dù cách xa ngàn dặm!

Không lâu sau, Si cùng một người khác điều khiển một chiếc xe ngựa tiến đến, một con ngựa nâu đỏ cao lớn hiền lành ở đầu xe, bên ngoài xe ngựa không hề xa hoa nhưng lại tinh xảo vô cùng, bên trong đầy đủ mọi thứ, có giường êm cho phép hai người nằm, trải mấy tầng gấm vóc thượng hạng, trước giường còn có một chiếc bàn gỗ lê nhỏ, trên bàn nhỏ có một lư hương xinh xắn và một bình trà ngon, cùng với các loại điểm tâm, hai bên xe ngựa có các ô nhỏ, trang bị một số thứ cần thiết cho chuyến xuất hành, đơn giản trang nhã, tinh xảo không xa hoa, không thể không nói Si làm việc vô cùng tỉ mỉ.

Đợi hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương lên xe, Si giao roi ngựa cho người khác, cũng chính là phu xe, dặn dò mấy câu, liền đạp bước rời đi. Hắn phải nhanh chóng đi Vân Hồ sắp xếp thuyền, nếu lúc chủ tử đến còn chưa chuẩn bị xong, đoán chừng phải nhận một trận mắng rồi. Ngắm lại ánh mắt buồn rười rượi của chủ tử, sau lưng Si bắt đầu đổ mồ hôi lạnh... (Tứ Nguyệt: Ta nói Si này, người dù sao cũng là một con quỷ, không phải quỷ đều thích chút âm u gì đó sao? Sao có thể dùng ánh mắt buồn rười rượi để hình dung chủ tử nhà ngươi... giọt nước mắt? Si (bay tới ánh mắt phi đao trắng bệch): Lão nhân lợi hại, nếu không ngài thử một chút? Tứ Nguyệt: Ách... vẫn là như vậy đi, ta đi đây, bên ngoài nhớ ta).

12. Chương 12: Mười Chiếc Thuyền Ở Vân Hồ

Vân Hồ, cách kinh thành khoảng một khắc đồng hồ, cỏ xanh mượt phong cảnh tuyệt đẹp, mặc dù bây giờ là mùa thu, cũng không thiếu hoa thơm cỏ dại cây xanh. Càng chủ yếu hơn chính là nước Vân Hồ trong suốt xanh biếc, có thể thấy được cá lội, gió thu phơ phất, thấm vào lòng người.

Vào lúc này trên Vân Hồ có không ít du thuyền đang đậu, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc phồn hoa hoặc tinh xảo, hoặc khí thế hoặc khéo léo, đủ loại màu sắc hình dáng, cho thấy địa vị của chủ nhân trong thuyền.

Một chiếc thuyền nhìn ra cũng không phải là lớn nhất nhưng lại vô cùng tinh xảo đang đậu bên hồ, giống như vẫn kiên nhẫn đợi chủ nhân của nó, hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Cổ Nhược Phong nắm tay Huyết vương bước ra xe ngựa, nhất thời khuôn mặt tuyệt sắc hiện ra trong mắt của một đám người Puck.lqd đang dừng chân ngắm phong cảnh bên hồ. Dĩ nhiên, Huyết vương đang đứng bên cạnh nàng cũng lọt vào tầm mắt của bọn họ.

“Hả, kia không phải là Huyết vương sao?”

“Đúng vậy, nhìn hắn mang cái mặt nạ kia là biết.”

“Hôm nay không phải là đại hôn của Huyết vương sao? Sao lại chạy đến đây?”

“Nhìn nữ tử bên cạnh hắn kia, hai người thân mật như thế. Không phải là tình nhân của hắn chứ?”

“Chẳng lẽ Huyết vương đào hôn hả?”

“Ôi ~ không phải vậy. Sáng nay tại trà lâu ta nghe người khác nói. Huyết vương và Cổ Nhược Phong đã báai đường thành thân. Hơn nữa, Cổ Nhược Phong còn giết người trong sảnh chính, thẻ kiếp này nhất định

bảo hộ Huyết vương, và còn nói ra, khi dễ Huyết vương, sẽ hoàn lại gấp trăm lần, thương tổn Huyết vương, phụng bồi gấp nghìn lần! Cho nên, Huyết vương không đào hôn!”

“Vậy nữ tử bên cạnh hẳn...? Chẳng lẽ hiện giờ Cổ Nhược Phong thân cô thế cô (nguyên gốc: độc thủ phòng không), bị Huyết vương từ bỏ?”

“Đúng vậy, nghe nói Cổ Nhược Phong không lqđ phải là Vô Diệm sao? Người xem nàng kia, sợ rằng đệ nhất mỹ nhân của Mộ Dung, Cổ Nhược Dao, cũng không sánh bằng nàng đó.”

“Chuyện này...”

“...”

“...”

Nhất thời, Vân Hồ vốn rất náo nhiệt lại càng thêm tương bình rồi.

Nội lực Cổ Nhược Phong thâm hậu vô cùng, những lời bọn họ nói đều truyền vào trong tai không sót một chữ.

“Phu quân, người khác nói ta không phải là nương tử của chàng!” Cổ Nhược Phong nhìn Huyết vương chế nhạo, có thích thú trên tức trong mắt. Chỉ cần người khác không chọc tới Huyết vương, như vậy Cổ Nhược Phong nàng sẽ nói chuyện thật tốt. Dù sao thỉnh thoảng nói giỡn một chút cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

“Nếu Phong nhi không phải là nương tử của ta, vậy người đó là ai?” Huyết vương cũng không cam chịu, cười chúm chím nhìn Cổ Nhược Phong. Mặc dù mặt nạ che nửa gương mặt, nhưng Cổ Nhược Phong vẫn cảm nhận được đuôi chân mày như được đao gọt khẽ giương lên nhẹ nhẹ.

Quả nhiên, đây mới là bản chất của Huyết vương, ta không nhìn lầm người! Cổ Nhược Phong tự luyện nhớ lại.

“...” Tuy rằng Cổ Nhược Phong rất hả hê với ánh mắt của mình, nhưng bây giờ lúc không nói chuyện, trên trán vẫn vạch ra ba đường đen, nàng cho rằng bản thân không có việc gì liên kiếm chuyện gây sự sao? Mình đáng đánh đòn như vậy từ lúc nào chứ?

Lúng túng cười cười không nói, chẳng lqđ lẽ nàng còn mặt dày bác bỏ lời mình vừa nói ra? Đây cũng quá mất mặt rồi!

Huyết vương nhìn Cổ Nhược Phong đang nhìn chung quanh mà không nhìn biểu tình của mình, trong lòng cười đến đắc ý. Không ngờ nàng cũng có lúc tự đào góc tường nhà mình.

Phong cảnh trên bờ vô cùng tốt, Cổ Nhược Phong nắm tay Huyết vương chậm rãi đi từng bước, về phần Si, đang tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình đứng cách hai người ba bước chờ đợi ở phía xa.

“Si, thuyền đã chuẩn bị xong rồi hả?” Cổ Nhược Phong vừa đi vừa hỏi. Mặc dù biết nhất định Si sẽ xử lý mọi chuyện ổn thỏa.

“Bẩm chủ tử, đã chuẩn bị xong, hiện giờ thuyền thuộc phủ Huyết vương.” Dĩ nhiên là Si không ngốc như thế, ý tứ của chủ tử chính là hỏi thuyền kia mua hay mượn. Sáng nay nàng cho nhiều ngân phiếu như vậy, không phải là muốn đổi mới hoàn toàn phủ Huyết vương, thuyền kia cũng là tất yếu.

Khê gật đầu, quả nhiên là Si này dùng rất tốt.

Khi Cổ Nhược Phong cùng Huyết vương nắm tay nhau bước lên chiếc thuyền nhỏ lịch sự tao nhã thoải mái thì dù là người trên bờ hay người trên thuyền khác đều hít mạnh vào một hơi, thuyền kia... bọn họ lại lên thuyền kia!

Cổ Nhược Phong nhìn phản ứng của mấy lqđ người đó, khê cau mày, chẳng lẽ thuyền này còn có huyền ảo gì?

Si thấy thế, vội vàng nói lại: “Chủ tử, thuyền này chính là một trong mười chiếc thuyền ở Vân Hồ, giá cả cực cao, lúc thuộc hạ mua về chính là một chiếc cuối cùng.”

Cổ Nhược Phong gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, lại ngẩng đầu: “Vây đi khắc dấu hiệu phủ Huyết vương lên.” Không đợi Si trả lời liền kéo Huyết vương đi vào trong thuyền.

Mười chiếc thuyền ở Vân Hồ? Hơi lục lọi trong ký ức, rốt cuộc có chút ấn tượng.

Mười thuyền ở Vân Hồ, từng thuyền tinh xảo, chính là tượng trưng cho thân phận địa vị quyền lợi. Người có tiền không có quyền, không bán; người có quyền không có tiền, mua không nổi. Cho nên, thuyền này đúng là không phải người bình thường mua được.

“Si, những thuyền khác do người nào mua?”

“Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc, Tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn, Đại công tử Cổ gia Cổ Nhiễm Trần, Nhị công tử Trình gia Trình Thỉnh Phong, Đại công tử Trương gia Trương Túy Dịch, Huyền Băng con Thừa tướng, thủ phủ (nhà giàu) thiên hạ đệ nhất Vũ Văn Thiên Hàm, trang chủ thiên hạ đệ nhất sơn trang Sở Dạ Minh, thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc.” Si báo lại chín chủ nhân của chín thuyền khác. Từ trong danh sách, hiển nhiên tiêu biểu là quyền thế vương triều Mộ Dung. Hoàng tộc, tam đại gia tộc, tam đại sơn trang mỗi người một vẻ. Đến nay, một chiếc thuyền cuối cùng chậm chạp không có ai mua được, hiện tại lại thuộc về phủ ‘Huyết vương, có thể thấy thực lực của phủ Huyết vương rồi. Hèn chi người chung quanh kinh ngạc như thế.

“Thuyền này giá bán bao nhiêu?” Cổ Nhược Phong suy tư một chút, hỏi.

“Một vạn lượng hoàng kim.”

“Rất tốt.” Cổ Nhược Phong phát tay để Si rời đi. Một vạn lượng hoàng kim, đây là số ngân lượng không nhỏ, chẳng trách ngay cả thượng thư tướng quân cũng không mua nổi. Chỉ có điều, sợ nhất là có khả năng khiến cho Hoàng thượng biết tình huống nhà mình thôi. Nhiều tiền như vậy lại đi mua một chiếc thuyền, coi như không tham ô cũng sẽ đưa tới sự chú ý của Mộ Dung Tô. Nhưng mà, thuyền này, người nào đứng sau lưng vạch ra, lại khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa. Khóe miệng Cổ Nhược Phong nhếch lên, đây không phải là rất thú vị sao?

Lượn quanh thuyền một vòng cùng lqđ Huyết vương, trong lòng Cổ Nhược Phong rất hài lòng, thuyền này, tuy giá trị bản thân không được cái giá đó, nhưng người nào đó đặt nó ở vị trí của nó. Nhưng mà nói đi nói lại, thuyền này, quả thật tinh xảo, So với du thuyền kiểu này thì thân thuyền lớn hơn rất nhiều, bên ngoài hành lang cũng rộng rãi hơn thuyền khác gấp ba. Phòng bên trong không khác so với phòng trên mặt đất, nhưng so với thuyền lớn thì nhỏ hơn rất nhiều. Thuyền có hai tầng, tầng dưới đi vào là gian phòng khách lớn, hai bên cùng phía trước gần như chỉ dùng lụa mỏng ngăn cách, ván gỗ vốn là thân thuyền bị gỡ bỏ, người ở bên trong nhìn rõ ràng phía ngoài, mà người bên ngoài không thấy rõ bên trong. Phía sau lại có mấy gian phòng nhỏ, thậm chí có cả phòng bếp gì đó. Còn lầu hai là một tòa đình nhỏ, là nơi để người ngắm phong cảnh, là khu vực cực kỳ thượng đẳng (tốt nhất), mà đình nhỏ này chính là dấu hiệu của mười thuyền ở Vân Hồ.

Phòng khách trong thuyền bày một tấm da hổ trắng mềm mại dài bốn thước rộng bốn thước được may lại, những kẻ hở được khâu lại rất tốt, nhìn không ra sơ hở chút nào, đối diện bày một cái đệm dựa lớn. Chính giữa tấm da hổ để một chiếc bàn trà gỗ lê thấp, lư hương phía trên đang tỏa ra mùi hương thanh nhã, dưa, trái cây và trà bánh đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ người đến hưởng thụ.

Cổ Nhược Phong kéo Huyết vương tùy ý nằm nghiêng trên đệm dựa, giày cũng không cởi, bởi vì lúc tiến vào ở cửa đã đặt một tấm nỉ nhung, chân giẫm qua, đế giày đã sạch sẽ.

Cầm lên một miếng đào vàng đã được cắt gọn, đang định nhét vào trong miệng Huyết vương, lại bị giọng nói cắt ngang: “Người ở bên trong, lăn ra đây cho bản tiểu thư!”

13. Chương 13: Có Người Khiêu Khích

“Chủ tử, là cháu gái của Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan San.” Quân sự đứng ở trước cửa cung kính hỏi báo. Tất cả hạ nhân trên thuyền này đều là Si vừa mới mua, những Si này không chỉ biết nhìn ánh mắt người, mà tốc độ làm việc cũng rất nhanh.

“Hả? Nói như thế, nàng là biểu tỳ của ta rồi hả?” Cổ Nhược Phong tiếp tục đưa đào vàng tới miệng Huyết Vương, quay lại nói nhỏ nhẹ với hắn. Chẳng qua là ai cũng đều nghe ra được giọng điệu trêu tức trong lời nói của nàng.

Thượng Quan San, là cháu gái được Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan Thành Duy sủng ái nhất, năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn một tuổi so với thân thể này của mình. Nhờ Cổ gia, Thượng Quan Thành Duy này mới có chỗ dựa vững chắc, hiện tại có thể nói là thuận buồm xuôi gió!

Xuyên qua màn che trên thuyền, khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan San rơi vào trong mắt Cổ Nhược Phong và Huyết Vương. Ánh mắt ngạo mạn phần uất cảm hận không cam lòng trên mặt nàng càng làm cho Cổ Nhược Phong thấy khó chịu.

“Kéo màn che lên. lại đi mời Lễ Bộ Thượng Thư đến đây.” Cổ Nhược Phong dặn dò quản sự kia. Hiện giờ thuyền đã ở trong hồ, phong cảnh bên ngoài cũng không tệ, hôm nay nàng rất có hứng thú để xem tuồng kịch.

“Vâng, chủ tử.” Quản sự nhận lệnh rồi đi.

Không đến thời gian nửa ly trà, ba màn che mặt bằng tơ lụa đều đã được kéo lên, gió thổi nhẹ, làm cho lòng người cực kỳ thoải mái. Mọi thứ bên trong thuyền đều rơi vào trong mắt Thượng Quan San, làm cho nàng càng thêm tức giận!

Thuyền này, làm thế nào ông nội cũng không chịu mua, tuy nói một vạn lượng không phải con số nhỏ, nhưng với Thượng Quan gia mà nói, có Cổ gia chống đỡ, chút tiền này thật đúng là không để vào mắt!

Nàng không hiểu, chiếc thuyền này tượng trưng cho thân phận địa vị! Ông nội làm chức Lễ Bộ Thượng Thư, dưới mấy người, trên vạn người, chẳng lẽ lại không thể mua chiếc thuyền này?

Hôm nay nàng không dễ gì mới thuyết phục được mẫu thân, lqdcầm bạc, hào hứng đi mua thuyền, lại không nghĩ tới Huyết Vương không biết xấu hổ lại nhanh chân đến trước! Điều này làm cho nàng không thể nào không nổi giận!

Nhìn hai người trong thuyền tựa như đang ở thiên tiên, da hổ kia trắng như tuyết, nước trà điểm tâm tinh xảo, đậm thoải mái... Toàn bộ những thứ này, đáng ra phải thuộc về nàng! Cái nơi thần tiên đó nên là của nàng mới đúng!

Một yêu quái hút máu, lqdmột người điên, sao xứng với con thuyền này!

“Phu quân, phong cảnh Vân Hồ này không tệ chứ?” Cổ Nhược Phong tựa vào người Huyết Vương, lấy một quả nho màu tím, lột vỏ nhét vào trong miệng Huyết Vương.

“Uhm, nương tử muốn xem diễn trò sao?” Khi Cổ Nhược Phong phân phó người đi mời Lễ Bộ Thượng Thư hắn đã biết, hôm nay ở Vân Hồ này có trò hay để xem. lqd Ngắm nhìn Cổ Nhược Phong tùy ý buột mái tóc đen trên đầu lên, Huyết Vương rất có ‘đạo đức’ phối hợp với Cổ Nhược Phong.

“Đây không phải là vì Phong nhi thấy trước giờ phu quân vẫn sống cực kỳ buồn bực trong phủ Huyết Vương sao, hơn nữa lại còn có người chủ động diễn xuất, kẻ bắt tài này đang thổi phồng sự việc sao.” Cổ Nhược Phong mặt không đỏ tim không đập mạnh hết sức bình tĩnh nói ra những lời này.

Khóe miệng Huyết Vương vô tình rụt rụt, quả nhiên là yên tĩnh làm quỷ, cũng chớ trêu chọc Cổ Nhược Phong!

“Cổ Nhược Phong ngươi là kẻ điên! lqdThuyền này ngươi cũng có thể ngồi sao! Lăn ra đây cho bản tiểu thư!” Thượng Quan San nhìn hai người trong thuyền tự nhiên nói chuyện phiếm ăn trái cây, căn bản ngay từ đầu đã không để lời nói của nàng ở trong lòng, nhất thời trên mặt lại thêm vài phần khó coi. Hơn nữa khi nàng nhìn thấy dung nhan của Cổ Nhược Phong, căn bản là khuôn mặt của mình không thể so sánh được, trên mặt giống như bảng điều chỉnh gia vị đầy màu sắc. Nàng hẳn là không nhận sai, đó chính là Cổ Nhược Phong, tuy nói nàng chưa nhìn thấy qua bộ dạng trưởng thành của Cổ Nhược Phong như thế nào, nhưng bộ dạng hiện giờ của Cổ Nhược Phong này lại có vài phần giống với trước đây, lại có Huyết Vương ở bên cạnh, không cần đoán cũng biết nàng là Cổ Nhược Phong!

Vừa dứt lời, một ánh mắt tràn ngập sát khí bắn thẳng đến Thượng Quan San, làm cho thân thể Thượng Quan San không khỏi run rẩy.

Cổ Nhược Phong sờ mặt an ủi Huyết Vương, ý bảo hắn không nên tức giận. Tức giận nhiều sẽ làm tổn hại thân thể, ta xem diễn trò là tốt rồi.

“Người là?” Cổ Nhược Phong nhướn mày hỏi, liếc xem ra Thượng Quan San này còn có đầu óc, Cổ Tiểu Tứ từ sau khi bảy tuổi cho tới bây giờ khuôn mặt đều vẽ một mớ hỗn độn, ngay cả Cổ Nhược Phong cũng không nhận ra được chính mình, không nghĩ tới qua tám năm, Thượng Quan San này có thể nhìn ra mình là Cổ Nhược Phong.

“Hừ, đừng giả bộ ngu! Người có thể không biết ta là ai?” Thượng Quan San khinh thường nhìn lướt qua Cổ Nhược Phong, trong đầu không khỏi nghĩ Cổ Tiểu Tứ này lại nói chuyện bình thường như vậy, chẳng lẽ giống như lời đồn, không điên rồi sao?

“Ta thật sự không biết.” Cổ Nhược Phong nói, gương mặt chân thành, không nhìn ra một chút sơ hở nào. Vai Huyết Vương run run ôm lấy Cổ Nhược Phong, khóe miệng nghiêm nhiên bị ép buộc thành một đường thẳng. Không nghĩ tới Cổ Nhược Phong lừa gạt người khác lại trang nghiêm như vậy.

“Người!...” Thượng Quan San vừa định nói cái gì, liếc liền bị một tiếng nói vội vàng cắt ngang.

“San nhi!” Thượng Quan Thành Duy đứng ở đầu một chiếc thuyền, khuôn mặt lo lắng.

“Ông nội?” Thượng Quan San khó hiểu nhìn Thượng Quan Thành Duy đang đi lên du thuyền, ông nội làm sao vậy?

“San nhi!” Thượng Quan Thành Duy nắm chặt tay của Thượng Quan San, kéo Thượng Quan San đến trước mặt mũi thuyền đối mặt với Cổ Nhược Phong. -

“Huyết Vương phi, là cự thần không dạy San nhi tốt, mong người đại nhân đại lượng, hạ thủ lưu tình.” Phủ Lễ Bộ Thượng Thư cách Vân Hồ không xa, trên đường tới Thượng Quan Thành Duy đã nghe ám vệ nói rõ sự tình một lần. Tính tình của San nhi mình biết, hiện giờ Huyết Vương phi không dễ chọc! Người nói một người trong hôn lễ của chính mình cũng có thể giết người trong nháy mắt là người dễ chọc sao?

“Ông nội, người cần gì phải giải thích với kẻ điên kia!” Thượng Quan San mặc kệ, ông nội ở trước mặt mọi người giải thích với Cổ Nhược Phong, việc này nếu truyền ra ngoài về sau Thượng Quan San nằng làm sao sống tiếp ở Kinh thành đây!

“San nhi!” Thượng Quan Thành Duy khẽ quát một tiếng, Thượng Quan San chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc như vậy.

Thượng Quan San rụt đầu một cái, cũng không dám lên tiếng nữa, nhưng hai mắt oán hận không cam lòng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong. Hôm nay ông nội thật sự có chút khác biệt.

“Thượng Thư đại nhân khách khí rồi. Phong cảnh hôm nay tốt như vậy, không bằng lên thuyền uống ly trà?” Cổ Nhược Phong thản nhiên nói, dường như không đem khiêu khích của Thượng Quan San để ở trong lòng.

-

“Này...” Thượng Quan Thành Duy có chút do dự, nhưng khi nhìn đến du thuyền của Cổ Nhược Phong, trong lòng cực kỳ ngoan độc: “Cự thần cung kính không bằng tuân mệnh.” Có thể mua nổi con thuyền này, cho dù Huyết Vương không được sung ái, địa vị của Cổ Nhược Phong tại Cổ gia cũng không đơn giản rồi. Đồ cưới kia nhất định cũng không chỉ có vạn lượng hoàng kim!

Sai người trên thuyền đem du thuyền tiến gần đến thuyền của Cổ Nhược Phong, đặt một tấm ván gỗ, Thượng Quan Thành Duy đi qua.

“Ông nội...” Thượng Quan San ai oán liếc mắt nhìn du thuyền trước mặt, chiếc thuyền này vốn là của nàng!

“Người đợi ở...” Thượng Quan Thành Duy nhìn thoáng qua Thượng Quan San, muốn kêu nàng ở lại trên du thuyền của mình.

“Thượng Quan tiểu thư đã có hứng thú, vậy cũng qua đây luôn đi.” Cổ Nhược Phong nói một câu liền cắt đứt đường lui của Thượng Quan Thành Duy.

Giẫm lên địa bàn của ta, chọc người của ta, muốn bình yên vô sự rồi đi, trên đời này có chuyện tốt như vậy sao? Nói cho người biết, đừng nói là cửa, cửa sổ cũng không có đâu!

14. Chương 14: Đòi Một Khoản Tiền Lớn

Thượng Quan Thành Duy mang theo Thượng Quan San cẩn thận đi vào trong thuyền của Cổ Nhược Phong, sắc mặt y hết như lâm vào đại địch đi đến trước mặt Cổ Nhược Phong và Huyết Vương.

Bây giờ mới cảm thấy sợ có phải là quá muộn hay không? Thượng Thư đại nhân.

“Người tới, dâng trà.” Cổ Nhược Phong hí mắt nhìn Thượng Quan San, trong lòng đang nghĩ làm thế nào để dùng nàng đòi một khoản tiền lớn.

Rất nhanh, hai ly trà Quân Sơn Bạc được đưa lên.

Thượng Quan Thành Duy bưng trà, nhưng vừa ngửi hương vị liền biết trà có giá liên thành, đầu vốn đã cúi thấp giờ càng cúi thấp hơn. Thượng Quan San khinh thường lườm một cái, không phải chỉ là Quân Sơn Bạc thôi sao, Thượng Thư phủ cũng có, nàng mới không thấy lạ!

“Thượng Thư đại nhân, nói thật ra, bản cung không hiểu vì sao vừa rồi Thượng Quan tiểu thư lại không hài lòng khi thấy chiếc thuyền này như vậy, không biết đại nhân có biết nguyên do trong đó không?” Cổ Nhược Phong hơi nhủu mày.

“Này...” Hắn không biết Thượng Quan San tới đây làm gì, hơn nữa, chỉ bằng vào Cổ Nhược Phong không nói chuyện giết liền biết nàng để lại ình một con đường sống.

Nói Thượng Quan San không hài lòng với con thuyền, vậy liền đắc tội đại bất kính đối với Huyết Vương và Huyết Vương phi. Cổ Nhược Phong như vậy chính là bán ình một cái nhân tình.

Trông mắt Thượng Quan Thành Duy chuyển động, đứng dậy khẽ khom người nói: “Vừa rồi San nhi không biết Huyết Vương và Huyết Vương phi ở đây, hơn nữa nàng còn nhỏ, kính xin Vương phi đại lượng. Cựu thần nhất định sẽ đến phủ Huyết Vương bồi tội.” Này có nghĩa là mình sẽ đưa đến rất nhiều tiền tài, vậy nàng hài lòng rồi chứ?

“Thượng Quan đại nhân, bản cung muốn hỏi vì sao Thượng Quan tiểu thư làm như vậy.” Đòi mắt Cổ Nhược Phong sắc bén, giọng nói có chút không vui. Chẳng qua là trong lòng vẫn bình tĩnh như cũ, diễn trò mà, phải có dáng vẻ diễn trò chứ.

“Chuyện này...San nhi!” Thượng Quan Thành Duy vẫn không biết vì sao vừa rồi Thượng Quan San lại tức giận như vậy. Chẳng lẽ trong lòng nàng không cam lòng là vì chiếc thuyền này bị người của phủ Huyết Vương mua? Hay là vì nhìn Cổ Nhược Phong dễ bắt nạt? Sáng sớm hôm nay hắn có thể mở rộng tầm mắt, Cổ Nhược Phong này là người có thể bị trêu chọc sao?

Không thể không nói Thượng Quan Thành Duy vẫn tương đối hiểu rõ Thượng Quan San.

“Ông nội, vốn là ta mang bạc đến đây, vậy mà lại chậm một bước! Bị kẻ điên này... Bị người của phủ Huyết Vương mua mất...” Thượng Quan San bĩu môi, nàng cũng không muốn nhìn đến Cổ Tiểu Tứ! Mặc dù Cổ Tiểu Tứ này dễ bắt nạt, nhưng phát điên lên thì không phải người. Nếu không phải ý vào trên thuyền mình có nhiều người, cũng sẽ không đi trêu chọc nàng! Huống chi, trên thuyền này còn có một Huyết Vương chuyển đi hút máu người!

“Người, người nói cái gì! Người mang bạc đến...” Thượng Quan Thành Duy trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Thượng Quan San.

“Ta là thích còn thuyền này thôi! Ngồi trên thuyền này mới đúng là có thân phận có địa vị! Thượng Quan gia chúng ta có quyền có tiền, dựa vào cái gì lại không thể mua con thuyền này!” Thượng Quan San dứt khoát đi ra ngoài, không mua được chiếc thuyền này nàng đã nén giận đủ rồi, ông nội chưa bao giờ nổi giận bây giờ lại trách mắng mình, cái này còn chưa tính, trước đây có chết nàng cũng không nghĩ đến có một ngày mình lại phải cúi đầu trước mặt Cổ Tiểu Tứ!

“Thượng Quan đại nhân, nghe có vẻ như bốn cung giúp người một việc!” Trong mắt Cổ Nhược Phong hàm chứa ý nghĩ sâu xa, ý trong này sợ rằng ngoài trừ Huyết Vương, Thượng Quan Thành Duy cũng biết rõ, về phần Thượng Quan San, tuy có chút đầu óc, nhưng cũng không đủ dùng.

“Vâng, Vương phi nói đúng lắm, ngày mai hạ thần cầu kiến phủ Huyết Vương, kính xin Vương phi sắp xếp.” Lần này coi như là Thượng Quan Thành Duy hiểu, tai họa lần này của Thượng Quan San không nhỏ, tuy nói Huyết Vương phi chỉ là trùng hợp mua chiếc thuyền này, nhưng quả thật là giúp mình! Lau mồ hôi lạnh trước trán, cật thần ban đầu cũng biến thành hạ thần.

“Không dám. Thời gian không còn sớm, bốn cung còn phải du hồ với Vương gia.” Chuyện vừa kết thúc, Cổ Nhược Phong liền không chút lưu tình bắt đầu đuổi người.

“Vâng, là hạ thần sơ sót. Chúc Vương gia và Vương phi du hồ vui vẻ, trong nhà hạ thần còn có việc, liền đi trước một bước.” Dứt lời thấy ống tay áo của Cổ Nhược Phong lắc lắc, liền lôi kéo Thượng Quan San bị mình trùng mắt không dám mở miệng xuống thuyền. Quỳnh - DDLQD.

“Phu quân, chàng nói ngày mai Thượng Quan Thành Duy này sẽ mang cái gì tới?” Thượng Quan Thành Duy chân trước vừa mới rời đi, Cổ Nhược Phong liền rúc vào trong ngực Huyết Vương, gió mùa thu vẫn có chút lạnh.

“Không biết.” Huyết Vương nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: “Nhưng mà, khẳng định là đáng giá!”

“Ha ha, không nghĩ tới hôm nay du hồ lại có thu hoạch như vậy.” Cổ Nhược Phong vui vẻ, trên đời này, ngoài trừ Huyết Vương, Cổ Uyển Ngưng, Cổ Nhiễm Mặc, Cổ Nhược Phong để tâm nhất đó là... tiền rồi. Không sai, chính là tiền!

Kiếp trước lúc rời khỏi gia tộc, không có tiền, đầu tiên là ăn quả dại trên núi để lót dạ, sau lại đánh nhau với dã thú để lấy thịt, về sau khi tiến vào xã hội, đừng nói là một đồng, ngay cả một xu nàng cũng liều mạng kiếm. Bởi vì sợ đói, sợ lạnh đủ rồi! Một cái bánh bao năm xu tiền, kém một chút bọn hắc cũng sẽ không bán cho người!

Tuy về sau kiếm được trăm vạn triệu vạn, nhưng chỉ cần là việc có thể kiếm được ra tiền, Cổ Nhược Phong nàng tuyệt đối sẽ không buông tha!

Nghĩ đến những thứ này, lqd trên người Cổ Nhược Phong tràn ra từng tia ý lạnh, hiu quạnh trên người gần như làm Huyết Vương tê cóng!

Đôi mắt đỏ của Huyết Vương léo sáng, gắt gao ôm chặt lấy Cổ Nhược Phong, hắc cảm thấy âm lãnh của nàng, bắt đắc dĩ của nàng, cô độc bất lực của nàng, tàn nhẫn thị huyết của nàng! Hắc không biết trước đây nàng đã trải qua chuyện gì, nhưng hơi thở trên người nàng làm cho hắc đau lòng!

Dần dần, đôi mắt Cổ Nhược Phong dần trấn tĩnh trở lại, đúng vậy, những thứ kia đều đã qua. Hiện tại không phải nàng còn có Huyết Vương, còn có Cổ Uyển Ngưng, còn có Cổ Nhiễm Mặc sao?

Bên kia, Thượng Quan San cuối cùng cũng bạo phát tức giận: “Ông nội! Vì sao người ngăn San nhi! Huyết Vương đó không phải chỉ là một yêu quái, Cổ Tiểu Thứ kia càng không cần phải nói, tên kẻ điên khắp thiên hạ ai mà không biết. Vì sao ông nội người phải cung kính với bọn hắc!”

“San nhi! Người có biết thiếu chút nữa người gặp phải đại họa rồi không!” Thượng Quan Thành Duy còn chưa bớt tức giận trong ngực.

“Người nói, bạc của người từ đâu tới?” Hai mắt Thượng Quan Thành Duy sắc bén nhìn chằm chằm Thượng Quan San, không buông tha bất kỳ biểu tình gì trên mặt nàng. Hắc thật muốn biết là ai muốn hại Thượng Quan gia!

“Dạ, là mẫu thân.” Thượng Quan San cúi thấp đầu nói, mẫu thân nói không thể để cho ông nội biết chuyện này, nhưng biểu tình của ông nội thật đáng sợ...

“Cái gì! Tuyệt nhi!” Thượng Quan Thành Duy lqđgiật mình một phen, liền lập tức cẩn thận suy nghĩ, Thượng Quan Mạn Tuyết cực kỳ yêu thương Thượng Quan San, chỉ sợ gần đây bị Thượng Quan San quẩn quít nên mới mềm lòng đưa bạc cho nàng.

“Thật là hồ đồ!” Thượng Quan Thành Duy khó hiểu tức giận dậm chân! Hắn vẫn cho rằng Thượng Quan Mạn Tuyết là người thông minh, tại sao trong chuyện này lại hồ đồ như vậy!

“Ông nội...” Trong mắt Thượng Quan San lộ ra vẻ khó hiểu, vì sao ông nội lại kiên trì với chuyện này như vậy?

“San nhi...” Thượng Quan Thành Duy nhìn Thượng Quan San, trong mắt có bất đắc dĩ, có sợ hãi, có nghĩ lại mà sợ, có may mắn. Cuối cùng biến thành thở dài, cái gì cũng không nói, đem sự tình chôn ở đáy lòng. Người sau lưng mười thuyền ở Vân Hồ chính là vị kia! Nếu không, tại sao qua nhiều năm như vậy không có người nào hỏi thăm mười con thuyền này?

15. Chương 15: Lễ Hội Vân Hồ

Nghỉ ngơi tĩnh lại, sắc trời đã hơi trầm xuống.

Huyết Vương vẫn giữ nguyên tư thế ôm Cổ Nhược Phong trước khi ngủ, một cử động cũng không dám, rất sợ làm nằng giật mình tỉnh giấc.

“Đã tỉnh rồi sao?” Thấy Cổ Nhược Phong lơ mơ mở mắt, dường như vẫn không phân biệt rõ đây là nơi nào. Dáng vẻ mơ mơ màng màng làm cho khóe miệng quyến rũ của Huyết Vương nhẹ nhàng cong lên, đây lần đầu tiên Cổ Nhược Phong nhìn thấy hắn như vậy.

“Ừ.” Mở to hai mắt, rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng nhớ ra sau khi Thượng Quan Thành Duy rời đi, mình và Huyết Vương nói chuyện một hồi liền cảm thấy có chút mệt mỏi buồn ngủ, không ngờ lại ngủ lâu như vậy.

Bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh huyền ảo, chắc là Huyết Vương thấy mình ngủ thiếp đi nên đã cho thuyền đậu cách xa đám người kia, chỉ có điều, bây giờ không phải đã qua giờ cơm rồi sao? Vì sao lúc này bọn họ còn ồn ào hơn so với buổi trưa?

Giương mắt nhìn, xa xa thuyền bè rậm rạp chằng chịt, có phần hùng vĩ.

“Hôm nay có hoạt động gì sao?” Tình huống như vậy sẽ không vô cớ xuất hiện ở nơi cổ đại lạc hậu này.

“Ừ, mừng một và mười lăm hàng tháng Vân Hồ đều tổ chức lễ hội.” Trước đây Huyết Vương có nghe người làm trong vương phủ nói qua.

“Lễ hội Vân Hồ, trên căn bản những tài tử phong lưu trong kinh thành, con cháu quan lại và các tiểu thư chưa xuất giá đều tới đây. Cầm kỳ thi họa nhảy múa mọi thứ đều có, bất luận là lĩnh vực nào cũng giành được vị trí đầu tiên, cũng nhận được rất nhiều phần thưởng từ ban tổ chức, hơn nữa, sau nửa tháng đều được mọi người tôn là thượng khách.”

“Nói như vậy, được cả danh và lợi?” Cổ Nhược Phong tổng kết một câu.

“Ừ.” Huyết Vương gật đầu một cái, “Lời này không sai, chỉ là, nếu như ở lễ hội Vân Hồ lần kế tiếp bị đánh bại, bọn họ sẽ không được để chịu như vậy, lúc này mọi người sẽ có thái độ khinh thường bọn họ.”

“Cạnh tranh rất kịch liệt a!” Cổ Nhược Phong như có điều suy nghĩ ngón trở phải vuốt cằm, bỗng nhiên trong mắt nổi lên hứng thú nồng nặc: “Si.”

Không tới một nửa hơi thở, Si đã đến trước mắt Cổ Nhược Phong: “Chủ tử.”

“Đi xem một chút, phần thưởng của lễ hội Vân Hồ hôm nay là cái gì, tiện thể điều tra xem ai là người tổ chức lễ hội còn có danh hiệu đệ nhất lần trước là ai.” Không nắm chắc trong tầm tay thì sẽ không có hiệu quả? Huống chi Cổ Nhược Phong nàng còn là một người từng nhỏ qua lông chim nhận!

“Dạ, chủ tử.” Lời nói vừa dứt, người liền không biết bóng dáng, tới vô ảnh đi vô tung chính là hắn.

“Phu quân, có hứng thú đi xem một chút kịch vui hay không?” Với lại đi xem kịch vui còn lấy được tiền nữa!

“Nương tử muốn đi ta đương nhiên phụng bồi.” Huyết Vương không một câu oán hận lên tiếng, tiếp theo liền phân phó người lái thuyền đến giữa hồ.

Phía Trung Tây Vân Hồ chính là địa điểm diễn ra lễ hội, lúc này thuyền rậm rạp chằng chịt nhưng sắp xếp thật chỉnh tề.

Si tìm đến người lái thuyền từ nhỏ đã làm việc ở Vân Hồ, cũng được vài chục năm rồi, kỹ thuật lái thuyền là do tổ tiên truyền lại, nếu không phải lão bản mà lúc trước hắn làm công có ý đồ đùa giỡn đoạt lấy nương tử của hắn, trong cơn tức giận hắn đã ra tay đánh tên háo sắc kia, cũng sẽ không rơi vào kết cục đi ăn xin. Hôm nay đụng phải chủ tử đài ngộ cao và dễ nói chuyện như Cổ Nhược Phong, tự nhiên lái thuyền cũng vững hơn.

Mặt khác, đương nhiên hắn biết rõ thuyền này chính là một trong Vân Hồ Thập Thuyền. Hắn có thể lái thuyền này, không biết đã tu luyện mấy đời phúc phận rồi!

Vân Hồ Thập Thuyền, thuyền nào cũng đi tuần tuốt, ở bên trong Vân Hồ này, người nào dám cản trở!

Tức khắc, xung quanh đều nhìn thấy thuyền của Cổ Nhược Phong chậm rãi lái tới, vội vàng cung kính tránh ra. Tận cùng bên trong nơi tụ họp mới là vị trí của Vân Hồ Thập Thuyền, những thuyền khác, dẫu đáng cũng dừng nghỉ! Mặc dù trước đây thuyền thứ mười không có chủ nhân, thế nhưng vị trí kia vẫn kiên trì tồn tại.

Vân Hồ Thập Thuyền, hôm nay bán chín thuyền, mỗi một thuyền không phải có quyền thì cũng có tiền? Chỉ là, chiếc thuyền này nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt nhưng lại có gì đó không đúng.

Đúng rồi, chín thuyền mình bán đi đều có dấu hiệu, nhưng mà thuyền này không có bất kỳ dấu hiệu gì. Chẳng lẽ...Đúng như tin đồn, thuyền cuối cùng đã bán đi rồi?! Hơn nữa người mua còn là Huyết Vương?

Nhất thời, cả Vân Hồ trở nên xôn xao náo nhiệt!

“Thuyền thứ mười!” Không biết là ai hô một tiếng, trong đám người rối rít kêu lên “Thuyền thứ mười!” Thuyền thứ mười này rỗng rã ba năm không người nào hỏi han! Không nghĩ tới hôm nay lại có người mua!

Những người kia không nhìn thấy chuyện xảy ra vào buổi trưa ở Vân Hồ, trong lòng đều rối rít suy đoán rốt cuộc là người nào mua chiếc thuyền kia, có một số người quyền thế đã sớm phân phó hạ nhân đi hỏi thăm tin tức.

Thuyền thứ mười bỏ trống lâu như vậy rốt cuộc cũng “Danh hoa có chủ”, thuyền của Cổ Nhược Phong vững vàng cập bến, cùng các thuyền khác trong Vân Hồ Thập Thuyền xếp thành một hàng.

Gió ban đêm có chút lạnh, hai bên thuyền đã kê lên tấm ván gỗ, trước mặt chỉ còn một tầng lụa mỏng mờ ảo. Ánh sáng dịu dàng từ dạ minh châu trong thuyền xuyên thấu ra bên ngoài, có vẻ tĩnh mịch mà ấm áp.

Ngủ hồi lâu, Cổ Nhược Phong tràn đầy sinh lực, dáng vẻ phấn chấn giống như là chuẩn bị đi đánh cướp. Huyết Vương nhìn thấy không nhịn được cười khẽ một tiếng: “Nương tử nàng đây là định đi đánh cướp sao?”

“Ách.” Rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng biểu hiện trầm tĩnh lại, ho nhẹ hai tiếng: “Đây không phải là náo nhiệt sao, ta chỉ muốn đi xem một chút mà thôi...”

Âm thanh càng về sau càng nhỏ, ngay cả bản thân nàng cũng không tin là chỉ xem một chút náo nhiệt sẽ bỏ qua.

Nếu như trí nhớ của Cổ Tiểu Tức không lầm, “Nàng” ở chỗ này đúng là tạo ra không ít xấu xí, hơn nữa, ba tỷ tỷ của cô ấy hình như cũng không ít lần nhận được đệ nhất danh a. Nghĩ tới liền có chút khó chịu, thật, chẳng qua là một chút xấu mà thôi.

“Chủ tử.” Si cơ hồ là đột nhiên xuất hiện ở cửa, im hơi lặng tiếng, bồng bênh tới.

“Nói đi.” Cổ Nhược Phong hớp một ngụm trà, ừ, quả nhiên là Quân Sơn Bạc. Tên Cổ Hạo Nhiên kia thật đúng là biết hưởng thụ.

“Dạ, chủ tử.” Si cúi đầu mắt nhìn thẳng, “Lễ hội Vân Hồ hôm nay là do cửu vương gia của vương triều Hiên Viên, Hiên Viên Dật Vân cử hành. Phần thưởng của các lĩnh vực cầm kỳ thi họa nhảy múa đều là một viên dạ minh châu Đông Hải, chỉ là, người đạt danh hiệu đệ nhất trong phần thi cầm đêm nay sẽ được tặng thêm một Khinh Vũ cầm!”

“Khinh Vũ cầm?” Mặc dù Cổ Nhược Phong không biết cầm đó là cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ có chút kích động của Si trong lòng liền hiểu Khinh Vũ cầm kia nhất định không tầm thường.

“Dạ, Khinh Vũ cầm chính là cầm bậc nhất ở Thiên Phượng, theo truyền thuyết Khinh Vũ cầm là đứng đầu trong vạn cầm, tất cả các cầm khác ở trước mặt Khinh Vũ cầm đều không đáng nhắc tới! Hơn nữa, Khinh Vũ cầm còn là thượng binh khí phổ nhạc đứng hàng thứ hai trong vũ khí! Chẳng qua là mấy trăm năm nay trên đời này chưa có người nào đánh được nó.” Si càng nói càng kích động, nhưng lời nói lúc cuối cùng lại dần dần tiếc hận đi lên, cầm là cầm tốt, đáng tiếc không người nào có thể khống chế.

“Hả?” Hai mắt Cổ Nhược Phong vốn nheo lại đã trở nên sáng lóng lánh, có thể kham nổi cả bầu trời đầy sao.

“Phu quân, hôm nay là đám cưới chúng ta, nói thế nào bọn họ cũng phải tặng lễ vật cho chúng ta phải không?” Cổ Nhược Phong quay đầu ngó mặt Huyết Vương, lời nói nhẹ nhàng, hùng hồn: “Ta không cần đồ khác, chỉ cần Khinh Vũ cầm là được rồi.”

16. Chương 16: Cổ Nhiễm Trần Tới

Cổ Nhược Phong xuyên qua màn che thật mỏng nhìn ra phía ngoài, chẳng trách hôm nay chín chiếc du thuyền kia cũng tới đây, trong trí nhớ của Cổ Tiểu Tứ cũng chưa bao giờ thấy Vân Hồ Thập Thuyền tập hợp đầy đủ như vậy, thậm chí rất nhiều thuyền vắng mặt ở lễ hội. Thì ra hôm nay có cục thịt béo Khinh Vũ cầm ở đây.

Không biết Cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân này là người ở phương nào, lại dám một mình mang theo Khinh Vũ cầm tiến về phía Mộ Dung, nhưng can đảm này lại khiến cho Cổ Nhược Phong xem trọng một phần.

Bởi vì mười chiếc thuyền này làm thành nửa tròn, cho nên, Cổ Nhược Phong rất dễ dàng xác định chiếc thuyền kia là của Cổ gia, đậu lân cận thuyền của Trình gia và Trương gia, lại nhích tới gần chính giữa, có thể thấy được địa vị của Cổ gia. Thuyền này được mua trên danh nghĩa của Cổ Nhiễm Trần, không biết bên trong thuyền này còn có người nào khác.

Những người trên chín chiếc thuyền kia tự nhiên cũng nhìn thấy thuyền của Cổ Nhược Phong không có bất kỳ dấu hiệu gì của mười thuyền ở Vân Hồ. Mặc dù không có trắng trợn phái người tới đây hỏi thăm, nhưng cũng âm thầm quan sát.

Nghe thủ hạ báo lại, thuyền này là của Huyết vương. Nhưng hôm nay không phải đám cưới của Huyết Vương sao? Hơn nữa, Huyết Vương sao lại có tiền mua thuyền này! Chẳng lẽ thời gian qua Huyết Vương này chỉ giả bộ?! Nhưng bây giờ thân thể Mộ Dung Tô vẫn cường tráng, còn chưa tới lúc thoái vị, vậy tại sao hôm nay hân hoan lại bộc lộ ra ngoài? Là bởi vì cưới Cổ Nhược Phong?

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người suy đoán nghi vấn, nội tâm bất an. Những người trên tám chiếc thuyền kia cũng đưa ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía thuyền của Cổ gia, Cổ Nhược Phong không phải là người của Cổ gia sao, thuyền của các người cũng nên đi qua thuyền kia thăm dò một chút a!

Khinh Vũ cầm xuất hiện cũng không làm cho những người trên Vân Hồ Thập Thuyền rối loạn nhiều, dù sao Khinh Vũ cầm này đã mấy trăm năm không người nào có thể đánh vang lên, mình cũng muốn thử một chút, bất quá cũng biết khả năng không lớn, cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân cũng không phải là một nửa người, hẳn cũng không thể làm được chuyện đó thì tỷ lệ mình làm được gần như là bằng không. Chỉ cần không có người nào có thể đánh vang lên, thì cầm này đối với bọn họ chỉ là thưởng thức tác phẩm nghệ thuật thôi. Những người trên chín thuyền người nào không phải là người thông minh tuyệt đỉnh, điểm này nếu cũng không nghĩ ra được thì đúng là uống phí sống nhiều năm như vậy!

Khinh Vũ cầm, nếu có thể lấy được thì tốt, không lấy được, vậy cũng sẽ không cưỡng cầu.

Lễ hội Vân Hồ hôm nay rất là náo nhiệt, không nói trước trung tâm Vân Hồ đèn đuốc rực rỡ, thuyền bè vây lượn, ngay cả bờ hồ cũng đứng đầy người, những người vừa rồi không có thuyền cũng mượn thuyền đến, đứng vây quanh Vân Hồ một vòng, dù sao Vân Hồ cũng không lớn lắm, hơn nữa vô đài dựng trên thuyền ở ngay tại trung tâm hồ, dựng rất cao, ở đây vẫn có thể nhìn thấy một chút phong cảnh. Không xa chính là một chiếc xe ngựa tinh xảo hoa lệ! Có thể thấy được hôm nay người tới Vân Hồ nhiều đến cỡ nào!

Giờ Dậu qua không lâu, màn đêm đã phủ xuống. Tiếng ồn ào ở Vân Hồ càng thêm vang dội!

Cổ Nhược Phong sờ sờ cái bụng có chút dẹp, đói bụng, ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Vương, chắc hẳn bụng cũng đói bụng, cơm trưa đã ăn từ lâu, hiện tại đã qua giờ cơm tối, mặc dù trước đó có lấp vào bụng dưa và trái cây, nhưng bây giờ cũng đói như thường.

“Si, chuẩn bị cơm tối.” Mặc dù nàng xuất thân từ Cổ gia, nhưng nàng cũng không có thói quen ăn cơm đúng giờ giấc như những Đại Gia Tộc kia, đói muốn chết ai còn đủ bình tĩnh để quan tâm ăn cơm có đúng giờ hay không?

Si linh mệnh đi xuống, nhìn sắc trời một chút, khoe miệng giật giật, cơm tối. . . Nghĩ tới hôm nay những quán cơm nổi tiếng cũng sẽ đóng cửa sớm thôi.

Liều mạng lắc đầu một cái, chuyện chủ tử giao phó nhất định phải hoàn thành viên mãn, cho dù là bồi thêm một cái mạng quỷ!

Hai khắc đồng hồ, si trở lại, dẫn theo thủ hạ chính là hai tiểu quỷ, đem cái bàn trên tấm da hổ trắng đổi thành cái bàn hơi lớn hơn một chút, phía trên bày biện chín món ăn thật chỉnh tề, rượu ngon chén chữ đã vào vị trí, chờ đợi chủ nhân thưởng thức.

Cổ Nhược Phong tương đối nhân nhã rót đầy rượu cho Huyết Vương, lôi kéo Huyết Vương, hai người vừa dùng bữa uống rượu vừa xem biểu diễn trên khán đài.

Lúc này đang đứng trên đài là một người trung niên khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan đoan chính hòa nhã, bước chân ung dung, vừa nhìn đã biết là người có công phu bất phàm.

Âm thanh mang theo nội lực lan rộng ra: “Cám ơn hôm nay các vị đã đến cổ vũ cho lễ hội, hôm nay người đạt danh hiệu đệ nhất năm lĩnh vực cầm kỳ thi họa nhảy múa đều nhận được phần thưởng là một viên dạ minh châu Đông Hải!” Vừa dứt lời, Vân Hồ liền rối loạn lên, dạ minh châu Đông Hải, giá trị so với dạ minh châu bình thường không biết đắt hơn bao nhiêu lần!

“Trận đầu, múa!”

“Múa?” Người ở phía dưới không hiểu, trước giờ không phải là thi cầm trước sao? Tại sao hôm nay lại thi múa trước? Chẳng lẽ lần tranh tài này là đảo ngược thứ tự?

“Bất luận là người nào, chỉ cần có nguyện vọng đều có thể lên đài!” Đây là quy định ngày trước, cho nên, cũng không có ai dị nghị. Chỉ là, múa này, chỉ dành cho các cô gái, sẽ không có nam tử nào đi lên.

Dạ minh châu Đông Hải, không thể không nói là một hấp dẫn không nhỏ, các tiểu thư con nhà quan lại, các cô gái khuê phòng, thanh lâu kỹ nghệ, không khỏi tranh nhau đi lên so sánh tài nghệ.

Cổ Nhược Phong không có hứng thú nhìn vũ điệu lắc lư trên võ đài, nàng thật không nhìn ra điểm nào tốt. Vì sao cái loại tài năng thô thiển như vậy cũng dày mặt đi lên múa!

Cùng Huyết Vương hai người uống rượu ăn món ăn, tạm thời giết thời gian.

“Chủ tử, Đại công tử Cổ gia Cổ Nhiễm Trần cầu kiến.” Quản sự thuyền Lý Vũ đứng ở cửa thuyền, cách lựa mỏng cung kính xin phép.

“Phu quân có muốn gặp hần hay không?” Cổ Nhược Phong quay đầu hỏi Huyết Vương, nàng đối với Cổ Nhiễm Trần không có hảo cảm gì, cũng chưa nói tới ghét, ít nhất mười mấy năm qua Cổ Tiểu Tứ “Nổi điên” hần không có làm trợ thủ cho ba tỷ muội Cổ Nhược Dao.

“Lúc nào cũng muốn gặp không phải sao?” Huyết Vương hài hước nhìn về phía Cổ Nhược Phong, lần này Cổ Nhiễm Trần tới đây không phải là vì điều tra thực hư sao? Nếu hần muốn gặp bọn họ, mình muốn cản cũng cản không được. Dù sao sớm muộn gì cũng phải gặp mặt, còn không bằng bán cho hần nhân tình này.

“Mời hấn vào.” Cổ Nhược Phong hướng về phía cửa không nhẹ không nặng nói, giọng nói không hề phập phồng.

“Cổ Đại công tử mời.” Lý Vũ thật là một quân sự tốt, ừ, có thể suy tính mang về Huyết Vương phủ.

“Làm phiền.” Cổ Nhiễm Trần gạt đầu một cái, đi vào. Mặc dù bề ngoài mười thuyền ở Vân Hồ giống nhau, nhưng bên trong lại chênh lệch rất lớn! Vậy mình cần phải bỏ tiền sửa sang trùng tu lại.

Ánh mắt Cổ Nhiễm Trần ung dung thản nhiên quét qua toàn bộ sảnh thuyền, thăm trải sàn bằng da hổ trắng, bàn nhỏ làm bằng gỗ Lê cao quý, gối mềm làm bằng tơ tằm thượng đẳng, cùng với...Dùng dạ mình châu để chiếu sáng! Nơi này bố trí đơn giản nhưng cũng không thua kém thuyền của mình!

Nhất là thức ăn tinh xảo trên bàn, liếc mắt một cái là có thể thấy được mới ra lò không lâu, mùi rượu thơm ngát vừa ngửi liền biết là rượu ngon đến cỡ nào! Một bàn món ăn như vậy cũng đủ ột nhà dân chúng bình thường tiêu xài cả năm!

Cổ Nhiễm Trần đứng ở nơi đó, có chút do dự, mặc dù trước khi tới trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi gặp mặt lại không giống nhau.

Hắn cũng không nói được là không giống nhau thế nào, tóm lại, cứ đứng ở nơi đó, cảm thấy tay chân có chút luống cuống. Hấn nên gọi nàng một tiếng “Tứ muội”? Hay nên gọi nàng là vương phi?

Nói đến buồn cười, mười sáu năm nay hấn chưa bao giờ gọi nàng là Tứ muội, mà gọi nàng là vương phi, trong đầu gọi như vậy nhưng không thốt ra miệng được, gọi là “Cổ Nhược Phong” được không? Bây giờ nàng là Huyết Vương phi, gọi thẳng hứ danh coi như bất kính.

Lần này, dù là người thông minh tuyệt đỉnh như Cổ Nhiễm Trần cũng có chút khó xử.

“Mời ngồi.” Cuối cùng vẫn là Cổ Nhược Phong bắt đầu, nàng cũng nhìn thấu hấn đang khó xử, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế? Nếu mười sáu năm kia hấn có thể đối đãi với người muội muội Cổ Tiểu Tứ này khá hơn một chút, hôm nay cũng không đến nỗi ngay cả gọi một tiếng cũng phải suy nghĩ thật lâu.

“Cám ơn.” Cổ Nhiễm Trần đứng ở nơi đó thấy Cổ Nhược Phong không có làm khó mình, gương mặt tuần tú đỏ lên, không giấu được xấu hổ.

“Ha ha! Huyết Vương, Huyết Vương phi, không ngại cho kẻ hèn này đi vào uống một ly chứ?!” Một giọng nói trong trẻo mơ hồ có chứa một chút tà mị từ xa truyền đến.

17. Chương 17: Vũ Văn Thiên Hàm

Một bộ quần áo trắng tuyết làm bằng tơ lụa, phía trên thêu hoa văn chìm hình khóm trúc màu xanh nhạt rất tinh tế, thoát nhìn quả là một vị công tử tao nhã thoát trần, cử chỉ nhanh nhẹn.

Đáng tiếc, ánh nắng rực rỡ rơi vào trên khuôn mặt tuần tú này, còn hàm chứa một chút ngang ngược và tà mị, toàn thân thoát nhìn giống như một sự phối hợp vừa quỷ dị vừa thần kỳ.

Cổ Nhược Phong không nhịn được chăm chú nhìn hấn nhiều thêm một chút, người này, không đơn giản.

“Tại hạ là Trang chủ Vũ Văn sơn trang, Vũ Văn Thiên Hàm.” Nam tử mặc áo trắng cực kỳ lễ độ lên tiếng tự giới thiệu bản thân, nhưng trong giọng nói lại vẫn mang theo một chút ý chế nhạo.

Cổ Nhược Phong khẽ nhíu mày, đây là. khiêu khích, sao? Nhưng mà, đối tượng hấn khiêu khích hình như không phải là mình.

“Vũ Văn công tử, mời ngồi.” Cổ Nhược Phong mời khách, thái độ không mặn không nhạt, không cố ý ra vẻ hứng thú, cũng không có chỗ nào thất lễ.

Vũ Văn Thiên Hàm và Cổ Nhiễm Trần ngồi đối diện nhau ở hai vị trí bên cạnh Cổ Nhược Phong và Huyết Vương, ánh mắt của hai nam tử mặc y phục màu trắng đều giống như bị đóng đinh vào một chỗ, cùng liếc về phía Cổ Nhược Phong.

Đáy mắt Huyết Vương thoảng qua một tia không vui không dễ dàng phát giác, huyết mâu (ánh mắt màu đỏ như máu/ánh mắt khát máu) giống y hệt đá hồng ngọc càng ngày càng đỏ hơn, giống như muốn rỉ máu.

Dường như Cổ Nhược Phong cũng cảm nhận được sự biến hóa của hắn, vốn dĩ bởi vì có bọn người Cổ Nhiễm Trần tới đây nên nàng khẽ ngồi thẳng người, bây giờ lại chỉ trong nháy mắt đã nghiêng người dựa vào trong lồng ngực của Huyết Vương giống hệt như một loại côn trùng mềm yếu không xương, quả nhiên vẫn là lấy thịt người làm đệm dựa là thoải mái nhất.

Cổ Nhiễm Trần nhìn thấy Cổ Tiểu Tứ vốn luôn điên điên khùng khùng thế nhưng lúc đang có người khác ở đây thì lại làm ra hành động bất nhã như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy nặng nề, không phải kẻ điên cũng không tệ rồi? Trước kia muội ấy cũng từng làm chuyện như vậy, nhưng mà khi đó lại bị người ta bỏ mặc, còn hôm nay Huyết Vương lại ôm chặt muội ấy trong lòng.

Đôi mắt sáng rực của Vũ Văn Thiên Hàm cũng không nhìn được sáng hơn một chút, vị Huyết Vương phi này quả thật đúng là dám làm chuyện khác người, tuy nói là sắc trời đã tối, lại đang ở trong thuyền của nàng, nhưng mà không phải là còn có hai đại nam tử đang ở đây sao?

Cổ Nhược Phong trực tiếp coi thường ánh mắt lúc sáng lúc tối của hai người kia: “Không biết hai vị đến đây có việc gì?” Miệng vừa nói chuyện, tay vừa không ngừng gấp thức ăn, nàng gấp một con tôm bóc vỏ đưa tới miệng của Huyết Vương, khi đối mặt với Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm, sắc mặt nàng lộ vẻ mềm mỏng như có như không.

Huyết Vương cực kỳ hưởng thụ cắn một miếng rồi nuốt vào, nhưng vẫn chưa thỏa mãn nên liếm liếm môi, thấy vậy Cổ Nhược Phong ngẩn ra, quả nhiên là yêu nghiệt mà! Mặc dù chỉ để lộ nửa khuôn mặt ra bên ngoài, những cũng đã đủ mê đảo chúng sinh rồi. Nghĩ vậy, Cổ Nhược Phong lập tức nhớ tới nửa khuôn mặt còn lại của Huyết Vương, hơi thở mập mờ vương vấn xung quanh mới vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã tiêu tan không còn dấu vết, Mộ Dung Niệm Diệc!

“Tại hạ.” Vũ Văn Thiên Hàm vừa định nói chuyện, thì bị hành động dứt thức ăn của Cổ Nhược Phong làm cho giật mình, nàng thật đúng là không ngại người ngoài mà! Nhưng chỉ trong giây lát, lại có cảm giác quanh thân nàng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Cả ba người ở đây đều cảm nhận được một cỗ áp lực không tiếng động, nhưng lại nhất thời không thể nào hít thở nổi! Nó lạnh băng biết mấy, tàn nhẫn biết mấy!

Đây mới thật sự là Cổ Nhược Phong điên điên khùng khùng trong truyền thuyết kia sao? !

Huyết Vương cũng có chút khó hiểu nhìn Cổ Nhược Phong, chân mày khẽ nhíu chặt. Cô gái luôn luôn mạnh mẽ kiên cường này, dường như ngay từ lần đầu tiên gặp mình thì đã đưa ra quyết định sẽ làm người bảo vệ mình cả đời! Mặc dù không biết tại sao nàng lại đưa ra một quyết định như vậy, nhưng mà hắn rất vui mừng khi thấy sự việc thành công.

Nhưng mà hôm nay, cô gái đang ở trong lồng ngực hắn, toàn thân nàng tỏa ra hơi thở lạnh lùng khiến đáy lòng hắn cũng phải kinh ngạc, rõ ràng trước đó nàng vẫn còn mập mờ vây quanh hắn, say mê nhìn động tác của hắn, tại sao lại đột nhiên thay đổi nhanh như vậy! Nàng đang nghĩ tới điều gì sao? Nếu là như là vậy thì có chuyện gì mà lại khiến cho nàng lo lắng đến thế?!

Giờ khắc này, Huyết Vương bỗng phát hiện, cô gái tên là Cổ Nhược Phong này, vị thê tử được gọi là Huyết Vương phi này, trên người nàng thật sự là có rất nhiều điều cần chính bản thân hắn tự mình phát hiện ra!

Chỉ trong vòng một hơi thở, Cổ Nhược Phong đã điều chỉnh hô hấp của mình trở lại bình thường, nàng thâm than trong lòng, không ngờ đụng phải chuyện của hắn, mình lại mất đi sự chừng chặc, để lộ tâm tư ra ngoài, nếu như đúng lúc gặp phải kẻ địch mạnh, chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

“Vũ Văn công tử?” Cổ Nhược Phong lại lộ ra dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái, dường như mới vừa rồi người tỏa ra hơi thở mạnh mẽ đầy tính uy hiếp hoàn toàn không phải là nàng.

“Hả!?” Vũ Văn Thiên Hàm lấy lại tinh thần, nhưng mà đồng thời cũng chôn vùi sự nghi ngờ xuống đáy lòng.

“Vừa rồi tại hạ nghe nói này chiếc thuyền thứ mười trong Vân Hồ Thập Thuyền đã có chủ, nên mới muốn tới xem thử một chút.” Lý do rách nát này, dùng cũng rất tốt, bởi vì khá chân thật.

Những vị chủ nhân còn lại của Vân Hồ Thập Thuyền có ai mà không muốn xem thử Huyết vương phủ có năng lực gì mà có thể mua được chiếc thuyền này chứ?

“Nếu đã nhìn thấy rồi, vậy thì mời về.” Cổ Nhược Phong thật sự không muốn giao thiệp với cái người gọi là Vũ Văn Thiên Hàm này. Mới vừa rồi Si đã truyền âm nói với nàng một chút thông tin về Vũ Văn Thiên Hàm. Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ (người giàu có nhất thiên hạ), Trang chủ của Vũ Văn sơn trang – một trong ba sơn trang lớn nhất, bề ngoài lộ ra dưới ánh mặt trời, đối đãi bằng dáng vẻ tươi cười tà mị sâu xa, gần như đều có thể nói chuyện cực kỳ hợp ý với bất kỳ kẻ nào, ai cũng có thể kết giao làm bạn bè.

Nhưng mà, lại là loại người như vậy, loại người Cổ Nhược Phong chỉ hận tránh không kịp nhất! Kiếp trước nàng cũng làm chuyện liên quan đến buôn bán, hơn nữa còn độc chiếm vị trí đầu bảng, vì vậy, nàng hiểu rõ hơn ai hết, vị nam tử tên là Vũ Văn Thiên Hàm quang minh chính đại này rốt cuộc trong nội tâm có bao nhiêu đen tối, là người xảo trá cỡ nào, thủ đoạn ác liệt cỡ nào, xử sự độc ác tuyệt tình cỡ nào, ruột có bao nhiêu khúc cong!

“Ách.” Vũ Văn Thiên Hàm chưa bao giờ biết bản thân mình lại không được chào đón như vậy, nói như thế nào thì hẳn cũng được coi là một “Thần tài” mà, không phải sao?

“Nhược Phong.” Cuối cùng Cổ Nhiễm Trần cũng mở miệng, hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại, không đồng ý lắc đầu một cái, rốt cuộc thì muội ấy có biết người trước mặt muội ấy nổi tiếng là Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ hay không vậy! Người này cũng không dễ chọc vào, muội ấy làm như vậy là không chừa cho người ta mặt mũi, chẳng lẽ không sợ hấn trả thù sao?

Cổ Nhược Phong nhìn thấy ánh mắt có chút lo lắng của Cổ Nhiễm Trần, trong lòng có chút gì đó đột nhiên được giải thoát, vị đại ca lạnh nhạt này, cuối cùng vẫn còn biết quan tâm tới mình, cho dù mới vừa rồi mình và Huyết Vương làm ra hành động không hợp thể tục như vậy. Trong lời đồn, Cổ Nhiễm Trần là người vô cùng lạnh nhạt, gần như không có người nào được hấn quan tâm coi trọng. Vậy mà bây giờ... bất luận hấn là vì lời đồn mình gả cho Huyết Vương không sống được quá nửa tháng, hay là bởi vì hấn nảy sinh chút áy náy đối với người từng bị mẫu thân và muội muội của hấn ăn hiếp cũng được, Cổ Nhược Phong không muốn so đo nữa.

Ít nhất, ít nhất hiện tại ánh mắt lo lắng này của hấn không phải là giả. Cổ Nhược Phong quen biết bao người, đối với điểm này vẫn thừa nắm chắc.

Cổ Tiểu Tứ, xem ra người cũng có thể an nghỉ rồi, ít nhất ở trong căn nhà kia, ngoại trừ ca ca và mẫu thân ruột ra, còn có người đại ca này vẫn có chút quan tâm tới nàng.

Nhìn nhìn võ đài ở cách đó không xa, Cổ Nhược Phong nở một nụ cười: “Đại ca, muội nghe nói huynh là một nhân tài vẽ tranh rất giỏi, cuộc so tài chủ đề Họa trong các dịp lễ hội Vân Hồ này đều do huynh giữ hạng nhất, còn được vinh dự gọi là Họa Thánh, cuộc so tài hôm nay huynh có muốn tham gia không?”

Cuộc so tài chủ đề Múa trên võ đài đã kết thúc, Hoa khôi Tử Yên của Yên Vân Lâu giành được danh hiệu Đệ nhất, hiện tại đang tiến hành cuộc so tài chủ đề Họa.

Nghe thấy câu hỏi của Cổ Nhược Phong, Cổ Nhiễm Trần hơi ngẩn ra, trong lòng dường như cũng trống trải, hình như vị tứ muội này đã thừa nhận mình.

Khóe miệng luôn luôn bình thản cũng nhếch lên, nở một nụ cười ấm áp: “Huynh không đi. Cái tên Họa Thánh này cũng chỉ là do mọi người tâng bốc lên. Trước đây huynh chỉ từng tham gia cuộc so tài chủ đề Họa có một lần mà thôi.”

Đúng vậy, cũng chỉ có duy nhất một lần vào ba năm trước Cổ Nhiễm Trần từng vẽ một bức tranh trên lễ hội Vân Hồ, hơn nữa còn là tùy ý hạ bút ở trong thuyền, sau đó bị gã sai vặt bên cạnh len lén đưa lên dự thi, không ngờ lại giành được danh hiệu Đệ nhất. Mặc dù sau này tranh của hấn không còn xuất hiện nữa, nhưng hoàn toàn vẫn không có một bức tranh có thể so sánh với bức tranh hấn tùy ý vẽ ra, cái tên Họa Thánh cũng từ đó mà đến.

Vũ Văn Thiên Hàm bị xem nhẹ vứt qua một bên, khóe mắt hấn không tự chủ giãn ra, Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ như hấn mà lại không có cảm giác tồn tại đến thế sao? !

18. Chương 18: Bảy Người Nối Đuôi Nhau Tới Thuyền

Hoàn thành trong thời gian một nén nhang, là yêu cầu của cuộc so tài chủ đề Họa.

Vì vậy, trong lúc bốn người Cổ Nhược Phong câu có câu không chưa nói được mấy câu, thì đã có kết quả của cuộc so tài chủ đề Họa, là một vị nam tử mặt mũi thanh tú. Cảnh trong tranh uyển chuyển tinh tế, lấy Vân Hồ làm cảnh, dùng Dương Liễu để tôn lên, một cô gái mặc y phục màu trắng bông bênh đứng ở ven hồ, yên tĩnh mà phiêu dật, tươi mát nhưng không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, quả là một bút pháp khó có được.

“Sau đây, sẽ tiến hành trận thứ ba —cuộc so tài chủ đề Thi!” Trên đài lại tiếp tục truyền đến giọng nói của một đại thúc tuổi trung niên.

“Chủ tử, Đại công tử của Cổ gia và Vũ Văn công tử đều đã vào chiếc thuyền kia.” Gần như là cùng một lúc, những kẻ ngoài sáng trong tối đang nhìn chăm chăm chiếc thuyền của Huyết vương phủ đều rớt rít chạy đi bấm báo lại với chủ nhân của mình.

“Có thể nghe rõ bọn họ nói những gì không?” Điều mà bọn họ gấp gáp muốn biết rõ nhất là, rốt cuộc Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm có tra ra được vì sao bọn người Huyết Vương mua chiếc thuyền này hay không, và vì sao bọn họ lại mua được chiếc thuyền này?

“Chỉ là một cuộc gặp mặt tán gẫu bình thường. Nhưng mà, dường như vị Huyết Vương phi này rất muốn né tránh Vũ Văn công tử.”

“Đi, đi xem thử một chút.”

Nói là làm, thoáng cái cả bảy người đang ở trong Vân Hồ Thập Thuyền đều mang theo cận thân tùy tùng bước ra khỏi thuyền của mình, tiến về phía nhóm người Cổ Nhược Phong!

Không phải bọn họ không dằn lòng được, mà là cỗi đời này lại còn có người muốn tránh Vũ Văn Thiên Hàm, mà còn là một nữ nhân! Hơn nữa Vũ Văn Thiên Hàm lại tốt tính nương nhờ trên thuyền của Huyết vương phủ!

Vũ Văn Thiên Hàm là ai? Là Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ đấy! Hắn có diện mạo như ánh mặt trời, người có thể mua được Vân Hồ Thập Thuyền có ai mà không có chút bản lãnh?

Là một trong những người đứng ở đỉnh cao trên cái thế giới này, có người nào mà không có chút kiêu ngạo? Cho dù Vũ Văn Thiên Hàm có chút hứng thú với Cổ Nhược Phong, thì cũng chỉ có thể giải thích được vì sao hắn nương nhờ trong thuyền của Huyết vương phủ, nhưng mặc cho bảy người kia suy nghĩ nát óc cũng không thể nào lý giải được vì sao thái độ của Cổ Nhược Phong đối với Vũ Văn Thiên Hàm lại là tránh không kịp? !

Hiện tại cuộc sống của Huyết vương phủ cũng không mấy dễ chịu, chắc không phải là đầu của Cổ Nhược Phong này bị lừa đá rồi đấy chứ? Chẳng lẽ nàng ta và Vũ Văn Thiên Hàm đã từng có bí mật gì đó không thể cho người ta biết hay sao?

Kết quả là, trong lòng ập tới từng trận xôn xao, cả bảy người gần như là cùng nhau bước lên du thuyền của Huyết vương phủ.

“Chủ tử! Thái tử, tam Hoàng tử, nhị công tử của Trình gia, đại công tử của Trương gia, công tử của Tướng phủ, Trang chủ của Sơn trang Đệ nhất thiên hạ, Thiếu Trang chủ của Bách Hoa sơn trang cầu kiến.” Quản gia Lý Vũ một hơi báo xong thân phận của bảy người rồi lau mồ hôi trên trán, đầu năm nay toàn bộ người có thân phận đều đã chạy hết tới đây rồi...!

Cổ Nhược Phong buồn bực nhướng lông mày, bọn họ ăn no rửng mỡ à? Có hai người tới đây còn chưa đủ, đi lại trên thuyền của Huyết vương phủ năng tốt thế sao?

Nhưng mà, trong lòng lại héo hon, thuyền này thật đúng là không thể không để cho bọn họ không lên, người ở bên ngoài có ai mà không phải là kẻ giậm chân một cái thì có thể khiến ặt đất của Mộ Dung phải rung lên ba cái.

“Mời bọn họ vào.” Cổ Nhược Phong rũ mắt xuống nữa rồi lại giương mắt lên, suy nghĩ đã bị ép xuống, không nhìn ra một chút sơ hở nào.

Đại sảnh trên chiếc thuyền này của nàng cũng chỉ có một tấm thảm dài bốn thước rộng bốn thước, mọi người đều phải ngồi trên chiếu, muốn ngồi ghế, thật xin lỗi, không có!

Vì vậy, lúc đám người Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc bước vào thì lập tức nhìn thấy Cổ Nhược Phong và Huyết Vương đang nhàn nhã nằm nghiêng, mà Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm thì lại đang bình tĩnh ngồi ở bên cạnh, thoát nhìn giống hệt như người hầu của Huyết Vương, cảnh tượng này muốn quý dị bao nhiêu thì quý dị bấy nhiêu.

Trong lúc nhất thời, năm người có mặt trong đại sảnh trên thuyền đang nói chuyện lại bỗng lâm vào cảnh lúng túng trầm mặc.

Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều nhận ra được sự kinh ngạc trong mắt đối phương, tại sao bảy người kia đều tới đây vậy?

“Nơi này của bốn phi cũng không có gì để chiêu đãi, mọi người cứ tùy ý.” Lời mời như không mời này của Cổ Nhược Phong vừa thốt ra khỏi miệng, toàn bộ mọi người đều chảy vạch đen.

Được rồi, bọn họ thừa nhận đây là do bọn hắn tự chuốc phiền phức, ai bảo bọn họ ăn no không có chuyện gì làm, tự dưng chạy tới du thuyền của Huyết vương phủ. Nhịn!

Không có gì để chiêu đãi? Vậy cao lương mỹ vị và rượu ngon trên bàn nhỏ là cái gì? Hương thơm của trà Quân Sơn Ngân Châm phảng phất trong không khí là cái gì?

Huyết vương phủ của nàng có thể tốn hơn vạn lượng hoàng kim để mua được chiếc du thuyền này, bây giờ lại còn có mặt mũi nói ra câu không có gì để chiêu đãi ư?

Bảy người kia đều thấy rõ ràng, Cổ Nhược Phong hoàn toàn không phải là đang khiêm tốn, trên mặt hoàn toàn là dáng vẻ keo kiệt không chút che giấu! Trên khuôn mặt tuyệt mỹ viết rất rõ ràng: Ta rất nghèo!

Khóe miệng Huyền Băng – con trai độc nhất của Đường kim Thừa Tướng không tự chủ co giật, nữ nhân này lại dám keo kiệt đến vậy? Lớn mật đến vậy? Quá đáng đến vậy?!

Con người trong treo mà lạnh lùng của Hoa Huyền Trúc - Thiếu Trang chủ Bách Hoa sơn trang vừa tức giận vừa khinh thường liếc nhìn Cổ Nhược Phong, thật là ngu ngốc! Một Huyết vương phủ nhỏ nhỏ không được cưng chiều mà cũng có thể chọc nổi những người ở đây sao? !

Ánh mắt của Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc lộ vẻ âm trầm, nữ nhân này thật sự không xem mình ở trong mắt mà!

Sở Dạ Minh – Trang chủ của Đệ nhất Sơn trang lộ dáng vẻ lãnh khốc, được rồi, trời sinh hắn đã lạnh lùng, một đôi mắt sắc bén thâm trầm cứ như vậy quan sát Cổ Nhược Phong, không có bất mãn cũng không có gì khác.

Về phần Trình Thỉnh Phong và Trương Túy Dịch, cả hai người đều dùng ánh mắt hàm chứa tìm tòi và nghiên cứu quan sát cô gái dù trước mặt có nhiều nam tử như vậy nhưng từ đầu đến cuối vẫn nghiêng người ở trong lồng ngực của Huyết Vương, nàng, hoàn toàn khác biệt so với nhận thức của bọn họ.

Rốt cuộc, tam Hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn bỗng cười ha hả, khuôn mặt đa tình phong lưu lộ vẻ hứng thú say mê, Cổ Nhược Phong này, nếu còn chưa gả cho Huyết Vương, hắn nhất định phải gặp gỡ thật nhiều!

“Lãnh Thiên, đi mua rượu và thức ăn.” Trong bóng tối, có một hơi thở bỗng biến mất không tiếng động. Lãnh Thiên là ám vệ của Mộ Dung Niệm Hàn, nhưng lại bị sai đi mua rượu và thức ăn như vậy, Cổ Nhược Phong cảm thấy có hơi hết chỗ nói.

“Vương phi, bây giờ có thể cho phép đám người tại hạ ngồi xuống hay không?” Một tiếng “Phạch” vang lên, Mộ Dung Niệm Hàn cực kỳ tiêu sái mở một chiếc chiết phiến (quạt xếp) vẽ hình mỹ nhân ra, những người ở đây lập tức run rẩy, lạnh đến buồn nôn, trong lòng âm thầm hỏi thăm vị Hoàng đế Mộ Dung Tô kia N lần: Rõ ràng là một nam tử phong lưu, tại sao lại đặt tên là Niệm Hàn! Cái này không phải là kẻ bịp bợm sao!

“Khụ khụ!” Cổ Nhược Phong cũng hơi giật mình, tuy nói hôm nay vị tam Hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn này cũng tới rước dâu, nhưng lúc đó hắn chưa lộ bản tính, còn có thể miễn cưỡng trông giống như một vị

công tử tuần tú nhả nhận, nhưng bây giờ, mồ hôi chảy ròng ròng, ánh mắt của Cổ Nhược Phong nàng thật vụng về.

“Người đâu, đổi bàn.” Vừa ra lệnh một tiếng, Lý Vũ lập tức dẫn người đi vào trong đổi chiếc bàn thấp phủ da hổ trắng thành một chiếc bàn dài lớn hơn, vừa vịn ba mặt có thể đủ chỗ ười một người ngồi xuống.

Ám vệ của Mộ Dung Niệm Hàn quả nhiên được việc, chỉ trong chốc lát đã dọn lên một bàn cao lương mỹ vị và rượu ngon.

Cả quá trình của việc này, Huyết Vương chỉ ngồi nhìn ở bên cạnh, không nói một câu, để mặc Cổ Nhược Phong chủ trì tất cả.

Khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười thản nhiên, nàng nói hôm nay muốn xem một tuồng kịch, vậy mình cùng xem với nàng là được.

Cưng chiều ôm Cổ Nhược Phong vào trong ngực, mặc kệ hai bên trái phải là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, hay là ánh mắt khinh thường, cầm chiếc đĩa lên giúp Cổ Nhược Phong chia thức ăn, bọn họ thật sự còn chưa ăn xong bữa tối mà....!

Mà bây giờ trên võ đài tranh tài cũng đã đến trận thứ tư —— Kỳ.

Dường như chín người kia đã không còn muốn quan sát màn biểu diễn trên võ đài, chỉ một mực dán mắt vào trên người Cổ Nhược Phong và Huyết Vương, cho tới khi phải thấy được Cổ Nhược Phong sợ hãi trong lòng, có muốn kinh sợ như vậy hay không, bản thân cũng không biết phải trêu chọc bọn họ như thế nào.

Cho đến khi ——“Cuộc so tài cuối cùng, Cầm! Người đạt danh hiệu Đệ Nhất ngoại trừ phần thưởng là Dạ minh châu Đông Hải ra, còn nhận được bảo cầm truyền thế —— Khinh Vũ Cầm!”

19. Chương 19: Bồn Phi Cũng Đánh Cuộc.

Vốn bởi vì cuộc đấu cờ mà không khí Vân Hồ thoáng hạ thấp xuống thì trong nháy mắt lật chuyển trở thành giống như nước sôi!

Khinh Vũ cầm! Cây cầm đứng đầu vạn cầm vốn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết! Là binh khí vẫn đứng vững vàng ở vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng không ai có thể lay động Khinh Vũ cầm!

Mỗi người chơi cầm đều muốn thấy phong thái của cây cầm, cũng ngứa tay muốn thử xem bản thân mình có may mắn gảy được dây đàn mà mấy trăm năm qua đều không ai có thể gảy lên.

Bất kể là những công tử phong lưu qđ tuần mỹ bình thường, hay tiểu thư đại gia thanh cao cao ngạo, hoặc là những văn nhân cổ hủ, kỹ nữ thanh lâu, tóm lại một câu, chỉ cần là người, tất cả đều đã ngẩng cổ nhìn lên sân khấu, xắn tay áo muốn trình diễn phong cách!

Mấy người có chút bản lĩnh chơi cầm đã kêu đầy tớ chuẩn bị thuyền nhỏ dự định tiến vào võ đài, phân cao thấp với người khác, tốt nhất là có thể một lần đạt được Khinh Vũ cầm!

Trên du thuyền phủ Huyết Vương, mười một người đều ngồi yên lặng, mặc dù sâu trong đáy mắt là một dòng cuồng nhiệt, nhưng không ai làm ra hành động khác người.

Khinh Vũ cầm có lực hấp dẫn, nhưng mọi người ở đây đều rõ ràng, cầm này không phải ai muốn lấy là có thể lấy. Hơn nữa, coi như người lấy được, ở một mức độ nào đó cũng không hoàn toàn thuộc về người.

Mỗi người ở đây đều không thiếu tâm kế, mà suy nghĩ nhiều nhất chính là về chủ của Khinh Vũ cầm là Cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân nổi danh giàu có của vương triều Hiên Viên sao có thể lấy Khinh Vũ cầm ra tặng người, nếu nói hẳn ta không có mục đích, đánh chết bọn họ cũng không tin!

Thức ăn trên bàn dài đã bỏ xuống, các loại dưa và trái cây rượu ngon mới mẻ đặt ở trước mắt.

Hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương tiếp tục thân mật không coi ai ra gì.

“Cầm này bốn hoàng tử muốn!” Mộ Dung Niệm Hàn phẩy phẩy quạt, kiêu ngạo như cơn lốc nói ra một câu.

“Người của người có bản lĩnh chơi cầm cao như vậy?” Huyền Băng chế nhạo nhìn hần một cái. Trong lòng người ở đây đều biết mỗi người đều đã dẫn theo người có kỹ năng chơi cầm cao siêu, chính là vì đoạt lấy Kinh Vũ cầm!

“Bổn hoàng tử chọn người có thể giả?!” Lòng ngực Mộ Dung Niệm Hàn ưỡn ra, trừng mắt nhìn Huyền Băng ngồi bên cạnh hần.

“Nếu không chúng ta so?” Huyền Băng lại không sợ hãi chút nào nói, mình tìm người đúng là chơi cầm tốt nhất ở Yên Vân lâu! Trong kinh thành này chơi cầm cũng được số một số hai!

“Sợ người sao? Bổn hoàng tử tìm được người có bản lĩnh chơi cầm đệ nhất kinh thành Hàm Yên cô nương!” Mộ Dung Niệm Hàn đắc ý nhún chân mày, như thế nào, ta tìm được người đệ nhất, ai thắng chứ!

“Hừ,” Huyền Băng khinh thường đưa mắt nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, “Ta tìm được Khả Tâm cô nương cùng là đệ nhất với Hàm Yên!” Tiểu tử Niệm Hàn này đắc ý đến hồ đồ đi, hai người Hàm Yên và Khả Tâm có kỹ năng chơi cầm tương xứng, kết quả này vẫn chưa biết!

Đám người Cổ Nhược Phong không nói nhìn hai kẻ dở hơi này ở một bên liêu mạng so sánh, “Áp bức” lẫn nhau.

Tên Huyền Băng quả thật hoàn toàn ngược lại so với con người hần! Cả người đều nóng nhiệt điên cuồng, thân là con trai duy nhất của Thừa tướng, tuyệt đối không có cảm giác tác phong chính trị, nơi nào có nóng nhiệt liền chui vào.

Nếu nói Mộ Dung Niệm Hàn là công tử phong lưu, cả ngày không có việc gì tán tỉnh mỹ nhân, Huyền Băng này chính là phần tử cuồng nhiệt hoàn toàn ngược lại với cái tên! Người cha Thừa tướng đặt cho hần cái tên “Băng” cúi đầu thở dài, sao hần lại sinh ra một nhi tử hiếu động như vậy?

Mà cảm tình của hai người hiển nhiên đang trong không ngừng “Xem nóng nhiệt” càng lúc càng thâm hậu, bởi vậy Huyền Băng mới cùng Mộ Dung Niệm Hàn không phân tì cao thấp như vậy. Lại nói bọn họ thường a a a a như thế! Vì sao? Nhìn bộ dạng không hiểu rõ sự tình của mọi người chung quanh liền biết.

Mộ Dung Niệm Hàn nổi giận: “Hàm Yên tuyệt đối có thể đạt được đệ nhất!”

Huyền Băng không chịu yếu thế: “Khả Tâm mới đúng là đệ nhất!”

“Có dám đánh cược hay không!” Trong chớp mắt Mộ Dung Niệm Hàn lấy ra một tờ ngân phiếu ngàn lượng trong ống tay áo, “Bộp!” vỗ lên bàn, “Nếu thua một ngàn lượng này thuộc về người!”

“Ai sợ ai!” Huyền Băng ngược đầu, một tấm ngân phiếu giá trị lớn nhỏ như nhau cũng rơi xuống bàn.

“Nếu muốn đánh cược, tính bốn cung một phần.” Tròng mắt Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc hơi đổi, cũng đặt ngân phiếu ngàn lượng trên bàn.

Hai người Trương Túy Dịch, Trình Thính Phong cũng lấy ngân phiếu ra, đánh cược là niềm vui thú. Một ngàn này hai người cũng không coi vào đâu, nếu thắng tất cả đều vui vẻ, có sao không làm?

Sở Dạ Minh phát một tay lên, không biết lại từ đâu biến ra ngân phiếu, dường như mang theo từng tia hàn khí, giống như con người hần.

“Coi như ta cũng có một phần.” Tiếng Hoa Huyền Trúc vừa ngừng, đợi lúc tất cả mọi người nhìn về phía nàng ta, tay thon mới lấy ngân phiếu ra.

Cổ Nhiễm Trần liếc nhìn Cổ Nhược Phong, không một lời để ngân phiếu ở trên bàn.

“Nương tử?” Huyết vương nhẹ nhàng lắc lắc Cổ Nhược Phong đang ngăn người nhìn chằm chằm chín tấm ngân phiếu, nữ nhân này có thể không quang minh chính đại lộ ra ánh mắt tham lam như thế không?

“Ách...” Cổ Nhược Phong yếu ớt hoàn hồn, “Ha ha, phu quân...” Một ánh sáng trong suốt trong đôi mắt nhìn chằm chằm Huyết vương, bất kể là ai cũng có thể thấy nàng ấy có khát vọng đánh cược mãnh liệt.

Lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người giống như ánh đèn tập trung quét trên người hai người Cổ Nhược Phong và Huyết Vương.

Huyết vương không được sủng ái, chính xác mà nói, Hoàng đế Mộ Dung Tô muốn đưa hắn vào chỗ chết? Hắn có thể có tiền?

Chỉ là, phủ Huyết vương vẫn mua du thuyền trị giá vạn lượng hoàng kim. Nhưng bọn hắn đoán là tiền bạc ở đồ cưới của Cổ Nhược Phong. Điểm này có khả năng đánh giá từ trong ánh mắt của Cổ Nhiễm Trần một chút.

Nhưng cần phải nói Cổ Nhược Phong cũng khiến cho người ta nhìn không thấu rồi, trước dám ôm Huyết vương cười gió mà đi, đập gãy xương vai người một phổ, còn có trong hôn lễ tàn nhẫn lấy đầu của tân trạng nguyên Văn Thanh, tuyên bố bảo hộ Huyết vương cả đời.

Thêm nữa lúc bọn họ đến chỉ có lqđ một mình Cổ Nhược Phong nói, trái lại Huyết vương không nói một lời, mọi người đều cho rằng phủ Huyết vương là do Cổ Nhược Phong làm chủ rồi.

Mà hiện tại, Cổ Nhược Phong muốn một ngàn lượng bạc đánh cược còn phải trưng cầu ý kiến của Huyết vương? Đây là tình huống gì?!

Cùng nhau đưa ánh mắt tìm tòi nghiên cứu thật sâu cùng tràn đầy nghi ngờ chăm chú nhìn hai người, bọn họ rất muốn xem hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương đang đùa trò xiếc gì!

Cổ Nhược Phong gần như mang theo ánh mắt cầu xin nhìn Huyết vương như vậy, ngoài ra thêm biểu tình “Chàng không cho ta chơi ta liền không chơi đùa với chàng”

Huyết vương vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười lắc đầu, cũng lấy ra một tờ ngân phiếu: “Đây.”

Rốt cuộc hắn cưới một vương phi như thế nào đây! Nhìn đầy mắt thâm sâu xảo hoạt của nàng, tính kế từng tầng lại từng tầng, cùng vẻ mặt vợ vét của cải sáng ngời.

Được rồi, hắn bại bởi nàng rồi.

Buổi trưa khi ra cửa rõ ràng thấy nàng lqđ quét sạch tất cả vàng bạc của cải, hơn nữa tiêu sái quảng cho Si không biết bao nhiêu ngân phiếu.

Rút cuộc trên đường cái lúc mua đồ linh tinh nàng không để ý ánh mắt người bên cạnh, nhào tới trong ngực mình, một tay đưa vào trong ống tay áo mình, chỉ trong chớp mắt móc ra ngân phiếu còn dày hơn nửa so với cho Si, hả hê giọng tay: “Cũng biết phu quân rất có tiền!”

Tiện tay rút ra một tấm ngân phiếu, lại thả những thứ khác vào trong ống tay áo mình, khiến người chung quanh kinh hãi.

Hắn biết từ lúc này trở đi, người nữ tử nói muốn bảo hộ mình đang thay đổi hình tượng của mình trong mắt người khác, bước đầu tiên, để cho Huyết vương người từng bị vứt bỏ, bị phỉ nhổ, mặc cho người ta khi dễ trở thành kẻ có tiền, tùy tiện xuất ra cũng là ngân phiếu vạn lượng.

Mà hiện giờ, ở trước mặt chín người kia thỉnh cầu mình như thế, chính là muốn tỏ rõ ở trong phủ Huyết vương, mình là người làm chủ, nàng từ kẻ diên biến thành Huyết vương phi hoàn toàn cường hãn, đối với Huyết vương bị người người khinh thường nói gì nghe nấy, lấy hắn làm trung tâm.

Ngay tại lúc Huyết vương vẫn còn đang cảm động...

“Cám ơn phu quân!” Nụ cười trên mặt Cổ Nhược Phong không biết làm chói mắt tâm tư của mấy người.

Tâm tình phấn chấn kia giống như ăn mật, chân mày chưa hóa trang vẫn tinh xảo như cũ, nắm lấy ngân phiếu, cực kỳ có khí thế vỗ lên bàn: “Bốn phi cũng đánh cược!”

20. Chương 20: Cuộc So Tài Đoạt Cầm Quý

Mỗi người đều đã đưa người của mình lên phân cao thấp, nhưng hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương vẫn bất động như cũ.

“Không phải là Huyết vương phi không có ai chứ?” Hoa Huyền Trúc nhếch miệng lên khinh thường trào phúng, không có thủ hạ mà còn dám lớn lối như thế, ngu không ai bằng!

Ngay cả một khoe mắt Cổ Nhược Phong cũng không dành cho nàng ta, người như thế, cuối cùng sẽ chết trên chính tay nàng ta, nàng không cần thiết chú ý đến người nhất định sống không được lâu.

“Vương phi, thật sự ngươi không cần phải...” Chân mày Mộ Dung Niệm Hàn nhíu lại, mắt mang theo ý cười nhạt, còn có vui sướng đơn thuần khi người khác gặp họa. Dĩ nhiên, nội tâm hắn không hề thừa nhận nữ tử nhìn không thấu này làm ra việc ngốc nghếch như vậy. Nhưng bản tính xem náo nhiệt của hắn cho phép mà thôi.

“Ha ha, một ngàn lượng kia liền thuộc về ta rồi.” Huyền Băng ngựa tay chuẩn bị lấy tấm ngân phiếu kia đưa vào trong tay áo mình.

“Bốp!” Mộ Dung Niệm Hàn đập chiếc quạt vào tay Huyền Băng đang rục rịch: “Gấp cái gì!”

Chỉ thấy Huyết vương gạt đầu một cái, lqd ngoài sảnh chính của thuyền liền hiện ra một nữ tử mặc áo trắng, dáng người cao gầy, mười ngón tay thon dài, lòng bàn tay còn có thể mơ hồ thấy được vết chai. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không thua kém so với Hoa Huyền Trúc, cả người thanh à không kiêu ngạo, đáy mắt cung kính.

“Vương gia.” Khẽ cúi người thỉnh an.

“Ừm, đi đi.” Ngay từ đầu ánh mắt Huyết vương vẫn cố định trên người Cổ Nhược Phong, giống như nữ tử ở sảnh chính không có bất cứ quan hệ gì với hắn.

Tròng mắt mọi người ở đây đều sáng lên, không ngờ phủ Huyết vương đúng là có chuẩn bị người!

Mà vô cùng kinh ngạc nhất chính là Cổ Nhược Phong, mặc dù nàng biết Huyết vương không hề đơn giản giống như biểu hiện ra, nhưng thế nào thì nàng cũng không ngờ đến mình chẳng qua vừa nói muốn Khinh Vũ cầm, vậy mà hắn đã chuẩn bị người!

Trong mắt híp lại, thật sự là hắn vừa chuẩn bị, hay là... trước đó đã chuẩn bị sẵn rồi?

Tuyệt Cơ vẫn cung kính xin phép rời đi như trước, chỉ là không ai nhìn thấy khi nàng ta xoay người chợt lóe lên ánh mắt không cam lòng!

Cuộc so tài cầm theo quy định luân phiên, *Puck – diendan * tất cả người dự thi được an bài ở hai bên võ đài, người thứ nhất so tài cùng người thứ hai, thua trực tiếp xuống đài, thắng tiếp tục ngồi xem trên võ đài, cho đến khi không ai có thể đánh bại nàng thì thôi.

Cho nên, trong lúc nhất thời trên võ đài oanh oanh yển yển màu sắc sặc sỡ nhiều hơn so với bất kỳ một cuộc tranh tài nào trước đó.

Huyết vương có chút thấp thỏm nhìn Cổ Nhược Phong, hắn nhìn thấy nghi hoặc trong ánh mắt nàng, nàng nghĩ như thế nào? Làm như thế nào?

Cổ Nhược Phong giấu nghi ngờ nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy trong mắt, có chút hăng hái nhìn cuộc tranh tài. Một chút ngọn sóng nổi lên trong lòng lập tức vuốt xuống, nếu nói muốn bảo vệ hắn cả đời, mặc dù hắn có chuyện gạt mình, mặc dù hắn có bản lĩnh phi thường, đó là chuyện của hắn, còn nàng, chỉ cần thực hiện lời hứa của mình là được.

Vốn có chút xôn xao nổi lên rồi trầm lặng chôn xuống thật sâu, không ai biết trong nháy mắt ngắn ngủi đã thay đổi bao nhiêu.

Trên võ đài, tiếng đàn trầm bổng, khúc này đến khúc khác, trên đài dần dần có chỗ trống.

Đám người Cổ Nhược Phong phất ra mười người vững như bàn thạch không kiêu ngạo không nóng nảy ngồi ở vị trí cuối cùng. Người phía trước tuy kỹ năng chơi cầm tốt, nhưng trái lại đối với họ mà nói cũng không là gì.

Tranh tài là đặc sắc mà lại tàn khốc, vừa là người tham gia thi đấu lại vừa là người xem, một lòng bất ổn, sau cùng chỉ có thể kết luận chuẩn bị tâm lý trước khi lên đài.

Không thể không nói chín người trong lqd thuyền kia đều mang theo một người có bản lĩnh chơi cầm phi phàm.

Mộ Dung Niệm Hàn và Huyền Băng mang hai người Hàm Yên và Khả Tâm gần như phân cao thấp, trong lúc nhất thời trên đài tranh luận kịch liệt!

Mà Mộ Dung Niệm Diệc còn mang theo nhạc công trong cung đình, kỹ năng chơi cầm đương nhiên sẽ không kém người ngoài bao nhiêu, nhưng lại thiếu chút linh động.

Người mà ba người Trình Thính Phong, Trương Túy Dịch cùng Cổ Nhiễm Trần mang theo trái lại kém một chút, đã xuống đài sớm.

Còn người Vũ Văn Thiên Hàm cùng Sở Dạ Minh phái ra là nữ tử có bản lĩnh chơi cầm nổi danh trong chốn giang hồ, thật ra so với đám người Hàm Yên cũng không kém, thậm chí hơn hẳn ta nửa phần.

Hoa Huyền Trúc đẩy Hoa Lộng Cầm là người có bản lĩnh chơi cầm cao nhất trong Bách Hoa Sơn Trang, tự nhiên lại là một phong vị khác.

“Người các vị mang tới quả nhiên là nhân trung long phượng *, tại hạ bái phục.” Trình Thính Phong cảm khái nói một câu.

(*) nhân trung long phượng: Rồng phượng trong biển người

“Đúng vậy, xem ra ngân phiếu ngàn lượng này ta đừng nghĩ lấy trở lại, ha ha.” Nói xong, Trương Túy Dịch đẩy tấm ngân phiếu trước mặt mình tới giữa bàn.

Trình Thính Phong cùng Cổ Nhiễm Trần cũng thế.

“Ta đã nói Khinh Vũ cầm không phải là của ta thì của ai sao!” Mộ Dung Niệm Hàn thu quạt giấy lại, rất vui thích cười nói.

“Cái gì mà không người thì còn ai, người không thấy được kỹ năng chơi cầm của sáu người trên đài khó phân chia thắng thua sao?!” Huyền Băng trừng mắt liếc Mộ Dung Niệm Hàn, “chẳng lẽ ngươi còn muốn lqđ đùa giỡn?!”

“Ta đùa giỡn?” Mộ Dung Niệm Hàn giống như chim nhỏ bị đốt trụ lông liền nhảy dựng lên, “Đùa giỡn như vậy không phải là chuyện mà bốn hoàng tử sẽ làm?!”

“Được rồi, không phải còn có một người chưa biểu diễn sao?” Mộ Dung Niệm Diệc cũng lên tiếng cắt đứt trận cãi vã không dứt của hai người, một ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Tuyết Cơ trên đài.

Mới vừa rồi đúng là hắn thấy sự kinh ngạc trong mắt Cổ Nhược Phong! Xem ra Tuyết Cơ vốn không phải do Cổ Nhược Phong an bài! Như vậy do thám bên người Huyết vương lấy sai tin tức, hay chính là, Huyết vương che giấu quá sâu! Nếu thực sự hắn là như vậy, tâm kế của hắn so ra cũng không kém ai trên đời rồi!

Mười người trên đài xuống ba người, còn có sáu người khó phân cao thấp, trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người tập trung trên người Tuyết Cơ được Huyết Vương phái ra.

Tuyết Cơ trầm ổn đi về phía Thất Huyền cầm ở giữa đài, thanh à không kiêu ngạo, để lại ấn tượng thật tốt ọi người.

Hết sức ưu nhã ngồi xuống, mười ngón tay đặt lên dây đàn, thử âm, bắt đầu chơi, tiếng đàn du dương bởi vì trộn lẫn nội lực mà càng thêm vẻ linh hoạt xa xăm, mà lại liên tiếp hạ thấp kỹ năng chơi cầm của mấy người trước xuống.

“Huyết vương, không ngờ ngươi còn có người như vậy!” Sắc mặt Mộ Dung Niệm Hàn đã không chỉ khó coi, hắn mang người tới tính thua người của ba sơn trang lớn cũng được, thua bởi người của ba thế gia lớn cũng không sao, nhưng lại đơn độc thua bởi Huyết vương gần như bị người quên lãng!

Điều này khiến ặt mũi hắn để vào đâu?!

Huống chi, thuộc hạ Huyết vương là người tài như vậy ở đây, ai có thể bảo đảm dưới tay hắn không có những đệ tử tài ba khác?!

Trong mắt híp lại, Huyết vương, không giữ lại được!

Mấy người Cổ Nhiễm Trần cũng cảm thấy chấn kinh, rồi ríu rời tầm mắt về phía Huyết vương, đây chính là quái vật hút máu vô năng trong truyền thuyết chỉ có thể mặc cho người ta khi dễ sao?

“Tứ muội tìm được một phu quân tốt.” Trong mắt Cổ Nhiễm Trần là trần thành chưa bao giờ có, đó cũng là sự yên tâm, cũng tỏ rõ lập trường của mình cho thái tử Mộ Dung Niệm Diệc đang có ý định quyết tâm loại trừ Huyết vương! Mộ Dung Niệm Diệc người nếu muốn giết Huyết vương, chính là đối lập cùng Cổ gia ta!

“Cám ơn đại ca.” Thông minh như Cổ Nhược Phong, như thế nào lại không rõ ý tứ này? Mặc dù, giờ phút này có lẽ Cổ Nhiễm Trần có lý do khác, nhưng ít ra về bên ngoài mà nói làm đại ca nên có bao che khuyết điểm.

Trên đài, Tuyết Cơ kết thúc, đứng dậy, nhận được tất cả tiếng vỗ tay, vốn là bóng dáng thanh đạm cũng hơi kích động, Kinh Vũ cầm, phải thuộc về nàng!

“Vị cô nương này,” người trung niên trầm ổn đi lên võ đài lần nữa, hành lễ với Tuyết Cơ không nói tiếng nào, “Không biết cô nương xưng hô là gì?”

“Tuyết Cơ.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng rất dễ nghe.

Người trung niên khẽ gật đầu ra hiệu với Tuyết Cơ, sau đó chuyển sang người xem: “Cuộc so tài cầm hôm nay người giành được thắng lợi ——”

Lại bị một nam tử trẻ tuổi mang theo âm thanh mỉa mai hoặc cuốn hút có nội lực thâm hậu hơn cắt đứt lời nói của người trung niên: “Hãy khoan!”

21. Chương 21: Một Khúc Phượng Hoàng Kiếp

Một thân quần áo ngắn gọn, không nhiễm một tý bụi trần, thân thể gầy gò lại mạnh mẽ cao lớn.

Mây kiếm đậm, mắt sáng lập lánh như sao, cái mũi trơn bóng rất thẳng hoàn mỹ đến tuyệt vời, môi mỏng màu hồng, rất thu hút rất mỉa mai.

“Si Cầm!” Không biết ai hô một tiếng, khiến ọi người lại xôn xao một hồi!

Si cầm! Bất kể là triều đình hay giang hồ, hầu như không ai không biết, không ai không hiểu, nhưng người nhìn thấy qua bộ mặt thật của Si cầm lại càng ít!

Si cầm! Vốn là Thiếu Cốc chủ Vô Tình cốc, ba năm trước không biết vì sao lại rời khỏi Vô Tình cốc, không rõ hành tung!

Si cầm! Cầm Si! Là một tay cầm tuyệt thế, tiếng đàn rất hay! Chỉ là, không có người có thể nghe hần đàn!

“Si Cầm công tử!” Người trung niên mở to hai mắt, còn không ngừng lấy tay ra sức xoa mắt.

Si Cầm gật đầu một cái: “Tại hạ có thể tham gia thi đấu cầm chứ?” Giọng nói mỉa mai hoặc lờ ở bên tai, làm mê hoặc một đám người.

Si Cầm, hần trời sinh đã có một lực hấp dẫn, giống như một loại đèn sáng, rõ ràng là một người phóng khoáng như tiên giáng trần, lại không ngừng mang theo một chút tà mỉa.

“Đương nhiên là được! Mời!” Người trung niên cung kính vái một cái, sau đó liền lui xuống. Hần tin tưởng nhất định là chuyện chủ nhân phân phó! Si Cầm đã đến, Kinh Vũ cầm này trừ hần ra không còn có thể là của ai khác rồi!

Tuyết Cơ kinh ngạc nhìn, vốn dĩ là Kinh Vũ cầm đã đến tay lại bị Si Cầm công tử này đến cắt ngang.

Nhưng, nàng lại không có cách nào oán hận thậm chí là đố kỵ với một nam nhân như tiên lại như quỷ này!

Cầm mà Si Cầm mang theo bên người, là một cây cầm dùng gỗ lê năm trăm năm chế tạo ra, dây Thất Huyền Cầm làm từ Băng Tầm Ti! Chỉ riêng vật liệu kia cũng đã rất khó tìm kiếm, huống chi còn được điêu khắc tinh xảo, lại càng đưa cây cầm này lên một tầng cao hơn!

Trong thiên hạ này ngoại trừ Kinh Vũ cầm, cây cầm trong tay Si Cầm đã là đệ nhất trân quý!

Đinh đang như nước, nhẹ nhàng như gió, liền ngay cả không khí cũng nhiễm một chút ưu thương!

Tiếng đàn này, lqđ đã xuyên thấu vào tai người, bước vào lòng người, hung hăng làm nhiễu loạn tâm thần của mọi người, cắm rễ thật sâu!

Đó là tình cảm như thế nào? Đau buồn? Không, là không ngừng đau buồn!

Mờ mịt, bi thương, tuyệt vọng!

Vì sao tình cảm hai mươi năm nay của nam tử lại như vậy?!

Rốt cục hắn đã trải qua chuyện gì? Lại tang thương giống như lão nhân gần đất xa trời như vậy!

Bi thương bao phủ khắp Vân Hồ, mọi người nghe được không khỏi rơi lệ, lqđ không thể không chế được tình cảm của mình.

Trên thuyền phủ Huyết Vương, mười một người đều rơi vào trong trầm mặc...

Một khúc của Si Cầm, khiến cho bọn họ có cảm giác điên cuồng, giống như, điên cuồng muốn gào thét ra tiếng, hỏi vì sao ông trời lại ở xa như vậy?!

Nhưng mà, nguyên nhân? Bọn hắn không biết, chỉ dựa vào cảm thụ của đáy lòng.

Một khúc của Si Cầm, bi thương bồi hồi, tuyệt vọng tột cùng, cái loại thâm trầm này, đánh vào trong lòng người, đau đớn giống như bị cái dùi gỗ vào tim vậy.

Khúc nhạc kết thúc, Vân Hồ hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ đèn lồng lắc lư theo gió, nơi này giống như là một tòa thành không người.

Cổ Nhược Phong nhắm chặt hai mắt, nàng không biết nội tâm vì sao lại đau đớn như vậy, giống như cách một thế hệ.

Bóng đen thoáng qua, người đã không còn trong ngực Huyết Vương.

Giương mắt nhìn, chỉ thấy một người đứng thẳng trên võ đài, mặc áo đen, đối lập với Si Cầm, một đứng một ngồi, có chút chói mắt.

Mặc dù ở xa như vậy, hắn vẫn có thể nghe rõ bọn hắn nói từng câu từng chữ như trước.

“Có thể cho ta mượn cầm dùng một chút không?” Giọng nói của Cổ Nhược Phong có chút run rẩy.

Si Cầm ngẩng đầu, nữ tử này, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng như vừa trải qua tang thương ngàn năm, còn ẩn chứa đau khổ kia.

Vì sao nàng lại đau? Là bởi vì tiếng đàn của mình sao?

“Có thể.” Giọng nói khàn khàn vang lên, lqđ cũng không nghĩ tới mình lại trả lời, hắn cho rằng, mình sẽ từ chối.

Cổ Nhược Phong ngồi xuống đối diện với Si Cầm, phát ông tay áo một cái, cầm liền thay đổi.

Ngón tay giống như trong suốt,

Âm thanh phát ra, uyển chuyển, thâm trầm, đôi môi hát lên theo thủ khúc:

“Có còn thời gian để nhìn lại quá khứ hay không

Nhìn qua ánh mắt của mình, ta không thể phân biệt được ranh giới tận cùng của thế gian này... là những áng mây hồng hay ngọn lửa nàng đã thắp lên trong ta

Kiếp nào mới có điểm dừng? Hiểu thấu cuộc đời nhưng không thể nói nổi lời tạm biệt.

Có còn những năm tháng phù du giờ trở thành nỗi nhớ không

Là duyên phận hay ác mộng

Là tàn tích nơi chiến trường hay là những làn khói bếp

Nỗi nhớ này không thể nào tan biến, là cội niết bàn hay sự luyến lưu bất diệt
Hóa thành ánh sao Tây Thiên chính là điểm cuối cùng trong luân hồi của nàng
Sự bình yên vạn năm, cát cứ chảy mãi đã bao lâu rồi
Nàng đứng bên bờ sông Tam Đồ, ngắm nhìn dung mạo kiếp sau của ta
Hoa Mạn Đà ta trồng vùi sâu kí ức của kiếp trước
Bao nhiêu ly biệt mới có thể đốt lên ngọn lửa của cây Ngô Đồng
Ta ở cõi nhân thế này đã trải qua bao nhiêu cái năm trăm năm
Có còn ai nhớ lúc Mạn Đà nở hoa
Cuối cùng ai là duyên kiếp của ai, ai trở thành nỗi nhớ của ai.”

(Phượng Hoàng Kiếp – Hà Đồ, lời bài hát là phần tạm dịch)

Vân Hồ còn chìm đắm vào trong đau thương, trong phút chốc, lại bị khúc ca thâm tình này làm xúc động.

Người nữ tử kia, nàng có tình yêu như thế nào?

Mà lại khơi gợi lại hồi ức mệt mỏi, người kia là ai?

“Thủ khúc này...” Si Cầm không dám tin nhìn nữ tử ngồi đối diện với hắn. Vì sao hắn lại có loại cảm giác này?

“Phượng Hoàng Kiếp.” Giọng nói của Cổ Nhược Phong phẳng phất giống như truyền đến từ chân trời.

“Phượng Hoàng Kiếp... Sao.” Si Cầm giống như nhớ đến cái gì, lại giống như mơ màng.

Nhìn lại ngàn năm, chờ đợi luân hồi sao, Cổ Nhược Phong, chẳng lẽ hắn mới đúng là người ngươi yêu sao? Vậy ta là gì? Người lại đem ta đặt ở chỗ nào?!

Huyết Vương nắm chặt tay, lòng bàn tay trong tay áo rỉ máu, một giọt, lại một giọt, rơi xuống đầu ngón tay, nhuộm đỏ tấm thảm bạch hổ trải nền mà vẫn không hay biết.

Hắn cho rằng nàng đi lên chỉ là vì Khinh Vũ cầm, nhưng mà, thủ khúc của nàng, tiếng đàn của nàng, ca từ của nàng, nét mặt của nàng, tất cả đều nói ra cái người mà nàng khắc sâu trong tim kia!

Trong mắt Cổ Nhiễm Trần càng thêm kinh ngạc, tứ muội này của hắn, tự nhiên thay đổi tính tình, không phát điên, lại trên người lại mang theo võ nghệ cũng đã khiến cho hắn đủ kinh ngạc rồi. Cầm nghệ của nàng bây giờ, tự nhiên còn ở trên Si Cầm!

Thủ khúc như vậy, hắn tự nhận tuy mình thông thạo cầm đến đỉnh cao, nhưng thử hỏi mình có sáng tác ra một thủ khúc* như nàng không.

*thủ khúc: bài hát

Vũ Văn Thiên Hàm hí mắt nhìn Huyết Vương, hôm nay là đại hôn, hôm qua hai người gặp nhau lần đầu tiên, hắn, là ghen sao? Vậy chuyện kể tiếp lại càng vui rồi.

Ánh mắt Mộ Dung Niệm Hàn lạnh lùng mang theo vẻ thích thú, nữ nhân này, lại có tài như vậy! Cho dù nàng là Huyết Vương phi thì đã sao!

“Huyết Vương, không biết Huyết Vương phi sáng tác ra thủ khúc này là vì ai?” Hoa Huyền Trúc lên tiếng hỏi, phá vỡ yên tĩnh.

Một câu, khiến Huyết Vương trong lòng đang phẫn nộ từ từ bình tĩnh trở lại, chợt nhú mày: “Tất nhiên là Bốn Vương!”

“Nhưng mà ta nghe thế nào lại thấy giống Si Cầm công tử vậy?” Khiêu khích! Hoa Huyền Trúc cụp mắt xuống, trong mắt chợt lóe lên ghen ghét! Cổ Nhược Phong này, không nghĩ tới lại có chút bản lĩnh! Si Cầm công tử là người mà ngươi có thể nghĩ tới sao!

“Thủ khúc này đương nhiên là sáng tác vì phu quân!” Ở cửa thuyền, Cổ Nhược Phong mặc quần áo tơ lụa màu đen, tơ hồng bện thành Mạn Châu Sa Hoa bay lượn lơ, tao nhã không nói hết được.

“Như vậy, Hoa Thiệu trang chủ còn có nghi vấn gì?” Huyết Vương đứng lên đi đến bên người Cổ Nhược Phong, vươn tay phải ra nắm lấy tay trái Cổ Nhược Phong, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, máu tươi dính dính làm cho Cổ Nhược Phong cảm thấy kinh hãi!

22. Chương 22: Lấy Tên Phong Huyết Lân.

Không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, kéo tay Huyết Vương một cái, đôi mắt trong phút chốc tràn đầy đau lòng, ngược lại hưng dữ nói: “Người nào thương tổn chàng?!”

Nàng biết hẳn thật sự là tay chói gà không chặt, ngay cả năng lực tự vệ cũng không có! Miệng vết thương trên tay rất dài, nghiêm trọng đến chướng mắt!

Sát khí tỏa ra ngoài, ngay cả Sở Dạ Minh luôn luôn băng lạnh cũng cảm thấy uy hiếp!

“Ha ha, có lẽ Huyết Vương phi không biết, đây chính là Huyết Vương tự mình làm.” Nơi này cũng chỉ có Hoa Huyền Trúc mới có dũng khí dám lên tiếng, mở miệng nói ra lời châm chọc. Đôi mắt màu đỏ không che đậy vẻ khinh thường, trước người và Sĩ Cầm công tử người đến ta đi, hiện tại lại biết đau lòng vì Huyết Vương rồi sao? Cắt - - thật là không biết xấu hổ.

Trong lòng Cổ Nhược Phong hối hận, nàng cũng không biết tại sao nàng lại đi về phía Sĩ Cầm, một khúc Phượng Hoàng Kiếp, cũng không muốn làm tổn thương đến Huyết Vương.

“Rắc” một tiếng, xé ra một mảnh vải dài từ vạt áo, Cổ Nhược Phong từ trong nhẫn lấy ra một chai Kim Sang Dược thượng hạng, động tác nhanh đến nỗi ai cũng không nhìn thấy rõ, thật cẩn thận băng bó miệng vết thương cho Huyết Vương, lại hung hăng trợn mắt nhìn hắn: “Về sau không có lệnh của ra không được phép bị thương!” Ta cũng sẽ không cho người có cơ hội bị thương!

Huyết Vương ngây ngốc để cho Cổ Nhược Phong xử lý vết thương ỳnh, nghe được giọng nói tức giận của nàng, những cảm giác không thoải mái trong lòng lập tức tan biến hết.

Nét mặt thoáng hiện lên vẻ tươi cười: “Được!”

Lúc này Cổ Nhược Phong mới cẩn thận lôi kéo cánh tay Huyết Vương đi về vị trí cũ, thấy trên da bạch hổ có vài vết máu, trong lòng lại cảm thấy đau.

Huyết Vương nhìn thấy ánh mắt đau lòng cùng tự trách kia của Cổ Nhược Phong, tâm tình hào hứng từ trước đến nay không có, đôi mắt lưu ly thỏa mãn cùng hạnh phúc không ngừng chuyển động. Nàng quan tâm đến mình, rất quan tâm.

“Máu cũng đã chảy, bây giờ mới đau lòng có phải là quá muộn hay không.” Giọng nói nhẹ nhàng, lại có thể khiến cho tất cả mọi người ở đây nghe được, mà còn có thể nghe thấy khinh thường và trào phúng bên trong.

Cổ Nhược Phong không vui nheo mắt lại, nữ nhân này, là ngại mình đã sống quá lâu sao?

Hoa Huyền Trúc nhướn mày, người có thể làm khó dễ được ta sao? Chuyện này vốn là người không đúng, mặc dù người là Huyết Vương phi, bây giờ cũng không thể nói gì. Huống hồ, thân là một Vương phi, ta cũng không tin rằng người có thể mở miệng phản bác được cái gì!

Huyết Vương quay đầu nhìn về phía đó, Hoa Huyền Trúc từ lúc bắt đầu đi vào liền bị hắn coi như không có, trên đời này vốn không thiếu một cái Bách Hoa sơn trang!

“Vương phi, người bên vũ đài bên kia đến, nói mời người lên tiếp nhận Khinh Vũ cầm.” Giọng nói của Lý Vũ không nhanh không chậm truyền đến, cho dù báo cho chủ tử mình biết đi lên tiếp nhận Khinh Vũ cầm cũng không kiêu ngạo không nóng nảy, rất là thận trọng.

Cổ Nhược Phong bằng lòng gật đầu, người này, có thể trọng dụng. Si sống trên đời hơn một trăm năm, chuyện tình trong kinh thành này hẳn nắm rõ như lòng bàn tay, người trung thành hẳn tìm tới đương nhiên là không cần phải nói.

“Si Cầm công tử đâu?” Minh và hắn không phân cao thấp, vì sao Khinh Vũ cầm lại dễ dàng đến tay mình như vậy?

“Hồi Vương phi, Si Cầm công tử nói, lqdcầm kỹ của hắn không bằng Vương phi, chấp nhận chịu thua, cho nên đã rời đi trước rồi.”

Hóa ra là như vậy, mặc dù Cổ Nhược Phong cảm thấy có chút kỳ quái trong đó, nhưng Khinh Vũ cầm đến tay, nàng cũng không muốn so đo nhiều vào lúc này, ánh mắt giấu cợt nhìn về phía Hoa Huyền Trúc, khoe miệng còn cười tà mị hơn so với Huyết Vương: “Xem ra ngân phiếu vạn lượng này thuộc về Vương gia nhà ta rồi.”

Cổ Nhược Phong nàng không so đo không có nghĩa là nàng mặc kệ cho người bắt nạt! Hoa Huyền Trúc, người khinh thường ta không có vấn đề gì, nhưng, người đáng chết lại khiến cho Huyết Vương khó chịu! Cho nên, thực xin lỗi, người rất may mắn vì được ta coi trọng rồi.

“Phu quân đi lên lĩnh cầm cùng ta được không?” Không đợi chín người khác nói chuyện, Cổ Nhược Phong chuyển sang Huyết Vương, kiên định trong mắt không thể kháng cự.

Huyết Vương bất đắc dĩ cười gật đầu, hắn có thể chọn cự tuyệt chọn sao? Chỉ là, hắn sẽ không cự tuyệt!

Khẽ mỉm cười, càng đến gần Huyết Vương, ôm eo của hắn, rúc vào trong lòng hắn giống như bình thường, mang theo hắn bay lên, chân không chạm đất, cứ như vậy đến trên đài! Hiển nhiên là nội lực rất thâm hậu!

“Huyết Vương phi, đây là Khinh Vũ cầm.” Nam tử trung niên cẩn thận ôm cây Thất Huyền Cầm ở trong ngực, để làm bằng Hàn Ngọc thượng hạng, đây cũng làm bằng Thiên Tầm Ti, thân cầm cho dù đã trải qua trăm năm thử thách vẫn không nhiễm một chút bụi trần như cũ, cũng không biết cao hơn bao nhiêu tầng so với cây cầm của Si Cầm công tử!

Quả nhiên, Khinh Vũ cầm này không làm thất vọng với danh hiệu đứng đầu vạn cầm của nó!

“Không biết Huyết Vương phi có cảm tưởng gì?” giọng nói của nam tử trung niên mang theo nội lực khiến cho tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Hắn vừa rồi nhìn thấy khinh công của Cổ Nhược Phong kia thật sâu không lường được, mặc dù người ngoài nhìn giống như là Huyết Vương mang theo nàng, nhưng mình nhìn thấy rõ ràng! Huyết Vương phi này, quả nhiên là không đơn giản!

Cổ Nhược Phong sững sốt, không nghĩ tới trên đời này cũng có phát biểu cảm nghĩ khi nhận giải? Nhưng, lại thuận tiện ỉn.

“Mọi người đều biết, hôm nay chính là đại hôn của bốn Vương phi và Huyết Vương, Khinh Vũ cầm này chẳng qua là lễ vật bốn Vương phi đưa cho Huyết Vương!”

Giọng nói cũng mang theo nội lực truyền đi khắp Vân Hồ, cho dù ở xa vũ đài ven hồ cũng nghe thấy rõ!

Mọi người vì vậy mà chấn động, quả nhiên Cổ Nhược Phong này không điên nữa rồi! Lại còn có bản lĩnh như vậy! Lúc trước bởi vì Cổ Nhược Phong đưa lưng về phía bọn họ, cho nên chưa thấy rõ rốt cứ là cầm kỹ của nữ tử kia như thế nào!

Mà hiện tại, nghe người nọ nói là Cổ Nhược Phong, lại rất kinh ngạc, không nghĩ tới nàng sẽ tham gia thi đấu để đoạt Khinh Vũ cầm, không ngờ tới là vì cái kẻ chuyên đi hút máu người, bây giờ dĩ nhiên đã bị mọi người quên đi, Huyết Vương mỗi lần ra khỏi cửa đều bị đánh cho thương tích đầy mình!

“Mượn cơ hội này, bốn Vương phi muốn nói với mọi người một chuyện.” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng giống như một vương giả.

“Huyết Vương do huyết nguyệt* sinh ra, lqdkhông họ không tên, nhưng hắn, cũng là chỗ hiểm của Cổ Nhược Phong ta!”

*huyết nguyệt: mặt trăng máu.

“Cho nên, từ giờ khắc đó, hân, họ Phong, tên Huyết Lân!”

Tiếng nói xuyên khắp Vân Hồ, quanh quẩn ở trên không trung thật lâu không tiêu tan.

Trời! Huyết Vương phi này đang làm cái gì vậy?! Nàng, nàng, nàng vậy mà lại tự tiện đặt tên cho Huyết Vương!

Huyết Vương là hoàng tử, mặc dù là không được yêu thương, nhưng vậy mà nàng lại lớn mật đặt tên cho hân!

Tất cả Vân Hồ đều rơi vào trong yên lặng, nội lực của Cổ Nhược Phong thâm hậu, âm thanh truyền ra cho dù là ở xa Vân Hồ đều nghe rõ, giống như đứng ở bên tai, không thể kháng cự!

Bên trong du thuyền của Huyết Vương phủ, chím người đều cảm thấy khiếp sợ không thể tin.

Vũ Văn Thiên Hàm neho mắt lại, còn kém không lấy quạt giấy ra quạt gió trợ hứng, cuộc sống này càng ngày càng vui rồi.

Chỗ sâu nhất trong hai mắt Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc cũng nổi lên gió bão, nữ tử này, nàng thật có dũng khí! Ai chẳng biết mười tám năm nay phụ vương đều tìm cách xử tử Huyết Vương, lấy tên cho Huyết Vương như vậy, sẽ đối nghịch với phụ hoàng!

Trong mắt Mộ Dung Niệm Hân và bọn người Huyết Băng đều là tán thưởng, là thích thú, là lo lắng, cảm xúc lẫn lộn ngay cả bọn hân cũng không hiểu rõ được.

Hoa Huyền Trúc trừng lớn hai mắt, khuôn mặt tươi cười vắn vẹo, không thể tin được nhìn Huyết vương phi, kẻ trước kia vẫn coi thường không đếm xỉa đến nàng, đôi khi lại như có như không châm chọc khiêu khích mình, không ngờ lại làm ra chuyện như vậy! Lời nói vừa rồi khác gì đánh vào mặt nàng một cái bạt tai! Nàng có thể vì chuyện của Huyết Vương mà công khai đối nghịch với hoàng đế, còn nói nàng không quan tâm đến Huyết Vương sao?!

23. Chương 23: Bắt Đầu “phúc Hắc”

Huyết Vương, không, Phong Huyết Lân, nhìn người đứng ở bên cạnh mình, cùng mình cầm tay mà đứng là cô gái mặc áo đen kia, gió thổi qua, có bao nhiêu mê người.

Chỗ hiểm của Cổ Nhược Phong sao? Cái tên này, hân thích.

Trong tay nam tử trung niên còn đang cầm Kinh Vũ cầm, sững sờ đứng ở một bên, cũng bị hành động độc nhất vô nhị của Cổ Nhược Phong dọa sợ, Huyết Vương phi này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, lại dám khiêu chiến với hoàng đế Mộ Dung!

Ánh mắt của Cổ Nhược Phong không thềm điểm xỉa tới mọi thứ xung quanh, chỉ nhìn Phong Huyết Lân, nam tử này lần đầu tiên gặp mặt đã làm cho nàng cảm thấy đau lòng và quyết tâm bảo vệ hân cả đời, đây mới là điều quyết nói cho hân biết, nàng là nghiêm túc!

“Ách, Huyết Vương phi, đàn này.”

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng chịu phân chia ánh mắt nhìn về phía người đang chuyển giao Kinh Vũ cầm, đưa ra một tay tiếp nhận.

Trong khoảnh khắc chạm vào, lại cảm nhận được Kinh Vũ cầm hơi run rẩy!

Không do dự quá lâu, lúc nam tử trung niên còn chưa phát hiện ra cử động của Kinh Vũ cầm đã nhanh chóng nói: “Đa tạ.” Những lời này là nói với người ở đằng sau vô đài, đa tạ hân đã đem Kinh Vũ cầm đưa đến trên tay mình. Bất luận là hân làm như vậy vì mục đích gì, nhưng dù sao mình cũng gặp được và lấy được Kinh Vũ cầm.

Kinh Vũ cầm ở trong ngực càng rung động dữ dội, dường như muốn kêu gào mà ra, Cổ Nhược Phong lấy nội lực ổn định nó lại, ở trong mắt người ngoài không nhìn ra chút khác thường nào.

Cổ Nhược Phong không biết nếu tiếp tục như vậy cầm này còn có thể làm ra chuyện gì nữa, nơi đây không nên ở lâu, hiện tại mình rời khỏi Huyết Vương phủ đã nửa ngày nửa đêm, Si Mị Vồng Lượng chắc đã tận trang Huyết Vương tốt lắm rồi, người không nên tồn tại cũng đã đuổi ra ngoài.

Cũng giống như lúc tới đây, ôm lấy Phong Huyết Lân cùng nhau đi, trong chớp mắt vô ảnh vô tung biến mất, trong gió mát chỉ còn lại một câu: “Thời gian không còn sớm, bốn vương phi và vương gia rời đi trước.”

Những lời này, là nói cho chín người ở trong thuyền của Huyết Vương phủ nghe, cũng nói cho người vốn là chủ của Kinh Vũ cầm, Cửu vương gia vương triều Hiên Viên, Hiên Viên Dật Vân nghe.

Khúc chung nhân tán, Kinh Vũ cầm hoa rơi có chủ, lễ hội Vân Hồ cũng theo đó hạ màn.

“Vương Gia.” Nam tử trung niên đi vào trong thuyền ở phía sau vô đài, Kinh Vũ cầm đã bị Huyết Vương phủ lấy đi nên làm thế nào cho phải bây giờ?

Hiên Viên Dật Vân phát tay cắt đứt lời của hắn: “Người có thể đánh vang Kinh Vũ cầm đã xuất hiện.” Rốt cuộc khuôn mặt anh tuấn cũng dính vào một chút ý cười.

“Ách.” Nam tử trung niên có chút không hiểu, người có thể đánh vang Kinh Vũ cầm không phải là Si Cầm công tử sao?

Bên trong du thuyền của Huyết Vương phủ, không khí lững lờ quỷ dị

“Thái tử điện hạ, Tam hoàng tử điện hạ, các vị công tử tiểu thư, vương phi phân phó tiểu nhân đừng quên thu ngân phiếu.” Lý Vũ không cúi đầu không lên tiếng đi tới, không để ý sắc mặt đen như mực của mấy người kia, mở miệng chính là ngân phiếu.

Người của Cổ Nhược Phong quả nhiên cường hãn, đối mặt với nhiều người như vậy, vẫn dám nói ra những lời như vậy!

Khóe miệng của hai người Mộ Dung Niệm Hàn và Huyền Băng không tự chủ kéo ra, nữ nhân này!

Vũ Văn Thiên Hàm vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu, Huyết Vương cười kể đỡ hơi a, cầm ngân phiếu ngàn lượng trong tay đẩy tới giữa bàn.

Những người còn lại tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không dám nói lời nào, đánh cược này là tự nguyện, vả lại có mọi người chứng kiến, tất cả cũng đều có thân phận địa vị, ai sẽ vì vốn vẹn một ngàn lượng mà tự hủy danh dự?

“Huyết Vương phi thật quá phách lối a, lại dám để thái tử điện hạ ở lại trên thuyền mà rời đi trước.” Tròng mắt Hoa Huyền Trúc hơi đỏ, lời nói lạnh lạnh ra khỏi miệng.

Cổ Nhược Phong, hiện giờ người không có ở đây, xem ai ngại biện dùm người! Cái đỉnh mũ này chụp xuống, mặc dù hiện tại Mộ Dung Niệm không truy cứu, về sau có lẽ đối với người cũng không dễ chịu gì!

Vũ Văn Thiên Hàm quái dị nhìn Hoa Huyền Trúc một cái, nữ nhân này thật đúng là không sợ thêm phiền, nàng ta không nghĩ tới nếu lời này truyền đến tai Cổ Nhược Phong sẽ có kết quả gì sao?

Hắn tin là Cổ Nhược Phong này không có bản lĩnh thông thiên, nhưng người trêu chọc nàng phỏng chừng không chết cũng phải lột da, huống chi...Cho nên, bây giờ trong lòng hắn cực kỳ vui vẻ!

“Hừ!” Mộ Dung Niệm Diệc cũng thâm độc liếc nhìn Hoa Huyền Trúc một cái, hắn đương nhiên biết Hoa Huyền Trúc này đang khích bác, nhưng mà, chết tiệt là lửa giận trong tim của mình lại tăng cao thêm một bước!

Cổ Nhược Phong! Rất tốt, Mộ Dung Niệm Diệc ta nếu không hòa nhau một ván tuyệt đối không bỏ qua!

Lúc này bên trong Huyết Vương phủ, đã rực rỡ hẳn lên, trải qua Si Mị Vồng Lượng lãnh đạo mấy trăm người điên cuồng làm lễ rửa tội, đồ nát tiêu điều đã sớm đi xa.

Cửa chính đồ nát của Huyết Vương phủ biến thành gỗ lim vô cùng trân quý, thiết kế cao quý đến nỗi người khác không dám kết thân, tay nắm cửa tinh xảo hoàn toàn được chế tác bằng vàng, không hề thiếu lịch sự tao nhã. Không chút nào ra vẻ nhà giàu mới nổi, khoe khoang. Nhưng trên thực tế, nó cũng khoe khoang rồi!

Trên con đường đi vào đình viện được lót đầy đá xanh thượng hạng, đường nhỏ rải đầy các loại đá cuội hoặc đá tảng yêu hoặc tao nhã, đập lên tuyệt đối không khạc chân.

Một đường cây xanh danh hoa quý thảo, không thua kém chút nào so với tam đại gia tộc gì đó!

Mặc dù những đình đài lầu các kia còn chưa tân trang lại, quả thật xây dựng những thứ kia không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành, rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng thỏa mãn gật đầu, quả nhiên mình không nhìn lầm bốn người này

“Từ nay về sau, Vương Gia cũng là chủ tử giống như ta, lệnh của hắn cũng là lệnh của ta, hiểu chưa?”

“Dạ, chủ tử.” Hơn mười con quý cung kính trả lời, trong lòng run lên, mình chỉ là người tay nhỏ chân nhỏ, a không, quý tay nhỏ chân nhỏ sao dám trêu chọc Huyết Vương?

“Sáng sớm ngày mai đến phòng khách nghe giáo huấn, lui xuống trước đi.” Cổ Nhược Phong phát phát tay, trong nháy mắt hơn mười con quý biến mất.

“Phu quân có hài lòng không?” Cổ Nhược Phong cười chum chim nhìn Phong Huyết Lân, nàng cho hắn những thứ tốt nhất trên cõi đời này, ai cũng không thể ngăn cản!

Phong Huyết Lân ôm lấy Cổ Nhược Phong từ từ tản bộ trên đường nhỏ đá cuội, Kinh Vũ cảm đã bị Cổ Nhược Phong bỏ vào nhẫn ngọc, nhìn hai người giống như một đôi tình nhân đang yêu nhau.

“Nương tử cho, bất luận là cái gì ta đều thích.” Giọng nói thanh tịnh và đẹp đẽ của Phong Huyết Lân truyền đến, con mắt rũ xuống, bên trong thoáng qua một tia giãy giụa, thâm trầm chôn ở trong màn đêm.

Phòng tân hôn của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã được đổi mới hoàn toàn, gian phòng được tẩy rửa sạch sẽ, giường đã được thay mới, áo ngủ bằng gấm mềm mại được làm bằng tơ tằm thượng hạng nhất, không nói hết có bao nhiêu cao quý ấm áp.

Ban đêm ở đây có chút lạnh, cây nến đỏ tươi bốc cháy tỏa ra vàng sáng mờ nhạt làm cho gian phòng có thêm chút ấm áp.

Giường lớn dài một trượng, rộng một trượng, màu đỏ chập chờn, không nói hết có bao nhiêu mập mờ. Tứ Nguyệt chủ thích: một trượng ước là ba thước

Hai người nhất thời ngẩn người tại chỗ, không khí xấu hổ trong phòng càng lên cao. Cổ Nhược Phong liền đen mặt, ai kêu mấy con quý này đem tân phòng đơn giản biến thành như vậy, như vậy...(bây giờ trong nhẫn ngọc đang nhiệt liệt thảo luận: “Tối nay chủ tử nhất định sẽ có một đêm tân hôn khó quên đấy!” Nhưng, bỗng nhiên, một trận gió lạnh đánh thẳng vào lưng...)

“Khụ khụ, cái đó. . . .” Dù là bình thường Cổ Nhược Phong rất lạnh lùng, nhưng giờ phút này trên gương mặt tuyết mỹ cũng đỏ ửng lên, bởi vì tất cả mọi thứ trong Huyết Vương phủ đều là nàng sai người sửa sang xây dựng lại. Nàng phải giải thích thế nào? Trong sạch của nàng, danh dự của nàng a a a a!

Phong Huyết Lân cúi đầu nhìn gương mặt đỏ nhàn nhạt của Cổ Nhược Phong, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, mặc dù là hai ngày ngắn ngủi, nhưng mà hắn thấy rõ, muốn nương tử cường thế của hắn đỏ mặt cũng không phải là chuyện dễ dàng, thứ gì đó gọi là “Phúc hắc” trong lòng bắt đầu rục rịch...

“Thế nào?” Đôi mắt rõ ràng là diêm dúa lẳng lơ khác thường lại cố tình lộ ra vẻ thuần khiết giống như con cừu, hơn nữa còn ác liệt như có như không nhìn về phía giường lớn phủ kín màu đỏ, hài lòng khi thấy nhiệt độ trên mặt Cổ Nhược Phong “Vọt” lên thêm mười độ.

“Giường rất lớn.” Rốt cuộc nhìn đủ “Phong cảnh”, lúc Cổ Nhược Phong gần như sắp bộc phát, Phong Huyết Lân nói ra ba chữ, trong nháy mắt Cổ Nhược Phong trở nên “Bình thường”, Đúng vậy a, giường lớn như vậy, sợ cái gì! Cổ Nhược Phong nàng từ khi nào sợ qua cái gì?

Cảm xúc tức giận trong lòng tự biến đổi, nghĩ tới liền thoát khỏi tay của Phong Huyết Lân, trực tiếp cởi áo khoác màu đen đặt lên cái bàn thấp bên cạnh mép giường, cởi giày, hoàn toàn không điểm xĩa đến người còn lại ở trong phòng, bỏ đến tận cùng bên trong chiếc giường, nằm xuống, xoay người vào trong, nhắm mắt, ngủ!

Nhưng mà chỉ có một mình nàng mới biết, không hiểu tại sao lúc này nhịp tim lại tăng nhanh, vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

24. Chương 24: Tặng Vòng Tay Huyết Ngọc

Cổ Nhược Phong bị một hồi âm thanh huyền ảo đánh thức, chân mày nhíu lại, mở hai mắt ra, có chút mê mang nhìn màn tơ trên giường, vẫn có chút không rõ ràng lắm mình đang ở phương nào.

Phong Huyết Lân rất hứng thú nhìn Cổ Nhược Phong, hẳn đã sớm tỉnh, chỉ là không ngờ tới nàng cường thể như vậy mà khi tỉnh lại cũng không có chút cảnh giác nào.

Rốt cuộc, ước chừng một giây đồng hồ, Cổ Nhược Phong chợt nghĩ tới, bây giờ đang ở Huyết Vương phủ, mình đang nằm trên giường tân hôn thật lớn, và lại đêm qua bất tri bất giác ngủ thiếp đi, còn ngủ y như chết!

Như vậy, dựa vào năng lực của Phong Huyết Lân, đầu Cổ Nhược Phong cứng ngắc như một cái máy chuyển về hướng Phong Huyết Lân, sau khi nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Phong Huyết Lân thì nàng hoàn toàn đen mặt.

“Tối hôm qua nương tử đi ngủ một mình, và lại còn không giúp vi phu thay quần áo...” Phong Huyết Lân giống y chang như một người ngốc ngếch, vui thích nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cổ Nhược Phong, đáng vẻ cực kỳ ủy khuất đáng đánh đòn kèm theo làm nũng ném ra một câu khiến Cổ Nhược Phong im lặng triệt để.

“Chủ tử, Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan Thành Duy cầu kiến.” Si đứng ở cửa, cảm thụ trong phòng quanh quẩn áp suất thấp, lời nói vừa dứt trong nháy mắt hắn mới biết mình đã tự đâm đầu vào cơn giận dữ! Bởi vì Cổ Nhược Phong nhớ tới tối hôm qua mình chặt vật như vậy toàn bộ đều do Si Mị Vồng Lượng ban tặng.

“Để cho hắn chờ!” Âm trầm lên tiếng làm cho Si không khỏi rung mình một cái, trong lòng đang cầu nguyện dùm Thượng Quan Thành Duy, thật lòng cảm ơn người đã gánh dùm chúng ta cái nỗi đen này, hy vọng người không chết quá thảm.

Trong phòng, Phong Huyết Lân đứng dậy lấy từ trong ngăn tủ ra hai bộ đồ mới, một bộ màu đen một bộ màu đỏ. Hắn biết nàng tình hữu độc chung với màu đen, tất cả quần áo trong ngăn kéo của nàng đều là màu đen, nhiều lắm thì cũng là màu đỏ đen, Mạn Châu Sa Hoa phức tạp ở cổ áo ống tay áo vạt áo đều tùy ý tháo ra, y phục này, sau khi nhìn nàng mặc sẽ thấy không có một người nào có phong thái ăn mặc như nàng.

Ý thức được hiện tại Cổ Nhược Phong không thể nào giúp hắn mặc quần áo, Phong Huyết Lân bĩu môi không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ. Sau đó, đem quần áo màu đen đưa cho Cổ Nhược Phong, đem lo lắng không ngừng chảy trên người nàng cắt đứt: “Chẳng lẽ nương tử không muốn xem một chút Thượng Quan Thành Duy mang theo vật tốt gì tới sao?”

Quả nhiên những lời này rất có tác dụng, cặp mắt vốn đang phẫn uất của Cổ Nhược Phong trong nháy mắt trở nên tỏa sáng lấp lánh! Đúng rồi, xem chút nàng đã quên mất hôm nay Thượng Quan Thành Duy đến là để tặng quà!

Ngày hôm qua trên Vân Hồ, mặc dù là mình đánh bậy đánh bạ sớm hơn Thượng Quan San một bước, mua được thuyền cuối cùng trong Vân Hồ Thập Thuyền, nhưng cũng vì vậy giúp cho Thượng Quan gia tránh được nghi kỵ phong sát của hoàng đế Mộ Dung Tô!

Vân Hồ Thập Thuyền dễ mua như vậy sao?

Vân Hồ là vùng ngoại ô gần sát kinh thành, Mộ Dung Tô sẽ để cho người khác nắm trong tay mảnh đất này sao?

Chỉ cần lẩn vào trong quan trường, người có chút đầu óc cũng đoán được Vân Hồ Thập Thuyền này vốn là Mộ Dung Tô chuẩn bị để làm con thiêu thân!

Mặc dù cho tới nay vương triều Mộ Dung đều không sóng không gió, nhưng mà, ba năm trước đây, Mộ Dung Tô đã tìm mọi cách muốn phân chia thế lực của vương triều Mộ Dung ở khắp nơi!

Tuy giá vốn của mỗi thuyền trong Vân Hồ Thập Thuyền đều rất cao, nhưng dùng một vạn lượng hoàng kim để mua một chiếc thuyền quả thực không đáng, Mộ Dung Tô cũng nghĩ tới điểm này, liền cho người đồn đãi nói lợi ích của thuyền này là tượng trưng cho địa vị! Chủ yếu hơn chính là, không thể không nói Mộ Dung Tô này rất thủ đoạn, những con em thế gia, con cái đại thần tới mua thuyền, dù ra giá gấp đôi cũng không bán!

Hơn nữa Vân Hồ Thập Thuyền quả thực tinh xảo đắt tiền, dần dà, Vân Hồ Thập Thuyền này thật sự trở thành thứ tượng trưng cho địa vị và thân phận!

Mà cuối cùng, thuyền bán cho tam đại gia tộc, tam đại sơn trang, cùng với thái tử Mộ Dung Niệm Diệc, tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn, còn có Huyền Bằng con của Thừa Tướng!

Lúc đó nghe Si hồi báo Cổ Nhược Phong liền biết, Mộ Dung Tô đã sớm xác định bán cho những người này, mục đích chính của Mộ Dung Tô là muốn nhìn một chút người nào có thể xuất ra được một vạn lượng hoàng kim! Đó không phải là số tiền nhỏ, cho dù là quan đại thần, bổng lộc một năm bất quá cũng chỉ có một vạn lượng bạc, lấy mười năm bổng lộc để mua một chiếc thuyền, đoán chừng không có người nào cam lòng. Trừ khi tham ô, hoặc là...Bản thân có thế lực không nhỏ!

Thời điểm vừa mới bắt đầu, người khác đương nhiên không biết người đứng sau lưng Vân Hồ Thập Thuyền là ai, trong lúc các phú gia tử đệ ganh đua so sánh, cuối cùng chín người mua thuyền cũng được chứng thực, phần danh sách mà Mộ Dung Tô muốn cũng nắm được trong tay rồi.

Mộ Dung Tô càng thông minh hơn khi quyết định giữ lại một thuyền, mà cái thuyền kia, đoán chừng là chuẩn bị cho người chết!

Sau khi thành lập danh sách Cửu Đại Thế Lực, triều đình hỗn tạp, giang hồ lay động theo chiều gió, người có thực lực có đầu óc nghĩ sâu một cái liền biết rõ, nếu còn có người dám đánh chủ ý lên thuyền thứ mười trong Vân Hồ Thập Thuyền đó chính là tự tuyên bố thế lực bất phàm của bản thân, cho dù trên thực tế người không có thực lực gì, nhưng nhất định sẽ bị người cao cao tại thượng kia để mắt tới, hài cốt không còn!

Những người đó hiểu được, song vẫn chưa giao thiệp với các công tử đại thần trong triều đình, các đại gia tiểu thư chỉ hiểu ngâm thơ vẽ tranh nhưng không hiểu trong đó có chín cong mười tám quẹo!

Cho nên, mặc dù Thượng Quan San được cho là thông minh hơn so với những người khác, lại phạm vào lỗi y như vậy!

Đợi cho Cổ Nhược Phong thay xong áo trong, lúc đi ra từ bên kia bình phong, Phong Huyết Lân tiện tay cầm áo khoác giúp nàng mặc vào, tốc độ rất nhanh làm Cổ Nhược Phong không kịp phản ứng!

“Chàng”

“Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Phong Huyết Lân ngắt lời nàng, dặt tay của nàng lại có chút run rẩy, bước chân cũng có một chút hỗn độn không dễ dàng phát giác.

Cổ Nhược Phong nhịp bước đi theo bên người Phong Huyết Lân, tròn mắt buông xuống, tốc độ vừa rồi của hắn...Mình hoàn toàn không có thời gian phản ứng! Hắn, thật sự là.

Phong Huyết Lân nắm chặt cổ tay trái của Cổ Nhược Phong, hít sâu một hơi bình ổn cảm xúc kích động, hắn, mới vừa làm được rồi! Người kia nói quả nhiên không sai!

Tâm trạng dần dần khôi phục như thường, liếc thấy Cổ Nhược Phong cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, trong lòng không khỏi cả kinh, bằng năng lực của nàng, có phải hay không đã nhận ra mình có gì đó khác thường?

Không, không thể nào, trên đời này, chỉ có bản thân mình biết, cùng lắm thì nàng chỉ cho là công lực của mình thâm hậu thôi!

Nghĩ đến đây, để xuống rối loạn trong lòng, khoe miệng cũng nâng lên một nụ cười: “Nương tử cảm thấy Thượng Quan Thành Duy sẽ mang cái gì tới?”

Cổ Nhược Phong che giấu tất cả suy nghĩ, cũng nâng lên một nụ cười giống y chang Phong Huyết Lân, tà mị vô cùng mê hoặc lòng người: “Nhất định là đồ tốt!”

Thượng Quan Thành Duy không thể không dâng lên bảo vật! Hôm qua đám cưới hần cũng ở đây, thái độ của Mộ Dung Tô hần cũng nhìn thấy một rõ hai ràng. Cái lão hồ ly này!

Hôm qua ở Vân Hồ, Thượng Quan San âm ỉ lớn tiếng, nhưng nói cho cùng cũng không gây ra chuyện gì, bất quá là lên thuyền của Huyết vương phủ nàng ta mới nói muốn thuyền thứ mười này!

Cho nên, người biết chuyện này cũng chỉ có mình và Phong Huyết Lân, nếu Thượng Quan Thành Duy thức thời, hiện tại hần nhất định sẽ không gây thêm trở ngại với Huyết Vương phủ!

Mặc dù nàng cũng không biết Mộ Dung Tô kia rốt cuộc đang đánh cái chủ ý gì, nhưng mà chắc chắn, hiện tại Mộ Dung Tô không dám động vào nàng! Nói một cách chính xác hơn, hần là hần muốn từ trên người của nàng đạt được mục đích gì đó!

Mà nàng cũng không sợ sự kiện Thượng Quan San có bị người khác nghe được hay không, đó là chuyện mà Thượng Quan Thành Duy cần lo lắng, những người đó, chắc hần đã bị hần xử lý rồi!

Đi vào phòng khách, chỉ thấy Thượng Quan Thành Duy đang ngồi ở đầu dưới, cầm ly trà không ngừng dùng trà, chân mày cũng nhíu lại, đoán chừng là đợi không ít thời gian

“Thượng Quan Thượng Thư đợi lâu.” Phong Huyết Lân đưa tay ôm lấy Cổ Nhược Phong, mà Cổ Nhược Phong cũng không có cự tuyệt, ở trước mặt người khác nàng sẽ cho hần đủ mặt mũi, bởi vì nàng cần giúp hần tạo thế!

“Không lâu không lâu.” Thượng Quan Thành Duy giơ tay lên lau mồ hôi đổ trên trán.

“Không biết, Thượng Quan Thượng Thư đến vương phủ có gì muốn làm?” Biết rất rõ ràng người ta tới là... “Mấy ngày gần đây hạ quan lấy được một vòng tay chất lượng không tệ, nhớ tới hôm qua là đám cưới của vương gia, liền đưa tới cho vương phi xem một chút có thể lọt vào mắt xanh được hay không.”

Nói xong, từ trong ống tay áo lấy ra một hộp gỗ Đàn Hương tinh xảo, làm cho người ta không khỏi liên tưởng đồ vật trong này có bao nhiêu trân quý đẹp đẽ!

Rất là thận trọng mở ra, phơi bày trước mắt Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong: “Vương Gia, vương phi mời xem.” Trong mắt không che giấu được hài lòng cùng đau lòng. Vật này đúng là vô giá a! Hần đã sớm nhức nhối rồi.

Hai trông mắt Phong Huyết Lân một màu đỏ tươi trong suốt óng ánh, ở giữa như có một chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy xuôi, xem ra Cổ Nhược Phong đang diễm dứa lẳng lơ ngắm chiếc vòng tinh xảo nên không thể nhận ra một tia quỷ dị! Vòng tay huyết ngọc này quả nhiên là đồ tốt hiếm có!

Hơi thở âm lạnh lan tràn, bao quát cả phòng khách, trực tiếp ép cho người ta không thở được, Phong Huyết Lân một phát bắt được Thượng Quan Thành Duy, trong mắt một mảnh tàn nhẫn: “Nói, vòng tay này từ đâu tới?!”

25. Chương 25: Bữa Sáng Đầu Tiên

Cổ Nhược Phong nghi hoặc nhìn Phong Huyết Lân toàn thân tràn đầy sát khí, con người trở nên thâm thúy, sợ rằng chiếc vòng tay Huyết Ngọc này còn có ý nghĩa sâu xa hơn so với những gì mình thấy!

Yên lặng đứng quan sát diễn biến ở trong lồng ngực của Phong Huyết Lân.

Thượng Quan Thành Duy lập tức bối rối, có phải là vị Huyết Vương này không hài lòng hay không? Đây là có ý gì?

“Vòng tay. Vòng tay này là hạ quan mua được ở một tiệm đồ cổ.” Ánh mắt có chút dao động bất định, ông ta đang nói láo! d.d.l.q.đ

“Nói! Nói thật!” Phong Huyết Lân tăng thêm vài phần sức lực ở cổ tay đang nắm Thượng Quan Thành Duy. Thượng Quan Thành Duy âm thầm kêu khổ trong lòng, không phải nói là vị Huyết Vương này tay trời gà không chặt sao? Hiện tại đang chuyện gì xảy ra vậy? Mình thế nhưng lại không có một chút năng lực phản kháng!

“Này, chuyện này.” Thượng Quan Thành Duy có chút do dự, cuối cùng cũng sợ hãi rụt rè nói ra sự thật, “Chiếc vòng tay này là... hai năm trước hạ quan từng nhận sứ mệnh ngoại giao tới Hiên Viên Vương Triều, lúc đi ngang qua Thiên Thánh Sơn đã nhặt được nó khi đang nghỉ ngơi ở sơn động này. Chuyện này, Vương gia, lúc ấy hạ quan cũng chỉ là nhìn thấy chiếc vòng tay này tinh xảo, nên nghĩ rằng nếu như cứ để nó bị ném trên mặt đất rồi mai một đi thì không bằng mang về Mộ Dung, như vậy cũng có thể khoe khoang phong thái ở trước mắt người đời!”

Hừ, tham thì nói là tham đi! Còn bày đặt tìm lý do sợ bị mai một này nọ!

“Thiên Thánh Sơn?” Phong Huyết Lân cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, sao lại chạy đến Thiên Thánh Sơn? di3nd4nl3quyd0n

Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn Thượng Quan Thành Duy đang nơm nớp phát run giống hệt như là đang đợi tử hình: “Chiếc vòng tay này không tệ, bốn Vương phi sẽ nhận.”

“Đúng, đúng, vậy. Hạ quan. ?” Có phải là có thể đi rồi hay không?

“Bốn Vương phi phải dùng bữa cùng Vương gia rồi.”

“Vâng, vậy hạ quan xin cáo từ trước.” Thượng Quan Thành Duy lau mồ hôi trên trán, sau lưng đã ướt đẫm một mảng, Huyết vương phủ này càng ngày càng không nên dây vào! Mới vừa rồi mình còn tưởng rằng sẽ phải viết di chúc để mạng ở lại đây luôn rồi.

Chuyện này cuối cùng đã hoàn thành, cũng đã nhận được câu trả lời thỏa đáng, aiz, San Nhi à!

“Chủ tử, đã chuẩn bị xong điểm tâm.” Si đi tới đứng ở cửa đại sảnh, rất có phong phạm của đại quân gia Vương phủ. TLT_d-d-l-q-đ

“Phu quân?” Cổ Nhược Phong khẽ gọi Phong Huyết Lân đang nhìn về phía chiếc vòng tay Huyết Ngọc kia đến gần người, rốt cuộc trong chiếc vòng tay này có bí mật gì, hẳn không nói, nàng cũng sẽ không hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của mình, không cần thiết phải truy hỏi kỹ càng mọi việc.

“Ừ, đi thôi.” Phong Huyết Lân nắm tay Cổ Nhược Phong thật chặt, cất cái hộp vào trong tay áo, đi về phía thiên sảnh. Tầm mắt sụp xuống khiến cho người ta không thể nhìn thấy được sắc mặt, hẳn, có phải là nên tìm một thời gian thích hợp để nói rõ với nàng không?

Cảm nhận được sự do dự của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng cong khóe môi lên: “Nếu không tiện nói rõ thì cũng không cần phải nói ra.” Nếu ta đã dám bảo vệ chàng sủng ái chàng vô điều kiện, vậy thì cũng sẽ không ép chàng làm bất kỳ chuyện gì mà chàng không thích, cho dù là về bí mật của chàng.

Nghe thấy câu nói này, toàn thân Phong Huyết Lân chấn động, đáy lòng, đột nhiên trở nên sáng bừng, giống như một loại cảm giác khoan khoái ấm áp khi được ánh mặt trời chiếu rọi, đúng vậy, người như nàng, mới ngày thứ hai quen biết mình đã dám vì mình đối kháng với Mộ Dung Tô, thì sao lại để ý tới những bí mật kia của mình?

Điểm tâm rất đơn giản, cháo loãng nấu nhuyễn, trứng luộc chín rồi được cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ, lộ ra lòng đỏ trứng với độ chín vừa phải ở bên trong, một đĩa rau to đặt ở phía bên phải, màu sắc rất bắt mắt mà không có dầu mỡ, sau cùng còn có hai chén canh gà được hầm cách thủy, hương thơm mê người. d-d-l-q-đ

Đây là thói quen ăn uống nửa tháng trước của Cổ Nhược Phong, còn Huyết Vương từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ có người quản chuyện ăn uống, đoán chừng Mộ Dung Tô còn ôm ý tưởng “Giết không chết thì để hần đói chết”, cho nên Si không biết nên chuẩn bị bữa ăn sáng như thế nào cho vị Huyết Vương đại nhân này, vì vậy cũng dứt khoát làm trước phần dành cho hai người.

Cánh tay cầm đũa của Phong Huyết Lâm có chút không yên, những món ăn này.

Được rồi, hần thừa nhận hần chưa bao giờ ăn cái gì, cũng không có người nào nấu cơm cho hần ăn.
TLTs2dd.lqđ

Cổ Nhược Phong nhìn bộ dáng của hần, mơ hồ đoán được gì đó: “Không thích à?”

“Không phải.” Tất cả thức ăn nàng chuẩn bị cho hần, hần đều thích, nhưng mà, không biết xuống tay như thế nào. Mặc dù hần từng thấy những người khác ăn cơm, bản thân cũng biết cầm đũa, nhưng mà, lúc nhìn thấy một bàn điểm tâm chuẩn bị ỉnh thì vẫn rất kích động, cho nên lúc tự cầm đũa thì tay lại có chút run rẩy.

Cổ Nhược Phong nhìn Phong Huyết Lâm đang cố gắng che giấu sự vui mừng trên mặt, cười khê một tiếng, tự mình vươn tay ra gấp thức ăn cho hần: “Ăn thử xem, nếu không thích ăn thì ta bảo bọn họ làm những món khác.”

Tay trái bị Cổ Nhược Phong đặt vào thêm một chén cháo nhỏ, nhìn lướt qua lòng trắng trứng trượt nhẹ trên chiếc muỗng nhỏ, Phong Huyết Lâm có chút ngẩn người, cái cảm giác này có phải chính là thứ mà bọn họ vẫn thường gọi là “Nhà” hay không?

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, Phong Huyết Lâm hần không chỉ có tên, mà còn có một gia đình. Cổ Nhược Phong, nàng đối với ta như vậy, khiến ta dường như thật sự không thể rời bỏ nàng, cũng không muốn rời đi. Cho nên, kiếp này nàng chỉ có thể thuộc về ta!

Nhấc muỗng nhỏ lên tới khóe miệng, cái miệng mị hoặc mở ra, giống như đang thưởng thức một loại cao lương mỹ vị trân quý nhất thế gian, từ từ nhai kỹ, tỉ mỉ tận hưởng.

Cổ Nhược Phong khẩn trương nhìn Phong Huyết Lâm: “Như thế nào?” Lời vừa hỏi ra khỏi miệng mới phát hiện ra không ngờ mình lại mất khống chế, đáy lòng bất đắc dĩ than nhẹ, sợ rằng mình thật sự bị nam tử này mê hoặc rồi! d-đ-l-q-đ

“Ăn rất ngon.” Phong Huyết Lâm nở nụ cười quay đầu về phía Cổ Nhược Phong, thật sự là ăn rất ngon, hần thật sự không biết trên đời còn có mùi vị thức ăn như vậy, trong quá khứ, vào ngày trăng tròn mỗi tháng hần đều hút máu một người, như vậy thì suốt một tháng tiếp theo sẽ không có cảm giác đói bụng, cho nên, dù hần không hề ăn thức ăn giống như người bình thường nhưng vẫn có thể lớn lên như người bình thường.

Cổ Nhược Phong tâm tính thiện lương bỗng cảm thấy nhẹ nhõm giống như tảng đá lớn trong lòng vừa rơi xuống, bắt đầu liên tục gấp thức ăn cho Phong Huyết Lâm, nếu như hần có thể nếm được mùi vị của trứng gà và cháo trắng, vậy chắc những món ăn khác cũng thế.

Hai người cười vui vẻ, một người ăn thỏa thích.

Trong một góc khuất của thiên sảnh, bốn người Si Mị Vồng Lượng, à không, bốn con quỷ, cực kỳ thô bỉ tụ tập lại cùng một chỗ, bốn đôi mắt quỷ thỉnh thoảng lại liếc về phía hai người ở chính giữa phòng, sau đó, cười càng thêm bỉ ổi.

Cho đến khi Phong Huyết Lâm ăn uống no đủ hài lòng nói: “Không ăn nổi nữa.”

Cổ Nhược Phong mới phát hiện ra mình vô cùng đói, nàng ra sức càn quét đồ ăn thừa trên bàn, nhưng từ đầu đến cuối động tác vẫn cực kỳ tao nhã.

Si Mị Vồng Lượng trợn to hai mắt, không dám tin nhìn chủ tử bình thường vẫn uôn ăn cơm hết sức từ từ chậm rãi lại sẽ làm ra động tác như thế! Tám cánh tay quỷ hoàn toàn sụp đổ, người này thật sự là chủ tử của mình sao? (Cổ Nhược Phong, hai mắt liếc nghiêng: Đói sắp chết rồi còn có thể để ý tới vấn đề hình tượng nữa sao? !)

Trên bàn giống như có cá diếc sang sông, gió bão quét qua, không lưu lại một chút gì.

Phong Huyết Lân vẫn một mực mỉm cười nhìn Cổ Nhược Phong, không hề để tâm tới động tác kinh người của nàng, nàng thích là được rồi.

Đợi Cổ Nhược Phong lau miệng xong rồi thu dọn sạch sẽ, Phong Huyết Lân mới kéo tay trái của nàng, hai người cùng đi về phía con đường nhỏ vắng vẻ, chỉ chừa lại bốn con quỷ Si Mị Vồng Lợng ngổn ngang trong gió, nước mắt rơi đầy mặt: “Không nhìn thấy bọn họ đang đứng ở phía sau hai người sao? Vì sao cả hai chủ tử đều như vậy, như vậy, không nhìn bọn họ như vậy!”

Con đường nhỏ rải đầy đá cuội, vô số loại hoa cỏ đan xen vào nhau, thanh tịnh và đẹp đẽ không có người cũng không có quỷ.

“Nương tử.” Phong Huyết Lân đang nghĩ nên nói chuyện này như thế nào.

“Chàng là người Huyết tộc phải không?” Cổ Nhược Phong mở miệng hỏi trước, nếu hắn đã tính nói, thì mình sẽ hỏi rõ. Nàng thật sự không nghĩ ra, hắn chỉ cần máu tươi cũng có thể trưởng thành, hơn nữa tốc độ không gì có thể so sánh được của hắn vào sáng nay, và đôi mắt đỏ như máu giống hệt đá hồng ngọc, thân thể bất tử, đầy đều là đặc trưng của huyết tộc, nhưng mà, hắn lại không giống với người Huyết tộc, hắn có thể sống dưới ánh mặt trời, có thể nếm được mùi vị thức ăn. Còn một điểm nữa, vì sao trước đây hắn lại là kẻ tay trái gà không chặt?

26. Chương 26: Nửa Đời Nhấp Nhô

“Huyết tộc?” Phong Huyết Lân nghi ngờ, hắn chưa từng nghe qua cái từ này, đây là một chủng tộc sao?

“Ừ, chàng đã quyết định nói cho ta biết, vậy ta cũng sẽ nói cho chàng biết thân phận của ta.” Từ trên nét mặt của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong nhìn ra được hắn đã quyết tâm muốn ngã bài, vậy thì nhân cơ hội này nói rõ mọi chuyện cũng tốt.

“Thân phận của nàng.” Màu sắc con người của Phong Huyết Lân đột nhiên trở nên có chút nặng nề và do dự, “Ta đã biết rõ.”

“Ta không phải Cổ Nhược Phong nhưng cũng là Cổ Nhược Phong.”

“Ta đã biết rõ.”

Cổ Nhược Phong nhíu mày, hắn, nói cái gì, hắn biết ư? !

“Ta biết rõ nàng không phải là người của thế giới này, ta cũng biết rõ ở thế giới kia nàng cũng tên là Cổ Nhược Phong.”

“Chàng, làm sao chàng lại biết?” Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy vốn từ ngữ của mình có chút nghèo nàn. Bí mật của nàng chỉ có nàng biết, nàng chưa bao giờ nói với người khác, cho dù là Si Mị Vồng Lợng!

“Quốc sư Thiên Tâm.” Phong Huyết Lân nhìn về phía Cổ Nhược Phong, “Hắn là người của ta.”

“Người của chàng?” Đầu óc Cổ Nhược Phong đã bắt kịp câu chuyện, “Nếu là người của chàng vậy tại sao ban đầu lại ôm quyết tâm đuổi tận giết tuyệt đối với chàng?”

Nếu như lúc Phong Huyết Lân mới sinh ra quốc sư Thiên Tâm không nói ra câu nói “Đây là đứa con mang điềm xấu của Vương Triều, phải giết!” thì bây giờ cuộc sống của hắn tuyệt đối sẽ không thê thảm như vậy!

“Khi đó mặc dù ta đã có ý thức, nhưng mà vẫn chưa có sức mạnh, chẳng qua là có thêm thân thể bất tử cho nên mới tránh thoát một kiếp.”

Cổ Nhược Phong cúi đầu trầm mặc, nếu như, nếu như khi đó hắn không có thân thể bất tử, có phải là đã sớm biến mất khỏi cõi đời này rồi hay không?

“Nàng không cảm thấy kỳ quái sao?” Mặc dù Phong Huyết Lân đã biết nàng có năng lực bắt phạm, nhưng mà nghe thấy một người nói mình có thân thể bất tử mà nàng cũng không sợ sao, chẳng lẽ nàng không hề tò mò sao?

“Ồ cái thế giới kia, ta đã từng thấy người có thân thể bất tử.” Cổ Nhược Phong tiếp tục nhìn Phong Huyết Lân, lẳng lặng chờ đợi lời hắn muốn nói. Phong Huyết Lân cũng biết nàng muốn nghe cái gì.

“Đúng thật là lúc trăng tròn ta sẽ hút máu, máu có thể giúp ta lớn lên, cho ta sức mạnh.”

“Lần đầu tiên ta hút máu đã hù dọa rất nhiều người, bao gồm cả Mộ Dung Tô và Quốc sư.”

“Quốc sư góp lời nói muốn nhốt ta, chỉ cần không cung cấp máu, tự nhiên ta sẽ chết.”

“Cho nên, khi ta mới được một tháng tuổi thì đã bị nhốt trong một cái tủ làm từ sắt tinh luyện đã bị gắn xi đóng kín, bên ngoài lại bị phong kín bởi dây xích huyền thiết (sắt đen) ngàn năm.”

Nghe những lời này, trong lòng Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy đau đớn, đó là loại phụ thân gì vậy? Đối xử với đứa con ruột mới tròn một tháng tuổi như vậy ư!

“Nhưng mà, tới lúc trăng tròn, ta lại phá thùng cái tủ kia, huyết tính đại phát, không người nào có thể khống chế.”

“Về sau, Mộ Dung Tô xử tử tất cả những người biết chuyện này, ném ta về Huyết Vương phủ, sau đó mỗi tháng đều sẽ cung cấp một người cho ta hút máu.”

Cổ Nhược Phong biết Mộ Dung Tô làm như vậy cũng là vì Mộ Dung Vương Triều, nếu không, bị kẻ ác ý biết được, chắc chắn sẽ lợi dụng Huyết Vương cổ động chém giết!

“Hôm qua, những người bị Si Mị Vong Lượng đuổi đi chính là tai mắt của Mộ Dung Tô.”

“Mặc dù ta có sức mạnh, nhưng không biết vì sao lại không thể nào sử dụng, cho nên mới luôn bị người ta bắt nạt.” Phong Huyết Lân cười một tiếng tự giễu, thật đáng buồn, rõ ràng là có sức mạnh tối cao, nhưng lại chỉ có thể mặc cho người ta bắt nạt!

“Cho tới năm năm trước, sức mạnh của ta đã có thể đối phó với người bình thường, nhưng lúc ta đối phó với người có nội lực thì sức mạnh sẽ lập tức biến mất trong nháy mắt!”

“Bốn năm trước, Quốc sư xuất hiện ở Huyết Vương phủ, ta nghĩ là hắn muốn tới nhìn thử tình trạng của ta như thế nào. Bốn phía không ai, mà ngay lúc đó sức mạnh của ta không ngừng tăng lên. Quốc sư không có nội lực, lại có linh lực không mạnh bằng người khác, mà sức mạnh của ta lại có thể đối phó với hắn, hơn nữa, còn có thể khống chế suy nghĩ và hành động của Quốc sư.”

“Bắt đầu từ khi đó, Quốc sư cũng được coi như là người của ta.”

“Hắn nói cho ta biết sau này sẽ xuất hiện một linh hồn tới từ một thế giới khác, trú trên thân thể một cô gái cùng tên với nàng, người kia, có thể giúp cho sức mạnh của ta không còn bị hạn chế nữa.”

“Người kia, chính là ta. Cho nên, buổi sáng hôm nay chàng mới có tốc độ nhanh như vậy?” Cổ Nhược Phong lên tiếng. Chẳng trách hắn lại không có một chút kinh ngạc nào, thì ra là Quốc sư còn có cả năng lực dự đoán!

“Vậy còn tứ hôn?” Cổ Nhược Phong nhíu mày, đây không phải là mệnh lệnh của hắn đấy chứ?

“Ách. Nương tử, ta. Không phải, không, phải. Nhưng.” Phong Huyết Lân đột nhiên phát hiện từ trước tới giờ hắn chưa từng hốt hoảng luống cuống như vậy. Mới vừa rồi chỉ muốn nói rõ tất cả mọi chuyện cho nàng nghe, nhưng không ngờ chuyện tứ hôn lại khiến cho nàng cảm thấy mất hứng. Bất kỳ ai cũng không muốn để cho người khác nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, nhất là hôn nhân! Nếu không phải vừa khéo nàng cũng chấp nhận mình, sợ rằng bây giờ Huyết Vương phủ này đã bị hủy hoại tới mức không nở nhìn rồi! Quan trọng nhất là, nàng, có khi nào sẽ không để ý tới mình nữa hay không?

Cổ Nhược Phong vốn dĩ cũng có chút tức giận nhưng nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương lo lắng của Phong Huyết Lân, và cả lời nói không mạch lạc của hắn thì đột nhiên cũng cảm thấy giống như có từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến nàng không còn bực mình nữa: “Ta hiểu.” Hai chữ này như một loại kỳ tích vượt lên trái tim của Phong Huyết Lân.

Nàng nói, nàng hiểu. Đúng, nàng hiểu tình cảnh của hắn, hiểu hắn làm vậy là do bất đắc dĩ. Nàng cũng hiểu được cảm giác hiện tại của hắn đối với nàng, là không muốn xa rời nàng, là cố chấp với nàng. Hoặc là, hai người còn chưa tới mức yêu, nhưng mà, cứ mãi mãi như vậy cũng không có gì là không tốt, không phải sao?

Thở ra một hơi, điều chỉnh lại tâm tình rồi nắm tay Cổ Nhược Phong thật chặt: “Ta, có một chuyện lừa nàng.”

Cổ Nhược Phong nhíu mày, mình và hắn còn chưa nói được bao nhiêu câu mà? Sao lại còn có chuyện lừa mình?

Cực kỳ hứng thú hỏi: “Chuyện gì?”

Có chút run rẩy kéo tay trái của Cổ Nhược Phong đặt lên mặt nạ của mình: “Khuôn mặt này, không hề bị hủy.”

Cổ Nhược Phong mỉm cười: “Ta đã biết rồi.” Nhẹ nhàng chớp chớp mắt: “Chàng có thân thể bất tử, cánh tay lộ ra bên ngoài lại càng trơn mịn không giống bình thường, mặc dù bốn năm nay chàng sống cũng tạm ổn, nhưng mà, chỉ sợ rằng những vết thương trước đây cũng lưu lại không ít đúng không? Chàng có thể tự mình trị thương đúng không?”

“Ừ.” Có chút buồn bã đáp lời, “Ngay từ đầu nàng đã biết rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy trêu chọc Phong Huyết Lân là một trò đùa rất vui.

“Vậy nàng. . . .” Tại sao lúc đó còn tức giận như thế, tại sao đáng vẻ lại giống như muốn róc xương lột thịt Mộ Dung Niệm Diệc vậy chứ?

Sao Cổ Nhược Phong có thể không nhìn ra hiện tại Phong Huyết Lân đang nghĩ cái gì cơ chứ, lướt nhẹ theo nửa khuôn mặt lộ ra ngoài của hắn, ánh mắt vốn tràn đầy ý cười đột nhiên trở nên âm u hung dữ: “Vết thương trên mặt hôm qua chàng cho ta xem, nhất định là đã từng tồn tại!” Nếu không, tại sao lại miêu tả chân thực như thế, mỗi một vết đao mỗi một nét khắc đều tỉ mỉ như được tái diễn! Khi đó phải đau đớn tới mức nào, ấn tượng khắc sâu trong lòng tới mức nào! Cho nên, Mộ Dung Niệm Diệc, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

“Phong Nhi. . . .” Nàng thế nhưng lại hiểu hắn như thế, giờ khắc này, hắn cảm thấy hắn càng ngày càng muốn gọi nàng là Phong Nhi, nàng là Phong Nhi chỉ thuộc về hắn! Có thể dùng một câu nói xoa dịu toàn bộ đau đớn tổn thương cả đời của hắn!

“Ừ, xưng hô này không tệ, ta thích.” Chỉ trong chớp mắt, hơi thở âm u đáng sợ của Cổ Nhược Phong đã biến mất không còn bóng dáng, dĩ dõm chớp chớp đôi mắt long lanh, ngoài miệng là nụ cười tà mị.

“Vậy về sau ta sẽ gọi nương tử là Phong Nhi.” Phong Huyết Lân cũng nháy nháy mắt theo Cổ Nhược Phong.

“Làm nũng!” Cổ Nhược Phong hung hăng xì một tiếng, người này có thể nào đừng mang khuôn mặt tuyệt sắc tà mị đó đi làm động tác đáng yêu như vậy hay không!

Khóe miệng Phong Huyết Lân thoáng co quắp một chút, mặc dù không biết “Làm nũng” là có ý gì, nhưng dựa vào đầu óc thông minh tuyệt đỉnh của mình thì không cần đoán cũng biết tuyệt đối không phải là lời nói hay ho gì.

Trên mặt lại treo lên một nụ cười, cực kỳ đắc ý hỏi nàng: “Phong Nhi, nàng đoán thử coi trong Tam đại Sơn Trang ai là thế lực của ta.”

27. Chương 27: Nhìn Dung Nhan Tuyệt Thế (canh Hai Dâng Lên)

Cổ Nhược Phong kinh ngạc trợn to hai mắt, tam đại sơn trang cũng có thế lực của hắn?!

Ba sơn trang này, không phải cái nào cũng khiến Mộ Dung Tô suy tính sao?

Thật không biết nếu Mộ Dung Tô nghe được câu này sẽ có cảm tưởng gì, đoán chừng sẽ phát điên thôi!

Cầm tay Phong Huyết Lân từ từ bước chậm trên đường nhỏ, cẩn thận hồi tưởng về người của tam đại sơn trang lúc tụ hội ở Vân Hồ.

Thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc thanh cao kiêu ngạo, tự mình siêu phàm.

Trang chủ Vũ Văn sơn trang Vũ Văn Thiên Hàm như ánh mắt trời sáng chói, lại có chút cảm giác tà mị, lần đầu tiên nhìn thấy hắc mình liền quy hắc thành người nguy hiểm.

Trang chủ thiên hạ đệ nhất sơn trang Sở Dạ Minh là người vô cùng lãnh khốc, cả người bốc khí lạnh, rất ít nói chuyện, người này, thực lực không bình thường, cũng là phần tử nguy hiểm!

Nếu quy làm thủ hạ của Phong Huyết Lân, rốt cuộc là sơn trang nào có thể? Nên chọn giữa Vũ Văn sơn trang và thiên hạ đệ nhất sơn trang.

Mặc dù không biết rốt cục thực lực Bách Hoa sơn trang như thế nào, nhưng xét hành động và tính tình của thiếu trang chủ Hoa Huyền Trúc mà nói, không giống người Phong Huyết Lân giáo huấn.

Mà Vũ Văn sơn trang cùng Sở Dạ Minh... Nàng cũng phán đoán không dễ.

Còn nói, Vân Hồ tụ hội, chín người tới thăm hỏi... Hồi ức quay trở lại.

“Thì ra là Vũ Văn sơn trang, phu quân thật có bản lĩnh.” Lúc Vũ Văn Thiên Hàm vào thuyền, đáng lý ra nên ở ngoài thuyền mà truyền ngôn vào với nhóm người mình, nhưng lúc hắc hành lễ lại có chút cung kính, lực mặc dù không rõ ràng, dĩ nhiên đã đủ để Cổ Nhược Phong đoán được! Nàng cũng không cho rằng chỉ bằng bản thân mình làm vài ba sự kiện mà nhận được sự cung kính của thủ phủ đệ nhất thiên hạ, nàng lại càng không cho rằng khi ấy chỉ bằng mượn tên phủ Huyết vương mà khiến cho người ta hành lễ!

“Quả nhiên là Phong nhi quan sát rất cẩn thận.” Phong Huyết Lân thưởng thức mà lại kiêu ngạo nói, Cổ Nhược Phong đúng là nương tử của hắc!

“Làm sao mà chàng làm được?” Điểm này lực làm nàng cảm thấy rất hứng thú, muốn cho thủ phủ đệ nhất cúi đầu xưng thần, không phải chuyện đơn giản, ngay cả Mộ Dung Tô cũng chỉ có thể lôi kéo.

“Vũ Văn Thiên Hàm có linh lực.”

“Giống như quốc sư Thiên Tâm vậy?”

“Ừm.”

“Chàng đối với hắc cũng giống như đối với quốc sư vậy sao?” Loại này, chắc thôi miên giống như trong huyết tộc đi.

“Không phải. Đoán một chút!” Hôm nay Phong Huyết Lân rất có hứng thú muốn khoe khoang mấy sự tình mà hắc đặc ý.

Cổ Nhược Phong bắt đầu lắc đầu, sao nàng cảm giác người ở trước mặt nàng càng ngày càng trễ nít rồi chứ?

“Thật ra thì ta cũng không biết, hai năm trước đột nhiên hắc xuất hiện, nhận ta làm chủ nhân. Rất cung kính.”

Nói như vậy Cổ Nhược Phong liền biết, giống như Vũ Văn Thiên Hàm là người đứng trên đỉnh cao nếu không có nguyên nhân trọng yếu, tuyệt đối sẽ không cung kính nhận chủ, hơn nữa, người này vẫn mặc cho người khác khi dễ Huyết vương! Vũ Văn Thiên Hàm nghiêm túc!

“Theo giải thích của hắc, ta vốn là lực chủ tử của Vũ Văn gia.”

“Vũ Văn gia? Ý của hắc có nghĩa hắc là gia thần của chàng?”

“Ừm, đại ý chính là như vậy.”

“Hắn chỉ nhận một mình chàng làm chủ nhân, mà không phải đám người Mộ Dung Tô, xem ra, có liên quan đến linh lực.” Cổ Nhược Phong giống như hiểu rõ gật đầu, “Ta nghĩ nhất định là Vũ Văn gia có năng lực dự đoán người tồn tại giống như quốc sư.”

“Đúng, mỗi đời gia chủ Vũ Văn gia đều có năng lực dự đoán. Nhưng, chỉ khi gia chủ tử vong mới có thể truyền cho đời sau! Hiện giờ gia chủ chân chính của Vũ Văn gia chính thức là Vũ Văn Uyên, phụ thân của Vũ Văn Thiên Hàm, ước chừng hai năm trước chính hắn đưa ra lời tiên đoán.”

“Ý của Vũ Văn Uyên là chàng chính là chủ nhân của Vũ Văn gia?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, Vũ Văn Uyên lqđ chỉ nói là chuyển thế.”

“Chuyển thế? Thế tại sao mười tám năm trước khi chàng sinh ra hắn không dự đoán được?”

“Vũ Văn gia có một linh thạch, truyền thuyết mỗi khi chủ nhân xuất hiện mới có thể phát ra ánh sáng. Mà linh thạch sáng lên thật sự chừng hai năm trước.”

“Ách...” Cổ Nhược Phong cổ quái nhìn Phong Huyết Lâm, hắn không phải, cũng là xuyên qua mà đến nhưng đã mất trí nhớ chứ?

“Bộp!” Bàn tay Phong Huyết Lâm nhẹ nhàng vỗ lên đầu Cổ Nhược Phong: “Nghĩ cái gì! Hai năm trước lực lượng của ta mới đủ để cho linh thạch cảm ứng được.”

Trong nháy mắt, ba đường vạch đen từ trên trán trượt xuống, Cổ Nhược Phong cảm thấy gần đây đầu óc mình càng ngày càng “cơ trí” rồi, lại nghĩ tới chuyện đó... Nhưng nói đi nói lại, cũng không phải là không thể! Ừ, chính là như vậy.

Đang nói chuyện, một đoạn đường cũng nhanh rời khỏi đầu rồi.

Đột nhiên, Phong Huyết Lâm xoay người một cái, đối mặt với Cổ Nhược Phong, đưa tay Cổ Nhược Phong lên mặt nạ của mình, mang theo tay nàng, trong ánh nhìn chăm chú nghi ngờ kinh ngạc của Cổ Nhược Phong chậm rãi lấy mặt nạ màu bạc xuống: “Ta muốn để cho nàng thấy đầu tiên.” Từ sự kiện này về sau, cho dù là dung mạo của mình cũng không để cho người khác nhìn qua!

Mặt nạ rơi xuống, một nửa dung nhan tuyệt thế cũng bại lộ trong không trung, xuyên qua không khí mỏng manh, chiếu vào trong mắt Cổ Nhược Phong, khắc vào trong lòng nàng, rốt cuộc cũng không có cách nào xóa đi.

Vốn bị vết sẹo xấu xí bao trùm mặt, mắt, lqđ giờ phút này tươi sáng như thế, chói mắt như vậy hiện ra ở trước mặt nàng.

Vẫn cho là một người tà mị như thế sẽ có một đôi mắt xé rách tà mị giống vậy, nhưng mà, nàng nhìn thấy quả thực chân chân thực thực đúng là mắt hai mí, đáy mắt gợn sóng lưu chuyển, là phong tình không thể nói hết! Tà mị giống nhau, lại mang theo ánh mắt trời, dẫn theo chút thanh thuần.

Chân mày chạm tóc mai, tuấn dật vô song, lỗ mũi cao thẳng, vừa đúng, gương mặt, mỗi một chỗ đều tinh xảo vô song như thế, làm cho người khác chú ý như vậy!

Một tay lấy mặt nạ mang lên trên mặt Phong Huyết Lâm, Cổ Nhược Phong gần như giận dữ hét: “Về sau không có lệnh của ta, không cho phép tháo mặt nạ xuống!” Đây là người sao? Được rồi, nàng thừa nhận hắn khác thường so với người bình thường! Nhưng dung mạo này của hắn! Nàng đã gặp qua tộc người hút máu, hoàn toàn không có ai có thể so sánh cùng hắn! Hắn chính là yêu nghiệt trời sinh! Không được không được, dung nhan nam nữ đều xoi tuyệt đối không thể xuất hiện trước mắt thế nhân, như vậy sẽ gieo họa cho dân chúng! Đúng, sẽ gieo họa cho dân chúng! (Tứ Nguyệt: Cổ Nhược Phong, chính là một người tốt? Lại có thể nghĩ tới chuyện có thể gây họa cho dân chúng sao? Liên giả bộ bên ngoài! Định độc bá Phong Huyết Lâm cứ việc nói thẳng! Các vị độc giả thân ái: Nhất định! Cổ Nhược Phong, sao có thể như vậy! Kháng nghị! Kháng nghị! Phong Huyết Lâm là người của mọi người! Không thể độc chiếm! Mắt Cổ Nhược Phong trầm xuống, áp lực phát ra: Ai dám có ý kiến! Tứ Nguyệt: thỉnh thoảng gõ chữ đi, mọi người chịu đựng chịu đựng! Nhất định chịu đựng!)

Phong Huyết Lâm buồn cười nhìn Cổ Nhược Phong bá đạo tuyên bố, ôn nhu cười: “Được.”

Nhìn nụ cười cho dù mang mặt nạ lqđ vẫn chói mắt như cũ này, Cổ Nhược Phong u buồn, sau đó bạo phát: “Về sau ngay cả cười cũng không được!”

“Được được, không cười.” Bả vai Phong Huyết Lân lay động, cực kỳ vất vả mím chặt đôi môi.

“Chủ tử, mấy người đuổi ra ngoài hôm qua đã trở lại vương phủ rồi, còn mang theo thánh chỉ.” Si cau mày thông báo, hẳn thật sự không muốn quấy rầy hai vị chủ tử vào thời khắc này, ông trời ạ, lần sau thiên lôi chém ta hôn mê đi! Đúng là hẳn không thể không đến! Ai bảo hẳn thua! Hôm qua cũng không biết những người đó là tai mắt của Mộ Dung Tô, chỉ cho là giống như thị vệ trong cung, vậy mà hôm nay bọn họ cầm theo thánh chỉ, vậy thì không thể chạy! Nhưng là, vì sao hẳn vừa rút lại ngẫu nhiên rút phải thẻ ngăn nhất? Si vô cùng ai oán nhìn trời...

28. Chương 28: Bi Kịch Của Mị Chân Chó

“Hả? Mang theo thánh chỉ?” Chân mày Cổ Nhược Phong khẽ nhíu, những người đó thật có can đảm. Cùng Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, trong mắt là ý cười nồng đậm.

Si ở một bên rùng mình một cái, sao đột nhiên hôm nay trở lạnh vậy? Ngẩng đầu, ánh mặt trời trên cao chiếu rọi rõ...

Sau một khắc đồng hồ, Si im lặng đi theo sau Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, nhìn trời, nhìn đất, ngắm hoa, ngắm cỏ, thỉnh thoảng liếc mắt qua hai người đang nhàn nhã đi chuyển phía trước.

“Si, sao còn ở đây? Mọi người ở sảnh chính không chờ được nữa.” Mị như một trận gió nhẹ thổi tới, mặc dù ngoài miệng nói giống như thúc giục, nhưng giọng điệu vẫn là vui sướng khi người khác gặp họa, đáng để cho bọn chúng chờ, bọn chúng cho rằng bọn chúng là ai, mang theo thánh chỉ là giỏi lắm sao, phủ Huyết vương là nơi chúng có thể làm loạn sao? Tốt nhất là chủ tử nên đi chuyển một vòng quanh vương phủ đi, cho bọn chúng tức chết!

Si nhìn khuôn mặt Mị lqđ viết rõ ràng: “Tiếp tục đi, tiếp tục đi, tiếp tục từ từ đi dạo đi”, khóe miệng giật giật, cuối cùng tiếp tục bình tĩnh, mạnh mẽ hạ quyết tâm: “Về sau cũng phải giống như Mị vậy! Dạo này, phúc hắc là vương đạo!”

“Sao ngươi lại chạy đến đây hả?” Si đến gần Mị, hỏi, mới vừa rồi lúc rút thăm nhìn vẻ mặt khản trương của một đám kia, sợ mình rút phải thẻ ngăn! Mà sao, hiện tại thấy chủ tử không nổi giận, liền đến xem nào nhiệt?

Mị liếc mắt xem thường: “Nơi đó quá nhàm chán, cầm một thánh chỉ liền tự cho đại gia đây là đúng rồi, mặc kệ bọn chúng!”

“Ngươi đến đây tránh nạn?” Si khinh thường nói, Mị ghét nhất loại người tự cho là đúng, để cho hẳn ở chung với những người đó còn không bằng ném hẳn vào trong rừng sâu núi thẳm.

“Ách...” Mị sờ sờ mũi, liếc nhìn chủ tử trước mắt, thoáng nhích đến gần Si, hạ thấp giọng, “Ôi, ngươi có phát hiện chủ tử có gì không đúng không?” Vừa rồi là lần đầu tiên hẳn cảm nhận thấy không khí bất đồng giữa hai người.

“Ừm.” Si gật đầu, hẳn cũng cảm thụ sâu sắc đến nơi đến chốn, đối với chủ tử đây là chuyện tốt.

“Haizzz... Ta nói ngươi này cộc gỗ có thể có chút thú vị được không, bát quái chút đi?” Mị thật sự hết chỗ nói rồi, Si này, cả người cả ngày nghiêm túc cung kính, để cho hẳn nở nụ cười giống như lấy mạng hẳn vậy. Được rồi, hẳn thừa nhận Si đã chết, bây giờ là quỷ.

“Ngươi sống quá lâu nên nhàm chán rồi hả? Chuyện bát quái của chủ tử ngươi cũng dám nói!” Si dùng ánh mắt ra hiệu với Mị rằng Cổ Nhược Phong đang nhìn bên này.

“Xoẹt!” Thoáng một cái Mị lqd liền đứng thẳng tắp, sau đó, giống như chân chó chạy lên: “Chủ tử, những người đó mang theo thánh chỉ tới đây, nếu người không muốn đi, tiểu nhân trở về luôn?”

Kết quả là, ba người ở đây tuyệt đối im lặng, một trận gió thổi qua, vạch đen bay đầy trời...

“Tiểu tử tốt, có quyết đoán!” Cổ Nhược Phong tán thưởng gật đầu một cái, “Người trở về đi.”

“Ách... Chủ tử...” Mị chợt phát hiện ra hần chân chó sai lầm rồi... Thánh chỉ là tự mình có thể trở về sao? Vậy không lâu đồng nghĩa với hai chữ —— kháng chỉ!

“Chủ tử, mặc dù hiện tại tiểu nhân trên không lớn, dưới không nhỏ, nhưng nhỏ như thế nào cũng là người của ngài không phải...” Nhỏ kháng chỉ cùng với lớn kháng chỉ...

Lời còn chưa dứt, Mị cũng cảm thấy trong nháy mắt nhiệt độ chung quanh giảm xuống mười mấy độ, gió lạnh thổi mạnh! Giương mắt liếc nhìn, chỉ thấy chủ tử Phong Huyết Lân đang dùng ánh mắt nham hiểm nhìn mình chăm chăm.

Nhớ lại... “Nói như thế nào thì nhỏ cũng là người của ngài không phải...” Không sai nha, Mị hẳn chính là người của chủ tử Cổ Nhược Phong nha!

Chỉ là, nhìn Phong Huyết Lân giống như muốn ăn thịt người vậy, à không, ánh mắt ăn quỷ, được rồi, hẳn sai lầm rồi, hu hu hu hu... Chủ tử Phong Huyết Lân thật bá đạo!

“Ha ha... ha ha... Nhỏ có ý là nói như thế nào thì nhỏ cũng là... của chủ tử Phong” Người nha...

Lời còn chưa dứt, nhiệt độ lại giảm mạnh mười mấy độ! Phong Huyết Lân đúng là muốn giết người rồi...

Hu hu hu... Vì sao chủ tử Cổ Nhược Phong lại cấp cho chủ tử Phong Huyết Lân họ “Phong”? Ta đây muốn biểu đạt là của chủ tử Phong Huyết Lân... (_)

“Nên đi nhìn một chút.” Cổ Nhược Phong đứng lúc lên tiếng, trước khi Phong Huyết Lân còn chưa ra tay đánh bay Mị.

Nhiệt độ ấm lại, đôi mắt cảm kích của Mị nhìn về phía Cổ Nhược Phong, nội tâm cứng bái: “Chủ tử, ngài thật là cứu tinh của thuộc hạ!”

Chỉ một giây sau, Mị lại cảm nhận được lqd uy hiếp mạng quỷ, hơi nghiêng đầu, quả nhiên là chủ tử Phong Huyết Lân đang mạnh mẽ nhìn mình chăm chăm.

Đầu co lại, “Vèo” một tiếng núp ở phía sau Si, hu hu hu, chủ tử Phong Huyết Lân thật là khủng khiếp! (> <>)

Nắm thật chặt tay Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong im lặng liếc Phong Huyết Lân một cái, cái này cũng so đo?

Phong Huyết Lân lấy một vẻ mặt tương đối ai oán, hần nói hần là người của nàng...

Trải qua chuyện của Mị như vậy, đợi đến lúc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đến sảnh chính, ước chừng gần hai trăm thị vệ đã đợi đến sắp nóng nảy rồi. Chỉ là vẫn không có ai dám làm gì. Nhưng mà, người phủ Huyết vương quá mức phách lối! Nhóm người mình cầm thánh chỉ do hoàng thượng đích thân hạ xuống mà đến, bọn họ làm vậy chính là kháng chỉ! Nhất định phải bẩm báo lại hoàng thượng, khiến cho bọn họ đẹp mắt!

Hừ, phủ Huyết vương, mình chính là thay hoàng thượng làm việc, tới giám thị! Các người dù là Vương gia vương phi cũng không làm gì được chúng ta!

Phong Huyết Lân ngồi trên ghế chủ vị, kéo Cổ Nhược Phong ngồi trên đùi hần, hai người thân mật vô cùng, khiến người ngoài ghen chết.

Nhưng mà, xem ra những thị vệ này, hoàn toàn coi như không nhìn thấy màn xích lô này, khiêu khích!

Huyết vương là ai? Còn không phải bình thường để mặc ấy ca đây khi dễ? Còn đáng đáp Huyết vương phi quả thực không tồi, đến lúc đó...

Cổ Nhược Phong giương mắt nhìn mấy người phía trước lộ ra ánh mắt tham lam thô bỉ, sâu trong đáy mắt thoáng tia chán ghét, thứ người như thế, nàng tin tưởng bọn chúng sẽ chết rất thảm.

Sát khí trong mắt Phong Huyết Lân sôi trào lên, bọn chúng thật sự chán sống, lại dám nảy ra ý nghĩ muốn Phong nhi của hần!

“Huyết vương, chúng ta phụng mệnh lqđ hoàng thượng ra lệnh tới đây bảo vệ phủ Huyết vương, đây là thánh chỉ!” Người dẫn đầu hả hê giơ miếng vải tơ lụa màu vàng sáng trong tay lên, một đôi mắt chuột xoay chuyển, mới vừa rồi lúc tiến vào hần liền thấy đại môn kia đúng là chế tạo từ gỗ lim, bên trong rải đá xanh tốt nhất, trong sân đều là danh hoa quý thảo *, xem ra Huyết vương phi rất có tiền! Nếu bản thân mình khiến cho nàng theo mình, không chừng còn có thể lấy được bao nhiêu chỗ tốt! Nữ nhân thôi, còn không phải như vậy!

(*) danh hoa quý thảo: hoa nổi tiếng cổ quý hiếm.

Một tay Cổ Nhược Phong ôm lấy cổ Phong Huyết Lân, một tay vuốt ve khuôn mặt bên ngoài lớp mặt nạ, ý bảo hần không nên tức giận.

Nhìn càng lúc Phong Huyết Lân càng phát ra ánh mắt giận dữ, bất đắc dĩ lắc đầu, lại gần lỗ tai của hần nhẹ giọng nói ra: “Tức giận tổn thương thân thể, ta sẽ đau lòng.”

Phong Huyết Lân hơi sửng sốt, tiếp theo chính là tràn đầy hạnh phúc, nàng nói nàng sẽ đau lòng...

“Si, an bài chỗ ở cho bọn họ.” Cổ Nhược Phong nói với Si, mục đích nàng và Phong Huyết Lân tới đây không phải vì bọn họ.

“Dạ, chủ tử.” Si cung kính trả lời. Si Mị Vồng Lượng cùng lũ quỷ đều gọi hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân là “Chủ tử”, cho nên, mấy thứ thánh chỉ, hoàng đế kia, đối với bọn họ chính là mây bay, người chết thành quỷ, người muốn lấy cái gì để uy hiếp khuất phục lqđ bọn họ?

“Người!” Người cầm đầu tức giận, đây là thái độ gì! Dù sao bọn họ cũng là phụng chỉ mà đến!

“Thế nào, có phải người không muốn ở đây? Đi cũng tốt, bốn vương phi tuyệt đối không ngăn cản người.” Cổ Nhược Phong nói rất nhàn nhã, tức đi giận đi, người tức giận chúng ta mới vui vẻ.

“Hừ!” Vung ống tay áo, dẫn thủ hạ đi theo Si. Ai sợ ai, đến lúc đó xem ta vạch tội các người trước mặt hoàng thượng như thế nào!

29. Chương 29: Trêu Ghẹo Mắt Chuột

“Chủ tử, Lý Văn tới.” Vồng đi đến, cung kính hồi báo.

“Chủ tử, hạ nhân đã tập trung ở cửa.” Lượng đi vào theo.

“Mang vào.” Giọng nói của Cổ Nhược Phong đầy uy nghiêm, khiến cho hạ nhân đứng ở cửa vừa vặn có thể nghe thấy, quay đầu, nhẹ nhàng nói với Phong Huyết Lân: “Đây là người mà Si Mị Vồng Lượng đã chọn hôm qua, phu quân nhìn xem có người nào hợp ý chàng hay không.”

Phong Huyết Lân khẽ vuốt tóc Cổ Nhược Phong: “Phong nhi lại thay ta suy nghĩ.”

Vừa nói chuyện, hạ nhân bên ngoài đều đã tiến vào, vừa đúng ba mươi người, nam có nữ có già có trẻ có, cộng thêm Lý Vũ nữa là ba mươi một người.

“Gặp qua Vương gia, Vương phi.”

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi qua quan sát từng người một, quả nhiên tất cả đều là người tài giỏi, nhìn ánh mắt của một người có thể biết được tích cách nhân phẩm của hần.

Cùng Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn nhau, đã biết rõ suy nghĩ trong lòng của đối phương, giọng nói lạnh lùng của Phong Huyết Lân vang lên: “Đứng lên đi.”

Nghe vậy trong lòng ba mươi một người đều cảm thấy chấn động, xem ra vị Huyết Vương này không hề yếu đuối giống như trong lời đồn.

“Ta mặc kệ trước kia các người có thân phận gì, nhưng các người đã là người của Huyết Vương phủ, Bồn vương chỉ có một yêu cầu, đó là phải trung thành với Huyết Vương phủ, Lý Vũ.”

“Vương gia có gì phân phó?” Lý Vũ cung kính cúi đầu.

“Người đảm nhiệm chức quản gia của Vương phủ, đi an bài cho những người khác một chút.”

“Vâng.” Lý Vũ cũng không từ chối, đồng ý, tất cả hành động của hắn giống như hắn vốn đã là quản gia của Vương phủ!

“Người mà Phong nhi chọn quả nhiên đều là người tài giỏi.” Phong Huyết Lân cười khẽ.

“Si Mị Vồng Lược vẫn có chút năng lực này.” Đã sống ở kinh thành này trên trăm năm, chỗ nào cũng nhúng tay vào, ai có thể dùng ai không thể dùng còn không biết, vậy khi đó sẽ không cần làm quỷ rồi.

“Có muốn đi nơi nào chơi không?” Hắn biết nàng tới giờ cũng mới có nửa tháng, càng không thể nào đi ra ngoài, nhưng những nơi mình đi qua vẫn còn quá ít.

“Còn chưa có chơi đùa xong.” Cổ Nhược Phong tiếp nhận một đĩa điểm tâm tinh xảo do Mị dâng lên, ôm vào trong ngực, lấy một miếng đưa tới miệng Phong Huyết Lân.

“Vẫn chưa xong?” Phong Huyết Lân bày tỏ nghi vấn sau đó há mồm ăn điểm tâm, ừ, bánh ngọt này không tệ.

“Dĩ nhiên, chơi đùa vui như vậy làm sao có thể kết thúc sớm thế được?” Nói xong cũng nhét vào miệng mình một khối điểm tâm, tay nghề của mấy tên tiểu quỷ kia càng ngày càng tốt.

“Thật là xảo quyết.” Phong Huyết Lân sững sờ nhìn Cổ Nhược Phong, lại há mồm cắn miếng điểm tâm trên tay Cổ Nhược Phong. Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ xử lý những người đó sau, không nghĩ tới bây giờ liền tính toán muốn bọn hắn đẹp mặt.

“Đây là Huyết Vương phủ địa bản của ta, muốn càn quấy, còn phải xem ta có đồng ý hay không, bọn hắn đã có bản lãnh hung hăng này, vậy cũng cần phải chuẩn bị chịu phạt cho tốt.” Cổ Nhược Phong ôn nhu nói, lời này nói ra cũng rất là vô tình. Những người này đã đợi ở Huyết Vương phủ mấy chục năm, làm mưa làm gió đã lâu, cũng bắt nạt Phong Huyết Lân không ít, coi như hiện tại bọn họ có cầu xin nàng ban chết, nàng cũng tuyệt không cho! Một khắc khi bọn họ bước chân vào Huyết Vương phủ, căn nhà giam kia cũng đã bắt đầu được chuẩn bị, vốn là nàng còn nghĩ báo thù này như thế nào, bây giờ thì tốt rồi, bọn hắn tự động đưa tới cửa, nếu như nàng không báo thù cho tốt vậy chẳng phải sẽ có lỗi với bọn họ, chẳng phải càng có lỗi với tâm sức của Mộ Dung Tô sao?

Đến đây, nội tâm phức tạp của Cổ Nhược Phong vẫn chưa hoàn toàn được khai phá này bởi vì Phong Huyết Lân mà bạo phát ra rồi.

“Phong nhi thích là được.” Phong Huyết Lân cũng không biết Cổ Nhược Phong có suy nghĩ này, chỉ cho rằng là nàng không quên những người đó làm càn trong Huyết Vương phủ.

“Tránh ra! Ta muốn nói chuyện với Vương gia!” Rốt cục Thị vệ trưởng mắt chuột* nào đó cũng ‘từ từ đi đến’.

*mắt chuột: mắt ti hí.

Trải qua ‘tầng tầng lớp lớp trở ngại’, rốt cục hắn cũng vọt được vào phòng khách.

“Có chuyện gì?!” Cổ Nhược Phong nổi giận, một người thị vệ cũng dám xông vào phòng khách?!

“Hồi Vương phi, thuộc hạ thất trách*!” Si vội vàng nhận tội.

*thất trách: không làm tròn bổn phận

“Nếu biết thất trách, vậy thì tự mình đi lãnh phạt!” Cổ Nhược Phong vô tình nói ra những lời này, cũng không quản lão thị vệ trưởng mắt chuột kia xông vào trước.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Nói xong, Si để cho lũ quỷ bên ngoài đi vào, mang theo băng ghế dài, còn bản thân mình rất phối hợp nằm ở phía trên, một bản tử đánh, một roi quất, cả hai cùng đồng thời đánh xuống.

“Bốp! Bốp!” Tiếng động vang vọng khắp phòng khách, có thể thấy được lực xuống tay không nhẹ! Một hai lần, quần áo phía sau lưng của Si đã bị nghiền nát, máu thịt lẫn lộn, quần áo trên hông lại càng đồng dạng với máu, còn kém không được vớt ra từ trong biển máu.

Thị vệ trưởng mắt chuột trừng to mắt nhìn một màn này, trong lòng hung hăng co rút một phen, Huyết Vương phi này thật là quá ác độc, đối với thuộc hạ trung thành của mình cũng xuống tay nặng như vậy! Vậy...

Cuối cùng, Si hoàn toàn ngất đi, cả người không còn một chút khí lực, máu tươi ‘tí tách’ từ trên người chảy xuống, nhuộm đỏ cả băng ghế dài, chảy đầy đất.

“Dẫn đi, không cho phép dùng được, ba ngày không cho ăn cơm!” Giọng nói vô tình phát ra từ trong miệng Cổ Nhược Phong, quanh quẩn trong không khí, quần quít bên tai Thị vệ trưởng mắt chuột, ong ong, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh hôm qua Lý cô cô tự tiện xông vào tân phòng, ham muốn mào quan trên đầu Huyết Vương phi, Huyết Vương phi không ngần ngại liền đem tay nàng chém xuống, còn rơi đến nơi cách đó một trượng! Cũng là không cho dùng được, ba ngày không cho ăn cơm!

Toàn thân khê run rẩy, tình cảnh trong đầu thay đổi, ở lễ đường ngày đại hôn, Huyết Vương phi ở trước mắt Hoàng thượng cũng có thể không chớp mắt liền lấy đầu Tân khoa trạng nguyên Nguyên Văn Thanh!

Huyết Vương phi này, căn bản không phải là người mà mình có thể chọc được! Nghĩ đến đó, hai chân của thị vệ trưởng mắt chuột liền mềm nhũn ra, chỉ kém là chưa có ngã xuống trên mặt đất.

“Đúng rồi, người, xông vào đây có chuyện gì?” Cổ Nhược Phong nhấn mạnh chữ ‘xông’, cho dù là ai nghe thấy cũng đều hiểu, nếu không đưa ra một lý do hợp lý, vậy thì cần suy nghĩ cân nhắc cái mạng nhỏ của người đi!

“Vương...Vương phi... tiểu nhân, tiểu nhân tới là vì người vừa rồi lại, lại đem mấy người tiểu nhân an bài vào Vương phủ, trong viện vắng vẻ nhất... Tiểu nhân nghĩ, làm thị vệ thì phải bảo vệ cho Vương phủ, tại sao lại có thể cách quá xa chỗ ở của Vương gia Vương phi, cho nên...” Càng nói càng thuận, hẳn cảm thấy lý do này quá tốt! Xem đi, vì nghĩ đến an toàn của Vương gia và Vương phi, nhiều quan tâm, nhiều phụ trách!

“Vương phủ của bốn Vương phi không cần các người bảo hộ.” Một câu nói liền đem ‘mắt chuột’ đánh vào địa ngục lần nữa.

“Không cần, không cần, không cần...” Trong đầu mắt chuột không ngừng quanh quẩn ba chữ kia...

“Bốn Vương phi để cho Si an bài chỗ dừng chân cho các người chỉ là vì đạo thánh chỉ kia, nếu các người không muốn ở nơi đó, vậy cũng được mời các người rời đi.” Cổ Nhược Phong cực kỳ ôn nhu nói ra những lời này, ý tứ cực kỳ rõ ràng, từ nay về sau, hơn hai trăm người các người ngoan ngoãn đứng ở trong viện tối kia cho ta, không cho phép ra ngoài nửa bước, nếu như bị phát hiện ra vậy thì liền đuổi khỏi Vương phủ!

“Này, chuyện này...” Mắt chuột tròn tròn mắt, nhưng hẳn có thể nói gì sao? Một bên là thánh chỉ, một bên là Huyết Vương phi, người nào hẳn cũng không đắc tội nổi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: “Tiểu nhân, tiểu nhân xin được cáo lui trước.”

“Chậm đã.” Cổ Nhược Phong vuốt vuốt ngón tay thon dài của Phong Huyết Lân, gây họa liền muốn tính rời đi như vậy? Không dễ thế đâu!

“Không biết Vương phi còn có chuyện gì?” Nội tâm mắt chuột đau khổ, để cho ta trở về đi, coi như viện rách nát ta cũng nhận rồi!

“Người thân là một hạ nhân, không hiểu quy củ xông loại vào phòng khách, Huyết Vương phủ này khi nào lại không có quy củ như vậy!” Cổ Nhược Phong tròn tròn đôi mắt, trong nháy mắt liền biến thành bộ dạng trước khi trừng phạt Si, “Người tới! Gia pháp hầu hạ!”

30. Chương 30: Thánh Chỉ Đến.

Quỷ quái tốc độ phi thường nhanh mang vào một chiếc băng ghế dài, chính là cái ghế mà Si bị phạt! Trên mặt vẫn đầm đìa máu đỏ chói mắt!

“May mà ta còn chưa mang đi tẩy rửa, bằng không lại phải tẩy rửa một lần nữa rồi.” Vồng nói thầm, âm lượng không lớn không nhỏ vừa vặn để ắt chuột có thể nghe thấy.

“Tẩy sạch cũng không có việc gì, dưới gầm giường trong phòng kia của ta còn có một cái chưa tẩy rửa, đêm hôm qua đánh mấy chục người, ta đã mệt chết rồi, làm sao còn nhớ đến việc mang nó đi tẩy rửa.” Lượng cực lý tùy ý “an ủi” Vồng, lqđ âm lượng cũng vừa vặn truyền vào lỗ tai mất chuột.

“Bốn Vương phi muốn bồi Vương gia dùng cơm trưa, nơi này giao lại cho các người giám sát.” Dứt lời, liền kéo Phong Huyết Lân đi đến thiên sảnh, một cái liếc mắt cũng không ắt chuột, chỉ còn lại ánh mắt hối hận cùng sợ hãi của mất chuột tan trong không trung.

Thiên sảnh, cách đại sảnh không xa, bốn mâm một canh đã được dọn sẵn, bàn hương bay tứ phía, lập tức mang lại một buổi sáng bận rộn cho hai người.

“A! A! A!...” Kèm theo tiếng kêu bi thảm khàn khàn của mất chuột, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ăn một cách say sưa ngon lành.

“Phu quân, ta cảm thấy tiếng thét này không tệ.” Cổ Nhược Phong gấp một khối đậu hũ kho tàu lên, chắc chắn, ăn ngon!

“Ừ, nếu nàng thích liền nói với bọn họ, về sau mỗi ngày đều cho nàng nghe?” Phong Huyết Lân cười nói.

Chiếc đĩa rung rung một chút, Cổ Nhược Phong bình tĩnh lắc đầu: “Hay là thôi đi.” Mỗi ngày đều nghe, vậy Huyết Vương phủ này còn không thành Lệ Quý phủ sao? Loại chuyện tình làm giảm đẳng cấp này nàng không làm!

“Nàng tính xử lý bọn hán như thế nào?” Phong Huyết Lân thật sự rất tò mò rốt cục là Cổ Nhược Phong muốn chơi đùa cái gì, nếu không phải là hiện tại nhìn thấy Si tốt đẹp không chút tổn hao gì đứng ở một bên, hẳn cho rằng nàng đùa thật rồi. Coi như bàn tử kia đánh vào người là thật, cho dù Si là quý, nhưng cũng cảm thấy đau đớn, huống chi là chảy nhiều máu như vậy. Nhưng mà, bây giờ xem ra, khẳng định là Cổ Nhược Phong đã làm gì đó để cho Si không bị thương, lại vẫn làm ra cảnh tượng như vậy.

“Cuộc sống này rất dài, dù sao cũng phải có người tới để cho chúng ta tiêu khiển chứ?” Cổ Nhược Phong tà ác cười, giống như ác quỷ bò ra từ trong địa ngục, lại cứ mang theo nụ cười của thiên sứ.

“Chính xác.” Phong Huyết Lân gật đầu. “Nhưng mà, qua một thời gian ngắn nữa ta muốn đi Hiên Viên vương triều, nàng đi cùng chứ?”

“Chuyện về vòng tay huyết ngọc kia?” Nghĩ đến nét mặt của hán lúc đó, Cổ Nhược Phong khê cau mày, nàng luôn có cảm giác khó hiểu, cảm thấy được đoạn đường đến Hiên Viên vương triều này nhất định không bình yên.

“Ừ, chiếc vòng tay kia không gọi là vòng tay huyết ngọc, nó vốn thuộc về Vũ Văn gia, nói đúng hơn, là thuộc về ta. Là kiếp trước ra đã đem vòng tay đó ban cho gia chủ của Vũ Văn gia.”

“Vậy tại sao lại không gọi Vũ Văn Thiên Hàm qua?” Nếu là của Vũ Văn gia, theo lý là Vũ Văn Thiên Hàm phải đi xử lý, khi nào thì làm phiền đến đại gia như hán đi làm rồi hả?

“Vòng tay này gọi là vòng tay quý, năm trăm trước liền mất tích từ Vũ Văn gia, ta cũng là thấy được từ trên sách sử của Vũ Văn gia. Trong đó chỉ ghi lại nó gọi là vòng tay quý, do chủ nhân của Vũ Văn gia ban tặng, về phần có tác dụng gì, thì không thấy ghi.”

“Ba ngày sau lại mặt chúng ta liền lên đường.” Nếu cái vòng tay quý này thần bí như vậy, Cổ Nhược Phong phỏng đoán nếu tìm ra được bí mật của vòng tay quý, cũng sẽ hiểu rõ thân phận của Phong Huyết Lân. Lại mặt ba ngày sau mình nhất định phải đi, nơi đó nàng còn có chuyện chưa làm xong.

“Thật ra thì không vội.” Hắc không nghĩ nàng lại nôn nóng như vậy, bọn hắc còn vừa mới đại hôn.

“Chẳng lẽ phu quân chê ta phiền toái.” Cổ Nhược Phong nhún mày, cố ý nói.

“Ta nào dám?” Phong Huyết Lân tà tà cười một tiếng, mập mờ không rõ ràng nói.

“Chủ tử, trong cung cho người đến truyền thánh chỉ.” Lý Vũ đi vào, cung kính nói, hiện tại hắc là quản gia của Huyết Vương phủ, chưa tới thời gian nửa ngày, đã tương đối nắm rõ các quy củ của Vương phủ, dĩ nhiên quy củ này là do Si theo ý tứ của Cổ Nhược Phong quy định ra, cũng đã được Cổ Nhược Phong gật đầu đồng ý.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự sáng tỏ từ trong mắt đối phương.

“Phong nhi muốn đi sao?” Phong Huyết Lân hỏi, nếu như nàng không muốn, vậy người ở chính sảnh kia không cần phải gặp rồi. Chỉ là, nhìn bộ dạng của Cổ Nhược Phong, có chuyện tốt như vậy, làm sao nàng có thể bỏ qua?

“Đi thôi, đi xem một chút cũng không sao.” Cổ Nhược Phong đứng lên đầu tiên, bữa cơm trưa này cũng ăn không kém rồi, không biết cái vị trong cung kia đã ăn chưa.

Đại sảnh, gương mặt Vạn công công tức giận cùng không kiên nhẫn, sáng hôm nay Hoàng Thượng phái hai trăm thị vệ đến bảo vệ Huyết Vương phủ, còn truyền khẩu dụ để cho Huyết Vương và Huyết Vương phi vào cung tạ ơn. Không ngờ, đã qua một buổi sáng, mà vẫn chưa thấy bóng người.

Hoàng thượng bắt đầu liền phái mình đến đây truyền chỉ, Huyết Vương này thật to gan, vào cung tạ ơn mà còn phải truyền thánh chỉ mới mới đi!

Huyết vương phủ cách khá xa, thời gian mình ở nơi này cũng đã qua trưa, không nghĩ tới Huyết Vương và Huyết Vương phi lại vẫn kéo dài thời gian! Đây là thánh chỉ! Không đợi được!

Vạn công công chỉ cảm thấy mình sắp tiêu, mà nơi này còn không ai chiêu đãi, ngay cả chén nước trà cũng không có! Hắc đâu có biết rằng, trong gia quy của Huyết Vương phủ có một điều là: Người trong cung, chưa được chủ nhân cho phép, không thể tiếp đãi!

“Đây không phải là Vạn công công sao?” Cổ Nhược Phong nắm tay Phong Huyết Lân đi đến, liếc nhìn đến sắc mặt của Vạn công công, tâm tình thật tốt, gia quy này đặt ra thật quá đúng lúc rồi!

“Này,” Vạn công công liếc mắt nhìn Cổ Nhược Phong một cái, Huyết Vương phi này đúng là người tàn nhẫn! Tình cảnh ở đại hôn hôm qua, hắc hồi cung rồi nghĩ đến còn thấy sợ.

“Huyết Vương phi, nô tài tới tuyên chỉ.” Thu hồi lại vẻ tức giận cùng lo lắng trên mặt, có chút lấy lòng tiến lên. Nói đùa! Ở trước mặt Huyết Vương phi phá gia chi tử này, hắc có mấy cái mạng chứ!

“Hắc...? Tuyên cái gì chỉ?” Cổ Nhược Phong khó hiểu nhìn Vạn công công, vẻ mặt vô tội không giải thích được, giống như nàng thật sự không biết Vạn công công đang nói cái gì, quá đáng hơn, nàng biết rõ ràng Vạn công công cầm thánh chỉ trong tay, không có chút ý định quỳ xuống!

“Này, Huyết Vương phi,” Hắc có thể nói Huyết Vương và Huyết Vương phi quỳ xuống nghe chỉ sao? Đáp án đương nhiên là không thể! Lăn lộn ở trong cung nhiều năm như vậy, Vạn công công đã sớm luyện được một đôi mắt sáng suốt, Huyết Vương phi này không phải là người hắc có thể chọc! Tuy nhiên hắc là tâm phúc bên người Hoàng Thượng!

“Hôm qua là đại hôn của Huyết Vương và Vương phi, người và Huyết Vương hai người không tiến cung tạ ơn Hoàng Thượng sao.” Nhắc ống tay áo lau mồ hôi trên trán, trong lòng Vạn công công cảm thấy không ổn.

“Phu quân, chúng ta có đi hay không?” Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn về phía Phong Huyết Lân hoàn toàn bị Vạn công công xem nhẹ.

Lúc này Vạn công công mới phát giác dường như mình đã làm một việc mà Cổ Nhược Phong không thể dung thứ! Đại hôn hôm qua, Huyết vương phi này đã chính mồm nói, khi dễ Huyết vương, trả lại gấp trăm lần! Mình rõ là...!

“Huyết vương, người xem?” Vạn công công càng cúi thấp thân thể về phía Phong Huyết Lân, chỉ kém không quỳ xuống ôm lấy đùi Phong Huyết Lân nói: “Gia, người đáp ứng đi!” Nếu ngư hấn không mời được hai tôn đại thần này trở về, cho dù mình rất được Hoàng Thượng tin tưởng, cũng không tránh được bị chiến tranh làm cho liên lụy!

Phong Huyết Lân tốt bụng nhìn Vạn công công, lqđcho đến khi hai chân Vạn công công như nhũn ra, đôi mắt gần như hết hi vọng: “Vậy thì đi xem đi.” Khi dễ ta? Có Phong nhi ở đây, người cảm thấy có thể khi dễ được sao? Phong Huyết Lân nhớ lại trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý.

“Xe ngựa đã chờ ở bên ngoài, mời Vương gia và Vương phi lên xe.” Vạn công công cúi người vô cùng tôn kính, trong lòng thở ra một hơi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi. Đôi mắt thâm sâu cúp xuống, vào đến trong hoàng cung, liền cho hai người các người ném mùi đau khổ! Đám nữ nhân trong hậu cung kia không phải ai cũng ngồi không?!

31. Chương 31: Hoàng Hậu Ra Oai Phủ Đầu

Trong xe ngựa sang trọng, Cổ Nhược Phong nhàn nhã ngồi, thưởng thức đồ trang trí lộng lẫy trong xe ngựa, Phong Huyết Lân ngồi bên kia gương mặt buồn bã, tại sao, tại sao, tại sao Phong nhi không ngồi ở bên cạnh mình!

Cuối cùng, cặp mắt vừa lườm, ánh mắt tức giận như muốn ăn thịt người thẳng tắp bắn về phía Vạn công công đang núp ở trong góc, đều tại người! Tại sao người đi theo lên xe!

Vạn công công vốn đã gục đầu lại càng thêm chui người vào trong góc, Huyết Vương này tại sao lại khủng bố như vậy chứ? Trước kia không phải lúc nào hấn cũng lạnh lùng không để ý tới người khác sao?

Cổ Nhược Phong cảm nhận được khí tức quanh người dao động, lúc này mới keo kiệt đem ánh mắt phân chia cho Phong Huyết Lân, người này lại làm sao vậy? Kể từ sáng hôm nay khi biết được năng lực của hấn đã khôi phục, Cổ Nhược Phong liền không ở trước mặt người khác bảo vệ hấn nữa.

Dựa vào năng lực của Phong Huyết Lân, thiên hạ này căn bản là không có địch thủ! Nếu đại thụ đã lớn lên, vậy mình cũng nên hóng mát cho thật tốt. Dung Sa...đ.l.q.đ..Dù sao làm việc cũng phải có hồi báo đúng không?

Phong Huyết Lân đương nhiên biết được ý tưởng của Cổ Nhược Phong, trong lòng không khỏi hối hận một phen, nếu biết như vậy hấn nhất định sẽ không nói cho nàng biết sớm! Nói không chừng ngày mà bọn họ thân mật cũng hiện gần trước mắt rồi, phúc lợi a, phúc lợi! Phúc của hấn lợi cứ giảm bớt một cách đáng thương như vậy! Ánh mắt nhìn Vạn công công càng thêm ai oán....

Vạn công công bị nhìn đến mức trong lòng đầy sợ hãi, tổ tông này lại làm sao vậy?! Mình không muốn nán lại ở chỗ này nữa...Hai vị ví bên ngoài là hai thị vệ ngồi lái xe, hấn cũng không còn cách nào khác mới ngồi ở trong này (_).

Cổ Nhược Phong nhìn vẻ mặt ai oán của Phong Huyết Lân không khỏi buồn cười, bây giờ nét mặt của người này càng ngày càng phong phú a.

“Xe này không tệ.” Cổ Nhược Phong nhìn chằm chằm bàn nhỏ làm bằng gỗ lê trong xe, phía trên để hương nhang cao cấp, còn có trà thượng hạng, đồ của hoàng cung quả nhiên không tầm thường.

“Nếu nàng muốn ta sẽ tặng cho nàng một cái giống như vậy!” Phong Huyết Lân tức giận nói, thủ phủ đệ nhất thiên hạ là người của hấn, còn sợ hấn không có tiền sao? Hơn nữa, hấn sở hữu không chỉ có như vậy! Cổ Nhược Phong muốn cái gì hấn đều có thể vì nàng mà lấy ra! Không phải bàn gỗ làm bằng cây lê thôi sao, không phải là một hương nhang đẳng cấp thôi sao? Nếu nàng muốn hấn có thể cho nàng một phòng!

Cổ Nhược Phong trừng mắt nhìn, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái: “Của chàng chính là của ta, ta không muốn.” Chuyện cười! Gì đó của hấn còn không phải của Cổ Nhược Phong nàng sao? Hấn tốn tiền đi mua

xe ngựa hương nhang, tính ra còn không phải là xài tiền của nàng? Xài tiền của mình, nàng đau lòng! Được rồi, nàng chính là vợ vét của cải! (Tứ Nguyệt: lúc mua Vân Hồ Thập Thuyền, một vạn lượng hoàng kim, tại sao không đau lòng chút nào? Cho phép Si dùng không biết bao nhiêu ngân phiếu của Huyết Vương phủ để mua sắm, sao ngươi không nhức nhối một tiếng?

Cổ Nhược Phong: đó là cần thiết, có hiểu hay không? Có hiểu hay không?!

Tứ Nguyệt nói thầm: cũng chỉ là đau lòng cho Phong Huyết Lân ở giữa thôi.

Cổ Nhược Phong liếc mắt, liền nâng lên một nụ cười quỷ dị: như thế nào! Ngươi không phục? Tới a, nếu không đánh một trận? !

Tứ Nguyệt:)

“Ách.” Phong Huyết Lân cứng họng, hần gập qua tham tiền, nhưng chưa thấy ai tham lam như nàng vậy! Câu nói đầu tiên đã đem toàn bộ tài sản của hần cuốn đi rồi! Chỉ là. Hần thích!

Tâm tình Phong Huyết Lân trở nên tốt hơn, không khí trong xe ngựa trong lành rồi, rốt cuộc Vạn công công thở phào một hơi, hần cho là hần sẽ phải vinh quang hy sinh ở dưới ánh mắt của Huyết Vương rồi.....

Hoàng cung, gần ngay trước mắt, xe ngựa chạy qua cửa cung, đến dọc đường hậu cung thì đổi thành cỗ kiệu, cuối cùng chỉ có thể xuống dưới đi bộ. Dung Sa

Đối với lần này, Cổ Nhược Phong tương đối bất mãn, mặc dù nàng biết cỗ đại này bá vương chuyên chế như vậy, nhưng mà, nàng vẫn khó chịu như cũ.

Phong Huyết Lân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mệt mỏi vì đi bộ của Cổ Nhược Phong, lại gần lấy lòng: “Có phải Phong Nhi mệt mỏi hay không? Có muốn ta ôm nàng đi không?” Như vậy là có thể hưởng tiện nghi một phen! Một đôi mắt ngọc Lưu Ly đỏ chiếu lấp lánh, còn thiếu chút nữa là nhào tới.

Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn về phía Phong Huyết Lân, đáy mắt hần đỏ thắm, trần trụi viết: “Đến đây đi đến đây đi, ta ôm nàng đi!”

Cười nhẹ một chút: “Chàng khẳng định là chàng chỉ ôm đi?”

“Ách. Phong nhi bây giờ nàng không phải vương phi của ta sao?” Cho nên ăn một chút đậu hũ không có vấn đề gì chứ!

“Huyết Vương, Huyết Vương phi, đã đến Phượng Tê cung. Nô tài đây đi vào bẩm báo.” Vạn công công dẫn đường ở phía trước đột nhiên xoay người lại, cắt ngang Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đang đấu võ mồm, sau đó đi vào.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, hướng về cung điện nguy nga ở trước mắt, cửa chính sơn đỏ, giống như màu máu, cảnh sắc bên trong khoảng cách còn xa, thấy cũng không rõ ràng, lqđ nhưng hương hoa xa thẳm cũng biết thứ gieo trồng ở nơi này có bao nhiêu trân quý, chủ nhân bên trong được sủng ái như thế nào?

Phượng Tê cung, cung điện hoàng hậu, xem ra là nơi tiến cung tạ ơn rồi.

Từ trước khi lên xe ngựa, Cổ Nhược Phong liền sai Si đến hoàng cung tra xét tình huống, dọc theo đường đi trừ bỏ trò chuyện với Phong Huyết Lân, hai người nhân tiện nghe Si hồi báo. Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều có thể trao đổi với quý, chớ đừng nói chỉ là nghe hiểu lời nói nhỏ của Si. Mà Vạn công công đương nhiên bị gạt ở một bên, quý dị nhìn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn chăm chăm chỗ không có gì trên không trung.

Thời điểm Mộ Dung Tô vừa mới hạ triều liền phái thị vệ đi Huyết Vương phủ, nhân tiện truyền khẩu dụ, muốn hai người Huyết Vương và Huyết Vương phi vào cung tạ ơn, còn hần thì ở Phượng Tê cung của hoàng hậu triệu tập hậu cung phi tử, chờ bọn họ đến, chỉ tiếc lão thị vệ trưởng mắt chuột bị Cổ Nhược Phong đâm kích cũng không biết đã chết ở nơi nào. Hôm nay, buổi trưa vừa qua khỏi, đám người Mộ Dung Tô còn chưa có dùng cơm, đoán chừng đã sớm bụng đói kêu vang rồi.

Không lâu, Vạn công công liền từ bên trong chạy ra, dẫn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi vào, nhớ tới trong điện kia một đám cung phi mặt mày tươi cười cẩn thận tỉ mỉ, nội tâm Vạn công công kích động, Huyết Vương, Huyết Vương phi xem hai người các người ứng phó như thế nào!

Điểm mờ ám đó của Vạn công công làm sao giấu được Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân? Từ nhỏ đến lớn Cổ Nhược Phong đánh đấm, leo trèo trong đám người gian trá, Phong Huyết Lân vốn thông minh tuyệt đỉnh, hai người liếc mắt một cái đều nhìn thấu tiểu tâm tư của hắn, liếc mắt nhìn nhau, xem ra bên trong phô trương rất lớn a!

Mộ Dung Tô, người cho rằng chỉ bằng mượn mấy phi tử nhỏ nhỏ là có thể để cho chúng ta không cách nào xuống đài, hoặc là, bị chút trừng phạt? Xem ra thủ đoạn của chính mình người còn không có linh ngộ được đúng không? Dung Sa ~l.q.dd~ Cổ Nhược Phong nàng chưa bao giờ lưu tâm để cho người khác nhiều thêm chút kiến thức, chỉ là, lần này, nàng chuẩn bị tặng một cái nào đấy ột người nào đó ăn no căng không có việc gì làm!

Phong Huyết Lân liếc thấy xảo quyết trong mắt Cổ Nhược Phong, bắt dắc dĩ lắc đầu, nha đầu này, biết năng lực của mình không trở ngại, liền bắt đầu lười biếng! Cũng được, nếu như nàng muốn, chỉ là, thù lao sau đó. Đôi mắt thâm sâu xẹt qua một tia sáng, Phong Huyết Lân cười giống như yêu nghiệt, lại khiến Cổ Nhược Phong mất hồn trong chớp lát.

Hoàn hồn lại, hai người đã đứng trong chủ điện Phượng Tê cung rồi, đang ngồi ở phía trên là hoàng thượng Mộ Dung Tô và hoàng hậu Trình Tuyết Hàm, muội muội ruột ở Trình gia, Trình Hạ! Đủ thứ nữ tử ăn mặc phồn hoa ngồi hai bên, đại khái chính là phi tần của sáu cung mười hai viện đi.

“Huyết Vương, Huyết Vương phi, vì sao nhìn thấy hoàng thượng và bản cung mà không quỳ xuống?!” Hoàng hậu Trình Tuyết Hàm trừng mắt, một đôi mắt phần nộ nhìn thẳng Cổ Nhược Phong, chính là nữ tử này, hôm qua ở lễ đường đại hôn giết người, sau đó xuất phủ mua Vân Hồ Thập Thuyền, một khúc Phượng Hoàng Kiếp vang danh Kinh Vũ cầm! Vậy mà hôm nay vào cung lại lớn lối như thế, làm cho bọn họ ở đây bức mình cả buổi sáng! Nàng thật muốn nhìn xem nàng ta qua cửa ải này như thế nào!

32. Chương 32: Mĩ Mai Và Gây Khó Dễ Ngược Lại.

“Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng còn chưa lên tiếng, ngài như vậy hình như.” Có hiềm nghi đoạt quyền? Phong Huyết Lân mở miệng nói, nhưng không nói hết, giữ lại không gian có chút suy nghĩ xa xôi.

Mộ Dung Tô âm thầm trừng mắt liếc Trình Tuyết Hàm, mặc dù chuyện này là do hắn bày mưu đặt kế, nhưng để cho người khác khai mạc lại là một chuyện khác.

Mặc dù trong lòng Trình Tuyết Hàm tức giận, nhưng không biểu hiện chút nào ra gương mặt, trong hậu cung này, đi nhằm một bước chính là vạn kiếp bất phục, tâm tư của hoàng thượng ai có thể nhìn thấu đây? Mặc dù mình được cưng chiều, nhưng chuyện uy hiếp vương quyền vẫn là kiên quyết ngăn chặn tận gốc, người nào có thể đảm bảo sau này hoàng thượng không cấp inh một đao?

Có thể bò đến vị trí hoàng hậu lại ngồi vững nhiều năm như vậy, đương nhiên đầu óc và năng lực của Trình Tuyết Hàm không thể so sánh với người bình thường, nàng do Trình gia, một trong tam đại thế gia dạy dỗ nên người, ở trong hậu庭 tìm tòi, đấm đá, leo trèo, lăn lộn, đã sớm quyết tâm tuyệt tình rồi, huống chi Mộ Dung Tô này, căn bản cũng không có tình cảm! Nếu như có, chỉ sợ cũng chỉ dành cho người kia.

Vừa nghĩ tới người kia, sắc mặt Trình Tuyết Hàm càng lúc càng thêm u ám, nàng rất hận!

Mà con trai của người kia, hiện giờ đang đứng trước mặt mình, làm sao nàng có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?!

“Bổn cung chỉ thay mặt hoàng thượng hỏi câu này. Thân thể hoàng thượng tôn quý như thế nào, thường ngày chánh sự bận rộn, lại ở đây chờ hai người rông rã một buổi sáng, hoàng thượng ngài nói có đúng không?” Trước trấn an sau khích bác, Trình Tuyết Hàm này quả thật có chút đầu óc, một câu nói sang chuyện khác, đem tội danh của mình chụp lên người khác, nữ nhân xuất ra từ hậu cung quả nhiên khác thường.

Phong Huyết Lân khinh thường liếc mắt qua ghế trên, làm trò hề ở đây còn muốn cho bản thân mình thể diện? Cổ Nhượng Phong hoàn toàn không đếm xỉa đến, xem kịch hay đang nổi lên, nếu như có điều kiện, nhất định là một ly trà xanh, một nắm hạt dưa, nằm nghiêng rồi !

“Bổn vương vừa lấy được thánh chỉ liền chạy đến, không tin có thể hỏi Vạn công công một chút.” Nói xong Phong Huyết Lân đem tầm mắt nhìn về phía Vạn công công, màu mắt đỏ tươi giống như lại nói, người nói sai một chữ thì ngày mai nhất định người sẽ không gặp được mặt trời.

Vạn công công run một cái, bản lĩnh của Huyết Vương hẳn không biết, nhưng Huyết Vương phi không phải là người dễ trêu chọc, chọc Huyết Vương thì đồng nghĩa với chọc Huyết Vương phi, này, này, hẳn vốn là đến xem trò vui mà.

“Hoàng thượng minh giám, Huyết Vương và Huyết Vương phi quả thật vừa nhận được thánh chỉ của nô tài truyền ra liền chạy đến.” Vạn công công sợ hãi cung kính trả lời, nhưng trả lời cũng tương đối có kỷ xảo, hẳn nói là Huyết Vương nhận được thánh chỉ, mà không phải là khẩu dụ của thị vệ trưởng kia, nhưng mà trước đó hoàng thượng thật sự đã truyền xuống một khẩu dụ!

“Hả? Vậy trước đó trẫm ra lệnh cho thị vệ trưởng đi truyền khẩu dụ sao không thấy người chạy tới?” Mộ Dung Tô không hiểu hỏi, tương đối hòa ái, làm như rất dễ nói chuyện, thế nhưng đáy mắt thâm sâu biểu lộ hung ác nham hiểm nếu như Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân không đưa ra một lời giải thích hợp lý, vậy hẳn buộc phải trừng phạt bọn họ rồi!

“Khẩu dụ?” Phong Huyết Lân nhíu mày, càng thêm không hiểu, “Khẩu dụ gì?” Hắn đã đoán được nhất định Mộ Dung Tô đã sai lỗi mắt chuột kia truyền khẩu dụ vào cung tạ ơn trước, chỉ là không ngờ, trùng hợp như vậy lại bị thị vệ trưởng kia quên mất!

“Thế nào, các người không có nhận được khẩu dụ vào cung tạ ơn?” Về mặt Mộ Dung Tô đã trầm xuống, trò gạt người này có liếc xéo cũng nhìn ra! Huyết Vương người nói dối cũng quá vô lý rồi! Không ngờ...người liên tục không xem trẫm ở trong mắt?! Lại nghĩ tới lời tiên đoán của quốc sư, sắc mặt Mộ Dung Tô còn thêm khó coi!

“Hoàng thượng không tin có thể truyền thị vệ trưởng kia tới hỏi một chút.” Phong Huyết Lân không sợ chút nào trả lời, hẳn cũng không tin Mộ Dung Tô sẽ gọi người đến! Nếu làm như vậy, chắc hẳn hắn tự làm mất thể diện của chính mình! Ngay cả một người truyền khẩu dụ cũng chọn không được!

Còn nữa, có lẽ Mộ Dung Tô lo lắng thị vệ trưởng kia đã chết, dù sao mình trả lời khẳng định dứt khoát như vậy mà!

Quả nhiên, trông mắt Mộ Dung Tô híp lại một cái, cuối cùng giữ yên lặng, che giấu tất cả cảm xúc, khóe miệng thoáng qua nụ cười hiền lành: “Thôi, hôm nay là hoàng nhi người tới tạ ơn, đến, gặp qua các nương nương.” Hôm nay hẳn cũng đến xem trò vui.

Hoàng nhi? Trong mắt Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân đều thoáng qua khinh thường, mười tám năm chẳng quan tâm, bây giờ vừa tới liền gọi hoàng nhi? Loại âm mưu này có phải quá trần trụi hay không?

Chỉ là, nếu muốn giả bộ, vậy không bằng mọi người cùng nhau tới diễn trò cho vui.

Phong Huyết Lân và Cổ Nhượng Phong đặc biệt cung kính hành lễ với một đám cung phi vênh váo hồng hách: “Gặp qua các vị nương nương.”

Bất quá, theo như thân phận hoàng tử của Phong Huyết Lân, cùng với thân phận Huyết Vương phi của Cổ Nhượng Phong, không cần quỳ xuống, còn đối với Mộ Dung Tô và hoàng hậu, tạm thời coi như bọn họ đã hành lễ trước rồi.

“Đây chính là Huyết Vương à?” Một nữ tử mặc cung trang màu xanh nhạt lộng lẫy, mở miệng nói, trong mắt khinh bỉ nhìn một cái không sót gì, “Nô tì nghe nói Huyết Vương có bộ mặt xấu nhất thế gian, nhưng hoàng thượng và các hoàng tử công chúa khác đều là Nhân Trung Long Phượng, tại sao hắn lại có bộ mặt xấu như vậy? Hoàng thượng, sao không để cho Huyết Vương tự mình chứng thật một chút?”

Cả người Cổ Nhượng Phong liền ngừng lại hơi thở, một đôi mắt u ám gấp ba lần so với Mộ Dung Tô nhìn về phía nữ tử đang nói chuyện, khóe miệng gợi lên một nụ cười nguy hiểm, rất tốt, quả nhiên làm người tốt

trên đời này thật khó, nàng vốn dự định nếu như các nàng ấy an phận thì nàng sẽ rộng lòng bỏ qua cho, nhưng không nghĩ ngay lập tức đã có người khiêu khích!

“Chủ tử, nàng là.” Tây Cung Thực phi, mẫu phi của tam công chúa Mộ Dung Minh Nguyệt... Si bay ở trên không trung hướng về phía Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đang định nói cho bọn họ biết thân phận của người đó.

“Một người chết mà thôi.” Âm thanh lạnh lẽo uy hiếp của Cổ Nhược Phong biến thành một luồng âm thanh, chỉ có Phong Huyết Lân và Si, một người một quỷ nghe được.

Si giựt giựt khoe miệng, đồng tình liếc mắt nhìn Thực phi, ngoan ngoãn đến phía sau đứng, trong lòng suy nghĩ quay đầu lại cùng ba con quỷ Mị Vồng Lượng thương lượng một chút, nên đưa chết nữ nhân này như thế nào mới có thể làm cho chủ tử hài lòng.

“Đúng vậy, hoàng thượng, nô tì cũng muốn mở mang kiến thức một phen!”

“Nói không chừng phía dưới là một dung nhan tuyệt thế a!”

“Đúng, hoàng thượng cho chúng ta xem một chút đi!”

“ ”

“ ”

Kết quả là, các loại cầu xin, sau khi đợi cho gần như mỗi người đều lên tiếng, Mộ Dung Tô mới nhìn về hướng Phong Huyết Lân: “Không biết hoàng nhi.”

“Hoàng thượng, vương gia đã đồng ý với bốn vương phi, kiếp này dung nhan chỉ ột mình bốn vương phi xem.” Cổ Nhược Phong lạnh lạnh nói ra một tiếng, nhưng mà ánh mắt không cho cự tuyệt!

Mặc dù nàng không biết tại sao hôm qua lúc đám cưới Mộ Dung Tô còn tạm tạm, mà hôm nay lại biến thành một người khác, không ngừng gây khó dễ, nhưng, muốn khi dễ nàng và Phong Huyết Lân, thật xin lỗi, không có cửa đâu!

“Huyết Vương phi, chẳng lẽ ngươi muốn giấu riêng dung nhan của Huyết Vương gia? Diện mạo của một vương gia há lại để cho người nói không cho phép cho người khác nhìn thì không cho người khác nhìn?” Nữ tử toàn thân màu vàng nhạt ngồi đối diện với Thực Phi, nói chuyện ôn nhu, giọng nói cũng rất bình thản, nhưng lời này cũng làm cho người trong cuộc không còn lời nào để nói.

Đáng tiếc, nàng gặp phải Cổ Nhược Phong, từ khi mười tuổi đã nhìn hết thê lương, da mặt đã sớm tập luyện đến mức dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành rồi.

“Vậy thì sao? Chàng là phu quân của ta, chàng nguyện ý làm như vậy, nếu như ngươi có bản lĩnh, cũng có thể.” Lời nói ra khỏi miệng so với cô gái kia còn muốn ôn nhu hơn ba phần, nhưng trong hoa có kim! Người có bản lĩnh, cũng có thể kêu Mộ Dung Tô suốt đời này chỉ ột mình người thấy dung nhan đi!

Nữ tử áo vàng chán nản, lại len lén nhìn về phía Mộ Dung Tô ngồi ở trên cao, nếu như, nếu như hoàng thượng. . . . Trong lòng không khỏi có chút tưởng tượng.

Một câu nói, ngay tức khắc tất cả các nữ tử đều đem ánh mắt tập trung đến trên người nữ tử mặc áo vàng kia, lúc này nhìn đến vẻ mặt của nữ tử áo vàng, cả đám đều âm thầm mai phục gai nhỏ, nghĩ tới sau này sẽ làm cho nàng ta khó chịu như thế nào, dám nghĩ muốn độc chiếm hoàng thượng!

Phong Huyết Lân dịu dàng mỉm cười lại mang hài hước nhìn Cổ Nhược Phong: “Không ngờ nàng lại ra tay.”

Lúc này Cổ Nhược Phong mới bất tri bất giác ý thức được, bởi vì một câu nói của nữ tử áo xanh, mình lại mở miệng giải vây cho Phong Huyết Lân! Mình không phải là đến xem trò vui sao?! Đúng, chính là đến xem trò vui, vì muốn nhìn thấy trò vui đặc sắc hơn, cho nên hiện tại vẫn không thể để Phong Huyết Lân xảy ra chuyện!

“Tốt lắm!” Mộ Dung Tô nhìn đại diện, trong mắt lóe lên một tia bất mãn, một đám nữ nhân vô dụng!

“Hoàng nhi, trăm dẫn con đi gặp một người.” Mộ Dung Tô đi xuống, thân thiết nói. Dẫn con đi gặp. . . .

33. Chương 33: Trong Thâm Cung Có Mỹ Nhân

Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đi theo phía sau Mộ Dung Tô và Tuyết Hàm, cả đám cung phi đi ở cuối cùng, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía hành cung.

Cổ Nhược Phong khẽ híp mắt nhìn bóng lưng của Mộ Dung Tô, trong lòng hơi lo lắng, vung tay lên bảo toàn bộ tứ quý Sĩ Mị Vồng Lượng đi dò xét.

Mộ Dung Tô, Cổ Nhược Phong ta đã từng nói, người ức hiếp Huyết Vương, trả lại gấp trăm lần, người đả thương Huyết Vương, đáp lại gấp nghìn lần! Nếu như ông thật sự gây tổn thương cho hần, thì ta bảo đảm sẽ khiến cho ông sống không bằng chết!

Phong Huyết Lân thấy Cổ Nhược Phong nghiêm mặt, thì biết là nàng đang lo lắng ỉn. Rốt cuộc Mộ Dung Tô muốn dẫn mình đi gặp người nào, đều không có ai biết được, thế nhưng người kia tuyệt đối không phải là người bình thường!

“Phong Nhi, nàng có sợ không?” Ngữ điệu thoải mái, hoàn toàn không giống cách xử sự của người trong cuộc, hần không muốn nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên u ám, hần chỉ hi vọng cuộc sống sau này của nàng luôn luôn không buồn không lo!

Hần biết nàng muốn tìm cây đại thụ tốt để hóng mát, nàng lưỡii, nàng thích vợ vết của cải, nhưng mà, nàng làm tất cả là vì hần, hần đều thấy rõ tất cả trong mắt, hơn nữa còn khắc vào trong lòng! Những thứ nàng bỏ ra vì hần là thật tâm, vậy hần thì sao?

Cả đời này, hần chỉ muốn cưng chiều một mình nàng, cho nàng tất cả, giống như nàng muốn tặng cho hần cả thế giới. Mặc dù cho đến nay hần vẫn không hiểu vì sao nàng lại nhận định mình, không ràng buộc trả giá, giúp hần ngăn cản tất cả ức hiếp, giễu cợt.

Điều duy nhất hần biết là tại thời điểm đó mình không hề có chút ích lợi gì để cho nàng, hơn nữa còn có khả năng sẽ mang lại cho nàng một đồng phiền toái và nguy hiểm vô tận.

Cổ Nhược Phong, nàng phải biết, ngay tại giây phút nàng nắm tay ta, thì ta chỉ thuộc về nàng, mà nàng, cũng nhất định chỉ thuộc về ta! Cho dù sau này có thể nàng sẽ làm tổn thương ta, hại ta, phản bội ta... thì ta cũng sẽ không buông tay!

Cổ Nhược Phong nghiêng đầu vốn định đáp lời hần, nhưng lại cảm thấy hơi thở của Phong Huyết Lân có chút biến hóa, con ngươi máu đỏ âm tình bất định. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Cổ Nhược Phong đã hiểu được suy nghĩ của hần, điều này khiến nàng không khỏi buồn cười. Nàng bước tới gần hần một chút, gần như là vừa cắn lỗ tai của Phong Huyết Lân vừa nói chuyện: “Chàng thể mà lại nghĩ rằng ta sẽ phản bội chàng sao... chẳng lẽ chàng là đứa ngốc à?”

Giọng điệu trêu chọc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã kéo hồn Phong Huyết Lân về, nhìn nụ cười của Cổ Nhược Phong có mấy phần hài hước không thể so với khoe miệng khê cong của hần, đáy lòng đột nhiên trở nên mây tan trắng sáng. Đúng vậy, mình thật đúng là một đứa ngốc, sao lại nghĩ tới vấn đề như vậy chứ! Ngay lúc mình bị người khác ức hiếp thì nàng sẽ giống như một con nhím xù lông, miệng lưỡi sắc bén, xuống tay vô tình, nàng như vậy thì sao có thể tổn thương mình chứ, lại càng không thể nào phản bội mình.

Nhưng mà. “Sao nàng biết là ta đang suy nghĩ cái gì?” Hần có loại năng lực này, nhưng mà phải đối diện với đôi mắt của người khác, hơn nữa cũng chỉ có thể nhìn thoáng qua ký ức của người khác như cười ngửa xem hoa mà thôi.

“Ta cũng không biết, dường như chỉ cần ta nhìn vào đôi mắt của chàng là có thể khẳng định được chàng đang nghĩ cái gì.” Rất kỳ quái, gần như là chỉ cần liếc mắt là có thể hiểu được cảm giác của hần, hơn nữa thời gian sử dụng càng lúc càng ngắn, nhưng mà tình huống như thế lại chỉ có thể có tác dụng với hần, thật là khiến cho người ta tò mò và thất vọng mà!

“Chẳng lẽ. . . .” Trong mắt Phong Huyết Lân tràn ngập ý cười, tiến lại gần Cổ Nhược Phong, “Phong Nhi yêu ta rồi sao?”

Hung hăng liếc Phong Huyết Lân một cái: “Không thể nào!” Trả lời rất nhanh, nhưng lại càng có vẻ như đang chột dạ. Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn về phía khác, hiện tại nàng đối mặt với Phong Huyết Lân cũng có chút không khống chế được nhịp tim của mình, thật sự là một hiện tượng kỳ quái!

“Tối rồi.” Mộ Dung Tô dừng chân lại trước cửa một tòa cung điện, giống như đang do dự, hoặc còn có cái gì khác, âm thanh trầm thấp giống như tiếng chuông cổ.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ngẩng đầu lên, lập tức thấy cung điện này không hề xa hoa mà khắp nơi đều lộ ra khí chất lịch sự tao nhã cung điện, ở bên trong. . . . sẽ là người phương nào?

“Các nàng chờ ở bên ngoài đi! Hoàng nhi, theo trẫm vào trong.” Mộ Dung Tô nói với Phong Huyết Lân rồi khẽ liếc hắn một cái. Ánh nhìn này, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu hàm nghĩa, chỉ sợ cũng chỉ có chính bản thân Mộ Dung Tô mới biết rõ.

Phong Huyết Lân dắt tay Cổ Nhược Phong cùng đi theo Mộ Dung Tô vào trong, Mộ Dung Tô cũng chỉ há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, con người sáng tối bất định làm cho không ai có thể điều tra ra được.

Càng đi sâu vào bên trong, Cổ Nhược Phong càng lo lắng, nhịp tim càng lúc càng nhanh, rốt cuộc là ai, mà lại khiến cho nàng bất an như vậy!

“Chủ tử.” Tứ quý Si Mị Vồng Lượng đã quay lại, nhưng khi Cổ Nhược Phong nhìn về phía bọn họ thì cũng chỉ thấy họ bất đắc dĩ lắc đầu, người kia, bọn họ cũng không biết rốt cuộc nàng là người phương nào!

Đối với những chuyện không nắm rõ, từ trước tới nay Cổ Nhược Phong đều luôn áp dụng phương pháp bình đến tướng chặn, thế nhưng hôm nay nàng lại phát hiện mình có chút hốt hoảng, là bởi vì hắn sao?

Dọc đường đi, Cổ Nhược Phong hoàn toàn không có tâm tư ngắm nhìn phong cảnh trên đoạn đường này như thế nào, cánh cửa đại điện từ từ mở ra, giống như mở ra cánh cửa chính của một trang lịch sử vừa dày vừa nặng, thứ ở bên trong, làm cho người ta run sợ!

Cổ Nhược Phong giương mắt nhìn, nữ nhân, là một nữ nhân, đã ba mươi mấy tuổi, nhưng dung mạo lại giống như mới chỉ hai mươi mấy, sống an nhàn sung sướng, dung mạo tuyệt mỹ, trong mắt là tình yêu nồng đậm!

Dáng người yếu điệu, lười biếng nằm ở trên tháp mi nhân, ánh mặt trời từ cửa sổ lọt vào phòng, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc, tỏa ra một vầng ánh sáng màu vàng thật mỏng, giống như mộng ảo không gần thực tế.

Ba người họ đến đây giống như quấy rầy sự nghỉ ngơi của nàng, đôi mắt dần dần mở ra, đó là một ánh nhìn lấp lánh trần đầy tinh thần phần chân như ngôi sao nhấp nháy, nhìn thấy Mộ Dung Tô bước vào, nàng ta lập tức đứng dậy từ trên nhuyễn tháp, thướt tha bước đến, quả là phong tình: “Sao hôm nay Hoàng thượng lại nhớ tới thiếp mà đến đây vậy?”

“Trẫm dẫn người tới cho nàng nhìn một chút.” Mộ Dung Tô cũng lộ ra sự dịu dàng hiếm thấy, giống như cực kỳ yêu thích người nữ tử trước mắt, bước lên phía trước kéo nàng ta vào trong lòng ngực của mình, đổi lại một tiếng thét kinh hãi của người nữ tử kia: “Hoàng thượng!”

“Ha ha, ái phi như vậy là xấu hổ sao?” Giọng điệu trầm thấp không nói hết được sự hấp dẫn, người tình thì thâm bên tai, nhưng lại cố tình để cho Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nghe thấy!

Người nữ tử kia liếc Mộ Dung Tô một cái, có thẹn thùng, có tức giận, có triền miên, có. . . .

“Nhìn một chút xem.” Dẫn dắt tầm mắt của nàng ta nhìn về phía Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong.

“Sao hôm nay Hoàng thượng lại dẫn người tới đây? Thật đúng là hiếm thấy!” Nàng ta giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam tử đeo mặt nạ nửa bên mặt và một nữ tử tuyệt sắc với dung mạo chỉ có hơn chứ không kém mình, mười ngón tay của hai người này đan xen vào nhau, rất dễ nhận thấy họ là một đôi yêu nhau.

“Hai người này là ai vậy?” Trong đôi mắt sáng thoảng qua một chút khó hiểu, một chút nghi ngờ, hơn nữa còn có một chút đố kỵ với Cổ Nhược Phong, nữ tử kia, sắc đẹp cực kỳ mê hoặc lòng người! Nàng ta tự thấy

mình đã là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ này, hai mươi năm như một, luôn ở trong thâm cung, dung nhan dường như không hề thay đổi, cõi đời này, lại còn có người đẹp hơn mình tới ba phần, chủ yếu hơn chính là khí chất trên người nàng, là thứ mà mình vĩnh viễn cũng không thể nào có được!

Kể từ sau khi nhìn thấy nữ tử trong cung điện này, dường như tâm tình của Mộ Dung Tô rất tốt, ông ôm cả nàng vào lòng rồi tiến về trước vài bước: “Ái phi nàng đoán xem.”

“Hoàng thượng!” Nữ tử kia bắt đầu làm nũng, sắc mặt thoáng thay đổi: “Ngài không phải là không biết, đã rất lâu rồi Lan Nhi không bước ra khỏi cung điện này, sao có thể biết hai người này là ai chứ!”

“Ha ha, ái phi thật là nghịch ngợm, tốt lắm, trẫm nói cho nàng biết! Đây chính là...” Mộ Dung Tô nở một nụ cười quỷ dị.

Cổ Nhược Phong chỉ cảm thấy trong lòng rơi xuống mấy tiếng “Lộp bộp”, đáy lòng trầm xuống, đó là một loại khủng hoảng trước nay chưa có.

34. Chương 34: Ta Muốn Mạng Của Nàng Ta

“Hoàng Nhi...” Mộ Dung Tô nhìn về phía Phong Huyết Lân, khóe miệng nở nụ cười cực kỳ hiền lành, giống như người phụ thân nhà dân chúng bình thường, ” Tới bái kiến mẫu phi của con đi.”

“Bái kiến mẫu phi của con đi.”

“Bái kiến mẫu phi của con đi.”

“Bái kiến mẫu phi của con đi.”

Một câu nói ong ong quanh quẩn trong đầu ba người, nữ tử này, là mẫu phi... của Phong Huyết lân.

“Hoàng thượng!” Sắc mặt của nữ tử kia lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được, có mừng rỡ, có kích động, có hốt hoảng.

Phong Huyết Lân lập tức trừng lớn mắt, hắn biết người Mộ Dung Tô muốn hắn gặp khẳng định là người có thân phận đặc biệt, thế nhưng hắn thật sự không ngờ rằng lại đặc biệt như vậy!

Gương mặt tuyệt mỹ của Cổ Nhược Phong đã hoàn toàn đã tối đen, được, được, được lắm! Rất tốt, Mộ Dung Tô! Thế nhưng lại giữ cho nàng ta một mạng như vậy! Trong đêm hạ sinh Phong Huyết Lân, bởi vì khó sinh nên mẫu phi của hắn đã chết, chuyện này người trong thiên hạ đều biết!

Liếc mắt nhìn nữ tử đang trong trạng thái khiếp sợ kia, nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nàng ta cũng không hề ít hơn Phong Huyết Lân, người này 89% là Lan Phi rồi. Cổ Nhược Phong lo lắng liếc mắt nhìn Phong Huyết Lân, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Phong Huyết Nân nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên lộ ra chút ý cười, nắm chặt tay Cổ Nhược Phong, ý bảo mình không có việc gì. Mẫu phi sao? Hình như hắn vẫn còn nhớ một ít chuyện.

“Ta nhớ, mẫu thân của ta bởi vì khó sinh nên đã chết rồi.” Đúng rồi, hình như hắn đã quên, hắn còn vác trên vai một cái tội danh khắc mẹ! Chỉ bởi vì những năm gần đây bọn họ đặc biệt chú ý tới bản tính khát máu của hắn.

Cổ Nhược Phong nhìn sắc mặt gần như không có chút biến hóa của Phong Huyết Lân, trong lòng thoáng bình tĩnh, nàng tin hắn sẽ tự mình xử lý tốt, nàng quay lại nghiêm túc quan sát nữ tử ở đối diện một lần nữa.

Dung mạo của Lan phi quả thật cũng xem như là tuyệt đại phong hoa rồi, vậy mà so với Phong Huyết Lân, vẫn còn kém một chút, ngay cả đường nét hình dáng của hai người họ cũng có vài phần không giống nhau, khó trách trước đó nàng và Phong Huyết Lân đều không thể đoán ra thân phận của nữ tử này.

Mộ Dung Tô nghe thấy lời nói của Phong Huyết Lân thì híp mắt lại tỏ ý không vui, có phải là vị Hoàng tử này của ông được dung túng quá rồi hay không!

Lan phi lui về sau một bước nhỏ: “Con. Con là.” Trong con ngươi chợt lóe lên một tia áy náy.

“Láo xược!” Mộ Dung Tô nhìn thấy nét mặt của Lan phi, đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng, nổi giận với Phong Huyết Lân.

“Tại sao bây giờ mới nói cho ta biết?” Kỳ thực Phong Huyết Lân hoàn toàn không muốn hỏi vấn đề này, thật ra là bởi vì hắn thấy hôm nay Cổ Nhược Phong chạy tới đây nhưng lại không xem được kịch hay gì, đã như vậy, sao hắn có thể để cho nàng mất hứng quay về chứ?

“Hôm nay con vào cung tạ ơn.” Ánh mắt Mộ Dung Tô thoáng lóe lên, dù ông âm hiểm xảo trá thông minh vô thượng, nhưng hiện tại cũng không tìm được một lý do, tên Huyết Vương này, từ khi nào đã thay đổi trở nên nói chuyện sắc bén như thế!

“Trong lễ đại hôn hôm qua cũng không thấy bà ấy trình diện.” Vậy hôm nay vào cung tạ ơn gì đó cũng không cần tới chỗ của bà ta.

“Đó là bởi vì hôm qua thân thể của mẫu phi con khó chịu.”

“Nhưng mà, hình như ngay cả sự tồn tại của ta bà ấy cũng không biết.” Càng không cần nói gì tới chuyện đại hôn?

Vốn tưởng rằng Phong Huyết Lân muốn chuyển đề tài nên Mộ Dung Tô âm thầm vui mừng nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó đã bị đánh về nguyên hình, sắc mặt lại càng không thể dùng cụm từ ‘biến thành màu đen’ là có thể hình dung được.

“Dù nói thế nào thì nàng cũng là mẫu phi thân sinh của con!” Mộ Dung Tô không vòng vo với Phong Huyết Lân nữa, ông chỉ còn cách chủ động nhảy ra, nắm chắc đề tài, thì mới có thể dẫn dắt người khác đi theo ý mình!

“Vậy sao, sinh ra ta, rồi lại vứt bỏ ta, vị mẫu phi đó có hình dạng như thế này sao?” Phong Huyết Lân gần từng câu từng chữ đã kích không chút lưu tình, nụ cười trên mặt không đến mức hoàn mỹ nhưng cũng không có một chút sơ hở nào, giống như người đang nói chuyện không hề có quan hệ với hắn.

Cổ Nhược Phong nhíu mày một cái, nhẹ nhàng kéo tay Phong Huyết Lân, trong mắt nhuộm ý lo lắng, hân.

Mỉm cười đáp lại nàng để nàng yên tâm. Cả đời này của hắn, người hắn nhận định chỉ có Cổ Nhược Phong, phụ hoàng mẫu phi gì đó, đối với hắn mà nói còn không bằng phù vân. Bắt đầu từ giây phút bọn họ vứt bỏ hắn, đánh hắn, bóp cổ hắn, chém hắn, đốt hắn, giết hắn, ngay tại giây phút đó, toàn thân nhuộm máu, xương cốt bị đục khoét đến đau đớn, quan hệ huyết thống của bọn họ đã sớm tận, ơn sinh thành đều đã tiêu tan!

“Con.” Lan phi rưng rưng nước mắt, quả là một cảnh tượng thê lương tuyệt vời! Nàng ta nhìn ra được, đây là một nam tử ưu tú, tao nhã, tuyệt đối không thua kém vị Hoàng thượng đứng bên cạnh mình! Đó chính là hoàng nhi chết yểu ra đời trong đêm Huyết Nguyệt của mình!

Phong Huyết Lân nhìn khuôn mặt thê lương, ánh mắt rưng rưng của vị Lan phi kia, khóe miệng cuối cùng cũng cong lên thành nụ cười giễu cợt, đè nén âm thanh truyền thẳng về phía Cổ Nhược Phong: “Đêm đó, bà ta cũng là một trong số những người muốn giết ta.”

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại vang dội trong đầu Cổ Nhược Phong, tay nàng khẽ run, dù nàng tự nhận là mình đã nhìn hết tang thương của thế gian, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến một người mẫu thân sẽ xuống tay với đứa con ruột mình vừa mới sinh ra! Cho dù có phải chịu hết mọi sự phỉ nhổ của người trong thiên hạ, nhưng đã làm mẫu thân, không phải là nên dùng hết cả đời để bảo vệ con mình sao?

Huống chi, Phong Huyết Lân vừa sinh ra đã có trí nhớ! Như vậy thì thật tàn nhẫn biết bao!

Vị nữ tử trước mắt này, nhìn nàng như không buồn không lo, không có tâm kế, thế nhưng lại ác độc thủ辣 đến mức này! Trong tình huống lúc đó, nếu không phải vì bảo hộ địa vị trong cung của mình, thì sao lại có thể “Đại Nghĩa Diệt Thân” như thế!

Lan phi, nguyên danh là Ôn Vận Lan, là nữ tử trong một gia tộc nhỏ được Mộ Dung Tô mang về trong chuyến du ngoạn phương Nam, sủng ái có thừa, chỉ mới một năm đã sinh hạ được Phong Huyết Lân, dân chúng đồn rằng nàng ta bất hạnh vì khó sinh mà chết. Nhưng hôm nay xem ra, là Mộ Dung Tô đã giấu nàng ở trong thâm cung này, tầng tầng bảo vệ, cho dù là những vị cung phi kia cũng không biết được người ở bên trong rốt cuộc là ai! Mười tám năm qua gần như là giam cầm để bảo vệ hơn nữa còn liên tục giữ vững sủng ái, vị Lan phi này có thể nói là vô tư!

Mà Phong Huyết Lân, gặp phải biết bao nhiêu khi dễ vũ nhục, đi qua biết bao nhiêu nhấp nhô khó khăn, một mình liếm láp vết thương đau đớn, nào có ai an ủi? Lúc đối mặt với sự khát máu khác thường, hẳn đã phải sợ hãi như thế nào? !

Trong nháy mắt, vốn dĩ Cổ Nhược Phong đối với Lan phi chỉ như vân đạm phong khinh, nay đã trở nên trần đầy hận ý!

Kiếp trước Cổ Nhược Phong nàng từng oán rất nhiều người, nhưng chỉ từng hận người chú ruột đã giết chết cha mẹ ruột của mình, kiếp này, vốn tưởng rằng sẽ không còn ai có thể khiến nàng hận nữa, nhưng thật không nghĩ rằng vị Lan phi lại có bản lĩnh như vậy!

Sát khí trên người nàng tràn ngập khắp đại điện, gió lạnh rít gào, Cổ Nhược Phong vén mái tóc dài không bị gió hất tung lên, con ngươi âm trầm giống như ác quỷ trong địa ngục thoát ra ngoài!

Nếu nàng ta có thể quên mất phần độc ác đại nghĩa diệt thân kia, muốn giả bộ đáng thương vô tội, giả trang hiền thê ôn nhu, nhưng lại là người lòng lang dạ sói, tự tư tự lợi như thế, thì sao Cổ Nhược Phong nàng có thể để cho nàng ta sống tốt như vậy được!

“Cổ Nhược Phong! Người muốn làm gì!” Đáy mắt Mộ Dung Tô lóe lên một tia bối rối, Cổ Nhược Phong này quả thật nói gió là có mưa! Sớm muộn gì cũng có ngày ông phải diệt trừ nàng!

“Mộ Dung Tô.” Chết tiệt! Tại sao giọng nói của Cổ Nhược Phong du dương, nhẹ nhàng như vậy nhưng lại rất tương xứng với tình cảnh đối lập mà nàng vừa mới tạo ra!

“Mạng của nàng ta, ta muốn lấy.” Ngữ điệu không hề phật phùng, giống như ao tù nước đọng, đánh vào trong lòng người, sụp đổ âm âm!

“Người!” Mộ Dung Tô hét lên trong cơn giận dữ, “Có ai không?” Cho dù người có bản lĩnh hơn nữa thì như thế nào, trăm cũng không tin là người có thể thoát ra ngoài từ trong vòng vây tầng tầng lớp lớp!

“Không phải là người cũng muốn mạng của nàng ta sao? Ta làm vậy, không phải là hợp tâm ý của người rồi sao?” Khóe miệng Cổ Nhược Phong nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh thường và giễu cợt!

35. Chương 35: Sinh Mạng Mỹ Nhân Mất Đi Trong Nháy Mắt

Tròng mắt bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy gì của Mộ Dung Tô nheo lại, liếc nhìn Phong Huyết Lân đang trầm mặc ở bên cạnh, giận mà quát lên: “Cổ Nhược Phong, người rất không để tâm vào trong mắt rồi!”

“Hoàng đế quả nhiên là cao thủ giả bộ.” Cổ Nhược Phong nhỏ giọng lầm bầm nói, rõ ràng trong lòng mong sao mình giết Ôn Vận Lan, trên mặt còn oán giận kích động như thế.

Phong Huyết Lân buồn cười nghe nàng lầm bầm lâu bầu: “Năng lực của Phong nhi không thể kém hơn hẳn chứ?” Mặc dù hẳn chưa gặp qua bộ dạng phúc hắc của nàng, nhưng không cần đoán hẳn liền biết nội tâm nàng chính là bản chất vô sỉ!

Khóe miệng bé nhỏ đến mức không thể nhận thấy của Cổ Nhược Phong co lại, hẳn có tổn hại thân thể sao? Hiện tại nàng đây là đang bắt bình giúp ai, thay người nào trút giận chứ!

Người trong cuộc lại không đếm xỉa đến kịch hay đang diễn ra, đối với lần này, Cổ Nhược Phong tương đối cảm phần cùng thêm bất đắc dĩ, ai bảo nàng cứ không giải thích được mà nổi giận như vậy, nàng bị đứt gân não mới có thể đi giúp lão gia hỏa kia!

“Người đâu!” Mộ Dung Tô lại cao giọng hô một tiếng, tràn ngập tức giận với thị vệ bên ngoài chậm chạp không đến!

“Phu quân, chàng nói chúng ta có nên giúp hắn một chút, cho hắn một bậc thang để đi xuống?” Tỉnh táo lại Cổ Nhược Phong đến gần Phong Huyết Lân nhỏ giọng hỏi, trước nàng cũng đã nghe Phong Huyết Lân nói biết rõ cái gọi là không có một chút cảm tình với mẫu phi, thậm chí hắn không hận.

Trong câu nói “Nàng cũng là một trong số những người giết ta đêm đó” không có cảm giác thương tổn, không căm hận, không chán ghét, không có ý ngoan độc, không có một chút gọi là tình cảm gì đó, giống như đang nói một câu “ăn xong cơm” bình thản như vậy.

Hắn có thể không so đo hành động của những người đó đối với hắn, có thể cho rằng đó là ân sinh thành, nhất báo trả nhất báo *, không muốn quá nhiều oán hận bất bình.

(*) nhất báo trả nhất báo: làm một điều xấu sẽ bị trả thù sau. Đồng nghĩa với câu “Ăn miếng trả miếng”.

Nhưng nàng không làm được, nếu để cho nàng biết rõ, như vậy, thật xin lỗi, Cổ Nhược Phong nàng cho tới bây giờ cũng không được coi là người tốt! Khi dễ phu bạc người của nàng sẽ bị nàng cưỡi xuống một lớp da!

Phong Huyết Lân là người nàng nhận định, chỉ có nàng mới có thể khi dễ, những người khác, xin lỗi, đừng nằm mộng giữa ban ngày!

“Ta cảm thấy hắn còn chưa biểu lộ diễn đủ, chờ một chút đi.” Phong Huyết Lân nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng nhỏ giọng nói với Cổ Nhược Phong.

Nhưng âm thanh này mặc dù nhỏ hơn nữa, với công lực của Mộ Dung Tô vẫn nghe thấy rõ ràng, một khuôn mặt khí khái hào hùng đen như mực.

Rốt cuộc khi Mộ Dung Tô không thể nhịn được nữa còn thiếu không thành Ninja rùa *, Cổ Nhược Phong tốt bụng lên tiếng: “Hoàng thượng, chúng ta làm giao dịch thế nào?”

(*) Ninja rùa: là tựa tiếng Việt của bộ phim Teenage Mutant Ninja Turtles (dịch sát nghĩa là Ninja rùa đột biến tuổi teen), kể về bốn con rùa bị đột biến được một bậc thầy võ thuật nuôi nấng và dạy dỗ, trở thành những ninja bí mật chiến đấu bảo vệ chính nghĩa và hòa bình (không hiểu tác giả so sánh Mộ Dung Tô với chiến sỹ bảo vệ chính nghĩa và hòa bình như thế nào ^^)

Mộ Dung Tô nghe thấy lời của nàng... khuôn mặt đột nhiên ngừng lại, trông mắt hí vào, đây là ý gì? Giao dịch?

Ánh mắt Cổ Nhược Phong như có như không liếc nhìn sang Ôn Vận Lan, nhếch miệng cười tính toán, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Hoàng thượng...” Ôn Vận Lan liếc vội vàng kéo tay Mộ Dung Tô, mặc dù sau mười tám năm sống trong cung điện gần như ngăn cách với bên ngoài, nhưng trước đó một năm, nàng cũng biết được trong cung phải thận trọng, sai một ly đi một dặm, một câu nói của Mộ Dung Tô có thể quyết định sống chết!

Tuy Mộ Dung Tô độc sủng một mình nàng, biểu hiện yêu thích trước nay chưa từng có với nàng, nhưng hiện tại nét mặt khó dò của Mộ Dung Tô khiến cho nàng không đoán được rốt cuộc hắn sẽ làm như thế nào!

Chẳng lẽ thật sự mình bị hủy bởi tiểu nha đầu mười mấy tuổi trước mắt?! Không, hẳn là không!

“Hoàng thượng...” Nước mắt đảo quanh hốc mắt Ôn Vận Lan, lại giống như không chảy ra dù chỉ một giọt, một khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường nhìn chằm chằm Mộ Dung Tô, rất có chiều hướng “Người đồng ý làm giao dịch này với nàng ta, đẩy ta ra ngoài, ta liền chết cho người xem”!

Một năm trong thâm cung, nàng đã biết được cách thức sinh tồn, Hoàng đế không bao giờ thiếu nước mắt của nữ nhân, nhưng thân là một người đàn ông, có thể hắn vẫn có phần thương hại những nữ nhân điềm đạm đáng yêu, cho nên, nước mắt của nàng tuyệt đối không được chảy ra khỏi hốc mắt.

“Người muốn nói chuyện gì?” Mộ Dung Tô lqđ thoảng đẩy thân thể Ôn Vận Lan ra, khi nàng ta không chút do dự bóp chết nhi tử mới sinh của bản thân thì hắn đã thấy rõ ràng tâm cơ người nữ nhân này! Ngay cả một phần dã tâm của hắn cũng không theo kịp!

Nếu Cổ Nhược Phong cho hắn cơ hội, mặc dù Phong Huyết Lân ở đây, hắn cũng sẽ lợi dụng thật tốt! Lúc này Mộ Dung Tô vẫn còn chưa cảm nhận được Phong Huyết Lân mới chân chính là người khủng bố!

“Ta muốn mạng của nàng, điều kiện tùy người.” Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn Ôn Vận Lan, trong mắt trào phúng trần trụi, nàng cũng không tin sau mười tám năm sủng ái Ôn Vận Lan, Mộ Dung Tô sẽ không động lòng!

Quả nhiên, sắc mặt Ôn Vận Lan đại biến, trước nàng cũng chỉ suy đoán, vậy mà bây giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch, không có chút huyết sắc! Không, chắc là không, hoàng thượng sẽ không đối xử với ta như vậy!

“Người có biết rõ rằng Lan phi là mẫu phi của hoàng nhi!” Mộ Dung Tô tức giận trừng mắt nhìn Cổ Nhược Phong, giống như nàng nói lời đại nghịch bất đạo.

Cổ Nhược Phong xì khê một tiếng: “Phu quân không thừa nhận, nàng ta là ai cũng không rõ.” Lời nói vô tình chọc vào sâu đáy lòng Ôn Vận Lan, sau khi Cổ Nhược Phong tỉnh táo suy nghĩ cẩn thận lại, sao Ôn Vận Lan có thể thoải mái chết như vậy? Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa!

Đối với Ôn Vận Lan mà nói Phong Huyết Lân chính là chướng ngại vật trên đường lên vị trí sủng ái, có thể tàn nhẫn gạt bỏ.

Đối với Phong Huyết Lân mà nói Ôn Vận Lan còn không bằng người xa lạ, hai bên sống chết không liên quan gì đến nhau.

Nếu sống chết của Ôn Vận Lan không có chút ảnh hưởng nào tới Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong nàng sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng ta?!

Nàng từng nói, khi dễ Huyết vương, hoàn lqđ lại gấp trăm lần, thương tổn Huyết vương, phạt bồi nghìn lần!

Như thế, ý đồ giết Phong Huyết Lân, hơn nữa còn tự tay thực hiện, xin lỗi, chết, đó là giải thoát!

Mặc dù gần đây Mộ Dung Tô người này dứt gân não, không biết đang chơi trò hề gì ở đây, nhưng nếu để cho nàng có thể có lợi, cố sao không làm?

Liếc mắt nhìn Phong Huyết Lân vân đạm phong khinh *, cơn giận của Cổ Nhược Phong nổi lên, trong nháy mắt trên mặt chứa đầy lòng căm phẫn: “Thì tính sao! Nàng có thể xem như phu quân là con ruột!”

(*) Vân đạm phong khinh: điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió.

Sắc mặt Phong Huyết Lân không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lóe lên một biểu tình phức tạp, cảm giác có thương tích, có khổ sở, đen tối không rõ... Tròng mắt Mộ Dung Tô hơi thay đổi, xem ra Huyết vương lạnh lùng trước kia chỉ là giả vờ!

Đôi mắt Cổ Nhược Phong nheo lại, tàn nhẫn nói: “Hôm nay mạng của nàng ta người cho cũng là cho, không cho cũng phải cho!

Một trận cuồng phong thổi qua, không lqđ ai có thể ngăn trở, trong nháy mắt Ôn Vận Lan ngã xuống đất không dậy nổi, trên mặt càng lộ vẻ hoảng sợ khôn cùng!

“Nàng!” Cuối cùng Phong Huyết Lân căng thẳng, vội vàng xông tới, ôm lấy Ôn Vận Lan, quay đầu trốn mắt giận dữ liếc nhìn Cổ Nhược Phong, mang theo chút căm hận hờn tủi!

“Ta muốn đưa nàng ta trở về!” Bề Ôn Vận Lan lên, mặt Phong Huyết Lân không một chút máu, yên lặng giống như người chết, mặc dù giọng nói bình thản, lại lộ ra bi thương vô tận...

“Ôi... thôi thôi...” Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Tô cũng nhuốm vẻ âu sầu, hẳn không nghĩ đến Cổ Nhược Phong vậy mà dứt khoát như vậy, vừa nói ra miệng liền muốn mạng Ôn Vận Lan! Đối với hắn cái chết của Ôn Vận Lan có đả kích giống như rất lớn, dường như trong nháy mắt già đi mười mấy tuổi, vô lực giơ tay, “Các người đi đi...” Hôm nay hắn không nên dẫn bọn họ tới đây? Làm như vậy... Vì sao trong lòng hắn cũng không có chút vui mừng nào?

Phong Huyết Lân ôm Ôn Vận Lan, Cổ Nhược Phong đi theo Phong Huyết Lân, từ từ đi ra cung điện, rời khỏi hoàng cung, mãi đến khi vào phủ Huyết vương...

36. Chương 36: Phong Tỏa Công Lực Ngoài Mười Bước.

“Rầm!” Cửa chính phủ Huyết Vương vừa đóng, Phong Huyết Lân quăng Ôn Vận Lan ra ngoài như quăng mầm độc.

Về mặt Si Mị Vồng Lượng ở bên cạnh cả kinh không giải thích được, Huyết Vương làm sao vậy? Lúc trước không phải là bộ dạng oán trách, bi thương, hoài niệm sao?

“Còn không đi chuẩn bị nước nóng?!” Chân mày thâm thúy của Cổ Nhược Phong nhíu lên, ra vẻ đã sớm dự đoán được.

“Phong nhi, ta mệt quá, nàng xem ta ôm nữ nhân này đi trên đường trong thời gian dài như vậy...” Phong Huyết Lân giống như con trùng không xương, cả thân thể gần như dính lên trên người Cổ Nhược Phong, vẻ mặt u ám thương cảm trước đây hoàn toàn xoay ngược lại!

“Làm không tệ.” Cổ Nhược Phong đẩy Phong Huyết Lân từ trên người xuống, nắm tay hắn đi về phía phòng ngủ, ngoài miệng vẫn không quên tán dương lời của hắn.

Quả thật, trước đó mình chỉ lo cần một ánh mắt của hắn liền hiểu bản thân mình cần phải làm gì, ngoan ngoãn ở một bên cực kỳ phối hợp trình diễn vẻ mặt thay đổi, tự nhiên không làm bộ. Thế cho nên lão hồ ly Mộ Dung Tô kia cũng đã bị hắn lừa rồi!

“Phong nhi liệu có khen thưởng gì không?” Phong Huyết Lân lại dính lên, gương mặt mong đợi, hẳn vì Phong nhi mà diễn màn kịch vui này, đúng là hy sinh không ít!

“Ừm... Ta nghĩ rằng...” Cổ Nhược Phong chống cằm làm ra vẻ suy nghĩ, làm như thật sự đang nghiêm túc nghĩ xem phải khen thưởng Phong Huyết Lân như thế nào.

“Nếu không...” Ánh mắt Cổ Nhược Phong sáng lên, rất có sức hút hỏi, “Từ nay đến hôm lại mặt Cổ gia tùy chàng chơi đùa?”

“Ta cân nhắc một chút...” Phong Huyết Lân sờ cằm, nhíu miệng cười quỷ dị, Cổ gia sao? Nghe nói Tam đại thế gia đều có không ít bảo vật...

Liếc thấy huyết sắc trong mắt Phong Huyết Lân tỏa sáng lấp lánh lộ ra đủ loại tính toán, Cổ Nhược Phong giật mình cảm thấy, Phong Huyết Lân này căn bản là chủ nhân bí mật của người chết không đèn mạng, rốt cuộc là ai nói Huyết Vương dễ bắt nạt chứ?!

“Chủ tử, nước đã chuẩn bị xong.” Si chẳng chặc xuất hiện trước mặt Cổ Nhược Phong, Si vĩnh viễn là đáng về quân gia đứng đắn, hoàn toàn đối lập với Mị.

“Ừm.” Cổ Nhược Phong gật gật đầu, ngược lại nhìn về phía Phong Huyết Lân. “Đi rửa sạch một chút đi.” Nàng biết lo Phong Huyết Lân là người cực kỳ ưa sạch sẽ, mặc dù trước kia bị người khi dễ, nhưng khi xuất hiện trước mặt nàng thì một thân gọn gàng sạch sẽ y phục không hề bụi bặm, khi bản thân mình đến gần hắn thì hắn giãy giụa kín đáo đến mức không thể nhận ra khiến cho nàng xác định chuyện này.

Mặc dù bây giờ dường như hấn càng ngày càng dính vào mình, đây cũng không phải là hiện tượng tốt! Tỷ như lúc đi đường trên người lại thêm mấy chục cân nặng, mà Cổ Nhược Phong nàng lại cực kỳ lười, lúc có khả năng, có thể nằm liền không ngồi, có thể ngồi tuyệt đối không đứng!

Phong Huyết Lân chán ghét nhìn tay của mình vừa ôm Ôn Vận Lan, lại nghĩ ban nãy bản thân mình cũng ôm Cổ Nhược Phong, lập tức lộ ra nửa gương mặt đen như đáy nồi: “Nàng cũng đi tắm.”

“Được.” Trả lời không chút do dự, nếu không phải muốn biết mục đích cuối cùng của Mộ Dung Tô là gì, cùng với “Hầu hạ” thật tốt cái gọi là mẫu phi của Phong Huyết Lân, nàng sẽ không để cho Phong Huyết Lân chạm vào Ôn Vận Lan!

Kéo Phong Huyết Lân vào phòng ngủ, phía sau bình phong đã để sẵn nước có nhiệt độ tám phần vừa phải.

Cổ Nhược Phong buông tay Phong Huyết Lân, đi tới ngăn tủ cầm y phục của hai người, để của Phong Huyết Lân ở một bên, bản thân mình thì đi ra ngoài.

“Phong nhi, chẳng lẽ nàng lqđ không tắm cùng ta sao?” Phong Huyết Lân vội nói, hấn cho rằng nàng đồng ý tắm cùng hấn... Trong nháy mắt trên khuôn mặt đã bị Cổ Nhược Phong gỡ mặt nạ xuống lúc ở cửa tràn đầy buồn bã, khiến cho người ta sinh lòng không đành.

Cổ Nhược Phong giứt giứt khoe miệng, quả quyết xoay người, đập cửa ra, phát tay áo thay Phong Huyết Lân đóng kỹ cửa phòng, mạnh mẽ thở ra một hơi, người này chính là yêu nghiệt!

Nước ấm áp khiến Cổ Nhược Phong thoải mái nheo mắt lại, miễn cưỡng tựa vào thùng tắm, đồng thời trong lòng suy nghĩ một chút xem cách phủ Huyết vương không xa có ôn tuyền hay không, nếu không thì xây dựng một suối nước nóng nhỏ cũng không tồi...

“Người nào?! Bảo vệ chủ tử!” Một tiếng gầm thét lo lắng, bên ngoài tiếng ầm ầm vang lên liên miên.

Cổ Nhược Phong từ trong bồn tắm đứng dậy, chỉ trong chớp mắt liền mặc xong quần áo chỉnh tề, phát tay mở cửa phòng, chỉ thấy ở bên cạnh, cửa chính phòng tân hôn Phong Huyết Lân đang ở đã rộng mở, mười mấy người áo đen đang điên cuồng tiến vào!

“Muốn chết!” Cổ Nhược Phong tiến lên trực tiếp ngăn cản người áo đen còn sót lại ở cửa phòng tân hôn, sát chiêu bén nhọn xuất ra.

Nàng không hề lo lắng cho Phong Huyết Lân ở bên trọng, căn cứ vào tình huống buổi sáng, chỉ bằng tốc độ của Phong lqđ Huyết Lân, muốn vượt qua người của hấn căn bản không tồn tại! Mặc dù Cổ Nhược Phong nàng được công nhận công lực thâm hậu, kiếp trước cũng chiến thắng người đứng đầu Huyết tộc sau trận đánh nhau sống chết, nhưng so với Phong Huyết Lân, nàng mới phát hiện ra những cái được gọi là thân vương Huyết tộc kia đều chẳng qua chỉ là một cái lưới mỏng mà thôi.

Si Mị Vồng Lượng cũng tham gia vào trận đánh nhau, khi còn sống công lực bốn con quỷ cũng không yếu, trải qua cải tạo của Cổ Nhược Phong, so với trước kia tốc độ nhanh hơn một bước! Mấy người vài ba lần liền giải quyết những cao thủ trong mắt người khác!

Chỉ là... Vì sao âm thanh trong phòng dường như không đứng?!

Cổ Nhược Phong bình tĩnh quay đầu lại, liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho nàng gần như hít thở không thông, Phong Huyết Lân giống như điều bị đứt dây bay từ trong phòng ra, chắc là có người tàn nhẫn đá một cước!

Si Mị Vồng Lượng sững sờ ngăn người, kinh ngạc nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi này, bọn hấn đã không dám xoay đầu nhìn Cổ Nhược Phong lúc này...

Có thể so sánh với tốc độ thuần di * của thân vương Huyết tộc, trong nháy mắt Cổ Nhược Phong đã đến bên cạnh Phong Huyết Lân, ôm eo hấn, một đôi mắt đen như mực gần như rỉ máu. “Ta muốn sống.” Âm thanh lạnh lẽo giống như dưới ba ngàn băng lạnh truyền tới

(*) thuần di: di chuyển tức thời.

Nàng muốn sống, vậy sẽ không cho phép lqđ một người chết!

Si Mị Vồng Lượng toàn thân là máu phóng vào trong phòng tân hôn, Lân chủ tử bị thương, Phong chủ tử nổi giận, bọn hắc lại không ngoan ngoãn nghe lời, sợ rằng phải hồn phi phách tán rồi!

Mà còn, Lân chủ tử là người có năng lực của bọn hắc sao?! Ánh mắt buồn rười rượi của bốn con quỷ quét qua căn phòng, mười mấy người áo đen phách lối kia, chết đến nơi còn không biết! Không, chết là giải thoát của bọn chúng!

Lượng bảo vệ cửa, Si Mị Vồng ba con quỷ bay thẳng vào trong đám người, bắt đầu hung hãn đánh một trận! Không thể chết được, nhưng Phong chủ tử chưa nói không thể bị thương!

Ngoài phòng, Cổ Nhược Phong cẩn thận lau chùi vết máu trên mặt Phong Huyết Lân, con mắt đỏ có thể so với Phong Huyết Lân, giọng nói không che giấu được run rẩy: “Thật xin lỗi.” Nàng đã từng nói sẽ bảo vệ hắc cả đời, nàng đã từng nói sẽ không để cho hắc bị thương! Vậy mà hôm nay mới qua một ngày, đã khiến cho hắc bị thương nặng như vậy!

“Khụ khụ...” Phong Huyết Lân kìm hãm lại khó chịu trong ngực, “Qua ngày hôm sau sẽ tốt.” Ngón tay thon dài gần như hoàn mỹ lướt qua gương mặt Cổ Nhược Phong, dường như muốn quét sạch tức giận tự trách của nàng.

“Ngoài mười bước công lực tự phong lqđ tỏa. Không nên tự trách, khụ khụ, ta sẽ, khụ khụ, đau lòng...”

“Vì sao không nói trước cho ta.” Tay Cổ Nhược Phong đặt ngang qua đầu gối Phong Huyết Lân, ôm lấy Phong Huyết Lân, đưa hắc vào trong căn phòng mình vừa tắm, phòng tân hôn không ở được.

Khóe miệng Phong Huyết Lân cong lên thành một đường cong đẹp mắt, trước kia hai người gần như một tác không rời, hướng chỉ mười bước? Chỉ là, hôm nay bị Phong nhi đối xử như vậy, cũng không phải hắc kiểm lỗi? “Quốc sư nói cho ta biết không được cách nàng ngoài mười bước, ta cũng vừa mới suy nghĩ cẩn thận.”

Cẩn thận đặt Phong Huyết Lân lên giường, Cổ Nhược Phong tức giận trừng mắt, không quá nửa giây, ngược lại đau lòng: “Ta sẽ không cách chàng nửa bước.” Nàng sẽ không cho người khác có thêm nửa phần cơ hội tổn thương hắc nữa!

(Tứ Nguyệt ngược ngừng chọc chọc ngón tay: Tiểu Phong, chính là người nói nửa bước? Vậy lúc tắm rửa thì làm thế nào?)

Cổ Nhược Phong: hơi ngẩn ra, ngay sau đó lạnh lùng nói: ai cần người lo?!

Phong Huyết Lân: ... Trộm vui vẻ... Thương tổn có giá trị, kiểm lỗi!)

37. Chương 37: Quỷ Có Biết Đau Lòng Không.

“Chủ tử, người đã xử lý tốt.” Si nơm nớp lo sợ đứng ở sau cửa hồi báo, không biết thương thế của Lân chủ tử thế nào.

Cho dù mới làm thủ hạ của Phong chủ tử hơn nửa tháng ngắn ngủi, nhưng chuyện mỗi ngày phải xử lý ước chừng còn ít hơn chuyện gặp được trong một năm. Vô luận gặp phải tình huống như thế nào, vẻ mặt của Phong chủ tử luôn là vân đạm phong khinh, luôn mang theo ý cười, tức giận gần như hoàn toàn cách biệt với nàng.

Nhưng khi gặp được Lân chủ tử, cảm xúc của Phong chủ tử có thể nói thiên biến vạn hóa*, ai dám động đến Lân chủ tử, người đó là tự đâm đầu vào chỗ chết.

*thiên biến vạn hóa: thay đổi hoàn toàn.

Hôm nay thì ngược lại, thích khách ban ngày vào Huyết Vương phủ, còn làm Lân chủ tử bị thương, Si nghĩ thế nào cũng cảm thấy cuộc sống của mình sau này sẽ vô cùng thâm hiểm...

Mà hiện tại, điều quan trọng nhất, là làm thế nào để dập tắt lửa giận của Phong chủ tử, hẳn cũng không bỏ qua đôi mắt gần như rỉ máu của Phong chủ tử, Phong chủ tử sẽ không chết đó là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, mà Phong chủ tử lại giận đến như vậy, có thể thấy được địa vị của Lâm chủ tử trong lòng Phong chủ tử chỉ cao hơn chứ không thấp hơn...

Lúc này Cổ Nhược Phong đang rửa sạch miệng vết thương rất sâu trên người Phong Huyết Lâm, nghe được Si hỏi báo, lửa giận trong nháy mắt lại tăng lên, rất tốt, tạm thời không nói những người đó là ai phải tội, mục đích là gì, tóm lại, nàng nhất định phải dạy dỗ bọn họ thật tốt, khiến cho bọn họ cảm thụ sâu sắc một chút, hậu quả của việc trêu chọc Phong Huyết Lâm là gì!

“Lấy y phục đến đây.” Nàng đã nói qua sẽ không rời khỏi Phong Huyết Lâm nửa bước.

Si nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong lòng thầm nghĩ, cũng dự đoán những khả năng có thể xảy ra trước, cảm y phục sạch sẽ trong tay đưa đến trước mặt Cổ Nhược Phong: “Chủ tử.”

Cổ Nhược Phong cầm lấy y phục, cũng không ngăn đầu lên: “Ra ngoài đi.” Toàn bộ Huyết Vương phủ đều do tứ quý Si Mị Vồng Lượng an bài, thế nhưng hôm nay lại để cho thích khách xông vào như vậy, bọn họ nên tự kiểm điểm lại mình một chút!

Si cung kính lui ra ngoài, cho dù chuyện này có như thế nào cũng là bọn họ sai, mới đến Huyết Vương phủ ngày thứ hai, bọn họ mới bắt đầu giải quyết đến vấn đề an toàn của Huyết Vương phủ, vốn tưởng rằng dựa vào năng lực của nhóm người bọn họ cộng thêm công lực của hai vị chủ tử sẽ không có ai đánh lại được, không vẫn không thoát khỏi cạm bẫy như vậy!

“Si...” Tam quý Mị Vồng Lượng đều đứng ở cửa, áy náy nhìn Si vì bọn họ mà đi ngăn chặn lửa giận của chủ tử, ánh mắt ham chứa cảm kích, ánh mắt kia của chủ tử không có người nào có thể chịu được...

“Tốt, chúng ta ở chỗ này chờ đi, không cần làm ra sai lầm gì hết. Nếu không...” Si khoát tay.

“Nếu không chính chúng ta cũng sẽ không tha thứ ỉn.” Mị vẫn cười toe toét nghiêm túc nói, chủ tử đối với mình có ơn tri ngộ, vậy mà mình lại khiến cho nàng thất vọng, nếu chuyện này phát sinh một lần nữa, cho dù chủ tử không nói, hẳn cũng sẽ tự sát để tạ tội!

Ba người còn lại gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, âm thầm nắm chặt quả đấm, không thể khiến cho chủ tử thất vọng!

Không bao lâu, Cổ Nhược Phong đỡ Phong Huyết Lâm đi ra, hai người cũng đã đổi y phục sạch sẽ, mà Phong Huyết Lâm lại càng không nhìn ra một chút ngoại thương* nào!

*ngoại thương: vết thương bên ngoài.

Không thể không nói năng lực chữa trị vết thương của Phong Huyết Lâm sau mười mấy năm bị bắt nạt kia dĩ nhiên đã đạt tới đỉnh cao, lại thêm thuốc trị thương tốt nhất của Cổ Nhược Phong, xem ra bên ngoài đã không có vết thương nữa rồi.

“Đi thôi.” Cổ Nhược Phong ra hiệu cho Si dẫn đường, ba người Mị Vồng Lượng đi theo sát ở phía sau, cúi đầu thấp xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ánh mắt không dám tùy ý nhìn loạn, chuyện cười, bây giờ ai dám nhìn chủ tử, áy náy trong lòng cũng sắp chìm chết mình, hơn nữa, còn không trực tiếp đi đầu thai rồi sao?

Trong lòng Cổ Nhược Phong biết bọn họ tự trách, nhưng cũng không mở miệng an ủi, việc này đích thực là bọn họ nên chịu, Cổ Nhược Phong nàng không cần thủ hạ phế vật!

Chỉ trong một ngày, địa lao Huyết Vương phủ đã được xây xong, nhà giam chế tạo bằng mộc thép, cho dù là đao kiếm cũng không chém đứt!

Mười mấy chiếc giá gỗ chữ thập trói mười mấy người máu me khắp người, một người áo đen gần như thoi thóp, ăn xong Nhuyễn Cân Tán, bọn họ ngay cả sức lực để cắn lưỡi tự vẫn cũng không có.

Cổ Nhược Phong hài lòng nhìn kiệt tác của tứ quý Si Mị Vồng Lượng, sắc mặt vốn u ám bởi vì những người đó phải chịu tra tấn mà giảm bớt một chút. Ngồi xuống trên ghế đệm da hổ ở chính giữa, lôi kéo Phong Huyết Lâm ngồi ở trên chân mình, vòng tay qua eo Phong Huyết Lâm, để cho đầu hắn thoải mái tựa vào vai

mình, lqđ hiện tại cho dù ngoại thương của Phong Huyết Lân đã tốt, nhưng nội thương chưa lành, thân thể còn suy yếu, dĩ nhiên là Cổ Nhược Phong không nỡ để cho hắn chịu một chút mệt nhọc, một đường đi tới đây cũng là dùng nội lực đỡ hắn, làm cho hắn gần như không phí một chút sức lực. Mà Phong Huyết Lân lại cực kỳ vui vẻ, hắn mặc kệ vấn đề mặt mũi, vấn đề khí phách nam tử, chỉ cần có thể thân mật với Phong nhi như vậy, hắn cầu còn không được.

“Bắt đầu.” Cổ Nhược Phong nắm nghía ngón tay của Phong Huyết Lân, cảm nhận được nhiệt độ ở những ngón tay kia vì mất máu mà trở nên băng lạnh, lông mày không vui nhăn lại, nắm chặt tay Phong Huyết Lân, không ngừng vận chuyển nội lực vào trong đó.

Mà bên kia, lqđ tứ quý Si Mị Vồng Lượng bắt đầu làm công việc của bọn hắn. Nửa tháng đi theo bên người Cổ Nhược Phong, dĩ nhiên tứ quý đã được truyền lại hàng loạt cách tra tấn, khi hỏi đến loại hình cụ nào trong tay đều không chút do dự liền nói ra, trong đó Vồng là người giỏi nhất!

Cho nên, trận tra khảo này là do Vồng thi hành, Si Lượng lấy hình cự, tất cả đều được dọn xong.

Còn lại Mị bị Cổ Nhược Phong sai đi chuẩn bị cơm chiều. Dành nhiều thời gian ở trong cung như thế, thêm tắm rửa tranh đấu, sớm đã đói bụng. Tuy nhiên Phong Huyết Lân chỉ đêm trắng tròn mới có thể cảm thấy đói khát, nhưng Cổ Nhược Phong vẫn đối đãi với hắn như người bình thường, nên lúc ăn cơm vẫn ăn cơm, bằng không đói bụng, ai sẽ bồi thường cho nàng?

Vọng giữ tên thủ lĩnh đã đá một cước vào mặt nạ của Phong Huyết Lân, ban ngày ban mặt tới Vương phủ ám sát không nói, còn mặc một thân quần áo đen, nói rõ mình là thích khách, đây không phải là kẻ ngu thì là cái gì?

Vô công khá lắm sao, Huyết Vương tiến vào dễ như vậy sao? Lân chủ tử dễ trêu chọc như vậy sao?

Vồng nghĩ bởi vì Lân chủ tử bị thương, Phong chủ tử tức giận, nghĩ lại liền cảm thấy phần hận, người lúc nào không tới, lại cố tình nhắm lúc này! Tứ quý bọn hắn một ngày bận đến muộn, bọn hắn tìm nhiều thị vệ như vậy đến Huyết Vương phủ dễ dàng lắm sao! Ban ngày huấn luyện, nên tối đến bảo vệ nơi này! Vậy Lân chủ tử sẽ không bị thương rồi, hắn có thể không nổi giận sao!

“Bốp!” Không nói một câu, tàn nhẫn quất xuống một roi, Vồng tức giận, người trêu chọc ai không được, lại cứ chọc Lân chủ tử, còn dám làm hắn bị thương!

“Bốp!” Lại quất một roi nữa, gương mặt Vọng tối đen, Lân chủ tử là người người có thể đá sao? A?! Không biết Lân chủ tử là bảo bối của Phong chủ tử sao? Người nghĩ người là ai?

“Bốp!” Lại tiếp tục quất lên roi thứ ba! Vọng nhếch miệng, tiếp tục không nói một lời, hắn tức giận nha! Hắn thành quỷ dễ lắm sao! Mấy người các người không muốn chết tử tế lại chạy tới Huyết Vương phủ gây sự, có biết tứ quý bọn hắn sẽ đau lòng hay không! Sắc mặt Phong chủ tử không tốt, bọn hắn sẽ áy náy, trong lòng áy náy sẽ không thoải mái, quỷ không thoải mái hậu quả là cái gì người có biết không!

38. Chương 38: Mở Thanh Lâu Được Chữ

“Chủ tử.” Mị bụng trên tay một đĩa điểm tâm tinh xảo vừa mới được làm ra lò.

Cổ Nhược Phong tiếp nhận, một tay nắm chặt tay kia của Phong Huyết Lân, một tay khác lấy một khối điểm tâm đưa tới bên miệng Phong Huyết Lân, hết sức quan tâm, tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng với hình phạt phía đối diện.

Phong Huyết Lân thuận theo há miệng cắn một miếng, gật đầu một cái: “Mùi vị không tệ, nàng cũng nếm thử một chút đi.” Cũng lấy một miếng điểm tâm đưa đến miệng Cổ Nhược Phong.

Vồng đưa lưng về phía hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, khoe miệng giật giật, rất muốn quăng ném roi đi đến ngồi xổm ở góc tường, đây chính là chênh lệch đối xử mà...

Suy nghĩ một chút, lại quất một roi lên trên người áo đen, cái này còn không phải do bọn hắn hại! Nếu không, bốn con quỷ bọn hắn có thể ngồi bênh chân ăn điểm tâm rồi, không cần phải làm cu li ở chỗ này!

Hắc y nhân chỉ muốn thổ huyết, có người lại cứ lần qua lần lại như vậy sao? Bắt được người không phải đều trực tiếp hỏi thẳng sao? Bọn hắn lại đảo ngược, trước tiên hung hăng đánh một trận, dứt Nhuyễn Căn Tán, hôm nay vừa tới không nói hai lời liền trực tiếp đánh người! Coi như hắn có muốn nghĩ cách cũng không nghĩ được!

Rốt cục, Vồng hít một chút khí, từ từ mở miệng hỏi: “Người nào phái các người tới?!” Giọng điệu này giống như là ban ơn cho bọn hắn.

“Ta...” Chết cũng sẽ không nói!

“Người chết cũng sẽ không nói đúng không?” Vồng không đợi hắn mở miệng, thay hắn nói lời này, “Thật ra người không nói chúng ta cũng biết là ai.” Nhẹ nhàng thoải mái, giống như đang nói việc nhà, lại khiến cho hắc y nhân cảm thấy kinh hãi, làm sao có thể, hắn tự cho là trên người hắn không mang bất kỳ thứ gì chứng minh thân phận.

“Đại gia ta liền từ từ nói cho người biết, người, tạm thời sẽ không chết.” Vồng kéo ra một khuôn mặt tươi cười, giống như gió xuân thảng ba ầm ập, trên mặt liền viết: Yên tâm đi, yên tâm đi, chúng ta sẽ không giết người.

Không chờ hắc y nhân phục hồi lại tinh thần từ trong vui sướng, Vồng liền duỗi tay quỷ ra, một khối thiêu đốt “xì xì” vang lên thanh sắt nóng trực tiếp dán lên trên vai hắc y nhân, trong nháy mắt liền đem da hòa tan, khảm vào trong thịt, cùng máu tươi, vô cùng thâm thắm.

“A!” Hắc y nhân không thể tin được một giây trước người này còn nói tốt với mình, vậy mà một giây sau lại tàn nhẫn như vậy! Xương cốt đau đớn khiến cho hắn gần như co quắp!

“Thế nào, tư vị này không tệ chứ?” Khuôn mặt Vồng vẫn tươi cười như cũ, ôn nhu không chịu được. Dám xuống tay với Lâm chủ tử, đây chỉ mới bắt đầu bị kịch của người!

“Người...” Hắc y nhân căm thù nhìn Vồng, dường như nói, nếu có một ngày người rơi vào trong tay của ta, ta sẽ làm cho người sống không bằng chết!

Nhìn là hiểu này không có khả năng uy hiếp, Vồng xì khê một tiếng, khinh thường. Hắn đã là người chết, khi còn sống lại càng nhìn thấy không biết bao nhiêu uy hiếp như vậy, chẳng qua chỉ là vùng vẫy trước khi chết mà thôi. Thanh sắt nóng trong tay không ngừng, đổi nơi ấn, giống như Hắc y nhân kia chính là một khối vải trắng, mà hắn giống như một đứa trẻ hiếu kỳ vừa mới bắt được con dấu của mình, lần lượt in một cái, hơn nữa mỗi lần đều hoàn hảo rơi vào chỗ đau nhất trên huyết!

Trong địa lao có tiếng gào thét thê lương của Hắc y nhân, cùng với mùi cháy khét...

Cổ Nhược Phong nhíu mày, liếc mắt nhìn phía đối diện, bộ dạng này có phải ăn cái gì cũng không tốt cho thân thể hay không?

Cuối cùng làm như xác định gặt đầu một cái: “Nơi này tiếp tục.” Dứt lời, ném đĩa điểm tâm trong tay cho Mị, đỡ Phong Huyết Lâm đi ra khỏi địa lao, dĩ nhiên để lại ười mấy hắc y nhân trong phòng kia run rẩy một phen.

“Đây chỉ là bắt đầu...” Trên gương mặt tuần tú của Vồng lộ ra một nụ cười ác ma, đây mới chính là hắn, tàn nhẫn mà khát máu! Dám động đến người chủ tử, không có một cái kết cục tốt...

Sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối sầm xuống, thiên sảnh đã dọn xong một bàn đồ ăn, yên lặng ở nơi này chờ chủ nhân tới.

Cổ Nhược Phong tùy ý chọn một cái ghế tốt, tiếp tục ôm lấy Phong Huyết Lâm như ở địa lao, cúi mắt xuống chia thức ăn, cẩn thận dứt đến miệng Phong Huyết Lâm.

Si ở một bên cúi đầu thấp báo cáo chuyện tình mình tra được: “Chủ tử, những người hôm nay tới là ám vệ do Thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc phái tới, mục đích là muốn giết chủ tử, cướp Kinh Vũ cấm.”

Khi vừa mới phát hiện Hắc y nhân, hắn liền phái mất tiểu quỷ không có công lực gì đi điều tra việc này. Quỷ có một cái ưu đãi - - người không nhìn thấy. Cho nên, muốn lấy được tin tức tư liệu gì đều cực kỳ

thuận tiện.

“Phu quân muốn xử trí thế nào?” Cổ Nhược Phong cầm lấy một cái khăn sạch sẽ, cẩn thận lau đi thức ăn thừa trên miệng Phong Huyết Lân.

“Tiêu diệt chứ?” Phong Huyết Lân nghiêng đầu suy nghĩ, cực kỳ vô tội hỏi, biểu tình thật là cực kỳ vô tội nha...

Cổ Nhược Phong khẽ chau mày: “Có lợi cho các nàng quá hay không?”

“Vậy Phong nhi nói nên làm cái gì bây giờ?” Phong Huyết Lân đưa tay cầm lấy đũa gấp thức ăn cho Cổ Nhược Phong. Nàng còn chưa có ăn cơm chiều.

“Ta nghe nói địa vị của Bách Hoa sơn trang ở trong giang hồ không tệ.” Nói xong, liền ăn miếng cá hấp mà Phong Huyết Lân vừa gấp cho nàng.

“Ừ, coi như có chút danh tiếng.” Phong Huyết Lân khẽ chuyển động hai mắt, đã biết ý nghĩ của Cổ Nhược Phong. Nếu nàng nghĩ muốn, vậy liền hủy đi thôi.

Khóe miệng Si không tự chủ được giật giật vài cái, Bách Hoa sơn trang, là một trong ba đại sơn trang của Thiên Phượng, giang hồ ai dám trêu chọc, ngay cả hoàng đế tam quốc cũng phải nể tình, vậy mà ở trong miệng chủ tử chỉ là... có chút danh tiếng...

“Còn nghe nói Bách Hoa sơn trang có không ít tiền bạc?” Cổ Nhược Phong nuốt xuống miếng cá hấp, lần nữa xác nhận.

“Ừ, quả thật là có chút của cải.” Dùng đũa gấp chút rau xanh nhét vào trong miệng Cổ Nhược Phong.

Si xoa xoa trán đồ mồ hôi (được rồi, hẳn thừa nhận hẳn không có chảy mồ hôi...), mặc dù Bách Hoa sơn trang không có nhiều vàng bạc tài bảo như thiên hạ đệ nhất thủ phủ Vũ Văn sơn trang, nhưng cũng có thể so sánh với quốc khố mà...

“Còn có, ta nghe nói người của Bách Hoa sơn trang đều có diện mạo không tầm thường?” Cổ Nhược Phong không ngừng cố gắng.

“Ừ, bề ngoài cũng nhìn được.” Rốt cục Phong Huyết Lân cũng nhìn thẳng vào mắt Cổ Nhược Phong, nàng hỏi cái này là muốn làm gì?

“Phu quân, chúng ta mở thanh lâu được chứ?!” Cổ Nhược Phong cực kỳ hưng phấn dò hỏi.

Cầm Si sắp dài đến ngực rồi, hẳn rất muốn biết phải làm gì? Dáng dấp người bên trong Bách Hoa sơn trang cũng không tệ, nhưng tính khí lại thanh cao kiêu ngạo, muốn các nàng đi tiếp khách... Si nghĩ đến đây không khỏi rung mình một cái, vấn đề lớn nhất là, chuyện này không thể để ấy con quỷ bọn hắn đi làm?

39. Chương 39: Ngày Lại Mặt Phải Đúng Giờ Ngọ

Editor: Dung Sa

Bởi vì nội thương của Phong Huyết Lân nghiêm trọng, Cổ Nhược Phong dứt khoát để cho hắn nằm ở trên giường cả ngày, nào là súc miệng rửa mặt hay là ăn cơm ăn canh, một mình Cổ Nhược Phong ôm lấy mọi việc, sau khi phòng tân hôn được sửa sang lại lần nữa chỉ có tứ quý Si Mị Vồng Lượng mới có thể đem đồ đi vào.

“Chủ tử, nàng ta đã tỉnh.” Về mặt Mị chứa ý cười nhìn Cổ Nhược Phong, giống như đang chờ quyết định của nàng.

“Hầu hạ cho tốt, ngàn vạn lần đừng để chết.” Cổ Nhược Phong nhấn mạnh hai chữ hầu hạ, Ôn Vận Lan, nàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy! Nàng đã nói, người nào đã từng tổn thương Phong Huyết Lân, chết, chính là sự giải thoát.

Nàng muốn cả đời nàng ta chịu hết hành hạ, để cho nàng ta mở to mắt ra nhìn đứa con trai mà mình ghét bỏ muốn tự tay bóp chết sống hạnh phúc như thế nào, còn có....Lật đổ người mà nàng ta dựa dẫm! Lúc này Mộ Dung Tô không thêm điểm xia tới sống chết của nàng ta, đã làm cho nàng ta khó chịu đi, người phụ nữ này, Cổ Nhược Phong cũng không cho là một người có thể tự tay giết chết đứa con của mình sẽ hiểu được như thế nào là tình yêu! Cho dù hiểu, đó cũng là thứ tình yêu được xây dựng trên quyền lợi!

Mà chuyện Cổ Nhược Phong nàng cần làm, chính là thỉnh thoảng ột chút hi vọng, sau đó làm cho nàng ta thất vọng, từng bước một làm cho nàng ta sa vào nơi tuyệt vọng vạn kiếp bất phục! Muốn nàng ta nhìn tận mắt người ngồi lên vị trí mà nàng ta vẫn muốn leo lên là người nàng ta hận nhất, để cho nàng ta chừng kiến cái người gọi là yêu thương nàng ta nhất vứt bỏ nàng ta, khinh thường nàng ta, coi rẻ nàng ta, lợi dụng nàng ta như thế nào!

Mị vừa lòng thỏa ý bỏ đi, hẳn thích nhất là làm những chuyện này, nhất là lôi kéo Vồng cùng làm!

Xoay người, nhìn thấy Phong Huyết Lân muốn tự mình xuống giường, cổ Nhược Phong vội vàng chặn ngang đề hấn lại: “Nội thương của chàng chưa lành, không cho phép xuống giường!”

Phong Huyết Lân hơi nhú đầu lông mày, lúc trước tại sao hẳn không phát hiện ra Phong nhi còn có bản lãnh “Gà mẹ” như vậy? Một ngày hôm nay, nàng đã nói lời này không dưới 20 lần!

Lấy năng lực của hẳn chữa khỏi nội thương, cộng thêm được vật cao cấp của Cổ Nhược Phong, thời gian xấp xỉ một buổi tối là khỏe rồi.

Hôm nay, nhìn này trời chiều từ từ hạ xuống, Phong Huyết Lân tỏa ra một cảm giác vô lực, thật sự hẳn đã không sao.

Ngoan ngoãn nằm lại trên giường: “Ngày mai chính là ba ngày lại mặt.”

“Ừ.” Cổ Nhược Phong đem chăn đắp lên trên người Phong Huyết Lân.

“Hôm qua nàng đã đáp ứng ta, đi theo ta đến Cổ gia chơi đùa.” Đây chính là hẳn hy sinh không nhỏ để đổi được!

“Ừ.” Về tới góc chăn.

“Nhưng ta không biết chơi như thế nào.” Phong Huyết Lân bệt bệt miệng, một bộ dạng bị uất ức.

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong giắt giắt khoe miệng dưới: “Thích chơi thế nào thì chơi thế đó.” Hẳn mà không biết chơi đùa như thế nào sao? Còn nữa, đừng dùng ánh mắt nai con này nhìn chòng chọc, đâm đâm vào nàng có được hay không? Ông trời ơi, tới đây sét đánh làm nàng hôn mê đi....

“Nàng nói thật?” Phong Huyết Lân xác định lại một lần nữa, đáy mắt sâu thẳm là nồng nặc tính toán.

“Dạ! Nói thật!” Cổ Nhược Phong đưa tay phải ra nhẹ nhàng bấn cái trán Phong Huyết Lân một cái, sau đó cầm một quyển sách lên xem, nằm nghiêng ở cạnh ngoài của hẳn

Bên ngoài Huyết Vương phủ, trên đường phố, trong quán trà, khách trong chiến tranh.

Chỉ cần nơi nào có người thì có giang hồ.

Nơi có giang hồ thì có phân tranh.

Nơi có phân tranh thì có. Bất quá.

“Nghe nói ngày hôm trước Huyết Vương phi ra tay giết Tân Khoa Trạng Nguyên Văn Thanh a!”

“Ai ~ vậy thì có cái gì! Hôm qua hoàng thượng còn triệu Huyết Vương và Huyết Vương phi tiến cung tạ ơn!”

“Dạo này Hoàng thượng làm sao vậy? Cứ để mặc Huyết Vương phi âm ỉ?”

“Chẳng lẽ Huyết Vương được sủng ái rồi hả?”

“Ai biết được, nói cho các người biết a, ngày hôm trước ở lễ hội Vân Hồ, thuyền thứ mười kia nhất định là của Huyết Vương phủ! Tối hôm qua ta đã đi nhìn rồi, trên đó khắc dấu hiệu của Huyết Vương phủ!”

“Vậy thì có cái gì! Khinh Vũ cầm ở lễ hội Vân Hồ cũng do Huyết vương phi lấy đi!”

“Lấy đi? Dựa vào cái gì? !”

“Đó là Huyết Vương phi thắng!”

“Thắng? Làm sao có thể, Cổ Tiểu Tứ không phải vô tài vô đức, là một kẻ điên cái gì cũng không biết sao?”

“Cắt! Người vàng đầu sao! Hôm trước đại hôn nàng ta còn mang theo Huyết Vương đập gãy xương vai người trên một con phở!”

“Lão già bán đậu hũ nhà bên cạnh ta len lén đếm một phen, toàn bộ 132 người a!”

“Ai ~ các người nói một chút, ngày mai không phải ba ngày lại mặt của Huyết vương phi sao?”

“Đúng vậy a, lặng lẽ nói cho các người biết một tin, cháu gái của ta đang làm nha hoàn tại Cổ gia nói, Huyết Vương phi ở Cổ gia bị các tiểu thư khác khi dễ không ít”

“Còn có chuyện như vậy?”

“Thật, trước khi Huyết Vương phi xuất giá còn rất mạnh miệng với bọn họ, nghe nói làm các vị tiểu thư kia tức giận không nhẹ !”

“”

“”

Cuối cùng, ba ngày lại mặt mà mọi người trong kinh thành đang mong chờ của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cũng đã đến....

Sáng sớm, tứ quý Si Mị Vồng Lượng đã cung kính đứng ở cửa tân phòng Cổ Nhược Phong, đôi tay dưới tay áo của tứ quý hơi có chút run rẩy, đáy mắt để lộ ra mơ hồ mong ngóng. Bất quá, Cổ Nhược Phong chưa dậy, bọn họ sẽ không vượt qua khuôn phép đi gõ cửa, từ trước đến nay chủ tử luôn đúng giờ, chuyện nàng cần làm không người nào có thể ngăn cản!

Cổ Nhược Phong ngủ thẳng một giấc đến trời sáng, Phong Huyết Lân nhàm chán đưa tay miêu tả gò má, bây giờ rốt cục nàng cũng hiểu vì sao hôm qua Phong Huyết Lân “N” lần muốn xuống giường, thì ra mùi vị nằm cứng ngắt trên giường thật không dễ chịu a!

“Cũng cảm nhận được rồi hả?” Phong Huyết Lân nhắm mắt lại hưởng thụ Cổ Nhược Phong khe vuốt, miệng hơi cười.

“Chàng xem như...Được tiện nghi rồi còn ra về?” Cổ Nhược Phong nhú mày. Hôm qua nàng vẫn còn sợ nội thương hấn chưa lành, được rồi, nàng thừa nhận nàng quan tâm quá độ rồi.

“Ha ha. Thời gian không còn sớm.” Phong Huyết Lân mở mắt, huyết mâu trong tròng để người ta biết hấn đã thức dậy lâu rồi.

“Đúng vậy a, thời gian không còn sớm” Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn trời sáng trưng bên ngoài một chút, “Tối đây, ta giúp chàng mặc y phục.”

Đến khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân chải chuốt xong xuôi, lúc bước ra cửa phòng, Diễm Dương treo trên cao, đã gần giờ Ngọ

Cái trán của Si Mị Vồng Lượng nổi ba vạch đen, chủ tử có dám chậm trễ thêm một chút nữa hay không?

Cửa Huyết Vương phủ, xe ngựa tinh xảo, hai con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, nhìn không hề thua kém xe ngựa của bất kỳ hoàng tử nào!

Bên trong xe, rộng rãi thoải mái, gối êm oặt, bàn nhỏ bánh ngọt, thậm chí còn bày biện điểm tâm thường ngày của Cổ Nhược Phong!

Phong Huyết Lân đỡ Cổ Nhược Phong bước lên xe ngựa, theo sát mà lên, Si Mị Vồng Lượng dẫn dắt một đám thị vệ Huyết Vương phủ được huấn luyện tốt chậm rãi hùng dũng đi về hướng Cổ gia.....

Lúc này cửa chính Cổ gia, gia chủ Cổ gia Cổ Hạo Nhiên dẫn cả đám thê thiếp con cái đã sớm chờ đến sốt ruột

“Cha, vì sao chúng ta phải ở chỗ này chờ một người điên? !” Rốt cuộc Cổ Nhược Ly không nhận được bộc phát, nàng không hiểu, không phải chỉ là một kẻ điên sao? Vì sao cả nhà phải ở cửa chính đợi hai canh giờ!

“Đúng vậy a cha, trẻ như vậy rồi, Tứ muội có lẽ không đến đâu. Dù sao, nàng.” Là một người điên! Tại sao phải chờ một người điên lâu như vậy! Cổ Nhược Dao luôn luôn an tĩnh nhu thuận cũng không đồng ý lên tiếng, đôi mắt thâm sâu hiện lên một tia ác độc, không phải chỉ là một kẻ điên sao? Lại dám để cho đại tiểu thư Cổ gia, con của vợ lớn như nàng ở tại cửa ra vào chờ hai canh giờ! Có tin hay không.

“Lão gia, Dao nhi nói không sai, có lẽ Cổ Nhược Phong sẽ không tới, từ trước đến giờ nàng điên điên khùng khùng.” Thượng Quan Mạn Nhu tiếp lời Cổ Nhược Dao

“Phụ đạo nhân gia! Các ngươi biết cái gì!” Cổ Hạo Nhiên không vui hung ác trừng mắt nhìn bọn họ một cái. Cổ Nhược Phong thay đổi bọn họ không nhìn thấy sao? ! Nàng ở trên lễ đường đại hôn giết tân Trạng Nguyên Văn Thanh, hoàng thượng cũng không truy cứu một tiếng, ngày thứ hai còn để cho bọn họ vào cung tạ ơn, bình an trở về Huyết Vương phủ! Điều này chứng minh cái gì? Tâm tư của hoàng thượng khó dò, không ai có thể bảo đảm tiếp theo người muốn làm cái gì!

Hôm nay Huyết Vương phủ thật đúng là không thể đắc tội rồi!

“Lão gia, lão gia, đến rồi, đến rồi!” Gã sai vặt đi nghe ngóng phía trước vội chạy tới, trong mắt còn có kinh ngạc không thể tin!

40. Chương 40: Thầy Tướng Số Nói

Editor: Dung Sa

Đội ngũ chậm rãi mà đến, phía trước là bốn con ngựa cao to phân thành hai hàng mở đường, thị vệ Huyết vương phủ sắc mặt nghiêm cẩn ngồi phía trên, nghiêm chỉnh huấn luyện, ngay sau đó là hai con ngựa màu đỏ thẫm tinh khiết rực rỡ lôi kéo buồng xe lịch sự tao nhã, nối tiếp lại là bốn con ngựa phân thành hai hàng, phía sau nữa là hai mươi mấy thị vệ đi bộ theo! Phô trương như vậy, tuy không phải rất nhiều người, nhưng so với bất kỳ nữ tử nào lại mặt cũng khí thế hơn.

Những thị vệ kia vốn là tứ quý Si Mị Vong Lượng và Cổ Nhược Phong lúc còn ở Cổ gia tìm người huấn luyện nửa tháng, mỗi người vốn có bản lãnh của mình, Huyết Vương phủ không cần phê vật! Lại trải qua nửa tháng được ma quỷ huấn luyện, bọn họ có thể nói là lấy một chọi mười!

Đáy mắt Cổ Hạo Nhiên xẹt qua suy nghĩ sâu xa, Huyết Vương thật sự được sủng ái rồi hả? Hay hoàng thượng chỉ ngụ ý trang mà thôi?

Đáy mắt tam tỷ muội Cổ Nhược Dao, Cổ Nhược Ly Cổ Nhược Kỳ không che giấu được hâm mộ đồ kị thù hận, chỉ là sau đó thì trở nên khinh thường, Huyết Vương khát máu ai không biết? Cổ Nhược Phong gả đi thì tối đa cũng sống nửa tháng mà thôi, có cái gì tốt mà phách lối!

Trong lúc mọi người nhao nhao nghi vấn, đội ngũ đã đến cửa chính Cổ gia.

Bên trong xe, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ăn uống no đủ, thanh thoi thanh thoi, hoàn toàn không đem người bên ngoài để ở trong lòng!

Đội xe đậu vững vàng đã thêm khoảng thời gian uống cạn nửa ly trà, mọi người thiếu chút nữa giận dữ mà bỏ đi, Cổ Nhược Phong mới vén rèm xe lên, nắm tay Phong Huyết Lân trèo xuống.

Một áo đen lộng lẫy, Mạn Châu Sa Hoa rườm rà nhưng xinh đẹp uyển chuyển, mái tóc đen nhánh buộc lên đơn giản, cả người không nói ra được ưu nhã cao quý.

Mà Huyết Vương bên cạnh lại hồng y bao quần toàn thân, đây đúng là chế tạo từ Băng Tầm Tơ! Tóc dài xõa tùy ý, mặt nạ màu bạc ghé vào trên mặt thần bí hoa lệ, con mắt màu ngọc lưu ly đỏ khê chuyển động, phong lưu bất tận, một đám nữ nhi Cổ gia nhìn mà ngây người.

Cổ Hạo Nhiên nhìn trang phục của hai người, lại nhìn thị vệ bên cạnh đối với Phong Huyết Lân tôn kính vô cùng, bây giờ trong lòng càng thêm khẳng định, Huyết vương này chỉ sợ là thật sự được sủng ái rồi!

Ở trong cung hán cũng có không ít tai mắt, ngày hôm trước Huyết Vương vào cung tạ ơn, hoàng thượng thậm chí dẫn bọn họ vào tòa cung điện mà chưa bao giờ cho người ta tiến vào! Hơn nữa, lúc Huyết Vương đi ra trong ngực còn ôm một nữ tử, mặc dù không nhìn thấy ngay mặt, nhưng cũng thấp thoáng là một mỹ nhân tuyệt sắc! Không biết có phải là hoàng thượng thưởng cho hán hay không!

“Thảo dân tham kiến Vương Gia!” Cổ Hạo Nhiên chậm rãi quỳ gối xuống, mặc dù Cổ gia của hán có lớn hơn nữa, cũng là một kẻ thảo dân, có lẽ hoàng thượng vì gia nghiệp của hán nên kiêng kị hán vài phần, nhưng nếu như thực sự chộc giận, Trương gia và Trình gia luôn muốn thấy Cổ gia sớm đóng cửa. Hoàng thượng, là người chuyện gì cũng làm ra được!

Cổ Nhược Phong kéo tay Phong Huyết Lân, nhu thuận tựa vào ở một bên, trông mắt thỉnh thoảng còn khiêu khích Tam nữ Cổ gia ở phía đối diện, nàng đã sớm thấy ba người bọn họ nhìn Phong Huyết Lân bằng ánh mắt khó chịu!

Cổ Hạo Nhiên quỳ xuống, những người còn lại của Cổ gia không cam tâm nhưng cũng phải quỳ xuống theo!

Đợi cho tất cả mọi người ôm theo một bụng tức giận quỳ trên mặt đất, cuối cùng Phong Huyết Lân giống như là phục hồi tinh thần: “Cổ gia chủ mau đứng dậy! Người là nhạc phụ của Bồn vương, quỳ Bồn vương.” Đó cũng là chuyện đương nhiên!

Chỉ là, lời này nói như bình thường, nhưng nghe vào trong tai người khác thì không phải như vậy, trong lòng Cổ Hạo Nhiên có chút tức giận, nhớ lại mười mấy năm qua hán chưa bao giờ bị đối xử như vậy, cho nên vừa rồi có chút ngu ngơ không kịp phản ứng.

“Tạ vương gia!” Cổ Hạo Nhiên đứng lên, mới vừa rồi hán là thảo dân, hiện tại hán là nhạc phụ của Vương gia rồi!

“Phong nhi, vì sao hôm nay lại tới trễ như vậy?” Giọng nói nghiêm túc chính là điển hình của Nhất Gia Chi Chủ, đúng, là Nhất Gia Chi Chủ, không phải là một người cha lên tiếng.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong có chút châm biếm mơ hồ không thể nhận ra, thế nào, thật sự xem mình là người cha?

“Trễ sao? Hôm qua ta còn đặc biệt tìm thầy tướng số, hán nói hôm nay lại mặt phải đúng giờ Ngọ.” Cổ Nhược Phong vẽ mặt vô tội, giả bộ, ai không biết?

“Thầy tướng số?” Cổ Hạo Nhiên hết chỗ nói rồi, mặc dù hán đã sớm biết nữ nhi này chính là một người điên, chuyện gì cũng làm được.

“Vậy tại sao không phái người đến thông báo một tiếng?” Làm cho nhiều người như vậy đứng đợi mặt trời hai canh giờ a!

“Phái người? Phu quân, chàng không phái người đi sao?” Cổ Nhược Phong vô cùng thuần khiết nhìn Phong Huyết Lân, chuyện như vậy nàng thật không biết a!

Khóe miệng Phong Huyết Lân nâng lên một nụ cười ôn hòa: “Sáng nay ta thấy nàng phái người đến Cổ gia thông báo rồi mà, không phải sao?”

Được rồi, Phật tổ a, tha thứ hán đi theo nàng thêu dệt vô cớ. A di đà Phật, làm chuyện xấu có lẽ phải xuống Địa ngục, đặc tội Cổ Nhược Phong, đó chính là trực tiếp xuống Mười tám Tầng Địa Ngục. Lại nói, hán cũng không chịu không theo nàng a ()

“Ta sai người kia đến cửa hàng ở phía Tây mua một chút điểm tâm mà!” Cổ Nhược Phong “Kêu lên” !

“Bồn vương còn tưởng rằng nàng phái hán tới Cổ gia thông báo.” Trong mắt Phong Huyết Lân lóe lên ảo não, chuyện này rõ là làm.

Cổ Hạo Nhiên nghe đối thoại của hai người, hẳn có cảm giác kích động muốn học máu, rốt cuộc hẳn sinh ra một nữ nhi thể nào a!

“Khụ khụ.” Cổ Hạo Nhiên cắt đứt hai người rất có thể tiếp tục nói chuyện, hẳn đứng ở cửa cho tới trưa một giọt nước cũng chưa uống a!

“Vương Gia, bây giờ đã tới giờ Ngọ, trong phòng khách đã chuẩn bị tốt bữa ăn trưa, kính xin di giá.”

“A, được.” Phong Huyết Lân không chút khách khí lôi kéo Cổ Nhược Phong trực tiếp vào cửa chính Cổ gia, hẳn là một người mười mấy năm không được sủng ái bị người ta khi dễ, là Huyết vương không hiểu nhân tình thế thái như thế nào! Cho nên, hôm nay hẳn “Được sủng ái” rồi, vẫn cố tình không hiểu lễ tiết như cũ sao?!

Cổ Nhược Phong thiếu chút nữa không kìm nén thành nội thương, Phong Huyết Lân đừng có vô sỉ như vậy a, nàng suy nghĩ Cổ Hạo Nhiên ở sau lưng, mặt mo giống như nhiễm mực tàu đã cảm thấy hả giận!

Thật ra thì, sáng nay Cổ Nhược Phong không có phái người tới Cổ gia, nhưng ngày hôm qua nàng đã phái người tới rồi, đi vào cửa chính, đi vào viện của Cổ Uyển Ngưng, thông báo là: “Ngày mai nương và ca ca của nàng giả bộ bệnh đi, không cần đi ra cửa chính.”

Thuận tiện sai tên tiểu quỷ kia rẽ đường sang phòng Cổ Nhiễm Trần, trực tiếp nói rõ ngày lại mặt đến vào giờ Ngọ

Nếu Cổ Nhiễm Trần ở Vân Hồ đã giúp mình, tạm thời không nói mục đích gì, Cổ Nhược Phong đương nhiên sẽ tốt bụng nhắc nhở một phen. Về phần lo sợ hẳn có đi mật báo cho Cổ Hạo Nhiên và đám người Diệp Tích Tuyết hay không, cái này nàng cũng đã suy nghĩ rồi. Bởi vì bất luận Cổ Hạo Nhiên có biết hay không, hẳn đều phải dẫn cả đám người Cổ gia ra cửa chính chờ nàng thật nghiêm túc! Dù sao hiện tại hẳn cũng không thể coi rẻ vương quyền!

Mà cách cư xử của Cổ Nhiễm Trần đối với chuyện này, sẽ quyết định thái độ của Cổ Nhược Phong đối với hẳn về sau, rốt cuộc là bạn hay là thù!

Hôm nay ở cửa chính không nhìn thấy ba người kia, mặc dù không biết rốt cuộc bọn họ dùng biện pháp gì lừa gạt Cổ Hạo Nhiên cho phép bọn họ không đến, nhưng cái này đã chứng tỏ thái độ của bọn họ.

Cổ Nhược Phong tâm tình tốt cong khóe miệng lên, bây giờ thời tiết cũng thật tốt a! Cổ gia, cũng nên thay đổi không khí rồi!

41. Chương 41: Hãy Dẫn Ta Đi Cùng

Editor: Tinh Linh Tuyết

Tùy tiện ăn vài miếng, sau đó Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều cùng dừng đĩa lại, họ vừa mới ăn điểm tâm xong, hiện tại trong bụng cũng không còn thừa chỗ để chứa thêm bữa tiệc lớn này.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấp thỏm vừa rối rắm giờ đưa lên, ông đã sắp tới mức hoa mắt chóng mặt rồi, nhưng vẫn phải giữ lễ nghi trên bàn cơm, tuyệt đối không thể luống cuống ở trước mặt Huyết Vương!

“Vương gia, chẳng lẽ thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Những món ăn bày trên bàn cũng đã tốn hơn trăm lượng bạc rồi, bằng với chi tiêu mười năm của một gia đình bình thường đấy.

“Hôm nay bốn vương ăn sáng khá muộn, nên bữa trưa.” Phong Huyết Lân tỏ vẻ khó xử nhìn một bàn đầy thức ăn, không chút do dự tiết lộ sự thật mình chỉ mới vừa ăn điểm tâm xong.

Râu mép hoa râm của Cổ Hạo Nhiên khẽ run lên, rõ ràng. Được rồi, Cổ Hạo Nhiên u buồn.
. Người nói xem, người có cần thiết phải nói toạc ra không chút che đậy như thế không? Người không thể cho ta một chút không gian tự tưởng tượng sao? !

Toàn bộ người trên bàn ăn đều rơi vào yên lặng, trong lòng không ngừng cảm hận. Bản thân mình phải chịu cảnh miệng đắng lưỡi khô, bụng đói kêu vang, đứng phoir nằng suốt hai canh giờ ở cửa lớn, còn các người thì tốt rồi, nhàn nhã nằm trên giường êm nệm ấm, thông thả ăn bữa sáng, này, này, cái này bảo người ta làm sao mà chịu nổi hả!

Lại nói, đây không phải là chết trong yên lặng, mà là đang âm thầm bộc phát trong yên lặng!

Nhị tiểu thư Cổ Nhược Ly là người thường ngày hay dễ nổi nóng, nàng ta đứng lên tạo thành tiếng ma sát “soạt”, vỗ mạnh chiếc đũa lên bàn “bốp”: “.”

“Ta dẫn Vương gia đi gặp mẫu thân và đại ca một lát.” Sắc mặt Cổ Nhược Phong nghiêm lại, hữu thanh hữu sắc lên tiếng, dáng vẻ cực kỳ giống Cổ gia là do ta định đoạt, trực tiếp cắt đứt lửa giận của Cổ Nhược Ly.

Nàng không đợi Cổ Hạo Nhiên đồng ý đã kéo Phong Huyết Lân cùng rời đi.

Trên bàn cơm, chỉ còn lại mấy người đang ngạp trong cơn giận dữ thiếu chút nữa là cháy khét.

“Phụ thân, người xem đi!” Chỉ ba giây sau, Cổ Nhược Ly lại bộc phát một lần nữa, một hơi vừa rồi thiếu chút nữa là làm nàng ta nghẹn chết! Nàng ta thề, nhất định phải làm cho Cổ Nhược Phong đẹp mắt!

“Được rồi, ngồi xuống đi!” Cổ Hạo Nhiên vẫn duy trì sắc mặt bình tĩnh, vài chục năm nay ông đã lăn lộn qua lại trên thương trường và quan trường cũng không ít, Cổ Nhược Phong muốn làm gì, chẳng lẽ ông lại không nhìn ra?!

Xem ra, Cổ Tiểu Tứ điên điên khùng khùng này thật sự đã tốt hơn trước, không biết. Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu!

“Phụ thân!” Cổ Nhược Ly khó có thể nuốt trôi cục tức này!

“Ngồi xuống!” Đường như Cổ Hạo Nhiên có chút tức giận, hiện tại ông đang cần một người để trút giận, nếu như Cổ Nhược Ly còn ngang ngược ý mình được nuông chiều như thế nữa, cho dù nàng ta có là con gái của ông, thì ông cũng sẽ không bỏ qua!

Mặc dù tính tình Cổ Nhược Ly nóng nảy, nhưng mà vẫn còn có chút đầu óc, thấy Cổ Hạo Nhiên thật sự có vẻ tức giận, nàng ta chỉ phụng phịu bĩu môi, mặc dù trong lòng không phục, nhưng cũng đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống. Bữa cơm trưa này, người nhà Cổ gia ăn cũng không phải, mà không ăn cũng không phải!

Trong sân nhỏ nơi Cổ Uyển Ngưng ở, Cổ Nhiễm Mặc ngồi ở trên mặt ghế đá, Cổ Uyển Ngưng ở bên cạnh không ngừng bồi hồi: “Mặc Nhi, con nói xem, chúng ta không đi nghênh đón thật sự không có việc gì chứ?”

“Không biết bây giờ Phong Nhi như thế nào, lão gia có tức giận hay không.”

“Bữa trưa được chuẩn bị như thế nào, lão gia sẽ không gây khó dễ cho bọn họ chứ?”

“Người của hai phòng kia có khi nào sẽ cố ý làm cho Phong Nhi không thể xuống đài được hay không?”

“Mặc Nhi, hay là, chúng ta tới tiền sảnh xem một chút đi?”

Lảm nhảm... gần như là đã nói hết toàn bộ những lời mà một người mẫu thân nên nói.

Cổ Nhiễm Mặc nhúc nhúc đầu ẩn huyết thái dương một cái: “Nương, Phong Nhi tự có chừng mực, nếu con bé đã bảo chúng ta ở lại chỗ này đợi nó thì nhất định là nó đã có tính toán của mình.” Nếu không phải là trước lúc xuất giá Phong Nhi từng nói chuyện với hắn khá lâu, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến chuyện đã xảy ra trong lễ đại hôn, khiến cho hắn tin tưởng Phong Nhi quả thật đã thay đổi, thì dù đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không nhàn nhã ngồi đợi ở trong tiểu viện này như vậy!

Ngay lúc Cổ Uyển Ngưng không kiềm chế nổi sắp lao ra khỏi sân nhỏ, thì hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cùng nắm tay nhau bước vào: “Nương.”

“Phong Nhi!” Thật sự là lần này Cổ Uyển Ngưng coi như cũng đã cảm nhận được ‘một ngày không gặp như cách ba năm’, bà vội vàng nghênh đón rồi tỉ mỉ quan sát Cổ Nhược Phong từ trong ra ngoài, chỉ sợ nàng bị uất ức.

“Nương, Phong Nhi như vậy không phải là rất tốt sao, người mau ngồi xuống đi.” Cổ Nhiễm Mặc nhìn sắc mặt bất đắc dĩ của Cổ Nhược Phong, rốt cuộc cũng tốt bụng vươn tay kéo Cổ Uyển Ngưng đang đặt toàn bộ tâm tư trên người Cổ Nhược Phong xuống, đỡ bà ngồi xuống một chiếc ghế đá.

Lúc này Cổ Uyển Ngưng mới chú ý tới Phong Huyết Lân ở bên cạnh Cổ Nhược Phong, người này mặc một bộ y phục màu đỏ, cao ráo mạnh mẽ, tóc dài đen nhánh, nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài mặt nạ màu bạc quả thật là tuyệt sắc.

“Vị này. . . .” Cổ Uyển Ngưng gần như đã xác định, ánh mắt tỏ rõ là bà đã biết thân phận của Phong Huyết Lân, chỉ đợi cái gật đầu cuối cùng của Cổ Nhược Phong.

“Nương.” Đôi môi của Phong Huyết Lân khẽ mấp máy, gọi một tiếng theo Cổ Nhược Phong, làm cho Cổ Uyển Ngưng mừng rỡ đến nỗi không biết đã bỏ quên Cổ Nhược Phong ở đâu luôn rồi, bà cũng lôi kéo cánh tay của Phong Huyết Lân tỉ mỉ quan sát một lượt!

Cổ Nhược Phong im lặng, chẳng lẽ mỗi người mẫu thân khi gả con gái đi đều có đức hạnh như thế này hay sao? Nàng và Cổ Nhiễm Mặc liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra được sự kinh ngạc không tiếng động từ trong mắt của đối phương.

Bên này, Cổ Uyển Ngưng và Phong Huyết Lân trò chuyện với nhau cực kỳ vui vẻ, còn thiếu điều chưa nói “Tại sao con không phải là con trai của ta”!

Bên kia, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhược Phong ngồi đối diện nhau, Cổ Nhiễm Mặc nghiêm mặt: “Muội thật sự định làm như vậy sao?”

“Ừ.” Cổ Nhược Phong vuốt vuốt ly trà bằng sứ trong tay, chất lượng kém hơn Huyết Vương phủ không chỉ một bậc.

“Huynh không đồng ý à?” Cổ Nhược Phong nhú mày, nhìn Cổ Nhiễm Mặc với ánh mắt trêu tức, không phải đây chính là kế hoạch mà hai người đã bàn bạc xong từ trước rồi sao?

“Huynh chỉ lo lắng, nương. . . .” Hắn nói xong thì khẽ liếc ánh mắt về phía Cổ Uyển Ngưng ở cách đó không xa, đáy mắt thoáng qua một chút lo lắng không thể che giấu.

“Có yêu sâu đậm hơn nữa thì cũng sẽ phai nhạt...” Con người của Cổ Nhược Phong trở nên u ám, “Huống chi, ông ta đáng giá sao?” Nàng cũng không hề nhìn ra Cổ Uyển Ngưng đối với Cổ Hạo Nhiên còn có thứ tình yêu gì đáng nói, nếu không, ngay từ lúc Cổ Hạo Nhiên đối xử vài chục năm như một với bà như vậy, bà có thể nào không đổ kỵ không nổi giận không oán hận sao? Hơn nữa sao có thể để phòng lớn một mình nắm quyền toàn gia, sau đó lại để người của phòng ba quấy rối nhảy nhót?

Vị mẫu thân này của nàng, đoán chừng là người thông suốt hơn bất kỳ ai!

“Đồ đạc của huynh đã chuẩn bị xong chưa?” Cổ Nhược Phong nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc, giống như hỏi thăm nhưng cũng giống như khẳng định.

“Ừ, huynh cũng không có cái gì muốn mang theo.” Cổ gia gì đó, hắn không cần, cũng không đáng.

“Ca, nếu như muội phá hủy nó. . . .” Nó, đương nhiên là chỉ Cổ gia.

“Nó nên bị phá hủy từ lâu rồi.” Cổ gia đối với hắn mà nói, ngoại trừ cho hắn một danh phận nhị thiếu gia của Cổ gia, còn lại cái gì cũng không có. Nhà không phải là nhà, phụ thân càng không phải là phụ thân. Người kia, thứ ông ta muốn chỉ là quyền lợi, địa vị và danh lợi của mình mà thôi.

“Tứ muội. . . .” Cổ Nhiễm Trần mặc một bộ y phục màu trắng, phảng phất giống như trích tiên không nhiễm bụi trần, bước vào sân nhỏ.

“Đại ca?” Tại sao hắn cũng tới đây?

“Nếu như. . . .” Cổ Nhiễm Trần nhú mày, giống như đang suy nghĩ nên nói như thế nào, “Nếu như muội phải đi. . . .”

Cổ Nhược Phong, Cổ Nhiễm Mặc và Phong Huyết Lân đương nhiên nghe hiểu lời nói của Cổ Nhiễm Trần. Cả ba đều nhú mày, Cổ Nhiễm Trần này, hình như không đơn giản.

Sắc mặt Cổ Uyển Ngưng lộ vẻ khó hiểu, lời này của Cổ Nhiễm Trần là có ý gì? Phong Nhi phải đi ư? Đi đâu?

Cổ Nhiễm Trần thấy phản ứng của mọi người thì lập tức nói ra một câu chỉ sợ không làm người ta kinh ngạc đến chết thì không ngừng lại: “Vậy thì hãy dẫn huynh đi cùng đi.”

42. Chương 42: Ta Tới Quạt Gió Thổi Lửa

Editor: Tinh Linh Tuyết

“Cái gì. . . .” Cổ Nhược Phong cảm thấy trong nháy mắt đó hình như mình đã nghe nhầm rồi, nàng giương mắt nhìn về phía Phong Huyết Lâm và Cổ Nhiễm Mặc, chỉ thấy trong đáy mắt bọn họ cũng tràn đầy kinh ngạc.

“Hãy dẫn ta đi cùng đi.” Cổ Nhiễm Trần bước lại gần một bước, trong mắt là sự nghiêm túc không chút lay động.

Cổ Nhược Phong nhìn thẳng vào mắt Cổ Nhiễm Trần một lúc lâu: “Cho ta một lý do.” Nàng không nghĩ ra, nếu Cổ Nhiễm Trần biết mình muốn làm gì, vậy thì cũng nên hiểu Cổ Nhiễm Mặc vừa đi, toàn bộ Cổ gia này sẽ hoàn toàn ở trong tay hắn, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng những tình huống tranh giành gia sản này nọ. Đối với người bình thường mà nói có thể thấy đây là một chuyện cực tốt, vì sao hắn lại không cần?

Vậy cũng chỉ có một khả năng, Cổ Nhiễm Trần hẳn không phải là người bình thường!

“Hắn là nhị di nương phải biết chuyện này.” Cổ Nhiễm Trần cũng không nói rõ mà chỉ nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng!

Nhất thời, mấy người trong sân nhỏ đều hướng tầm mắt nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, rốt cuộc thì nương biết chuyện gì? Đường như có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy!

“Trần Nhi, con. . . .” Cổ Uyển Ngưng chỉ nhìn chằm chằm Cổ Nhiễm Trần, giống như đang hỏi thăm hắn thật sự muốn nói chuyện này?

“Nhị di nương, chuyện này vốn dĩ nên nói từ mười tám năm trước rồi.” Khóe miệng Cổ Nhiễm Trần hiện lên một nụ cười khổ, đáy mắt tràn đầy cô đơn.

Trong lúc nhất thời, cả sân nhỏ đều rơi vào một trạng thái tĩnh lặng y hệt thời gian bỗng đứng yên, tất cả mọi người đều chờ Cổ Uyển Ngưng mở miệng, đồng thời cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Cổ Uyển Ngưng hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Trần Nhi không phải người của Cổ gia.”

Không có tiếng thét chói tai, không có chất vấn, ba người Cổ Nhược Phong, Cổ Nhiễm Mặc, Phong Huyết Lâm cứ lặng lẽ ngồi yên như vậy.

Cổ Nhiễm Trần không phải là người của Cổ gia, chuyện này chỉ sợ ngay cả bản thân Cổ Hạo Nhiên cũng không biết, nếu không, Cổ Nhiễm Trần đã sớm không nên tồn tại từ lâu.

“Diệp Tích Tuyết chỉ vào cửa sớm hơn ta một tháng, Mặc Nhi và Trần Nhi đều mười tám tuổi, cũng chỉ chênh lệch nhau nửa tháng mà thôi.”

“Diệp Tích Tuyết mua chuộc bà mụ lên mang theo một đứa bé trai vào phủ lúc tới đỡ đẻ.”

“Nếu như sinh nữ nhi, thì sẽ trao đổi hai người cho nhau.”

“Nếu là nam nhi. . . .” Cổ Uyển Ngưng nói đến đây, ánh mắt liếc nhìn sang Cổ Nhiễm Trần một cái, ý tứ không cần nói cũng biết, tình huống như vậy chỉ sợ là. . . .

“Vốn dĩ ta cũng không biết chuyện này. Nhưng hàng tháng Diệp Tích Tuyết đều phải tới Kỳ Nguyệt Tự dâng hương. Mười sáu năm trước, trong người Mặc Nhi thấy khó chịu, từ đó trở đi mỗi tháng ta cũng tới Kỳ Nguyệt Tự, nhưng mà bởi vì phải đỡ Phong Nhi ngủ, cho nên ta thường ra ngoài muộn hơn bà ấy, kết quả có một lần ta phát hiện bà ấy thế nhưng lại còn tới trễ hơn ta nửa canh giờ. Hơn nữa sau đó, lần nào bà ấy cũng tới chậm hơn ta nửa canh giờ.”

“Sau lại, ta liền len lén đi theo bà ấy tới một hộ gia đình làm nông, phát hiện. Một cô gái không khác Trần Nhi nhiều lắm.”

“Khi đó trong lòng ta đã hiểu rõ vì sao Diệp Tích Tuyết thường âm thầm bỏ mặc Trần Nhi, thậm chí thỉnh thoảng còn đánh mắng nó.”

“Vốn dĩ ta cũng muốn nói chuyện này ra, nhưng khi về đến nhà thì lại đúng lúc nhìn thấy Trần Nhi ngồi ở cửa viện, một đứa bé mới có một hai tuổi.”

“Ta đã muốn nói rồi, nhưng.”

Cổ Uyển Ngưng trầm mặc, đám người Cổ Nhược Phong cũng trầm mặc, lúc ấy nếu Cổ Uyển Ngưng nói chuyện này ra, cho dù Diệp Tích Tuyết không bị trục xuất khỏi cửa thì cũng sẽ bị lạnh nhạt thất sủng. Mà kết quả của Cổ Nhiễm Trần.

“Huynh biết chuyện này từ khi nào?” Cổ Nhược Phong nhìn Cổ Nhiễm Trần, vị nam tử như tiên giáng trần này, làm sao hắn có thể bình tĩnh không gợn sóng, không sợ hãi như vậy chứ?

“Chính là năm đó, cái năm ta ngồi ở trước cửa tiểu viện của nhị di nương.” Cổ Nhiễm Trần lại còn có chút vui sướng nhếch miệng lên nở nụ cười.

“Trước khi Diệp Tích Tuyết ra ngoài, ta đã vô tình nghe được.”

“Vậy tại sao huynh lại chạy tới trước cửa tiểu viện của mẫu thân ta?” Cổ Nhược Phong nhíu mày, giọng điệu trêu tức. Nếu hắn còn cười thành tiếng nữa, thì nàng còn lo lắng cho rằng hắn bất bình cái gì đó? Cõi đời này vốn dĩ luôn tàn khốc như thế, Cổ Nhược Phong nàng không phải loại người trách trời thương dân.

“Hết cách rồi, có một lần ta đói bụng, đúng lúc đó nhị di nương lại cho ta ăn.” Cổ Nhiễm Trần mở rộng tay giống như không còn cách nào, làm cả đám người đều kinh sợ, nam tử xuất trần như vậy mà cũng làm loại động tác này sao?

Mọi người gật đầu một cái, xem ra đứa bé này còn nhỏ tuổi như vậy mà mắt nhìn người thật sắc bén.

Không có ai tiếp tục hỏi sau đó Cổ Uyển Ngưng và Cổ Nhiễm Trần rốt cuộc còn nói những gì, sau đó còn xảy ra bao nhiêu chuyện nữa, những thứ này, đều thuộc về bí mật của hai người bọn họ.

“Huynh không có ý định báo đáp chút gì sao?” Cổ Nhược Phong thả lỏng cảnh giác, con người xoay vòng, hướng ánh mắt về phía Cổ Nhiễm Trần.

“Không phải là muội đang làm sao? Ta cũng chỉ tới quạt thêm chút gió châm thêm chút lửa phụ giúp mà thôi.” Lúc nói lời này, Cổ Nhiễm Trần khá bình tĩnh, giống như chuyện hắn sắp làm cũng chỉ là giống như một hạ nhân xuống phòng bếp xào một món ăn.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong không tự chủ giãn ra, tiểu tử này. Thật quá XX, rất hợp khẩu vị của ta!

Cổ Nhiễm Mặc vỗ bả vai Cổ Nhiễm Trần: “Rốt cuộc huynh cũng thông suốt!” Lúc trước hắn còn thấy Cổ Nhiễm Trần rất khó ưa, vì sao ư? Vì nương cũng thương tiểu tử này!

Hắn nhìn thấy Cổ Nhiễm Trần cả ngày đều mang dáng vẻ lạnh nhạt không gợn sóng, có thể sánh ngang hòa thượng, nhưng thực tế trong lòng lại phức tạp, âm thầm giết người không đền mạng nên thấy đã thấy hắn ta khó ưa từ rất lâu!

“Đều như nhau cả thôi.” Cổ Nhiễm Trần nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc, bỗng nhiên nhướng mày, con người phải nói là cực kỳ phong lưu, nào có ai có thể nghĩ tới diện mạo chân thực của đại công tử Cổ gia nhìn như không dính bụi trần – Cổ Nhiễm Trần lại là như vậy!

Khóe mắt Cổ Nhiễm Mặc thoáng co giật, bị trúng nội thương.

Vì vậy, trong sân nhỏ lập tức xuất hiện một khung cảnh cực kỳ hài hòa: Cổ Nhược Phong và Cổ Nhiễm Trần cùng đánh cờ, Phong Huyết Lân và Cổ Nhiễm Mặc ngồi bên cạnh nhìn bàn cờ, còn Cổ Uyển Ngưng thì nằm trên một cái giường nhỏ quan sát bốn người, ánh mắt không ngừng di chuyển từ người này sang người khác.

“Ui da! Tỷ tỷ thật hăng hái!” Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu dẫn theo ba người con gái và một đám hạ nhân chậm rãi bước vào, người mở miệng chính là Thượng Quan Mạn Nhu, con người của bà ta lóe lên ánh sáng âm độc tàn nhẫn.

Khá lắm, Cổ Nhược Phong! Leo lên người Huyết Vương thì giỏi lắm hả? Hôm nay lại dám bắt các bà phải nhìn sắc mặt nàng ta! Hơn nữa, ở lễ hội Vân Hồ ba ngày trước, còn dám làm cháu gái ruột của bà bị mất mặt!

“Sao nào, một di nương nho nhỏ, thấy Vương gia mà không vấn an sao?” Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn Nhu, thật là một kẻ ngu ngốc, lại càng không bằng Thượng Quan San! Bản thân làm vũ khí cho người ta mà cũng không biết.

“Người! Ta là tam nương của người!” Thượng Quan Mạn Nhu hét to.

“Tam nương?” Cổ Nhược Phong nhú mày, bà ta thật đúng là đề cao bản thân mình quá rồi nhỉ? Trước kia, Cổ Tiểu Tứ để mặc cho bọn họ bắt nạt, bị ép phải gọi Thượng Quan Mạn Nhu là tam nương. Bà ta đảm đương nổi chữ “Nương” này sao?

Quả nhiên, trong đáy mắt Diệp Tích Tuyết chợt lóe lên một tia âm độc khó có thể phát hiện. Ở trong một gia đình lớn, chỉ có chánh thất mới xứng được người khác gọi là “Nương”, còn lại chỉ có thể tự xưng là di nương, đương nhiên, con ruột của mình thì có thể gọi là nương.

Bà ta chỉ là một tam di nương, vậy mà hôm nay lại vọng tưởng mình gọi bà ta là “Tam nương”, như vậy chẳng phải là đang khiêu khích người nào đó sao?

“Mặc dù bà là tam nương của ta...” Cổ Nhược Phong đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Tam nương”, khóe mắt khẽ liếc về phía Diệp Tích Tuyết đang nắm chặt một góc tay áo, “Nhưng trước hết ta còn là Huyết Vương phi!” Cho nên, dù là chánh thất như Diệp Tích Tuyết, thì người cũng phải ngoan ngoãn hành lễ cho ta!

“Cổ Nhược Phong! Người đừng quá đáng!” Cổ Nhược Ly nhảy ra ngoài, ngón trỏ chỉ về phía Cổ Nhược Phong, sắc mặt lộ rõ lửa giận!

Rất tốt, khóe miệng Cổ Nhược Phong cong lên tạo thành một góc tối đa, nàng quyết định, hoãn kế hoạch lại.

43. Chương 43: Kéo Chủ Mẫu Sama Đi

Tròng mắt Phong Huyết Lân híp lại, rất tốt, lại dám dùng ngón tay trỏ chỉ vào tiểu Phong nhi nhà hần! Chẳng lẽ nàng ta không biết Phong nhi ghét nhất người nào dùng ngón tay trỏ chỉ nàng ấy hay sao?

Ngón tay trong ống tay áo khẽ nhúc nhích, nội lực cường đại thuộc về riêng mình hần theo một trận gió lập tức tới bên cạnh Cổ Nhược Ly, không một ai phát hiện!

“A!” Đau nhức đánh tới, Cổ Nhược Ly quát to một tiếng, mắt nhìn về nơi phát ra đau đớn, vốn là gương mặt cười cùng xoắn xuýt chợt đại biến!

Ngón trỏ của nàng! Ngón trỏ của nàng... đứt tận gốc!

Không, làm sao có thể... Sao lại thế này! Về sau muốn nàng làm sao bây giờ? Ai sẽ thích một người mất ngón tay?!

Rốt cuộc là ai làm?! Hận ý ngập đầy, từ từ thay thế đau xót mất ngón tay!

“Cổ Nhược Phong! Nhất định là người lqđ làm! Nhất định là người!” Một cặp mắt xé rách màu đỏ của Cổ Nhược Ly dữ tợn nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, liền muốn tiến lên thiên đao vạn quả * nàng!

(*) thiên đao vạn quả: chém ngàn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

Cổ Nhược Phong hơi sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra ý cười, người này thật đúng là có được trái tim nàng! Ủhm, có nên suy xét cho chút phúc lợi không?

Được rồi, xem như hắn lại giúp nàng một phần như thế... Cổ Nhược Phong từ từ đứng dậy, ngồi lên đùi Phong Huyết Lâm, thuận theo người lại càng thêm thả lỏng tùy ý vùi vào trong ngực hắn, nhíu mày nhìn về phía Cổ Nhược Ly: “Người có nhìn thấy ta động thủ?” dieendaanleequydonn

Chuyện cười, hai tay nàng đều đặt ở trên bàn, một tay đỡ cằm, một tay cầm quân cờ, lỗ hồng ở đâu ra đi chặt đứt ngón tay của nàng ta?

Huống chi, hai người cách xa nhau như vậy, tuy nội lực Cổ Nhược Phong nàng thâm hậu, cũng không làm lợi hại được như Phong Huyết Lâm, im hơi lặng tiếng, chỉ bằng mượn một cơn gió, liền ẩn náu nội lực trong đó!

“Không phải người còn có ai?!” Nàng cũng không phải dễ gạt! Nhà này, còn có ai dám đối phó với nàng? Chỉ có Cổ Nhược Phong kia, không biết nữa tháng trước uống lộn thuốc gì, bắt đầu không nghe lời, còn thỉnh thoảng khiến cho ba tỷ muội các nàng tranh cãi!

“Ta nói Cổ nhị tiểu thư, muốn định tội cũng cần nhân chứng vật chứng, người cái gì cũng không có mà định tội ta, đó chính là vu oan...” Cổ Nhược Phong miễn cưỡng nói, thấy sắc mặt Cổ Nhược Ly khê thay đổi, nói tiếp: “Người có biết... Vu oan là tội gì? Hơn nữa, người bêu xấu chính là đương kim Huyết Vương phi...”

Ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía Cổ Nhược Ly, tuyệt đối không cho nàng ta có cơ hội né tránh, giống hệt như mèo vờn chuột.

“Ly nhi, ngón tay của người, hay trước cứ để đại phu xem một chút đi.” Lúc này Thượng Quan Mạn Nhu mới phản ứng kịp, tiến lên một bước, kéo tay Cổ Nhược Ly. Lúc này dù là người bình thường có thói quen phách lối như Thượng Quan Mạn Nhu cũng có mắt không dám lên tiếng nữa.

Chuyện này thật sự quá quỷ dị, Cổ Nhược Phong được các nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, nàng có năng lực hay không các nàng còn có thể không biết? Mặc dù đập gãy xương vai người trên phố, trên lễ đường đại hôn sát hại tân khoa trạng nguyên Văn Thanh, cùng với tại Vân Hồ tụ hội đoạt được Khinh lqđ Vũ cầm, những điều này, mặc dù các nàng chỉ nghe nói, nhưng lại xì mũi coi thường, những chuyện đó, tuyệt đối không có khả năng do Cổ Nhược Phong gây ra! Tối đa cũng chỉ là có người âm thầm tương trợ, giống như bây giờ vậy!

Xem ra, kẻ giấu mặt này quả nhiên không đơn giản!

Cổ Nhược Ly cũng không phải loại ngu dốt không có thuốc chữa, trông mắt che giấu: “Chúng ta đi!” Ngay sau đó, mang theo một đám người rời khỏi tiểu viện.

Cổ Nhược Phong cũng không ngăn, tiểu quỷ đi, chính chủ nhân còn không phải ở chỗ này sao?

Diệp Tích Tuyết bình tĩnh lại, cũng vừa bị chuyện bất thành linh xảy ra khiến cho sợ hãi.

Nhìn trong mấy người ở sân nhỏ lại có Cổ Nhiễm Trần, trong lòng tức giận: “Trần nhi, sao người lại ở chỗ này?!” Bình thường Trần nhi gần gũi Cổ Uyển Ngưng đề tiện này, nàng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao mục đích cuối cùng của nàng chính là ngồi vững vị trí chủ mẫu Cổ gia, sau cùng nắm lấy Cổ gia!

Về mặt Cổ Nhiễm Trần vẫn là bộ dạng không dính khói bụi trần gian như trước, khóe mắt cũng không liếc nhìn Diệp Tích Tuyết, làm ra vẻ trong nội viện vốn không có người này.

Đã kích, coi như không thấy, đây chính là trần trụi coi như không thấy! Hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy!

Diệp Tích Tuyết chỉ có cảm giác khí huyết dâng trào, người nói xem Cổ Nhược Phong nàng thành Huyết Vương phi, không xem bản thân mình vào trong mắt còn chưa tính, con trai của mình cũng không ỉnh sắc mặt hòa nhã trước mặt người ngoài, điều này làm cho nàng hạ bậc thang như thế nào!

“Cổ Nhiễm Trần!” Gần như là tiếng thét chói tai, Diệp Tích Tuyết tức giận nhìn hấn, làm như đang nói, nếu bây giờ người tiếp tục không nghe lời trả lời vấn đề thật tốt cho ta, có tin hay không ta đưa người... đưa hấn như thế nào? Thật ra thì Diệp Tích Tuyết cũng không biết. ()

Cổ Nhược Phong rất hứng thú nhìn tuồng vui này, Cổ Nhiễm Trần quả nhiên là tức chết người không đền mạng, nàng chưa từng thấy có người coi như không nhìn thấy mà tao nhã xuất trần đến thế. Cổ Nhiễm Trần giống như được một vòng sáng vây quanh thân thể đơn độc, bất luận kẻ nào đến quấy rầy hấn đều làm cho người ta không thể dễ dàng tha thứ lỗi lầm... Die nd da nl e q uu ydo n

Cả tiểu viện tràn ngập tiếng chửi mắng của Diệp Tích Tuyết, dường như trước đó nàng bị Cổ Nhược Ly mất ngón tay hù dọa, sau đó Cổ Nhiễm Trần coi như không thấy khiến cho nàng mất thể diện, bây giờ tựa như nàng đã mất lý trí rồi.

Chủ tử hạ nhân cả viện cứ ngơ ngác nhìn chủ mẫu SAMA bình thường hào phóng có lý (SAMA chính là ý “Đại nhân” trong Nhật ngữ, đọc là “Sama”, không hiểu bây giờ bạn đọc đã hiểu chưa? o(_)o, về sau sẽ không giải thích nữa – Tứ Nguyệt) giờ giống như một nữ nhân chanh chua vô lý cãi lộn, im lặng triệt để...

“Người đâu.” Cổ Nhược Phong đã xem đủ trò cười rồi, hơn nữa, bây giờ nói thế nào thì Cổ Nhiễm Trần cũng coi như là người của nàng, người của mình sao có thể để người ngoài khi dễ? Nếu bị khi dễ rồi...

“Vương phi.” Một đám thị vệ phủ Huyết Vương từ ngoài cửa tiểu viện đi vào, cung kính cúi đầu.

“Ném nữ nhân chanh chua không biết lqđ từ đâu đến ra khỏi đại môn Cổ gia cho ta.” Nói một cách nhẹ nhàng.

“Vâng!” Thị vệ lĩnh mệnh đi xuống, không chút do dự, kéo Diệp Tích Tuyết ra khỏi tiểu viện!

“Cổ Nhược Phong! Người dám! Người biết rõ ta là đại phu nhân! ... Buông ta ra... Lão gia mà biết nhất định sẽ không tha cho người... Người chờ đấy...” Âm thanh xa dần, cùng một hạ nhân của Diệp Tích Tuyết còn chưa phản ứng kịp, gương mặt nhìn Diệp Tích Tuyết bị bắt ra ngoài...

Cổ Nhược Phong rũ mắt nhìn không ra thần sắc, ngay sau đó kêu không đánh mà rời đi.

“Người làm như vậy...” Đáy mắt Cổ Nhiễm Trần xét qua một chút không thấy rõ chân tình, dung nhan như tiên giáng trần dần dần rạn nứt.

“Ha ha, người của ta, dĩ nhiên chỉ có thể do ta khi dễ.” Cổ Nhược Phong không thèm để ý khoát khoát tay, một câu nói coi như thừa nhận Cổ Nhiễm Trần, càng tỏ rõ nạt hấn dưới cánh chim, cho hấn một khoảng trời!

Phong Huyết Lâm không vui nhíu mày, tay ôm lqđ Cổ Nhược Phong khẽ thắt chặt, cả người tản ra hơi thở âm lãnh... người của nàng?

Cổ Nhược Phong buồn cười vỗ vỗ tay Phong Huyết Lâm: “Cổ Nhiễm Trần là đại ca của ta!” Ai dám khi dễ đại ca của Cổ Nhược Phong nàng?

“Hấn không phải ruột thịt!” Phong Huyết Lâm hạ thấp giọng tiếp tục đen mặt. Bọn họ không có quan hệ máu mủ!

“Hấn chỉ là đại ca của ta!” Cổ Nhược Phong rất bất đắc dĩ tiếp tục giải thích, hấn biết rõ ràng không phải sao? Người nâng đỡ ý, cho tới bây giờ chỉ có một mình hấn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Nhược Phong cả kinh, lúc nào thì nàng lại để ý trong lòng hấn như thế rồi chứ?

“Phong nhi!” Một âm thanh tức giận hỗn loạn cắt đứt hài hòa ở tiểu viện, Cổ Hạo Nhiên vội vã đi vào, dường như... tức giận không nhẹ

44. Chương 44: Đây Là Một Hiếu Lầm (canh Hai Dâng Lên)

“Cổ gia chủ vội vã như thế, không biết xảy ra chuyện gì?” Đã diễn trò thì làm cho trọn vai, từ trước đến giờ Cổ Nhược Phong là người rất có trách nhiệm!

“Người!...” Đứa con gái bất hiếu này! Lại dám ném đại phu nhân ra khỏi cửa chính Cổ gia! Nhưng Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Nhược Phong được Phong Huyết Lân cưng chiều vô hạn ôm trong ngực, muốn mở miệng mà lời nói cứ liên tiếp mắc kẹt trong cổ họng, lên không được, xuống không xong...

“Bổn vương phi thế nào?” Cổ Nhược Phong nhú mày, rất tốt bụng nhắc nhở Cổ Hạo Nhiên chú ý tới thân phận của mình, cho dù hắn là phụ thân của mình, nhưng cũng không thể tùy ý bỏ qua thân phận vương phi của mình! Huống chi, hiện nay trong mắt người khác Huyết Vương “Rất được hoàng thượng sủng ái”!

“Phong nhi người có thể ... đại phu nhân” lqđ Coi như Cổ Hạo Nhiên da mặt dày cũng không nói được mấy lời chủ mẫu nhà mình bị người ta ném ra cửa lớn.

“Đại phu nhân? Đại phu nhân thế nào?” Cổ Nhược Phong tò mò hỏi.

“Người...” Cổ Hạo Nhiên nổi đóa, cũng bất chấp cái gì mặt mũi không mặt mũi, hắn rất muốn xem đứa con gái bất hiếu này hoảng loạn như thế nào!

“Vương phi ném chủ mẫu Cổ gia ra khỏi cửa chính Cổ gia, kính xin vương phi có thể cho lão phu một lời giải thích!” Cổ Hạo Nhiên nói gượng gạo, tỏ rõ, người nhất định phải đưa ra ý kiến hợp lý, cho dù đi bầm báo hoàng thượng, ta cũng phải đòi lại công đạo vì Cổ gia! Một câu vương phi, chặt đứt đường lui nàng là tứ nữ Cổ gia! Có thể thấy được Cổ Hạo Nhiên không thể không nói không nhả tâm!

“Chủ mẫu Cổ gia?” Cổ Nhược Phong mê man, nàng rất mê man, “Hôm nay bổn vương phi cũng không nhìn thấy cái gì mà chủ mẫu Cổ gia...” Cổ gia? Tạm thời nếu nàng không phá hủy, vị trí chủ mẫu kia, cũng phải do nàng thừa nhận mới được!

“...” Cổ Hạo Nhiên quả thực tức giận mà không có chỗ phát, “Người đâu, đưa chủ mẫu tới đây.”

Thời gian uống cạn nửa ly trà, Diệp Tích Tuyết liền xuất hiện trước cửa tiểu viện, rõ ràng chính là núp ở một bên xem diễn kịch.

Cổ Hạo Nhiên kéo Diệp Tích Tuyết: “Đây chính là chủ mẫu Cổ gia ta!”

Khóe miệng Cổ Nhược Phong thoáng hiện lên chút kinh thường không cách nào nhận thấy, chủ mẫu Cổ gia? Cũng phải xem nàng ta có tư cách này hay không!

“A!” Cổ Nhược Phong nhìn chằm chằm Diệp Tích Tuyết, vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra, “Thì ra nàng ta chính là chủ mẫu Cổ gia!”

“Không rõ bây giờ Vương phi dieendaanleequuydonn có thể cho lão phu một lời giải thích rồi chứ?” Cổ Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, đồ con gái bất hiếu, lại dám bày sắc mặt như vậy cho hắn! Quả thật là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi!

“Haizz.... Cổ gia chủ, chuyện này... thật ra là một hiếu lầm!” Cổ Nhược Phong lắc lắc đầu, gương mặt bất đắc dĩ.

“Hiếu lầm?” Cổ Hạo Nhiên nheo đôi mắt già nua, chỉ một hiếu lầm liền muốn xua đuổi hắn?

“Đúng vậy. Nàng ta theo tam phu nhân tới, sau tam phu nhân có chuyện đi trước, nàng ta lại hô to gọi nhỏ trước mặt bổn vương phi, trước nhiều hạ nhân như vậy, mở miệng mắng to, tất cả liền là... chính là khí thế...” Đàn bà! Cổ Nhược Phong “Tốt bụng” không nói ra, nhưng ai cũng hiểu ý tứ bên trong!

“Mặc dù bổn vương phi thấy nàng ta đến cùng tam phu nhân, nhưng lại không cùng đi, còn tưởng rằng là phụ nhân không biết điều nào đó thừa dịp bổn vương phi lại mặt mà tới đây quấy rối! Nếu truyền ra ngoài không phải làm tổn hại uy nghiêm Cổ gia sao? Dù sao thì bổn vương phi cũng là tứ nữ Cổ gia, sao có thể để Cổ gia bị kẻ gian làm tổn hại như thế! Liền gọi thị vệ kéo ra ngoài...” Cổ Nhược Phong làm ra bộ nói chuyện chính nghĩa, cứ như thế khiến ai cũng không tìm ra chút sơ hở nào, cuối cùng kết thúc bằng một

câu, “Từ đầu tới đuôi nàng ta cũng không nói ra thân phận của mình, bốn vương phi thật sự không biết nàng ta là chủ mẫu Cổ gia!”

Mấy câu nói, đã hình dung vô cùng tinh tế Diệp Tích Tuyết là người cay cú vô lý, bên trong lại không ngừng nhắc nhở đám người Cổ Hạo Nhiên thân phận “Bốn vương phi” của nàng, giống như Diệp Tích Tuyết đối đãi như vậy, chính là xúc phạm thể diện hoàng gia, mặc dù nàng ta là chủ mẫu Cổ gia, Cổ Nhược Phong làm như vậy cũng không có gì đáng trách!

“Người! Người sống ở Cổ gia nhiều năm như lqđ vậy, tại sao lại không biết ta là ai chứ?!” Diệp Tích Tuyết mặc kệ, nàng cũng không tin Cổ Tiểu Tứ này còn có thể nói ra lý do gì!

“Ôi...” Cổ Nhược Phong càng thêm bất đắc dĩ lại vô tội mà lắc lắc đầu, “Cổ gia chủ người có điều không biết, mặc dù lần trước bốn vương phi thất cổ không chết, lại mất trí nhớ. Ngược lại mơ hồ nhớ rõ ràng mình thất cổ là vì có người sai sử bức bách...” Ánh mắt vẫn thảnh thơi liếc về phía Diệp Tích Tuyết.

Cổ Hạo Nhiên còn không nghe ra ý Cổ Nhược Phong nói, vậy hẳn chính là một kẻ ngu ngốc!

Vốn là khuôn mặt âm trầm lại thêm tối đen vài phần: “Một khi đã như vậy, lão phu còn có việc phải xử lý, xin được cáo lui trước!” Ngay lập tức kéo Diệp Tích Tuyết đi.

Cổ Nhược Phong nhìn theo bóng lưng mấy người, khóe sương trong mắt lập lòe không xác định, cũng chỉ có nửa giây, cuối cùng hóa thành một nụ cười yếu ớt. Cổ gia này không phải Cổ gia kia, phụ thân gia chủ cũng không phải một người, tâm tính lại càng ngược lại, khác rất xa, mình còn có thể mong đợi cái gì chứ? Thôi, cũng chỉ là người không liên quan mà thôi.

“Chúng ta tiếp tục.” Tài đánh cờ của Cổ Nhiễm Trần không kém, lại có thể đánh ngang tay với mình.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Ly viện, tay trái Cổ Nhược Ly nắm lấy tay phải mới được băng bó kỹ, trong đầu còn lưu lại lời nói tàn nhẫn của đại phu: “Nhị tiểu thư, ngón tay này... lão phu thật sự không thể ra sức...” Không phải hẳn không muốn giúp, mà ngón tay này đứt tận gốc, căn bản không có khả năng nối tiếp!

“Cổ Nhược Phong!” Cẩn rằng nghiêng lợi mà nói, Về dữ tợn bao trùm cả khuôn mặt vốn đẹp dễ của Cổ Nhược Ly. Nếu không phải do Cổ Nhược Phong, ngón trở này sao có thể đứt như thế! Thù này mà không báo, nàng không phải là Cổ Nhược Ly! Nàng không thể đợi được đến đêm trăng tròn, nàng muốn cho nàng ta thân bại danh liệt trước, cũng không có cách nào để tiếp tục ngẩng đầu trước mặt người đời!

Mà trong thư phòng Cổ Hạo Nhiên, Diệp Tích Tuyết lqđ đang cúi đầu không dám nhìn Cổ Hạo Nhiên, ý tứ câu nói sau cùng của Cổ Nhược Phong, nhất định là lão gia đã nghe rõ, bình thường những đứa bé kia tiểu đả tiểu nháo *, lão gia cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng đụng tới mạng người thì không thể đơn giản như vậy.

(*) tiểu đả tiểu nháo: Ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang tính trêu đùa, hài hước.

“Thật sự có chuyện này?” Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn Diệp Tích Tuyết, không buông tha một vẻ mặt nào trên mặt của nàng!

“Lão gia, người đừng nghe nàng nói bậy, sao lại có người biết nghe lời người khác đi thất cổ?!” Trong lòng Diệp Tích Tuyết bình tĩnh, nàng biết ở trước mặt Cổ Hạo Nhiên không cần giở trò gì, giả bộ ngu ngốc cái gì cũng không biết!

Cổ Hạo Nhiên không mở miệng, tiếp tục nhìn chăm chăm Diệp Tích Tuyết, hồi lâu, khoát tay: “Lui xuống đi, về sau không cho phép xảy ra chuyện như vậy nữa! Nghe rõ!” Giọng nói không cho phép cự tuyệt, uy nghiêm của Cổ Hạo Nhiên hẳn tuyệt đối không thể mặc cho người khác khiêu khích!

“Vâng” Diệp Tích Tuyết Die nd da nl e q uu ydo n cung kính xoay người, khóe miệng nhếch lên, tính tình Cổ Hạo Nhiên nàng đã sớm mò ra thông suốt, đối phó với hắn còn không dễ dàng!

“Lão gia, tứ tiểu thư phái người nói đêm nay ở lại.” Quân gia đứng trước cửa, không dám vượt qua bậc cửa nửa bước, thư phòng, nếu không có lệnh triệu kiến của Cổ Hạo Nhiên, ai cũng không thể đi vào!

“Đi chuẩn bị, ta không muốn xảy ra điều gì không may.” Âm thanh trầm ồm truyền ra, Cổ Hạo Nhiên đã khôi phục lại sự thông minh lanh lợi của gia chủ Cổ gia, vừa rồi hắn bị tức giận đến vầng đầu rồi! Xem thái độ của hoàng thượng, hiện tại hắn không thể đắc tội Huyết Vương!

45. Chương 45: Hắt Nước Bắn Ai Sợ Ai

Chỗ ở của Diệp Tích Tuyết là tiểu viện được Cổ gia sửa sang lại gần với chỗ của Cổ Hạo Nhiên, tên là Lạc Tuyết các.

Lúc này, trong Lạc Tuyết các, Diệp Tích Tuyết đang ngắm một cái bình hoa được chế tác tinh xảo có giá trị xa xỉ xuống đất, “Rầm” một tiếng anh dũng hy sinh.

“Phu nhân...” Một lão phu nhân khoảng năm mươi tuổi nhưng vẻ mặt vẫn hồng hào như trước đứng bên cạnh, đau lòng nhìn Diệp Tích Tuyết tức giận.

“Bà vú, ta nuốt không trôi cục tức này!” Vẻ mặt Diệp Tích Tuyết căm hận, nàng đường đường là chủ mẫu Cổ gia, lại bị một đám thị vệ nhỏ nhố lòi ra khỏi cửa lớn Cổ gia! Sau này mặt mũi nàng sẽ để ở chỗ nào?! Sau này nàng sống thế nào ở Cổ gia!

“Phu nhân, Cổ Tiểu Tứ kia thật không đơn giản.”

“Không đơn giản? Quả thật là không đơn giản! Cũng không biết có phải do lần trước treo cổ nên đầu cũng bị treo cho tốt lên hay không?”

“Nhưng, sẽ không đơn giản, không phải là điên mười lăm năm sao?” Lão phu nhân ánh mắt nhỏ nhỏ mê hoặc nói xong, dần như nhìn không thấy, ẩn sâu trong thân thể kia lại phát ra âm ngoan!

“Người nói rất đúng, sẽ không đơn giản, để nàng điên tiếp không phải là tốt rồi sao?” Diệp Tích Tuyết từ trong lửa giận tỉnh táo lại, cũng khôi phục lại bộ dạng đoan trang hào phóng như trước. Huyết Vương phi thì sao? Nàng cũng không tin ăn được kia rồi còn có thể làm gì!

“Bà vú chuyện này giao cho người đi làm, nhất định phải cẩn thận!” Diệp Tích Tuyết nhìn lão phu nhân, hai người đối mặt, trong mắt chỉ có chấn động của đối phương!

Đêm này Huyết Vương và Huyết Vương phi muốn ở lại Cổ gia, đây mà một đại sự! Bình thường lại mặt chỉ cần hai nhà cách nhau không xa sẽ dùng bữa trưa xong lại nói chút chuyện liền trở về, bây giờ Huyết Vương phủ và Cổ gia chỉ cách nhau nửa canh giờ, vậy mà hai người lại tính ở lại! Tuy không phải là chuyện gì không hợp lý, cũng có rất ít người làm như vậy.

“Chủ tử.” Phong viện, chỉ còn lại hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, một an tĩnh đọc sách, một ở bên cạnh nghiêm túc vẽ tranh, âm áp quần quýt xung quanh.

“Chuyện gì?” Ánh mắt Cổ Nhược Phong vẫn như cũ không rời khỏi quyển sách.

“Bà vú của Diệp Tích Tuyết động tay động chân trong trà của bữa tối.” Nói xong, Lượng đem cuộc nói chuyện giữa Diệp Tích Tần cùng bà vú của nàng lặp lại không rời một chữ nào cho Cổ Nhược Phong nghe, giọng nói cũng không sai chút nào! Lượng hẳn là phải có bản lãnh bắt chước tiếng!

“Hả...?” Rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng để quyển sách xuống, trách không được Cổ Tiểu Tứ lại nghe lời như vậy! Cho dù nói là không tin cũng sẽ lại phát sinh! Trước nàng vẫn nghĩ không rõ, làm sao có thể có người “Đơn thuần” đến mức này! Thì ra là bị hạ được! Một mưu kế từ từ được hình thành trong đầu...

“Lượng...”

Rất nhanh, đã đến bữa tối, hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong bị mời đến đại sảnh dùng để tiếp khách ăn cơm.

Nhưng có Cổ Hạo Nhiên khom người làm gương, cho dù trong lòng người Cổ gia có khinh thường Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, trên mặt cũng không dám biểu diện ra, đều là một bộ dạng cung kính.

Chỉ một bữa ăn tối đã đẩy lên khói thuốc súng, chiến tranh.

Hai người Diệp Tích Tuyết và Cổ Nhược Dao trái lại rất an tĩnh, giữ khuôn phép cúi đầu ăn cơm, không ngờ Cổ Hạo Nhiên thỉnh thoảng lại nói ra mấy câu.

Nhưng Thượng Quan Mạn Nhu lại mặc kệ, nữ nhi của nàng bị chặt đứt một ngón tay! Buổi chiều nàng mang Cổ Nhược Ly về chữa trị, khi phái người đi thư phòng tìm Cổ Hạo Nhiên, lại được cho biết hắn đã đến tiểu viện Cổ Uyển Ngưng. Đợi đến khi người của nàng đuổi tới tiểu viện kia, lúc vừa định bấm báo thì Cổ Hạo Nhiên đã vội vàng trở về thư phòng, phân phó không gặp người.

Nàng tức giận! Nhưng từ trước đến nay khi Cổ Hạo Nhiên ở thư phòng chỉ nói một không nói hai, nếu không có chuyện gì đặc biệt trọng đại, đều không được quấy rầy! Chính nàng đã từng tận mắt nhìn thấy, lần trước Cổ Nhiễm Mặc có xung đột với người ta, bị thương xương đùi, khi đó đúng lúc Cổ Hạo Nhiên ở trong thư phòng cũng phân phó không cho phép ai tiến vào, có hạ nhân đi bấm báo chuyện này, Cổ Hạo Nhiên liền cho người trực tiếp đánh ba mươi đại bản!

Ngay cả nữ tử đã như thế, lqđ vậy nữ nhi...

Cho nên, Thượng Quan Mạn Nhu thông minh lựa chọn lúc ăn tối.

“Sao Dao nhi còn chưa tới?” Rốt cuộc Cổ Hạo Nhiên từ trong ánh mắt ai oán của Thượng Quan Mạn Nhu hỏi những câu này, Cổ gia này đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết?

“Lão gia...” Thượng Quan Mạn Nhu rưng rưng nước mắt kêu lên một tiếng đáng yêu chọc người động lòng.

“Ngón tay Dao nhi... Ngón tay... bị người cho chặt đứt!” Nói xong những lời này, Thượng Quan Mạn Nhu chỉ còn kém chưa có té ngã trên mặt đất.

“Cái gì! Phát sinh chuyện lớn như vậy sao người không nói sớm! Rốt cuộc là ai làm?!” Cổ Hạo Nhiên trừng mắt thật to! Nữ nhi của Cổ Hạo Nhiên hắn bị người ta chặt một ngón tay, cục tức này bảo hắn nuốt trôi thế nào đây!

“Là... là...” ánh mắt Thượng Quan Mạn Nhu không ngừng liếc về phía Cổ Nhược Phong, nhưng lại thủy chung không nói “là” cái gì.

Hiển nhiên là Cổ Hạo Nhiên đã biết đầu đuôi chuyện này, nhưng mà, ám về ở bên trong viện Cổ Uyển Ngưng cũng không phát hiện ra là ai đã tay! Mà bọn người Cổ Nhược Phong lại cách Cổ Nhược Ly rất xa, nếu có ra tay, chắc chắn sẽ bị người phát hiện!

Sự việc rất kỳ lạ, Cổ Hạo Nhiên vốn định tìm Cổ Nhược Phong để hỏi cho rõ, nhưng ngoài chuyện của Diệp Tích Tuyết ra, hắn không thể mang Cổ Nhược Ly tới chất vấn, không thể làm gì khác hơn là chờ bữa tối để cho Thượng Quan Mạn Nhu nói ra trước!

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cổ Hạo Nhiên lửa giận thiêu đốt, rất giống một phụ thân bị chọc giận.

“Ở cửa Ngưng viện, Ly nhi còn rất tốt, lqđ đi vào không lâu liền...” Mặc dù Thượng Quan Mạn Nhu không ngu ngốc đi tới tiếp cận với Cổ Nhược Phong, nhưng ở Cổ gia lẫn lộn mấy chục năm, sớm đã có đạo lý sinh tồn của mình, tâm kế cũng thâm hậu hơn so với người bình thường. Nói một nửa che một nửa, sự thật liền thay đổi thành một dạng khác! Nếu người khác hiểu sai ý, cũng không trách được nàng!

“Ngưng viện?” Đôi mắt già nua của Cổ Hạo Nhiên trong phút chốc liền rời về phía Cổ Uyển Ngưng, không che đậy nghi ngờ trong mắt!

“Vương gia, hạt điều chiên này không tệ, người ném thử một chút.” Không khí nặng nề trên bàn bị giọng nói vui sướng của Cổ Nhược Phong cắt đứt, nàng gấp hạt điều rang đưa đến miệng Phong Huyết Lân, rất thích thú nhìn mặt Phong Huyết Lân, hài lòng mà hạnh phúc.

Gương mặt già nua của Cổ Hạo Nhiên đã đen không còn hình dạng, hắn chưa bao giờ muốn đem người đánh chết như bây giờ! Có ai lại cắt ngang người ta nói chuyện như vậy không? (Cổ Nhược Phong: nếu người không nhắm vào ta ta sẽ đối đãi với người như vậy sao...)

Cổ Hạo Nhiên rất muốn tiếp tục truy cứu cái đề tài Ngưng viện kia, chỉ tiếc là Cổ Nhược Phong lại không hề cho hắn cơ hội: “Cổ gia chủ, bên ngoài Ngưng viện có ám vệ thủ chứ.” Chỉ cần có tài lực thể lực, đều có thể về thủ, huống hồ là một gia đình lớn như Cổ gia?

“Tìm tới hỏi chẳng phải sẽ biết sao?” Cổ Nhược Phong nhìn Cổ Hạo Nhiên, người tìm đi! Nàng không tin Cổ Hạo Nhiên không biết trước chuyện này, người đã diễn trò, ta đây liền... Xem.

“Khụ khụ,” Cổ Hạo Nhiên cảm thấy mình bị nàng làm cho tức đến nội thương, “Ngưng viện không có ám vệ.” Nếu gọi ám vệ đến đây vậy sự kiện này sẽ không kéo xuống được! Cúi đầu cố ý cho ám vệ gian lận, lqđ nhưng hôm nay nhìn bộ dạng của Cổ Nhược Phong, chút thủ đoạn nhỏ ấy hẳn tin tưởng Cổ Nhược Phong nhất định có thể thấy được! Huống hồ, bây giờ phải lôi kéo Cổ Nhược Phong mới là vương đạo!

Đúng, bộ dạng trước kia, Cổ Hạo Nhiên cũng chỉ muốn làm dáng một chút, vì muốn Cổ Nhược Phong hoặc Phong Huyết Lâm mở miệng, hẳn lại bán chút mặt mũi, mọi người đều hướng về nhanh, về này buôn bán càng tốt!

Cổ Nhược Phong đương nhiên biết Cổ Hạo Nhiên muốn tiếp tục: “Bổn Vương phi có thể chứng minh lúc ấy tất cả mọi người đều cách xa Cổ Nhược Ly, nếu như có người động tay động chân, chỉ sợ cũng là người gần Cổ Nhược Ly nhất mới có cơ hội này.” Dứt lời, ánh mắt còn cố tình nhìn Diệp Tích Tuyết im lặng ở một bên, nếu nàng nhớ không nhầm, lúc Cổ Nhược Ly tiến lên một bước, vừa lúc kề vai sát cánh cùng Diệp Tích Tuyết!

“Chuyện này trước cứ như vậy đi, bây giờ dùng bữa trước, về sau lại bàn tiếp!” Cổ Hạo Nhiên giải quyết dứt khoát.

Thượng Quan Mạn Nhu nghe thấy lời nói của Cổ Nhược Phong, trong lòng cũng để ý, âm thầm nhìn sang Diệp Tích Tuyết, chẳng lẽ chuyện này là nàng làm?

Diệp Tích Tuyết cắn chặt răng, người được đẩy Cổ Tiểu Tứ, lại hất nước bắn lên người nàng! Tốt tốt! Nhưng, ta xem người có thể cười được bao lâu!

46. Chương 46

Dùng xong bữa tối, bọn hạ nhân đưa đến nước súc miệng ọi người, đợi bọn hắn súc miệng xong, lại dâng một ly trà thơm.

Bàn ăn đã được đưa dọn xong, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm ngồi ở ghế trên, Cổ Hạo Nhiên ngồi ở bên tay phải, Trà Hương Đại Hồng Bào tràn khắp phòng, Cổ gia quả nhiên là kẻ có tiền, mỗi người một ly Đại Hồng Bào cũng không keo kiệt chút nào!

Diệp Tích Tuyết nhìn ly trà trong tay, nắm thật chặt trong tay áo, Đại Hồng Bào này là bảo bối của lão gia, ai cũng không thương ột chút, cho dù mình đi cầu cũng không cầu được, bây giờ lại uống ở trong trường hợp này, thật là châm chọc!

Nhưng mà... Diệp Tích Tuyết cúi xuống, trong mắt chợt lóe lên hưng phấn cùng ngoan tuyệt.

Cổ Nhược Phong rất hưởng thụ bắt đầu thưởng thức trà trong tay, người pha trà này thủ nghệ cũng không kém, là dùng nước tuyết, mùi vị càng cao hơn một cấp so với dùng nước núi.

Diệp Tích Tuyết nhìn Cổ Nhược Phong uống trà trên bàn không dư thừa một giọt, rốt cuộc trái tim lỗ lũng cũng được hạ xuống, bụng Đại Hồng Bào trên tay lên, từ từ nhâm nhi thưởng thức.

“Nương, đây là Đại Hồng Bào!” Trong mắt Cổ Nhược Phong đầy kinh hỉ, Đại Hồng Bào này nàng đã muốn từ lâu, lần này rốt cục cũng có thể ở trước mặt mấy người kia hãnh diện một phen, trên đời này, người uống qua Đại Hồng Bào có thể đếm được trên đầu ngón tay!

“Ừ, Dao nhi thích liền uống nhiều một chút.” Diệp Tích Tuyết ôn nhu nhìn Cổ Nhược Dao, một loại yêu thương điển hình của mẫu thân.

Bất luận bữa tối này như thế nào, Đại Hồng Bào này như thế nào, Cổ Nhược Phong rất cục cựa cũng cảm thấy hài lòng, Phong Huyết Lân cũng cực kỳ thỏa mãn, ngày hôm nay có xảy ra chuyện gì hay không, hai người đều cảm thấy có chút mệt mỏi rồi.

Cổ Hạo Nhiên vô cùng thức thời mở miệng: “Vương gia, nước ấm đã chuẩn bị xong, người xem?”

Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn đôi mắt có chút buồn ngủ của Cổ Nhược Phong: “Phong nhi cũng mệt mỏi, trước cứ vậy đi.” Dứt lời liền ôm lấy Cổ Nhược Phong ý thức có chút tan rã, không để ý đến ánh mắt của mọi người ở đây, đi về phía Phong viện.

“Không biết sau khi Diệp Tích Tuyết biết được chân tướng sẽ có biểu tình gì.” Cổ Nhược Phong nhắm mắt lại, giọng nói miễn cưỡng, nào còn có chút mơ hồ khốn đốn kia?

Mặt Phong Huyết Lân thoáng hiện lên vẻ sùng nịnh: “Đêm nay đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

“Đúng vậy, đi xem một chút liền biết, lại là một màn kịch vui.” Một trận gió thổi qua, Cổ Nhược Phong không khỏi rúc vào ngực Phong Huyết Lân, khí trời càng ngày càng lạnh rồi... Nhưng mà, công lực của hắn đã trở về, thân thể liền ấm ấm hơn rất nhiều, gần đây mình không cần dùng nội lực làm ấm tay cho hắn rồi.Quỳnh.diendan

Phong Huyết Lân nhìn dáng vẻ của Cổ Nhược Phong, nhíu mày một cái, tuần hoàn máu trong thân thể tăng tốc, hơi thở ấm áp không ngừng truyền ra ngoài,

Rửa mặt xong, sau khi tùy tùng Vương phủ dọn dẹp sạch sẽ xong gian phòng liền cung kính đi ra ngoài, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, thời gian không sai biệt lắm, có phải nên đi ra ngoài tản bộ gì gì đó rồi hay không?

Lạc Tuyết các, Diệp Tích Tuyết ngồi đối diện với Cổ Nhược Dao, dưới ánh nến mờ nhạt tạo thành một hình ảnh hài hòa ấm áp.

“Dao nhi, Cổ Tiểu Tứ uống canh si sỏ* kia, về sau lại là một kẻ điên, cuối cùng người lão gia sủng ái chính là người!”

“Ừ, cuối cùng người phụ thân sủng ái chính là Dao nhi.” Cổ Nhược Dao gật đầu, bày tỏ đồng ý lời nói của Diệp Tích Tuyết.

“Dao nhi...” Diệp Tích Tuyết thương yêu vuốt đầu Cổ Nhược Dao một hồi, ánh mắt mê ly, giống như muốn thông qua nàng nhìn một người khác.

“Thời gian không còn sớm, người cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi.” Cuối cùng Diệp Tích Tuyết dặt tay Cổ Nhược Dao, đứng lên, muốn đưa Cổ Nhược Dao ra tới cửa.

Diệp Tích Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua Cổ Nhược Dao, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng lại không thể nói được là ở đâu.

Đứng ở cửa phòng, Diệp Tích Tuyết vỗ vỗ tay Cổ Nhược Dao: “Dao nhi người trở về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, Dao nhi trở về nghỉ ngơi.” Cổ Nhược Dao gật đầu, nâng mặt lên nở một nụ cười.

Lần này, Diệp Tích Tuyết lại không thể bình tĩnh được nữa: “Dao nhi, người...” Đây, đây, đây không phải là Dao nhi của nàng!

Ngày thường Dao nhi cũng không nói nhiều, tuy nhu thuận hiểu chuyện, nhưng mà làm mẫu thân của nàng, nàng sao không biết bộ dạng chân chính của Cổ Nhược Dao? Tâm kế Dao nhi không thua gì mình, hơn nữa cũng sẽ không để lộ ra ngoài như vậy, này, về mặt ngây thơ như vậy!

Đúng, chính là ngây thơ! Thậm chí còn có một chút... một chút... Diệp Tích Tuyết không muốn nghĩ tiếp nữa!Quỳnh.diendan

“Bà vú!” Diệp Tích Tuyết hô một tiếng, trong giọng nói không che dấu được kích động!

“Phu nhân, làm sao vậy?” Lão nhân năm mươi tuổi lập tức xuất hiện, nhìn vẻ mặt không dám tin của Diệp Tích Tuyết, vô cùng hoảng hốt, tim cũng bị treo lên!

“Bà vú, người, được của người...” Diệp Tích Tuyết hạ giọng, chuyện này rất trọng đại, nhất định không thể để cho người khác biết!

“Phu nhân yên tâm, lão nô tự mình ra tay, tuyệt đối không xảy ra sai sót!” Lão nhân đưa ra một ánh mắt kiên định, trải qua tay nàng, sẽ không xảy ra bất kỳ sai lầm gì!

Diệp Tích Tuyết nhìn thoáng qua Cổ Nhược Dao, lập tức kéo hai người vào phòng, đóng cửa thật kỹ, xoay người: “Bà vú, người xem Dao nhi, nàng...”

Lão nhân đến gần Cổ Nhược Dao, nhìn Cổ Nhược Dao cúi đầu, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, dịu dàng hỏi: “Tiểu thư, đã trẻ thế này, sao người vẫn còn ở chỗ này?”

Cổ Nhược Dao ngẩng đầu, mơ màng: “Đã trẻ thế này, sao ta lại vẫn ở chỗ này?” Nghiêng đầu nghĩ, dường như rất vất vả nghĩ đáp án.

Lão nhân lui về phía sau một bước, đau khổ tràn đầy trên mặt, giống như bỗng già đi mười năm: “Phu nhân... lão nô, lão nô, lão nô có lỗi với người!”

Diệp Tích Tuyết nhìn vẻ mặt của lão nhân liền biết suy nghĩ trong lòng mình không sai! Nhất thời cảm thấy khó xử, liền ngắt đi!

“Phu nhân? Phu nhân? Người đâu! Mau tới đây nhanh!... Phu nhân!”

Thoáng chốc, Lạc Tuyết các trở nên ồn ào, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt!

Nóc nhà Lạc Tuyết các, một mảnh đen tối, che khuất tất cả, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân tùy ý ngồi ở bên trên.

“Ài... Vậy là té xỉu rồi...” Cổ Nhược Phong có chút bất mãn liếc nhìn nóc nhà nho nhỏ trống rỗng một cái, nhìn người vội vàng trong phòng, nàng còn tưởng rằng Diệp Tích Tuyết này có năng lực lớn thế nào, không ngờ lại dể kích lớn như vậy. Sớm biết như vậy nàng sẽ làm tổ trong ô chăn, đầu tháng mười, theo cách tính dương lịch ở hiện đại, cũng đã là tháng mười một rồi, ban đêm lạnh như băng, người có chút lạnh.

“Ngày mai nhất định còn có trò hay hơn, Phong nhi đừng gấp.” Phong Huyết Lân dựa sát vào Cổ Nhược Phong, cầm tay nhỏ có chút lạnh của nàng, dùng nội lực sưởi ấm.

“Đúng vậy, ngày mai còn có trò hay.” Cổ Nhược Phong nhếch miệng, nhìn thấy hai người nắm tay nhau, coi như hẩn có lòng. Hiện giờ năng lực của hẩn cũng không thể so được với mình, nội lực của hẩn mà nói giống như cừu ngựa nhất mao – không tính là đáng kể gì. Nhưng mà... Cổ Nhược Phong nhú mày, ngoài ra mười phần công lực kia.

47. Chương 47: Đề Lăn Lộn Trên Giang Hồ

Hôm sau trời vừa sáng, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liền cáo biệt ổ chăn ấm áp để thức dậy. Rửa mặt xong, hai người tiến về phía phòng khách dùng bữa.

Bước vào phòng khách một thoáng, hai người đều cảm nhận được một bầu không khí ngọt ngào, khỏe miệng đồng thời cong lên thành hình cung, rất chừng mực, hiểu được người lại có thể biết được tâm tình của chủ nhân thật sự rất tốt.

“Bổn vương tới chậm, khiến mọi người đợi lâu.” Trên mặt Phong Huyết Lân treo lên vẻ áy náy, hẩn thật không biết những người này dậy sớm như vậy à!

“Là đám người thảo dân dậy sớm, Vương Gia tới vừa đúng lúc.” Cổ Hạo Nhiên khiêm tốn nói, đôi mắt già nua nhìn về phía Cổ Nhược Phong, dường như đang rộng lượng điều gì đó.

“Phu quân mau ngồi đi, tất cả mọi người đang chờ đấy.” Cổ Nhược Phong nhìn khắp bốn phía, đem nét mặt của tất cả mọi người nhét vào đáy mắt, cặp trông mắt xuống, che giấu tất cả suy nghĩ. Xem ra Cổ Hạo Nhiên vẫn chưa biết chuyện của Cổ Nhược Dao, chuyện lần này thật thú vị rồi

Vị trí chủ tọa ở trên, Phong Huyết Lân tùy ý ngồi xuống, bên trái là Cổ Nhược Phong, bên phải Cổ Hạo Nhiên, kế tiếp là những người còn lại của Cổ gia.

Trên bàn là bát đĩa vừa mang lên, mà lúc Phong Huyết Lân tới lại không có người nào đứng lên, cho dù là Cổ Hạo Nhiên cũng không chiêu đãi một tiếng

Điểm này, làm cho Cổ Nhược Phong cực kỳ bất mãn, mặc dù Cổ Hạo Nhiên trên danh nghĩa là nhạc phụ của Phong Huyết Lân, nhưng xét về thân phận thì vẫn nên đứng dậy! Huống chi, cho tới bây giờ Cổ Nhược Phong nàng chưa từng thừa nhận Cổ Hạo Nhiên là cha!

Hơn nữa, Cổ Hạo Nhiên này đang diễn trò gì sao nàng có thể không biết? Hôm qua còn khí thế hung hăng muốn cho phu nhân hấn lời giải thích, hôm nay liền thảo dân thảo dân, nhưng nội tâm nhưng vẫn không bỏ được thân phận, ngay cả lễ nghi cơ bản đứng lên nghênh tiếp cũng không có

Có lẽ cho là Phong Huyết Lân mới được sủng ái, không biết các loại lễ nghi, muốn lừa gạt cho qua.

Đã không có thành ý như vậy, cho dù là diễn trò, Cổ Nhược Phong nàng cũng lười diễn cùng hấn một sân khấu.

Vì vậy, Cổ Nhược Phong rất là chán, túm đĩa ra trộn, cuốn lấy nguyên cái bàn, một tia ý thức đem những món Phong Huyết Lân thích ăn vét qua đây, chất đầy cái chén trước mặt Phong Huyết Lân.

“Phu quân, đây không phải là món chàng thích nhất sao?”

“Ai, cái này không tồi, chàng ném thử một chút.”

“Đúng rồi, cái này bồi dưỡng thân thể rất tốt.”

“Phu quân, thử món ăn này một chút, đây chính là một trong những món điểm tâm tinh xảo nhất của Cổ gia chế biến.”

“Phu quân.”

“Món ăn này.”

“Còn có cái này.”

“.”

“.”

Một bàn người cứ như vậy ngây ngốc nhìn Cổ Nhược Phong gió cuốn quét sạch thức ăn.

Phong Huyết Lân nhìn sắc mặt của những người xung quanh, mím chặt khóe miệng, vất vả kiềm chế, bả vai hơi dựng thẳng lên, cuối cùng ho nhẹ một tiếng: “Phong nhi, khụ khụ, nhiều như vậy đủ rồi.” Gấp nữa, trên bàn sẽ không còn thức ăn.

Lúc này Cổ Nhược Phong mới tỉnh táo lại, hối hận chột lóe lên: “Ai nha.”

Những người còn lại nhìn vẻ mặt của nàng: Người nha, rốt cuộc biết như vậy là ‘ đại nghịch bất đạo ’ rồi hả ? Cái bàn này cũng còn thức ăn gì? Người còn muốn cho chúng ta ăn cơm hay không?!

“Xin lỗi phu quân, ” Cổ Nhược Phong yếu ớt nhìn về phía Phong Huyết Lân, “Ta quên chàng không ăn nhiều như vậy.” Về mặt rất là đáng thương tội nghiệp, giống như lại nói: ta không phải cố ý, nếu như chàng dám trách cứ ta, vậy chính là chàng có lỗi!

“Khụ khụ.” Phong Huyết Lân cảm thấy mình ở cùng một chỗ với nàng, cuối cùng sẽ có một ngày đang sống mà bị nghẹn cười đến chết!

“Bất quá a, phu quân ăn không vô, Phong nhi ăn thay chàng!”Cổ Nhược Phong kiên định gật đầu một cái, khí thế dâng cao, “Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ ăn hết đồng đồ ăn này, tuyệt không lãng phí!”

Một bàn người kêu rên: Người như vậy có để cho người ta ăn cơm hay không? Tình cảm liền vì chính bản thân người ăn dùm a!

“Ừ, vậy Phong nhi ăn nhiều một chút.” Phong Huyết Lân gấp thức ăn trong chén của mình để vào chén của Cổ Nhược Phong, gương mặt cứng chiều. Hắn vẫn cứ chấp nhận thôi, đời này, bị ghen cưỡi đến chết thì ghen cưỡi đến chết vậy. . . .

“Khụ khụ. . . .” Lúc này đến phiên Cổ Hạo Nhiên lên tiếng, “Phong nhi a, lúc nào thì các người trở về?” Thường thường mà nói, cho dù là ba ngày lại mặt, ở một đêm, cũng nên đi chứ? Mặc dù hắn không có chuyện gì nói nhảm, nhưng mà thật sự hắn không nghĩ ra được đề tài khác. . . .

Lúc này Cổ Nhược Phong đang đại chiến với món ăn, cũng không ngẩng đầu lên: “Vương Gia và mẫu thân nói chuyện rất là hợp ý, hơn nữa vương phủ cũng không có gì chuyện, ta ở hơn hai ngày.”

“Khụ khụ!” Lần này Cổ Hạo Nhiên bị sắc thật, “Phốc” một ngụm canh phun ra ngoài, “Ồ hơn hai ngày” bốn chữ không ngừng quanh quẩn trong đầu óc! Hắn, hắn, hắn đây coi như là cầm tảng đá lên đập chân của mình?

“Cổ gia chủ, người không sao chứ?” rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên đang chật vật, “Chẳng lẽ gia chủ không hoan nghênh?” Giọng nói nhẹ nhàng, không có một chút uy hiếp.

“Đâu có đâu có, đương nhiên hoan nghênh, Vương Gia và vương phi muốn ở tới khi nào cũng được.” Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn bộ mặt lộ vẻ không vui của Phong Huyết Lân, vội nói. Lại không biết những lời này rốt cuộc mang đến cho hắn bao nhiêu phiền toái!

Chính là đợi những lời này của người! Cổ Nhược Phong thoả mãn gật đầu, cúi đầu tiếp tục chiến đấu hăng hái, năng thật sự đói bụng. . . .

Phong Huyết Lân bắt đầu dĩ lắc đầu, nha đầu này quả nhiên vật gì cũng có chỗ dùng a, thân phận ‘rách vương gia’ của mình nàng cũng lợi dụng triệt để!

“Ừa, tại sao đại phu nhân và đại tiểu thư không tới?” Cổ Nhược Phong ăn uống no đủ, rốt cuộc ý thức được trên bàn này ít đi hai người!

“Phu nhân thân thể khó chịu, ở trong phòng nghỉ ngơi, Dao nhi đang bồi nàng.” Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, cau mày, Diệp Tích Tuyết này, thật đúng là nhiều chuyện! Cũng may Dao nhi hiểu chuyện, giúp hắn giảm đi không ít lo lắng

“Thân thể khó chịu?” Cổ Nhược Phong nhíu mày, mơ hồ lo lắng, “Như vậy chúng ta đi vắng an một phen mới được?”

“Tốt.” Phong Huyết Lân từ từ ăn điểm tâm, ở trong vương phủ ăn không ngon như vậy. . . .

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe, chuyện này. . . .

Chỉ là, người ta muốn đi, người cản trở sao? Hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở với bọn họ, ngay cả thuyền thứ mười ở Vân Hồ cũng mua, còn có thể giả bộ?

“Thảo dân thay mặt phu nhân tạ ơn Vương phi quan tâm.” Cổ Hạo Nhiên rất là cảm kích nói, đáy mắt đó rõ ràng cảm động a!

“Nói thế nào đại phu nhân cũng coi như đại nương của Phong nhi.” Đó là đại nương vô lương, không phải sao? Nếu là đại nương, vậy thì để cho con gái lớn của nàng, lớn không có mẹ cũng tốt.

Lá mặt lá trái ai sẽ không? Lão hồ ly Cổ Hạo Nhiên này cũng thật thâm! Bất quá, trong lòng Cổ Nhược Phong khinh thường, mọi người đều lẫn lộn trên giang hồ, còn có thể sợ một ông già sắp bước vào quan tài như người sao?

48. Chương 48: Dao Nhi Muốn Gả Cho Chàng

Lạc Tuyết các, Diệp Tích Tuyết đã sớm thức dậy, nhìn Cổ Nhược Dao yên lặng ngồi bên cạnh cái bàn ăn điểm tâm, trong lòng hồi tiếc, phần hận! lqđ

Bà vú bên kia tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, vậy rốt cuộc là ai động tay chân?

Thượng Quan Mạn Nhu hay là Cổ Nhược Phong?

Bất luận là người nào! Hai người này nàng tuyệt đối không bỏ qua!

Dao nhi con yên tâm, mẹ nhất định sẽ báo thù cho con!

Nếu như Cổ Nhược Phong nghe được tiếng lòng nàng, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng! Báo thù? Cổ Nhược Dao biến thành như vậy, căn nguyên cái tội ác này còn không phải bắt nguồn từ Diệp Tích Tuyết người?

“Phu nhân, Cổ Tiểu Tứ và Huyết Vương tới.” Bà vú đến gần bên giường thấp giọng nói.

“Cái gì! Bọn họ còn có mặt mũi tới đây? !” Nếu không phải bọn họ, tội gì nàng phải hạ Si Sỏa Tán*? Dao nhi sao có thể biến thành như vậy!

*Si Sỏa Tán: Thuốc làm người ta ngu si đần độn

“Phu nhân trước đừng tức giận.” Trong mắt lão nhân chợt lóe lên ác độc, “Tiểu thư biến thành như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ! Hôm nay bọn họ tới vừa đúng lúc, vô luận chuyện này có phải Cổ Tiểu Tứ làm hay không, chúng ta đều đem chuyện này vu oan trên người bọn họ! Về phần ba người kia, sau này có rất nhiều cơ hội dọn dẹp!”

“Bà vú người nói không sai, ta tuyệt đối không bỏ qua cho Cổ Tiểu Tứ!” Ánh mắt tàn nhẫn của Diệp Tích Tuyết bắn thẳng ra ánh sáng, đợi lát nữa bọn họ tới.”

Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hai người mười ngón tay đan xen, nhàn nhã đi trên đường nhỏ tới Lạc Tuyết các, bộ dáng không có chút khẩn trương gấp gáp, Cổ Hạo Nhiên ở phía trước dẫn đường, mặc dù khó chịu hai người quá đáng, nhưng cũng không có lên tiếng phản bác. Dù sao, hiện nay tam đại gia tộc càng ngày càng không yên ổn rồi.

“Chủ tử, lão nữ nhân kia và bà vú đang tính toán làm thế nào để chinh người!” Mị lằng lằng ở một bên, gương mặt hả hê, không chút nào lo lắng cho Cổ Nhược Phong

“Người rất rồi rãnh?” Cổ Nhược Phong truyền âm cho hắn, tiếng nói chuyện chỉ có Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân và tứ quý nghe thấy.

“Ha ha, ha ha, tiểu nhân đây không phải đi thăm dò tin tức cho người sao?” Mị vô cùng chân chó tiến lên phía trước hai bước, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Phong Huyết Lân trong lòng hơi hồi hộp một chút, “Vào” một tiếng chạy đến sau lưng Si, vẫn là nơi này an toàn a!

Si giật giật khoe miệng, cúi đầu nhắm mắt chĩa ánh mắt càn quét vào người nào đó

“Sẽ để cho các người xem kịch vui, chỉ là.” Cổ Nhược Phong hơi nhíu đầu lông mày, “Sau khi xem kịch vui.” Một ánh mắt hiểu thấu, tứ quý nhất thời nổi lên gió lạnh, kêu rên từng trận, lão đại, chúng ta lại sai lầm rồi sao? Kịch vui này chúng ta không xem có được hay không?

Cổ Nhược Phong tâm tình vui vẻ lôi kéo Phong Huyết Lân đi về hướng Lạc Tuyết các, muốn nhìn Cổ Nhược Phong ta diễn trò? Vậy sẽ phải chuẩn bị trả giá thật lớn!

“Nàng thật đúng là hiểm độc a!” Phong Huyết Lân cảm thán một tiếng, một màn kịch vui đổi lại tứ quý phải làm việc bận rộn, thật là bóc lột a!

“Chàng có ý kiến?” Cổ Nhược Phong gương mặt, trần truồng không che đậy sự uy hiếp

“Vi phu nào dám à? !” Phong Huyết Lân kéo kéo khoe miệng, chuyện cười, chuyện đó tứ quý không đi làm chẳng phải sẽ đến phiên hắn đi làm? Vậy thời gian đâu để hắn mỗi thời mỗi khắc cùng Phong nhi dính lại một chỗ?

“Chàng nói Diệp Tích Tuyết lại chuẩn bị cái trò hay gì?” Cổ Nhược Phong rất có hăng hái, dạo này, muốn xem màn kịch vui thật sự là không dễ dàng, xem ra mình còn phải trợ giúp một phen a!

“Ha ha, vẫn là những cái...thủ đoạn cũ thôi.” Trong đại viện này trừ bỏ những cái đó sẽ còn cái gì?

“Ta xem không nhất định a.” Cổ Nhược Phong có nhiều thú vị, Mị thấy ánh mắt nàng rõ ràng là cực kỳ vui sướng khi người khác gặp họa! Nơi đó, ít nhất có một nửa là nhằm vào mình đấy!

“Yên tâm, có ta.” Vô luận là âm mưu quỷ kế gì, hắn cũng thay nàng ngăn lại!

Một khắc đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng tới Lạc Tuyết các, hoa cỏ quý báu ở đây không giống với những thứ hoa dại cỏ dại ở phong viện!

Phòng của Diệp Tích Tuyết, bày toàn đồ cổ, món nào món nấy không phải thượng hạng thì cũng có thể so với đồ của vua dùng trong hoàng cung!

“Vương Gia và vương phi tới a, khụ khụ.” Diệp Tích Tuyết yếu đuối nằm ở trên giường, xem ra, tình hình thật sự không tốt.

“Đại phu nhân thân thể khó chịu, lẽ nên miễn đi.” Cổ Nhược Phong thản nhiên nói, sau đó lôi kéo Phong Huyết Lâm ngồi xuống trên ghế dựa bên cạnh, đường đi tới đây dài như vậy, tuy nói phong cảnh không tệ, lại không đỡ được Cổ Nhược Phong lười vận động.

Khóe miệng Diệp Tích Tuyết co rút, Cổ Tiểu Tứ này quả thật không biết phân biệt, chủ nhà không kêu liên tục động ngồi xuống!

Ngay sau đó nha hoàn vương phủ dâng trà Đại Hồng Bào lên, Cổ Nhược Phong mở nhẹ nắp trà, hương trà nồng đậm thoáng chốc lan tràn cả phòng, bàn tay đặt dưới chân của Diệp Tích Tuyết hung hăng nắm chặt, đầu ngón tay đâm thủng lòng bàn tay, máu bắn dính lên áo ngủ bằng gấm! Lão gia lại đem Đại Hồng Bào này cho con tiện nhân cổ Tiểu Tứ kia! Người dâng trà lên không phải hạ nhân Cổ gia, trà này dĩ nhiên là Huyết vương phủ tự chuẩn bị! Đại Hồng Bào một năm vền vền chỉ cho ra mấy cân, ngay cả hoàng thượng Mộ Dung Tô cũng chỉ có một cân, bình thường dùng để chiêu đãi sứ thần quốc gia khác, nàng tuyệt đối không tin hoàng thượng sẽ đem Đại Hồng Bào kia ban cho Huyết Vương!

Cổ Tiểu Tứ này thật sự được lão gia sủng ái sao? ! Diệp Tích Tuyết rũ con ngươi xuống, hận ý xẹt qua, Dao nhi của nàng phải làm sao bây giờ? Dao nhi đáng thương của nàng!

Trong phòng yên tĩnh hình như có chút kỳ quái, Phong Huyết Lâm và Cổ Nhược Phong căn bản cũng chưa quyết định nói chuyện, Diệp Tích Tuyết một mình đắm chìm trong bi thống phần hận của mình

Cổ Hạo Nhiên nhìn bọn họ, dù là đầu óc từ trước tới giờ thông minh nhưng cũng có chút không đủ dùng rồi. Hắn biết rõ tâm kế của Diệp Tích Tuyết, hôm qua Cổ Nhược Phong đối đãi với nàng như vậy, không báo được thù nữ nhân này chắc chắn sẽ không bỏ qua. Mà Cổ Nhược Phong thay đổi hắn cũng xem ở trong mắt, Tiểu Tứ bây giờ, sống chung cũng không tốt a!

Trong không khí quỷ dị, cuối cùng Cổ Hạo Nhiên cũng nhíu mày một cái, đứng lên: “Vương Gia.”

“Nương, vị này chính là Huyết Vương gia sao?” Cổ Nhược Dao vẻ mặt tò mò đi vào, cắt đứt lời nói Cổ Hạo Nhiên, nhìn chằm chằm Phong Huyết Lâm, giống như muốn xem thấu người này.

Cổ Nhược Phong không vui nheo mắt lại, ánh mắt của nàng ta như vậy là sao đây? Nam nhân của nàng mà Cổ Nhược Dao cũng có thể khải vu sao?!

Hồi hồn, trong lòng kinh ngạc, lúc nào thì nàng đem Phong Huyết Lâm coi như là nam nhân của nàng rồi hả?

Còn chưa chờ Cổ Nhược Phong hiểu rõ ràng, lời nói của Cổ Nhược Dao lại truyền đến: “Dao nhi rất là ngưỡng mộ Huyết Vương gia !” Người đi về trước vài bước, càng đến gần Phong Huyết Lâm.

Chân mày sau mặt nạ của Phong Huyết Lâm nhíu lại, lửa giận trong mắt lóe lên rồi biến mất. Nữ nhân này dám nhìn mình như vậy, nàng là chán sống sao? !

“Dao nhi!” Cổ Hạo Nhiên bị phản ứng của Cổ Nhược Dao làm cho khiếp sợ, đây là Dao nhi nhu thuận của hắn sao? Sao có thể nói ra những lời không hợp quy tắc đạo đức của gia tộc như thế!

“Dao nhi?!” Diệp Tích Tuyệt tỉnh táo lại, nhìn Phong Huyết Lân cách xa Cổ Nhược Dao năm bước, trong đôi mắt thoáng qua một chút hoảng hốt, vì sao con lại đến đây? Không phải bảo con ở trong phòng chờ đợi cho tốt sao?

Cổ Nhược Dao làm như không nghe được Diệp Tích Tuyệt và Cổ Hạo Nhiên kêu gọi, tự nhiên đi lên phía trước hai bước nữa: “Dao nhi muốn gả cho chàng!”

49. Chương 49: Ai Dám Giành Nam Nhân Của Ta

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong phòng đều ngây dại, bao gồm cả Cổ Nhược Phong vinh nhục không sợ và Phong Huyết Lân vẫn luôn không quan tâm việc gì!

Trần tình trong mắt dần biến mất, thâm thúy trong mắt không người nào thấy rõ, lúc này Cổ Nhược Phong cũng không biết cảm giác trong lòng mình là gì! Chỉ cảm thấy lửa giận đang không ngừng thiêu đốt trong lòng!

Rất tốt! Nam nhân của Cổ Nhược Phong nàng mà cũng dám nghĩ đến sao? Nàng (CNP) sẽ làm nàng (CND) đầu tiên là biết cái gì gọi là làm vọng tưởng! Cái gì gọi là giá cao!

Lúc này Cổ Nhược Phong vẫn nào tàn như cũ, vẫn không ý thức được như vậy là biểu hiện của một thể tử ghen tức bay đầy trời! Chỉ là, nàng tìm kiếm lời giải thích rất hợp lý: Dù sao thì mình cũng mang danh là Huyết Vương phi! Cổ Nhược Dao làm như vậy chính là muốn khiêu khích mình! Cổ Nhược Phong là ai? Kiêu ngạo của nàng người khác có thể tới khiêu khích sao?

Đáp án dĩ nhiên là: không thể!

“Dao nhi!” Cuối cùng Cổ Hạo Nhiên không nhìn nổi nữa, gọi Cổ Nhược Dao một tiếng, mặt âm trầm đã đen như mực, mặt mũi của Cổ Hạo Nhiên hẳn cũng bị nàng ném đi rồi!

“Dao nhi!” Diệp Tích Tuyệt suýt nữa ngã xuống ghế đi tới bên cạnh Cổ Nhược Dao, lúc này nàng thật sự hốt hoảng!

Hôm nay Cổ Nhược Dao đã thật sự ngu dại, tạm thời không nói đến tại sao nàng lại nói ra những lời như vậy, chính là nếu Huyết Vương nhất thời vui mừng đồng ý chuyện này, bằng vào năng lực bây giờ Cổ Tiểu Tứ, làm sao Dao nhi có thể có những ngày tốt đẹp? Hơn nữa, Huyết Vương khát máu, hút máu người, những chuyện này. . . . Dao nhi qua đó làm sao còn mạng!

“Người muốn gả cho hắn?” Cổ Nhược Phong đứng lên, cười như không cười, khí thế toàn thân cũng nhìn rất rõ ràng! Nàng nổi giận thật!

Cổ Nhược Dao giống như bị Cổ Nhược Phong dọa sợ, núp ở sau lưng Diệp Tích Tuyệt, lộ ra cái đầu: “Dao nhi muốn gả cho hắn!” Giọng nói mặc dù nhỏ lại rất kiên quyết!

“Rất tốt!” Cổ Nhược Phong nói xong câu này, nhìn sang Cổ Hạo Nhiên, “Không biết Cổ gia chủ muốn xử lý chuyện này như thế nào?” Trong mắt một mảnh bình tĩnh, đã nhìn không nhìn ra cảm xúc gì!

Chân mày Cổ Hạo Nhiên nhíu sâu hơn, hôm qua Cổ Nhược Phong lại mặt, nếu Huyết Vương thật cưới Dao nhi về vương phủ, không biết thiên hạ này lại truyền ra cái gì!

Huống chi, lấy sủng ái của Huyết Vương với Cổ Nhược Phong, sẽ coi rẻ Dao nhi, nếu Dao nhi gả qua đó cũng chỉ là vườn không nhà trống, hơn nữa, Huyết Vương hẳn. . . .

“Dao nhi chỉ nói giỡn thôi, Vương Gia và vương phi không nên để trong lòng.” Cổ Hạo Nhiên chấp tay, giọng nói thấp xuống, dù sao Dao nhi cũng là nữ nhi mình là sủng ái nhất, muốn nàng chịu chết, hắn không làm được.

“Dao nhi rất nghiêm túc!” Lúc này Cổ Nhược Dao từ sau lưng Diệp Tích Tuyết nhảy ra, nhìn chăm chăm Phong Huyết Lân, chỗ sâu đáy mắt đúng là si mê!

Phong Huyết Lân cau mày, rất muốn xé gương mặt ngây thơ của Cổ Nhược Dao ra, nếu không phải bọn họ biết nàng đã dùng ngu đại tán, trí tuệ giống như trẻ nhỏ không thể nghi ngờ, hẳn nhất định là sẽ cho rằng cổ Nhược Dao đang nói láo diễn trò!

Nhưng hôm nay.

Dù là thật thì như thế nào? Cho tới bây giờ Phong Huyết Lân hẳn cũng chỉ muốn một người đó là Cổ Nhược Phong! Những người còn lại, có quan hệ gì tới hắn?

Cổ Nhược Phong cũng kinh ngạc, không ngờ này Cổ Nhược Dao ngu đại lại thật si mê Phong Huyết Lân?

Trong lúc nhất thời, những người trong nhà lần nữa lọt vào lúng túng.

“Người tới, mang đại tiểu thư ra ngoài!” Cổ Hạo Nhiên trầm mặt hô với người ở bên ngoài, một đôi mắt hung ác nhìn chòng chọc Cổ Nhược Dao, giống như là muốn nhìn thấu nàng!

“Lão gia.” Diệp Tích Tuyết cả kinh, chẳng lẽ lão gia biết Dao nhi.

“Phu nhân thân thể khó chịu thì ở chỗ này tu dưỡng cho tốt!” Cổ Hạo Nhiên nhìn cũng không nhìn Diệp Tích Tuyết, chuyển sang Cổ Nhược Phong: “Vương Gia vương phi.” Muốn nói lại thôi.

” Xem ra hôm nay đại phu nhân thân thể khó chịu, Bẩm vương và vương phi cũng không ở chỗ này quấy rầy.” Phong Huyết Lân cũng rất “Thức thời” cho hắn một bậc thang đi xuống.

Phong viện, Cổ Nhược Phong miễn cưỡng nằm trên tháp mềm, ánh mặt trời chiếu nghiêng tới vừa lúc soi sáng trên người của nàng, nhuộm một thân nhân nhạt nhá nhem, thấy như không phải thật.

“Phong nhi đang ghen?” Phong Huyết Lân tâm tình rất tốt ngồi bên cạnh, nắm tay Cổ Nhược Phong vuốt vuốt.

“Ghen?” Cổ Nhược Phong nhú mày, nàng sẽ ghen sao?

Phong Huyết Lân cũng nhú mày theo, chẳng lẽ vậy không gọi là ghen?

“Làm sao có thể!” Cổ Nhược Phong rút tay của mình về, nhắm mắt lại, đem ngăn cản những lời trêu tức của Phong Huyết Lân ngoài mắt, vậy mà trong lòng lại mất quy luật, nàng, là ghen sao?

Phong Huyết Lân thức thời không đi quấy rầy, có thể thấy dáng vẻ trốn tránh của nàng hẳn đã rất thỏa mãn rồi, nàng trốn tránh, ít nhất chứng minh nàng không phải không để ý như ngoài mặt không phải sao?

“Chủ tử.” Si Mị Vồng Lượng tứ quý đồng thời xuất hiện, mặt hưng phấn.

Phong Huyết Lân hung hăng trợn mắt nhìn, quấy rầy Phong nhi nghỉ ngơi, tìm chết!

Si giật giật khóe miệng, rút về sau lưng Mị, thân thể hai quý kia cũng cứng đờ, quả nhiên khí thế của Lân chủ tử không phải mấy tiểu quý bọn chúng có thể thừa nhận.

“Nói đi.” Cổ Nhược Phong tốt bụng giải cứu tứ quý trong tay Phong Huyết Lân, Mị cảm động đến rơi nước mắt, ô ô ô ô, Phong chủ tử tốt cuộc cũng đứng về phía bọn hắn! Bình thường đều là liên hiệp với Lân chủ tử khi dễ bọn họ.

Si đẩy Mị ra sau, hắn nhìn không nổi bộ dạng chân chó kia chân nữa.

“Chủ tử, tìm được.” Kim khố dưới đất của Cổ gia! Đối với cái này, tứ quý bọn họ đã tìm rất lâu rồi! Nửa trước tháng, Cổ Hạo Nhiên chưa từng bước vào một bước, bọn họ đoán rằng nhất định hẳn mỗi tháng đúng giờ đi kim khố tra xét! Không ngờ lại là hôm nay! Thật là trời cũng giúp bọn họ!

“Cổ Hạo Nhiên rời đi các ngươi hãy hành động!” Nơi đó có thể coi như là một tòa Kim Sơn rồi ! Nếu hai người thừa kế Cổ Nhiệm Trần và Cổ Nhiệm Mặc đều đi theo mình, thì lấy đi bộ một ít gia sản cũng đúng? Không biết sau khi Cổ Hạo Nhiên phát hiện sẽ có về mặt gì? Cổ Nhược Phong nhếch miệng lên một nụ cười quỷ dị, nếu là một tháng vào một lần, vậy hẳn cũng không tra được trên đầu nàng !

Về phần mấy người Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu, có phải uống gió tây bắc hay không thì có liên quan gì tới nàng?

“Chủ tử, còn có một việc.” Lúc Si nói câu này, bay xuống trên đất thân thể rõ ràng có chút run rẩy! Mà ba quý kia cũng run rẩy giống như Si !

“Tra được?” Cổ Nhược Phong nhìn xuyên qua Si Mị Vồng Lượng, ánh mắt nhìn về nơi xa.

“Dạ, ở đó có mật thất!”

“Muốn làm gì thì đi làm đi.” Cổ Nhược Phong nhắm mắt lại, phất tay lên, bốn đạo lực lượng cường đại đánh về phía tứ quý!

Si Mị Vồng Lượng cả người run lên, lực lượng lại tăng không chỉ gấp mười lần!

“Đây chỉ là tạm thời, đủ cho các người làm việc.”

“Tạ ơn chủ tử!” Tàn ảnh thoáng qua, chỉ còn lại một giọng nói.

Phong Huyết Lân tò mò nhìn chăm chăm Cổ Nhược Phong, tầm mắt mãnh liệt khiến Cổ Nhược Phong không thể tiếp tục bình tĩnh, không kiên nhẫn mở mắt, có chút cáu giận, rốt cuộc người này muốn làm gì?

“Ta phát hiện ta nhặt được bảo bối!” Ánh mắt màu đỏ kia trần truồng nói: Người chính là cái bảo bối đó!

Cổ Nhược Phong im lặng: “Là ta nhặt được chàng!” Lúc trên đường cái là ai giúp hẩn hả giận, cho hẩn đập gió mà đi?

“Được rồi, ta là nàng nhặt.” Phong Huyết Lân không so đo, tròn mắt thâm thúy hơi đổi, “Nhưng Cổ Nhược Dao nói muốn gả cho ta à?” Giọng nói bất đắc dĩ vô tội.

“Nam nhân của ta ai dám giành? !” Cổ Nhược Phong vừa nghe Cổ Nhược Dao, không thoải mái trong lòng lần nữa dâng lên, bật thốt lên một câu vô cùng khí phách!

Sau một giây đồng hồ, Cổ Nhược Phong chột ngắc đầu, chỉ thấy Phong Huyết Lân cười hệt như ăn vụng

50. Chương 50: Ai Đập Đều Cổ Mạnh Hơn

Dùng xong bữa trưa, Cổ Nhược Phong không muốn ở bên ngoài phơi nắng, nên về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này trong kim khố bí mật của Cổ gia, từng cơn gió nhẹ thổi qua, không thấy bóng dáng, đồ vật bên trong lại không ngừng giảm bớt.

Qua mỗi một ngọn gió, trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong lại có hơn một rương vàng bạc châu báu, bình tĩnh trong mắt cũng dần biến mất, khóe miệng cũng không kìm được vui mừng.

Phong Huyết Lân ở một bên nhìn, hơn nữa người khác không thấy rõ Si Mị Vồng Lượng động tác nhanh như chớp bỏ rương hòm vào trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hẩn còn có thể không thấy rõ? Động tác kia quả thật chính là vô cùng chậm.

Nhìn lại một chút sắc trời bên ngoài, ánh mặt trời chiếu sáng, một mảnh hài hòa, khóe miệng Phong Huyết Lân lần nữa giật giật, có người quang minh chánh đại cướp bóc như vậy sao?

“Đoán chừng Cổ Hạo Nhiên muốn học máu.” Rốt cuộc sau khi nhìn suốt nửa canh giờ, Phong Huyết Lân khôi phục mặt bình tĩnh, được rồi, hẩn miễn dịch.

“Học máu?” Cổ Nhược Phong nhú mày, suy nghĩ một chút, nhìn Phong Huyết Lân, “Chàng cảm thấy sau khi hẩn học máu còn bạc xem đại phu hay không?”

“Khụ khụ.” Chẳng lẽ chút tiền này nàng cũng không chừa?

“Ai. Thôi, ai bảo lòng ta thiện lương, thì lưu lại cho hần mấy lượng bạc thôi.” Vừa chuyển một rương vàng vào trong nhà đúng lúc Vồng nghe được mấy câu này, lão đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên té xuống đất. Khóe mắt hung hăng giật giật, có lòng thiện lương mà vợ vét toàn bộ tài phú tích lũy mấy đời của người ta đi sao? !

“Chỉ là, Cổ gia vẫn có tiểu kim khố khác, không sợ hần không có bạc xem bệnh.” Về phần kim khố bí mật này, cũng không cần chứa cho hần mấy lượng bạc rồi. Sau khi Phong Huyết Lân ho khan mấy tiếng thì điều chỉnh sắc mặt, dáng vẻ ta rất nghiêm túc, tự nhiên, nửa câu sau hần không nói ra.

Vồng run rẩy hai cái, đem rương hòm bỏ vào nhẫn ngọc, vèo một tiếng bay ra ngoài, hần muốn nói chuyện này cho ba con quý khác, về sau thà bị Phong chủ tử chọc cũng không cần đụng Lân chủ tử! Lại nói, bọn họ chọc nổi Phong chủ tử sao? Buồn bã nhìn trời. Hần đã có thể thấy được cuộc sống bi thương sau này của mình.

Một buổi chiều bận rộn, tiểu kim khố tổ truyền của Cổ Hạo Nhiên, đã bị dọn sạch, một phòng dưới đất to như vậy, trống trơn mênh mông, chỉ chứa một ít bụi bặm.

Lúc hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhàn nhã đánh cờ, Lạc Tuyết các đã hỗn loạn thành một mảnh!

Bởi vì chuyện Cổ Nhược Dao” thổ lộ ” buổi sáng, Cổ Hạo Nhiên phạt nàng ở Dao viện đóng cửa suy nghĩ, cũng phê bình Diệp Tích Tuyết một trận, khấu trừ nửa năm tiền tiêu vặt.

“Bà vú, người xem chuyện này!”

“Phu nhân, theo nô tài thấy, vẻ mặt kinh ngạc của hai người Cổ Tiểu Tứ sáng nay không phải là giả.”

“Ý của người là người của Tam Phòng làm?”

“Rất có thể! Hai tiểu tiện nhân này luôn luôn thân cận với tiểu thư, hơn nữa hôm nay tiểu thư đã giống như Cổ Tiểu Tứ trước kia, cũng rất dễ bị người khác nhìn ra.”

“Khá lắm Cổ Nhược Ly, Cổ Nhược Kỳ!” Diệp Tích Tuyết nắm chặt hai tay, vết thương ở lòng bàn tay lại nứt ra, mà nàng, giống như không cảm thấy đau đớn!

Diệp Tích Tuyết nàng vào cửa Cổ gia, từ lúc ngồi lên vị trí chủ mẫu Cổ gia chưa từng bị người thiết kế như thế!

Hôm nay tổn thất lớn như vậy, nàng nhất định phải đòi lại! người của tam phòng nàng sẽ không bỏ qua, Cổ Tiểu Tứ nàng càng sẽ không bỏ qua cho!

“Đồ chuẩn bị lần trước đâu?”

“Còn để ở nơi đó.”

“Cổ Nhược Ly luôn tùy tiện, phát hiện chuyện này nhất định là tiểu tiện nhân Cổ Nhược Kỳ kia! Dùng trên người nàng!” Diệp Tích Tuyết nói, loảng xoảng một tiếng hất bình hoa bên cạnh xuống đất, dù vậy cũng giải trừ mối hận trong lòng nàng!

Nhìn chằm chằm mảnh vụn trên đất, Cổ Nhược Ly, Cổ Nhược Kỳ, đây chính là kết quả của các ngươi!

“Dạ, lão nô đi làm ngay!” Ác độc xẹt qua đáy mắt, bà vú xoay người rời đi.

“Chậm!” Con người Diệp Tích Tuyết đảo vòng, nàng không thể để Cổ Tiểu Tứ tiện nghi như vậy!

“Cấm chuyện lên đầu chi thứ hai đi.” Nàng thật muốn xem nếu Cổ Nhược Ly Và Cổ Nhược Kỳ xảy ra chuyện, lão gia còn duy trì người điên Cổ Tiểu Tứ kia nữa hay không!

“Lão nô hiểu.” Nhỏ giọng trả lời, bà vú lui ra khỏi phòng, chuyện này mặc dù phu nhân không nói, nàng cũng biết nên làm sao! Phu nhân là người nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, chuyện của phu nhân chính là chuyện của nàng!

Ở Cổ gia gần hai mươi năm, nơi này mặc dù không phức tạp như hoàng cung, nhưng cũng nguy hiểm hơn nhà người bình thường nhiều!

Gia chủ Cổ gia cũng không phải chỉ có tam phòng phụ nhân, lúc trước cũng nạp qua không ít tiểu thiếp, bên ngoài chọc hoa hoa thảo thảo càng đếm không hết, nhưng là, có thể còn sống cũng chỉ có ba người, con cái cũng không nhiều! Có thể thấy được điều kiện sinh tồn ở Cổ gia cỡ nào hà khắc, hoặc là nói. Tàn khốc!

Sau khi bà vú đi, Cổ Nhược Dao lại vào, vừa vào cửa viện không ầm ĩ không làm khó, cầm chậu hoa bên chân lên bắt đầu đập, người làm cũng không ngăn được, mãi cho đến bên trong phòng Diệp Tích Tuyết, thấy đồ sứ thượng hạng này, mắt bốc kim quang, thuận tay cầm lên chính là “loảng xoảng ” một tiếng đập luôn!

Diệp Tích Tuyết đau lòng! Đó cũng đều là đồ sứ hiếm! Huống chi, cái nào cũng là đồ cổ giá trị liên thành! Hơn nữa, cái nào càng trân quý, Cổ Nhược Dao đập cái đó!

“Dao nhi người làm gì!” Diệp Tích Tuyết kéo tay Cổ Nhược Dao lại, hai mắt bốc lửa nhìn Cổ Nhược Dao luôn luôn cực kì khéo léo, mặc dù Dao nhi sự ngu dại rồi, cũng không trở thành cổ tình gây sự như vậy!

Cổ Nhược Dao si ngốc cười một tiếng, chợt tránh thoát tay Diệp Tích Tuyết, đôi tay nắm chặt đồ cổ thả xuống, dùng sức.

“Rào rào rào rầm rầm rầm.”

Cuối cùng một đồng đồ cổ trưng bày trong phòng đều bể trong tay Cổ Nhược Dao!

Tay Diệp Tích Tuyết run run chỉ vào một ít mảnh vụn dưới đất, được rồi, nàng thừa nhận lúc trước nàng đập những thứ đồ cổ này rất sáng khoái, rất hả giận. Nhưng mà, nếu kêu nàng đập toàn bộ đồ cổ giá trị liên thành này, nàng có thể không đau lòng, có thể không tức giận sao? !

“Người...người, người.” Diệp Tích Tuyết đã tức nói không ra lời, mặc dù Cổ Nhược Dao làm chuyện này có thể là bị người khác giật giây, nhưng chuyện xảy ra ở trên người mình, thì trước tiên nàng vẫn đặt Cổ Nhược Dao ở vị trí “Hành hung”!

“Tốt lắm tốt lắm! Dao nhi có thể gả cho Vương Gia rồi!” Cổ Nhược Dao quay đầu cho Diệp Tích Tuyết một nụ cười xán lạn, bước nhẹ nhàng từng bước nhỏ ra Lạc Tuyết các!

“Đứa con gái bất hiếu này!” Cuối cùng Diệp Tích Tuyết cũng nói được một câu, nhưng là, vừa nghĩ tới câu nói trước khi Cổ Nhược Dao đi, đầu óc sống động tự hỏi!

Dao nhi làm như vậy, có phải của người tam phòng chỉ điểm hay không? !

Ngay cả người khôn khéo như Lão gia, cũng không biết Dao nhi đã ngu dại, Cổ Tiểu Tứ bọn họ nhất định vẫn không biết, nói như vậy, chuyện vừa rồi, cũng là mấy tiện nhân ở tam phòng sai khiến?

“Tốt tốt tốt!” Đáy mắt Diệp Tích Tuyết lo lắng bất định, xoay người lại không nhìn một đồng đồ bể dưới đất.

“Phụ nhân, đã làm xong.” Bà vú đẩy cửa đi vào, tình huống trong phòng làm cho nàng sửng sốt, hình như đã hiểu rõ chuyện gì, nhanh chóng đóng cửa lại, đi tới bên cạnh Diệp Tích Tuyết báo cáo.

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, cả Cổ gia cũng rối loạn lên, ngọn đèn dầu đốt sáng cả đại viện!

51. Chương 51: Diễm Xà Vãn Cần Giường Hàn Băng.

(*) Diễm Xà: Diễm là lửa, xà là rắn, Diễm Xà là rắn lửa, đây là tên riêng, loại rắn này thường xuất hiện trong các loại truyện dị giới, huyền huyền.

Giường Hàn Băng: là giường làm từ khối băng ngàn năm, tương tự như giường hàn ngọc trong tiểu thuyết Kim Dung mà thần tiên tỷ tỷ Tiểu Long Nữ và Dương Quá luyện công.

Ly viện, nơi Cổ Nhược Ly hiện đang ở, lúc này tiếng người huyền ảo, tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu dốc cạn cả đáy lòng tiếng khóc vang vọng trời xanh!

Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh, gương mặt đen chăm chú nhìn chăm chăm hai người trên giường lớn, rõ ràng giận dữ nơi đáy mắt đã lên tới cực điểm!

“Đi, gọi toàn bộ người khác đến!” Cổ Hạo Nhiên ẩn nhẫn tay run rẩy, chuyện này rốt cuộc là do ai làm! Nếu để cho hắn tra ra...

“Vâng!” Quân gia Cổ Truyện lqđ nhanh chóng lui ra ngoài, lấy tay áo lau mồ hôi lạnh trên mặt rồi vội vàng đi tới Lạc Tuyết các! Trong lòng vẫn hoảng loạn khi vừa nhìn thấy cảnh này!

Trong chốc lát, đám người Diệp Tích Tuyết, Cổ Uyển Ngưng đã đến, từ xa mấy người đã nghe thấy tiếng thét khàn khàn của Thượng Quan Mạn Nhu, thê thảm như vậy.

Chỉ là, những người này không ai nhìn thấu con người lừa gạt này, đối với Thượng Quan Mạn Nhu, không ai đồng tình.

“Lão gia.” Diệp Tích Tuyết cùng Cổ Uyển Ngưng hành lễ với Cổ Hạo Nhiên.

“Phụ thân.” Cổ Nhiễm Trần, Cổ Nhiễm Mặc cũng nhu thuận khom lưng với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Nhược Dao cũng ngoan ngoãn gọi một tiếng dưới sự ra hiệu của Diệp Tích Tuyết.

Tất cả mọi người đều mờ mịt nhìn Cổ Hạo Nhiên, không biết lúc này hắn gọi mình tới đây là có chuyện gì.

Trên ghế chủ vị, hai bàn tay Cổ Hạo Nhiên nắm chặt, ống tay áo đã nhăn thành một đoàn, chỉ có điều gương mặt đó, ngoại trừ bề ngoài có chút âm trầm, cái gì cũng nhìn không ra.

Đáy mắt Cổ Nhược Phong thoáng hiện ra một chút thương thức, người như vậy, gặp phải chuyện lớn như thế còn có thể nhịn được, thích hợp làm gia chủ. Chỉ tiếc, hắn, chọc phải người không nên dây vào, vậy chỉ có thể xin lỗi...

“Tất cả các người lui ra!” Phát phát lqđ tay với đám hạ nhân đang đứng ở cửa, Cổ Hạo Nhiên đứng lên.

Cửa bị Cổ Truyện đóng lại, trong phòng chỉ còn lại mấy vị chủ tử Cổ gia.

“Các người đi theo ta.” Dứt lời, Cổ Hạo Nhiên đi vào trong phòng, đó là phòng ngủ của Cổ Nhược Ly.

Mấy người cũng không do dự, là phúc hay là họa bao giờ cũng cùng tới, đi theo Cổ Hạo Nhiên vào, chỉ là...

Trên giường lớn bằng gỗ lim thượng hạng, áo ngủ bằng gấm tơ tằm, gối đầu noãn ngọc, hai người nằm an tĩnh, không phải, nét mặt hai người rất khổ sở, không phát ra được chút âm thanh nào.

Mấy đại phu tốt nhất trong thành đang bận rộn vây quanh giường, thỉnh thoảng lau mồ hôi trên đầu, chau mày, thân thể cũng có chút run rẩy!

“Đại phu, không biết tiểu nữ như thế nào?” Cổ Hạo Nhiên tiến lên một bước, hỏi.

“Cổ gia chủ, thứ cho lão phu vô năng, lqđ độc này, ôi...” Một đại phu lâu năm lắc lắc đầu, đi về phía hòm thuốc, công lên đi thẳng ra cửa. Độc này, hắn thật sự chịu bó tay rồi!

Đại phu còn lại cũng lắc đầu theo: “Cổ gia chủ, đây là độc Diễm Xà, vả lại nhị tiểu thư và tam tiểu thư đã trúng độc quá nửa giờ, độc tố đã lan khắp toàn thân, trừ phi có giường Hàn Băng trong truyền thuyết cùng người có nội lực cao thâm bức độc, thêm cả Thiên Sơn tuyết liên *, nếu không...

(*) Thiên Sơn tuyết liên: Hoa sen trắng mọc trên núi tuyết Thiên Sơn.

“Giường Hàn Băng?” Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, nội lực cao thâm rồi cả Thiên Sơn tuyết liên, những thứ này cũng không khó tìm, nhưng giường Hàn Băng, cho dù kiến thức của hắn rộng rãi, nhưng cũng chỉ từng nghe mà thôi, tồn tại trên đời này hay không còn không thể xác định, vậy hắn đi đâu để tìm?

Chẳng lẽ sẽ không cứu được Ly nhi cùng Kỳ nhi?

Nhóm người Cổ Nhược Phong cúi đầu trầm tư, không ngờ Diệp Tích Tuyết lại ác độc đến thế, hạ độc ác như vậy, hoàn toàn đưa người ta vào chỗ chết!

Hơn nữa, nhìn kỹ hai người Cổ Nhược Ly cùng Cổ Nhược Kỳ, tay lộ ra bên ngoài mền, nổi lên màu đỏ thẫm, giống như bị cháy, da càng có khuynh hướng thối rữa!

Đại phu đẩy cửa đi ra ngoài, trong phòng này an tĩnh đè nén, ngay cả Thượng Quan Mạn Nhu đang gào khóc cũng bị lời nói của đại phu làm cho sợ ngây người, sững sờ đứng đó như mất linh hồn!

“Chuyện gì đã xảy ra!” Cuối cùng Cổ Hạo Nhiên lqđ hung dữ lên tiếng, bình thường mấy cái tiểu đả tiểu nháo hần có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng hôm nay, nháo ra mạng người cho hần!

Không có ai trả lời, Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân đứng ở sau cùng, hồ hững nhìn, giống như người chết không phải là người thân của họ.

“Người, nhất định là người!” Hai mắt Thượng Quan Mạn Nhu vằn đỏ, một phát xông lên, chỉ thẳng vào Cổ Nhược Phong, “Hôm qua người còn chặt đứt ngón tay của Ly nhi. Nhất định là người!”

Cổ Nhược Phong nhìn ngón trở của Thượng Quan Mạn Nhu gần như chỉ thẳng vào lỗ mũi mình, trong mắt chợt lóe lên chút không vui, kết quả của Cổ Nhược Ly chẳng lẽ nàng ta không thấy sao? Lại vẫn dám làm như thế!

Phong Huyết Lân căm ghét nhìn ngón tay đang chỉ thẳng, trong đầu nghĩ có cần chặt đứt không?

Nhìn không khí trong phòng hiện giờ, không phải là thời cơ tốt để động thủ, sẽ khiến cho Phong nhi chọc phải phiền toái không cần thiết.

Dắt tay Cổ Nhược Phong đi về phía giường hai bước, thoát khỏi ngón tay đang chỉ thẳng của Thượng Quan Mạn Nhu, giọng nói lạnh lẽo của Phong Huyết Lân lan tràn khắp không trung: “Người có chứng cứ chứng minh chuyện hôm qua là do Phong nhi gây nên?”

Không mang theo chút tình cảm nào, lạnh lqđ giống như dưới hàn băng ngàn năm truyền ra.

Cả người Thượng Quan Mạn Nhu run lên, băng lạnh leo lên sống lưng, trong nháy mắt mồ hôi lạnh tràn ra, trong lòng cả kinh, đầu óc dần dần rõ ràng, suy nghĩ vốn thông minh lạnh lợi bắt đầu hoạt động với tốc độ cao trước nay chưa từng có.

Trái lại nàng muốn hôn mê, mới vừa rồi nhìn thấy hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhàn nhả đứng đó, theo ý của nàng vốn chính là một dáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa!

Hiện giờ nữ nhi của nàng sống chết không rõ, không, là bị tuyên án tử hình! Nàng thân là nữ nhi được Lễ bộ thượng thư sủng ái nhất, vừa là Tam phu nhân Cổ gia, nhiều năm như vậy, đương nhiên biết giường Hàn Băng, vốn là truyền thuyết mà thôi! Mặc dù có, đợi đến lúc tìm được thì Ly nhi cùng Kỳ nhi đã hương tiêu ngọc vẫn rồi! Làm sao mà nàng có thể không tức!

Nghĩ đến Ly nhi bị mất ngón tay, bên tai Thượng Quan Mạn Nhu lại hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm qua, lời Cổ Nhược Phong cũng quanh quẩn bên tai, người gần Ly nhi nhất, chính là tiện nhân Diệp Tích Tuyết kia!

Giương mắt nhìn về phía Diệp Tích Tuyết, chỉ thấy khuôn mặt kinh ngạc của nàng ta nhìn về phía giường lớn, giống như đối với chuyện này rất kinh ngạc, khóe mắt không ngừng hướng về phía Cổ Uyển Ngưng...

Chẳng lẽ... là do Cổ Uyển Ngưng gây nên? Nhưng mà cũng đã hơn mười năm Cổ Uyển Ngưng không so đo cái gì, lần gần đây cũng là vì chuyện của Cổ Nhiễm Mặc, đó cũng là chuyện năm năm trước rồi!

Chẳng lẽ hiện giờ Huyết Vương được lqđ sủng ái, bệnh điên của Cổ Tiểu Tứ cũng đỡ, nàng ta, định trả thù mình ức hiếp nàng ta mười mấy năm?

Thượng Quan Mạn Nhu rơi vào trầm tư...

“Lão gia, đây, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Diệp Tích Tuyết mới từ từ khôi phục lại tinh thần sau khi nghe chuyện, khuôn mặt kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, “Không phải lúc trưa Ly nhi Kỳ nhi vẫn tốt sao? Sao lại, như thế nào...”

Khuôn mặt Cổ Hạo Nhiên âm trầm nhìn phản ứng của mấy người, nhưng mỗi người đều đã thành tinh, mặc dù trong lòng biết, cũng sẽ không lộ ra bất kỳ sơ hở nào!

“Ôi...” Diệp Tích Tuyết thấy Cổ Hạo Nhiên không để ý đến mình, không thể làm gì khác đành phải yên lặng ngồi một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người trên giường, dường như có chút tiếc hận đau lòng, lầm bầm: “Rốt cuộc Diễm Xà là cái gì? Tại sao lại có thể có độc tàn nhẫn đến thế?”

Giọng nói như có như không, lầm bầm lâu lâu, nhưng trong căn phòng yên tĩnh này lại cực kỳ rõ ràng.

Mắt Cổ Hạo Nhiên lóe lên, Diễm Xà! Hắn trái lại đã quên!

“Con rắn kia đâu?!”

“Ồ đó!” Thượng Quan Mạn Nhu chỉ vào một con rắn lớn toàn thân màu lửa đỏ to bằng ngón tay cái dài chừng một thước ở trong góc tường, dĩ nhiên nó đã chết không thể chết lại rồi!

“Vì sao Cổ gia lại có Diễm Xà?!” Âm thanh nén giận thiếu chút nữa thổi bay nóc nhà! Một cặp mắt hung dữ nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, ý tứ bên trong không cần nói cũng biết!

52. Chương 52: Cổ Gia Quả Nhiên Là Đóa Hoa Tuyệt Thế (canh Hai)

Diễm Xà, theo tên gọi không khó nhận ra đặc điểm của nó, sinh trưởng ở vùng đất cực nhiệt, thường xuyên lui tới nơi được coi là nóng nhất của đại lục Thiên Phượng – thành Vô Hỏa.

Mà Cổ gia ngụ tại kinh thành Mộ Dung, ôn hòa giống như đất Giang Nam, vốn không thể có Diễm Xà!

Trừ phi... Vì sao mang Diễm Xà đến...

“Uyển Ngưng, tháng trước ngươi có phái người đến thành Vô Hỏa không?!” Không có tí nghi hoặc nào, đây vốn chính là một câu trần thuật, đáy mắt... chỉ chứng cứ trần trụi!

Cổ Uyển Ngưng nhìn khí thế lqđ như phong ba sắp đến của Cổ Hạo Nhiên, bề ngoài bình thản nhưng trong lòng nổi lên chút đau đớn.

Mười một năm trước nên biết rõ không phải sao? Hắn vốn là người vô tình, cần gì phải đau lòng? Mặc dù trong đầu viết rõ ràng rằng hắn không đáng giá, nhưng trái tim vẫn giây dựa cố chấp thương yêu như trước...

Cổ Nhược Phong nhìn Cổ Uyển Ngưng gần như bình thản không thấy đau đớn, thảm đạm trong lòng, vốn tưởng rằng nàng đã buông xuống, nhưng không ngờ vẫn còn bận tâm, một chữ tình, quả thật đã thương người...

Phong Huyết Lân nắm thật chặt tay Cổ Nhược Phong, hắn đã thấy rõ ràng tình cảm giữa Cổ Uyển Ngưng cùng Cổ Hạo Nhiên, người quá vô tình, hắn, không phải là một trong số đó!

Mười ngón tay đan xen, như muốn chứng minh điều gì.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong nhếch lên một đường cong vui sướng: “Là vì sao?” Mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, khinh thường.

Thành Vô Hỏa, tuy là vùng đất cực nhiệt, nhưng cách đó không xa có một chỗ có khí hậu không khác kinh thành lắm – núi Thanh Vũ. Trong núi có chùa Lam Nhân, tương truyền bên trong Bồ Tát rất linh thiêng, vì vậy hương khói cường thịnh!

Mà nhà mẹ đẻ Cổ Uyển Ngưng ở ngay thành Vô Hỏa. Bởi vì đạo thánh chỉ nửa tháng trước, Cổ Uyển Ngưng từng phái người trở về đặc biệt cầu xin một đạo phù bình an trở lại.

Chuyện này Cổ Hạo Nhiên vốn lqđ biết, lúc ấy phái người đi vẫn là thị vệ Cổ gia, làm sao lại còn hỏi thêm một câu!

“Diễm Xà này có phải người mang đến không?!” Cổ Nhược Phong phách lối đã chọc giận Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm vào Cổ Uyển Ngưng, nàng nếu dám làm thì cũng đừng không thừa nhận!

Lúc này dáng vẻ Cổ Uyển Ngưng vẫn lạnh nhạt trước trước, không nói một lời, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn Cổ Hạo Nhiên, nàng rất muốn xem hắn sẽ làm được chuyện gì!

Cổ Nhược Phong cũng thức thời im lặng, nói chuyện cùng hai vị đại nhân, nàng sợ tổn thọ... Được rồi, nàng thừa nhận muốn xem diễn trò...

Thượng Quan Mạn Nhu nhìn hai người giằng co, nghi ngờ dần dần bao phủ trái tim, từ từ rõ ràng, chuyện này, thật sự do Cổ Uyển Ngưng làm!

Gần như co mình đến một góc để cho không ai thấy, Diệp Tích Tuyết cúi thấp đầu, khoe miệng cong lên, thật tốt.

“Người, thật sự là người?!” Thượng Quan Mạn Nhu tiến lên một bước, muốn nắm lấy cổ áo Cổ Uyển Ngưng, nàng rất căm hận! Nàng quá mức cũng chỉ là bắt nạt chi thứ hai của nàng ta thôi, mà nàng ta lại muốn mạng của Lý nhi và Kỳ nhi!

Cổ Nhược Phong vẫy nhẹ lạt ống tay áo, một cơn gió nhẹ, cản trở bước chân của Thượng Quan Mạn Nhu, không thể tiếp tục đi tới nữa!

Mẫu thân của Cổ Nhược Phong nàng, có thể để cho Thượng Quan Mạn Nhu tùy ý khi dễ sao?!

“Thật sự là người! Người đâu!” Cổ Hạo Nhiên kêu một tiếng với không khí, nàng không nói lời nào chính là chấp thuận! Hắn chỉ định thử một lần, không ngờ tới là thật!

Ngoài phòng nhanh chóng có thị vệ đẩy cửa vào, là ám vệ ẩn trong bóng tối của hắn!

Mắt Cổ Nhược Phong nheo lại, khá lắm Cổ Hạo Nhiên, lục thân bắt nhận * làm thật dứt khoát!

(*) Lục thân bắt nhận: Lục thân bao gồm phụ (bố), mẫu (mẹ), huynh (anh), đệ (em), thê (vợ), tử (con). Lục thân bắt nhận nghĩa là không nhận họ hàng, thân thuộc.

“Dẫn nàng đến địa lao.” Âm thanh lạnh lẽo không có chút nhiệt độ, Cổ Uyển Ngưng, cũng không trách được ta!

“Lão gia, tuyệt đối không thể bỏ qua cho tiện nhân này!” Thượng Quan Mạn Nhu trợn đỏ đôi mắt xé, thù hận tràn ngập nồng nặc trong không khí. Nàng muốn nàng ta không chết tử tế được!

“Chậm đã.” Cổ Nhược Phong sâu xa mở miệng, giấu cột nhạt nhẽo giống như nhìn không ra xuất hiện trên khoe miệng, phụ thân như thế, thật là hiếm thấy.

“Không biết vương phi còn có chuyện gì?” Tâm tình Cổ Hạo Nhiên không được tốt, xảy ra chuyện như vậy, hắn không chỉ phải thừa nhận nỗi đau xót mất nữ nhi, càng thêm phiền não không biết phải giải thích chuyện này ra sao với nhạc phụ Lễ bộ thượng thư kia!

“Mẫu thân không thừa nhận việc này do nàng làm. Chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, mong rằng Cổ gia chủ suy nghĩ kỹ.”

“Chuyện này...” Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, tuy là Cổ Uyển Ngưng chưa phản bác, nhưng cũng không thừa nhận.

“Lão gia!” Thượng Quan Mạn Nhu nóng nảy, chuyện này do Cổ Uyển Ngưng làm, còn có điểm nghi vấn gì?! Cũng chỉ có tiện nhân Cổ Tiểu Tứ kia muốn bao che cho Cổ Uyển Ngưng!

“Vương gia, chàng nói nếu chàng hỏi hoàng thượng muốn quyền kinh doanh muối, hoàng thượng có cấp cho chàng không?” Cổ Nhược Phong quay đầu nói chuyện với Phong Huyết Lân, trực tiếp coi như không thấy Thượng Quan Mạn Nhu đang vội vàng la lên.

Cổ Hạo Nhiên buông suy tính xuống, trong nháy mắt xẹt qua tia sáng, ngay sau đó ngẩng đầu lên: “Vương phi nói đúng lắm, vừa đúng lúc Vương gia ở đây, không bằng mời Vương gia định đoạt.”

“Cái gì!”

“Cái gì!” Hai tiếng thét kinh hãi, một tiếng là của Thượng Quan Mạn Nhu, một tiếng khác chính là của Diệp Tích Tuyết đang ở núp ở trong góc.

“Lão gia! Chuyện này sao có thể giao lqđ cho nàng ta!” Thượng Quan Mạn Nhu oán giận chỉ vào Cổ Nhược Phong, đây vốn chính là bao che! Đến lúc đó Cổ Nhược Phong tùy tiện kéo một người chết thay ra, không phải nữ nhi của mình chết không rõ ràng sao! Đáng thương cho Ly nhi Kỳ nhi!

“Đúng vậy lão gia, dù sao chuyện này có liên quan đến muội muội, chuyện này...” Diệp Tích Tuyết cũng tiến lên một bước, nhỏ giọng nói, mặc dù chuyện này bà vú làm không chê vào đâu được, nhưng không sợ nhất vạ chỉ sợ vạ nhất *!

(*) Không sợ nhất vạ, chỉ sợ vạ nhất: Đây là câu thành ngữ Trung Quốc, “Nhất vạ” chỉ việc có khả năng xảy ra cao/ nhiều lần, “Vạ nhất” nghĩa là “Lỡ như, chẳng may...” Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra.

“Được rồi, cứ như vậy đi!” Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên trầm xuống, quét qua nhìn Thượng Quan Mạn Nhu cùng Diệp Tích Tuyết, chẳng lẽ hẳn không biết hai người các nàng đánh chủ ý gì?!

“Cổ gia chủ yên tâm, Bồn vương nhất định sẽ tra rõ chuyện này!” Phong Huyết Lân nhếch miệng lộ chút ý cười, Cổ gia, quả nhiên là đóa hoa tuyệt thế! Mà Cổ Hạo Nhiên, lại càng là đóa hoa tuyệt thế trong tuyệt thế!

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn Cổ Nhược Ly Cổ Nhược Kỳ đang nằm trên giường, thở dài một cái: “Người đâu, đi tìm tung tích giường Hàn Băng.”

Trong mắt Thượng Quan Mạn Nhu tràn đầy nước mắt, cả người yên lặng đứng ở đó, không biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, so với trước kia, yên tĩnh bây giờ tưởng như hai người!

Dưới ống tay áo Diệp Tích Tuyết đã sớm siết chặt lòng bàn tay, không ngờ, cơ hội tốt để lật đổ Cổ Uyển Ngưng như vậy! Nhưng mà, mắt nhìn hai người trên giường lớn, giết chết hai tiểu tiện nhân đã làm nàng tiêu không ít bức bối! Còn về Cổ Uyển Ngưng, sau này có nhiều thời gian để đối phó! Nàng muốn nàng ta sống không bằng chết! Coi như tiện nghi cho Cổ Nhược Ly Cổ Nhược Kỳ!

Lúc này trên giường đã lộ ra một cánh tay bắt đầu thối rữa, nhưng chỉ sau một khắc, độc tố lan tràn, đầu tiên là máu thịt, sau đó xương cốt, cuối cùng lục phủ ngũ tạng cũng dần dần nhiễm độc!

Hiện tại da trên tay đã bắt đầu lqđ thối nát, không tới nửa ngày, toàn thân sẽ mục nát hoàn toàn...

Mặc dù bây giờ ý thức của hai người vẫn còn tỉnh táo, chỉ sợ cũng đã chết vì giận rồi...

Trong không khí tản ra mùi thịt thối nhàn nhạt, mặt trời đã lên sau đỉnh núi, ánh mặt trời xuyên qua tờ giấy dán cửa sổ mỏng nhạt chiếu vào trong phòng, tạo thành từng vòng từng vòng mờ mờ nhạt nhạt, quỷ dị khác thường.

Cổ Hạo Nhiên gơ chân lên, mặc dù hẳn lòng dạ độc ác, cũng cảm thấy không khí này có chút ngấm vào người.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nói lạnh nhạt như nước “Đại phu nhân” làm bước chân Cổ Hạo Nhiên ngừng lại, giường mắt lên, chỉ thấy ánh mắt cười như không cười của Cổ Nhược Phong nhìn thẳng về phía Diệp Tích Tuyết.

Nội tâm Cổ Hạo Nhiên bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu...

53. Chương 53: Có Nữ Quỷ Sau Bài Vị

“Đại phu nhân.” Cổ Nhược Phong tiến lên một bước, một đôi mắt hiểu rõ nhìn chăm chăm Diệp Tích Tuyết, tựa như nhìn thấu đáy lòng nàng!

Diệp Tích Tuyết kiềm nén khó chịu trong lòng: “Không biết Vương phi có chuyện gì?”

“Người có biết người Thanh Phong biệt viện ở ngoại ô kinh thành không?”

“Cái gì! Biệt viện gì? Ta không biết người đang nói cái gì.” Diệp Tích Tuyết rũ hai mắt xuống, trong lòng dần dần cảm thấy bất an, chẳng lẽ, Cổ Tiểu Tứ này thật sự biết cái gì sao?!

“Ha ha, không biết cũng không cần khẩn trương như vậy.” Cổ Nhược Phong cực kỳ đại lượng khoát tay, quay đầu, “Vương gia, ta nghe người ta nói người ở trong Thanh Phong biệt viện kia vô cùng xấu, đợi lát nữa chúng ta đi trừ bỏ bọn họ được không?”

Phong Huyết Lân tiến lên nắm lấy vai Cổ Nhược Phong, nghiêng người hơi tựa vào thân thể nàng, hơi thở phả vào tai Cổ Nhược Phong, có chút ngứa: “Nơi nguy hiểm như vậy làm sao Bồn Vương có thể để cho nàng đi? Không bằng kêu Hoàng Thượng điều động ngự lâm quân đi?”

“Ừ... Cũng được, vậy thì làm như thế đi.” Cổ Nhược Phong cực kỳ vừa lòng gật đầu, nhân tiện lại nói thầm nho nhỏ, “Vốn còn tưởng là người quen của Đại phu nhân, nghĩ muốn để lại vài phần mặt mũi, một khi đã như thế, vậy thì giao cho Đại Lý Tự đi.”

Giờ phút này Diệp Tích Tuyết uất ức đến muốn thổ huyết, nàng đứng gần Cổ Nhược Phong, những lời Cổ Nhược Phong nói kia nàng đều nghe rất rõ!

Thanh Phong biệt viện, bên trong đều là người của nàng! Những người này trong ngày thường còn chiếm giữ tài sản làm của riêng, nếu như Ngự Lâm quân tra ra, không phải bị tịch thu sung công rồi sao?

Không được! Đó là tâm huyết mười mấy năm của nàng, sao có thể dễ dàng chấp tay nhường cho người ta được!

Đêm dần dần buông xuống, bữa tối qua đi, người trở về chỗ của mình, âm thầm gây náo loạn còn ghé góm hơn hung hăng ngang ngược.

Phong viện, Si đứng thẳng cung kính ở một bên: “Chủ tử, đã cho họ uống thuốc.”

“Ừ.” Cổ Nhược Phong chăm chú nhìn bàn cờ dưới ánh nến, tay phải hạ xuống một quân cờ trắng.

“Phong nhi, vì sao cứu các nàng?” Phong Huyết Lân lập tức hạ xuống quân cờ đen, trong đôi mắt có chút không hiểu, nếu Cổ Nhược Ly và Cổ Nhược Kỳ chết như vậy, đỡ làm bẩn tay Phong nhi nhà hắn!

“Ha ha,” Cổ Nhược Phong ngẩng đầu, “Nếu các nàng chết, ai sẽ tới bồi Diệp Tích Tuyết chơi đây?”

“Như vậy, có phải ta đây cũng nên làm chút gì hay không?” Con ngươi huyết sắc xuất hiện một ánh sáng xinh đẹp khác thường, nếu Phong nhi muốn xem diễn trò, vậy người làm phụ quân này, cũng nên ra thêm chút sức rồi.

“Chủ tử.” Mị Vọng cùng ba con quỷ khác nâng bốn cái rượu lớn xuất hiện trong phòng.

“Chủ tử, không nghĩ tới Diệp Tích Tuyết kia thật rất tham!” Trên mặt là hưng phấn sau khi làm chuyện xấu.

Cổ Nhược Phong vung một tay lên, bốn cái rượu đã biến mất trước mắt tất cả mọi người: “Tình huống bên kia thế nào?”

“Người của Cổ Hạo Nhiên đã đi, Lượng còn đang ở lại đó.” Mị muốn tiến lên trước hai bước, nhưng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp như có như không của Phong Huyết Lân, cuối cùng rụt cổ, nấp sau lưng Si, lộ ra một cái đầu, nịnh nọt hỏi: “Bây giờ chủ tử muốn đi qua đó sao?”

“Không vội, không còn sớm, ngày mai hồi Vương phủ.” Dứt lời, ổng tay áo vung lên, một cỗ nội lực đánh úp về phía tam quỷ Si Mị Vọng, đẩy bọn họ ra bên ngoài tiểu viện, cửa cũng đóng lại theo.

“Chủ tử... chuyện này...” Mị vuốt cái mũi bị đau, nghe răng trợn mắt nhìn chăm chăm cửa viện đóng chặt kia, hận không thể nhìn thấy một cái lỗ!

Si ổn định thân quỹ, đau từ trong lòng đến bụng, chẳng lẽ tam quỹ mình quấy rầy chủ tử thân mật?

Khóe miệng Vồng giật giật, chủ tử, người kia trở mặt, không đúng, phải là không nhận thức quỹ chứ?

Vì thế, gió thật lạnh, buồn bã ngất trời, lqgd tối nay đại viện Cổ gia nhất định không yên tĩnh!

Thanh Phong biệt viện, Cổ Hạo Nhiên dẫn theo ám vệ tử sĩ của Cổ gia đứng ở trong đó, đôi mắt âm trầm nhìn cao thủ trong phòng, trong lòng không ngừng dậy sóng.

Không nghĩ tới Diệp Tích Tuyết lại bồi đường nhiều thế lực như vậy! Nếu hôm nay không xảy ra chuyện, hẳn cũng không phát hiện ra!

Giơ một tay lên, tử sĩ ám vệ sau lưng giống như sóng triều xông tới, phát động một trận giết chóc ở trong cái tiểu viện nhỏ này, màu máu làm cho đêm đen tối càng tăng thêm một chút quỷ dị...

Tất cả những người này đều là cao thủ, mặc dù không phải đứng đầu, nhưng cũng được cho là hạng nhất, cho dù bọn họ đi theo Diệp Tích Tuyết vì nguyên nhân gì, hẳn không giữ lại được bọn họ!

Cho dù bọn họ có nguyện ý thay đổi ddleqdon làm thuộc hạ của hắn, hắn cũng không cam đoan được sau này bọn hắn sẽ không quay đầu làm thuộc hạ của người khác, dẫn đến chuyện phản bội hắn!

Nửa canh giờ, giết chóc trở nên yên tĩnh, chỉ có một người lui lại vào sát góc, toàn thân run rẩy, mượn ánh trăng u tối, có thể nhìn thấy đây là gã sai vặt bên người Diệp Tích Tuyết!

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua hắn, phát tay, một người ám vệ mặc áo đen đi lên, vung đao đoạt mạng!

“Cổ gia chủ.” Trong sân yên tĩnh, một giọng nói không tính là lớn đột ngột vang lên.

“Ai?” Công phu bản thân mình không kém, hơn nữa trong việc có nhiều cao thủ như vậy, mà lại không phát hiện ra có người đến gần! Hiển nhiên người tới có công phu cực kỳ cao!

Một tiểu hầu mặc áo xanh chậm rãi đi vào cửa viện, lễ phép cúi đầu thi lễ với Cổ Hạo Nhiên: “Chủ tử nhà ta nói, việc này Cổ gia đã điều tra rõ, chủ tử sẽ không nhúng tay vào.”

“Chủ tử nhà ngươi là ai?” Hai mắt Cổ Hạo Nhiên nheo lại, công phu của người này cao thâm như vậy mà chỉ làm một tiểu hầu, vậy chủ tử trong miệng hắn là thần thánh phương nào?

“Huyết Vương gia và Huyết Vương phi.” Người tới nói xong liền biến mất ở trong không trung, khinh công này đã đạt tới đỉnh cao!

Cổ Hạo Nhiên sững sờ nhìn cửa viện không một bóng người, trong lòng nổi lên một trận rét lạnh, cảm thấy sự việc đã vượt ra khỏi tầm tay của mình!

Bên kia, tam quỹ Si Mị Vồng không sợ hãi, lqđ trên mặt tràn đầy vui vẻ tiến vào từ đường Cổ gia, từ trăm năm qua bọn hắn chưa bao giờ có thể đi vào nơi này!

Hôm nay, bọn hắn có thể mang cái bài vị này ra ngoài! Linh hồn bị trấn áp dưới bài vị, cũng sẽ được giải thoát!

Đúng vậy, một ngày này bọn hắn đã chờ rất lâu rồi!

Nữ tử vô tình bị phong áp kia, hôm nay, nàng có thể lại nhìn thấy mặt trời!

Bát quái kính treo trên xà nhà từ đường không ngừng đung đưa, ánh sáng hơi yếu có chút óng ánh, dần dần trở nên yên tĩnh.

“Phàm nhi, chúng ta tới đón người đây...” Về mặt băng lạnh của Vồng dần dần rạn nứt, trong mắt chưa bao giờ có nhu tình.

Hàng loạt bài vị không ngừng rung rẩy, “Lang lang” âm thanh nơi này càng làm cho từ đường yên tĩnh trở nên đáng sợ hơn.

Thời gian qua ước chừng một nén nhang, một đạo ánh sáng âm u thoáng qua, một bài vị trong đó “bộp” một tiếng vỡ vụn, một cô gái mặc áo trắng tóc dài chấm đất xuất hiện, một gương mặt khuyếch thành có chút tái nhợt!

“Phàm nhi!” Vọng ôm cổ nữ tử vừa xuất hiện này, dường như muốn khảm thật sâu vào trong máu thịt mình, thì thảo bên tai nữ tử: “Rốt cuộc ra cũng chờ được người.” Thâm tình, cảm xúc mất mà có được lan tràn khắp từ đường!

Nữ tử chậm rãi giơ tay lên, nhan sắc sáng chói mắt, vòng qua eo Vọng, nghiêng đầu dựa sát vào lồng ngực hắn, quá khứ trăm năm, dường như vẫn có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của trái tim mình, môi trắng xanh khê mở, giọng nói khàn khàn nhưng rất dễ nghe: “Quân...”

54. Chương 54: Khinh Vũ Cầm Nhận Chủ

Thời tiết hôm nay thật đẹp, ánh nắng ấm áp chiếu rọi vào cửa chính hoa lệ vừa dày vừa nặng của Cổ gia, càng làm phát sáng hai chữ “Cổ phủ”, chói lóa mắt người.

Một đội thị vệ chỉnh tề đứng thẳng trước xe ngựa ở cửa, lqđ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân dắt tay nhau đứng đó, nghe Cổ Uyển Ngưng dặn dò.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, đừng chậm trễ bữa trưa.” Cổ Hạo Nhiên cắt ngang Cổ Uyển Ngưng thao thao bất tuyệt kia, trên mặt nồng đậm quan tâm, giống như chuyện xảy ra đêm qua không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến hắn, về phần thực tế, sợ là chỉ có mình hắn biết rõ.

“Vậy Phong nhi các người lên đường cẩn thận, có phải hạ nhân trở về phủ chuẩn bị tốt bữa trưa chưa?” Cổ Uyển Ngưng lưu luyến dò hỏi.

“Rồi, mẫu thân người vào đi thôi, chúng ta đi.” Cổ Nhược Phong giấu kín khóe miệng có chút giật giật, nắm chặt tay Phong Huyết Lân. Được rồi, nàng cực kỳ cảm động với sự cẩn thận của Cổ Uyển Ngưng, nhưng có cần phải để nàng và Phong Huyết Lân sẽ không đứng ở cửa nghe giáo huấn trọn vẹn một canh giờ hay không?

Khóe miệng Phong Huyết Lân cũng không biến sắc chút gì, con người màu đỏ vừa hưởng thụ ôn nhu chưa bao giờ có, vừa khiêu chiến với kiên nhẫn sớm đã vô cùng yếu ớt.

Cuối cùng, hai người cách buổi trưa một canh giờ cũng bước lên xe ngựa, thở phào một hơi...

“Phong nhi...” Phong Huyết Lân rồi rầm nhìn Cổ Nhược Phong thở phào nhẹ nhõm.

“Hà?” Cổ Nhược Phong đầm đầm cái chân đã tê dại vì đứng lâu, lqđ giương mắt nhìn về phía Cổ Nhược Phong, có rất ít người làm cho hắn rối rắm như vậy, mẫu thân nàng đúng là một nhân tài!

“Nàng nói chúng ta có cần tìm bạn cho nương hay không?” Phong Huyết Lân vừa cân nhắc hỏi, vừa không ngừng đánh giá sắc mặt của Cổ Nhược Phong.

Cổ Nhược Phong nhú mày, trong lòng thầm than, thì ra mẫu thân của nàng cũng có uy lực đến mức này! Được rồi, nàng thừa nhận là nàng cũng có suy nghĩ này, mà còn rất mãnh liệt...

Hai người đối mặt, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, lại lúng túng rời mắt đi. Khụ khụ... Cổ Uyển Ngưng quan tâm đến bọn họ như thế, mà hai người bọn họ mới rời đi chưa tới một nén nhang liền thương lượng làm thế nào để nàng treo tường... Cái này hình như, có chút... Không phúc hậu nha!

Ngồi trên xe ngựa xóc nảy nửa canh giờ, rốt cục cũng thấy được cửa lớn bằng gỗ lim cao quý của Huyết Vương phủ, sư tử ngọc thạch so với sư tử đá bình thường uy nghiêm đặt ở hai bên, hai nhóm sáu người thị vệ canh giữ ở cửa, vậy mới uy phong làm sao!

“Cuối cùng cũng đến!” Cổ Nhược Phong vươn lưng mỗi, nửa canh giờ này, thiếu chút nữa khiến nàng không còn bộ xương nữa!

Phong Huyết Lân cười yếu ớt không nói, tay phải đưa ra nắm lấy eo Cổ Nhược Phong, nhảy xuống xe ngựa, đi thẳng vào bên trong phủ.

“Vương gia! Vương phi!” Sáu thị vệ giữ cửa cung kính cúi đầu hành lễ, lên tiếng không to không nhỏ, ai cũng không nhìn ra những người này chỉ mới được huấn luyện có nửa tháng mà thôi!

Sau khi dùng bữa trưa, lqđ Cổ Nhược Phong ọi người lui xuống, trong phòng to như vậy chỉ còn lại Phong Huyết Lân.

Cũng không thấy nàng có động tác gì, chỉ chớp mắt trong tay liền xuất hiện một thanh kiếm, chính là Kinh Vũ kiếm thẳng được ở Vân Hồ ngày ấy!

Hàn Ngọc làm bệ, Thiên Tâm Ti làm dây, băng lạnh mà sâu kín.

Vốn là mấy ngày trước Cổ Nhược Phong muốn thử cây kiếm này một chút, chỉ tiếc khi đó Phong Huyết Lân bị thương, nàng không dám tùy tiện hành động, kiếm này rất quý dị, khi đó Phong Huyết Lân không có năng lực chống đỡ, nếu thương tổn đến hãn, nàng thà rằng hủy đi cây kiếm này!

Về sau lại đi Cổ gia, mấy ngày trôi qua, việc này liền bị trì hoãn lại.

Phong Huyết Lân lqđ nhìn Kinh Vũ kiếm khê chấn động trong tay Cổ Nhược Phong, nhúu mày, không ngờ cây kiếm trong truyền thuyết không ai có thể làm nó vang lên lại kiếm ứng ở trong tay Phong nhi!

Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy mạnh mẽ hơn, nếu không phải nàng dùng lực ổn định cây kiếm này, không chừng nó sẽ nhảy dựng lên rồi!

Một tay ổn định kiếm, tay phải đặt lên dây đàn, nhẹ nhàng gảy, phát ra một chuỗi âm thanh êm ái!

Ngay tại lúc này...

“Phá kiếm!” Hai mắt Cổ Nhược Phong gắt gao nhìn chăm chăm Kinh Vũ kiếm đã an phận kia, khê hạ chú!

Chỉ thấy ở trên dây đàn Thiên Tâm Ti có một giọt máu đỏ tươi, mắt thường có thể thấy được rất nhanh liền bị nó hấp thu!

Đôi mắt Phong Huyết Lân nheo lại, rất tốt, cần này chán sống sao? Dám thương tổn Phong nhi! Tuy là vì nhận chủ, nhưng hãn cũng không cho phép!

Thân Kinh Vũ kiếm run nhẹ một chút, bay vù đến phía sau Cổ Nhược Phong, thông qua dòng khí kiếm ứng trên không trung, mắt Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân lộ ra vẻ hoặc, kiếm này... có vẻ sợ?

“Người có ý thức?” Cổ Nhược Phong nhìn miệng vết thương đã khép lại, xoay người ngồi vào lòng Phong Huyết Lân, đối mắt với Kinh Vũ kiếm.

Thân kiếm dựng đứng,lqđ mặt trên gật một cái, làm như đáp lại.

Khỏe miệng Cổ Nhược Phong giật giật, chẳng lẽ mình có ý thức linh khí kiếm ứng trong truyền thuyết?

Cảm nhận được người sau lưng bởi vì trên tay mình bị thương mà tức giận, vồ nhẹ nhẹ tay Phong Huyết Lân, tạm thời dập tắt lửa giận của hãn trước, tức giận hại thân, nàng cũng không nở!

“Tin đồn, người chiến vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng binh khí thiên hạ?” Cổ Nhược Phong nheo đôi mắt nguy hiểm lại, bên trong là thẳng thắn khinh thường, nàng nhìn không ra phá kiếm này trừ bỏ toàn thân là Hàn ngọc cùng Thiên Tâm Ti ra, còn có cái gì đáng giá!

Kinh Vũ kiếm giống như có chút tức giận không phục lắc lắc thân kiếm, nó đường đường là Kinh Vũ kiếm lại bị người xem thường... Mà người này lại là chủ nhân của nó, này, này, điều này bảo nó làm sao mà chịu nổi!

Một trận ánh sáng mãnh liệt phát ra từ trên thân Kinh Vũ Kiếm, làm chói mắt người, mang theo nội lực mạnh mẽ, giống như khí tức tản ra từ trên người.

Cổ Nhược Phong nhếch miệng,lqđ không nghĩ tới bản thân Kinh Vũ kiếm lại có nội lực thâm hậu vậy! Được rồi, coi như nó miễn cưỡng đủ tư cách...

“Về sau liền ở trong nhẫn ngọc, đừng mang phiền toái đến cho ta.” Giọng nói bình thản, nhưng nhìn ra được Cổ Nhược Phong đã thừa nhận thân phận của nó!

Khinh Vũ cầm hương phấn vây quanh Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân vòng vài vòng, vù một tiếng liền đi vào trong nhẫn ngọc.

Nơi nào đó trong biệt viện tầm thường ở Mộ Dung kinh thành, một nam tử mặc áo tím đang ngồi trên bàn đá dưới cây hòe, tóc đen được vấn chỉnh tề, rơi ở trên vai, mũi hoặc nói không nên lời, gương mặt tuấn tú mày kiếm nhập tóc mai, một cái nhẫn mây một nụ cười cũng đều đi sâu vào lòng người, cả người xem ra đều trầm ổn, đúng là Hiên Viên Cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân!

“Vậy là nhận chủ rồi...” Thì thầm cũng không che dấu được kinh ngạc, hai mắt thâm trầm nhìn không ra thần sắc.

Nghĩ tới cái màn sa thật dày ngăn cách kia, ít khi gặp qua nữ tử, cùng với, một tin lại một tin đồn về nàng! Chốc lát, khóe miệng cong lên, hình như hẳn có hứng thú với nàng...

55. Chương 55: Huyết Vương Phủ Có Khách Tới Chơi

Không tới thời gian nửa tháng, chuyện tình của Huyết vương phi Cổ Nhược Phong và Huyết vương Phong Huyết Lân đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành Mộ Dung, không biết có bao nhiêu phiên bản được truyền đi khắp Mộ Dung Vương Triều!

Nhưng trăm khoanh vẫn quanh một đốm, không có phiên bản nào mà không phải là Huyết Vương phi sủng ái Huyết vương gia như thế nào, một cuộc hôn lễ đâm máu, một lần lễ hội Vân Hồ, một phen đoạt lấy Khinh Vũ cầm!

Đại hôn của Huyết Vương, hoàng đế Mộ Dung Tô đích thân tới chủ trì, mặc dù Huyết Vương phi giết Tân Khoa Trạng Nguyên Văn Thanh, nhưng về mặt hoàng thượng không hề biến sắc, không có nửa điểm trách phạt!

Hôm nay, “Phong Huyết Lân” đã trở thành ba chữ tôn quý nhất Mộ Dung Vương Triều!

Phong Huyết Lân tay trái gà không chặt, mười tám năm qua Mộ Dung Tô không hề chào đón, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, từ đó cũng có thể thấy được điểm mạnh của Cổ Nhược Phong!

Mà theo thời gian thúc đẩy, nhân sĩ khắp nơi cũng rục rịch ngóc đầu dậy, đã ròng rã mười bốn ngày, rốt cuộc bọn họ cũng không phải chờ lâu nữa, hoặc là nói, càng muốn xem một chút hôm nay là ngày trăng tròn, nếu như Cổ Nhược Phong nhìn thấy bộ dạng hút máu của Phong Huyết Lân, sẽ phản ứng như thế nào! Có phải vẫn tiếp tục si mê tập hợp đủ muốn vằn sủng ái lên toàn thân hắn hay không?

Dù sao, truyền thuyết và tận mắt chứng kiến không giống nhau! Cổ Nhược Phong có thể bao dung hai tròng mắt đỏ quỷ dị của Phong Huyết Lân, nhưng nàng có thể tiếp tục dễ dàng tha thứ ột nam tử gần như là phế vật lại hút máu người hay không?

Mặt khác, bên trong Huyết Vương phủ, từ sáng sớm thức dậy Phong Huyết Lân liền có chút bất an, biết rõ đêm nay là ngày trăng tròn, trong cơ thể quen thuộc kia sẽ rối loạn làm cho hắn cảm thấy sợ hãi!

Đứng ở ngoài phòng không dám bước vào nửa bước, thỉnh thoảng đôi mắt nhìn về phía nữ tử vẫn bình tĩnh làm như không có chuyện gì xảy ra ở trong phòng, nàng, có sợ hay không?

“Vương Gia, vương phi, có khách tới chơi.” Lý Vũ bước nhanh đi tới đứng ở đối diện, cung kính cúi đầu chờ phân phó. Điều này cũng không thể trách hắn vội vàng, thật ra là vì người trong đại sảnh

“Hả?” Cổ Nhược Phong thả cuốn sách trong tay xuống, đi ra, liếc mắt nhìn Phong Huyết Lân ở ngưỡng cửa, khẽ nhíu mày, chẳng lẽ mình không đáng tin tưởng như vậy sao?

Giống như tròng phật cầm tay Phong Huyết Lân, mười ngón tay đan xen vào nhau thật chặt, giữa các khớp ngón tay chặt chẽ không hề có khe hở, trái tim hơi đau đốn một chút.

Khóe miệng Phong Huyết Lân nâng lên, hần, dường như đã suy nghĩ quá nhiều.

“Những người đến đây là ai?” Cổ Nhược Phong rũ mi mắt xuống, không nhìn ra cảm xúc.

“Những người đến đây đều là các đại thế lực. Còn có. Cửu vương gia Hiên Viên vương triều.” Lý Vũ nhú mày một cái, tại sao Cửu vương gia này cũng thò chân vào đây rồi?

“Rất tốt.” Hai chữ rơi xuống, không có chút dư thừa, khóe miệng phác thảo một nụ cười khát máu. Rất tốt, đây chính là kết quả nàng muốn!

Vốn định sau ba ngày lại mặt liền chuẩn bị tiến đến Thiên Thánh sơn, nhưng mà nhớ đến ngày trăng tròn kia, nàng liền sửa lại chủ ý. Các người đã muốn đến xem náo nhiệt, hơn nữa có lẽ là, muốn xem kết cục Phong Huyết Lân bị vứt bỏ! Cổ Nhược Phong ta sao có thể không thỏa mãn các người?!

Đúng vậy, nếu như nói không ghen tỵ, đó là giả dối! Rốt cuộc Phong Huyết Lân có cái gì tốt, tại sao lại có một nữ tử hết lòng vì hần đến mức độ như vậy! Nghĩ lại chính mình, nếu như bên cạnh có một nữ tử vô song như vậy, thật là.

Chỉ tiếc, bọn họ cũng nói, nữ tử vô song, cõi đời này sao có thể tìm ra một người khác? !

Theo tiếng bước chân tới gần, tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngẩng đầu nhìn về phía đôi bích nhân hoàn mỹ, trong đôi mắt hiện lên đủ loại thần sắc, gần như vui mừng mà ngay cả bọn họ cũng không thấy rõ

“Tứ muội.” Cổ Nhiễm Mặc đứng dậy tiến lên một bước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, có thể thấy rõ vẻ lo lắng bên trong! Cách đó không xa, trong ánh mắt thanh đạm của Cổ Nhiễm Trần cũng nổi lên cơn sóng

Hôm nay là 15, sáng sớm hần và đại ca liền thương lượng tới đây xem một chút, bây giờ xem ra quyết định này thật đúng là không sai!

Những người trong đại sảnh, người nào không phải là đến xem kịch vui? Một đám tâm hoài quỷ thai, thật là ăn no không có việc gì làm!

Cổ Nhược Phong cấp cho Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần một ánh mắt yên tâm, liền cùng Phong Huyết Lân đi về phía chủ vị.

Không thể không nói Si thiết kế đại sảnh thật sự là quá sung túc, vị trí chủ vị đặt một cái ghế tựa vừa đủ cho hai người ngồi xuống, hai bên cũng bày ra một bàn trà cùng màu với ghế tựa

Mỗi lần Cổ Nhược Phong thấy cái ghế kia, trong lòng đều sẽ không tự chủ được đặt biệt danh cho Si: quỷ thâm trầm!

Nhàn nhả ngồi xuống, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân dựa vào rất gần nhưng không có vẻ phản cảm, lạnh nhạt nhìn khách trong phòng. Bây giờ vẫn là buổi sáng, bọn họ đã không kiểm chế được rồi sao? Nàng còn tưởng rằng tối nay bọn họ mới đến! Dù sao, lúc Phong Huyết Lân hút máu không phải canh ba sao?

“Không biết các vị tới đây có gì muốn làm?” Phong Huyết Lân khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười, nâng lên độ cong nhàn nhạt không khó nhìn ra lúc này tâm tình của hần rất tốt.

“Lúc hoàng đệ đại hôn bản cung không có tặng quà gì, hôm nay đặc biệt đến đây bổ sung.” Mộ Dung Niệm Diệc cũng hơi híp mắt, đề xuống lửa giận trong lòng, Huyết vương này, nhìn thấy hần vậy mà cũng không hành lễ! Nói thế nào hần cũng là thái tử! Chỉ là, vì tối nay có kịch hay, hần liền tạm thời nhẫn nhịn!

“Người tới, trình đồ vật lên!” Một tiếng ra lệnh, hai thị vệ mang một rương gỗ đi vào, cẩn thận để dưới đất, một người đem mở ra, chỉ thấy Huyết San Hồ cao nửa thước đứng thẳng trong đó, bày ra màu sắc giống như máu tươi!

“Tìm Huyết San Hồ này làm cho bản cung tốn không ít công sức.” Ánh mắt Mộ Dung Niệm Diệc gắt gao nhìn chằm chằm Phong Huyết Lân, giống như muốn nhìn thấu hần!

Bàn tay trong tay áo của Cổ Nhược Phong nắm thật chặt, rất tốt, Mộ Dung Niệm Diệc, ta còn chưa tính sổ với ngươi việc hủy dung, ngươi còn dám đứng lên khiêu khích trước!

“Quả nhiên là đồ tốt, Lý Vũ, cẩn cho cẩn thận!” Khóe miệng kéo ra một chút khát máu, Cổ Nhược Phong khinh miệt nhìn về phía Mộ Dung Niệm Diệc, hừ, sẽ không chết! Bởi vì nàng không cho phép! Chết đối với hừ mà nói là quá dễ dàng rồi!

Mộ Dung Niệm Diệc trong cơn giận dữ, nhưng lại không tiện phát tác, ánh mắt khinh miệt mới vừa rồi của Cổ Nhược Phong làm cho hừ nghẹn một hơi, lên không lên, xuống không xuống!

Phong Huyết Lân vỗ nhẹ tay Cổ Nhược Phong, cầm ngón tay từ từ vôn về giống như muốn khảm vào lòng bàn tay, khóe mắt mỉm cười nhìn mọi người trong đại sảnh, mơ hồ lộ ra mùi máu tanh lạnh lẽo!

“Bốn vương liên đa tạ Thái tử, không biết mấy vị khác?” Lời nói chỉ nói một nửa, nhưng mọi người biết rõ, nếu như ngươi nói không ra lý do, vậy thì đừng trách Phong Huyết Lân hừ không khách khí!

Mặc dù bọn họ không hề e ngại Phong Huyết Lân nhưng Cổ Nhược Phong quả thật rất quý dị, một thân khinh công trên lễ hội Vân Hồ, tầm mắt Thiên Phượng, không phải người nào cũng có thể sánh kịp!

Nếu như thật sự chọc giận Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, liều mạng với mấy người bọn họ cũng không phải là không có khả năng! Dù sao tình cảnh ngày đại hôn nửa tháng trước được người ta miêu tả cực kỳ chân thật! Cổ Nhược Phong nổi điên quả thật làm cho người ta khiếp sợ!

Hôm nay bọn họ tới đây cũng là vì xem kịch vui, nếu như có thể. Lôi kéo Huyết Vương phủ cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt! Dù sao, thiên hạ này vĩnh viễn không có địch nhân, không phải sao?

“Tại hạ cũng bởi vì tặng quà thành hôn cho vương gia mà đến.” Vài người đang ngồi liếc mắt nhìn nhau, cho ra một lý do giống nhau, bằng tính cẩn thận của bọn họ, tự nhiên có sách lược vẹn toàn, trước khi đến đều có chuẩn bị, mặc dù không tính là cái gì quý trọng, nhưng cũng coi như có bản lĩnh rồi.

56. Chương 56: Bữa Trưa Đặc Biệt Của Huyết Vương Phủ

Một bàn người trừ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ra thì tất cả đều nhìn chăm chăm hai mươi mấy đĩa thức ăn. Bên trong đúng là...

“Khụ.” Tay trái của Mộ Dung Niệm Hàn nắm thành quyền, ghé vào khóe miệng, ho nhẹ một tiếng, tiếp theo ngẩng đầu về mặt bình tĩnh nhìn Cổ Nhược Phong, “Ngươi xác định cái này, cái này chính là bữa trưa của chúng ta?”

Mười người khác cũng dùng ánh mắt hoài nghi bắn quét Cổ Nhược Phong, trong mắt đều là mong đợi: đây không phải là sự thật! Thức ăn của bọn họ vẫn còn ở phía sau

“Ngươi có thể lựa chọn. Không ăn.” Cổ Nhược Phong mỉm cười nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, nhưng đáy mắt lại xác định cho bọn họ biết: đây chính là bữa ăn trưa!

Tay cầm chiếc đĩa của Huyền Băng run lấy bầy, gương mặt không dám tin, có phải nàng muốn chinh bọn hừ hay không?

Mặc dù nói bọn hừ tới Huyết Vương phủ để xem cuộc vui. Không tốt lành gì, nhưng không phải bọn hừ cũng đã chuẩn bị hậu lễ sao?!

Có phải muốn cho cả đám bọn hừ ăn bữa trưa không bằng bữa trưa của hạ nhân hay không!

Chỉ thấy trên bàn chính tề bày chùng hai mươi cái đĩa, toàn bộ đều là món ăn gia đình, nhưng nhìn thế nào, màu sắc này cũng. Khụ khụ, rất là thô tháo.

Rau xào, củ cải xào, đậu hủ rang, khoai tây sợi xào. Không có chút dầu trạch nào. Được rồi, thỉnh thoảng còn có hai đĩa thịt ram mặn, vẫn là thịt mỡ chiếm đa số.

Trong đó còn có hai món canh, một canh trứng cà chua, một canh đậu hủ rau xanh. Phía trên nổi lơ lửng mấy thứ giống như váng dầu.

Dù là Sở Dạ Minh luôn luôn băng lãnh như sương cũng nhúu mày giác, bị kích động quảng phất chiếc đũa rời đi

Khóe miệng Vũ Văn Thiên Hàm giật giật, được rồi, quả thật hẳn không nên vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ nhỏ nhỏ của mình, qua đây sớm như vậy để xem chủ tử đũa giỡn. Đúng là, Vương phi này cũng quá bư hân rồi! Chủ tử tìm nữ nhân quả nhiên không tầm thường.

Tròng mắt Hoa Huyền Trúc bốc lửa, Cổ Nhược Phong này, cho là mình có mấy cân mấy lượng? Không phải dựa vào Mộ Dung Tô dung túng sao?!

Không nói đến mọi người tới Huyết Vương phủ tặng không ít kỳ trân dị bảo, chỉ bằng thể lực phía sau, nhóm người này người nào không phải là thượng nhân! Đã khi nào ném qua loại đồ ăn kém cỏi này?! Huống chi Cửu vương gia Hiên Viên vương triều cũng ở đây, nàng ta làm như vậy không phải là vứt bỏ thể diện của Mộ Dung Tô sao!

Vừa muốn đập bàn đứng lên, Cổ Nhược Phong lên tiếng trước ả ta một bước: “Bốn vương phi không biết các vị lại đột nhiên viếng thăm, chuẩn bị đồ ăn này có chút cẩu thả. Chỉ là, thường ngày Bốn vương phi và vương gia cũng dùng bữa như vậy, chắc hẳn mọi người sẽ không để ý bốn vương phi chuẩn bị bữa cơm không chu đáo chứ?”

Tuy là hỏi thăm, nhưng thần sắc trong mắt không phải như vậy, đơn giản chính là trần truồng khẳng định, áp chế không cho người khác cơ hội phản bác!

Nàng nói thường ngày đều ăn trưa như vậy, hơn nữa bọn họ cũng coi như khách không mời mà đến, bị đối xử như vậy tất nhiên không lời nào để nói!

Nhưng. bữa ăn trưa này thật sự chỉ “có chút” cẩu thả thôi sao?

Trong lúc mười một người không biết xuống tay đường nào, Lý Vũ đi vào, cúi đầu bên người, nha hoàn đi theo ở đằng sau bưng đến ba cái mâm.

“Vương phi.” Cung kính hô một tiếng liền đứng bên cạnh, chờ đợi gọi đến.

“Mang lên đi.” Về mặt Cổ Nhược Phong không biến sắc đảo mắt nhìn một bàn người. Rất tốt, nếu dám đến, vậy sẽ phải chuẩn bị trả giá thật lớn!

Bước chân nha hoàn nhẹ nhàng, có thể thấy được công phu không kém, mâm trên tay đặt một chén canh to như một cái tô kiểu, phía trên có nắp, không nhìn ra bên trong đựng cái gì.

Huyết vương phi này lại muốn giở trò quỷ gì? ! Mười một người mỗi người có một tâm tư riêng, 11 đôi mắt chăm chú nhìn tô kiểu, dường như muốn nhìn thấu nó!

Phong Huyết Lân cũng nhìn về phía mọi người tập trung ánh mắt, trong lòng cũng đang suy đoán, rốt cuộc Phong nhi muốn làm cái gì.

Chỉ thấy ba nha hoàn chia ra đi tới bên cạnh Cổ Nhược Phong, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần, vung vàng đem tô kiểu đặt xuống trước mặt bọn họ, sau đó cùng Lý Vũ lui xuống

Cổ Nhiễm Mặc muốn đưa tay kéo lên xem một chút, nhưng lại không dám, thật ra hẳn quá hiểu thủ đoạn muội muội của hắn, bảo đảm bên trong không phải thứ gì đó cổ quái...

“Đại ca nhị ca, khoảng thời gian trước lúc lại mặt mẫu thân có nói với ta thân thể các huynh hữu dương, những ngày qua ta vừa tìm phương thuốc vừa điều chế thức ăn, sẵn dịp hôm nay các huynh thử một chút xem thế nào?”

Trong lòng Cổ Nhiễm Mặc mê man, lúc nào thì thân thể của hắn và đại ca hữu dương rồi hả?

Chỉ là, nhìn thấy thức ăn trên bàn kia thuộc loại đồ ăn hạng bét trong nhà bọn họ, trông mắt chớp chớp, mặt kệ, dù sao tô kiểu này cũng không đến nỗi kém so với thức ăn trên bàn: “Vậy thì đa tạ Tứ muội rồi.”

Dứt lời, mở cái nắp kia ra, ở giữa phủ lên một tầng nước sốt gì đó, bề ngoài tẻ mĩ giống như hỗn hợp thịt vụn, bên cạnh là một chút rau xanh màu sắc tươi đẹp, còn có một loạt miếng thịt, về phần phía dưới, không thấy rõ là cái gì, nhưng so với trên bàn, thật sự là tốt hơn nhiều lắm!

Trong tô của Cổ Nhiễm Trần cũng là món ăn như vậy

Vì vậy, chín người khác không phục! Nhưng mà, không phục người có biện pháp gì? Người ta cũng nói, đây là được thiện! Người còn muốn cùng người ta tranh cãi một phần được thiện hay sao?!

Vì vậy, tám đôi mắt mơ hồ toát ra ngọn lửa nhỏ thắp nhìn về phía tô kiểu trước mặt Cổ Nhược Phong! Cái này, người phải giải thích thế nào? ! Chẳng lẽ người cũng ngã bệnh? !

Cổ Nhược Phong không phụ sự mong đợi của mọi người, giơ tay lên từ từ mở cái nắp ra, một trận hương thơm xông vào mũi! Chỉ nghe mùi vị liền biết đây nhất định là cực phẩm!

Giương mắt nhìn, chỉ thấy tầng cao nhất sắp xếp chỉnh tề các loại thức ăn, chung quanh có một vòng thịt bò thật dày, một ít rau xanh lót ở dưới, bên trong là một hang thịt cá, bốn miếng ức gà phì nộn xếp sát nhau, tiếp theo là ánh sáng mê người của ba miếng thịt nạc kho tàu loại lớn, ba miếng đậu hủ non tinh xảo dán sát vào một bên, trong góc còn có một muỗng tương cà và thịt băm!

Nuốt một ngụm nước bọt, chín người càng thêm tức giận! Người ăn tốt như vậy, lại để cho chúng ta ăn thức ăn cho heo!

“Ta nghĩ các vị đang ngồi ở đây cũng biết, Vương gia nhà ta thể chất đặc biệt, đồ ăn này, dĩ nhiên là phải đặc biệt chuẩn bị.”

Khóe miệng Vũ Văn Thiên Hàm hung hăng kéo ra, hắn đi theo bên cạnh chủ tử lâu như vậy, làm sao không biết hần phải chuẩn bị đồ ăn riêng? Có vẻ như chủ tử đã không có khả năng ăn cơm nữa!

Ném ánh mắt ai oán về hướng Phong Huyết Lân, hắn không cần ăn những thứ đồ này! Nghĩ đến hần là thủ phủ đệ nhất thiên hạ, sao bị lưu lạc đến tình cảnh như vậy?!

Mặc dù đỉnh đầu của tám người còn lại đã bốc khói, nhưng vẫn cố nén ngồi ở chỗ đó, dù sao cái cơ của người ta cũng có lý, bọn họ không còn lời nào để nói!

Nhưng muốn bọn họ ăn loại thức ăn có thể so với thức ăn của heo này, bọn họ vẫn không làm được! Hơn nữa, nhìn bộ dáng Cổ Nhược Phong như vậy, bữa ăn hằng ngày ở Huyết vương phủ nhất định là cực tốt! Bọn họ cũng không tin nằng nuốt trôi những thứ trên bàn!

“Mọi người không ngại thì liền cùng bốn vương phi dự tiệc.” Cổ Nhược Phong sao có thể không biết bọn họ đang suy nghĩ gì! Trông mắt quét nhẹ, quả nhiên ở thời đại này, không vượt qua được chênh lệch đẳng cấp

Mười hai người trên bàn đều nhìn về phía Cổ Nhược Phong, nằng, thật sự muốn ăn?

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc nắm chặt đũa trúc trong tay, mặc dù từ nhỏ Phong nhi bị ba người kia khi dễ, nhưng sử dụng quần áo đồ ăn cũng coi như cũng toàn thứ tốt. Nằng thật sự có thể ăn được thứ này sao?

Phong Huyết Lân nhú chặt chân mày, lúc này hần ăn cao lương mỹ vị, nằng phải ăn những thức ăn thô thiển kia, làm sao hần chịu được!

57. Chương 57: Hút Máu Của Ta (1-2-3)

Cổ Nhược Phong vươn chiếc đũa tới gấp món rau thì bị người chặn lại, nhìn theo đôi đũa trúc, những ngón tay thon dài trắng nõn đang cố chấp ngăn ở nơi đó, không chịu di động chút nào.

Nghi ngờ nhìn Phong Huyết Lân, chân mày mảnh khảnh mà không mất anh khí của Cổ Nhược Phong hơi nhíu, nàng từ mười tuổi đã bắt đầu lặn lội, có khổ gì chưa từng ăn qua? Những món ăn trên bàn này so với việc ngủ ngoài đồng ăn no một bữa đói một bữa tốt hơn nhiều!

“Quá nhiều bốn vương ăn không hết.” Nói xong đẩy tô kiểu được Cổ Nhược Phong đặt trước mặt tới giữa hai người, ý bảo Cổ Nhược Phong ăn trong chén hân .

Mười ba người trên bàn đều rất tức giận, cứng còng nhìn tô kiểu giữa Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, nếu Cổ Nhược Phong nhận, như vậy những lửa giận ghen đến ngực kia tuyệt đối sẽ bộc phát ra.

Nhưng mà, không nói tiếp lời, sắc mặt nhìn Phong Huyết Lân không kháng cự cũng không phản bác.

Vũ Văn Thiên Hàm biểu tình xem kịch vui, hừ, mặc dù người là nữ nhân của chủ tử, nhưng dám đối đãi với một thuộc hạ trung thành cảnh cảnh là ta đây như vậy, đáng đời hôm nay rơi vào tình cảnh tiến lùi không được như vậy!

Mộ Dung Niệm cũng híp hai mắt lại, bàn tay ở dưới áo thoáng nắm chặt, nữ nhân này, xem người làm thế nào! Mắt nhìn Hoa Huyền Trúc, những người trên bàn này có rất khả năng sẽ nhin, nhưng là, ngoại trừ một người!

Quả nhiên, Hoa Huyền Trúc nhìn chòng chọc vào Cổ Nhược Phong, lúc này nàng vẫn còn chút đầu óc, những người ở đây địa vị cao hơn nàng đều không lên tiếng, nàng cũng sẽ không ngu đến đi làm chim đầu đàn! Lời đồn bên ngoài nói thiên hạ đệ nhất trang, Vũ Văn Sơn Trang, Bách Hoa Sơn Trang cùng địa vị, trên thực tế, thực lực của Bách Hoa Sơn Trang kém xa hai cái trang khác, so tài không bằng Vũ Văn, tỷ võ không bằng đệ nhất trang! Hai trang này đối với Bách Hoa Sơn Trang chính là một dáng vẻ, căn bản là không cùng đẳng cấp!

Cho nên, Hoa Huyền Trúc nàng lúc ở cùng với Vũ Văn Thiên Hàm và Sở Dạ Minh cũng chưa bao giờ dám lên mặt, nhưng đối với Phong Huyết Lân bị người khi dễ mềm yếu vô năng mà nói, không phải hôm nay hân mới được chút cưng chiều sao? Có gì không bình thường! Bách Hoa Sơn Trang mặc dù không bằng hai trang này, nhưng người hoàng tộc cũng phải cho Hoa Huyền Trúc nàng mấy phần mặt mũi đấy!

Tiểu tiện nhân Cổ Nhược Phong không biết phải trái này, nếu thật ăn chung một chén với Phong Huyết Lân, hôm nay chính là cổ ý gây khó khăn cho tám người bọn họ! Hoa Huyền Trúc nàng ra mặt dạy dỗ một chút tiểu tiện nhân không có nhân lực này những người còn lại cũng sẽ không có ý kiến, xem sắc mặt bọn họ, chắc rất đồng ý chuyện mình làm đi! Không thể không nói, Hoa Huyền Trúc cũng có lúc rất có tự biết rõ và có nhân lực! Chỉ tiếc nàng quá coi thường ma nữ Cổ Nhược Phong này rồi !

Cổ Nhược Phong nhếch miệng, thế nào, một đám đều muốn xem chuyện cười của nàng?

Đúng là Cổ Nhược Phong muốn dùng bữa trưa hôm nay để gây khó khăn cho bọn họ! Người ngay không làm việc mờ ám, nàng từ trước đến giờ đều là quang minh chính đại, hôm nay thật vất vả cho bọn hân chút mặt mũi, tìm đủ lý do, thế nào, bọn họ nhất định muốn nàng nói thẳng ra là nàng không hoan nghênh bọn họ? !

(Mỗ Nguyệt khước miệng co giật: người người ngay không làm việc mờ ám? Người là người sáng mắt sao? Cả trái tim đều là đen!

Tròng mắt Cổ Nhược Phong híp lại, choáng nha, dám hủy đi kế hoạch của ta!

Mỗ Nguyệt nhìn trời: cuộc sống người này càng ngày càng lạnh rồi hả ? Chắc chắc, ta vẫn nên chui vào ổ chăn thôi ~ trong nháy mắt trốn đi.)

“Cám ơn Vương Gia.” Gương mặt Cổ Nhược Phong không chút thay đổi, mặt cảm động nhìn Phong Huyết Lân, chiếc đĩa ở trước mặt những người kia không chút do dự đưa về phía tô kiểu trước mặt! Nàng lại không phải người ngu! Đồ ngon không ăn, cùng với bọn họ ở chỗ này ăn đồ ăn không có chút dầu mỡ!

“Cổ Nhược Phong, ngươi có ý gì? !” Cơn tức của con gà con nào đó bộc phát, tay vỗ bàn một cái rất mạnh, chén đĩa chung quanh bàn bị chấn động phát ra tiếng đình linh leng keng!

“Hoa tiểu thư đây là. Ý gì?” Cổ Nhược Phong mặt không hiểu vô tội nhìn Hoa Huyền Trúc đã tức điên, thật giống như thật không biết Hoa Huyền Trúc vì sao tức giận!

“Người!” Hoa Huyền Trúc bị tức mà nói không thốt nên lời, sáng sớm chạy tới Huyết Vương phủ đến bây giờ một giọt nước nàng cũng chưa uống, đồ ăn trên bàn lại không chút dầu mỡ, không có bất kỳ sắc màu, làm sao vừa khẩu vị của nàng! Nghĩ đến chỗ này, lửa giận lại đi tăng lên một cấp, hít sâu một hơi, “Người đường đường Huyết Vương phủ, một bữa ăn giống như ăn trưa cũng không bỏ nổi sao? ! Loại đồ ăn này, lấy ra cho chó ăn chó cũng không muốn! Huống chi, hôm nay Hiên Viên Cửu vương gia cũng ở đây, cái này thật sự là làm mất hết mặt mũi của Mộ Dung Vương Triều chúng ta!”

Dứt lời, còn ghét bỏ nhìn một đĩa đậu cô-ve xào trước mắt mình. cảm giác chán ghét không lời nào có thể miêu tả nói được!

Sắc mặt của tám người còn lại trên bàn càng tối thêm một phần, cho chó ăn chó cũng không muốn, vậy có phải nói bọn họ không bằng con chó hay không? ! Mặc dù lời nói đánh giá món ăn này là rất đúng, nhưng hôm nay mấy người bọn họ ở chung một chỗ, nghe thế nào cảm thấy giá trị con người của mình dễ tiện.

Lông mày Hiên Viên Dật Vân chau lên, nói thật, hắn cũng không tức giận như bọn họ nghĩ, hôm nay hắn tới là muốn xem Huyết Vương phi trong truyền thuyết này có thật là sủng ái Huyết Vương mềm yếu vô năng giống như lời đồn đãi không, mặc dù tận mắt chứng kiến chuyện ở Vân Hồ tụ hội, trong lòng hắn cũng không tin tưởng cường thế như nàng, sao lại bị một nam tử vô dụng như vậy ràng buộc! Hắn càng muốn nhìn Phong Huyết Lâm rốt cuộc có năng lực gì, lại lọt mắt xanh và có được sủng ái của nữ nhân vốn là lãnh bạc này! Hơn nữa, Khinh Vũ Cầm nhận thức nàng là chủ, mặc dù bây giờ hắn không tình yêu nam nữ với nàng, nhưng hắn phải có được nàng!

Về phần Hoa Huyền Trúc, hắn cho là nàng ta chỉ có chút ngu xuẩn, không ngờ lại ngu đến mức tăng lên sự kiện này tới chuyện bang giao hai nước!

Chỉ là, hắn rất chờ mong, cô gái mà Khinh Vũ Cầm đồng ý sẽ phản ứng như thế nào!

Khóe miệng Cổ Nhược Phong vốn là nâng lên càng thêm giơ lên, người này thật là có khả năng, một câu nói liền đắc tội tất cả mọi người! Có mấy lời là mặc dù trong lòng mình biết cũng không thể nói ra, nàng ta sống lâu như vậy chẳng lẽ cũng chưa học được những chuyện này sao?

“Hoa tiểu thư đây là đang nói. Bỏ vương phi thất lễ với các người sao? Hoặc là. Bỏ vương phi đây là. thất lễ với Cửu vương gia?” Âm thanh trở nên tà mị, lộ ra nguy hiểm, khóe mắt liếc qua Hiên Viên Dật Vân, vậy mà nét mặt của Cổ Nhược Phong vẫn dịu dàng trước sau như một, gấp món ăn trong tô kiểu đưa tới khóe miệng Phong Huyết Lâm, trì hoãn lâu như vậy, hắn đối bụng rồi.

Từ lúc Phong Huyết Lâm dùng bữa giống như người bình thường, hình như hắn càng giống với người bình thường hơn, đến lúc ăn cơm sẽ cảm thấy đói bụng, dĩ nhiên loại cảm giác này và khát vọng muốn hút máu là hoàn toàn bất đồng.

“Đúng thì sao? Người làm như thế vốn là thất lễ với chúng ta!” Ánh mắt khinh miệt Hoa Huyền Trúc khinh bỉ nhìn Cổ Nhược Phong, loại nữ nhân điên này, cũng chỉ có thằng ngốc Huyết Vương hèn nhất kia muốn!

“Hả? Cửu vương gia, bỏ vương phi thất lễ với người sao?” Cổ Nhược Phong không để ý tới Hoa Huyền Trúc, bởi vì ánh mắt lạnh tri muốn giết người này của nàng ta với mình, không có lực sát thương chút nào.

Hiên Viên Dật Vân không ngờ Cổ Nhược Phong sẽ trực tiếp hỏi mình, chuyện này tất cả mọi người đều thấy có được không?

Chỗ sâu đáy mắt xẹt qua một tia tán thưởng, nàng gọi mình Cửu vương gia, tự xưng bỏ vương phi, nếu hắn trả lời là “Đúng”, chuyện này truyền đi là vấn đề về mặt mũi hai nước; nếu hắn trả lời không phải, một bàn thức ăn này đối với bọn họ mà nói quả thật chính là không thể nào nuốt xuống, người trên bàn cũng biết là thất lễ, da mặt hắn còn chưa dày đến loại trình độ này, mặc dù nhắm một mắt mở một mắt cũng nói không ra tiếng! Tóm lại, vô luận hắn trả lời phải hay không phải, đều là đánh mặt mũi của mình!

“Huyết Vương phi hôm nay chuẩn bị đồ ăn rất là. Kỳ lạ.” Giọng nói Hiên Viên Dật Vân có chứa từ tính rất có sức quyến rũ, câu trả lời càng thêm hoàn mỹ. Kỳ lạ? Về phần thể nào cá kỳ lạ, vậy thì tự mình tưởng tượng đi.

Trông mắt Cổ Nhược Phong buông xuống, Hiên Viên Dật Vân này quả nhiên trầm ổn như lời đồn đãi, xử sự không sợ hãi, mặc dù đối mặt với đồ ăn như vậy vẫn có thể bình thản, hơn nữa còn không để ý chuyện bị con gà nào đó bới móc thể diện, còn có thể mặt không đổi sắc trả lời thỏa đáng như vậy! Hắn hôm nay tới đây, sợ không chỉ đơn giản là xem náo nhiệt như vậy? Hiên Viên vương triều Cửu vương gia. Trục giác nói cho nàng biết, người này cả chính là một phiền toái lớn!

Đột nhiên Cổ Nhược Phong không còn hăng hái chinh những người này, nghĩ đến sau này phải giao thiệp với nam nhân trầm ổn đến cơ hồ không có sơ hở kia, nàng liền đau đầu! Cũng may, hoàn hảo hai ngày nữa nàng và Phong Huyết Lân sẽ lên đường đi Thiên Thánh sơn rồi ! Chỉ là, Thiên Thánh sơn là biên giới của Hiên Viên vương triều. Cổ Nhược Phong lại nhức đầu một lần nữa.

Nàng vốn không có ý muốn cho bọn họ ăn bữa trưa này, cũng chỉ muốn cho bọn hắn một cảnh cáo, không nên vui sướng khi người gặp họa, hơn nữa người gặp họa lại là Cổ Nhược Phong nàng, còn một người là Phong Huyết Lân nữa, nàng tuyệt đối sẽ chiêu đãi bọn họ cho thật tốt!

“Huyết Vương phủ mới sửa lại không lâu, gia sản của bốn vương phi đã hao hết, không bằng mọi người đến Thiên Cảnh các dùng bữa như thế nào?” Cổ Nhược Phong cúi đầu làm như rất nghiêm túc suy nghĩ một lát sau mới lên tiếng, giọng nói được cho là thành khẩn! Ai cũng cho rằng nàng là thật xin lỗi.

“Này không còn sai biệt lắm!” Hoa Huyền Trúc hừ lạnh một tiếng dẫn đầu đi ra ngoài, đồ ăn Thiên Cảnh các trừ đi Ngự Thiện Phòng ra là thiên hạ đệ nhất thức ăn ngon! Nàng là thiếu trang chủ của Bách Hoa Sơn Trang cũng không phải là ngày ngày có thể ăn được!

Không nói tới giá tiền ở Thiên Cảnh các mắc như thế nào, liền nó mỗi ngày chỉ chiêu đãi một trăm bàn khách nên hạn chế rất nhiều người!

Nghĩ đến chỗ này, Hoa Huyền Trúc không khỏi nghĩ Cổ Nhược Phong này có phải đã sớm đăng kí vị trí tốt không? Nếu không hôm nay mọi người đi qua sao lại có được vị trí? Hay là. Nàng lại ra một chiêu muốn bọn họ đi qua đó lại bởi vì không có chỗ trống ngồi mà bị ngăn trở ở ngoài cửa, để cho thể diện của mấy người bọn họ mất lần nữa? !

“Ta nghe nói Thiên Cảnh các một ngày chỉ chiêu đãi một trăm bàn khách, chúng ta trễ như thế mới qua sợ rằng đã sớm không có chỗ trống ngồi!” Hoa Huyền Trúc quay đầu lại nói, trong mắt tràn đầy chất vấn, thấy nụ cười ở khóe miệng Cổ Nhược Phong thì nhức mắt tất cả ghen tỵ bất mãn đều hiện lên mặt! Người được đẩy Cổ Nhược Phong, không ngờ thật sự có ý nghĩ như vậy!

“Bốn vương phi tưởng rằng Hoa tiểu thư xuất thân ở gia đình lớn, nên biết được chỗ ngồi Thiên Cảnh các là có thể đăng kí trước, chỉ là.” Cổ Nhược Phong mân mà không nói, nhưng gương mặt kinh ngạc tiếc hận giễu cợt cũng là trần trườg khiêu khích!

“Người!” Hoa Huyền Trúc bỗng hiểu ra, mắc cỡ đỏ mặt, lúc trước đều là người làm đi làm chuyện này, làm sao đến phiên nàng đi tự mình xử lý? Nhưng mà bây giờ thành Cổ Nhược Phong viện cớ! Dù sao nhìn nét mặt của những người khác, đều là một bộ dáng đã sớm biết, chỉ sợ cũng chỉ có mình là người không có biết!

Phất tay áo đập cửa thật mạnh ra khỏi phòng, đi ra ngoài Huyết Vương, hiện tại nàng thật không có thể diện đối với mặt nhiều người như vậy! Chỉ là bữa cơm kia nàng tới ăn là chắc rồi! Nhìn nền đá gạch thượng đẳng dưới chân, ác ngoan dùng sức đập mấy cái, nàng phải ăn đến Cổ Nhược Phong hết tiền mới được!

Cửa Thiên Cảnh các, một nhóm mười ba người xuống xe ngựa, tạo thành một hàng toàn mỹ nam mỹ nữ.

Lại không nói người cũng là nhân trung long phượng, chính là một thân quần áo cũng đủ cho tiểu dân chúng ăn uống mấy đời!

Gã sai vặt ở trước cửa thấy xe ngựa ký hiệu Huyết Vương phủ tới thì lập tức ra đón, còn hô với phía sau: “Trần chương quý, Huyết Vương gia và Huyết Vương phi đến rồi!”

Hút máu của ta (2)

editor: sOck.ddlqd

Vì vậy, lúc đám người Cổ Nhược Phong vào, người được kêu là Trần chương quý mặt cười hoa cúc vọt tới: “Vương Gia, vương phi, xin, xin mời!”

Sau đó, hung hăng trợn mắt nhìn tiểu nhị một cái: “Còn không đi chuẩn bị món ăn! Để Vương Gia và vương phi chờ sốt ruột cần thận da của người!”

Lúc quay đầu lại đối mặt với đám người Cổ Nhược Phong lại biến thành mặt cúc hoa: “Vương Gia vương phi đại giá quang lâm thật là vinh hạnh của tiểu điểm! Phòng đã chuẩn bị tốt, xin, xin mời!”

Cổ Nhược Phong bị rung động. Bọn họ chỉ mới mười ngày không xuất phủ, mặc dù thỉnh thoảng nghe Si Mị Vong Lượng nói lời đồn ở ngoài, lại không nghĩ rằng lại sẽ nhận được đối xử như vậy! Chẳng lẽ bọn họ không sợ chuyện Phong Huyết Lân hút máu rồi hả ? Chẳng lẽ bọn họ quên hành động điên của Cổ Tiểu Tứ này rồi hả ?

Phong Huyết Lân thấy ánh mắt kinh ngạc của Cổ Nhược Phong, buồn bực nở nụ cười, không ngờ dưới cảnh tượng này có thể thấy năng thay đổi về mặt!

Cổ Nhược Phong đối với hành động này của Trần chương quý không hề nghi ngờ Phong Huyết Lân, dặt tay của hắn dùng sức ngắt, lấy nội lực truyền âm cho Phong Huyết Lân: “Chuyện gì xảy ra?”

“Truyền vài lời đi ra ngoài mà thôi.” Lời đồn vĩnh viễn đều là nhanh nhất, hơn nữa hắn biết rõ đạo lý “tam nhân thành hổ” lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật! Trước kia hắn không đi làm, đó là bởi vì hắn thấy không sao cả, mà nay có Cổ Nhược Phong, hắn sẽ không để cho bất kỳ lời đồn nào ảnh hưởng tới nàng!

Khóe mắt Cổ Nhược Phong liếc qua vẻ mặt ngạc nhiên của Vũ Văn Thiên Hàm, trong lòng đã hiểu, Phong Huyết Lân trừ Vũ Văn Sơn Trang, còn có những thế lực khác, hơn nữa, nguồn thế lực kia hình như cũng không kém so Vũ Văn Sơn Trang! Nếu không, thời gian mười ngày, bọn họ sớm nên phát giác, tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt kinh ngạc như hôm nay!

Đường cong khóe miệng trở nên nhu hòa, hắn có nhiều thế lực, nàng mới có thể càng yên tâm hơn! Dù sao ngoài mười bước công lực sẽ không còn quấy nhiễu nàng! Ngộ nhỡ ngày nào đó không có nàng ở bên cạnh, chẳng phải là nguy hiểm? Tuy nói xác suất này rất là nhỏ!

Hoa Huyền Trúc trợn to hai mắt, nàng không nhìn lầm chứ? ! Mọi người đều biết Huyết Vương dễ khi dễ, Cổ Tiểu Tứ điên điên khùng khùng, sao có thể được đối xử như thế? !

Mặc dù Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng rất kinh ngạc, nhưng Tứ muội được người khác hoan nghênh đó là chuyện tốt không phải sao?

Mà Mộ Dung Niệm Diệc, Mộ Dung Niệm Hàn, Huyền Băng hai mắt sâu hơn, tính lên thân phận ba người bọn họ cũng không kém Phong Huyết Lân, mà chương quý kia làm như không thấy, điều này làm cho nội tâm của bọn họ giống như là đặt trong chảo dầu lại vớt ra ngoài nướng!

Trong con ngươi của Sở Dạ Minh cũng là thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền biến mất, từ trước đến giờ hắn không quan tâm những chuyện này, chỉ là, hắn là trang chủ của thiên hạ đệ nhất sơn trang, cộng thêm võ lâm minh chủ, có lúc không thể không đi theo trào lưu!

Sắc mặt của Hiên Viên Dật Vân sau khi xuống xe ngựa thấy ánh mặt trời liên hoàn toàn không thay đổi, hình như tất cả mọi thứ bên ngoài đều không dẫn lên sự chú ý của hắn, nhưng trên thực tế mỗi một chi tiết nhỏ cũng không chạy khỏi ánh mắt của hắn!

Người đàn ông này thực sự quá nguy hiểm! Cổ Nhược Phong thấy Hiên Viên Dật Vân giống như pho tượng về mặt hoàn toàn không gợn sóng, trong lòng lần nữa đưa ra kết luận!

Trong phòng bao, có thể chứa được mười mấy người bàn tròn lớn, rộng rãi sáng ngời, sát đường là một hàng cửa sổ, có thể thấy được quang cảnh ngoài phố trước mặt, quả thật không phụ lòng chương quý kia “Đây là phòng bao tốt nhất Thiên Cảnh các chúng tôi!” Những lời này.

Chỉ một lát sau, từng đĩa thức ăn tinh xảo được bày lên, vô luận là sắc hương vị, cũng coi là cao cấp, nhất là sau khi khi bọn hắn xem qua bữa trưa “Khách khí” của Huyết Vương phủ, hôm nay bàn thức ăn trước mắt có thể so với đồ ăn của tiên!

Đói bụng cho tới trưa, người nào cũng đã sớm đói dẹp bụng rồi, mặc dù tư thế ưu nhã, nhưng so với lúc trước cũng không ít vội vàng.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm lúc ở Huyết Vương phủ đã ăn một chút đồ ăn trong tô kiểu mới ra ngoài, cho nên hai người này cũng không vội, tương đối hưởng thụ!

Mười ba người, tổng cộng lên hai mươi tám món ăn, chỉ tiếc, hôm nay chén đĩa Thiên Cảnh các chỉ lớn bằng một nửa bình thường, rõ ràng không đủ mấy người này no bụng!

Hoa Huyền Trúc nhìn những cái đĩa đã rỗng tuếch trước mắt, lông mày thon dài cau lại, Cổ Tiểu Tứ này quả nhiên hẹp hòi! Mặc dù giá tiền đồ ăn bàn đều hơn mấy chục lượng bạc, nhưng nhiều người như vậy, nàng cũng không biết xấu hổ chỉ gọi vài món ăn như thế? ! Đáng tiếc nàng là cô nương, nói ra khỏi miệng sẽ không tốt, không thể làm gì khác hơn là ở một bên mãnh liệt phát tiết bất mãn của mình!

Gắt gao nhìn chằm chằm đầy ly trà, cuối cùng Hoa Huyền Trúc cũng nở nụ cười, kêu một tiếng với ngoài cửa: “Người đâu!” Rất có uy nghiêm của chủ nhà!

Tiểu nhị đi vào, nhìn Hoa Huyền Trúc ngồi ở chủ vị, sửng sốt một chút, đây không phải là vị trí của Huyết Vương phi sao? Sao vị cô nương này lại ngồi ở thượng vị? Chẳng lẽ thân phận của nàng còn tôn quý hơn Huyết Vương phi?

Nghĩ đến chỗ này, thái độ tiểu nhị thêm hai phần tôn kính: “Không biết ngài gọi tiểu nhân có gì phân phó?”

Hoa Huyền Trúc rất là hưởng thụ tiểu nhị cung kính như vậy, vì vậy hơn nâng lên đầu: “Không thấy trong chén của ta không có trà sao?” Dứt lời, mắt nhìn phía cái ly.

Tiểu nhị lập tức phản ứng kịp, chạy cầm bình trà châm cho nàng. Nhìn trên bàn không còn món ăn gì cả, nhìn Cổ Nhược Phong bên kia: “Vương phi, thức ăn này. . . .” Có muốn gọi thêm hay không?

Lúc đặt chỗ chỉ chọn những món ăn này, cho nên, vừa mới nhìn thấy nhiều người đi vào như vậy, Trần chương quý cũng giật mình, hai mươi tám món ăn này người nào ăn người nào nhịn! Chỉ là hắn nhớ có thể là tới họp gấp, cũng không để ý ăn cơm, cũng liền theo Huyết Vương phi đi, dù sao, lúc món ăn không đủ tự nhiên có người sẽ truyền lời!

Lông mày Cổ Nhược Phong chau lên, hình như có chút kinh ngạc, một đôi mắt đẹp nhìn Hoa Huyền Trúc, làm như hỏi thăm ý kiến của nàng!

Vì vậy, tiểu nhị rất có mắt cũng dời ánh mắt đến trên người Hoa Huyền Trúc, thăm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ bữa tiệc hôm nay là vị cô nương này mời?

Hoa Huyền Trúc thấy ánh mắt cung kính hỏi thăm của tiểu nhị, thật thỏa mãn hưng vinh trong lòng!

“Trình toàn bộ những món ngon nhất lên một phần!” Vung tay lên rất ra dáng chủ nhà.

Tiểu nhị tròn mắt, món ăn ngon nhất? Từ điểm của bọn họ nào có món ăn ngon nhất, nếu như thực phải có, mỗi một món ăn đều là món ăn ngon nhất! Kia rất nhiều bạc nha!

Chỉ là nhìn dáng vẻ chủ nhà của Hoa Huyền Trúc, ừ, người có thân phận địa vị như vậy khẳng định rất có tiền! Dù sao cũng không phải bạc của hắn, hắn sợ cái gì!

Chỉ thời gian một ly trà, canh cặn thịt thừa trên bàn toàn bộ lui xuống, bắt đầu một vòng thức ăn mới mang lên, mặc dù không là trình lên toàn bộ lập tức, lại đầy đủ ọi người từ từ ăn!

Hoa Huyền Trúc khiêu khích nhìn Cổ Nhược Phong, như thế nào? Lần này còn không ăn chết người! Nàng cũng ăn ở Thiên Cảnh các không ít lần rồi, món ăn ở đây không một trăm cũng tám mươi! Gần một trăm món ăn, nói không chừng cũng mấy ngàn lượng bạc!

Cổ Nhược Phong thật sự là nhịn cười sắp nội thương, không biết Hoa Huyền Trúc làm sao sống tới bây giờ? Mình làm chủ vị cũng không biết!

Hơn nữa, nàng ta bị tính kế rõ ràng như thế, người chung quanh nhìn cũng rất rõ ràng, chỉ có Hoa Huyền Trúc không cảm giác được chút nào cho là mình kiếm lời!

Không thấy hai kẻ dở hơi Mộ Dung Niệm Diệc và Huyền Băng đều đang nhin cười sao? Bả vai run run còn kém không có bị kinh phong! Người nào cũng thấy khoảnh khắc Cổ Nhược Phong ngồi ở thứ vị cố ý để lại chủ vị cho Hoa Huyền Trúc, cho tới bây giờ Hoa Huyền Trúc một bộ dạng chủ nhà gọi món ăn, nghi ngờ từ trước cũng sáng tỏ, tiếp theo là hả hê. Dù sao bị tính kế cũng không phải là bọn họ, hưởng chi, mấy ngàn lượng bạc cũng không phải là số lượng nhỏ! Mặc dù đối với bọn họ mà nói cũng không ảnh hưởng, nhưng là tự nhiên mất mấy ngàn lượng, ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu!

Một bữa cơm, tất cả mọi người đều vui vẻ! Có hai người là chờ xem Hoa Huyền Trúc sẽ như thế nào, còn có chín người là chờ xem cuộc vui! Bọn họ rất là tò mò, làm sao Cổ Nhược Phong có thể khiến Hoa Huyền Trúc cam tâm tình nguyện bỏ tiền!

Vì vậy, ăn trưa ăn được một nửa, dưới con mắt mọi người, Cổ Nhược Phong lôi kéo Phong Huyết Lân đi ra ngoài, mặt bình tĩnh.

Hoa Huyền Trúc chê cười, đi đâu cũng phải hai người cùng nhau!

Hiên Viên Dật Vân quét qua vạt áo Cổ Nhược Phong, cho dù là gương mặt vĩnh viễn bình tĩnh thì khóe miệng cũng co giật, còn người nào vô sỉ hơn nàng hay sao? ! Người khác có lẽ sẽ cho là hai người bọn họ đi rửa tay, dù sao ăn trưa cũng chỉ dùng qua một nửa mà thôi, còn có năm mười mấy món ăn chưa có lên! Nhưng Hiên Viên Dật Vân lại thấy rõ nụ cười mơ hồ của Cổ Nhược Phong! Đó chính là một loại tính toán! Hơn nữa còn làm cho người ta á khẩu không trả lời được, không cửa báo thù!

“Khụ khụ. Ta cũng ra ngoài một chút.” Do góc độ của hắn vừa lúc có thể thấy hai người cực kỳ vừa lòng lên xe ngựa, cũng cách một đoạn lộ trình, tiểu nhị còn gật đầu khom lưng đứng ở phía sau. Rốt cuộc Hiên Viên Dật Vân cũng đứng lên, đi tới cửa, lấy cớ đi ngoài này thật là tốt! Giải thích cũng không cần.

Rốt cuộc, đợi thời gian một ly trà, không thấy hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân trở lại, chín người còn lại cũng liên tưởng tới quá trình ăn trưa hôm nay, trong lòng liền sáng tỏ hai người này chắc hẳn đã đến cửa Huyết Vương phủ rồi! Mà đoán chừng Hiên Viên Dật Vân cũng đã bỏ trốn mất dạng rồi! Dù sao, cũng không ai muốn là người cuối cùng ở lại với nữ nhân ngu ngốc này! Mặc dù bọn họ rất thích xem cuộc vui, nhưng nếu chọc một thân rối sẽ không tốt.

Kế tiếp thời gian đốt hết một nén hương.

“Đại ca, huynh đệ chúng ta rất lâu không có hàn huyên rồi, đi ra ngoài chạy một vòng thôi.” Rất kịp thời cộng với gương mặt có chút ửng hồng, chính là một bộ dáng ghen đi tiểu thật lâu nhưng lại không tiện mở miệng. Trời mới biết cái kia là dùng nội lực bức đi ra.

Cổ Nhiễm Trần để đũa xuống, hắn cũng ăn no rồi, đứng lên, bị Cổ Nhiễm Mặc quàng bả vai đi ra ngoài.

“Cái đó, Nhiễm Mặc, chờ ta một chút! Ta cũng muốn đi!” Huyền Băng đang ngồi bên cạnh Cổ Nhiễm Mặc, thấy bọn họ sắp biến mất trước mắt, chợt nhảy lên đi qua lôi kéo áo của hắn! Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ? !

“Huyền Băng ngươi lại dám không gọi tới ta! Muốn ăn đòn!” Mộ Dung Niệm Hàn làm như rất tức giận Huyền Băng làm huynh đệ thậm chí ngay cả chuyện đi nhà xí gia tăng tình huynh đệ đều không gọi hắn! Một đám xông ra ngoài! Trong chớp mắt biến mất! Càng cuối cùng càng khó chuẩn, đây là một sự thực máu me! Hắn không muốn làm vật hy sinh!

Bốn người, chỉ trong một hô hấp đã không thấy bóng dáng! Nhanh đến nỗi để cho người ta ghen hòng trên trời mà nhìn, chuyện này. Đi nhà xí chơi vui sao? Hoa Huyền Trúc rất là tò mò, nhưng là nơi này chỉ một mình nàng cô nương, tuy nói cô nương trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng nói đề tài này hiện tại cũng không thích hợp nói ra.

Gương mặt Mộ Dung Niệm Diệc tối lại, từng cái một chạy so với ai đều nhanh hơn!

Trình Thính Phong và Trương Túy liếc nhìn nhau, kinh ngạc thêm bất đắc dĩ.

Khóe miệng Vũ Văn Thiên Hàm giật giật, hiện tại người trên bàn này đã đi hết một nửa, hần.
Phải tìm có gì? Hút máu của ta (canh hai, bài V) (3)

Editor: Puck – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Sở Dạ Minh nói đứng lên, mang theo một thân lạnh như băng, khuôn mặt tuấn tú như băng tạc cũng có khe hở nhỏ như thế, nhưng vẫn giữ vững vẻ mặt không có gì như trước đi ra ngoài, không một câu giải thích!

Thật mạnh mẽ...! Vũ Văn Thiên Hàm sùng bái nhìn theo bóng lưng Sở Dạ Minh, hần quyết định, hần cũng muốn làm như vậy!

Vì vậy, Hoa Huyền Trúc vừa mới rời rắm giải quyết xong vấn đề nhà xí thì thấy trong phòng không một bóng người, ngoài cửa còn mơ hồ có thể thấy bốn vật áo đang đồng thời bay đi.

Thấy cái bàn trống không, rốt cuộc Hoa Huyền Trúc lqđ hoàn toàn hiểu, vốn bọn họ không phải đi nhà cầu gì hết, mà rời khỏi Thiên Cảnh các!

Ở đây bây giờ cũng chỉ còn lại một mình mình, bàn đồ ăn này Cổ Nhược Phong tính tiền rồi hả? ... Vội vàng hấp tấp đứng lên, đi xuống lầu dưới!

Bên kia, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân tương đối nhàn nhã ngồi dưới bóng cây hoa hòe phơi nắng.

“Thích như vậy sao?” Phong Huyết Lân không hiểu vì sao từ khi rời Thiên Cảnh các trở về Cổ Nhược Phong vẫn hé miệng cười, giống như chính nàng đã không khổng chế được rồi! Không phải chỉ lừa Hoa Huyền Trúc kia mấy ngàn lượng bạc sao?

“Chàng không biết, hôm nay lúc ăn trưa Hoa Huyền Trúc nàng ta đã đuổi tùy tùng đi.” Cổ Nhược Phong khoát tay.

“Lúc ở cửa phủ ta thấy rồi.” Phong Huyết Lân tò mò nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, chẳng lẽ còn có chuyện hần không biết?

“Hoa Huyền Trúc bây giờ là... thân, không, phân, tiền!” Từng câu từng chữ, gằn ra từng chữ! Cho tới nay Hoa Huyền Trúc đều mang theo tùy tùng, bình thường tiền bạc là do tùy tùng phía sau trả, trên người đương nhiên không cần mang theo. Ngày hôm nay không hiểu phát điên cái gì, lại đuổi tùy tùng đi! Đoán chừng là do Cổ Nhược Phong chọc tức!

Phong Huyết Lân sững sờ, người không có đồng nào?

Thiên Cảnh các

Hoa Huyền Trúc tức giận nhìn tiểu nhị trước mắt dù chết cũng bám lấy ống tay áo nàng không để cho nàng đi, bất đắc dĩ tức giận! Cổ Nhược Phong dieendaanleequydonn đáng chết, lại dám tính toán nàng!

“Cô nương, người còn chưa trả tiền!” Tiểu nhị ôn tồn nói, dù sao người ta cùng đi với Huyết Vương phi, chắc sẽ không quýt nợ đâu!

“Bữa tiệc này không phải do ta mời!” Hoa Huyền Trúc rút mạnh tay lại, nàng không phải là nữ tử yếu đuối có thể để mặc cho người khi dễ!

“Chuyện này... Món ăn này rõ ràng là ngài kêu đấy!” Tiểu nhị cũng nóng nảy! Gần một trăm món ăn kia đúng là do vị nữ tử này kêu, về mặt hào phóng lúc đó của nàng hần vẫn nhớ rõ nhất thanh nhị sở!

“Không phải người hỏi ta có muốn thêm đồ ăn không sao?!” Hoa Huyền Trúc nổi giận, người này rốt cuộc làm sao?!

“Còn nữa, bữa tiệc này là do Cổ Nhược Phong đặt! Liên quan gì tới ta?! Tại sao muốn ta tính tiền?!” Hoa Huyền Trúc đứng lý hợp tình!

“Chuyện này...” Tiểu nhị cũng khó xử, bữa tiệc này đúng là do Huyết Vương phi phái người tới dự tính...

“Người đi phủ Huyết Vương hỏi một chút.” Trần trưởng quỷ ở một bên chặn cửa, vừa phân phó tiểu nhị.

“Vâng, tiểu nhân đi luôn.” Tiểu nhị gật đầu xông ra ngoài.

“Vị cô nương này, mời đi vào uống ly trà, đợi bên phủ Huyết Vương kia đáp lời tới liền biết.” Trần chương quỹ coi như lễ phép nói.

“Hừ!” Hoa Huyền Trúc cũng không có cách nào, dù sao bây giờ là chính giữa trưa, tới đây dùng bữa đều là người có thân phận địa vị khá cao, nếu nàng kiên trì đi ra ngoài động tay động chân, nhất định sẽ có danh tiếng lqđ không tốt! Chỉ có điều, trông mắt hơi xoay chuyển, môi son nhẹ nhếch: “Vậy bản tiểu thư chờ, ta ngược lại muốn nhìn coi phủ Huyết Vương đặt tiệc lại quyết nợ lên đầu ta là muốn tính như thế nào!”

Lời nói ra vừa khéo có thể để cho người đến ăn cơm ở Thiên Cảnh các nghe rõ ràng!

Sau một khắc, tiểu nhị cười ngửa chạy về, sờ mồ hôi trên đầu, trong đầu còn hiện lên dáng vẻ thân thiết lại ngạt nhiên của Huyết Vương phi.

“Như thế nào? Vương phi nói thế nào?” Trần chương quỹ hỏi vội, đối với Thiên Cảnh các mà nói mấy ngàn lượng bạc này không tính ra gì, nhưng nó lại liên quan đến danh tiếng của Huyết Vương phi, chuyện như vậy hẳn không chịu nổi trách nhiệm!

“Vương phi nói nàng vốn không có phải người tới đặt tiệc, hôm nay tới đây cũng chỉ để đáp lại lời mời của thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc!” Tiểu nhị rất tường tận nói tên chủ nhân bữa tiệc một cách rõ ràng, giọng nói không hề nhỏ hơn so với giọng nói của Hoa Huyền Trúc!

“Người nói vậy!” Hoa Huyền Trúc trong cơn giận dữ, rõ ràng là tiện nhân Cổ Nhược Phong kia nói muốn tới đây! Yến tiệc này cũng do Cổ Nhược Phong đặt! Đây là vu cáo!

Trần chương quỹ nhíu mày nhìn nữ nhân có diện mạo không tầm thường lại bị khuôn mặt dữ tợn làm hồng, thâm than, kém Huyết Vương phi không chỉ cấp bậc! Hẳn gọi tiểu nhị đi phủ Huyết Vương là người giỏi nhìn sắc mặt nhất trong tiệm, nếu hẳn nói Huyết Vương phi không phải người đi đặt chỗ, vậy khẳng định là không có.

Hắn thật sự không muốn nói thêm cái gì lqđ với nữ nhân chưa ngoa y hết người phụ nữ đã có chồng, coi như nàng ta là thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang thì như thế nào? Nàng ta còn không có bản lĩnh để cho hắn e ngại!

“Cô nương có phải là thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc?” Trong ngày thường người tới Thiên Cảnh các dùng cơm đều là quan to hiển quý, một thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang nho nhỏ còn không đến mức để cho hắn nhớ đến! Tuy nhiên... hẳn thật sự nhớ nàng ta...

“Ta đương nhiên...” Hoa Huyền Trúc định trả lời theo phản xạ, lại đột nhiên ngừng lại! Nếu nàng trả lời đúng, chẳng phải để cho họ nắm lấy không thả người? Nếu trả lời không phải, vậy nếu người nhận ra nàng biết chuyện này, sau này lẩn lộn trên giang hồ như thế nào!

“Là phải hay không phải?!” Trần chương quỹ quát to một tiếng, Hoa Huyền Trúc vẫn đang suy nghĩ cả kinh toàn thân chấn động, ngơ ngác trả lời: “Phải.”

Trong giây lát Hoa Huyền Trúc kịp phản ứng, nàng là phượng hoàng thiếu trang chủ của một trong tam đại sơn trang lại bị một chương quỹ nho nhỏ dọa cho phát sợ, thể diện này còn cần hay không! Tức giận trợn trừng mắt nhìn Trần chương quỹ, lại nghĩ đến chuyện bữa trưa nay, sư tử Hà Đông Die nd da nl e q uu ydo n lại bộc phát lần nữa mà rống lên: “Ta chính là thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang thì như thế nào?!” Nàng thật sự không tin những người này có thể bức nàng xuất bạc!

“Vậy thì mời thanh toán hết ngân lượng bữa trưa này đi!” Trần chương quỹ khinh thường nhìn nàng, chỉ một thiếu trang chủ thôi, có cái gì tốt mà đắc ý, chủ tử nhà mình lợi hại hơn nàng ta nhiều!

“Bữa trưa này không phải do ta đặt, vì sao ta phải trả tiền?!” Đầu Hoa Huyền Trúc choáng váng, vì sao chương quỹ này cứ nắm mình đến chết không thả? Có tình đối đầu với mình?!

“Có phải người ngồi ở chỗ chủ vị trong phòng?” Trần chương quỹ cũng nổi giận, hẳn choáng rồi! Giao bạc ra đây là tốt rồi, Bách Hoa sơn trang không đến mức thiếu chút ngân lượng này chứ? Coi như quyết nợ cũng không như nàng ta vậy! Có biết xấu hổ không?!

Hoa Huyền Trúc cúi đầu nghĩ lại vị trí vừa rồi của mình, lúc ăn trưa tất cả mọi người đều đói bụng, chỗ ngồi đều tùy ý, mà nàng đi sau... Chỉ còn lại vị trí cuối cùng, nàng không chút suy nghĩ an vị rồi, từ đầu đã

không chú ý tới... là chủ vị!

“Gần một trăm món kia có phải là người kêu?!” Trần chưởng quỹ hỏi tiếp, hoàn toàn không cho Hoa Huyền Trúc thời gian phản ứng! Hắn thật choáng, tâm tình hắn không tốt, nàng cũng đừng nghĩ sẽ dễ chịu!

“Ta... là ta kêu thì sao?” Hoa Huyền Trúc mạnh miệng nói lại.

“Người ngồi chủ vị, người lai gọi gần trăm món ăn, có khách nhân nào giống người vậy không? Người không phải là chủ nhân thì là cái gì?!” Trần chưởng quỹ vô cùng “Kiên nhẫn” giải thích. Trong lòng thầm nghĩ Bách Hoa sơn trang sợ là sắp xong rồi, ngay cả thiếu trang chủ đã vô năng thành như vậy!

“Ta...” Hoa Huyền Trúc tắt tiếng, những chuyện này đúng là nàng làm, lúc gọi món ăn chỉ muốn Cổ Nhược Phong thiết thòi lqđ mà tức chết, suy xét nhiều như vậy! Nhưng mà, bây giờ xem ra, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy hoang đường! Chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, danh tiếng Bách Hoa sơn trang chắc cũng hủy không sai rồi! Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là thừa nhận chuyện bữa trưa này, chấm dứt món nợ oan uổng này!

“Thế nào, lại không muốn thừa nhận?!” Trần chưởng quỹ đã hao hết kiên nhẫn, vẻ mặt khinh thường nhìn Hoa Huyền Trúc, hai tay đã động, chỉ chờ lúc Hoa Huyền Trúc phản kháng sẽ bắt lại lần nữa, dù sao chuyện như vậy đã có chủ tử ở sau lưng làm chỗ dựa, một Bách Hoa sơn trang thôi, sợ gì?!

“Hừ, bản cô nương lại thiếu chút bạc đó?!” Hoa Huyền Trúc đã nghĩ thông suốt, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt khi dễ bắn sang phía Trần chưởng quỹ, chuyện cười, nếu chút bạc này Bách Hoa sơn trang cũng không lấy ra được, vậy mấy người ăn cơm đều là kẻ nghèo hèn rồi!

“An Nhân!” Hoa Huyền Trúc hô một tiếng theo thói quen, nhưng chờ mãi vẫn không thấy ai xuất hiện!

“An Nhân!” Kêu thêm một tiếng, trong giọng nói kèm theo lửa giận, tên nô tài này, lại lười biếng vào lúc này! Lúc trở về nhất định phải dạy dỗ hắn thật tốt!

“An Nhân!” Gọi lần thứ ba, Hoa Huyền Trúc lqđ đề lo lắng trong nội tâm xuống, coi như lười biếng cũng không tới tận bây giờ An Nhân vẫn chưa xuất hiện! Nhứu này, trong đầu chợt hiện ra lúc rời phủ Huyết Vương vào buổi trưa, chuyện mình đuổi An Nhân về khách điểm...

Bây giờ...

“Hoa tiểu thư, không biết chừng nào thì người tính tiền?” Ánh mắt sắc bén của Trần chưởng quỹ nhìn tình cảnh Hoa Huyền Trúc lúc này chính là không mang theo bạc rồi! Còn muốn tới ăn không ngồi rồi! Hơn nữa, càng thêm ghê tởm lại vu oan sự tình lên đầu Huyết Vương phi! Huyết Vương phi là người mà nàng có thể tùy ý vu oan sao?!

“Ta... Người hầu của ta không ở đây, chờ ta đi về sẽ kêu hắn đưa ngân lượng tới!” Mặc dù nội tâm Hoa Huyền Trúc có chút thấp thỏm, nhưng vẫn là một dáng vẻ cao cao tại thượng như trước, giống như sai người mang bạc tới là một loại ban ân cho Trần chưởng quỹ vậy!

58. Chương 58: Sao Ta Đành Lòng (1-2-3-4)

Mùi máu tươi nhẹ nhàng tràn ngập từ từ trở nên nồng đậm, càng làm cho những vết máu tăng thêm vài phần yêu dị.

Hai người ôm nhau rõ ràng xúng dỗi như vậy, tay áo một đen một đỏ bay bay, tóc đen quần quít, cổ gáy giao nhau, dường như người nào cũng không thể chen chân vào được!

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đột nhiên phục hồi tinh thần lại, bọn hắn vậy mà lại ngây người đứng nhìn! Bây giờ... Phong nhi lại bị Phong Huyết Lân làm tổn thương!

Cổ Nhiễm Mặc trợn mắt trừng Phong Huyết Lân, sao hắn có thể vô tình như vậy! Phong nhi đối với hắn là chỉ hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên đời này đưa đến trước mặt hắn, không tha thứ bất kỳ người nào tổn thương đến hắn bất nạt hắn! Mà hiện tại, hắn lại đối xử với Phong nhi như vậy, hút máu nàng!

Lại nghĩ máu kia bị hút đi có nghĩa là sinh mệnh của Cổ Nhược Phong cũng dần mất đi, cuối cùng sẽ biến thành một thi thể băng lạnh, Cổ Nhiễm Mặc lại càng lo lắng, tiến lên phía trước một bước, hần nhất định phải ngăn cản Phong Huyết Lân!

Những người còn lại cũng thức tỉnh từ trong một man quỷ dị mà lại cực kỳ hoàn mỹ này! Phong Huyết Lân, quả nhiên là hút máu người như lời đồn! Răng nanh nhọn hoắt phản xạ ánh trắng chiếu rọi vào trong lòng mọi người!

Bọn hần có thể nghe thấy tiếng răng nanh của Phong Huyết Lân cắn nát làn da của Cổ Nhược Phong, âm thanh đâm vào mạch máu hút máu tươi!

Hiên Viên Dật Vân nhìn một màn trước mặt này, trong lòng cũng bị rung động đến chỗ sâu nhất, đây là nữ tử như thế nào! Mà lại nguyện ý lấy thân làm thức ăn? Chẳng lẽ hần thật sự đáng để nàng làm như vậy sao?

Ai chẳng biết mỗi khi Phong Huyết Lân hút máu đều hút đến khô máu người mới dừng lại! Nàng lại hành động như vậy, chính là hoàn toàn không để ý gì đã đến tính mạng của mình sao!

Cũng không ai ngăn cản Cổ Nhiễm Mặc xông lên, nội tâm vẫn bất đồng như cũ, bọn hần hai mắt nhìn nhau, tất cả đều im lặng!

Nhưng khi Cổ Nhiễm Mặc đến gần, Phong Huyết Lân liền rời khỏi người Cổ Nhược Phong.

Không, phải nói là tuột xuống từ trên người Cổ Nhược Phong! Máu tươi chảy ra từ khóe miệng của hần, tương xứng với làn da trắng nõn, vô cùng tà mị!

Mọi người mở to hai mắt, nói khẽ trong lòng, chẳng lẽ Phong Huyết Lân đã hút khô máu Cổ Nhược Phong rồi sao? Nhưng mà, vì sao Phong Huyết Lân lại rơi vào tình trạng này, nói đúng hơn là người như sắp hôn mê! Chẳng lẽ mỗi lần hần hút máu xong đều như vậy?

Tất cả vấn đề này giống như một mớ bòng bong bao phủ lấy mọi người, thân mình Cổ Nhược Phong vừa động liền ôm lấy Phong Huyết Lân sắp sửa ngã xuống đất, trong mắt chợt xuất hiện mộ cảm xúc, cuối cùng biến thành tình cảm sâu đậm.

“Sao chàng lại ngốc như vậy!” Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Cổ Nhược Phong giơ tay phải lên lau đi vết máu ở khóe miệng Phong Huyết Lân.

Lúc này mọi người mới phát hiện Cổ Nhược Phong không có việc gì! Người có chuyện hình như là Phong Huyết Lân!

“Si!” Mắt Cổ Nhược Phong bây giờ chỉ có Phong Huyết Lân đang nằm ở trong ngực, ngoài ra ngay cả nửa khóe mắt cũng không để ý đồ đến người khác!

“Chủ tử!” Si rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Cổ Nhược Phong, không thêm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ của mười người trong phòng!

Bọn họ vốn không cảm nhận được sự tồn tại của người khác! Bọn người Hiên Viên Dật Vân tự nhận nội lực của mình đã cực kỳ thâm hậu rồi, vậy mà so với nam tử mặc đồ đen này, còn kém hơn rất nhiều!

Càng làm bọn họ khiếp sợ hơn là nam tử này lại gọi Cổ Nhược Phong là “Chủ tử”! Hơn nữa bộ dạng cung kính vâng lệnh tuyệt đối không phải là giả! Điều này nói lên cái gì! Hoặc là Cổ Nhược Phong có địa vị cao hơn hần, hoặc là thực lực của Cổ Nhược Phong phải cao hơn hần rất nhiều! Cho dù là lý do nào, thì chuyện này cũng khiến bọn hần cảm thấy vô cùng chấn động!

Cổ Nhược Phong tuyệt đối không phải người đơn giản! Với công lực của nam tử kia, coi như đôi mắt tìm khắp thiên hạ cũng không có mấy người là đối thủ của hần! Kể cả có Cổ gia làm chỗ dựa, một tứ tiểu thư của Cổ gia cũng không thể có loại thuộc hạ như thế này được!

“Chuẩn bị xong rồi sao?”

“Vâng.” Si hồi đáp, mắt nhìn thẳng không chớp lấy một cái.

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần đứng cách đó không xa: “Các huynh vẫn muốn đi cùng ta sao?”

“Cái gì?” Cổ Nhiễm Mặc còn chưa hồi phục lại tinh thần sau chuyện vừa rồi, nghe thấy Cổ Nhược Phong hỏi, trên mặt có chút mờ mịt.

“Người phải đi?” Mộ Dung Niệm Hàn không nhịn được mở miệng hỏi trước, nàng muốn đi đâu? Hôm nay nhìn thái độ của nàng với Phong Huyết Lâm, cái gì mà vứt bỏ, rõ ràng chỉ là ảo tưởng! Rốt cuộc là nàng muốn đi đâu?

“Người đi đâu?” Huyết Băng cũng xông tới, gương mặt tò mò, hẳn cảm thấy rất hứng thú với nữ tử này, muốn kết giao bằng hữu, nếu hôm nay nàng đi, vậy chẳng phải là không có cơ hội nữa sao?

Cổ Nhiễm Trần hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn Cổ Nhược Phong một cái, cuối cùng gật đầu, trước kia nàng đã nói sẽ dẫn bọn hắn rời khỏi Cổ gia, xem ra hôm nay là lúc thực hiện rồi.

Cổ Nhiễm Mặc thấy Cổ Nhiễm Trần hỏi cũng không hỏi liền gật đầu đồng ý, cặp mắt mơ màng trở nên tỉnh táo, Cổ Nhược Phong là muội muội ruột của hắn, nàng muốn làm gì hắn dĩ nhiên đều hết sức ủng hộ!

Sách sử trong cung có ghi lại, Thiên Phượng mùa thu năm sáu trăm bảy mươi ba, ngày mười lăm tháng mười, Huyết nguyệt lại xuất hiện, Huyết vương phủ vườn không nhà trống, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Đồng thời, nhị phu nhân Cổ gia Cổ Uyển Ngưng biến mất ở Cổ gia, chỉ để lại một tờ thư hòa ly ở trên bàn trong thư phòng Cổ Hạo Nhiên.

Một đêm này, người nằm trên giường không sao ngủ được, trong đầu vẫn hiện lên một màn trong Huyết Vương phủ, rất lâu không thể bình thường trở lại!

Ngày thứ hai, cả kinh thành Mộ Dung đều náo nhiệt, huyết nguyệt tối hôm qua khiến ọi người có quá nhiều sợ hãi, gọi lên kí ức không thể xóa nhòa!

Người đến gần Huyết vương phủ rất nhanh liền phát hiện Huyết vương phủ hôm nay có gì đó khác thường! Sáu người thị vệ đứng nghiêm trước cửa lớn Huyết vương phủ nửa tháng nay giờ lại không thấy một bóng người! Huyết Vương phủ rất yên tĩnh! Mặc dù Huyết vương phủ trong quá khứ cũng yên tĩnh, nhưng thỉnh thoảng còn nghe thấy giọng nói tiếng cười, mà nay, bên trong hình như không có một người nào! Trống không giống như một tòa thành chết!

Rốt cuộc cũng có người bạo dạn đi lên gõ cửa! Dù sao, hai ngày nay trên phố lớn hay vào ngõ nhỏ đều lưu truyền Huyết vương phi xinh đẹp như một thể nào, thiện lương như thế nào, tài hoa như thế nào, cùng Huyết vương gia hai người yêu nhau như thế nào, lương thiện như thế nào... Dù sao, tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất đều dùng trên người Huyết vương phi, huyền hoặc hơn nữa còn nói nàng là thần mã chuyển thể nữa, dù sao Huyết vương phi cũng là nữ thần của Mộ Dung Vương Triều rồi! Hèn chi ngay cả những người có quyền thế cũng hòa theo theo tốt về nàng!

Cửa lớn không khóa, cửa lớn làm bằng hồng mộc thượng đẳng vẫn còn lưu lại mùi thơm như nửa tháng trước. Đẩy cửa ra, bên trong không có người nào! Ngay cả bóng ma cũng không có!

Qua nửa ngày, tin tức này như mọc thêm cánh bay khắp nơi trong kinh thành Mộ Dung!

Chương 58: Sao ta đành lòng (2)

Editor: Quỳnh -s2LQDs2

Trong hoàng cung, Mộ Dung Tô luôn luôn cao cao tại thượng, xử lý chính sự không sợ hãi đang tức giận trừng mắt nhìn nam tử trung niên nửa người nửa tiên kia: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tốt nhất là người đứng trước mặt có thể cho hắn một lời giải thích hợp lý!

“Là ý trời!” Quốc sư Thiên Tâm giương mắt nhìn về phía đường chân trời, đám mây màu trắng tự do bay lượn...

“Ý trời?” Trong mắt Mộ Dung Tô dĩ nhiên không còn tôn kính như ban đầu, thậm chí sâu trong đáy mắt còn mang theo một chút khinh thường, “Trước kia không phải người đã nói Cổ Nhược Phong chính là kẻ

tình của người nọ sao? Trầm nghe lời người, hạ chỉ tứ hôn cho bọn họ, chờ tới bây giờ, sao Cổ Nhược Phong còn chưa có khắc chết hần!”

Nghĩ đến ngày đại hôn, bộ dạng Cổ Nhược Phong hung hãn trước mắt hần như vậy, không để ý đến thể diện của Hoàng đế như hần, phất tay một cái liền giết chết Văn Thanh! Tuy nói Văn Thanh kia quá mức khoe khoang, coi như là lấy trứng chọi đá, kết cục thảm khốc tự mình nhận lấy, nhưng dù gì hần cũng là tân khoa trạng nguyên của Mộ Dung vương triều! Là nhân tài chính tay hoàng đế chọn! Đây không phải là liên tiếp tát vào mặt Mộ Dung Tô hần sao! Mộ Dung Tô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Còn có mười thuyền ở Vân Hồ kia, được lắm, Cổ Nhược Phong lại lợi dụng lúc đại hôn hần tạm thời dung túng, lấy thân phận sủng ái của hoàng đế mua được chiếc thuyền kia! Mười thuyền ở Vân Hồ này là do người của hần quản, đương nhiên tin tức rất nhanh, biết buổi sáng hoàng đế đích thân tới Huyết vương phủ, đối với Huyết vương phi thêm vài phần “sủng ái”, chuyện giết người đều có thể mở một mắt nhắm một mắt! Hiển nhiên là không dám không tuân theo ý của Cổ Nhược Phong, dựa vào địa vị và tài phú cuối cùng cũng bán chiếc thuyền đó đi!

Còn có! Sửa sang lại Huyết vương phủ! Huyết vương phủ cuối cùng thành bộ dạng gì hần cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe ám vệ hồi báo miêu tả lại! Đá gạch lát đường đều là thượng đẳng! Cũng không kém hơn hoàng cung là mấy! Ngay cả hoa cỏ vô danh cũng trồng từ trong đến ngoài, nhưng mà trong lúc đó trừ vỏ phòng ốc trong Huyết vương phủ sửa sang lại không khác hoàng cung này! Mà hiện giờ, còn xây thêm đình đài lầu các, lan can làm bằng ngọc thạch! Hoàng cung cũng chưa xa xỉ như vậy!

Hết thấy tất cả mọi người đều đề cao địa vị của đứa con chẳng lành kia lên thành người tôn quý nhất Mộ Dung vương triều! Hần làm hoàng đế mới là thiên tử tôn quý nhất, khi nào thì đến phiên người kia rồi!

Hần vẫn nhẫn nại, chờ một ngày nào đó đứa con ấy bị khắc chết, không nghĩ rằng chờ đến hôm nay lại là tin tức này! Mọi người trong Huyết vương phủ đều biến mất không tìm thấy! Đây có nghĩa là gì! Hần không tin người kia đã chết!

Đêm đó thái tử cũng ở đấy, sau khi lâm triều hần đã hỏi qua, Cổ Nhược Phong vốn đã sủng ái người kia đến trình độ vô pháp vô thiên!

Lại không nói không rằng một chương giết chết tử tù mỗi tháng hần ban cho, còn tự mình để cho người nọ hút máu!

Đúng rồi, trước kia tại lễ hội Vân Hồ nàng đã đàn một khúc Phượng Hoàng kiếp giành được Kinh Vũ cầm, chính là muốn đưa cho người kia! Hơn nữa, còn đặt tên hần là Phong Huyết Lân! Cho dù mình không muốn gặp hần, nhưng hần cũng là con trai của mình! Nàng có tư cách gì đặt tên cho hần! Còn lấy đuôi chữ làm họ, Huyết Lân Huyết Lân, huyết nguyệt sinh ra, chỗ hiểm của Cổ Nhược Phong! Tuyên bố khắp thiên hạ, Phong Huyết Lân là người mà cả đời nàng sẽ bảo vệ, người nào dám bắt nạt hần thương tổn hần, đó chính là kẻ địch của Cổ Nhược Phong nàng! Cái này có phải còn có ý là vì hần mà nàng có thể đối địch với người trong khắp thiên hạ không!

Những thứ này Mộ Dung Tô hần đều nhìn! Vì chờ ngày đó đến! Vốn tưởng rằng ngày đó là ngày đại hôn, không nghĩ tới ngày ấy lại không hề có động tĩnh gì, vì thế, hần lại đợi đến ngày mười lăm, rốt cuộc cũng đến ngày trăng tròn, bầu trời đêm ửng đỏ, giống như ngày người kia sinh gia, khi đó cũng quý dị yêu diễm như vậy!

Rốt cuộc hần cũng đợi được rồi! Điều này cũng giống như lời quốc sư đã nói! Người kia nhất định sẽ chết!

Nhưng mà, vì sao quốc sư Thiên Tâm lại nói người kia còn sống! Rõ ràng Thái tử đã nói Phong Huyết Lân không hút máu Cổ Nhược Phong, hơn nữa còn ngắt đi! Đó là điều chưa bao giờ xảy ra! Nhưng, vì sao người kia lại chưa chết!

Hơn nữa, lúc ấy Thái tử ở đấy cũng không biết đám người Cổ Nhược Phong rời đi như thế nào, khi bọn hần kịp phản ứng, đình viện trước mặt trống trải chỉ chứa lại một ánh trăng tròn màu đỏ, không còn cái gì khác!

“Ta phải đi.” Lời nói nhẹ nhàng truyền đến, làm cho người ta không khỏi nhớ đến chủ nhân của giọng nói kia có phải là từ người bình thường đã khẽ mọc cánh thành tiên hay không?

Nhưng mà, toàn thân Mộ Dung tỏ cảm thấy chấn động, nhìn hắn không dám tin: “Quốc sư, vậy người...” Tuy đối với chuyện người kia hắn có chút cáu giận, nhưng năng lực của quốc sư Thiên Tâm còn hữu dụng, năng lực đoán trước của hắn trợ giúp giải quyết rất nhiều vấn đề mà vương triều Mộ Dung gặp phải! Nhân tài như vậy, một người cầm quyền như hắn làm sao có thể dễ dàng buông tay?

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, đã không cần thiết phải ở lại chỗ này nữa rồi.” Theo giọng nói vang lên, trong đại điện, chỉ còn lại hơi thở nhợt nhạt của hắn, người, đã không thấy bóng dáng.

Mộ Dung Tô trở mắt nhìn đại điện trống rỗng, trong lòng dường như không tiếp nhận được kết quả thế này!

Quốc sư Thiên Tâm nói nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành? Là người kia sẽ không còn gây hại đến vương triều Mộ Dung nữa sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Tô cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng trong đầu lại hiện lên dáng vẻ lạnh nhạt cao ngạo của Thiên Tâm, lại không nhịn được trầm nghĩ trong lòng một phen! Hắn chẳng qua chỉ là một người đi du lịch nho nhỏ, nếu không phải có cái năng lực đoán trước, một hoàng đế tôn quý như hắn liếc mắt nhìn hắn (Thiên Tâm) một cái cũng cảm thấy bẩn mắt mình!

Cổ gia, thư phòng không ai được đến gần.

Cổ Hạo Nhiên nhìn tờ thư hòa ly đang bay trên bàn kia, vết tích trên mặt dường như có thể rất nhanh bị người khác nhìn ra, trong đầu nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Mười mấy năm nay Cổ Uyển Ngưng chưa bao giờ ôn nhu nhiệt tình, từ sau khi Cổ Nhược Phong ra đời, mình chưa bao giờ từng thấy qua.

Chuẩn bị một bàn thức ăn tinh xảo, tự mình rót rượu chia thức ăn, cuối cùng mình bị chuốc say đến mơ mơ màng màng, sau đó hình như Tam phu nhân tới... Chuyện tình sau đó, hắn không nhớ rõ, nhưng trong lúc hắn còn mơ hồ ấn dấu tay lên trên hai tờ giấy...

Hắn đã nhìn chằm chằm tờ thư hòa ly này cả một buổi sáng, tình cảnh cũng được mô tả càng ngày càng rõ ràng trong đầu! Nghĩ đến thế mà mình lại đưa cho Cổ Uyển Ngưng một tờ thư hòa ly như vậy! Đây! Điều nàng làm sao nàng chịu được?

Tuy tính tình Uyển Ngưng ôn hòa, chưa bao giờ chưa bao giờ tranh giành bất nháo, nhưng chuyện như vậy xảy ra trên người bất kỳ một nữ tử nào, người đó đều khó có thể chấp nhận được!

Suy nghĩ đến hai mươi mấy năm trước, dưới hoa lê kia, nữ tử dịu dàng yếu ớt không nói, chỉ liếc mắt một cái, hắn đã biết, người này, có thể là thê tử làm bạn cả đời của hắn! Chỉ là về sau, rất nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ...

Cổ Hạo Nhiên trong lúc đó dường như già nua đi rất nhiều...

“Lão gia.” Quấn gia gõ cửa, từ buổi sáng sau khi tỉnh lại lão gia liền nhốt mình trong thư phòng, cũng không biết hắn đang xử lý chuyện gì, chỉ nhìn chằm chằm tờ giấy trên bàn, hiện giờ đã nhìn tròn vện ba canh giờ rồi! Ai, hôm qua dáng vẻ thê lương của Nhị phu nhân khi cầm thư hòa ly, mặc dù đã qua một đêm nhưng vẫn giống như ở trước mặt hắn như cũ!

Lần này lão gia sai lầm lớn rồi! Từ trước đến nay Nhị phu nhân an phận thủ thường, ở trong tiểu viện của mình không tranh cãi không âm ỉ, thật là tốt hơn nhiều so với Đại phu nhân và Tam phu nhân! Lão gia hắn nhất định sẽ hối hận!

“Chuyện gì?” Giọng nói Cổ Hạo Nhiên có chút khàn khàn, đôi mắt cũng phấp phồng, nhưng khi ngẩng đầu lên, lại khôi phục bộ dạng như cũ.

“Ảnh vệ cầu kiến.” Quấn gia cúi đầu hồi báo, trong giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Mau cho hắn tiến vào!” Giọng điệu của Cổ Hạo Nhiên mang theo một chút vội vàng.

Một nam tử toàn thân mặc đồ đen đi đến, cúi người thi lễ với Cổ Hạo Nhiên: “Chủ tử.”

Cổ Hạo Nhiên bước nhanh đến, dừng lại ở trước mặt hắn: “Như thế nào? Tìm được chưa?”

“Thuộc hạ vô năng!” Nam tử áy náy cúi đầu, một nữ tử tay chới gà không chặt cũng không tìm thấy, huấn luyện mấy năm nay của hắn đều luyện không rồi!

“Tự mình xuống lãnh phạt!” Trong lòng Cổ Hạo Nhiên phiền muộn, phát phát tay với nam tử, vừa nhìn thấy hắn muốn bước ra khỏi cửa, liền mở miệng lần nữa: “Cho người tiếp tục tìm! Coi như có phải lật đổ cả kinh thành này cũng phải tìm được cho ta!”

Cổ Uyển Ngưng là một nữ tử, lqđ trong thời gian ngắn như vậy nhất định vẫn ở kinh thành, cho dù có rời khỏi kinh thành cũng không đi xa được! Dựa vào năng lực ảnh vệ Cổ gia, thêm chút thời gian nhất định có thể tìm được!

Những người quyền lực cao nhất trong kinh thành Mộ Dung đều có tâm tư riêng, đều nghĩ đến mọi người trong Huyết vương phủ đột nhiên biến mất.

Mà trong một sơn cốc cách kinh thành ngàn dặm, cây xanh thành rừng, hoa cỏ thơm ngát, bên cạnh một hồ nước trong veo có một cái nhà gỗ nhỏ đơn sơ mà kín đáo.

Lúc này, tầm nhìn của mọi người trong nhà gỗ nhỏ này đều tập trung vào nhân vật ở giữa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm người nằm trên giường bạch ngọc hoàn toàn không phù hợp với nhà gỗ nhỏ.

Tối hôm qua khi Phong Huyết Lâm hôn mê, đám người Cổ Nhược Phong do bầy quỷ mang theo đi ngàn dặm đường suốt đêm, đi tới nơi gần như là thể ngoại đào nguyên* trong sơn cốc này.

*thể ngoại đào nguyên: thể giới thần tiên.

Đoàn người bao gồm người của Huyết vương phủ cùng với Cổ Nhiễm Trần, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Uyển Ngưng. Chỉ trong ba canh giờ ngắn ngủi liền đến nơi này.

Mấy chục thị vệ nhanh chóng dựng ngôi nhà gỗ nhỏ, trong nhẵn ngọc của Cổ Nhược Phong đã có sẵn giường bạch ngọc, trực tiếp mang ra dùng, chăn gấm làm bằng tằm ti, gối bông mềm, tóm lại, cái gì tốt nhất đều lấy ra ngoài.

Bên ngoài nhà nhỏ, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần song song ngồi ở bên bờ hồ, đến bây giờ mới phản ứng vậy mà bọn họ đã rời khỏi kinh thành! Nghĩ đến tốc độ phi hành (bay) tối hôm qua, trong lòng bọn hắn vẫn còn thấy sợ hãi! mấy chục người kia rốt cục có lai lịch gì, thậm chí công lực lại thâm hậu như vậy! Không chỉ có khinh công vượt bậc, nội lực lại càng thâm hậu, phi hành lâu như vậy mà không hề hay biết, chẳng qua sắc mặt có chút trắng bệch mà thôi.

“Phong nhi còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng.” Luôn là người hỏi một câu ta đáp một câu, Cổ Nhiễm Trần lại mở miệng nói trước. Xem ra, Cổ Nhược Phong cho hắn chấn động thật không phải là lớn bình thường!

“Đúng! Nghĩ lại liền cảm thấy hổ thẹn!” Cổ Nhiễm Mặc ngửa đầu nằm trên thảm cỏ, đôi mắt lướt qua bầu trời cong một trăm tám mươi độ, nhìn về phía căn nhà gỗ nhỏ, lẩm bẩm nói: “Làm ca ca vốn phải bảo vệ nàng không phải sao...”

Cổ Nhiễm Trần ngồi nghiêng người, đùi phải cong lên, tay phải tùy ý đặt lên trên, tay trái không nặng không nhẹ quạt cổ nhỏ bên cạnh, ánh mắt cũng nhìn về phía nhà gỗ nhỏ, lo lắng sợ hãi gần như vô tình xuất hiện trong mắt, chỉ là chuyện này đối với hắn mà nói, rất hiếm thấy!

Trong nhà gỗ nhỏ, Cổ Nhược Phong nhìn chằm chằm người nằm trên giường bạch ngọc kia, nhưng, lấy cái mặt nạ ra, người có khuôn mặt yêu mị tuyệt thế kia ngủ say mãi không tỉnh, lông mi thật dài đen bóng, khóe miệng cong lên giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ, nhưng lông mày lại nhíu lại, giống như đang kiềm chế cái gì đó.

Cổ Nhược Phong nắm chặt bàn tay trong tay áo rồi lại thả lỏng ra, tiếp đó lại nắm chặt, theo hô hấp pháp phong của người kia mà không ngừng lặp lại...

Cuối cùng, hít sâu một hơi, xê dịch người trên giường vào bên trong, vén chăn lên, nghiêng người nằm bên cạnh hắn.

Chương 58: Sao ta đành lòng(3)

Editor: Quỳnh LQD

Nhìn khuôn mặt hoàn toàn không có một chút tỳ vết của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong không thể không cảm thán, người huyết tộc quả nhiên đều là yêu nghiệt! Tuy Phong Huyết Lân không phải là người huyết tộc, nhưng lại có thiên tính giống như bọn họ. Trách không được hắn có thể tùy ý sống dưới ánh mắt trời, thân thể lạnh hơn nhiều so với người bình thường.

Vươn tay ra cầm lấy tay trái của Phong Huyết Lân, dùng nhiệt độ cơ thể mình truyền ấm áp cho hai người, nhắm mắt lại, không lâu sau tiếng hít thở liền trở nên nhẹ nhàng, hiển nhiên là đã ngủ.

Mặt trời lặn sau núi, ánh nắng chiều đầy trời, sơn cốc này thật sự là một chỗ tốt khó tìm! Thật không hiểu vì sao bọn hắn lại tìm được.

Nhưng bây giờ hai người Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc lại không thoải mái như vậy, hai người liếc nhau, nhìn lão thái đang bước chậm về phía bọn hắn, nữ tử vẫn thướt tha thùy mị, khéo mắt lại liếc về phía cửa nhà gỗ nhỏ, lqd khéo miệng hiện ra một nụ cười khổ, xem ra là muốn bọn hắn giải thích chuyện này rồi.

“Hai tên tiểu tử các người!” Khéo miệng Cổ Uyển Ngưng mỉm cười, nhưng vẫn làm người khác cảm thấy được nguy hiểm!

Lần đầu tiên Cổ Nhiễm Mặc nhìn thấy mẫu thân dịu dàng của mình cũng có mặt tà ác như vậy!

Chỉ thấy Cổ Uyển Ngưng giơ tay trái lên cao ra sức níu chặt lỗ tai Cổ Nhiễm Mặc, chỉ hận là không thể dùng sức kéo lỗ tai xuống!

“A! Đau... đau... đau... đau... đau... Nương người nhẹ một chút!” Cổ Nhiễm Mặc kêu đau! Vì sao lại kéo lỗ tai hắn, dựa vào cái gì mà Cổ Nhiễm Trần có thể tránh được một kiếp này chứ? Mắt ai oán nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, đang muốn lên án nàng không công bằng!

Cổ Uyển Ngưng dường như hiểu được suy nghĩ của Cổ Nhiễm Mặc. Tay phải giơ lên “bốp” một chưởng đánh vào ót Cổ Nhiễm Trần.

Vì thế, cân bằng với Cổ Nhiễm Mặc rồi... Khéo miệng Cổ Nhiễm Trần giật giật... Vì sao trước kia hắn không phát hiện Nhị nương lại dữ dội mãnh như vậy?

“Nói, rốt cuộc là hai người có cái chủ ý gì!” Cổ Uyển Ngưng hung dữ nhìn hai người cúi thấp đầu, đôi mắt sáng bừng.

Hai tiểu tử này, đêm qua chạy tới nói Phong nhi muốn đưa bọn họ đi, hỏi nàng có rời khỏi Cổ gia cùng không, nàng trừ bỏ ba người này không còn gì đáng để nàng lưu luyến! Cho dù là Cổ Hạo Nhiên, tình nghĩa sau cùng đối với hắn cũng tại ngày lại mất thứ ba của Phong nhi mà biến mất không còn một chút dấu vết!

Nhưng mà, hai người này chuẩn bị một bàn thức ăn, còn phái người mời Cổ Hạo Nhiên đến, hơn nữa lại yêu cầu mình phải nhiệt tình, dịu dàng!

Nhiệt tình? Dịu dàng? Nàng mười mấy năm không ở cùng một chỗ với Cổ Hạo Nhiên, nếu Cổ Uyển Ngưng không có phong phạm của tiểu thư khuê các, có lẽ đã tức giận gào ầm lên: Nhiệt tình em gái người ấy!

Đến nỗi về sau, cũng không biết hai người này hạ được gì trong rượu và thức ăn, khiến cho Cổ Hạo Nhiên say thật, hơn nữa, còn không biết tại sao Thượng Quan Mạn Nhu kia lại đi đến, cuối cùng, hai tiểu gia hỏa lại tiện tay đưa ra hai tấm thư hòa ly, kêu nàng để cho Cổ Hạo Nhiên ấn dấu tay lên!

Thư hòa ly? Thật mệt cho hai tiểu tử bọn hắn nghĩ ra được, lqd sau khi nàng hòa ly thì nàng và Cổ gia liền không hề có bất kỳ quan hệ nào nữa, đến lúc đó Cổ Hạo Nhiên cũng không thể làm gì mình!

Vì thế, Cổ Uyển Ngưng cũng rất vui vẻ trực tiếp cầm lấy tay Cổ Hạo Nhiên ấn dấu tay lên thư hòa ly, tiếp theo cùng hai người Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần phui mông chạy lấy người.

Không thể không nói, chuyện này thực TM thống khoái nha! Giải quyết được bức bối nàng đè nén mười mấy năm! Cho nên, nàng không chút suy nghĩ liền đồng ý!

Nhưng, đồng ý là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, nếu như hai tiểu tử này không giải thích rõ ràng, vậy bọn hắn cũng đừng mong sẽ được sống thoải mái, nếu không về sau mình bị bọn họ bán đi không chừng lại còn vui vẻ giúp bọn hắn kiếm tiền! (Mỗ Nguyệt: Ngưng tỷ, người thật quá thần rồi! Chuyện sau này mà cũng có thể tiên đoán được! Nhưng bắt quá, bán cho người của người thôi... ha ha)

Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần nhìn nhau...

Cổ Nhiễm Mặc: “Có muốn nói hay không?”

Cổ Nhiễm Trần: “Phải nói thì người nói.” Bán đứng Cổ Nhược Phong, hấn ăn no rửng mỡ! Cổ Nhược Phong nàng chính là một ác ma!

Cổ Nhiễm Mặc: “Vậy thì không nói?”

Cổ Nhiễm Trần: “Vậy nói người nào?” Dù sao cũng phải có người chịu oan mới được chứ!

Cổ Nhiễm Mặc: “Người!” Vô điều kiện, tất nhiên là người rồi!

Khóe mắt Cổ Nhiễm Trần giật giật, có người đệ đệ nào bịp bợm như vậy sao? Ánh mắt lên án nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc: “Người là huynh đệ không có nghĩa khí!”

Cổ Nhiễm Mặc chột dạ trừng mắt nhìn, lqđ liền nghĩ đến Cổ Uyển Ngưng sắp sửa bùng nổ, trong phút chốc ánh mắt trở nên kiên định: “Người không vào địa ngục thì ai vào? Chết là đạo hữu, không chết là bản đạo.”

Hai mắt Cổ Nhiễm Trần tối sầm, quả nhiên nữ nhân như tay chân, huynh đệ là y phục! Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ca ca ta xin lỗi người!

“Nương!”

“Nhị nương!” Hai người cùng đồng thời mở miệng, tức giận nhìn về phía người nào đó.

Cổ Uyển Ngưng sớm đã thu ánh mắt của hai người vào trong đáy mắt, hai tiểu tử này đều một tay mình nuôi lớn, làm sao nàng lại không hiểu ý bọn hắn?

Xem ra chuyện này không phải do bọn hắn làm, vậy có thể khiến cho hai người bọn họ làm chân chạy vật, cũng chỉ có thể là Phong nhi. Chỉ là, vì sao Phong nhi lại thay đổi lớn như vậy? Hình như bắt đầu từ sau khi thất cổ tự sát liền biến thành một người khác. Nhưng mà mỗi lần mình thăm dò con bé, con bé đều có thể đáp được, dù là những bí mật chỉ có nàng và Phong nhi biết, con bé cũng nói rất rõ ràng! Hơn nữa lòng bàn chân Phong nhi có một vết bớt màu đỏ, cực kỳ yêu mị, trừ nàng không có ai biết! Cho nên, nàng cũng không nghi ngờ Cổ Nhược Phong này là giả, nhưng cũng tò mò không biết vì sao con bé lại thay đổi lớn như vậy!

Lại nhìn hai nam tử đang trừng mắt lẫn nhau, lqđ Cổ Uyển Ngưng đột nhiên liền tiêu tan, nếu Phong nhi gây nên chuyện này, vậy nhất định là nàng (CNP) có lý do, nàng sẽ không hỏi nhiều. Huống hồ có hỏi hai người bọn hắn, chắc cũng không hỏi được gì.

“Trần nhi, về sau người cũng giống như Mặc nhi gọi ta là nương đi?”

Nhìn tiên tử Cổ Uyển Ngưng trong phút chốc liền biến thành vẻ dịu dàng, khóe miệng hai người đều hung hăng co quắp một cái! Nàng biến sắc mặt thật là nhanh!

Ngay sau đó nghe lời Cổ Uyển Ngưng nói, khóe mắt Cổ Nhiễm Mặc hiện lên ý cười, hấn và Cổ Nhiễm Trần có thể nói là cùng nhau lớn lên, tuy Phong nhi thay đổi, nhưng trong tâm của hấn sớm đã xem là đại ca, bây giờ cho dù Cổ Nhiễm Trần không phải là người Cổ gia, cùng hấn không có quan hệ huyết thống, nhưng khi Cổ Uyển Ngưng nói ra lời đề nghị này, Cổ Nhiễm Mặc cực kỳ vui vẻ!

Hai mắt Cổ Nhiễm Trần sáng lên, lqđ trong lòng có chút lo lắng, lúc đầu khi nhận thức Cổ Uyển Ngưng, trước là phòng bị, sau là “lợi dụng lẫn nhau”, đến cuối cùng là thừa nhận, hấn cũng đã sớm đối đãi với nàng như mẫu thân, nhưng hôm nay Cổ Uyển Ngưng nói ra như vậy, hấn cảm thấy vui sướng đến không biết nên diễn tả như thế nào! Ngây ngốc gật đầu một cái, ngay cả chuyện đáp lại cũng quên!

Cổ Nhiễm Mặc chưa từng thấy qua Cổ Nhiễm Trần luôn có vẻ bề ngoài phóng khoáng lại gian trá狡 hoạt như vậy, không khỏi cười lớn tiếng: “Đại ca...”

Cổ Nhiễm Trần bị câu này gọi tỉnh, mới thấy vừa rồi mình kích động thành như vậy, vội vàng ho một tiếng, rất nghiêm túc gọi một tiếng: “Nương!” Thế nhưng giọng nói run rẩy vẫn bán đứng hấn!

Cổ Uyển Ngưng cười gật đầu: “Đã đến lúc dùng bữa tối, sao không thấy Phong nhi?” Khi đoàn người bọn họ đến núi này là buổi sáng, nàng chưa bao giờ đi xa nhà, dĩ nhiên là không chịu nổi con đường ngàn dặm của họ, khi bọn họ dừng lều ngủ một giấc, tỉnh lại liền đã đến nơi này rồi!

Nhìn theo ánh mắt của Cổ Nhiễm Trần, một cái nhà gỗ nhỏ đập vào mắt, cửa sổ đóng chặt ám chỉ chủ nhân chắc còn đang nghỉ ngơi ở bên trong.

Khóe miệng hiện lên một ý cười giảo hoạt, Cổ Uyển Ngưng kéo hai người Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đi về hướng có khói bếp bay lên: “Chúng ta đi dùng bữa trước thôi.” Không cần quấy rầy vợ chồng son bọn họ!

Cái nhìn của Cổ Nhiễm Mặc đối với Cổ Uyển Ngưng đã hoàn toàn thay đổi! Mẫu thân của hắn, tuyệt đối không phải một con cừu nhỏ!

Chương 58: Sao ta đành lòng (4)

Editor: Quỳnh – diễndànlequýđôn.

Ba người mất gần một ly trà nhỏ mới đi đến nơi ở của những người thị vệ, nơi này cách lều mà Cổ Uyển Ngưng nghỉ ngơi trước đó cũng một đoạn, xem ra là vì không quấy rầy nàng nghỉ ngơi nên mới cố ý chọn một nơi xa như vậy. Một loạt nhà nhỏ được dựng lên, đủ cho bọn họ ngủ yên rồi.

Trước mặt nhà gỗ nhỏ đang nung đủ loại đồ ăn, còn có vài nồi đang nấu thức ăn khác, mùi canh thơm bay vào trong mũi người, khẩu vị mê người!

Thị vệ nha hoàn ngay ngắn trật tự, lqddddd còn an ổn hơn so với trong quân đội! Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc âm thầm gật đầu, Phong nhi quả nhiên là người không tầm thường!

“Phu nhân, thiếu gia, đồ ăn đã chuẩn bị xong.” Lý Văn đi tới, cúi đầu cung kính xin chỉ thị. Vương phi nói, đối đãi với ba người này như đối đãi với chủ tử. Huống hồ, Cổ Uyển Ngưng là mẫu thân của chủ tử, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc là ca ca của chủ tử, suy ra cũng là chủ tử rồi!

“Phân phó xuống dùng bữa thôi.” Cổ Uyển Ngưng gật đầu, “Đúng rồi, trước hết giữ lại một phần cho Phong nhi, khi nào nàng gọi thì đưa qua.” Cổ Uyển Ngưng cực kỳ “săn sóc” hai người Cổ Nhược Phong, ngộ nhỡ bọn họ đưa đồ ăn qua quấy rầy hai người thân mật, chẳng phải là sai lầm lớn sao? Người làm mẫu thân như nàng đương nhiên phải suy nghĩ tốt cho bọn họ chứ, đem những thứ có thể có hành động quấy nhiễu này tiêu diệt sạch trước! Nói, tuy tiểu tử Phong Huyết Lân kia trời sinh mắt đỏ, lại nghe đồn là hút máu người, nhưng ở ngày thứ ba lại mặt, vẫn rất vừa ý nàng! Đạo này, con rể tốt khó tìm, nàng phải bảo vệ tốt rồi! Tuyệt sẽ không để cho nữ nhân khác đoạt đi mất! (Mỗ Nguyệt: Ngưng tỷ, thỉnh thoảng nghe thế nào cũng không nghĩ người là muốn giữ hôn phu cho Phong nhi nhà người, mà ngược lại giống như một chú gà nhỏ đang che chở cho vị hôn phu của mình vậy? chúa ơi.)

Giờ phút này, trong ngôi nhà gỗ nhỏ, Cổ Nhược Phong đã thức dậy, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt say ngủ của Phong Huyết Lân, hắn, hình như tốt hơn tốt chút, không còn đau đớn nữa rồi.

Thở dài một hơi, nhớ tới một màn tối hôm qua, khóe miệng khe cong lên, quả nhiên hắn đáng để nàng trả giá!

Bọn họ cho là nàng kẻ ngốc sao? Nàng không ngu xuẩn đến nỗi chết một cách vô ích rồi để lại hân cô độc một mình trên thế giới này! Đó là tàn nhẫn lớn nhất đối với hắn!

Nàng đã nói qua tuyệt đối sẽ không buông tay hắn! Nếu như nàng làm như vậy, đối với hắn, đối với mình đều là không công bằng!

Nàng đã xem qua thể chất của Cổ Nhược Phong, cùng một dạng với nàng ở kiếp trước, máu đặc biệt hơn so với người bình thường, năng lực theo nàng sống lại rất mạnh, cho nên, cho dù Phong Huyết Lân hút máu của nàng, nàng cũng sẽ tuyệt không chết!

Mà trước đây, nàng chăm chú nhìn vào nơi Si đang đứng kia, nàng nhất định phải đảm bảo lúc nàng hôn mê vì mất máu quá nhiều, nàng và Phong Huyết Lân, hai người tuyệt đối được đảm bảo an toàn! Nếu không để cho tiểu nhân thừa cơ hội này, chẳng phải nàng sẽ tức đến thổ huyết mà chết sao?

Còn nữa, Phong Huyết Lân không giống huyết tộc bình thường, phải nói năng lực khống chế của hắn còn mạnh hơn nhiều so với những huyết tộc kia! Như vậy, nên hắn mới bỏ hút máu người được!

Tuy nàng không phản đối hắn hút máu người, nhưng không ai biết việc này có thể tạo thương tổn nào khác cho thân thể hắn hay không! Người khác chỉ biết huyết tộc có thể trường sinh bất lão, có được năng lực tối cao, dung nhan tuần mỹ, nhưng lại không biết kết cục bi thảm chờ bọn hắn sau khi trường sinh bất lão: hồn phi phách tán! Ở trên thế gian không lưu lại một hạt bụi! Thậm chí linh hồn cũng không tồn tại trong vũ trụ!

Nàng tuyệt đối không để Phong Huyết Lân có kết cục như vậy! Cho dù có phải hao hết cuộc đời của nàng! Cho dù có phải lần tìm Phượng Hoàng khắp đại lục! Cho dù có phải chọc thủng chín tầng trời! Nàng cũng phải tìm ra phương pháp phá giải! Nếu không, nàng tình nguyện biến mất cùng hắn!

Nghĩ đến đây, Cổ Nhược Phong liền nhíu mày, từ khi nào mà cảm tình của nàng đối với hắn lại đến mức này? Nàng vốn tưởng rằng nàng đối với hắn chẳng qua chỉ là bước trăm bước trên đường phố, không nhiều hơn cũng không ít hơn một bước, nhưng khi nhìn thoáng qua cửa sổ, liền cảm thấy đau lòng, trái tim nàng mãnh liệt nói với nàng như vậy, người này, nàng không cho phép người khác bắt nạt hắn! Sau đó, đối với hắn, hành động luôn nhanh hơn suy nghĩ!

Đi từng bước một, mặc dù không đến nửa tháng, nhưng lại trải qua nhiều chuyện như vậy, giống như đã trải qua một thời gian dài rồi...

Phong Huyết Lân tuy chưa tỉnh lại nhưng biết rõ luôn có người bên cạnh mình, cảm giác quen thuộc khiến cho hắn an tâm. Khẽ mở mắt, thấy bộ dạng Cổ Nhược Phong đang nhìn hắn chằm chằm.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, lại càng làm Cổ Nhược Phong thêm mê hoặc!

“Phong nhi, có phải bị vi phu mê hoặc hay không?” Chỉ hơi nghiêng đầu liền nhích đến gần bên tai Cổ Nhược Phong, giọng nói nhẹ nhàng mang theo một chút cảm dỗ truyền vào trong tai Cổ Nhược Phong, thở ra hơi ấm áp, quần quít bên tai nàng.

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng phục hồi tinh thần lại, giận dữ trừng Phong Huyết Lân, bộ dạng có chút dịu dàng, người này! Chỉ qua một đêm, lại biết đùa giỡn người?

“Ha ha...” Phong Huyết Lân cực kỳ hưởng thụ nhìn nét mặt của Cổ Nhược Phong, hình như Phong nhi... Có gì đó khác biệt? Không biết trong thời gian hắn hôn mê, nàng rốt cuộc đã nghĩ thông suốt chút nào chưa?

Nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Phong Huyết Lân, trong mắt Cổ Nhược Phong hiện lên một tia đau lòng, xoa khẽ khuôn mặt Phong Huyết Lân, nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo một chút dịu dàng thương tiếc, hắn, chịu quá nhiều đau khổ!

Đôi mắt hai người đối lập, một bên là yêu thương sâu sắc, một bên giống như ngọn sóng lẫn lộn trong hồ!

Nàng thật sự thương hắn! Nếu không, sao có thể bởi vì nhìn sắc mặt hắn tái nhợt liền đau lòng như vậy chứ? Nàng là một người lạnh lùng kiên cường, đối với người khác vô tình trong nửa tháng qua hắn đều nhìn thấy! Giết người không chớp mắt, nàng khát máu không thua kém gì hắn! Nhưng, nàng thấy lúng túng với phần tình cảm của hắn! Nàng, thật sự đã hiểu rõ trái tim mình rồi sao?

Cặp mắt đỏ chuyển động, phát ra ánh sáng mê muội, hắn cảm giác mình đợi phần tình cảm này của nàng đã rất lâu rồi...

“Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu hay không?” Cổ Nhược Phong lo lắng nắm chặt tay phải Phong Huyết Lân, mạch tượng bình thường, thở khẽ ra một hơi, vừa rồi nhìn hắn như vậy, còn tưởng chuyện đêm qua đã để lại di chứng nào không tốt cho hắn rồi!

Phong Huyết Lân cười yếu ớt, khóe miệng cong lên, một tay ôm Cổ Nhược Phong vào trong lòng: “Ta không sao.” Nếu nàng thấy không rõ, vậy thì để cho hắn chủ động đi, hắn không ngại dùng thời gian cả đời này để cho nàng hiểu!

Cổ Nhược Phong bị hành động của Phong Huyết Lân làm cho kinh hãi, thân thể cứng ngắc, tuy là ngày thường nàng và Phong Huyết Lân cũng dính chung một chỗ, ở trước mặt người khác lại càng thân mật gần

bó, buổi tối cũng cùng giường chung gối, nhưng... Hai đời Cổ Nhược Phong nàng, ngoại trừ như vậy với em trai ruột Cổ Nhược Minh, hơn nữa đó là khi hai người còn bé! Còn lại nàng chưa bao giờ thân cận với người khác như vậy... Phong Huyết Lân trước cũng chỉ nằm cạnh nàng mà thôi, chưa bao giờ có hạnh động như thế.

Cổ Nhược Phong cảm giác máu trong thân thể đang không ngừng chuyển động, thân thể bị Phong Huyết Lân ôm chặt, đầu bị ấn nhẹ vào trong ngực, nàng có thể nghe được tiếng tim của Phong Huyết Lân đập nhanh hơn so với bình thường, bá đạo như vậy, an toàn như vậy mà nàng lại chưa bao giờ cảm nhận được!

“Nàng nói ta phải làm thế nào mới tốt đây?” Phong Huyết Lân than nhẹ, nhớ đến tình cảnh tối hôm qua, hắn liền thấy sợ, nếu lúc ấy hắn không khống chế được chính mình, rằng nanh sắc nhọn kia sẽ đâm thủng làn da nõn nà của Cổ Nhược Phong, mạch máu, hút máu tươi của nàng! Đợi đến lúc hắn thanh tỉnh, nhìn đến chỉ sợ sẽ là thi thể lạnh lẽo của nàng! Thế giới này sẽ chỉ còn lại một mình hắn, trái tim vốn băng lạnh sẽ không còn đập nữa! Cũng may, cuối cùng hắn vẫn khống chế được! Mất đi nàng, hắn sống trên cõi đời này còn có ý nghĩ gì nữa! Phong nhi, nàng thật nhẫn tâm!

Cảm nhận được cơ thể Phong Huyết Lân đột nhiên run rẩy, Cổ Nhược Phong ngẩng đầu, đập vào mắt là đáy mắt khổ sở rồi rầu của Phong Huyết Lân! Hắn...

Trong nháy mắt liền nhớ tới hành động của mình tối hôm qua, sợ là đã làm tổn thương hắn rồi!

“Ta, thể chất của ta đặc biệt, không có việc gì.” Cổ Nhược Phong rất ít khi giải thích lúc này không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, không thèm để ý người khác thấy như thế nào, không thèm để ý hành động như vậy có phải là mình hay không, nhìn thấy vẻ mặt hắn khi đó, nàng liền nghĩ muốn hung hăng đem nó xóa đi! Nàng không cho phép hắn đau khổ như vậy! Đúng, không cho phép! Bá đạo như vậy, mới là Cổ Nhược Phong nàng!

“Vậy cũng không được!” Phong Huyết Lân kiên định nói, đáy mắt hiện lên một tia ngoan tuyệt! Nàng vẫn không rõ sao? Nàng không cho người khác bắt nạt hắn, làm tổn thương hắn, không nguyện nhìn hắn chịu một chút ủy khuất nào, đem tất cả yêu thương cho hắn! Vậy thì hắn làm sao có thể thương tổn nàng? Tự mình ra tay chà rầy hắn chết!

“Vì sao?” Cổ Nhược Phong vẫn bướng bỉnh như cũ, đầu óc từ trước đến giờ thông minh lanh lợi của nàng giờ phút này lại không đủ dùng.

Phong Huyết Lân khác với Cổ Nhược Phong là có một đôi con ngươi màu đỏ, hai mắt vừa bắt đầu dĩ lại vừa thâm tình, khóe miệng cười cưng chiều: “Sao ta đành lòng?”

59. Chương 59: Chương 59: Vô Tình Gặp Gỡ Hỏa Diễm (1)

Đêm qua đi quá vội vàng, sơn cốc này là Lượng ngẫu nhiên phát hiện lúc còn sống, không nghĩ tới sau một trăm năm lại vẫn bảo trì nguyên dạng.

Trong sơn cốc không có người sinh sống, chim cá muôn thú, tự do lui tới, rất giống tiên cảnh.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân dùng xong bữa tối, dắt tay nhau tản bộ bên bờ hồ, từ xa nhìn lại, giống một đôi thần tiên quyến lữ.

“Vậy mà nương lại không nghĩ ngờ.” Phong Huyết Lân rất là hưởng thụ ánh mắt hài lòng của Cổ Uyển Ngưng vừa rồi, lần nữa nghiêm túc quan sát nữ tử dịu dàng khéo léo này, rõ ràng ngày thường một bộ dạng hiền lành nhu nhược, trong xương lại có một loại khí chất ngạo nghễ, chuyện làm thư hòa ly một giọt nước không lọt, coi như chuyện này có Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc hiệp trợ, nhưng không có nàng phối hợp, cũng không có hiệu quả tốt như vậy. Nữ tử này, quả nhiên có một chút tương tự Phong nhi, đều là người cầm được thì buông được!

Chỉ có điều, sau đó nàng ngay cả mở miệng hỏi lý do cũng không có, cứ tin tưởng như vậy, người như vậy ngược lại rất hiếm thấy.

“Nói sao thì ta cũng là nữ nhi ruột thịt của nàng.” Nhất định sẽ không hại nàng, vậy còn cần thiết hỏi sao?

“Phong nhi, ” Phong Huyết Lân nhớ tới chuyện gì, khoe miệng gợi lên một nụ cười sáng chói, “Nàng còn nhớ chuyện hôm lại mặt chúng ta đã nói không?”

“Hả?” Cổ Nhược Phong cau mày nhớ lại, lại mặt? Mấy ngày đó xảy ra hơn nhiều chuyện, hẳn muốn nói câu nào?

“Nàng không thấy nương nàng vẫn còn rất trẻ sao?” Phong Huyết Lân nghiêng đầu nhìn gò má Cổ Nhược Phong, làn da nõn nà che lên một tầng ánh sáng nhu hòa mơ hồ, lông mi thật dài hơi xoăn nhìn gần rất rõ ràng.

Cổ Nhược Phong là một người thông minh, Phong Huyết Lân nói như thế tất nhiên là hắn đã nhầm được người.

“Chàng chọn được người rồi?” Nếu có thể tìm được đối tượng cho tiện nghi nương, nàng cũng không ngại, còn có thể cho nàng một đám cưới hài lòng, vậy thì nàng càng vui mừng.

“Nàng cảm thấy Hỏa Diễm thành chủ Vô Hỏa Thành thế nào?”

“Hỏa Diễm?” Cổ Nhược Phong lắc đầu, nàng mới tới đây một tháng, biết rõ các đại thế lực ở Thiên Phượng đại lục đã không dễ dàng, làm sao rảnh lại đi chú ý thành chủ Vô Hỏa Thành lài ai?

“Hắn đã chờ mẫu thân nàng ba mươi năm.” Phong Huyết Lân nghĩ tới chuyện này, nụ cười khoe miệng sâu hơn, nam tử như vậy, mới xứng với Cổ Uyển Ngưng, cũng sẽ không bôi nhọ nàng.

“Đợi ba mươi năm?” Cổ Nhược Phong mở to hai mắt, mặt không thể tưởng tượng nổi. Cổ Uyển Ngưng chỉ mới ba mươi sáu tuổi, ba mươi năm trước cũng chỉ sáu tuổi mà thôi! tiểu oa nhi sáu tuổi có thể thấy được cái gì? Cứ như vậy nhìn trúng? Hơn nữa, lại chờ ba mươi năm, thời đại tam thê tứ thiếp này lại còn có nam tử như vậy?

“Ừ, ba mươi năm trước nương vẫn còn ở Vô Hỏa Thành, hai người gặp nhau, khi đó Hỏa Diễm mười ba tuổi, chính là vừa thấy đã yêu, sau vẫn âm thầm chú ý nương, chỉ tiếc nương không biết chuyện này.”

“Còn có chuyện như vậy? Nương không phải là một người trì độn như vậy.” Cổ Nhược Phong nhún mày, nàng không hoài nghi tình thương của Cổ Uyển Ngưng! Nữ tử như vậy, sao có thể chuyện này cũng không thấy rõ?

“Ha ha.” Phong Huyết Lân cười khê, giơ tay lên vuốt lỗ mũi xinh xắn của Cổ Nhược Phong, “Khi đó nương mới sáu tuổi, hướng chi, hai năm sau nương rời đi Vô Hỏa Thành đi tới kinh thành Mộ Dung.” Còn nữa, nàng lại dám nói Cổ Uyển Ngưng trì độn? Vậy sao nàng không thấy mình còn trì độn hơn Cổ Uyển Ngưng mấy phần?

Cổ Nhược Phong nghiêm túc nghe Phong Huyết Lân giải thích, nếu thành chủ Vô Hỏa Thành thật có tình nghĩa như vậy, nàng cũng muốn gặp thử. Trước khi nàng và Phong Huyết Lân đi Thiên Thánh sơn, chuyện này đường xá không biết hung hiểm, mang theo Cổ Uyển Ngưng đúng là một gánh nặng, chi bằng trước an trí nàng cho tốt!

Chỉ là.” Vô Hỏa Thành cách sơn cốc này có xa lắm không?” Sơn cốc này cách kinh thành ngàn dặm, lại gần với địa giới của Hiên Viên vương triều, vốn là vì tính toán muốn đi Thiên Thánh sơn. Nàng vốn muốn mang đám người Cổ Uyển Ngưng theo, trên đường đi nếu gặp phải một người thích hợp thì cho nàng tạm thời ở đó, cũng tiết kiệm không ít chuyện, nhưng nếu Vô Hỏa Thành ngược đường với đường đi Thiên Thánh sơn, vậy kế hoạch bọn họ sẽ phải thay đổi lần nữa.

“Không xa. Hai ngày lộ trình.” Phong Huyết Lân thấy Cổ Nhược Phong nghe được câu này chân mày giãn ra, khoe miệng nở một nụ cười hài lòng. Nàng suy tính cho hắn như vậy, sao hắn lại có thể nhẫn tâm để cho nàng đang đồng hành với hắn lại còn phải lo lắng vấn đề an toàn của Cổ Uyển Ngưng đây?

Tối nay trăng sáng mặc dù không bằng tối hôm qua, lại sáng ngời dị thường, ngủ yên trong nhà gỗ nhỏ, nguyên nhân chính là bữa tối lúc thấy Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong ân ái như thế, Cổ Uyển Ngưng đang nghĩ tới cảnh tượng qua nửa năm hay một năm là có thể ôm được một tiểu tử mập mạp dạy hắn kêu tổ mẫu, đột nhiên rùng mình một cái, sau lưng dâng lên loại cảm giác quỷ dị không hiểu làm cho nàng có dự cảm xấu.

Ngày hôm sau, mấy chục người đã chờ xuất phát, ăn xong bữa sáng đột nhiên xuất hiện một đội ngũ “Người” võ nghệ cao cường lên đường ra sơn cốc, này trên đường lớn rộng rãi một chiếc xe ngựa to đã chờ sẵn, một con ngựa cường tráng đang phun hơi thở “Phù phù”, muốn giương vó chạy, buồng xe làm bằng gỗ Tử Đàn thượng đẳng khắc đầy hoa Mạn Châu Sa, đằng sau là một hàng ngựa giống nhau.

Cổ Nhược Phong đỡ Cổ Uyển Ngưng lên xe ngựa, sau đó được Phong Huyết Lân chặn ngang ôm lấy, nhảy lên xe, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc theo phía sau, khước miệng bình tĩnh giật giật. Đại ca! Có cần như vậy hay không! Xe ngựa đằng trước đã khoe khoang như vậy! Nhìn thân hình kia đi, đây là tay trời gà không chặt? Quả nhiên không thể tin tin đồn!

Chờ hai huynh đệ Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc lên xe ngựa thì những người còn lại cũng đã lên ngựa, nghe lệnh chuẩn bị lên đường. Người trong Huyết Vương phủ đều là nhân trung long phượng! Tư thế những nha hoàn lên ngựa cũng không chút thua kém những thị vệ kia! Bọn hần hôm nay, còn có ai dám tùy ý trêu chọc? !

Quan sát bày trí trong xe ngựa, hai bên nóc là một hàng dĩa minh châu, làm cho xe ngựa này lúc nào cũng đầy đủ ánh sáng, chính giữa có một cái bàn nhỏ, bánh ngọt nước trà đều là tinh xảo thượng đẳng nhất, mặc dù bọn họ đã dùng qua đồ ăn sáng cũng có dục vọng muốn thưởng thức mỹ vị.

Trong cùng có một chiếc giường hai người có thể nằm, hai bên còn lại là hai ghế dài rộng rãi, có thể ngồi một lúc bốn người, cũng có thể ột người nằm nghỉ ngơi. Đệm phía dưới chính là tơ vàng chấn gấm mềm mại, cao quý hoa lệ.

Lúc này Cổ Uyển Ngưng đang ngồi trên chiếc giường trong cùng, ngồi hai bên là Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc một người chiếm một bên, ra lệnh một tiếng, xe ngựa liền bắt đầu chuyển động.

“Tứ muội rêu rao như vậy không sợ Mộ Dung Tô phát hiện sao?” Lòng mảy Cổ Nhiễm Mặc hơi nhú lên, mặc dù như vậy rất thoải mái, nhưng rất dễ dàng bị người chú ý!

“Hôm nay chúng ta đã cách kinh thành hơn ngàn dặm rồi, những thị vệ nha hoàn kia cũng đã hóa trang.” Cho nên không dễ dàng bị phát hiện. Cổ Nhược Phong giải thích. Huống chi, Mộ Dung Tô tính tình đa nghi, nhưng lại cuồng vọng tự đại, đêm đó Phong Huyết Lân hôn mê bất tỉnh, Huyết Vương phủ lại có nhiều người như vậy, khẳng định hôm nay hần cũng chỉ đoán người của mình cách không xa kinh thành, tuyệt đối sẽ không phái người tìm tới đây! Còn nữa, nơi này gần Hiên Viên vương triều, thương nhân rất nhiều, nếu hần muốn tìm một đội người, thì cũng chỉ xem như một trong số đó thôi ! Hơn nữa, coi như hần phái người tới đây, nàng sẽ cho bọn họ chỉ có tới mà không có về.

Cổ Uyển Ngưng bởi vì cảm giác quỷ dị tối hôm qua, không ngủ được, hôm nay trên xe ngựa, con đường yên tĩnh, tốc độ cũng không nhanh, buồng xe cũng không lắc lư, cho nên có chút buồn ngủ.

“Nương, mệt mỏi thì nằm nghỉ ngơi một chút đi?” Cổ Nhược Phong thấy Cổ Nhiễm Mặc vừa há mồm muốn nói, quay đầu lại nói với Cổ Uyển Ngưng.

Những người còn lại thấy trạng thái của Cổ Uyển Ngưng, cũng lo lắng nhìn Cổ Uyển Ngưng, không phải là bởi vì chuyện thư hòa ly có ảnh hưởng tới nàng chứ? Nghĩ tới đây, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc lại lo lắng hơn.

Cổ Uyển Ngưng im lặng nhìn mọi người, nàng không có yếu ớt như vậy được không? !

“Ta không sao, chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon giấc, hiện tại nằm nghỉ ngơi một chút là được.” Nói xong nằm lên giường. Vừa nằm xuống, kèm theo xe ngựa lung lay, chắc là có Cổ Nhược Phong cùng với đám người ở cùng, nàng cũng ngủ thiếp đi!

“Nương nàng.” Ánh mắt Cổ Nhiễm Mặc lo lắng nhìn Cổ Uyển Ngưng, trong lòng có chút tự trách.

“Ha ha, nhị ca cảm thấy Nương là loại người cầm được mà không bỏ được sao?” Cổ Nhược Phong nhú mảy, không ngờ nhị ca luôn luôn tùy tiện nhưng cũng có lúc tỉ mỉ như vậy?

Nếu lời này để Cổ Nhiễm Mặc nghe được, nhất định hần sẽ hét lớn: Ta khi nào tùy tiện hả ? Người nào không nói ta dụ dỗ? ! Chỉ có nha đầu thôi người dám hình dung nhị ca người như vậy!

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Rốt cuộc Cổ Nhiễm Trần mở miệng hỏi, hai ngày nay đi theo Cổ Nhược Phong, đi khắp nơi, hôm nay cũng nên cho bọn họ biết chuyện này chỗ đi chứ? Cổ Nhiễm Trần là người luôn nắm tương lai trong bàn tay lần đầu tiên tin tưởng giao số mạng ột nữ nhân như vậy! Cũng chỉ có Cổ Nhược Phong mới có thể làm được !

Cổ Nhiễm Mặc cũng nghi hoặc nhìn Cổ Nhược Phong, lúc này hẳn đã muốn hỏi, lại bị Phong nhi cắt đứt.

Ngón tay Cổ Nhược Phong chấm một ít nước trà, viết lên bàn ba chữ thanh tú không mất phóng khoáng: “Vô Hỏa Thành.”

“Vô Hỏa Thành? !” Ba chữ này liền nhảy vào đầu Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc!

Vô Hỏa Thành, đối với người đã sống ở Thiên Phượng đại lục mười tám năm như bọn họ cũng không xa lạ! Bọn họ đã sinh tồn ở Cổ gia mười tám năm càng thêm biết rõ! Sinh sống bên cạnh Cổ Uyển Ngưng mười tám năm bọn họ càng rõ như lòng bàn tay!

Khó trách Phong nhi viết ra mà không nói ra!

Bọn họ cũng hoài nghi hôm nay Cổ Uyển Ngưng nghe thấy ba chữ này, có thể tỉnh lại trong khi ngủ say hay không!

Nơi đó, có người đợi nàng ba mươi năm, Hỏa Diễm thành chủ Vô Hỏa Thành!

Kể từ khi bọn họ biết sự tồn tại của Hỏa Diễm luôn nghĩ ở trong lòng, thấy có lúc nương ở trong đình viện ngăn người, lúc ấy bọn họ suy nghĩ nương có từng hối hận hay không? Nam tử như vậy, vừa gặp đã thương, chờ một cái chính là ba mươi năm, hơn nữa còn là chờ đợi vô vọng! Bên cạnh lại không có một người nữ nhân nào! Người làm trong phủ thành chủ đều là nam! Đoán chừng trong phủ thành chủ này chỉ sợ con muỗi cũng là công đầy!

Liếc mắt nhìn nhau, trong mắt người nào cũng có nụ cười mơ hồ, nói thật, nếu không phải Vô Hỏa Thành cách Kinh Thành quá xa, bọn họ cũng muốn đi xem rốt cuộc Hỏa Diễm này là một người như thế nào!

Nếu hôm nay, nương có cảm giác với hắn, mặc dù đáng dấp Hỏa Diễm không hoàn toàn phù hợp, tài trí không xứng với nương, bọn họ cũng sẽ hết sức ủng hộ! Dù sao, cõi đời này, nam tử như vậy, rất hiếm, bọn họ cũng tự hỏi mình có thể cả đời chỉ thích một người chỉ cưới một thê, nhưng vô vọng chờ một người ba mươi năm, đó là không làm được.

60. Chương 60: Sáu Mươi Tư Món Sính Lễ

Mắt thấy nhóm quan binh vọt tới, Cổ Nhược Phong theo thói quen muốn bảo vệ Phong Huyết Lân ở sau lưng, mặc dù năng lực Phong Huyết Lân dũng mãnh, nhưng hiện giờ hạn chế mười bước, cảnh tượng lúc này hỗn loạn như vậy, ai cũng phải bảo vệ không cho phép xảy ra điều gì ngoài ý muốn!

Nhưng nghĩ tới Cổ Uyển Ngưng bên cạnh, vừa muốn đưa tay mang nàng ra sau lưng, Cổ Nhược Phong liếc thấy Hỏa Diễm đã nhanh hơn nàng một bước nghiêng người ngăn Cổ Uyển Ngưng ở phía sau hắn rồi!

Trước Hỏa Diễm định đưa tay kéo Cổ Uyển Ngưng về phía sau lưng, nhưng đến lúc lại đành thu tay về!

Một cảnh này cũng không tránh được ánh mắt của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ở gần đó! Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn Phong Huyết Lân, đều thấy được cân nhắc từ trong đáy mắt đối phương, Cổ Uyển Ngưng cùng Hỏa Diễm, hình như... có không ít chuyện xưa?

“Đại nhân, Ngọc Lưu Phong này sao có thể ở đây chứ! Tiểu nhân chưa từng thấy qua!” Chương quý trung niên ở phía sau quây “Vụt vụt vụt” chạy đến đứng bên cạnh thủ lĩnh, cúi thấp đầu nịnh nọt nói.

“Hừ, chẳng lẽ ngươi còn có thể ngu ngốc đến mức đi lừa gạt bạc của quan phủ?!” Thủ lĩnh khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng không ngần ngại coi cái mạng này có dùng bạc của quan phủ không!

“Đúng vậy đúng vậy!” Chương quý vội vàng gạt đầu nói, đưa cho tiểu nhị bên cạnh một ánh mắt, ý bảo hắn đi pha trà thượng hạng.

Rất nhanh, một ly Bích Loa Xuân thượng hạng được đưa ra, chưởng quỹ tự tay dâng lên, đưa cho thủ lĩnh bên cạnh: “Đại nhân khổ cực như vậy, xin uống ly trà giải khát!”

Tên thủ lĩnh chăm chú nhìn dieenddanleequuyddon ly trà này, lỗ mũi hít hai cái nhỏ nhẹ đến mức không thể nhận thấy, trong ly này hẳn là Bích Loa Xuân thượng hạng! Mấy lượng bạc một ly trà đó!

Không nhanh không chậm nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ, quả nhiên không tệ! Lại không sai biệt lắm! Tiếp theo liếc mắt nhìn người trong tiệm, giọng nói cũng nhu hòa đi mấy phần: “Người thật sự không thấy Ngọc Lưu Phong?”

“Nếu tiểu nhân thấy, đã sớm đi quan phủ thông báo đại nhân! Nào dám giấu giếm!”

“Ừ, có cho người cũng không dám!”

Rất nhanh, từng người từng người một trong đám quan binh kia từ từ chạy chậm đến đại sảnh: “Đại nhân, không có!”

“Bẩm đại nhân, không có!”

“Đại nhân, không có Ngọc Lưu Phong!”

“”

“”

Chân mày người thủ lĩnh nhíu thật chặt, cuối cùng hung hãn chửi thề một câu: “Lại để cho hắn chạy!” Tiền thưởng tháng này lại không có!

Lại nhìn chung quanh khách điểm một lần nữa, giống như muốn tìm ra chút dấu vết vậy, quét mắt qua từng người ở đây: “Các người nghe rõ, quan phủ có lệnh, cung cấp tin tức về Ngọc Lưu Phong, tiền thưởng trăm vạn! Cát giấu Ngọc Lưu Phong, lấy tội đồng lõa bỏ tù! Chúng ta đi!”

Đoàn người hùng hổ tới, lại nhanh chóng đi rồi.

Mất thấy đám người kia đi không còn bóng dáng, chưởng quỹ mới quay đầu lại nói thất lễ với người trong khách điểm: “Quan phủ lục soát người, quấy nhiễu mọi người, bữa ăn hôm nay coi như tiểu điểm mời, mọi người chậm dùng.”

Nhìn về phía người thủ lĩnh đã uống ly trà, tàn nhẫn liếc mắt! Tốt nhất là vĩnh viễn không tìm được Ngọc Lưu Phong, ngay cả chức quan cũng mất mới tốt!

Cổ Nhược Phong cảm thán hóa ra mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, quan phủ phách lối kiêu ngạo vĩnh viễn không sửa đổi được!

“Người... không sao chứ?” Giọng nói lạnh nhạt cùng khí phách trầm ổn đặc hữu chỉ thuộc về hắn vang lên bên tai Cổ Uyển Ngưng, khiến cho lòng nàng tiếp tục không bình tĩnh được. Hắn... còn nhớ rõ mình...

Nhìn bộ dáng Cổ Uyển Ngưng trầm mặc, Hỏa Diễm hơi nóng nảy, chẳng lẽ chuyện vừa rồi hù dọa nàng?

Hai người Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc, ánh mắt ý bảo hắn tiến lên.

Khóe miệng Cổ Nhiễm Mặc giật giật, tức giận bất bình trong mắt, tại sao muốn hắn làm bia đỡ đạn! Chỉ có điều dưới ánh mắt nhìn chăm chú cường thế của hai người Cổ Nhược Phong, cuối cùng không cam lòng bĩu môi, tiến lên hai bước, đi tới bên người Cổ Uyển Ngưng, đỡ lấy Cổ Uyển Ngưng: “Nương, chúng ta lên lầu dùng bữa thôi.”

Cảm nhận được buồn bã ẩn sâu nơi đáy mắt, trái tim Cổ Nhiễm Mặc bắt đầu xoắn lại, oa! Tại sao lại để cho hắn thấy ánh mắt này?! Hắn có cảm giác mình giống như là người thứ ba giữa hai người này! Tại sao lại muốn hắn làm chuyện này... (Cổ Nhược Phong: Bởi vì người dễ bắt nạt nhất...)

Cổ Uyển Ngưng đi theo Cổ Nhiễm Mặc lên cầu thang, đè nén kích động muốn bản thân quay đầu lại nhìn một chút, hai chân đi lên có chút run rẩy không yên.

Hỏa Diễm nhìn Cổ Uyển Ngưng bị Cổ Nhiễm Mặc dẫn lên trên, muốn mở miệng định nói gì đó, tuy nhiên lại không biết nói từ đâu. Cổ Uyển Ngưng bị một phong thư hòa ly của Cổ Hạo Nhiên đuổi ra khỏi đại môn Cổ gia, chuyện này... Chắc nàng cực kỳ thương tâm, nếu không sao lại có ánh mắt u oán thê lương như vậy? (Tứ Nguyệt: Khụ, khụ... Hỏa Diễm như tờ giấy trắng, thỉnh thoảng lại biểu hiện ra nhưng hiểu sai ý rồi...)

Ngơ ngác nhìn bóng dáng Cổ Uyển Ngưng sắp biến mất trước mắt mình, dưới ống tay áo tay Hỏa Diễm đã nắm chặt lại, hiện tại, hắn vừa nhìn thấy nàng lại rời đi như vậy sao? Hắn lại muốn gặp thoáng qua nàng sao? Hắn muốn tiếp tục khổ sở chờ đợi thêm ba mươi năm?!

Không! Đợi người có mấy cái ba mươi năm?! Lần này, hắn tuyệt đối không buông tay nữa!

Trong mắt Hỏa Diễm bộc phát ra vẻ kiên định! Cho dù trong lòng nàng không có hắn, hắn vẫn muốn đi theo bên cạnh nàng! Hắn không tin nàng vĩnh viễn không thấy được sự cố gắng của hắn! Mặc dù không thấy được, nhưng được hầu hạ bên cạnh nàng cả đời, đối với hắn cũng là thỏa mãn rồi!

Xoay người, vội vàng bước lên cầu thang, đuổi theo phương hướng Cổ Uyển Ngưng đi.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn nhau, Hỏa Diễm này cũng không phải đến mức không có thuốc chữa!

Nắm tay nhau đi lên lầu, Phong Huyết Lân dần dần thả lỏng tay, nhưng vẫn giữ chặt tay Cổ Nhược Phong, phả ra hơi thở ấm áp, lướt quanh tai Cổ Nhược Phong, hơi ngứa: “Không biết khi nào thì Phong nhi thông suốt?”

Nói xong, Phong Huyết Lân liền đứng thẳng người, không hề khác thường đi về phía trước, khóe mắt lại len lén nhìn về phía Cổ Nhược Phong, chỉ thấy Cổ Nhược Phong hơi ửng đỏ mặt, đôi mắt cau gợn nhìn Phong Huyết Lân! Người này bây giờ định đùa giỡn người ta?!

“Ha ha!” Cực kỳ sung sướng cười hai tiếng, tâm tình Phong Huyết Lân rất tốt kéo Cổ Nhược Phong, “Đi thôi, xem cuộc vui, không phải là điều nàng thích nhất sao?”

Nghĩ đến phản ứng sau này của Cổ Uyển Ngưng, trong lòng Cổ Nhược Phong cũng có chút chờ mong! Đúng rồi, bây giờ không phải nàng nên suy nghĩ một chút xem định thu bao nhiêu sính lễ rồi hả?

Bên trong phòng bao trên lầu, chân trước Cổ Uyển Ngưng vừa bước vào, chân sau Hỏa Diễm liền theo sau mà đến: “Ngưng nhi.”

Cổ Uyển Ngưng quay đầu, không dám tin nhìn Hỏa Diễm đi theo phía sau mình! Hắn, không đi?!

“Nưng, nhi tử xuống dưới lầu xem trưa nay ăn gì.” Cổ Nhiễm Mặc rất có ánh mắt mở miệng, không đợi Cổ Uyển Ngưng đồng ý liền chạy như một làn khói, chuyện cười, nếu hắn vẫn còn ngây ngốc ở đây, đợi ngày nào đó hai người bọn họ tốt hơn, thế nào cũng phải tính sổ sau! Hắn sao có thể dễ dàng làm một bia đỡ đạn!

Mới dọc theo hành lang đến chỗ ngoặt, liền nhìn thấy mấy người Cổ Nhược Phong đi tới, trên mặt tràn đầy nụ cười mà như thế nào thì hắn cũng cảm thấy quý dị!

“Phong nhi...” Hiu quạnh kêu một tiếng Cổ Nhược Phong, hắn có một dự cảm bi thống.

“Sao nhị ca lại ra đây? Nưng đâu?” Cổ Nhược Phong “không hiểu” nhìn Cổ Nhiễm Mặc, “kia là phòng bao sao?”

Chương 60 (tiếp)

Editor: Puck – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lại không đợi Cổ Nhiễm Mặc trả lời, đi tới căn phòng kia. Khi Cổ Nhiễm Mặc đi qua Cổ Nhiễm Mặc thì một tay kéo, nào còn cái gì gọi là hơi thở của tiên giáng trần, hoàn toàn chính là một ác ma! “Nhị ca tốt” cực độ “kéo” Cổ Nhiễm Mặc trở lại. Lúc này không phải huynh đệ chết thì chính bản thân mình chết rồi, hắn không thể trêu chọc vào Cổ Nhược Phong con người tà ác này, vậy cũng chỉ có thể kéo theo đồng lõa thôi!

“Đại ca...” Ánh mắt ai oán của Cổ Nhiễm Mặc quét về phía Cổ Nhiễm Trần, đại ca không thể như vậy nha! Chúng ta là huynh đệ!

Cổ Nhiễm Trần rất “quan tâm” ngoái đầu lại nhìn: huynh đệ? Bây giờ mới xem ta là huynh đệ? Ngày hôm qua khi gặp Cổ Uyển Ngưng ở ven hồ, người nào khiến anh phải chịu oan uổng?

Cổ Nhiễm Mặc: ... Không phải huynh cũng đổ lỗi cho ta hả?

Cổ Nhiễm Trần, trực tiếp coi như không thấy.

Lúc này đã đến cửa phòng bao, cửa đang khép, bên trong mơ hồ có tiếng nói chuyện, chỉ có điều đối với đám người Cổ Nhược Phong mà nói cánh cửa này vốn không có tác dụng gì, nội lực thâm hậu như bọn họ, bên trong nói chuyện nghe rất rõ ràng!

“Ngưng nhi, muội đi theo ta có được không?” Hỏa Diễm chăm chú nhìn Cổ Uyển Ngưng, bây giờ nàng bị đuổi ra khỏi Cổ gia, hôm nay ở đây, chỉ sợ vì không thể trở về nhà mẹ đẻ ở thành Vô Hỏa, chỉ có điều, một nữ nhân bị hòa ly, còn có ai muốn gặp mặt, hưởng chi, hẳn không biết được tình huống Cổ gia ở thành Vô Hỏa như thế nào?! Gia đình như vậy, cho phép sự tồn tại của nàng như thế nào?!

“Cái gì?! Người định dẫn nương ta đi?!” Đúng lúc này, Cổ Nhược Phong “kẹt” đẩy cửa ra, mặt khiếp sợ!

Cổ Uyển Ngưng cũng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Hỏa Diễm, không dám tin, hẳn nói, muốn nàng đi cùng hắn... Vậy có phải là hắn vẫn còn có phần tình nghĩa như trước đối với nàng? Nghĩ đến đây, trên mặt đỏ ửng lên, nhưng đảo mắt lại thấy đám người Cổ Nhược Phong đang nhìn hai người bọn họ, còn Cổ Nhiễm Mặc định xuống lầu lại đang tỏ vẻ hối hận cùng ảo não đứng sau cùng, chuyện này... chẳng lẽ Mặc nhi gọi bọn họ đi lên? (Tứ Nguyệt: Ngưng tỷ, con mắt nào của tỷ thấy tên Cổ Nhiễm Mặc kia có vẻ hối hận rồi hả?)

Cho dù Cổ Nhiễm Mặc cúi thấp đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt bắn phá mãnh liệt của Cổ Uyển Ngưng... Trong lòng than thở, sao hắn lại gặp phải một muội muội ác ma như vậy? Còn nữa, đại ca hắn trở nên tà ác trắng trợn như vậy từ khi nào?! Im lặng ngẩng đầu... Khụ khụ, được rồi, bây giờ hắn không muốn ngẩng đầu, ngẩng đầu liền đối diện với tầm mắt của Cổ Uyển Ngưng...Cúi đầu nhìn xuống, trong lòng âm thầm thề, hắn nhất định phải báo thù này! Hắn muốn lòng dạ càng trở nên hiểm độc hơn so với bọn họ! Nhưng nghĩ đến nhất định Cổ Uyển Ngưng Die nd da nl e q uu ydo n sẽ nhớ kỹ chuyện này, từ nay nương sẽ càng thêm kinh khủng, không chừng về sau cùng “kế phụ” kia kết hợp đào hố hắn! Hắn tê dại da đầu! Thế giới này quá nguy hiểm!

“Không biết có nên kiếm một chỗ nói chuyện?” Cổ Nhược Phong rất nghiêm túc tiến lên, giọng nói càng thêm trầm thấp phòng bị, người nọ định có ý đồ bất lương với nương sao? Dù thế nào thì Cổ Uyển Ngưng cũng là thân sinh ra thân thể của nàng, đương nhiên là nàng muốn đảm bảo an toàn cho nàng ta rồi!

Hỏa Diễm chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong, thầm nghĩ, Cổ Nhược Phong là nữ nhi, nếu có thể đã thông cửa ải của nàng ấy, vậy hẳn có thể gần Ngưng nhi thêm từng bước!

Gật gật đầu: “Được.” Tiếp theo, Hỏa Diễm quay đầu ôn hòa nói với Cổ Uyển Ngưng: “Ngưng nhi nàng trước cứ chờ một lát.” Giọng điệu này, về mặt này, dù thế nào cũng thấy là một phu quân săn sóc!

Đầu chân mày Cổ Nhiễm Mặc nhảy lên, coi tình cảm giữa hai người, hẳn cảm thấy ngày chết của hắn không còn xa...

Theo chân hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi vào một phòng bao không người, Hỏa Diễm bắt đầu nghiêm túc đánh giá Huyết vương phi mấy ngày gần đây ôn ào huyền não vương triều Mộ Dung, lại là nữ nhi của Ngưng nhi Cổ Nhược Phong!

Nàng thật sự không giống với tin tức mà thủ hạ mình hồi báo, không, là ưu tú hơn chút! Nhan sắc khuynh thành, trên người toát ra hơi thở bức người, cùng với nội lực thâm sâu hẳn không thể dò xét! Mà vị nam tử mang mặt nạ màu bạc đứng bên cạnh nàng, sợ rằng chính là Huyết vương Phong Huyết Lân trong truyền thuyết rồi! Lấy tư thế của hắn, rất xứng đôi với dung nhan của Cổ Nhược Phong, mà trên người hắn có hơi thở tà mị như có như không, vừa có uy nghiêm không thể kháng cự, ngay cả bản thân mình là người đứng đầu một thành cũng còn xa mới sánh kịp!

Cổ Nhược Phong thần nhiên nhìn theo đánh giá của hắn, nhếch miệng lên nở nụ cười tà mị: “Thành chủ thành Vô Hỏa có nguyện ý làm một giao dịch không?”

Hỏa Diễm nhú mày, nàng gọi mình không phải để nói chuyện về Ngưng nhi sao? “Giao dịch?”

“Đúng.” Trả lời không chút dài dòng dây dưa nào, giọng nói kiên định đoán rằng nhất định là hắn sẽ đồng ý!

Vốn Hỏa Diễm không nhiều lòng hiếu kỳ trái lại để cho nàng quyến rũ, hắn rất muốn xem nữ nhi của Ngưng nhi có bao nhiêu năng lực! Huống chi, chẳng lẽ nàng không biết trong buôn bán, nếu không có đầy đủ lợi ích, hắn sẽ không hợp tác sao?

“Không biết giao dịch như thế nào?”

“Cổ, Uyển, Ngưng.” Gần từng chữ, nói rõ ràng dị thường.

Ngưng nhi? Sao nàng lại muốn dùng Ngưng nhi làm giao dịch?! Sao nàng có thể!

Nhìn Hỏa Diễm kích động đến mức muốn nhảy lên, trong lòng Cổ Nhược Phong cảm khái, chỉ sợ nam tử này quá yêu Cổ Uyển Ngưng rồi, nếu không, người bình thường nghe được câu này, đầu tiên phải nghĩ đến là giao dịch gì mà không phải giận dữ chứ? Huống chi, ở trong tình huống này, xét tình cảnh, nghe được giao dịch như thế, trước tiên nên suy tính coi có thể lợi dụng lần giao dịch này mà lấy được Cổ Uyển Ngưng không?

Như vậy nam tử này quả là hiếm thấy! Mặc dù tính tình liều chết, nhưng hết cách rồi, Cổ Nhược Phong nàng coi trọng người này! Cho nên, nàng định thương tình một chút, thu ít sinh lễ hơn.

“Người cũng biết, hiện giờ mẫu thân đã rời Cổ gia, trong người không có đồng nào, lại không có nơi để đi.”

Hỏa Diễm nghe thế, lửa giận thoáng bình ổn lại, hắn rất muốn xem Cổ Nhược Phong này làm khoản giao dịch như thế nào!

“Hiện giờ cuộc sống của ta cùng phu quân cũng túng quẫn, mang theo mẫu thân lại khiến cho nàng chịu khổ, còn không bằng thay nàng tìm một người trong sạch để gả, cũng để cho nàng hưởng hạnh phúc.” Khi Cổ Nhược Phong nói lời kia mặt không hồng, thở không gấp, còn rất có khuynh hướng “Ta toàn bộ là vì tốt ầu thân”! (kim ngân tài bảo trong nhẫn ngọc đang kêu khóc: chúng ta không phải là tiền bạc sao?)

“Hả?” Vốn Hỏa Diễm là người thông minh, trước bởi vì Cổ Nhược Phong muốn dùng Cổ Uyển Ngưng làm giao dịch, nhất thời vág đầu, hiện giờ tỉnh tâm lại, xem ra Cổ Nhược Phong cũng không phải hạng người háms lợi, nàng làm như thế, nhất định là có lý do của nàng! Bây giờ nàng nói như vậy, rốt cuộc mục đích cuối cùng là gì?

“Ta thấy tướng mạo Thành chủ đường đường, nhân phẩm cũng không sai, không bằng... ta bán mẫu thân cho người thì thế nào?”

Đáy mắt Hỏa Diễm toát ra ánh lửa, thông minh như hắn, sao có thể không nghe ra ý ở ngoài lời của Cổ Nhược Phong?! Khóe miệng tràn ra chút chua xót: “Ngưng nhi nàng... không có ta ở trong tim.” Hắn lại bức hôn như thế, chỉ sợ nàng sẽ càng thêm thương tâm thôi...

Cổ Nhược Phong nhú mày, không có hắn ở trong tim? Sao nàng nhìn ra không giống? Chẳng lẽ đây chính là người ngoài sáng suốt người trong cuộc mơ hồ?

“Ta không biết giữa ngươi và nương có hiểu lầm gì, nhưng mà ta thấy hình như không phải như vậy.”

Hiểu lầm? Hỏa Diễm ngây người, giữa hắn và Ngưng nhi... hiểu lầm? Chẳng lẽ ở giữa còn có chuyện gì mà mình không biết sao? Hay là... có người động tay động chân? Trong lòng Ngưng nhi có hắn hay sao? Người Ngưng nhi thích... là hắn, không phải Cổ Hạo Nhiên? Như vậy, hắn mở lời cưới nàng, nàng không phản đối chứ?!

Cổ Nhược Phong thấy Hỏa Diễm đã nghe được lời của nàng, tiện đà nói: “Yêu cầu của ta cũng không cao, không cần người tam môi lục sỉnh *, chỉ cần trong ngày đại hôn người có kiệu lớn tám người khiêng, mang theo tám tám sáu mươi tư món sỉnh lễ là được!” Lời này nói thật nhẹ nhàng! Tám tám sáu mươi tư món sỉnh lễ, nhà bình thường tối đa cũng chỉ có hai món sỉnh lễ, nhà giàu cũng không quá hai tám mươi sáu lễ! Nàng tính toán mua nửa thành nhỏ sao?!

(*) tam môi lục sính: còn gọi là “tam thư lục lễ” là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Vậy mà, quả thật mắt Hỏa diễm cũng không chớp gật đầu: “Ta sẽ sai người đi chuẩn bị!” So với Ngưng nhi mà nói sáu mươi tư món sính lễ có coi là gì! Huống chi, mặc dù Cổ Nhược Phong không đưa ra, hôm đại hôn hẳn sẽ làm như vậy! Chỉ có điều, vốn không biết đợi đến khi nào mới có được ngày này, không ngờ Cổ Nhược Phong cấp cho hẳn một cơ hội!

Nhìn Hỏa Diễm đi ra cửa, Phong Huyết Lân cứng chiều vuốt nhẹ lỗ mũi xinh xắn của Cổ Nhược Phong: “Phong nhi thật nghịch ngợm, sáu mươi tư món sính lễ, chỉ sợ muốn móc rỗng phủ thành chủ kia!”

Cổ Nhược Phong cực kỳ vô tội nháy mắt: “Phải biết rằng ta đây mang cái danh ‘bất hiếu’ trên lưng, phải cho chút bạc vụn an ủi chứ?”

Nụ cười của Phong Huyết Lân càng thêm rạng rỡ: “Vậy lúc nàng gả cho ta ngay cả một lượng bạc sính lễ cũng chưa thu.” Như thế xem ra hẳn vẫn có thể coi là may mắn, nếu như Phong nhi biết rõ cảnh giới hư hỏng này, chỉ sợ cho dù đủ tám tám sáu mươi tư món sính lễ cũng không lấy được nàng! Ngược lại hẳn muốn cảm tạ Mộ Dung Tô đã kịp thời hạ đạo thánh chỉ! Càng may mắn hơn trước đại hôn một ngày mình liếc nàng một cái trên đường chính. Hiện giờ hồi tưởng lại, khoảng cách trăm bước ngày đó, đập gió mà đi, cuộc đời này có mấy ai có thể gặp được nửa kia như vậy?!

Cổ Nhược Phong tức giận tròn mắt nhìn Phong Huyết Lân: “Người đó là cổ phiếu tiềm năng, ta gọi là đầu tư, về sau muốn hồi báo lợi tức hiểu chưa?!”

Mặc dù Phong Huyết Lân không hiểu dieenddanleequuyddonn nàng nói “Cổ phiếu tiềm năng”, “đầu tư” là cái gì, thế nhưng “Hồi báo” hẳn ngược lại nghe rõ, liên tưởng tất mọi chuyện, cũng đại khái hiểu được nàng nói cái gì. Nhích tới gần một chút, hỏi “Phong nhi muốn hồi báo cái gì?” Cho dù là cái gì, hẳn cũng có thể mang hết toàn lực thay nàng nhận lấy! Cho dù nàng muốn trời, hẳn cũng có thể vì nàng mà lật đổ!

“Bản thân nuôi dưỡng tốt, sống phóng túng, chàng tùy thời biến ra bạc cung cấp.” Cổ Nhược Phong buông tay ra, mặt lộ vẻ “Ta thật sự rất dễ nuôi”.

“Ha ha!” Phong Huyết Lân cười khê ra tiếng, nàng đúng là dễ nuôi, nếu đối với người bình thường, yêu cầu này sợ rằng không làm được, dù sao, “sống phóng túng” theo lời nàng cần đến bạc, chỉ sợ cả quốc khố cũng còn xa mới đủ! Chỉ là, với hẳn mà nói, đây vốn không phải là vấn đề! Cho nên, điều này có phải có ý nghĩa, nàng chỉ có thể ở cùng một chỗ với hẳn rồi hả?

“Là nuôi dưỡng tốt, vậy hiện nay chúng ta có phải nên trở về nhìn nương một chút rồi không?” Dù sao cứ mang nàng ra bán như vậy, cũng nên trở về “an ủi thân cận” thật tốt một chút, hẳn xem như thấy rõ, mỗi một người trong ba huynh muội Cổ gia này đều là đèn cạn dầu *, Cổ Uyển Ngưng là mẫu thân của bọn họ, sau này biết rõ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy!

(*) đèn cạn dầu: chỉ người dễ bắt nạt

“Sợ rằng trước khi đi còn phải xử lý xong một con chuột trên xà nhà.” Cổ Nhược Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, mắt nhìn lên xà nhà bí ẩn trong gian phòng.

“Không ngờ cuối cùng bị người phát hiện.” Từ trên cao nhẹ nhàng hiện ra một người dáng dấp không tầm thường, cả người tỏa ra khí chất phong lưu mà không hạ lưu, người này...

61. Chương 61: Khách Không Mời Mà Đến (1)

Chương 61.

“Không ngờ Huyết Vương và Huyết Vương phi mà cả Kinh thành xô xao loan truyền biến mất cả đêm lại ở đây!” Tròng mắt hẹp dài của nam tử mặc áo trắng lưu chuyển, nói không hết phong lưu, ít hơn một phần khí phách so với Mộ Dung Niệm Hàn, nhưng ngang ngạnh lại nhiều hơn một phần, tên hẳn chính là Ngọc Lưu Phong!

Cổ Nhược Phong neho mắt lại, không ngờ năng lực ẩn núp của người này lại tốt như vậy, ngay cả nội lực cũng không thua Hỏa Diễm, nếu không, lấy năng lực của Hỏa Diễm, nhất định có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn!

Không trách được quan phủ truy nã hắn bao nhiêu lâu, nhưng ngay cả một vạt áo của hắn cũng không đụng được, vừa rồi nhìn bản lĩnh tung người nhảy xuống từ trên xà nhà, chỉ sợ ngay cả hắn bay qua trước mặt lqđ đám quan binh kia, chưa chắc bọn họ đã nhận thấy, nhiều nhất chỉ cho là một làn gió thổi qua mà thôi!

Phong Huyết Lân nhìn ánh mắt của Ngọc Lưu Phong rất có hứng thú tìm tòi nghiên cứu Cổ Nhược Phong, thần sắc con mắt màu máu tối sầm, lại tiến lên một bước ôm Cổ Nhược Phong như muốn tuyên thệ, nữ nhân của hắn, người khác có thể mơ tưởng hay sao?!

Nhưng mà, suy nghĩ lúc này của Cổ Nhược Phong chính là, nhóm người mình rời khỏi kinh thành Mộ Dung mới trong thời gian ngắn ngủn nửa ngày, Ngọc Lưu Phong ở đây lại có thể biết được tin tức bên ngoài cách xa ngàn dặm, có thể thấy được năng lực của hắn không chỉ là “Hái hoa” mà thôi! Rốt cuộc diện mạo giấu dưới vẻ mặt phong lưu của hắn là gì, chỉ sợ không ai đoán được, nhưng, hắn nhất định tuyệt đối không đơn giản! Người như vậy, năng nên chọc ít thì tốt!

Nghĩ tới đây, nắm tay phải Phong Huyết Lân, mười ngón tay đan xen, xoay người rời đi, một câu cũng không lưu lại, giống như trong phòng không hề xuất hiện một người khác!

Hứng thú trong mắt Ngọc Lưu Phong càng sâu, tay trái ôm ngực, chắp cánh tay phải đặt lên đầu, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt cằm, tự nhủ: “Chẳng lẽ sức quyến rũ của bản công tử giảm xuống?”

Bên kia, Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân đi vào phòng bao, món ăn đã đưa lên đủ, đám người Cổ Uyển Ngưng đang ngồi trên bàn chờ bọn họ. Mà không thấy bóng dáng Hỏa Diễm.

Cổ Nhược Phong nhìn ánh mắt Cổ Uyển Ngưng, dường như đang chuyển động nhỏ bé đến mức không thể nhận ra, quan sát bốn phía, có mong đợi, lại có cô đơn, sợ rằng đang đợi Hỏa Diễm...

“Nương.” Cổ Nhược Phong hô một tiếng, lúc này tất cả mọi người đã bắt đầu dùng bữa rồi, nhưng tay cầm đũa của Cổ Uyển Ngưng lại đặt ở đó, không hề cử động, ánh mắt ngẩn ra, không biết đang suy nghĩ gì.

Một tiếng kêu này cũng lôi kéo sự chú ý của mọi người đến trên người Cổ Uyển Ngưng, nhìn dáng vẻ mặt hồn mất vía của nàng, mọi người ở đây đều biết là xảy ra chuyện gì, rất ăn ý dùng ánh mắt mập mờ nhìn dieendaanleequaydonn Cổ Uyển Ngưng chăm chăm. Chuyện cười. Không thừa dịp cơ hội lúc này “chế nhạo” Cổ Uyển Ngưng thật tốt một chút, chờ sau này người ta có chỗ dựa vững chắc rồi, kiêu ngạo, làm gì còn cơ hội tốt như vậy?!

Cổ Uyển Ngưng nhìn ánh mắt “ta hiểu” ý vị thâm sâu khó lường của bốn người, vừa thẹn vừa cáu, còn có chút nói không nên lời, nàng là trưởng bối, lại “Tư xuân” trước mặt nhi tử của mình, điều này khiến cho nàng về sau đối mặt với chúng như thế nào! Hơn nữa, trên đời này có kiểu nhi tử như thế này sao? Ánh mắt gì kia? Gào khóc, gào khóc, nàng muốn điên rồi!

Cổ Nhược Phong nhìn âm tình bất động trên mặt Cổ Uyển Ngưng, bởi vì vẻ mặt có dấu hiệu bạo phát, trên mặt nghiêm trang, hé miệng không nói, có quỷ mới biết trong lòng nàng gần như kìm nén đến nội thương! Không, là bốn người hợp thành một! Thì ra nhìn mẫu thân luống cuống như thế giống như xem chuyện cười! Sau này xem ra phải bí mật trao đổi thêm tình cảm, đưa ra sáng kiến gì đó!

Dùng xong cơm trưa, một đội nhân mã tiếp tục lên đường chạy tới thành Vô Hổ, Cổ Uyển Ngưng đã đoán được mục đích của chuyến đi này, đứng bên cạnh xe ngựa không chịu tiến lên một bước.

“Nương, sao vậy?” Vẻ mặt vô tội của Cổ Nhược Phong nhìn Cổ Uyển Ngưng, nhưng trong lòng lại nhớ tới Hỏa Diễm nhất định đã đi tra lại chuyện năm đó rồi, ai cũng nhìn ra tình cảm giữa mẫu thân và Hỏa Diễm, sợ rằng chuyện gả cho Cổ Hạo Nhiên năm đó cũng không đơn giản! Nếu Cổ Uyển Ngưng đã định Hỏa Diễm, Hỏa Diễm kia cũng có thể coi là nửa phụ thân của nàng, nàng giúp hắn một chút chắc không sai chứ? (Tứ Nguyệt: Người vô sỉ, muốn sáu mươi tư món sính lễ cứ việc nói thẳng, lại còn tìm một lý do đường hoàng cho chính mình như vậy! Nha đầu người có chút xấu hổ không?!)

“Đây là định đi đâu?” Cổ Uyển Ngưng lqđ chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong, trong nội tâm vừa đang mong chờ đáp án kia, lại càng sợ đối mặt, ở đó, có quá nhiều hồi ức, những hồi ức về Trần Phong không thể chạm

vào, bây giờ sau khi đụng phải Hỏa Diễm lại càng không thể vẫn hồi, nàng không biết sau khi nàng đến nơi đó, còn có thể miễn cưỡng khống chế tâm tình bình tĩnh không, suy nghĩ bây giờ, đã rối loạn.

“Thành Vô Hỏa.” Cổ Nhược Phong trả lời rất nghiêm túc, đám đông mãnh liệt, người đến người đi, Cổ Uyển Ngưng không nhìn thấy người khác nữa, cũng không nghe được âm thanh gì khác, những thứ này đều đã từ từ cách xa nàng mà đi, thế giới này chỉ còn lại một mình nàng... Đường như nàng thấy, ý xuân dạt dào tháng ba, mùa hoa đào bay tán loạn, nam nhân mặc áo trắng kia, ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong nháy mắt nơi đáy mắt lóe lên kinh ngạc, trong nháy mắt lại sững sờ, khóe miệng đã nhếch lên, đường như thời gian đã ngừng lại...

Hắn chậm rãi đi về phía nàng, đứng lại trước mặt nàng.

Chỉ có điều nàng chỉ đến eo hắn, ngửa cái đầu nhỏ nhỏ lên, nhìn dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhu hòa như được trải lên một tầng ánh mặt trời, lông mi thật dài, từng cái từng cái...

“Mẫu thân.” Cổ Nhược Phong cắt đứt hồi ức của Cổ Uyển Ngưng, nhìn ánh mắt nàng từ từ trấn tĩnh, “Người thật sự muốn bỏ qua sao?”

“Người thật sự muốn bỏ qua sao?”

“Người thật sự muốn bỏ qua sao?”

Một lần lại một lần đã kích lòng Cổ Uyển Ngưng, nàng hiểu, Cổ Nhược Phong nói điều gì, người nam tử đã chôn sâu nơi đáy lòng suốt ba mươi năm, nàng thật sự muốn bỏ qua sao? Hiện tại nàng đã không còn bất cứ quan hệ gì với Cổ Hạo Nhiên, nhưng mà, một khoảng trống hai mươi mấy năm kia, đã từng là quá khứ không chịu nổi, nên che đậy bù đắp như thế nào?

Hắn đã thành thân, một nữ nhân dịu dàng không thua nàng chút nào, hắn còn có hài tử, hiện giờ có lẽ đã lấy vợ sinh con...

Bọn họ... thật sự vẫn còn có thể sao?

Ánh mắt từ từ ảm đạm xuống, nàng không biết nên đối mặt như thế nào, khoảng cách xa cách như vậy.

Có lẽ, cứ như vậy, không quấy rầy, là kết cục tốt nhất của bọn họ...

Cổ Nhược Phong nhìn thần sắc không ngừng biến chuyển nơi đáy mắt của Cổ Uyển Ngưng, rốt cuộc mắt hết kiên nhẫn, phát tay trực tiếp điểm huyệt ngũ của Cổ Uyển Ngưng!

Coi như là nàng đã rõ, chờ Cổ Uyển Ngưng dừng cảm đưa hai chân ra bước tới trước, trinh nữ đã thành đàn bà rồi!

Nàng mặc kệ cho tới cùng đã xảy ra chuyện gì rồi, rốt cuộc giữa Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm có hiểu lầm như thế nào, tóm lại, hai người này, hoàn toàn độc thân không hề có bất kỳ tình cảm ràng buộc nào phía sau, ai cũng đừng nghĩ ngăn trở Cổ Uyển Ngưng gả cho Hỏa Diễm!

Về phần đã từng hiểu lầm kia, rốt cuộc là trùng hợp, hay là có người cố ý làm... Nàng nghĩ Hỏa Diễm nhất định sẽ xử lý thật tốt! Nếu không, Hỏa Diễm không có tư cách đứng bên cạnh Cổ Uyển Ngưng! Không thể bảo vệ nữ nhân mà mình yêu, chỉ có yêu thì không đủ!

Dĩ nhiên, với tính cách của nàng, sau khi Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm xử lý xong những người đó, không ngại tổn chút Die nd da nl e q uu ydo n thời gian thảo luận “ý nghĩa nhân sinh” với những người đó! Mặc dù đã chết, nàng cũng có thể đào ba thước đất! Chọc người nàng muốn bảo vệ, sẽ phải chuẩn bị trả giá thật lớn cho những việc làm trước đó!

Cổ Nhiễm Trần cùng Cổ Nhiễm Mặc nhìn đáy mắt âm u bất định của Cổ Nhược Phong, mơ hồ để lộ ra hung ác cực độ, trong lòng đoán chừng sợ rằng nàng lại muốn xử lý người... Tiếp theo nhớ đến nhóm người đi cùng Ôn Vận Lan, đã từng có lỗi với thân mẫu Phong Huyết Lân, bây giờ đã sớm bị hành hạ thành phế nhân rồi!

Toàn thân tỏa ra một trận rùng mình, Cổ Nhược Phong, quá độc ác! Chỉ có điều, bọn họ ủng hộ! Đối lại là bọn họ, nhất định sẽ không bỏ qua những người gây thương tổn cho thân nhân của bọn họ! Chỉ có điều, thủ đoạn trừng phạt của Phong nhi hơi tàn nhẫn chút!

Cổ Nhược Phong ôm lấy Cổ Uyển Ngưng lên xe ngựa, Phong Huyết Lân theo sát mà lên, ngay sau đó Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng lên xe, một đội nhân mã tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi thành Nhân, đi thêm lộ trình gần mười dặm, màn đêm từ từ phủ xuống.

Lý Vũ dẫn người tìm một chỗ đất lqđ bằng phẳng nghỉ ngơi, chung quanh là rừng cây, được gió thổi qua, ngược lại là một chỗ đất tốt để hạ trại.

Xuống ngựa hạ trại, động tác của mấy chục người nhanh chóng, đồng lửa bùng lên rất nhanh, người đi săn mỗi cũng đã trở về.

Không lâu lắm, mùi thơm nồng đậm truyền đến, tài nấu nướng này không hề kém ngự trù hoàng cung chút nào! Một nhóm người này, có thể nói là mỗi người đều mang tuyệt kỹ, trong đó có hai người có tài nấu nướng càng vượt trội!

62. Chương 62: Di Chuyển + Bị Lừa (1)

Cổ Uyển Ngưng nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ, xuyên qua màn cửa xe nhìn tình cảnh bên ngoài, vừa định ra ngoài xe ngựa liền bị Cổ Nhiễm Trần ngăn lại: “Nương người đợi ở trong xe ngựa đi, như vậy ta và Mặc mới có thể dễ dàng bảo hộ người hơn.” Giọng nói lạnh nhạt lại lộ ra chút quan tâm.

Cổ Uyển Ngưng cũng biết nằng ở lại trong xe ngựa mới là an toàn nhất, nhưng bên ngoài nhiều người tới như vậy, làm sao nằng có thể yên tâm được?

“Nương, võ công của những người đó thường thôi, chúng ta không có việc gì. Người ở lại trong xe ngựa đừng để chúng ta phân tâm là được.” Vẫn là Cổ Nhiễm Mặc hiểu Cổ Uyển Ngưng hơn, lúc này cho dù nói cái gì cũng đều không hiệu quả bằng những lời này.

Quả nhiên, Cổ Uyển Ngưng an tĩnh lại, nếu võ công của những người đó không cao, bọn Mặc nhi không có việc gì, mình lại không hề có võ công phòng thân, ra ngoài bị bọn họ bắt được, ngược lại thật sẽ gây phiền hà cho bọn Mặc nhi, gật đầu: “Được, các người cũng phải cẩn thận một chút.” Sau đó lại xuyên qua khe hở nhìn tình cảnh bên ngoài.

Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần cùng thở phào nhẹ nhõm, tình huống bây giờ quả thật không mấy lạc quan, tuy võ công của những người này không bằng mình, nhưng người đông thể mạnh, cho dù là bọn người đó thay nhau đánh đều có thể làm tiêu hao hết nội lực của mình! Đến lúc đó không phải là để mặc cho người xấu xé sao!

Chẳng qua, cho dù thế nào, chưa đến phút cuối cùng, không ai biết được kết quả sẽ như thế nào! Nếu hôm nay còn sống, vậy ngày khác nhất định phải tìm ra chủ nhân sau màn cửa những người này, không chặt hẳn làm trăm mảnh không được!

Tay trái Cổ Nhược Phong giữ chặt tay phải Phong Huyết Lân, mắt nằng nhìn về phía thủ lĩnh áo đen, tay phải đã vận đầy nội lực chỉ chờ phát động!

Chỉ trong nháy mắt, người ngựa hai phe đã bắt đầu giao thủ!

Do ở trên không còn có một đám quỷ hỗ trợ, thỉnh thoảng đánh lẻ xuống, nhóm người của Cổ Nhược Phong ngược lại không có ai bỏ mạng.

Nhưng, những tiểu quỷ đó, trừ Si Mị Vồng Lượng ra, công phụ còn lại đều không tốt lắm, đây đã là cực hạn của bọn hắn rồi.

Lúc này tứ quỷ Si Mị Vồng Lượng cũng bắt đầu gia nhập trận huyết chiến trên không, hơn hai trăm hắc y nhân dĩ nhiên đã giết đỏ cả mắt rồi! Những người này đều có võ nghệ cao hơn nhiều so với người mà Bách Hoa Sơn trang phái tới Huyết vương phủ ám sát, cho dù là Si Mị Vồng Lượng để ứng phó với nhiều người như vậy cũng đều phải cố hết sức.

Tất cả những người đến gần Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều bị nội lực cường đại của Cổ Nhược Phong đánh bay, nằng, không cho phép có bất kỳ nguy hiểm nào đến gần Phong Huyết Lân! Tình cảnh

hôm đó ở Huyết vương phủ vẫn rành rành trước mắt nàng! Máu tươi chảy ra từ khoe miệng Phong Huyết Lân nàng vĩnh viễn không quên! Nàng làm sao có thể để sự tình đó phát sinh lần nữa?

Nhìn gương mặt thị sát (thích giết chóc) của Cổ Nhược Phong, trong lòng Phong Huyết Lân có chút đau đớn, Phong nhi của hần không nên như vậy, nàng nên được bảo hộ dưới cánh chim của hần sống vô ưu vô lo!

Khẽ đến gần Cổ Nhược Phong, cười khê: “Phong nhi, có muốn thử di chuyển trong nháy mắt không?” Lần đó trên đường cái, nàng dẫn hần đạp gió mà đi, giẫm lên xương bả vai của người trên phố, bây giờ, hần dẫn nàng, di chuyển trong nháy mắt, giết hết những sát thủ áo đen này!

Cổ Nhược Phong hơi sững sờ, di chuyển trong nháy mắt? Nháy mắt? Cảm giác cũng khác với tốc độ nhanh đến mức tối đa, vậy dĩ nhiên là không thể dùng tốc độ để hình dung, khoảng cách nhanh không đo đếm được! Những thân vương dũng mãnh của Huyết tộc ở kiếp trước cũng không nhất định phải dùng kỹ năng này!

Phong Huyết Lân hài lòng nhếch miệng, không ngờ cũng có lúc Phong nhi của hần lại kinh ngạc đến như vậy!

Vì thế, những người áo đen đang vây quanh hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân trở mắt nhìn hai người sống đột nhiên biến mất, không có một chút dấu vết! Toàn bộ ngàn người, không dám chớp mắt, nhìn khắp bốn phía đều không thấy hai người đã biến mất kia!

Với công lực của bọn họ, tại đại lục Thiên Phượng đương nhiên cũng được coi là cao thủ, cho dù nội lực của hai người này cao hơn, cho dù khinh công tốt hơn, cũng không thể biến mất trước mặt bọn hần mà bọn hần lại hoàn toàn không phát hiện ra!

Liếc mắt nhìn nhau một cái, đều có thể thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương, rung mình một cái, sau lưng xuất hiện một chút lạnh giá, chuyện này quá quỷ dị rồi! Chẳng qua. Những người này đều đã chịu qua huấn luyện chuyên môn, cho dù nhìn thấy những chuyện như vậy, cũng sẽ không hô to ra ngoài!

Dường như cố ý cho bọn hần một chút thời gian để phản ứng, thấy trong mắt những người kia lộ ra vẻ sợ hãi, Phong Huyết Lân hài lòng nở nụ cười: “Thế nào, Phong nhi có vừa ý không?”

Lúc này hai người đang đứng yên ở giữa không trung cách mặt đất mười trượng, không hề có chỗ dựa! Nhưng mà, lấy công lực của hai người bọn hần, nét mặt của tất cả mọi người phía dưới đều nhìn thấy rõ ràng!

Cổ Nhược Phong vẫn nghĩ đến năng lực kỳ lạ này của Phong Huyết Lân như cũ! Trước kia nàng nhìn thấy người của Huyết tộc có thể dừng lại ở giữa không trung một thời gian dài, nhưng đó là bởi vì bọn họ bay thật cao, lại thêm khả năng có thể tự do khống chế giảm tốc độ, nhưng bọn hần cũng không thể đứng yên ở trong không trung lâu như Phong Huyết Lân!

Nghe thấy câu hỏi của Phong Huyết Lân, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy nụ cười sủng nịnh của hần, không tự giác liền cong môi lên cười: “Ừ, cực kỳ vừa ý.” Nàng đã thử qua di chuyển kinh người của hần, 1 giây? Không! Không phải một giây? Cũng không phải! Càng ngắn! Ngắn đến nỗi nàng còn tưởng rằng mình vẫn đứng ở dưới mặt đất như cũ.

Phong Huyết Lân nhìn Cổ Nhược Phong bởi vì rời khỏi trận chiến mà dần mất đi vẻ thị huyết, trong lòng cũng bớt đau lòng hơn. Nhìn phía bước nhóm hắc y nhân bắt đầu chuyển sang đánh về phía xe ngựa, đôi mắt đỏ chột léo lên chút tàn nhẫn, miệng cong lên tươi cười tà mị, đồng thời ngay lúc Cổ Nhược Phong còn chưa kịp phản ứng liền lần nữa biến mất trên không trung! Người trên xe ngựa là người Phong nhi muốn bảo hộ, cũng chính là người hần muốn bảo hộ! Vậy hần sẽ không cho phép người khác tùy ý gây thương tổn!

Yên tĩnh! Yên tĩnh đến kỳ lạ!

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đã không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa rồi!

Bọn thị vệ nha hoàn của Huyết vương phủ lại càng chết lặng người nhìn cảnh tượng trước mặt này!

Trên không trung, ánh mắt sùng bái của tất cả những tiểu quý đánh lén và Si Mị Vồng Lượng đều đều hướng về một chỗ!

Cổ Nhược Phong yên lặng, quay đầu trừng mắt nhìn ánh mắt bình thường luôn tỏ vẻ cứng chiều của Phong Huyết Lân giờ đây lại có chút mơ hồ hơi dữ tợn, khiến nàng thật rất muốn chửi thề! Ông trời ơi! \$@, &! , &!

Cái này thật sự không thể trách nàng! Ngày thường nàng rất có chừng mực! Nhưng bởi vì chuyện trước mặt này quá... quá... quá TM quỷ dị đi!

Một hô hấp mà thôi? Chỉ một lần hít thở thôi? Chỉ chút thời gian như vậy, những sát thủ áo đen hung hãn tàn ác vốn lúc này sống nhăn răng bây giờ toàn bộ lại chết hết rồi! Không chỗ nào không có thi thể người! Chừng trăm cái đầu lăn lông lốc trên mặt đất, có chút vui sướng...

“A...khụ khụ.” Cổ Nhược Phong bắt đầu dĩ ho hai tiếng kêu những người đang trong khiếp sợ kia tỉnh lại, chuyện này... Phải giải thích thế nào đây? Nói với bọn họ, là Phong Huyết Lân làm? Ai tin? Tốc độ nhanh như vậy, nếu không phải tự mình thể nghiệm, cho dù thấy cũng không tin được! Lại nói, tốc độ nhanh thế kia có thể nhìn thấy sao?...

Giải thích với bọn họ trên đời này có quỷ, là quỷ làm? Thuận tiện lôi Sĩ Mị Vồng Lượng ra để cho bọn họ biến thân thành quỷ? Vậy không phải sẽ hù chết nhóm người này sao?

Cuối cùng, lúc tất cả mọi người nhìn về phía nàng, trước ánh mắt khao khát “cầu giải thích”, của mọi người, Cổ Nhược Phong kìm nén không được nói ra một câu: “Mọi người chỉnh lý lại chuẩn bị lên đường.” Kỳ thật, nàng muốn nói: “Mọi người dọn dẹp rồi ngủ đi”... Nhưng mà, chỗ này không phải là nơi thích hợp...

Một đám người lập tức hóa đá... Được rồi, tuy trực giác của bọn họ cho rằng việc này dĩ nhiên không khỏi liên quan đến Cổ Nhược Phong, nhưng chuyện này không hợp với lẽ thường, đã vượt qua khỏi phạm vi hiểu biết của bọn họ, nhưng Cổ Nhược Phong lại không chịu nói một câu, vậy cũng chỉ có thể chôn sâu vào đáy lòng thôi, khi nào lên men xong thì đào ra ăn với cơm...

Xe ngựa chạy suốt đêm, những thi thể liền nằm lại ở nơi đó, mà hồn ma của bọn hắn vẫn ở trong thân thể như cũ, chờ đến khi sứ giả câu hồn đến mới cho thể được phóng thích ra ngoài! Đến lúc đó hồn phách của bọn họ không cần theo dõi mà liền tiến hành trả thù, nhưng Cổ Nhược Phong không hề sợ, những con quỷ này không có bất kỳ năng lực gì, chỉ có thể dọa người một chút thôi, một tên thủ hạ nhỏ nhoi của Cổ Nhược Phong cũng có thể diệt bọn hắn!

Lúc xe ngựa đến thành Vô Hỏa, cửa thành vừa vặn mở ra, trời tờ mờ sáng, tướng lĩnh thủ vệ cửa thành chỉ liếc mắt một cái liền mở to hai mắt nhìn, đó không phải xe ngựa mà thủ thành đã miêu tả sao? Còn đoàn người kia, cùng với lời nói của chủ thành không sai chút nào! Chợt quay đầu phân phó thủ hạ bên cạnh: “Người nhanh đi đến phủ Thành Chủ, nói người Thành Chủ chờ đã tới!”

Sau đó sửa sang lại quần áo, kiểm tra thấy mình hoàn toàn không có gì khác thường mới chạy tới, xe ngựa bởi vì vào cửa thành mà đi chậm lại, cung kính đi đến gần xe ngựa nói: “Thành Chủ đại nhân ời!”

Xe ngựa vẫn chưa dừng lại, chỉ nghe thấy một giọng nữ cực kỳ êm tai truyền ra: “Dẫn đường.”

Sau đó tướng sĩ kia liền dắt một con ngựa chạy tới phía trước, đi song song với thị vệ dẫn đầu.

Nhìn con ngựa to lớn dưới người thị vệ, diện ddannnnleeeeqyyddooon ánh mắt lộ ra vẻ thèm muốn, xúc động nói: “Huynh đệ, ngựa của ngươi từ đâu tới? Ngựa tốt nha!”

Thị vệ nhìn hắn một cái, nửa ngày mới đáp lại: “Chủ tử cho.” Ngựa này coi như là chủ tử cho bọn hắn đi? Nói thật, lần đầu tiên hắn nhìn thấy con ngựa này đã thích rồi! Thị vệ nhà người nói không sai, con ngựa chủ tử cho bọn hắn đích thực là ngựa thượng đẳng! Đừng nói ngày đi ngàn dặm, đi năm trăm dặm cũng không thành vấn đề!

Tướng lĩnh kia nghe xong, trong mắt càng thêm hâm mộ: “Chủ tử nhà ngươi thật là hào phóng! Con ngựa này tốn không ít tiền đâu!” Chắc mấy chục năm làm thị vệ, cũng không đủ bạc để mua con ngựa này đâu!

“Đó là!” Nghe tướng lĩnh nói vậy, ánh mắt thị vệ kia càng lộ ra vẻ kiêu ngạo, nhưng không cho người ta cảm thấy khoe khoang. Chủ tử hắn đối với hạ nhân vô cùng tốt, chỉ phí ăn mặc tốt hơn nhiều so với thị vệ người khác? Quan trọng nhất là chủ tử chưa từng coi thường bọn hắn, càng không coi bọn hắn là bia đỡ đạn!

Lúc này bên trong xe ngựa, Cổ Uyển Ngưng sau khi trải qua một trận kinh sợ đã ngủ thiếp đi, bốn người Cổ Nhược Phong có nội lực hộ thể, cũng không cảm thấy buồn ngủ, nghĩ đến tình cảnh lát nữa đến phủ

Thành Chủ, tinh thần cực kỳ hưng phấn, không biết lúc thấy chuyện này mẫu thân sẽ có vẻ mặt gì?

Phủ thành chủ, hôm qua Hỏa Diễm ở trong thành nghĩ đến cảnh tượng Cổ Uyển Ngưng gả cho Cổ Hạo Nhiên, càng nghĩ càng cảm thấy nghi ngờ, liền dùng bồ câu đưa tin cho người điều tra kỹ chuyện năm đó, sau đó lại ra roi thúc ngựa nhanh chóng chạy về phủ Thành Chủ, bắt đầu chuẩn bị chuyện đại hôn!

Mới ngủ hai canh giờ, hạ nhân liền tới gõ cửa nói chiếc xe ngựa hôm qua hắc kê người chú ý đã vào thành, hiện giờ đang đi tới phủ Thành Chủ!

Hỏa Diễm chợt nhảy lên một cái, ý thức vốn có chút mơ hồ liền trở nên thanh tỉnh sau lời nói của hạ nhân!

63. Chương 63: Tiêu Diệt Bách Hoa Sơn Trang (1)

Cái bàn tứ phương đặt gần cửa sổ trên lầu hai của quán trà, mỗi người ngồi một phương, lúc này trên đường cái người đến người đi, rất là náo nhiệt.

Cái bàn tứ phương đặt gần cửa sổ trên lầu hai của quán trà, một bầu Quân Sơn Ngân thượng hạng đặt ở giữa, còn có vài đĩa điểm tâm tinh xảo, tản ra mùi thơm mê người.

(tứ phương: Đông Tây Nam Bắc)

Về mặt Cổ Nhiễm Mặc rồi rảo nhìn Cổ Nhược Phong, do dự hồi lâu cuối cùng mở miệng hỏi: “Phong nhi, chúng ta đối với nương như vậy, nếu như sau này nàng biết” Nhất định nàng sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!

Khóe miệng Cổ Nhiễm Trần co giật, chẳng lẽ hắc kê không biết nhất định nương sẽ biết sao? Chẳng qua là vấn đề thời gian!

Cổ Nhược Phong chân thật nhìn Cổ Nhiễm Mặc, nhú mày: “Không phải Hỏa Diễm là phụ thân của chúng ta sao?” Ý ở ngoài lời, chúng ta chính là giúp đỡ Hỏa Diễm, đến lúc đó hắc kê có thể thấy chết mà không cứu sao?

Cổ Nhiễm Mặc suy nghĩ một chút, điều này cũng đúng, nói thế nào chúng ta đều đứng về phe Hỏa Diễm, để cho hắc kê được ôm ấp kiểu thế!

Nhưng mà, Cổ Nhược Phong hết chỗ chê là: nàng đã yêu cầu Hỏa Diễm nâng tám tám sáu tư sính lễ làm điều kiện giúp hắc kê.....Hơn nữa, giám hộ chứng từ của Hỏa Diễm như vậy, tuyệt đối chính là một người không có nhân tính!

Mắt thấy mặt trời chệch ở bên trong, đoán chừng Cổ Uyển Ngưng đã tỉnh rồi, nghĩ tới bộ dáng dịu dàng như nước thẹn quá thành giận của mẫu thân, Cổ Nhược Phong liền không nhịn được muốn bật cười. Như vậy không phải rất tốt sao? Cổ Uyển Ngưng vốn nên là người như vậy, hướng chi, không có ma sát thì tia lửa ở đâu ra?

Vừa muốn đứng dậy trở về, Si liền xuất hiện: “Chủ tử.” Về mặt nghiêm túc, hình như trên trán còn có thể thấy được một chút mồ hôi ướt. Lại nói, quý có mồ hôi sao?

“Như thế nào?” Trong lòng Cổ Nhược Phong đã đoán được có tin tức của người ở phía sau giật dây việc ám sát tối qua rồi.

“Là Bách Hoa Sơn Trang!” Si hiểu được bản thân mình đã là quỷ, nhưng vẫn có thể cảm thấy lạnh buốt! Không dám ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Nhược Phong, hơi thở kia của chủ tử thực sự quá khát máu!

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng cảm thấy một trận hít thở không thông! Cổ Nhược Phong chỉ hít tròng mắt lại mà thôi, nhưng lại làm cho cả người bọn họ có một loại cảm giác không thể nhúc nhích!

Phong Huyết Lân đứng lên, từ phía sau vòng chắt thân thể Cổ Nhược Phong, lòng hắc kê! Sao hắc kê có thể không biết bộ dáng Cổ Nhược Phong như vậy chỉ vì nghĩ đến những người thương tổn tới mình, còn mưu toan muốn thương tổn Cổ Uyển Ngưng!

“Rất tốt.” Âm thanh Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng truyền đến, ở nơi này dưới ánh mặt trời, lại có một loại rợn cả tóc gáy!

Bách Hoa Sơn Trang! Nàng ta thật sự cho rằng người của nàng dễ khi dễ như vậy sao?! Lúc trước phái người đến Huyết Vương phủ ám sát mình, kết quả Phong Huyết Lân bị thương nặng! Hôm nay, lại muốn ức hiếp mẫu thân! Lúc trước nàng đã nói tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Bách Hoa Sơn Trang! Chỉ là, lần này trên đường đi Thiên Thánh sơn vừa lúc có thể đi qua Bách Hoa Sơn Trang, Phong Huyết Lân bị thương, cho tới bây giờ đều là nàng tự mình bắt tay xử lý. Chỉ có nửa tháng, để cho nàng chơi đùa loại yêu thiêu thân này! Bách Hoa Sơn Trang? Rất đáng gờm sao? Hôm nay nàng sẽ để cho nó biến thành Tàn Hoa Sơn trang!

“Người nào chỉ điểm?” Nàng không tin chỉ bằng Hoa Huyền Trúc khoa chân múa tay, ngực lớn nhưng không có đầu óc, có thể sai khiến hơn hai trăm người cao thủ!

“Trang chủ Bách Hoa Sơn Trang, Hoa Linh.” Lúc Si nói ra cái tên này, thầm than trong lòng, không ngờ Trang chủ Bách Hoa Sơn Trang được người đời đồn đãi dịu dàng thiện lương cũng có một mặt u ám như vậy!

“Nguyên nhân?” Cổ Nhược Phong nhíu mày, nàng vẫn cực kỳ muốn biết, vì sao Hoa Linh này phải phái ra nhiều người như vậy tới ức hiếp một người tay trái gà không chặt! Hay là, nàng ta đã sớm biết Cổ Uyển Ngưng ở bên cạnh mình, muốn nhất cử tiêu diệt đoàn người của mình?!

“Thuộc hạ không biết.” Si có chút xấu hổ, thậm chí ngay cả chút tin tức này hắn cũng dò xét không tới! Nhớ tới thời điểm kia mỗi người đều vô cùng cẩn thận, không tiết lộ một câu nói quan trọng nào!

“Người đi xuống đi.” Cổ Nhược Phong khoát tay áo, Si làm việc vốn là vô cùng toàn diện, hắn đã nói không biết, đây nhất định là Hoa Linh này làm việc một giọt nước không lọt! Nữ tử có tâm cơ như vậy, hiển nhiên cái gì?!

Nhìn thoáng qua ánh mặt trời ảo mộng dưới vòng ngón tay trắng nõn, bọn họ, thật lâu không có nhuộm máu rồi. Nàng tuyệt không để cho bọn họ vẽ loạn lên nhan sắc tươi đẹp!

“Phong nhi.” Phong Huyết Lân đưa tay cầm tay Cổ Nhược Phong, tựa đầu đặt trên vai của nàng, “Hiện tại có muốn đi qua hay không?” Bây giờ Bách Hoa Sơn Trang đã ở gần thành Vô Hỏa, nếu không, những hắc y nhân đó cũng không tìm đến rừng cây kia nhanh như vậy!

“Tốt!” Cổ Nhược Phong gật đầu, quả nhiên hắn hiểu nàng nhất!

Liên chuyển sang Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc: “Đại ca nhị ca, buổi tối chúng ta liền trở lại.”

“Bách Hoa Sơn Trang cách chỗ này cũng rộng rãi nửa ngày lộ trình!” Cổ Nhiễm Mặc kinh ngạc trợn to hai mắt, lúc này bọn họ tính toán đi làm cái gì?

“Yên tâm, ta chỉ đi xem một chút.” Cổ Nhược Phong ột ánh mắt yên tâm

Cổ Nhiễm Mặc nghĩ đến tứ quý Si Mị Vong Lương, công phu có thể so với ma quỷ, còn có Phong Huyết Lân nội lực bí hiểm, vì vậy liền yên lòng, trấn thế như vậy, cho dù tung hoành Bách Hoa Sơn Trang cũng không có vấn đề!

Mang theo Cổ Nhược Phong, đi xuống mặt đất, rút trượng dựng lên, không có đập phong đi, trong chớp mắt biến mất ở trước mặt Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc, hai người cả kinh trợn to hai mắt, tốc độ này! Phong Huyết Lân quả nhiên là thâm tàng bất lộ!

Bách Hoa Sơn Trang, Hoa Linh đang quảng ném thứ gì đó trên bàn sách, giấy ám văn thượng hạng bay bổng rơi xuống đất, nước mực mài xong vẩy trên mặt đất, tùy ý tạo thành một bức tranh vẩy mực! Mà lúc này bên trong phòng, mảnh sứ vỡ đầy đất, bộ sách rải rác, đã không còn có thứ gì có thể cho nàng quảng ném! Nhưng mà, dù vậy, cũng không thể tản đi lửa giận trong lòng của nàng!

230 cao thủ! Không người nào không phải là tinh anh của Bách Hoa Sơn Trang! Lại trong một đêm mất mạng trong tay hắn! Chuyện này đối với nàng mà nói thật sự là một đả kích không thể trầm trọng hơn nữa!

Lúc sáng sớm nhận được hồi báo, nàng đã quá tức giận, hôm nay, thám tử trong thành Vô Hỏa lại dùng bồ câu đưa tin nói tiện nhân kia lại tiến vào Thành Chủ Phủ! Đó là địa phương mà một khí phụ như nàng có thể đi vào sao?!

Nghĩ đến nam tử bà đạo lạnh nhạt kia, Hoa Linh liền bực mình một trận! Tại sao! Tại sao! Rõ ràng mình đã cùng hắn thân mật như vậy, thậm chí mang thai cốt nhục của hắn, không để ý ánh mắt thế tục hạ sinh! Thế nhưng hắn lại chưa bao giờ cho nàng một cái nhìn vừa mắt!

Rốt cuộc con tiện nhân kia có cái gì tốt? ! Hơn nữa bây giờ đã là tàn hoa bại liễu! Tại sao hắn còn có thể muốn cưới nàng ta làm vợ!

Dùng vật phẩm tốt nhất đám cưới! Muốn đám cưới hoa lệ nhất! Những thứ này, những thứ này vốn phải thuộc về Hoa Linh nàng đây! Con tiện nhân kia có tư cách gì!

Hoa Linh đã lâm vào trong điên cuồng, nhưng mấy chục năm qua đã thành thói quen không cho phép nàng la to! Bởi vì như vậy quá dễ dàng bại lộ bí mật của nàng! Nàng, không thua nổi!

64. Chương 64: Chương 64. Mười Dặm Hồng Trang (1-2)

Sau khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân trở lại phủ thành chủ đã nói chuyện thật lâu với Hỏa Diễm, lúc từ trong thư phòng đi ra đụng phải Cổ Uyển Ngưng tới tìm mình.

Cổ Uyển Ngưng thấy Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân đi qua, trong mắt có vẻ trách cứ, còn có chút lo lắng mơ hồ: “Phong nhi, Lân nhi, các con đi đâu? Sao trễ như vậy mới về?”

Thì ra một chuyến đi tới Bách Hoa sơn trang cộng thêm trò chuyện cùng đám người mặc đồ đen, dĩ nhiên đã khuya, sau khi trở về vừa đúng lúc gặp được Hỏa Diễm lại cùng hắn nói chuyện một lát, nhìn sắc trời bây giờ, không ngờ trăng đã lên rồi! Khó trách Cổ Uyển Ngưng sẽ lo lắng!

Chuyện ám sát đêm qua khiến cho đến bây giờ trong lòng Cổ Uyển Ngưng vẫn còn sợ hãi, mặc dù biết được hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân có đám thủ hạ rất lợi hại, nhưng trễ vậy mà chưa trở về, nàng vẫn lo lắng.

“Nương... con...” Đột nhiên Cổ Nhược Phong cảm thấy mình không tìm được lý do gì để giải thích... Nàng không đến nói với mình ở bên ngoài ngắm phong cảnh nên về trễ chứ? Hay là nói đi ra ngoài du ngoạn hơi xa? Hoặc là nói trực tiếp bị lạc đường? Nàng đâu phải là đứa trẻ lên ba tuổi! Chuyện hoang đường như vậy Cổ Uyển Ngưng liếc mắt là nhận ra có được không!

Về mặt Cổ Nhược Phong như vậy rơi vào trong mắt Cổ Uyển Ngưng, liền là...

Ôi, đứa nhỏ này chắc sợ mình trách con bé lừa mình, cho nên núp ở bên ngoài không dám trở về...

Cổ Nhược Phong nhìn về mặt Cổ Uyển Ngưng là biết nàng đang suy nghĩ gì, năm đó nàng học qua tâm lý học, mặc dù chưa đạt tới đỉnh cao, nhưng cũng coi như có thành tựu nhỏ... Điểm chắc chắn vẫn có...

Cổ Nhược Phong nàng có phải “tránh” đến mức đó không?

Không nói gì... Nhìn trời... Bóng đêm tối nay thật đẹp... Hết sức bỏ qua nét mặt của Cổ Uyển Ngưng...

“Khụ khụ...” Hỏa Diễm là người thông minh, mặc dù chưa học qua cái gọi là tâm lý học, nhưng đối với Cổ Uyển Ngưng dieendaanleequydonn hoàn toàn hiểu rõ như lòng bàn tay, huống chi là nét mặt này của nàng? Vốn ở trong thư phòng suy nghĩ về bữa tiệc mà Cổ Nhược Phong nói tới lại nhìn thấy sắc mặt kích động của Cổ Uyển Ngưng, trái tim gần như đã bắt đầu có chuyển biến...

Hết sức kìm nén kích động muốn bật cười, sắc mặt chỉnh tề: “Thời gian không còn sớm, mọi người về nghỉ ngơi sớm đi.”

Cổ Nhược Phong cho Hỏa Diễm một ánh mắt ý tứ sâu xa, cuối cùng vì một câu nói của Hỏa Diễm là liếc nhìn về mặt Cổ Uyển Ngưng, thầm nghĩ trong lòng, tương lai đại ca nhị ca còn thành gia lập nghiệp, nếu không chắc sẽ bị về mặt của mẫu thân làm cho chán ngán...

Phong Huyết Lân nhìn Cổ Nhược Phong làm chuyện mờ ám, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, Phong nhi của hắn thật nghịch ngợm, ngay cả mẫu thân của mình cũng dám rửa thắm *.

(*) Nguyên gốc: Phúc phi (): giữ ở trong lòng, không nói ra miệng | rửa thắm

Khóe mắt Cổ Nhược Phong liếc thấy ánh mắt chế nhạo của Phong Huyết Lâm, tức giận trừng mắt hắt hủi một cái: “Chàng còn không giống vậy!” Hắt hủi nói hắt hủi không nghĩ như vậy?

Hỏa Diễm nhìn sự tương tác giữa hai người, lại nhìn Cổ Uyển Ngưng một chút, khi nào thì hắt hủi và Ngưng nhi có thể như vậy? Chỉ có điều... ngày này không còn xa...

Gần đây Cổ Uyển Ngưng rất phiền não.

Bởi vì...

Mỗi sáng Hỏa Diễm sẽ xuất hiện trước lqđ cửa phòng ngủ của nàng! Trước khi nàng rời giường... Vả lại, cho dù nàng dậy sớm hơn, thì hắt hủi vẫn sớm hơn nàng một bước!

Hỏa Diễm luôn bụng đồ ăn sáng đến tìm nàng cùng nhau dùng bữa! Khi nàng vừa mới rửa mặt xong, sửa lại dung nhan... Mà cho dù nàng chậm cỡ nào, hắt hủi vẫn có thể kiên nhẫn chờ!

Mỗi ngày Hỏa Diễm đều mời nàng ra ngoài du ngoạn! Khi nàng nuốt xuống miếng đồ ăn sáng cuối cùng, lau xong khóe miệng... Cho dù nàng cự tuyệt như thế nào, hôm sau hắt hủi lại nhắc lại!

Sau mỗi lần nàng cự tuyệt lời mời của hắt hủi Hỏa Diễm lại để lại cho nàng vài tờ giấy, phía trên là vài chuyện xưa mà nàng chưa bao giờ thấy qua... Vả lại, mỗi khi tới chỗ đặc sắc lại không có đoạn sau!

Đến ngày thứ năm sau khi Cổ Uyển Ngưng thấy tờ giấy chính là đang lúc hưng phấn kích động muốn lấy cho bằng được, sau đó câu chuyện bị mắc kẹt ở đoạn bí thống thì rõ ràng như bị hắt một chậu nước lạnh, cuối cùng nổi giận!

Có để cho người ta sống nữa không! Nghĩ đến hôm nay nàng có thể tưởng tượng tới tình tiết phát triển tiếp theo trong câu chuyện nhưng phải chờ đến tờ giấy ngày mai, loại tâm tình rối rắm giống như bị trúng đầu bị đun nước bị lửa nấu.nàng không nhịn được liền thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà Hỏa Diễm một lần! (Tứ Nguyệt: Ngưng tỷ, về sau tổ tông mười tám đời nhà Hỏa Diễm cũng sẽ là của nàng, nàng đây đang hỏi tổ tông về sau của chính mình! (>

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

65. Chương 65

Cổ Uyển Ngưng theo tầm mắt của Cổ Hạo Nhiên nhìn về phía vợ chồng Cổ Kỳ ngồi đối diện với hắt hủi. Ánh mắt của nàng xoẹt đến mái tóc hoa râm trên đầu cha mẹ già.

Kể từ khi Phong nhi diên, bọn họ chưa từng đi thăm nàng, thoáng một cái đã mười mấy năm, 3000 chữ gửi đi cũng đã thành sương.

Nàng từng hỏi hắt hủi, từng ăn năn, nếu như năm đó nàng không rời khỏi thành Vô Hỏa, có phải mọi chuyện sẽ không như bây giờ hay không? Vẫn còn nhớ rõ đêm hôm trước mẫu thân ở bên cạnh dạy bảo mình: “Ngưng nhi, đi bên kia, con phải ngoan ngoãn nghe lời, nhất định phải làm cho thiếu gia vui lòng có biết không? Tuyệt đối không thể làm trái ý của hắt hủi, chọc giận hắt hủi, nếu không, Cổ gia chúng ta ở thành Vô hỏa chỉ sợ cũng không xong.”

“Mẫu thân cũng luyện tiếc con, nhưng mà, không có cách nào khác.”

“Nhất định phải leo lên vị trí chủ mẫu có biết không?”

“ ”

“ ”

“Phu nhân, hiện tại lão gia mời người đi qua.” Tiểu nha đầu đi vào bấm báo, trên mặt còn có đỏ ửng nhàn nhạt.

Vu Tinh vừa nghe, liền đứng lên, nhìn Cổ Uyển Ngưng một cái: “Nhớ, nhất định phải lên làm chủ mẫu!” Sau đó vội vã rời đi.

Khi đó, Cổ Uyển Ngưng mười tuổi, nhưng ở trong đại viện dơ bẩn kia, đã sớm hiểu cái gì gọi là “Số mạng”, càng hiểu rõ cái gì là lục đục đầu đầu, đấu tranh gay gắt.

Đối với cách làm của Cổ Kỳ đêm đó, nàng đã rõ ràng, hẳn đang ám chỉ mình, nếu như ngoan ngoãn nghe lời, mẹ ruột của nàng mới có thể ở Cổ gia này, lấy được sủng ái của hắn, đạt được tất cả địa vị, mới có thể không bị những người trong phòng khác đạp xuống!

Nhìn thấy vẻ mặt Vu Tinh có chút tái nhợt, Cổ Uyển Ngưng vẫn có chút đau lòng, dù sao, người mẫu thân này của nàng, chỉ có một nữ nhi là nàng, khi còn bé, đã đối đãi với mình cực kỳ tốt

Chỉ là.

Có một số việc, nàng không muốn thỏa hiệp nữa! Nếu như mẫu thân nguyện ý, nàng có thể phụng dưỡng bà cả đời, cảm ы ngọc thực vung tiền tung bạc, còn hơn cả cuộc sống giàu có

Nắm tay của Hỏa Diễm thật chặt, đảo mắt nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên: “Cổ gia chủ tìm phu nhân, sao lại chạy tới Phủ Thành Chủ hỏi ta? Ta mới vừa đại hôn, làm sao biết chuyện của Cổ gia?” Cổ Uyển Ngưng cong khóe miệng cố ý nhấn mạnh hai chữ “Phu nhân” và “Đại hôn”. Âm thanh vang vọng trong phòng, so sánh với lời thề son sắt của Cổ Hạo Nhiên trước đây, càng có vẻ châm chọc!

Sắc mặt Cổ Hạo Nhiên biến hóa, không thể khống chế được lửa giận, tốt, tốt! Cổ Uyển Ngưng, người không sợ ta sẽ ra tay với Cổ Kỳ sao?

Hỏa Diễm nhìn hai người đấu tranh gay gắt, đáy lòng đau đớn dùm Cổ Uyển Ngưng, nàng lại gả ột người ích kỷ như vậy hơn hai mươi năm! Hắn nên sớm dẫn nàng trở lại!

Mang theo Cổ Uyển Ngưng bước vào phòng khách, đi tới ngồi xuống vị trí chủ tọa, ngày đại hôn thứ hai, hai người đã sớm thành thói quen, vị trí chủ tọa đã bị Cổ Nhược Phong thay đổi hình thức, hai người cũng có thể ngồi, nếu như quan sát cẩn thận, không khó phát hiện vị trí kia là phiên bản của Huyết Vương phủ!

Hỏa Diễm không khỏi may mắn đưa tay ôm lấy Cổ Uyển Ngưng, đại tứ ân ái! Cổ Hạo Nhiên, người đã không nắm cho thật chặt, hôm nay hối hận, nhưng mà không phải người nói trở về liền trở về?! Ngưng nhi cũng không phải là vật phẩm! Nàng là người hắn yêu nhất, há có thể để người tùy ý khi dễ!

Liếc thấy Cổ Kỳ và Vu Tinh ở bên kia đứng ngồi không yên, mới vừa rồi Ngưng nhi nhìn thấy bọn họ nhưng không chào hỏi, đó chính là không thừa nhận, Ngưng nhi đã không thừa nhận, Hỏa Diễm hẳn cần gì phải đi lấy lòng?

Hắn thấy trong mắt hai người kia âm thầm mưu tính liền thấy không thoải mái!

“Nếu Cổ gia chủ đã đến nơi này, không bằng lại một lần nữa uống ly rượu mừng rồi hãy trở về?” Hỏa Diễm thân nhiên nói, nếu bọn họ đã tuyên bố là tới bới móc, hẳn cũng không cần thiết đưa ra sắc mặt hòa nhã

Cổ Hạo Nhiên thấy rõ tình hình hiện tại, lúc trước hắn cho Cổ Uyển Ngưng một tờ thư hòa ly, sợ là trong lòng nàng ghi hận, cái này hẳn có thể hiểu được, cho nên, cho nên hắn mới mang theo Cổ Kỳ và Vu Tinh cùng đi! Nhưng mà, không ngờ ngay cả mặt mũi của hai người này nàng cũng không thêm để ý đến!

Bây giờ hắn biết là không lôi kéo Cổ Uyển Ngưng được rồi, nhưng nếu như để hắn trở về như vậy, nghĩ cùng đừng nghĩ! Cho Cổ Kỳ một ánh mắt, Cổ Hạo Nhiên liền ngồi xuống xem cuộc vui

Cổ Kỳ nhận được ánh mắt của Cổ Hạo Nhiên, đây là đi cũng không phải, không đi cũng không phải! Chọc giận Cổ Hạo Nhiên, ai cũng đừng nghĩ có trái cây tốt ăn! Nhìn lại thái độ kia của Cổ Uyển Ngưng, chỉ sợ cũng không cho hắn mặt mũi rồi!

Dốc lòng tiến lên phía trước, chính là tự xé da làm mình bẽ mặt, không đi cũng không được, quay đầu lại nhìn Vu Tinh, nữ nhân này, lúc này chính là nên dùng làm bia đỡ đạn! Huống chi, mới vừa rồi mặc dù Cổ Uyển Ngưng không để ý hắn, nhưng ánh mắt nhìn Vu Tinh vẫn còn quyến luyến!

Vu Tinh sống năm mươi mấy năm, sao có thể không biết trong lòng Cổ Kỳ và Cổ Hạo Nhiên tính chuyện gì, trong lòng hung ác, nhớ lại mình không có làm chuyện gì có lỗi với Uyển Ngưng, hơn nữa, dù thế nào mình cũng là mẫu thân nuôi dưỡng nàng hơn mười năm! Đối đãi nàng không tệ, nàng sẽ không trái ý của mình.

Ổn định tâm thần một chút, nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng: “Ngưng nhi, theo chúng ta trở về.” Khi còn bé Uyển Ngưng rất là nghe lời, mặc dù lúc ấy cảm mến Hỏa Diễm, nhưng mình bảo nàng đi Cổ gia ở kinh thành, nàng còn không ngoan ngoãn đi? Lần này, cũng không ngoại lệ!

Cổ Uyển Ngưng nhìn bộ dạng vênh mặt hất hàm sai khiến của Vu Tinh, trông mắt dần dần toát ra vẻ thất vọng.

Bà vẫn cao cao tại thượng như vậy! Có bao giờ bà từng chân thành lo lắng cho hạnh phúc nữ nhi duy nhất của mình? Dù là một chút?

Tâm, cuối cùng dần dần lạnh, thôi thôi, Phong nhi nói không sai, có một số người, nếu không có tâm, dù người có móc tim móc phổi cho bà thì cũng uống công.

Hỏa Diễm ôm chặt Cổ Uyển Ngưng, trong con người rũ xuống chột lóe lên hung dữ, nếu người kia không phải là mẫu thân của Ngưng nhi, hẳn cũng không cần nhẫn nhịn! Những thứ này, hẳn sẽ tôn trọng Ngưng nhi! Hẳn tin tưởng Ngưng nhi sẽ không để cho hắn thất vọng!

Nhưng mà cũng chỉ là thời gian một hơi thở, Cổ Uyển Ngưng điều chỉnh tốt tâm tính của mình, trong lòng không khỏi thở dài: quả nhiên là nán lại ở Cổ gia bản thủ quá lâu, ngay cả tâm thái cũng có thể khôi phục nhanh như vậy.

“Trở về? Về đâu?” Ánh mắt nghi hoặc, giống như mình thật sự không biết. Diễn trò, ai không biết? Phong nhi nói rồi, người nào muốn cắt đứt hạnh phúc của nàng, nàng liền cắt đứt mạng của người đó! Hôm nay nàng cũng chỉ là “Nho nhỏ” phớt lờ mặt mũi của mấy người, chưa tính là trừng phạt quá nặng chứ?

“Dĩ nhiên là trở về Cổ gia! Người là một người đàn bà, ở Phủ Thành Chủ này lâu như vậy, truyền đi sẽ giống cái gì hả?” Vu Tinh dường như đã quên....Bây giờ Cổ Uyển Ngưng nàng đã là thành chủ phu nhân

“Ta dĩ nhiên là một người đàn bà, gả cho Thành chủ, không ở lại Phủ Thành Chủ này thì nên ở đâu?” Cổ Uyển Ngưng cười chum chim nhìn về phía Vu Tinh, nàng hao phí hơn hai mươi năm thanh xuân, vì Cổ gia này, đã quá đủ rồi!

“Người! Nữ nhi bất hiếu này! Rõ ràng là phu nhân Cổ gia, sao lại gả cho Thành chủ?” Vu Tinh tức giận, sao bà có thể sinh ra nữ nhi không biết xấu hổ như vậy! Sáng sớm hôm nay, Cổ Hạo Nhiên đã tự mình tới nói, hẳn không có đuổi Cổ Uyển Ngưng rời khỏi Cổ gia, mà tờ thư hòa ly kia cũng chỉ là người gian tính kẻ thôi! Vậy coi như, Cổ Uyển Ngưng vẫn còn là phu nhân Cổ gia!

Cổ Uyển Ngưng không chút hoang mang lấy tờ thư hòa ly từ trong ống tay áo ra, bày ra trước mắt mọi người: “Cổ gia chủ, ngài thấy rõ ràng rồi chứ? Giấy trắng mực đen, đừng nói Cổ Uyển Ngưng ta làm chuyện có lỗi với ngài, chúng ta. Không có bất cứ quan hệ gì.”

Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn tờ thư hòa ly, chữ ký kia, rõ ràng chính là chữ viết của hắn! Hắn.

“Đó là Thượng Quan Mạn Nhu sắp đặt! Sao nàng có thể không để ý đến hai mươi năm tình cảm của chúng ta, lại gả cho hắn? !” Rốt cuộc Cổ Hạo Nhiên kích động, tờ thư hòa ly là sỉ nhục lớn thứ hai trong đời của hắn! Lại bị một nữ nhân tính kẻ!

“Hả? Thượng Quan Mạn Nhu sắp đặt?” Trong mắt Cổ Uyển Ngưng có vẻ mê mang, hình như đang suy nghĩ chuyện đêm đó, cẩn thận xét lại tình cảnh phát sinh đêm đó, về phần sự thật như thế nào, chỉ sợ là quỷ cũng không biết.

Chột nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, trong mắt Cổ Uyển Ngưng hiện ra nghiêm túc, giống như muốn ình và Cổ Hạo Nhiên một cơ hội: “Bây giờ Thượng Quan Mạn Nhu như thế nào?” Nếu hắn biết chuyện này là Thượng Quan Mạn Nhu động tay động chân, vậy. Hắn đối đãi Thượng Quan Mạn Nhu ra sao?

Toàn thân Cổ Hạo Nhiên chấn động: “Nàng ta. Nàng ta vẫn còn ở Cổ gia. Nàng cũng biết nàng ta là nhi nữ của Lễ Bộ Thượng Thư, ta tùy ý xử trí cũng không tốt, huống chi nàng ta cũng sống cùng chúng ta hơn hai mươi năm, tình cảm này.”

“Ha ha.” Cổ Uyển Ngưng bật cười, đây chính là Cổ Hạo Nhiên! Vô tình vô nghĩa, mặc dù có, cũng chỉ là thương hại dư thừa!

Tay phải dưới ống tay áo của Hỏa Diễm nắm thành quyền, Cổ Hạo Nhiên, tên cận bã này! Vậy hơn hai mươi năm, Ngưng nhi trôi qua như thế nào!

Cổ Uyển Ngưng cảm nhận được lửa giận của Hỏa Diễm, vỗ nhẹ nhẹ tay của hắn, ý bảo mình không có việc gì.

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên mới tỉnh táo lại, tại sao mình hồ đồ như thế! Bây giờ khuyên nàng trở về mới là quan trọng nhất, về phần sau khi trở về.

“Ngưng nhi, ta bảo đảm, sau khi trở về liền thôi Thượng Quan Mạn Nhu! Như thế, nàng theo ta trở về đi!” Lần này được chưa? Nữ nhân, không phải đều muốn địa vị vinh sủng sao? Bản thân được ật mũi, dù sao cũng sẽ bị cảm động!

Cổ Uyển Ngưng cảm thấy, mình và Cổ Hạo Nhiên thật sự là không có tiếng nói chung, hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt, không có ý nghĩa.

Tiến vào làm ổ trong lòng Hỏa Diễm, không nói nữa, nàng thấy rõ ràng ý định của ba người này rồi, cái gì cha mẹ, cái gì phu nhân, hoàn toàn là mây trôi trên trời, cũng không có ai ôm ấp nàng như vậy, bây giờ tất cả mọi thứ nàng đều chân thành giao cho phu quân chủ trì!

Khóe miệng của Hỏa Diễm gợi lên một chút ý cười, Ngưng nhi đây là. Toàn quyền giao ỉnh xử lý? Vậy sao hắn có thể làm cho nàng thất vọng đây?

“Cổ gia chủ, hiện giờ Ngưng nhi đã là thê tử kết tóc với ta, sợ là không thể trở về với ngài rồi.”

“Ta muốn Ngưng nhi tự mình trả lời!” Cổ Hạo Nhiên chưa từ bỏ ý định nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, tàn nhẫn quét mắt về phía hai người Cổ Kỳ.

Toàn thân Cổ Kỳ chấn động, cảnh tượng vừa rồi làm cho hắn ngây người, ba người này...Nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Cổ Hạo Nhiên, trong lòng bắt đầu phát rét, vội kéo Vu Tinh đứng lên: “Ngưng nhi, theo chúng ta trở về! Phụ thân nói mà cũng không nghe sao?”

Vu Tinh cũng vội nói: “Đúng vậy, Ngưng nhi, chúng ta trở về đi thôi. Con cũng biết cha con.”

Trong lòng Cổ Uyển Ngưng hừ lạnh, lại dùng chiêu năm đó sao? Không nghĩ tới hai mươi mấy năm qua, thủ đoạn của người mẹ này không có một chút tiến bộ!

Hỏa Diễm nhìn ba người đang đứng một chút: “Ngưng nhi và Cổ gia đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì, nếu ba vị không phải tới uống rượu mừng của Hỏa mỗ, vậy thì mời trở về đi!” Hắn không hề dễ chịu khi đối đãi với mấy người mở miệng ngậm miệng liền muốn mang Ngưng nhi đi!

“Tại sao không có quan hệ! Chúng ta sinh nàng nuôi nàng nhiều năm như vậy!” Vu Tinh kêu hô, bà đã hao tổn biết bao tâm huyết trên người nàng!

Hỏa Diễm nhìn sắc mặt của Vu Tinh, trong đáy lòng đều đem tổ tông mười tám đời của Cổ gia thăm hỏi một lần, đây là cái quái gì!

“Lại không nói Ngưng nhi sống ở Cổ gia tại kinh thành cho các người tăng thêm bao nhiêu tiền bạc, nhắm chừng ơn sinh dưỡng mười năm của các người, tính theo mỗi ngày ăn uống tiêu xài tốt nhất, cùng lắm là mười vạn lượng bạc trắng, chút tiền ấy, Thành chủ ta đây vẫn xuất ra được!” Hỏa Diễm khinh thường nhìn hai người một cái, hôm nay nếu muốn vạch mặt, Hỏa Diễm hẳn phải khi dễ nhiều một chút?!

“Người đâu! Đi ngân khố lấy mười vạn lượng bạc cho bọn họ, tiễn khách!” Lời này nghe thế nào cũng giống như đang tống cổ ăn mày “Người tới, đi lấy bánh mìn thêu cho bọn họ, đuổi ra ngoài.”

Cổ Kỳ và Vu Tinh bị mười vạn lượng bạc trắng làm cho kinh hãi, mười vạn lượng bạc trắng đối với Cổ gia mà nói mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà cũng không ít! Hằng năm Cổ gia chủ cũng chỉ phụng dưỡng một vạn lượng bạc trắng!

Thấy Cổ Hạo Nhiên còn muốn nói gì, Hỏa Diễm liền dứt khoát ôm Cổ Uyển Ngưng đứng dậy, giống như tuyên thệ nói: “Cổ gia chủ, ngài và Ngưng nhi đã hòa ly, hiện giờ Ngưng nhi cũng đã gả cho ta, để tránh hiềm nghi, kính xin Cổ gia chủ không nên gặp mặt Ngưng nhi.” Dứt lời, tiêu sái mang theo Cổ Uyển Ngưng rời đi

Đến cửa, chợt dừng chân lại: “Cầm mười vạn bạc trắng này, Ngưng nhi và các người coi như là hoàn toàn không có quan hệ, về sau, ta không hy vọng lại nghe được những chuyện linh tinh!” Trong đó cảnh cáo không cần nói cũng biết! Một thành chủ nho nhỏ, kiên quyết như vậy! Mặc dù ở trước mặt gia chủ của Cổ gia, vẫn như cũ không chút nào lùi bước!

Lúc ba người đang trợn mắt hốc mồm, ngay cả một góc áo dư thừa cũng không lưu lại, biến mất hoàn toàn không còn bóng dáng!

Quản gia mang theo mười cái rương, đi tới: “Các vị, xin mời.”

Cổ Hạo Nhiên tức ứ, hẳn có nghĩ qua Hỏa Diễm sẽ che chở Cổ Uyển Ngưng, nhưng không có nghĩ tới Hỏa Diễm lại cường thế như vậy! Ngay cả mặt mũi của Cổ gia cũng không để ý! Hoặc là nói, hẳn quyết định tập trung đối phó với Cổ gia!

Hừ lạnh một tiếng, phất tay áo ra cửa, mười vạn bạc trắng, hẳn hoàn toàn nhìn không thuận mắt! Đừng quên hẳn còn có giao dịch với Mộ Dung Tô, đến lúc đó. Trong thiên hạ đều là vương thổ, Hỏa Diễm chỉ là một thành chủ nho nhỏ....

Lại nói Hỏa Diễm và Cổ Uyển Ngưng đi vườn hoa hậu viện, Hỏa Diễm vẫn lo lắng tâm tình của Cổ Uyển Ngưng, sợ nàng bởi vì ba người kia đến nơi này cuối cùng có chút uất ức.

Cổ Uyển Ngưng buồn cười nhìn sắc mặt rối rắm của Hỏa Diễm muốn hỏi cũng không dám hỏi: “Ta không sao.” Trên mặt cười khê biểu hiện nàng thật sự không có việc gì. Những người đó, những chuyện kia, qua nhiều năm như vậy, nếu vẫn nhìn không thấu, nàng coi như là sống uống phí rồi!

“Thật không có việc gì?” Hỏa Diễm vẫn còn có chút lo lắng.

Cổ Uyển Ngưng tức ứ, nàng kém như vậy sao? Đưa tay phải ra nắm chặt lỗ mũi Hỏa Diễm: “Ta không chịu nổi một kích như vậy sao? Hả?”

Nhìn Hỏa Diễm mím môi, bởi vì khó thở mà sắc mặt dần dần biến đỏ, nhưng vẫn còn không đành lòng, biết rõ là hẳn cố ý, vẫn là buông tay ra, cau giận tròng mắt liếc Hỏa Diễm.

Tâm tình Hỏa Diễm rất tốt, Ngưng nhi như vậy, là thật sự không sao, đúng thế, sao Ngưng nhi của hẳn có thể nhìn không thấu, không chịu nổi một kích đây?

Bây giờ ánh mặt trời không phải rất nóng, khí trời hơi lạnh, vừa vặn, Hỏa Diễm dắt Cổ Uyển Ngưng bước đi: “Cổ Hạo Nhiên chắc chắn sẽ không bỏ qua, sau này trước khi nàng ra ngoài phải nói với ta một tiếng.” Hẳn sẽ không hạn chế hành động của Ngưng nhi, nhưng mà, bây giờ là lúc rối rắm, nếu thật sự xảy ra điều gì sơ xuất, hẳn hối hận cũng không kịp.

“Chẳng lẽ chàng đã quên trước khi rời đi Phong nhi đã cho ta bốn người?” Cổ Uyển Ngưng buồn cười nhìn Hỏa Diễm, “Công phu của những người kia chàng cũng biết rõ, có bọn họ ở đây, không có việc gì.”

Thật ra thì. Cổ Nhược Phong cho nàng bốn con quỷ. Được rồi, vì không muốn hù dọa mẫu thân cường hãn của nàng, nên hóa trang thành người xuất hiện.

Bốn con quỷ này ước chừng cũng tương đương với Si Mị Vong Lương, công phu năng lực đều đứng đầu, chia ra gọi là Cầm Kỳ Thi Họa, trong ngày đại hôn của Cổ Uyển Ngưng Cổ Nhược Phong liền đưa cho nàng, coi như là một trong số lễ vật đại hôn.

Thấy vẻ mặt của Hỏa Diễm vẫn có chút không đồng ý như trước, Cổ Uyển Ngưng bắt đầu dĩ cười cười, hẳn chính là quá lo lắng ỉn: “Được rồi, được rồi, ta bảo đảm trước khi đi ra ngoài nhất định báo cho chàng!”

Nếu như Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc ở tiền thính chiêu đãi khách tới chúc mừng nghe được hai người nói chuyện, chắc chắn sẽ lớn tiếng gào thét: Phụ thân, người muốn hay không! Hai người bọn họ đã giúp hẳn xử lý công sự đến sau tháng ba rồi! Ba tháng này, thỉnh thoảng chỉ có một chút chuyện nhỏ đột nhiên xuất hiện cần hẳn phê duyệt một phen.

Hơn nữa. Hai người bọn họ không ở lại thành Chủ Phủ này....Có tiểu muội ác ma kia uy hiếp áp bức, bọn họ dám không làm việc để cho phụ thân này được tiện nghi sao

Nhìn trong sảnh thế lực khắp nơi, đáy lòng hai người càng thêm hồi thẩm Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm từ đầu đến chân! Choáng nha! Những người này vì ai mà tới bọn họ có thể không biết sao? Còn không phải là bởi vì lúc này hai người kia không biết đã chạy đi đâu, Huyết Nguyệt Sơn Trang chỉ còn một đám hạ nhân, không tìm được chủ tử, không thể làm gì khác hơn là sẽ tới Thành Chủ Phủ này hỏi thăm tin tức một chút. Người nào làm ọi người Thành Vô hỏa biết, Cổ Uyển Ngưng xuất giá từ Huyết Nguyệt Sơn Trang, đồ cưới giá trên trời, đã truyền khắp ngàn dặm rồi !

“Ai, huynh đệ, ta nói người bây giờ là đang giúp tiệc mừng đó, tại sao lại bày ra gương mặt khóc lóc như vậy?” Vũ Văn Thiên Hàm bu lại, hài hước đung cánh tay Cổ Nhiễm Mặc một cái

Cổ Nhiễm Mặc hung hăng liếc Vũ Văn Thiên Hàm một cái, bây giờ hắn và Cổ Nhiễm Trần đều biết Vũ Văn Thiên Hàm là thủ hạ của Phong Huyết Lâm. Một câu “Người trong nhà không cần thiết giấu giếm” của Phong Huyết Lâm liền làm cho huynh đệ bọn họ ngoan ngoãn nghe lời! Đúng vậy, bí mật lớn như vậy cũng nói cho bọn họ, tín nhiệm trong đó hiển nhiên thấy rõ!

“Người muốn ăn đòn!” Cổ Nhiễm Mặc hừ lạnh, choáng nha! Ngày đại hôn thứ hai tiểu tử này liền tới báo cáo, hiện tại đã ở đây trượt lay động tròn sáu ngày! Bấy ngày này hắn và Cổ Nhiễm Trần uống rượu chết đi sống lại, tiểu tử này còn dám nói nói mát! Tại sao Phong Huyết Lâm lại thu nhận cái tên không đòi mừng như vậy!

Mà lúc này, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm đang thanh thoi ung dung trên đường đi đến kinh thành Mộ Dung! Đúng, không sai, chính là đường đi đến kinh thành Mộ Dung, xe ngựa hoa lệ nhưng không mất phần tao nhã, rêu rao sáng chói một đường, sắp đến Kinh Thành!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm nhớ rất rõ ràng, chuyện vòng tay huyết ngọc, Thiên Thánh sơn bên kia xem ra là quá quý dị nguy hiểm, ngoài mười bước công lực sẽ bị phong tỏa, hai người sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm. Mà Cổ Nhược Phong sợ Phong Huyết Lâm bị thương, Phong Huyết Lâm lại sợ Cổ Nhược Phong bị hấn hạn chế, bị người ta uy hiếp! Vì vậy, đoạn đường đi Thiên Thánh sơn cũng chầm chậm lắc lư, thích ứng trong mọi tình cảnh, dù sao, có một số việc, không phải người muốn như thế nào thì như vậy, có lẽ, trên đường có thể phát hiện phương pháp giải phong ấn cũng không chừng.

Mà đến kinh thành Mộ Dung này.

66. Chương 66: Chương: 66

Mộ Dung Niệm Hàn nhìn hai người đột nhiên xuất hiện trước mắt, trong lòng chấn kinh đến bây giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần!

Cổ Nhược Phong cũng không ngại, hai người tìm cái ghế ngồi xuống, Cổ Nhược Phong rúc vào trong lòng Phong Huyết Lâm thưởng thức lọn tóc dài của hắn.

“Các người... Các người...” Mộ Dung Niệm Hàn xoay người đối mặt với hai người Cổ Nhược Phong, bọn hắn không phải đột nhiên biến mất rồi sao? Tất cả thị vệ nha hoàn trong phủ Huyết vương! Lúc ấy bọn hắn thất thần một chút, lúc lấy lại tinh thần cả phủ Huyết vương chỉ còn lại hai trăm thị vệ phụ hoàng đưa cho bị nhốt trong một tiểu viện bị hành hạ chỉ còn xương bọc da thần chí không rõ! Diễm nê lên ỹd ôn (Tứ Nguyệt: Các vị thân mến còn nhớ rõ không... con chuột mất Thị Vệ Trưởng ~ bị thống cho bọn hắn ~ một ngày chỉ một bữa cơm, một bữa cơm còn chưa tính, lại vẫn chỉ có hai cái bánh bao... Lại bị hạn chế hành động, không cửa “Giải oan” ())

Về sau hắn lại nghe Bách Hoa sơn trang bị diệt, đổi thành Huyết Nguyệt sơn trang, mà trang chủ là ngân diện hồng y, trang chủ phu nhân toàn thân hắc y, trời đất tạo thành một đôi, lúc ấy không biết tại sao trong đầu lại hiện ra hai người này! Về sau xác định! Quả nhiên là bọn hắn!

“Mộ Dung Niệm Hàn, chúng ta làm giao dịch như thế nào?” Cổ Nhược Phong nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, trong mắt là chân thành!

“Giao dịch gì?” Mộ Dung Niệm Hàn thốt ra, hai người này thật sự cho hắn rất nhiều rung động!

“Giang sơn Mộ Dung.” Gần từng chữ, thấy sắc mặt Mộ Dung Niệm Hàn dần dần thay đổi!

“Người! Chuyện này là chuyện đại nghịch bất đạo!” Toàn thân Mộ Dung Niệm Hàn run rẩy, nếu việc này để cho phụ hoàng biết...

“Đừng nói người chưa từng có ý nghĩ này?” Cổ Nhược Phong khinh thường, bất luận là hoàng tử nào, hoặc ít hoặc đều có ý nghĩ này!

“Ta... Hiện tại thái tử là đại hoàng huynh!” Đây là trước chuyện thực! Mặc dù hắn có ý nghĩ này, vị trí thái tử đã định, hưởng hồ, người trong triều, có một nửa là người của đại hoàng huynh!

“Nếu... Thái tử bị hủy dung?” Cổ Nhược Phong nói nhỏ, giống như tự hỏi. Mà hiển nhiên, Mộ Dung Niệm Hàn nghe rất rõ, còn vang vọng bên tai!

“Cái gì...” Mộ Dung Niệm Hàn, “Người...” Thái tử hủy dung, đó chính là tàn nan, một thiên tử, đại thần phía dưới sẽ không cho phép quân vương của mình có chỗ khiếm khuyết! Nhưng mà... Muốn Mộ Dung Niệm Diệc bị thương, còn là bị thương trên mặt, như vậy người bình thường có thể làm sao? ! Bất quá... Cổ Nhược Phong đến Bách Hoa sơn trang cũng có thể lấy được, việc này... Sợ cũng không khó đi. Mộ Dung Niệm Hàn Diệc nà lên ướm ôn động tâm rồi.

Nhưng là... Vì sao các người giúp ta?” Hoàng tử trừ Mộ Dung Niệm Diệc, còn nhiều người khác! Vì sao lại chọn hắn? ! Hoặc là... Phong Huyết Lân cũng là một hoàng tử, cũng có khả năng cạnh tranh, vì sao không tự mình ngồi lên ngôi vị hoàng đế? !

“Không phải giúp người, là hợp tác. Còn vì sao chọn người, đó là bởi vì... Người là người thích hợp nhất.”

“Ta thích hợp nhất?”

“Mộ Dung Niệm Dục chỉ có phong độ của một đại tướng, mà Mộ Dung Niệm Chân, còn chưa đủ thành thực.” Có lẽ Mộ Dung Niệm Chân có tâm cơ, nhưng vẫn thua xa Mộ Dung Niệm Hàn. Tuy nàng muốn hủy Mộ Dung Tô và Mộ Dung Niệm Diệc, lại không muốn hủy giang sơn Mộ Dung này, dù sao, dân chúng vẫn vô tội. Tuy Cổ Nhược Phong nàng nhấn tâm, cũng chỉ nhằm vào những người thương tổn đến người nhà của nàng!

“Vậy người... Vì sao không cho hắn lên?” Mộ Dung Niệm Hàn nhìn Phong Huyết Lân, đây mới là nghi hoặc lớn nhất của hắn!

“Cũng không phải ai cũng muốn vị trí kia.” Phong Huyết Lân khinh thường nói, nếu như hắn muốn, Mộ Dung Tô còn có thể ngồi chỗ kia lâu như vậy sao?

Mộ Dung Niệm Hàn nhìn vẻ khinh thường và chán ghét trong mắt Phong Huyết Lân, trong lòng nghĩ đến mười tám năm chịu khuất nhục kia của hắn, sợ là thật sự cực kỳ chán ghét vị trí kia đi! Nếu không, chỉ bằng thực lực một ngày diệt Bách Hoa sơn trang kia của Cổ Nhược Phong, tưởng thành hoàng cung cũng chống đỡ không được bao lâu!

Nhớ lại Cổ Nhược Phong nói muốn hủy dung của Mộ Dung Niệm Diệc, không khỏi nhớ tới Mộ Dung Niệm Diệc từng hủy nửa gương mặt của Phong Huyết Lân, trong lòng thầm cảm thấy may mắn bản thân lúc trước có quan hệ không tốt với Mộ Dung Niệm Diệc, nên không cùng hắn đi khi dễ Phong Huyết Lân! Nếu không, sợ là hắn cũng bị Cổ Nhược Phong ghi hận, vậy thì thảm rồi !

“Các người muốn gì?” Nếu là hợp tác, nhất định bọn hắn cũng có chỗ cầu!

“Rất đơn giản, không được đi tìm Hỏa Diễm thành chủ thành Vô Hỏa và Cổ Uyển Ngưng gây phiền toái.” Yêu cầu của nàng từ trước đến nay đều rất thấp.

Mộ Dung Niệm Hàn cười khê: “Dựa vào thực lực của các người, còn có ai muốn chết dám đi tìm phiền toái?”

Cổ Nhược Phong tự tiểu phi tiểu nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, đến lúc thấy trong mắt hắn có sợ hãi, sau cùng nói một câu: “Nhớ kỹ, người đừng chủ động tới chọc ta, ta vĩnh viễn sẽ không động đến vị trí kia của người.” Lời này coi như là cho Mộ Dung Niệm Hàn một hứa hẹn, tin tưởng chỉ cần hắn có chút đầu óc, mình, không phải là người mà hắn có thể chọc được!

Nàng cũng không muốn lúc đang tìm tin tức vòng tay huyết ngọc còn bị người gây phiền toái sau lưng, tuy không phải là chuyện lớn, nhưng phiền toái lớn hay nhỏ, cũng đều là phiền toái! Nàng lười, vậy thì giải

quyết một lần luôn.

Mộ Dung Niệm Hàn biết rõ ý tứ những lời này của Cổ Nhược Phong, cảm kích nhìn hai người Cổ Nhược Phong, tuy hắn từng nghĩ tới nếu như nữ tử là của hắn... Chỉ là, sau cái đêm huyết nguyệt đó, hắn đã chặt đứt ý niệm này! Nữ tử này, hắn không có khả năng khống chế! Mặc dù có tính khiêu chiến là chuyện tốt, nhưng, nếu là nguy hiểm đến tánh mạng và địa vị của mình, vậy thì không động vào vẫn tốt hơn!

Hiện giờ Cổ Nhược Phong ột hứa hẹn là chuyện tốt. Tuy một tháng này hắn không tiếp xúc nhiều với nàng, nhưng tính tình của nàng hắn thấy rất rõ ràng, nói được làm được! Như vậy, sau này hắn cũng an tâm rồi !

Nhìn mắt Mộ Dung Niệm Hàn từ từ sáng lên, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc nhau, xem ra Mộ Dung Niệm Hàn này cũng là người thông minh.

Trong một cái sân ở ngoài Kinh thành, đây là căn nhà Cổ Nhược Phong mới mua, lúc này, trong một gian phòng có bốn người mặc quần áo hoa lệ đang bị trói! Về mặt Bốn người đều phần nộ nhìn hai người đang nhàn nhả ngồi đối diện!

Tâm tình của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân rất tốt, bởi vì rốt cục bọn họ cũng thảo luận làm sao xử lý bốn người cũng được coi là có địa vị tối cao ở Mộ Dung Vương Triều rồi. Bất quá, địa vị thôi, ở trong mắt hai người đều là phù vân

~Cổ Nhược Phong vung tay lên, Mộ Dung Tô liền ngã đi, hoàng hậu Trình Ngọc bên cạnh thét chói tai: “Hoàng thượng! Hoàng thượng người làm sao vậy? ! Tiện nhân! Người đã làm gì hoàng thượng? !”

“Phụ hoàng!” Bên kia công chúa Mộ Dung Chiêu Tuyết luôn vành mặt hất hàm sai khiến cũng kêu lên.

Đôi mắt hung ác nham hiểm của Mộ Dung Niệm Diệc nhìn Cổ Nhược Phong, quả nhiên, nữ tử này không giữ được! Hắn sớm nên giết nàng!

Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng phất phất ống tay áo không hề có tro bụi: “Các người không nghĩ tới, ta có thể bắt tri bắt giác bắt bốn người các người tới đây, vậy thì có thể...” Đôi mắt tự tiếu phi tiếu nhìn ba người.

“Người... Người muốn làm cái gì...” Cuối cùng Trình Ngọc chịu không nổi ánh mắt quỷ dị kia của Cổ Nhược Phong, âm thanh run rẩy hỏi.

Mộ Dung Chiêu Tuyết phần nộ lại sợ hãi nhìn Cổ Nhược Phong: “Người Cổ Tiểu Tứ, ta nhất định sẽ kêu phụ hoàng tru đi cứu tộc nhà người!”

Cổ Nhược Phong không nói gì, đầu óc Mộ Dung Chiêu Tuyết này bị lừa đã rồi? ! Chẳng lẽ nàng Diễm nà nleq ỹ đ ôn còn không thấy tình huống hiện tại của mình? Thật không biết lúc trước người này làm sao có thể trộn lẫn với ba tỷ muội của Cổ gia kia!

“Võng.” Cổ Nhược Phong kêu một tiếng với không trung, hai mắt lại nhìn Mộ Dung Chiêu Tuyết, người đã gấp như thế, thì xuống tay với người trước đi.

Võng đột nhiên xuất hiện, mặc dù gương mặt tuần dật lạnh lùng nhưng cũng làm cho Mộ Dung Chiêu Tuyết thất thần trong nháy mắt.

Cổ Nhược Phong nhíu mày, nhìn Phong Huyết Lân: “Phàm sẽ không ăn dấm chua chứ?” Sau đó, liền thấy thân thể thẳng tắp kia của Võng không ngừng run lẩy bẩy...

Võng vung tay lên, trên thân thể Mộ Dung Chiêu Tuyết liền xuất hiện mấy vết cắt, trên thân thể nàng đứt lờ, không đợi Mộ Dung Chiêu Tuyết từ trong vui mừng phản ứng kịp, “Leng keng” một tiếng, một chủy thủ sắc bén tỏa ra hàn quang rơi xuống tại cạnh chân nàng. Hàn quang lấp lánh kia làm mắt nàng đau nhói, rét lạnh lòng của nàng... Hắn không phải tới cứu nàng sao? Ngắc đầu mê mang nhìn Võng, trong mắt còn có lệ quang, nhìn như thế nào cũng là một người nhu nhược!

Võng giựt giựt khoe miệng, trong lòng kêu rên: “Chủ tử, sao người lại gọi ta! Nhất định lát nữa hắn lại bị Phàm giáo đục!” (Cổ Nhược Phong vô tội nhìn trời nhìn đất nhìn trái nhìn phải: “Ta không phải cố ý. Ai kêu dùng hình là sở trường của người...”)

Lời nói lạnh lùng từ miệng Vồng phun ra, không có chút cảm tình: “Cho người một lựa chọn, hoặc là người chết, hoặc là hủy dung của hân.” Ánh mắt nhìn Mộ Dung Niệm Diệc thỏa mãn khi thấy sắc mặt hân khế biến! Sau đó lui một bước, đứng ở một bên.

Mộ Dung Chiêu Tuyết nhìn chử thủ trên mặt đất, do dự, hân là hoàng huynh cùng mẫu hậu với nàng, tuy thường ngày cũng không đối tốt với nàng lắm, nhưng thấy nàng bị khi dễ cũng sẽ giúp nàng một tay. Nhưng mà... Chết sao... Nàng không muốn chết, nàng còn trẻ, nàng mới mười lăm tuổi! Nàng còn chưa lập gia đình! Phụ hoàng nói sẽ tìm cho nàng một lang quân như ý! Không, không, nàng không muốn chết!

Nhưng mà... Hủy gương mặt của hoàng huynh, đối với hoàng huynh cũng quá tàn nhẫn! Nàng, nàng không làm được!

Trên chử thủ hàn quang lóng lánh, nàng tựa hồ có thể thấy được đến gương mặt của mình!

Trình Ngọc thấy Mộ Dung Chiêu Tuyết nhìn chằm chằm chử thủ ngẩn người, cho rằng nàng muốn chọn lựa chọn sau, xuống tay với gương mặt của Mộ Dung Niệm Diệc, trong tình thế cấp bách vội vàng hét lớn: “Tuyết Nhi, người không thể hủy đi gương mặt của hoàng huynh người!” Nàng biết một thái tử bị hủy dung, Diễ nđầ nlêq ụyđ ôn tương lai sẽ có kết cục gì! Không chỉ ngôi vị hoàng đế, ngay cả sủng ái của hoàng thượng, cũng sẽ cùng nhau biến mất!

Mộ Dung Chiêu Tuyết nghe Trình Ngọc nói, ngẩn đầu không dám tin, đập vào mắt nàng là gương mặt quen thuộc đang khẩn trương lo lắng. Lo lắng như vậy, khẩn trương như vậy! Là sợ mình hủy gương mặt của hoàng huynh! Chẳng lẽ... Tánh mạng của Mộ Dung Chiêu Tuyết nàng không quan trọng sao? ! Hoàng huynh chỉ bị hủy dung, nhưng vẫn còn sống, mà nàng, vì như vậy mà mất đi mạng sống! Sao mẫu hậu có thể vô tình như vậy!

Trong hai mắt từ từ hiển hiện ra điên cuồng! Nếu các nàng đều muốn nàng chết, vậy thì nàng sẽ không chết!

Nhặt chử thủ trên mặt đất lên, từng bước đi tới Mộ Dung Niệm Diệc!

Hai mắt Mộ Dung Niệm Diệc hung ác nham hiểm trừng mắt nhìn Mộ Dung Chiêu tuyết: “Người dám!” Bình thường hân đối với nàng cũng không tệ, bây giờ lại đối đãi với mình như vậy! Hủy dung, vậy thì cái gì hân cũng không còn ! Muốn dụng nội lực cắt đứt dây thừng trói chặt kia, lại lần nữa phát hiện, mình... Nội lực đã bị phong bế lại rồi !

Từ lúc Mộ Dung Chiêu Tuyết nhặt lên chử thủ, bên tai luôn có tiếng vọng “Người không thể hủy gương mặt của hoàng huynh người!” và “Người dám” !

Hai người này, bọn hân đều muốn mình chết! Đều muốn mình chết!

Một đao, một đao... khắc sâu lên gương mặt của Mộ Dung Niệm Diệc!

“A! Tuyết Nhi người không thể!” Tiếng quát tháo thê lương của Trình Ngọc bên cạnh vang lên.

“Mộ Dung Chiêu Tuyết!” Thanh âm phẫn nộ của Mộ Dung Niệm Diệc vang vọng gian phòng!

Mộ Dung Chiêu Tuyết giống như không nghe thấy máy móc hạ xuống một đao lại một đao! Lúc này trong lòng nàng chỉ còn lại: Ta không muốn chết!

Cổ Nhược Phong rúc vào trong lòng Phong Huyết Lân, thờ ơ nhìn toàn bộ, đây là nhân tính, trong hoàng gia, nhân tính lại càng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn! Bất quá... Trò hay vẫn ở phía sau! Mộ Dung Niệm Diệc, Diễ nđầ nlêq ụyđ ôn lúc trước lúc người hủy mặt của Lân nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy! Cái giá phải trả này... Người có hài lòng không?

Mộ Dung Chiêu Tuyết được Vồng cho ngừng, điểm huyết đạo tê liệt ngã xuống một bên, ngơ ngác nhìn chử thủ đầy máu trong tay, còn có bàn tay đầy máu... Mặt của Mộ Dung Niệm Diệc, hủy rồi... Ha ha, tự tay nàng đã hủy mặt của hoàng huynh nàng...

Si được Cổ Nhược Phong ra hiệu, cúi trói cho Mộ Dung Niệm Diệc, Mộ Dung Niệm Diệc đang phẫn nộ và tuyệt vọng, lại bị một câu của Cổ Nhược Phong cho ngăn lại: “Ta có thể trị được mặt của người.”

Mộ Dung Niệm Diệc trào phúng nhìn Cổ Nhược Phong: “Loại mặt này... Làm sao trị?” Vết đao cơ hồ đã nhập vào xương cốt! Hân nên thấy may mắn là hân lại không chết!

“Hồi nhan đan, nghe qua sao?”

“Hồi nhan đan? !” Mộ Dung Niệm Diệc từ kinh ngạc và vui sướng bình tĩnh lại. Đúng, hồi nhan đan, hồi nhan đan trong truyền thuyết kia sao có thể có! Nhưng mà, hồi nhan đan... Rất ít người biết nó! Nhưng mà, nếu Cổ Nhược Phong nói ra...

“Người có?” Nhìn Cổ Nhược Phong, chuyện quan trọng bây giờ là chữa khỏi mặt của hắn, nếu không, hắn sống còn ý nghĩa gì!

“Có.” Cổ Nhược Phong mở tay ra, kia khối đan được màu lam nhạt lẳng lẳng nằm trong tay, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi thuốc, hít vào một hơi, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần! Mà mùi hình dạng màu sắc kia, cùng trên sách ghi lại giống nhau như đúc!

Trong mắt Mộ Dung Niệm Diệc dần hiện ra thần sắc khát vọng! Chỉ cần có nó, toàn bộ đều sẽ khôi phục nguyên dạng!

“Hai nữ nhân này thưởng cho người, hầu hạ các nàng cho tốt, đan dược này sẽ là của người.” Rõ ràng là lời nói tàn nhẫn, Cổ Nhược Phong nói lại dị thường thoải mái! Hai mắt nhìn Mộ Dung Niệm Diệc, thưởng thức đan dược trong tay kia...

“Chúng ta ở bên ngoài chờ người. Nhớ kỹ, người chỉ có nửa canh giờ. Nếu như qua nửa canh giờ, người còn không hầu hạ tốt các nàng thì...” Khóe mắt nhìn chăm chú đan dược trong tay, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ra khỏi phòng. Vong cũng đi, bên trong im ắng, tản ra không khí quỷ dị!

Bên cạnh bàn đá trong tiểu viện, Cổ Nhược Phong vẫn rúc ở trong lòng Phong Huyết Lân, đưa tay cầm một ly trà, nhọt nhạt thưởng thức, ánh mắt nhìn về phía trong phòng. Tàn nhẫn sao? Có lẽ vậy. Diễm nà nlêq ụyđ ôn Nhưng mà, So với những chuyện bọn hắn đã làm với Phong Huyết Lân và Cổ Tiểu Tứ, thì tính là gì? Lúc trước khi bọn hắn làm những chuyện đó đó, có gì từng nghĩ tới, này, đối với Phong Huyết Lân và Cổ Tiểu Tứ là tàn nhẫn? !

Nhớ tới những chuyện Phong Huyết Lân đã gặp, bàn tay cầm ly trà của Cổ Nhược Phong run nhẹ, đôi mắt trung dần dần ẩn hiện màu đỏ, những người đó, một người nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Phong Huyết Lân nhẹ nhàng nắm tay Cổ Nhược Phong, đặt cằm lên bờ vai nàng, nói nhỏ: “Phong nhi, đều đã qua...” Cho nên, không cần lại tức giận, hắn có nàng, vậy thì hắn là người hạnh phúc nhất thiên hạ!

Trong phòng, huyết đạo của Mộ Dung Chiêu Tuyết đã được giải, nhìn Mộ Dung Niệm Diệc từng bước đi tới gần mình, bối rối lắc đầu: “Không, không, người không thể!” Bọn hắn là thân huynh muội!

Trình Ngọc nhìn một màn trước mắt, kia thanh âm khàn khàn lại thốt ra: “Hoàng nhi! Nàng là thân muội muội của người!” Đây là loạn luân!

Mộ Dung Niệm Diệc nhìn hoàng hậu: “Thân muội muội? Là người nào hủy mặt ta? !” Không do dự, xé y phục của Mộ Dung Chiêu Tuyết đang vùng vẫy.

Thân muội muội? Nàng hủy mặt của hắn, nàng có biết sẽ hủy đi toàn bộ này hủy đi của hắn hay không! Mặc dù Cổ Nhược Phong không yêu cầu, hắn cũng nhất định sẽ tìm người hủy đi nàng! Chẳng qua, hiện giờ hắn và Cổ Nhược Phong có giao dịch! Người hủy nàng biến thành tự mình mình ra trận!

Thân muội muội? Hắn đối với nàng không tệ, so với những người khác, hắn đối với nàng đã cực kỳ nhân từ rồi ! Lúc trước nể tình nàng là thân muội muội của hắn, Diễm nà nlêq ụyđ ôn lúc gặp nạn còn có thể giúp đỡ nàng nhất chút! Mà hiện giờ, nàng lại đối đãi với hắn như thế nào!

Thân muội muội không có đầu óc như vậy, không cần cũng được!

Oán hận trong lòng thiêu đốt lí trí của hắn! Trong mắt cũng biến thành điên cuồng! Vì hồi nhan đan, chuyện này tính là gì!

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Mộ Dung Chiêu Tuyết dưới thân hắn, nước mắt ràn rụa, hắn cảm thấy tốt hơn nhiều, có khoái cảm báo được thù! Lại càng giống dã thú hung hăng va chạm Mộ Dung Chiêu Tuyết!

Một phút đồng hồ qua đi...

Mộ Dung Niệm Diệc đứng dậy, thấy hai mắt Mộ Dung Chiêu Tuyết từ phần hân đến mê ly, bất mãn với việc hân rời khỏi, trong lòng cười nhạo, không nghĩ tới nàng lại không biết xấu hổ như vậy!

Từng bước đi tới chỗ Trình Ngọc, hân nhớ Cổ Nhược Phong nói, hân chỉ có thời gian nửa canh giờ!

Trình Ngọc thấy Mộ Dung Niệm Diệc đến gần, trong mắt kia lộ ra thần sắc hoảng sợ với chuyện sẽ phát sinh!

“Không, không, ta là mẫu hậu của ngươi!” Khàn giọng kêu la!

Mộ Dung Niệm Diệc cười lạnh, hân không quên, nếu không phải nàng hô lên, Mộ Dung Chiêu Tuyết không hủy mặt của hân nhanh như vậy! Có lẽ, nàng sẽ chọn tự sát! Tuy nhiên, khả năng này không lớn, Diễm nà nlệq uyển ôn nhưng cũng là một khả năng không phải sao? Tính như vậy, nàng coi như là một trong những đầu sỏ gây nên! Còn có, mẫu hậu? Thân muội muội hân đều đã làm, nhiều hơn một cái mẫu hậu thì có sao?

Không để ý Trình Ngọc vùng vẫy, dây thừng trói chặt ngăn cách, xé nát quần áo của nàng thành từng mảnh!

Khẽ vuốt trên mặt Trình Ngọc đến eo nàng, nhìn nàng dưới tay của mình run nhè nhẹ, Mộ Dung Niệm Diệc đến gần tai nàng, nhỏ giọng hỏi: “Có phải hân đã lâu không sung hạnh ngươi rồi hay không? Nhìn bộ dáng phóng dăng này của ngươi...”

“Không... Không...” Trình Ngọc lắc đầu, hân không thể làm như vậy!

“Không?” Mộ Dung Niệm Diệc cười lạnh, tốc độ lại càng nhanh hơn, “Nhưng thân thể của ngươi không nói như thế.”

Xuống tay lưu không tình, khí tức lãng phí xa hoa, thấp giọng rên rỉ, nặng nề thở dốc, vang vọng trong phòng nhỏ...

Mộ Dung Tô mở to mắt nhìn thấy một màn là một nam tử mặt đầy máu đang rong ruổi trên người một nữ tử, mà người nữ tử kia... Không phải hoàng hậu thì là ai! Về mặt mê ly ngênh hợp kia làm hân phần nộ!

“Hoàng hậu! Các ngươi đang làm cái gì!” Mộ Dung Tô hét lớn một tiếng, hân thật sự không thể tin, ở dưới mí mắt hân, hoàng hậu lại cùng người khác thân hoan!

67. Chương 67: Hoàn Mỹ

Chương 67.

Trình Ngọc cùng Mộ Dung Niệm Diệc đột nhiên tỉnh dậy, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tô đang tức giận, trong khoảng thời gian ngắn còn trì hoãn không đi tới, đối với một căn phòng mê loạn... Mộ Dung Chiêu Tuyết đang co rúc nơi góc tường, áo quần rách nát, ánh mắt đờ đẫn...

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ở trong viện nghe âm thanh trong phòng đến nhất thanh nhị sở, lúc Mộ Dung Tô lqđ rống giận, Si liền mang theo hồi nhan đan tiến vào, khóe mắt liếc nhìn bốn người kia.

“Chủ tử nói coi như nàng hài lòng, đây là hồi nhan đan.” Si ném vật cầm trong tay cho Mộ Dung Niệm Diệc, lại nhìn đến thần sắc cảm phần tuyệt tình của Mộ Dung Tô, trong mắt lóe lên một ánh sáng quỷ dị, chiêu này của chủ tử quả nhiên tuyệt độc! Đối với người cặn bã như vậy nên để cho bọn họ sống không bằng chết!

Mùng bảy tháng mười một năm Thiên Phượng sáu trăm bảy mươi ba, hoàng hậu Trình Ngọc bị cung nữ thiếp thân phát hiện tư thông với nhạc công trong cung, hủy bỏ hậu vị, biếm lãnh cung!

Đồng thời, dung nhan của Thái tử vương triều Mộ Dung Niệm Diệc bị ác nhân phá hủy, nhóm ngự y cũng thúc thủ vô sách, chúng đại thần rối rít dâng tấu hoàng đế Mộ Dung Tô, lấy lý do vua không thể bị hủy hoại dung nhan, tấu xin lập thái tử khác.

Mùng chín tháng mười một, cuối cùng Mộ Dung Tô không chống lại được áp lực của chúng đại thần, thái tử Mộ Dung Niệm Diệc bị phế, phong làm Diệc vương, sẽ không tham gia vào tranh giành vị trí thái tử!

Vì chuyện của hoàng hậu và thái tử, dieendaanleequuydonn trong lòng Mộ Dung Tô có nút thắt, chỉ đảo mắt, già nua đi rất nhiều, trên đầu cũng có không ít hoa râu, thậm chí ăn không vô, ngủ không thể say giấc.

Mười hai tháng mười một, Mộ Dung Tô hạ chỉ phong tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn làm thái tử.

Đêm đó, Mộ Dung Tô đột tử trong tắm cung, cả nước cử tang ba ngày. Thái tử Mộ Dung Niệm Hàn đăng cơ vào ba ngày sau.

Lúc này, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đang ở phủ tân thái tử, thưởng thức ánh trăng.

Mộ Dung Niệm Hàn cau mày nhìn hai người tuyệt phối này, trong lòng còn đang khiếp sợ với cái chết của Mộ Dung Tô! Hắn cho là, Mộ Dung Tô tối đa cũng chỉ bị giam lỏng, không ngờ... Có phải hắn nên cảm thấy may mắn vì không trêu chọc Phong Huyết Lân, lại chiếm được sự ngưỡng mộ cùng trợ giúp của hai người này? Đối kháng với bọn họ, không bằng tìm đến cái chết còn thoải mái hơn!

“Nhớ kỹ ước định trước kia.” Cổ Nhược Phong đến gần Phong Huyết Lân, lại sắp tới mười lăm rồi... Vầng trăng kia, không đẹp chút nào.

“Ta hiểu rồi. Các người...” Muốn đi rồi sao? Mộ Dung Niệm Hàn nhìn hai người Cổ Nhược Phong, tuấn mỹ như tiên giáng trần, nhưng... Mộ Dung Tô bị chặt đứt tứ chi, chọc mù hai mắt, nhổ hết hàm răng, cắt mất lỗ mũi tai lưỡi, lúc này đang ở trong hũ dưới địa lao phủ Tam hoàng tử, còn sống... Mà nữ tử được Mộ Dung Tô kim ốc tàng kiều mười tám năm, trơ mắt nhìn tất cả, cuối cùng hôn mê trong nhà lao.

Chỉ trong nháy mắt, Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân lập tức biến mất ở trước mắt, trình độ khinh công như vậy, tất cả mọi người không thể đuổi kịp, mặc dù hắn có lòng muốn giết hai người này, sợ rằng cõi đời này cũng không thể tìm được người có thể giết bọn họ.

Trong bầu trời đêm, chỉ còn lại một mình Mộ Dung Niệm Hàn than nhẹ, nhìn rượu ngon được chuẩn bị trước đặt trên bàn đá, vốn muốn dùng để đưa tiễn bọn họ, chỉ có điều, hai người kia lại không cần đưa tiễn? Đi tiêu sái như vậy, giữa bọn họ hình như chỉ có giao dịch, ngay cả bằng hữu cũng không phải...

Cầm rượu ngon trân quý lên, hương thơm làm say lòng người phiêu dật trong không trung, mê hoặc lòng Mộ Dung Niệm Hàn, đêm nay hắn phải say một trận! Mặc dù không phải tự mình làm, nhưng cũng lqđ đã nhìn Cổ Nhược Phong từng bước đẩy Mộ Dung Tô vào tuyệt cảnh! Giết cha! Ha ha... hoàng gia này, làm gì có cái gì gọi là tình thân? Thái tử qua một đêm đã bị lật đổ, hoàng hậu vào lãnh cung, Mộ Dung Tô nào có chảy qua một giọt nước mắt?

Hoặc là, đúng như Cổ Nhược Phong, ra ngoài giang hồ hỗn loạn, sẽ có ngày phải trả giá đắt. Mười tám năm trước phụ hoàng đã đối đãi với Phong Huyết Lân như vậy, đao chém lửa đốt, lấy huyền thiết ngàn năm giam cầm, một lòng đưa hắn vào chỗ chết. Hôm nay, Cổ Nhược Phong chặt bỏ tứ chi của người, nhét vào trong hũ, đây có tính là quả báo không? Chỉ có điều, Phong Huyết Lân hắn có thể tự lành, còn phụ hoàng...

Cổ Nhược Phong nhìn Phong Huyết Lân đang ôm mình trầm mặc không nói, nghĩ đến Mộ Dung Tô và Ôn Vận Lan đến cùng vẫn là sinh thân phụ mẫu của hắn, nằng làm như vậy, có phải gây thương tổn cho hắn không?

“Ta... có phải quá đáng không?” Cổ Nhược Phong khép hờ mắt, đả thương trái tim của hắn, nằng... thật sự xin lỗi.

Phong Huyết Lân ôm chặt Cổ Nhược Phong, hơi thở nhàn nhạt nhẹ nhàng phả lên vành tai Cổ Nhược Phong: “Phong nhi... Vì như vậy mà tới sao?” Cắt tứ chi, cắt tai mũi người ta, bản lĩnh lưu loát như vậy, ánh mắt lạnh nhạt như vậy, nằng từng trải qua bao nhiêu, mới có thể không ngại không sợ hãi, gần như độc ác nhẫn tâm!

Trong lòng Cổ Nhược Phong khẽ run, hắn không trách nằng sao? Bây giờ hắn nghĩ là...

Mí mắt hạ xuống thấp hơn, che đầy tất cả thần sắc, vì như vậy mà tới sao? Ha ha, vì thế ư, bắt đầu từ năm mười tuổi mất cha mẹ, nằng chính là như vậy, vì sinh tồn, vì báo thù... Thế giới kia, không phải người giết ta, thì chính là ta giết người rồi.

Nhìn Cổ Nhược Phong cúi thấp đầu không nói một câu, trong nháy mắt Phong Huyết lân cảm thấy trong lòng có chút hít thở không thông, bọn họ, là người giống nhau, kẻ vuốt mái tóc đen như mực lqđ của nàng: “Sau này là do ta bảo vệ nàng.” Cho tới nay, vẫn là nàng bảo vệ hắn, từ bây giờ, đổi thành hắn bảo vệ nàng! Nàng độc ác lạnh lùng như vậy, hắn chỉ hy vọng vĩnh viễn không xuất hiện.

“Được.” Cổ Nhược Phong nhếch miệng, dần dần biến thành đường cong vui sướng, “Ta muốn rất nhiều thật nhiều cực kỳ nhiều tiền.”

“Ừ, không biết Vũ Văn sơn trang cho nàng thì sao?” Rốt cuộc nàng quá vợ vét của cải đi! Rất nhiều thật nhiều cực kỳ nhiều? Vậy rốt cuộc là bao nhiêu?

“Tốt! Ta muốn có mỹ thực thiên hạ!”

“Thiên hạ đệ nhất tửu lâu ở kinh thành vương triều Hiên Viên vừa khéo có thể thỏa mãn yêu cầu của nàng. Chúng ta đi nơi đó được không?”

“Ừ, miễn cưỡng coi là tốt. Còn có, lúc ta nhàm chán chàng phải tìm nơi chơi thật vui, ta...”

“Được được được! Đều thỏa mãn nàng, vậy đã vừa lòng chưa?” Phong Huyết Lân buồn cười nhìn gương mặt Cổ Nhược Phong thay đổi trong nháy mắt, bây giờ cặp mắt hào hoa phong nhã vô song đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Đây là chàng nói, ăn vạ là quỷ nhỏ!” Cổ Nhược Phong hừ lạnh, mãi mới chờ được đến lúc cây này trưởng thành, dieendaanleequydonn nàng không dựa vào bóng mát thì cũng thật có lỗi với đạo sấm chớp đã đưa nàng tới đây!

Khóe miệng Phong Huyết Lân co rút bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, ăn vạ là quỷ nhỏ... có thể đổi thành cái khác?

Mà lúc này trong thành Vô Hỏa, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy pháo hiệu bảy màu, khiếp sợ trong mắt rất lâu không tản đi! Mộ Dung Tô, đã chết?!

Pháo hiệu bảy màu, chỉ khi nào có Hoàng đế băng hà hoặc Tân đế lên ngôi mới có thể đốt, từ kinh thành lan ra, Thành chủ xung quanh nhìn thấy sẽ đốt theo, tốc độ cực nhanh, chưa tới nửa ngày tin tức sẽ lan truyền khắp vương triều Mộ Dung!

Cổ Hạo Nhiên vốn định đoạt Cổ Uyển Ngưng từ trong tay Hỏa Diễm nhưng lúc này thay đổi chủ ý, Hoàng đế băng hà, tân đế lên ngôi, hắn nhất định phải trở về chuẩn bị mọi thứ!

Mà bên này, xe ngựa của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân trở về thành Vô Hỏa càng thêm nhàn nhã hơn so với khi trước. Hai ngày di chuyển, mới được lộ trình hai trăm dặm.

Ngày mười lăm, đúng đêm trăng tròn, xe ngựa dừng lại trong rừng cây nhỏ. Si Mị Vồng Lượng cùng tùy tùng, ngũ quỷ nhanh chóng làm một ngôi nhà gỗ nhỏ đơn sơ mà kín đáo, sau đó trông coi các phương, phòng thủ rừng cây này cực kỳ chặt chẽ!

Cổ Nhược Phong không chớp mắt lấy giường bạch ngọc từ trong nhẫn ngọc ra vứt vào trong phòng, nhưng mà, đôi tay run nhẹ nề đã để lộ ra lòng nàng không bình tĩnh.

Đêm mười lăm, đột nhiên nàng ghét cay ghét đắng ngày vốn có ngụ ý đoàn viên! Chịu được khát vọng đối với máu ở trong lòng, không phải nàng không biết, những thân vương huyết tộc kia tự chủ được đã coi như là dừng cảm rồi, thế nhưng đáng về lúc nổi điên, nếu cố tình kiềm chế, không phải nàng có thể tưởng tượng nổi khổ sở trong đó! Nàng không biết lần này hắn có thể hay không...

Còn có đám người đi theo bọn họ lqđ dọc đường nữa! Đừng tưởng rằng nàng không biết! Nếu là hôm nay, định tìm cái chết, nàng tuyệt đối không nường tay!

“Phong nhi...” Phong Huyết Lân lo lắng nhìn Cổ Nhược Phong, hắn định để cho nàng rời đi, nếu tới nay không thể khắc chế, vậy Phong nhi... Không, hắn không muốn nàng bị thương! Nhưng mà, với hiểu biết của hắn, sao lại không biết nàng tuyệt đối sẽ không cách mình nửa bước?!

Cổ Nhược Phong nhíu mày: “Thế nào, không tin tưởng ta còn không tin tưởng chính bản thân?”

68. Chương 68: Lại Gặp Trăng Tròn

Chương 68.

Khóe miệng Phong Huyết Lân tản ra chút khổ sở: “Ta...” Hắn cũng không thể xác định có thể kiềm chế, khát vọng khát máu trong cơ thể còn mãnh liệt hơn so với lần trước!

Không tiếp tục nhìn Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong tiếp tục lấy ra vài cái bàn ghế trong nhẫn ngọc, còn có món ăn đã làm xong, dùng nội lực đun nóng một chút, lại có sắc màu tươi mới giống như vừa ra lò, hương thơm nóng hổi.

“Dùng bữa tối trước.” Nói xong, ả Phong Huyết Lân ngồi vào vị trí, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, bắt đầu chia thức ăn cho hắn như ngày thường.

Phong Huyết Lân cúi đầu nhìn gò má không chút tỳ vết của Cổ Nhược Phong, khóe miệng khẽ nhếch, nụ cười chân thật, nhưng mà, đáy mắt che giấu tầng lo lắng, hắn nhìn thấy rõ ràng. Chỉ có điều, dù vậy thì tính sao? Hắn muốn nàng xa cách hắn vào giờ phút này, đối với nàng mà nói, cảm giác không phải là tàn nhẫn, không phải là thương hại sao?!

Cho nên, nếu sự thật đã không có cách nào thay đổi, sao hắn lại không thể tiếp nhận? Nghĩ như vậy, rốt cuộc trên mặt Phong Huyết Lân mang theo nụ cười, ăn toàn bộ món ăn mà Cổ Nhược Phong chuẩn bị cho hắn không còn một mống, cũng vì Cổ Nhược Phong mà thêm vào chén nàng một chút thức ăn nàng thích.

Ở bên này, hai người vui vẻ hòa thuận, mà bên kia, Si Mị Vong Lượng Phàm năm quỹ đang bận xử lý mấy người ngu đưa mạng đến. Âm thanh huyền ảo liên tiếp, mùi máu tươi cũng bắt đầu tràn ngập trong rừng cây nhỏ nhỏ.

Mị xử lý người cuối cùng trong tay, nhú mày: “Những người này đã hết chưa!” Đã là nhóm thứ mấy rồi?! Không biết là người phe nào, dù sao lộn xộn lung tung cái gì cũng có!

Si nhìn một đồng người chết, nơi sâu nhất trong lòng mắt xẹt qua một ánh sáng âm u: “Phía sau còn nữa, chú ý.” Những người này chỉ là tôm tép mà thôi, nhìn phía chính diện trống không di chuyển tới gần ánh trăng sáng tỏ, tiếp đó, có một trận ác chiến phải đánh rồi.

Đêm nay bầu trời đêm không đỏ như máu, nhưng vẫn khiến trong lòng Cổ Nhược Phong dấy lên nỗi bất an khó hiểu! Nhìn Phong Huyết Lân ở bên cạnh đang cố gắng kiềm chế ham muốn hút máu mình, đau đớn nín chặt đáy lòng, nàng nhất định phải tìm phương pháp giải quyết sớm một chút!

Phong Huyết Lân cảm thấy dục vọng khát máu trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt, cắn phá trái tim trống không, hai suy nghĩ “hút máu, hút máu, hút máu...” cùng “Nhịn xuống! Nhất định phải khắc chế! Không thể gây tổn hại cho Phong nhi!” đấu tranh ở trong đầu! Theo vầng trăng càng lúc càng lên cao, đấu tranh càng thêm kịch liệt!

Ôm đầu liều chết chống lên bàn, không, hắn sẽ không làm tổn hại Phong nhi!

Vong run rẩy đánh rơi thanh kiếm đầy máu tươi, ở giữa không trung hí mắt nhìn về phía bóng người càng lúc càng gần ở xa xa, dieendaanleequydonn tay run rẩy vừa rồi chính là nói lên mức độ kịch liệt của cuộc chiến vừa rồi!

Đáy mắt Lượng thoáng qua một chút nghi ngờ: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?!” Lúc trước khi bọn họ điều tra vốn không phát hiện những người đó! Từ khi nào trong chu vi trăm dặm lại xuất hiện một nhóm người như vậy rồi?!

Mị vốn luôn vui cười khuôn mặt cũng trầm mặc đáng sợ: “Cho dù như thế nào, phải bảo vệ chủ tử an toàn!”

Bốn quỹ còn lại cũng đồng thời gật đầu, đây là chuyện chính yếu của bọn hắn! Chủ tử để cho bọn họ sống gần giống như con người, thậm chí có thể cảm nhận ánh mặt trời, xuất hiện trước mắt người khác! Không phải là linh hồn lúc ẩn lúc hiện có thể tiêu tán bất cứ lúc nào! Ân tái sinh này, bọn họ không có gì báo đáp, tối nay là đêm Lân chủ tử khát máu, Phong chủ tử cũng rất nguy hiểm, mặc kệ thế nào, bọn hắn sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đến gần nơi này!

Trong chớp mắt đón nhận những cao thủ vọt tới này, không thể so với những người trước đó, những người này, mạnh hơn!

Ở nơi này ham thích giết chóc không tiếng động trong đêm càng quý dị hơn, không có bất kỳ lời nào, chỉ có tiếng đao kiếm chạm vào nhau, mặc dù Si Mị Vồng Lượng vốn là thân quý, nhưng vẫn không thể chống nổi công kích cường thế như vậy! Dù sao năng lực của bọn họ cũng có hạn, mà những người vừa đến, quá cường hân! Tính từng người một, đã là thiên hạ cao thủ đệ nhất! Tùy tiện xuất hiện một người trong giang hồ, đã là đối tượng được các thế lực khắp nơi tranh đoạt! Đột nhiên xuất hiện những cao thủ này, rốt cuộc là từ đâu tới?!

Trong nháy mắt nơi đây biến hóa muôn vạn, so chiều chỉ trong chớp mắt, mà trong nhà gỗ nhỏ, Phong Huyết Lân khổ sở nhíu mày, cố gắng âm thầm chịu đựng...

Rốt cuộc tiếng đánh nhau càng lúc càng kịch liệt lại kéo dài không ngừng ở bên ngoài đã thu hút sự chú ý của Cổ Nhược Phong, Si Mị Vồng Lượng không thể vô năng đến mức không thể giải quyết những người này, nghe âm thanh... người khác? Rốt cuộc là ai?!

Không phải nàng chưa nghĩ tới Huyết Nguyệt sơn trang nổi lên sẽ đưa tới hàng loạt người căm thù, tam đại vương triều, cho dù là giang hồ hay là triều đình, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội điều tra, cũng không thiếu người muốn dồn mình và Phong Huyết Lân vào chỗ chết! Chỉ có điều, nàng không thể không nói, người chọn tối nay thật TMD có mắt!

Hai tròng mắt thoáng hiện lên cơn khát máu sáng ngời có thể so với trăng tròn sáng tỏ, tới một người giết một người, tới hai người giết cả đôi, nàng không để ý chút nào tới ở nơi đây lại thêm mấy mạng người mang theo bên mình! Ta không giết người thì chính là bị người giết, Cổ Nhược Phong nàng không ngu như vậy!

Trăng lên chính giữa, Phong Huyết Lân giống như lần trước, hôn mê bất tỉnh. Cổ Nhược Phong đặt hân lên giường bạch ngọc, nhìn hân mặc dù đang ngủ mê man nhưng vẫn nhíu chặt chân mày, đáy lòng thoáng hiện qua chút thương tiếc. Không phải nàng không biết đánh ngất hân, nhưng khát máu trong cơ thể hân cần chính ý chí của hân chống cự, ngoại lực cưỡng chế đánh ngất hân vốn không có bất cứ tác dụng gì, sẽ chỉ khiến hân hút máu người trong vô thức!

Tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, chân mày Cổ Nhược Phong nhíu lên, dường như những người này không tầm thường! Rốt cuộc là thế lực phương nào, lại có cao thủ như vậy!

“Chủ tử, đi mau!” Giọng nói của Si truyền đến, khổ sở được đè nén mơ hồ khiến Cổ Nhược Phong ý thức được, tình huống bên ngoài... rất không tốt!

Đi ra ngoài phòng, cảnh bữa lqđ bãi hỗn độn đầy đất đập vào mắt, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập miệng mũi!

“Đều trở về.” Theo mệnh lệnh của Cổ Nhược Phong, Si Mị Vồng Lượng Phàm năm quý nhanh chóng lui về bốn phía nhà gỗ nhỏ, lấy ngũ tinh trận phòng thủ chặt chẽ!

Theo sát phía sau ngũ quý là hàng loạt người áo đen, từ trên người bọn họ còn có thể nhìn thấy dấu vết đánh nhau, xem ra trận chiến đã lâu rồi! Áo đen thống nhất, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không nhìn ra là người do ai phái tới. Trong mắt mỗi người đều lạnh giá, ánh mắt tập trung về phía nhà gỗ nhỏ, có lẽ là, Phong Huyết Lân trong nhà gỗ nhỏ!

Rất tốt, rất tốt! Không biết đánh chủ ý lên người ở bên trong, sẽ nhận kết cục gì sao?

Một tay giơ lên, Khinh Vũ cầm tuyệt thế liên xuất hiện trước mắt mọi người, Hàn Ngọc làm đế, dây đàn bằng Thiên Tâm Ti, trong ánh sáng mờ hồ của màn đêm lạnh lẽo càng thêm lạnh giá! Khinh Vũ cầm này bị nhốt trong nhẫn ngọc rất lâu, rốt cuộc tối nay có thể ra ngoài hóng mát, hơn nữa, hình như có thể chiến đấu một trận, cả thân cầm hưng phấn run rẩy!

Cổ Nhược Phong nhíu miệng lộ ra nụ cười tà ác tùy tiện, người tới tối nay, một cũng không cần trở về...

Vốn đám người áo đen bởi vì thấy Khinh Vũ cầm mà hơi chấn động, nhưng khi nghe thấy âm thanh du dương của tiếng đàn thì trong mắt lại lộ ra vẻ tham lam, Khinh Vũ cầm, lại có người gây ra tiếng! Vậy có phải bọn họ cũng có cơ hội, cũng có khả năng trở thành chủ nhân của Khinh Vũ cầm?!

Lúc bọn hắn không còn bất kỳ hành động gì, dieendaanleequuydonn tiếng dần dần trở nên bén nhọn, mang theo nội lực phong phú mạnh mẽ đánh tới đám người áo đen! Giống như từng thanh kiếm sắc bén đâm về phía từng người áo đen, khiến cho bọn chúng không còn chỗ lánh thân!

Người áo đen chợt hồi phục lại tinh thần, muốn vận khí tránh đi, nhưng không nghĩ tới cả người bị một khối lực lượng cường đại bao phủ, hơi thở cường đại kia khiến cho bọn hắn không có cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút! Sợ hãi chết chóc bao phủ bọn chúng! Đối diện đó là nữ tử toàn thân trang phục màu đen, nội lực suy cho cùng có bao nhiêu thâm hậu?! Đến tột cùng nàng ta cường hãn bao nhiêu?! Ở trước mặt nàng ta, bọn họ chỉ có cảm giác mình giống như con kiến không đáng kể trong tay nàng, nàng không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể khiến cho đám người mình chết không thể chết lại!

Tròng mắt Cổ Nhược Phong thêm sâu, cơn khát máu đỏ sậm chảy xuôi bên trong khiến người ta kinh ngạc! Nếu muốn chết, nàng sẽ tiễn bọn họ một đoạn đường! Nghĩ tới Phong Huyết Lân đang phải chịu đựng khổ sở trong nhà gỗ nhỏ, Cổ Nhược Phong liền bộc phát tức giận! Các người cứ nghĩ rằng đưa ta vào chỗ chết, đưa hắn vào chỗ chết như vậy sao! Trên đời này, không thể để Phong Huyết Lân cùng nàng tồn tại như vậy sao?! Con mắt màu máu hút máu người thì như thế nào? Tiêu diệt Bách Hoa sơn trang thì sao?! Chọc Phong Huyết Lân cùng người của nàng, dù một nàng cũng không bỏ qua! Nếu dám phải người tới cướp giết, sẽ phải chuẩn bị có đi mà không có về!

Trong tay tăng thêm sức lực, sự áp chế càng cường đại hơn hướng tới người áo đen! Xem ra hơn phân nửa những người áo đen kia đã bị trọng thương!

Mắt thấy sẽ giết toàn bộ đám người, đột nhiên phía đối diện xuất hiện một hơi thở cường hãn, trong nháy mắt công kích Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong ngẩng đầu lên, bởi vì phát ra nội lực mà tóc đen như mực tung lên, lộ ra khoe miệng khát máu trước mặt mọi người, giống như ác ma tuyệt mỹ nhất nhưng cũng tàn bạo nhất nơi địa ngục!

Rất tốt, có thể cắt đứt công kích của mình, người này... trang phục màu trắng, trong trời đêm càng đặc biệt bắt mắt, tuổi gần trung niên, ánh mắt lạnh nhạt, toàn thân hơi thở như có như không, dáng vẻ tiên phong lq đạo cốt thật giống thần tiên!

Nhưng... Nguy hiểm trên người tỏa ra từng chút, nàng không nhìn nhầm! Người kia, hình như chính là quốc sư Thiên Tâm đột nhiên biến mất...

Nhìn đám người áo đen lấy hắn làm trung tâm mà vây xung quanh, trong con mắt lộ ra ý thù địch cùng ham thích giết chóc, khát máu xẹt qua chỗ sâu nơi đáy mắt hắn bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy!

Khoe miệng Cổ Nhược Phong cười tà mị hơn, hắn... không phải là người của Lân sao?

69. Chương 69: Hiểm Trung Cầu Thắng

“Quốc sư Thiên Tâm?” Giọng điệu khẳng định, tròng mắt Cổ Nhược Phong từ từ trở nên bình tĩnh, có một số việc, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chỉ là, không thể không nói, hắn chọn thời gian rất tốt.

“Giao hắn ra.” Lướt qua Cổ Nhược Phong, Thiên Tâm nhìn về phía nhà gỗ nhỏ, người kia, có lẽ đã ngắt rồi, thật là trời giúp hắn!

“Hắn?” Cổ Nhược Phong nhú mày, “Hình như ngươi quên, hắn là chủ tử của người.”

Phong Huyết Lân nói qua, quốc sư Thiên Tâm làm việc cho hắn, chỉ là, hôm nay xem ra, thủ hạ này rất không nghe lời, còn rất. Không coi ai ra gì!

“Chủ tử? Hừ! Một yêu quái cũng muốn? !” Lúc trước hắn chỉ giả vờ phục tùng thôi! Thật không biết rốt cuộc nữ nhân trước mắt này từ đâu tới! Lại làm cho hôm nay hắn hoàn toàn không tính được số mạng của người kia! Lúc trước hắn có thể nhìn thấy một nửa vận mệnh của người kia, biết sẽ có nữ nhân này xuất hiện, cũng biết, chỉ có thông qua nàng, hắn mới có cơ hội giết con yêu quái kia!

Nhưng. Người tính không bằng trời tính, nàng vừa đến, ngay cả một chút tương lai của con yêu quái kia hắn cũng dòm không tới! Mà nữ tử này, hắn hoàn toàn nhìn không thấu!

“Yêu quái.” Nhẹ nhàng thì thầm, tiêu tán trong gió lạnh, tròng mắt Cổ Nhược Phong trở nên kinh khủng, nửa con người màu đỏ, làm cho quốc sư Thiên Tâm ở phía đối diện cảm thấy kinh hãi! Đêm nay hắn bắt đầu coi trọng nữ tử chỉ mười sáu tuổi mà hắn chưa bao giờ để ý. Khuôn mặt không thoa phấn trang điểm so với bất kỳ một người nào cũng tuyệt mỹ hơn, khóe miệng nâng lên, không nói ra được tà tứ, cặp mắt ngây thơ vốn là lứa tuổi này nên có lại thâm trầm ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu dù chỉ một chút! Hắn, đã xem thường nàng rồi!

“Vụt!” Dây đàn bằng thiên tâm của Khinh Vũ Cầm hung hăng rung động, với nội lực cực kỳ hùng hậu quốc sư Thiên Tâm lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh tới, tử vong uy áp, mặc dù có quốc sư Thiên Tâm ở phía trước ngăn cản một phần, nhưng những hắc y nhân kia lại bị xuy lợ trên mặt đất, mất hết năng lực chiến đấu!

Tóc mực tung bay, có mấy sợi phát phơ trước mắt, lời nói của Cổ Nhược Phong âm lãnh giống như từ dưới núi băng ngàn năm truyền ra: “Hắn không phải.”

Tròng mắt nhìn về phía quốc sư Thiên Tâm, hung dữ ở trong đó làm cho trong lòng hắn cũng không nhịn được bắt đầu run rẩy!

“Trên đời này, không ai được phép nói hắn như vậy.” Không có cảm tình lên tiếng, lại dùng hành động đại biểu cho phần nộ của nàng! Tiếng đàn cuộn cuộn như nước lũ liều chết đánh về phía người đối diện! Quyết tâm dứt khoát dồn người ta vào chỗ chết trong bầu trời đêm không chút nào lưu giữ!

Yêu quái? Cho dù là yêu quái, đó cũng là nàng bảo vệ! Ai cũng không thể vũ nhục kêu lên!

Quốc sư Thiên Tâm nhìn nội lực như thú dữ đập vào mặt, đôi tay nhanh chóng kết ấn, chỉ là chốc lát liền tiêu trừ hết!

“Chút tài mọn!” Sau cùng hắn hừ nhẹ một tiếng, cũng chỉ là một chút năng lực như vậy, lại vẫn dám đối kháng với hắn, quả thật không tự lượng sức!

Một tay giương lên, hơi thở càng thêm tràn đầy bá đạo đi về hướng Cổ Nhược Phong!

Tròng mắt Cổ Nhược Phong híp lại, quả nhiên linh lực và nội lực không cùng một đẳng cấp! Chỉ là, hắn vẫn còn xem thường nàng rồi!

Đứng lên thu lại Khinh Vũ Cầm, đứng nghiêm trên mặt đất, trong tay áo đã sớm chuẩn bị nội lực để chống đỡ! Nàng không thể lui! Sau lưng chính là nhà gỗ nhỏ, nếu như nàng đẩy ra, Phong Huyết Lân sẽ bị thương! Nội lực mạnh mẽ như thế, sẽ quét đến một mảnh vụn cũng không còn!

Tay vung nội lực ra, thân thể Cổ Nhược Phong cũng phóng về phía quốc sư Thiên Tâm! Trong nháy mắt lập tức xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, đâm thẳng mục tiêu!

Đạo lý ra tay trước thì chiếm được lợi thế nàng chắc chắn hiểu, nàng và Thiên Tâm chênh lệch nhau trong lòng hai người bọn họ đều hiểu rõ, trận chiến hôm nay, chỉ có thể hiểm trung cầu thắng! Nàng, tuyệt sẽ không thua!

Khóe miệng Thiên Tâm nâng lên một nụ cười khinh thường, người phàm, có năng lực gì! Toàn thân hắn linh lực, mặc dù ở trong tộc, cũng là ở vào hàng cao nhất! Mà Cổ Nhược Phong, nàng cũng chỉ là có không ít nội lực thôi!

Nhìn nhuyễn kiếm đâm về phía hắn, Thiên Tâm không trốn không tránh, đứng yên ở nơi đó, chỉ là, tay phải hắn hơi gồng cứng biểu lộ hắn không ổn giống như bề ngoài, dù sao....Nội lực của Cổ Nhược Phong, rất khủng bố! Ngay cả hắn cũng không thể không cẩn thận đối đãi!

“Bùm!” Hai luồng mạnh mẽ chạm vào nhau! Nhuyễn kiếm nhắm ngay tay của Thiên Tâm, hai người cứ cứng còng đứng ở nơi đó!

“Người! Phốc!” Cao thủ ra tay, một chiêu phân thắng bại! Thiên Tâm phun ra một ngụm tiên huyết, tay trái che dòng máu chuyển động trong lồng ngực, vốn là bộ dáng phàm thiên đã đổi thành kinh ngạc!

Nhìn về mặt bình tĩnh của Cổ Nhược Phong ở phía đối diện, giữu cột ở đáy mắt kia, cuối cùng không nhịn được vung tay áo: “Hừ, hôm nay liền tha cho ngươi một mạng!” Lời còn chưa dứt, người đã ở bên ngoài trăm trượng! Trong chớp mắt, đã vô tung vô ảnh!

Hắn không có nghĩ đến, sau lưng Cổ Nhược Phong lại có nội lực thâm hậu như vậy, mặc dù hắn có là linh lực, nhưng vẫn không đỡ được một kiếm của nàng ta! Ngay cả hắn cũng phải e ngại sự uy nghiêm và khủng bố đó! Một khắc kia, dường như hắn cảm giác được cái chết! Nếu không phải hắn nhanh như chớp, sợ là hôm nay đã thành vong hồn dưới kiếm của nàng ta rồi! Đề lại cuộn cuộn trong ngực, xem ra, hắn không thể không bề quan một thời gian!

Quay đầu lại liếc mắt nhìn địa phương hơn trăm dặm, trông mắt âm trầm đáng sợ, về sau có rất nhiều cơ hội! Chủ yếu dựa vào đêm nay trăng tròn, một lần bắt lấy Phong Huyết Lân! Thời cơ đã đến, hắn có năng lực này có thể giết chết hắn ta rồi! Lại không nghĩ rằng Cổ Nhược Phong cường đại như vậy! Nữ tử này, giữ lại không được!

Đứng yên trong gió chốc lát, cho đến khi cảm giác quốc sư Thiên Tâm đã đi rất xa, rốt cuộc Cổ Nhược Phong buông lỏng nhuỷên kiếm đang nắm chặt, hơi cúi đầu, chậm rãi xoay người, đi tới nhà gỗ nhỏ.

Si Mị Vồng Lượng và Ngũ Quỷ nhìn sắc mặt Cổ Nhược Phong từ từ trở nên tái nhợt, lo lắng mơ hồ xông lên đầu: “Chủ tử.”

“Canh kỹ nơi này, giết không tha.” Âm thanh trong miệng Cổ Nhược Phong truyền đến nhẹ gần như không nghe được, nhưng ngoan độc ẩn chứa trong đó lại không suy nhược tí nào!

“Dạ, chủ tử!” Lập tức triển khai Ngũ Giác Tinh Trận, mở rộng phạm vi, cách ly nhà gỗ nhỏ với tất cả mọi người trong vòng trăm trượng! Si Mị Vồng Lượng nhúu chặt lông mày nhưng lại không tập trung, bộ dạng của Phong chủ tử, thật không tốt. Đáy mắt thoáng qua một vẻ hung dữ, nếu như còn có người không thức thời dám tới quấy rầy, đừng trách bọn họ vô tình!

Đóng cửa nhà gỗ nhỏ, ngăn cách toàn bộ thế giới bên ngoài, nhuỷên kiếm đã thu vào nhẫn ngọc, từ từ đi chuyển bước chân đi tới giường bạch ngọc, nhìn về mặt an tĩnh ngủ của Phong Huyết Lân, miệng nâng lên một nụ cười ấm áp, hoàn hảo hắn không có giạt mình tỉnh giấc.

Vén một góc chăn lên, chui vào, hơi thở kia lạnh như băng, mặc dù có giường bạch ngọc sưởi ấm thân thể cũng không chống đỡ được, trong lòng thật thấp thỏm dài một tiếng, cầm tay Phong Huyết Lân thật chặt, muốn đem nhiệt độ của mình truyền cho hắn

Chỉ là. Dòng khí chuyển động quanh lồng ngực, làm cho nàng đau đớn không cách nào ngủ được, cuối cùng không nhịn được từng chút máu tươi không tiếng động tràn ra khóe miệng, tay trái rãnh rỗi gắt gao nắm chặt khăn trải giường dưới thân....Nàng, bị thương nặng hơn quốc sư Thiên Tâm! Đột phá nội lực cường hãn này, cũng chỉ là thúc giục tiềm lực trong cơ thể nàng, nội lực liên tục tăng vọt gấp ba lần! Nhưng mà, di chứng cũng rất kinh khủng....

Nàng không thể nào lựa chọn, rõ ràng quốc sư Thiên Tâm có mưu đồ với Phong Huyết Lân, mặc dù hắn có bất tử chi thân, nhưng Cổ Nhược Phong lại chưa bao giờ tin tưởng chuyện trường sinh bất tử! Trên đời này, nếu như có thể tìm được phương pháp giết chết hắn cũng không phải là không thể nào!

Nhìn đáy mắt ác độc và hài lòng của quốc sư Thiên Tâm, nàng không dám xác định, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không giao hắn vào tay của bất kỳ kẻ nào! Huống chi, hắn vẫn còn đang hôn mê!

Còn nếu như thức tỉnh hắn, nàng không biết sắp sửa chịu đựng hậu quả như thế nào, có lẽ có thể dễ như trở bàn tay đánh bại quốc sư Thiên Tâm, nhưng mà, sau đó? Hắn còn khống chế được ham muốn không? Chịu đựng như vậy khổ sở như thế nào?!

Nàng không nỡ, cho nên nàng ích kỷ. Ích kỷ để ỉnh bị thương, ích kỷ một mình quyết định thời gian kế tiếp muốn hắn bảo vệ nàng! Không phải hắn đã nói sẽ bảo vệ nàng cả đời sao? Phong Huyết Lân, cảm tạ ta đi, ta chính là cho chàng cơ hội.

Máu ngoài khóe miệng đã tụ họp thành một dòng, từng giọt từng giọt in vào hoa văn trên khăn trải giường màu trắng, làm hoa kia biến thành hoa mai màu máu Thăm cười khổ, bây giờ nàng, hình như ngay

cả sức lực giơ tay lên lau máu nàng cũng không có rồi.

Bầu trời sáng choang, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở nhà gỗ nhỏ chiếu vào phòng, vấy vào trên giường, bao phủ thân thể hai người đang ngủ, ấm áp

Phong Huyết Lân mở to con mắt có chút mờ mịch, thời gian hần tỉnh lại hình như sớm hơn lần trước. Hơi thở quen thuộc trong mũi làm cho hần an tâm. Chỉ là. Mùi máu tươi nhàn nhạt kia, có chứa tươi đẹp đặc thù thuộc về nàng!

Chợt quay đầu, bên trái, khuôn mặt quen thuộc kia, chỉ là, trong phút chốc màu đỏ chói mắt làm tim của hần nhúu chặt!

Máu! Máu của nàng! Dòng máu toàn thân Phong Huyết Lân ngưng tụ! Đường như tận lực che giấu lực lượng đang điên cuồng dâng lên trong người, lan tràn toàn thân! Trong con người đều là màu đỏ!

Nhưng mà tất cả những thứ này Phong Huyết Lân không có tâm tư chú ý, bây giờ trong lòng và trong mắt hần đều là Cổ Nhược Phong đang nằm yên tĩnh!

Nửa ngồi dậy, ghé vào phía trên nàng, tay phải vỗ nhẹ nhẹ mặt của Cổ Nhược Phong: “Phong nhi, Phong nhi!” Trên khăn trải giường một bãi máu màu đỏ sẫm làm cho hần kinh hãi! Rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?! Vì sao Phong nhi lại bị thương?!

Kéo tay phải Cổ Nhược Phong, mạch tượng hỗn loạn dưới tay hần nhảy lên!

Không suy nghĩ nhiều, kéo Cổ Nhược Phong ngồi xếp bằng, mình cũng hai chân ngồi xếp bằng ở sau lưng của nàng, linh lực thâm hậu riêng biệt của hần chuyển qua người Cổ Nhược Phong, từ từ dẫn đường chải chuốt làm thông suốt nội lực tán loạn của nàng, một lần lại một lần.....

70. Chương 70: Thành Ngọc

Cổ Hạo Nhiên nghe quản gia đứng ngoài cửa hỏi, cau mày suy nghĩ một chút, vốn là mấy ngày trước mình phải mở kim khố điều ngân lượng, kéo tới bây giờ đã mười ngày, sợ là tài chính ở cửa hàng báo thiếu rồi !

Cửa phòng được mở ra, Cổ Hạo Nhiên đi ra, đi nhanh lên trước: “Đi thôi.”

Hiện tại sắp tới năm mới, các cửa hàng đều phải chuẩn bị hàng hóa, khoản tiền kia không phải là số nhỏ, mà vì phòng ngừa quản sự nuốt riêng ngân lượng, lợi nhuận hàng tháng đều phải nộp lên cho vào kim khố, sau đó mới tiến hành điều phối ngân lượng!

Trước bởi vì chuyện của Cổ Uyển Ngưng, chạy tới thành Vô Hảo, vốn tưởng rằng dựa vào bổn sự của cửa hàng, kéo dài một thời gian cũng không sao diễn-đàn-lê-quý-đôn, lại quên mất còn hai tháng nữa là qua năm mới, việc tích trữ hàng hóa là vô cùng cấp bách!

Cổ Hạo Nhiên im lặng đi đến kim khố, quản gia theo sát phía sau, nơi đó, nhất định phải đi qua ba cánh cửa, ba đạo cơ quan, người được gia chủ Cổ gia cho phép mới có thể đi vào! Mà hần, cực kỳ may mắn là một trong số đó!

Ngân lượng nơi đó, rất nhiều người cả đời ngay cả tướng tượng cũng không dám! Ngân lượng ở đó, có thể so với quốc khố! Ngân lượng ở đó, hoàn toàn có thể so với một cái tàng bảo khố!

Một đường đi tới, rốt cục hai người cũng đến kim khố!

Cơ quan cuối cùng được mở ra, cánh cửa cũng chậm chậm mở ra, chỉ là...

Bên trong trống không!

Mắt Cổ Hạo Nhiên trừng to, hai mắt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, bạc ? Bạc đâu! Tại sao có thể như vậy!

Quản gia kinh hãi trong lòng cũng không thua Cổ Hạo Nhiên! Cả đời hần bán mạng cho Cổ gia, tất nhiên cũng biết nơi này có ý nghĩa gì với Cổ gia! Nơi này, căn bản chính là Cổ gia thứ hai! Đạo lý cây to đón gió người nào cũng biết! Người làm ăn càng biết lợi dụng những vật chết này, lợi càng nhiều thì mình càng

mạnh! Chẳng qua là, hiện giờ trong mắt hoàng đế Cổ gia vẫn là một cái đinh chói mắt, nếu như không thu liễm một chút, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

Nơi này, là tâm huyết mấy đời của Cổ gia!

Nghĩ tới cái gì, hai mắt Cổ Hạo Nhiên càng đỏ! Cổ Nhược Phong! Việc này nhất định là nghịch nữ Cổ Nhược Phong kia làm! Trên đời này, người trong một đêm có thể lấy được Bách Hoa sơn trang!

“A!” Kim khố trống không làm cho Cổ Hạo Nhiên phần nộ gào thét! Cừu hận trong mắt ngay cả quần gia cũng cảm thấy kinh hãi! Xem ra, sợ là người trộm bạc sẽ chết không được tử tế rồi !

Mà giờ phút này, xe ngựa của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã đến trước cửa thành, cao cao trên đỉnh cửa thành, tảng đá có khắc hai chữ: thành Ngọc!

Nhìn sắc trời không còn sớm, Si thấp giọng hỏi người trong xe: “Chủ tử, hôm nay có muốn ngủ lại hay không?” Đêm qua Phong chủ tử bị trọng thương, cũng không biết Lân chủ tử làm gì, xem ra không có gì đáng ngại, đối với Phong Huyết Lân, hắn càng ngày càng tôn kính, bởi vì từ khi ra khỏi nhà gỗ Phong Huyết Lân cảnh ngày càng cường đại! Cái loại khí tức cường hân này, làm cho hắn không tự chủ run rẩy!

“Thành Ngọc ...” Phong Huyết Lân nhỏ giọng lập lại một lần, giống như nghĩ tới cái gì, khóe miệng gợi lên một nụ cười sung sướng, nhẹ nhàng “Uh’m” một tiếng với ngoài xe ngựa.

Xe ngựa đi qua cửa thành, đi trên con đường phồn hoa, ngừng lại trước cửa một khách điểm cũng không tệ lắm.

Tiểu nhị vội vàng chào đón, sau đó cung kính đứng một bên, xe ngựa này nhìn không xa hoa, nhưng người lái xe này vừa nhìn thì biết không phải là người bình thường, sao có thể qua được ánh mắt nhìn người mười mấy năm của hắn!

Nhìn hai người trong xe bước xuống, tiểu nhị không khỏi sửng sốt, chỉ thấy một nam tử hồng y đeo mặt nạ nhưng vẫn phong hoa tuyết nguyệt như cũ trong lòng đang ôm một nữ tử hắc y không thấy rõ diện mạo điển0đàn0lê0quý0đôn, nhưng từ dáng người của nàng cũng không khó nhìn ra, người này cũng có diện mạo bất phàm!

Phong Huyết Lân nhìn người đang ngu ngơ, mắt hắn nhìn chăm chăm mình, không khỏi có chút hờn giận, nhất là thấy ánh mắt hắn nhìn Cổ Nhược Phong, lửa giận lại càng thiêu đốt, đôi mắt huyết sắc nhìn chăm chăm tiểu nhị, giống như muốn thiêu đốt hắn!

Tiểu nhị hồi hồn, trùng hợp chống lại cặp mắt huyết sắc của Phong Huyết Lân, cả người nhất thời đóng băng... Cặp mắt huyết sắc... Một mặt nạ bạc... Hồng y tung bay... Còn có hắc y nữ tử trong lòng hắn...

Toàn thân run lên bần bật: “Huyết, Huyết vương gia!” Kia không phải là Huyết vương gia đã mất tích thì là ai! Còn hắc y nữ tử trong lòng hắn kia, không phải là Huyết vương phi trong truyền thuyết sao? !

Hai tôn đại thần này đại giá quang lâm, là chuyện mà tiểu điểm bọn hắn mong mà không được!

Ánh mắt vốn cung kính lại càng cung kính, còn mang theo một chút sùng bái! Ai không biết Huyết vương gia này là người tôn quý nhất Mộ Dung vương triều! Không nói đến sủng ái của tiên hoàng với hắn, bây giờ tân hoàng mới đăng cơ cũng ban thánh chỉ, thấy Huyết vương gia như nhìn thấy trẫm !

“Bịch!” một tiếng, tiểu nhị liền quỳ xuống! Kích động đến nỗi nói cũng không nói rõ: “Tiểu nhân... Tiểu nhân, bái, bái kiến Huyết vương gia, Huyết vương phi! Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Một tiếng hô kia, làm ọi người đang đi trên đường đều ngừng chân lại, không tới nửa giây, toàn bộ mọi người đều quỳ xuống! Cũng cao giọng hô lên như tiểu nhị!

Cổ Nhược Phong đang ngủ trong lòng Phong Huyết Lân khẽ nhíu mày, sao lại ầm ĩ như thế? Những người đó hô nàng tự nhiên cũng nghe được rất rõ ràng! Tuy Phong Huyết Lân của nàng cũng nổi danh nhưng cũng không đến trình độ này đi? !

Cổ Nhược Phong không biết, từ lúc nàng mang theo Phong Huyết Lân đạp gió mà đi, sau đó mất tích, sự tích truyền đi, hai người cơ hồ thành thần ở Mộ Dung vương triều rồi ! Đương nhiên, người giả dạng Cổ

Nhược Phong và Phong Huyết Lân cũng không thiếu, nhưng mà, ai có thể có hai tròng mắt màu đỏ như Phong Huyết Lân? Đó là điểm mà người khác giả không được!

Phong Huyết Lân thấy Cổ Nhược Phong trong ngực tỉnh lại, nhẩn mây lại, đáng chết, đánh thức nàng rồi !

“Đều đứng lên đi.” Giọng nói lạnh lùng mang theo chút lười biếng, Cổ Nhược Phong biết, nếu mình không lên tiếng, sợ là những người này phải quỳ luôn rồi.

Mắt nhìn về phía tiểu nhị đang kích động, bây giờ hai người mình cũng coi như là “Cải trang đi tuần” đi? Nhưng sao lại phô trương như vậy rồi?

Không thể không nói tiểu nhị này tiếp khách hai mươi mấy năm, đã luyện được một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái liền biết nghi vấn trong mắt Cổ Nhược Phong, tiến lên lấy lòng: ” Hoàng thượng nói, thấy Huyết vương gia như nhìn thấy trẫm!”

Cổ Nhược Phong có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Mộ Dung Niệm Hàn này rất giáo hoạt! Như nhìn thấy trẫm, quang minh chính đại cho Phong Huyết Lân một địa vị được tôn sùng! Một chiều này, coi như là thuyết minh, hần tuân thủ ước định. Nhưng mà, phương pháp này...

Khóe miệng Phong Huyết Lân giựt giựt, này có tính là lòng tốt biến thành xấu? Đây là có chuyện gì! Về sau ai nhìn thấy bọn hần đều phải quỳ xuống, nhớ lại việc này, Phong Huyết Lân liền cảm thấy đau đầu! Người khác không chê quỳ mệt, nhưng hần phải trả lời cũng rất mệt!

Cùng Cổ Nhược Phong liếc nhau, đều thấy được bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Ôm Cổ Nhược Phong vào khách điểm, âm thanh nghị luận sau lưng vẫn được truyền đến: “Bộ dáng Huyết vương gia quả thật là thiên hạ vô song!”

“Huyết vương phi cũng là tuyệt thế giai nhân! Hai người này thật là tuyệt phối!”

“Không biết bọn hần tới thành Ngọc làm gì?”

“Ai... Người là người nơi khác đi, tới này thành Ngọc đương nhiên là...”

“ ... ”

“ ... ”

Khóe miệng Si giựt giựt, đi theo, thuê ba gian phòng tốt nhất, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân một gian, Si Mị Lượng một gian, Vong Phàm một gian. Kỳ thật, thuê hai phòng kia đối với năm quý bọn hần mà nói, căn bản là không có tác dụng...

Huyết vương gia và Huyết vương phi tới thành Ngọc. Chuyện này giống như gió xuân thổi vào cỏ, người toàn thành đều đã biết!

Trong phòng, Cổ Nhược Phong nằm nghiêng trên giường, vị trí gần cửa sổ để cho nàng vừa vặn có thể nhìn toàn cảnh ở dưới đường, nhưng mà, lúc này nàng lại đang mỉm cười nhìn Phong Huyết Lân: “Thành Ngọc chơi rất vui?” Ngừ khí khẳng định. Nàng cũng không bỏ qua ở cửa thành lúc Si hỏi đáy mắt Phong Huyết Lân đột nhiên có ý cười!

Phong Huyết Lân chếp miệng, sao Phong nhi của hần thông minh như vậy...

“Sinh nhật hàng năm của thành chủ thành Ngọc đều tổ chức thi đấu giữa các tài tử giai nhân, mà người được hạng nhất có thể chọn một món trong lễ vật mà hần thu được.”

Đáy mắt Cổ Nhược Phong vẫn có chút nghi hoặc, dù vậy, cũng không đủ lý do hấp dẫn hần đi? Trừ phi...

“Khi nào thì?” Hần đã nhìn trúng gì đó, nàng tự nhiên là theo hần rồi.

“Ngày mai.” Không thể không nói, vận khí bọn hần tương đối tốt! Nghĩ đến món đồ kia, khóe miệng Phong Huyết Lân nhin không được cong lên diễn.đàn.lê.quý.đôn! Này có tính là trời cũng giúp bọn hần không?

“A...?” Nhìn hai mắt Phong Huyết Lân chứa ý cười và tình thế bất buộc, Cổ Nhược Phong cũng không khỏi tò mò, vật có thể làm cho Phong Huyết Lân để ý như vậy, tựa hồ cũng không nhiều...

Chuyện Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đến rất nhanh liền truyền tới phủ thành chủ, rất nhanh thành chủ thành Ngọc đã tới khách điểm, địa vị của Huyết vương gia có thể so với hoàng thượng! Người khác không biết, sao hắn có thể không biết? Tân hoàng đăng cơ, chuyện thứ nhất không phải điều phối chức quan, không phải thay đổi chính sách, không phải cái gì khác, mà là ra một thánh chỉ đưa thân phận địa vị của Huyết vương gia lên cao nhất ở Mộ Dung vương triều!

“Chủ tử, thành chủ thành Ngọc bá kiến.” Thanh âm nghiêm túc vạn năm không đổi của Si vang lên, trong giọng nói hình như có chút không vui.

Cổ Nhược Phong hứng thú, bổn sự của thành chủ thành Ngọc cũng lớn thật, có thể làm cho gương mặt vạn năm không đổi của Si thay đổi, nhíu mày: “Mời hắn tiến vào.”

Thành chủ Ngọc thành Ngọc Tây Âu, năm nay sáu mươi tuổi, cả người đầy sức sống, tuy có một chút lầy lòng, nhưng cũng không khiến người chán ghét.

Sau đó, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liền biết tại sao Si lại không vui.

Phía sau Ngọc Tây Âu có một hồng y nữ tử. Bộ dáng như hoa như ngọc, ngượng ngùng e thẹn, đúng là một liễu yếu đào tơ nha!

Vì thế... Cổ Nhược Phong nở nụ cười... Mục đích Ngọc Tây Âu tới là?

Nhium mày nhìn Phong Huyết Lân, ánh mắt như muốn nói: “Hình như là tới tìm chàng.”

Phong Huyết Lân bất đắc dĩ liếc mắt, sau đó sửa sang lại sắc mặt, nhìn Ngọc Tây Âu: “Không biết thành chủ tới đây... ?”

Ngọc Tây Âu khom người thi lễ: “Huyết vương gia, Huyết vương phi, hạ quan không biết hai vị đại giá quang lâm không tiếp đón từ xa, phủ thành chủ đã chuẩn bị phòng tốt, không biết...” Hắn cũng không dám trực tiếp mở miệng muốn hai tôn đại thần này di giá tới phủ thành chủ. Ai không biết đại nhân vật nào đều có thói quen của mình, vạn nhất người ta thích ở khách điểm, không phải mình trộm gà không được còn mất nắm gạo? Lần trước lúc công tử tới, hắn cũng ăn không ít thiệt thòi!

“Đúng vậy, phụ thân vừa nghe Vương gia đến, liền chuẩn bị phòng.” Nàng tiến lên một bước nhỏ, nói khẽ, ánh mắt mong ngóng thường nhìn Phong Huyết Lân, cái bộ dáng kia, đổi lại là ai cũng không đành lòng cự tuyệt,đàn,lê,quý.đôn!

Cổ Nhược Phong hí mắt nhìn hồng y nữ tử. Hồng y? Rõ ràng là một hoàng hoa khuê nữ, mà lại mặc hồng y, thú vị... Chỉ là...

“Không biết vị tiểu thư này là?” Cổ Nhược Phong chậm rãi mở miệng, thanh âm trong veo mà lạnh lùng nghe không ra hỉ nộ, mà ánh mắt nhìn nàng kia lại mang ý cười.

Ngọc Tây Âu thấp thỏm trong lòng, nghe đồn Huyết vương phi rất bảo hộ Huyết vương gia, nàng... Thật cẩn thận nhìn Cổ Nhược Phong, thấy ánh mắt nàng ôn hòa, để xuống tảng đá lớn trong lòng: “Đây là tiểu nữ Ngọc Y Nhi của hạ quan.”

Ngọc Y Nhi, nữ nhi mà Ngọc Tây Âu có lúc tuổi già, tự nhiên là coi như bảo bối! Tuy chưa từng thấy Huyết vương gia, nhưng cũng đã nghe lời đồn, đối với Huyết vương gia, hắn có ba phần e ngại. Chỉ tiếc, Y Nhi nghe những lời đồn về về Huyết vương gia, trái tim thiếu nữ liền trao cho hắn ! Ngọc Tây Âu cũng không có biện pháp, bây giờ nghe nói Huyết vương gia tới Ngọc Thành, liền quán muốn theo tới, làm sao cũng không ngăn được!

Ý cười khoe miệng Cổ Nhược Phong càng sâu: “Ngọc Y Nhi, tên rất hay.”

Ngọc Tây Âu thở ra một hơi: “Kia, Vương gia và vương phi là... ?” Đi phủ thành chủ ở sao?

Hai mắt Phong Huyết Lân chỉ nhìn Cổ Nhược Phong, khi thấy khoe miệng nàng cong lên, đến khoe mắt cũng chưa cho hai phụ tử Ngọc Tây Âu: “Không đi.” Không chút khách khí cự tuyệt, phủ thành chủ cũng không phải chưa từng ở, cần phải đi phủ thành chủ sao? Huống hồ, dời tới dời đi chẳng phải Phong nhi của hắn sẽ mệt nhọc sao? !

Phong Huyết Lân vừa thốt lên, Cổ Nhược Phong liền thấy hốc mắt Ngọc Y Nhi đỏ lên, nước mắt giống như sẽ rơi xuống! Bộ dáng diễm đam đáng yêu, làm cho người ta hận không thể đi lên ôm vào trong ngực mà an ủi!

Sắc mặt Ngọc Tây Âu cũng lập tức thay đổi, không phải hẳn không nghĩ qua Huyết vương gia sẽ cự tuyệt, chỉ là, hẳn không ngờ Huyết vương gia sẽ cự tuyệt mà không chừa chút mặt mũi! Nhưng mà, nghĩ tới thân phận của Huyết vương gia, chuyện này hình như cũng bình thường!

“Ngày mai phủ thành chủ có tổ chức hội tài tử giai nhân, không biết có thể khấn cầu Huyết vương gia và Huyết vương phi tới hay không?” Nếu hai người này có thể tới, vậy là rất có thể diện rồi!

Phong Huyết Lân nhướn mày, không nghĩ Ngọc Tây Âu lại tự mời, vậy càng thêm dễ dàng, dù sao cũng không có quy định bọn hắn không thể tham gia không phải sao?

“Uh‘m.” Lúc Phong Huyết Lân nói chuyện với người ngoài, lời nói ít đến thương cảm! Nếu không phải cần thiết, hẳn căn bản không muốn nói chuyện!

Ngọc Tây Âu đến lâu như vậy, coi như đã thấy rõ một chuyện, hình như Huyết vương gia này không muốn gặp hẳn, bất quá, chỉ cần tham gia hội tài tử giai nhân ngày mai là tốt rồi.

Hắn lẩn lộn trên quan trường lâu như vậy, tự nhiên là hiểu được tiến thoái, khom người chào Phong Huyết Lân: “Vậy hạ quan cáo lui, ngày mai xin đợi đại giá Vương gia vương phi.”

Không đợi Phong Huyết Lân đáp lại, thấy hắn im lặng, lui về sau ba bước sau đó đi ra ngoài, đã thấy Ngọc Y Nhi đang si ngốc nhìn Phong Huyết Lân, Ngọc Tây Âu cả kinh trong lòng, khóe mắt liếc Cổ Nhược Phong, thấy nàng đang nhìn Phong Huyết Lân thấp giọng nói gì đó, căn bản là không chú ý bên này.

Vội vàng kéo Ngọc Y Nhi qua, thối lui ra ngoài! Lau mồ hôi trên đầu, Y Nhi cũng quá trắng trợn rồi! Mặc dù hình như Huyết vương có hảo cảm với nàng, nhưng là cũng không nên nhìn Huyết Vương gia như vậy!

Huyết vương phi... Cũng không phải là một người dễ trêu chọc!

Trong phòng, từ cửa sổ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn hai phụ tử Ngọc Tây Âu rời đi, thú vị rồi...

Hội tài tử giai nhân, chỉ cần là người thành Ngọc diễm;đàn;lê;quý;đôn, không ai không muốn tham dự một lần! Mà không phải là người thành Ngọc, người nghe nói cũng sẽ vội vàng tới để nâng cao kiến thức! Thắng sẽ có danh tiếng và ích lợi, người nào không muốn?

Ngày này, người trong thành giống như đặc biệt nhiều, lại giống như đặc biệt ít.

Phủ thành chủ, lựa đồ đầy trời, người đến người đi, rất náo nhiệt!

Phủ thành chủ thành Ngọc, bởi vì được xây dựa vào núi, bên trong lại có một hồ nước không nhỏ! Mà yến hội hôm nay, được tiến hành ngay tại cái đình nghỉ chân ở giữa hồ nước! Sợ là đình nghỉ chân này được xây để phục vụ cho yến hội này!

Một đám nữ tử mỹ mạo như hoa, một đám nam tử ăn mặc phong lưu phóng khoáng đang ngắm hoa ngắm hồ ngắm giai nhân. Người tới ta đi, mặt mày ẩn tình, hi vọng ở hội tài tử giai nhân mỗi năm một lần có thể tìm một người xứng đôi đỗi đất tay cả đời.

Yến hội bắt đầu sớm, đình nghỉ chân trống trải, đã bày đầy bàn, các loại thức ăn rực rỡ, bốn phía bày các loại giấy và bút mực, để cho bọn họ dùng lúc ngẫu hứng.

Bởi vì trận đánh đêm trước Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân tiêu hao không ít nội lực, lại lên xe ngựa chạy đi, liền ngủ đến giờ ngọ.

Trước bàn trang điểm, Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng chải mái tóc dài mà đen như mực của Phong Huyết Lân, xúc cảm như tơ lụa thượng đẳng để cho nàng yêu thích không buông tay, cài trăm bạch ngọc vào trong tóc, sau đó nhìn trái nhìn phải, sau cùng vẫn thờ dài, đưa tay rút ngọc trăm ra, để cho ba ngàn sợi tóc tự do rơi xuống trên người diễm đầnnlêe quý đôn Phong Huyết Lân: “Nó không xứng với chàng.” Tiện tay thu cây trăm trong mắt thể nhân đã là trân phẩm vào trong nhẫn ngọc.

Trên đời này, hồng ngọc khó tìm, mặc dù có, phẩm chất cũng rất thấp, hồng ngọc thượng đẳng, trừ bỏ vòng tay huyết ngọc còn chưa thấy qua...

Phong Huyết Lân cầm tay Cổ Nhược Phong, nàng làm rất lâu, cũng không biết vì sao, hôm nay lại nổi lên hứng thú này, nhất định phải vấn tóc ỳnh, lại phải làm đến lúc nàng hài lòng mới thôi.

Cổ Nhược Phong nâng mặt Phong Huyết Lân lên, nhìn trái nhìn phải, sau cùng lại thở dài: “Quả nhiên như vậy thuận mắt hơn.” Có thể để ỳnh thưởng thức...

Phong Huyết Lân sững nình cười cười: “Vậy thì dễ như vậy.” Nàng thích liền theo nàng.

Sau đó kéo Cổ Nhược Phong qua, bắt đầu vấn tóc cho nàng, ba ngàn sợi tóc kia, bay bay theo từng động tác của nàng, hấp dẫn nói không nên lời. Hắn không muốn cho người khác nhìn thấy!

Búi tóc đơn giản, trăm ngọc bích gần như trong suốt, toàn thân hắc y, những thứ trên người Cổ Nhược Phong, không có cái nào không phải là tốt nhất.

Nhìn y mực màu đen không thay đổi kia, Phong Huyết Lân nhú nhú mày, hắn cảm thấy nàng mặc màu đỏ càng đẹp, chỉ là, không biết vì sao, hình như nàng... Không thích.

“Đi thôi, đoán chừng Ngọc Tây Âu đã đợi đến nóng ruột.” Cổ Nhược Phong kéo tay Phong Huyết Lân đi tới cửa.

71. Chương 71: Rượu

Chương 71.

Kèm theo một tiếng “Huyết Vương gia giá lâm, Huyết Vương phi giá lâm”, tất cả mọi người ở phủ thành chủ đều quỳ xuống! Trải qua chuyện hôm qua, ai mà chẳng biết hai người Huyết Vương gia và Huyết Vương phi đang ở thành Ngọc chứ!

Người đời đều biết địa vị của hai người này có bao nhiêu tôn quý, hôm nay hai người tới tham gia bữa tiệc này, coi như đã cho thành chủ đại nhân mặt mũi rồi!

“Bình thân.” Giọng nói đặc biệt cuốn hút chỉ thuộc về Phong Huyết Lân thu phục mọi người trong nháy mắt.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Huyết Vương gia mặc bộ y phục màu đỏ, được chế tạo từ Băng Tầm Tơ thượng đẳng, một mảnh ống tay áo đã có thể tạo thành hơn trăm ngàn món y phục hoa lệ rồi! Mặt nạ màu bạc sáng l&q&d lên dưới ánh mặt trời, vẻ cao quý nói không nên lời, nửa gương mặt lộ ra bên ngoài càng thêm khuynh quốc khuynh thành, khiến cho bọn họ càng thêm xấu hổ khi so sánh! Tóc buông xõa tùy ý, thiếu một phần nghiêm khắc, nhiều thêm một phần tiêu sái, mà cả người toát ra hơi thở không thể tiến gần khiến cho bất kỳ ai cũng không thể bỏ qua!

Nữ tử mặc đồ đen đứng bên cạnh có dung nhan tuyệt thế, khiến một đám động vật giống đực liên tiếp nhìn thẳng! Vẻ ái mộ trong mắt không che giấu chút nào! Cho đến khi nhìn thấy mười ngón tay của hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đan xen mới giật mình tỉnh ngộ, thật ra bọn họ chỉ có thể âm thầm suy nghĩ tới hai người này!

Ngọc Tây Âu khom người đứng bên cạnh: “Huyết Vương gia Huyết Vương phi đại giá đến dự, quả thật là vinh hạnh cho hạ quan! Mời! Xin mời!”

Trên đình tài tử giai nhân, công tử tiểu thư trẻ tuổi ngồi khắp, bây giờ từng ánh mắt cũng rơi trên hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân!

Vốn Ngọc Tây Âu ngồi chủ vị đã đổi thành vị trí của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, không ai dám phản đối! Nói giỡn, thân phận địa vị của hai người này, tùy tiện một cái cũng có thể đè chết người, ai dám bắt m&n?!

Lúc này, đi trên cầu đá tới đình tài tử giai nhân, một thị vệ tay nâng cái mâm, dáng vẻ thận trọng, tất cả mọi người có thể đoán thứ trong khay đó rồi.

Ngọc Tây Âu đứng lên, nhìn lướt qua toàn trường có bao nhiêu người hơi kích động, giọng nói vang dội phát ra: “Các vị đoán không sai, trong khay chính là lễ vật mà lão phu thu nhận hôm nay. Giống như năm trước, người nào có thể đứng thứ nhất trong cuộc đấu thì nhận được!”

Cái mâm kia bị tấm vải đỏ che, dieendaanleequydonn không nhìn ra bên trong là thứ gì, chỉ có thể dựa theo ngoại hình mà đoán đại khái, nhưng chính sự mơ hồ mông lung này lại khiến cho người ta lưu lại không gian tưởng tượng vô hạn! Lễ vật người khác đưa, mặc dù không tính là hạng nhất, cũng có thể xếp vào hàng trân quý!

Ngọc Tây Âu nói như thế, cũng biểu lộ hội tài tử giai nhân lần này bắt đầu!

Hội tài tử giai nhân, đấu thơ, đấu cầm!

Nếu trong hai trận đấu xuất hiện một nam một nữ thì chính là cuộc tranh tài tài tử giai nhân, nếu đều là nam tử hoặc đều là nữ tử, hai người tiếp tục tranh đấu, về phần nội dung thi đấu, là do thành chủ Ngọc Tây Âu quyết định!

Theo lệ thường hàng năm, hội tài tử giai nhân này, kết quả cuối cùng vốn đều là một nam một nữ, mà hai người cũng thường trở thành một đôi, danh xứng với thực tài tử xứng đôi với giai nhân!

Cổ Nhược Phong nghiêng người dựa vào trên người Phong Huyết Lân, một cặp mắt màu đen như ngọc lưu ly quét toàn cuộc đấu, rất có hứng thú giống như xem cuộc vui. Mà cuối cùng ngừng lại ở phía trên một loạt lễ vật, rốt cuộc trong đó có cái gì, mà có thể khiến cho Phong Huyết Lân muốn đến tham dự một chân?

Phong Huyết Lân hí mắt, cúi đầu cương chiều nhìn Cổ Nhược Phong, không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt ái mộ hân ở chung quanh.

Huyết Vương, thân phận địa vị không ai có thể đạt tới, hưởng chi người tiến vào phủ Huyết Vương đã miêu tả sinh động qđ cảnh tượng bên trong, trang trí như vậy, tuyệt đối phải có tài lực hùng hậu mới chống đỡ được! Hơn nữa càng chủ yếu chính là, Huyết Vương gia này chỉ có một vị phi tử là Huyết Vương phi, trắc phi thị thiếp gì đó không có ai, nếu là...

Nhìn trong mắt những nữ tử kia bộc phát ra nguyện vọng, Cổ Nhược Phong đến gần Phong Huyết Lân, thấp giọng trêu tức: “Làm sao bây giờ, có người muốn vào phủ Huyết Vương kìa?” Mặt nhú lại, là phong tình lưu chuyển vô cùng!

Khóe miệng Phong Huyết Lân càng lúc càng cười cương chiều: “Vậy Phong nhi phải trông coi thật kỹ rồi.” Sau đó, đảo qua mấy nữ tử lộ ra ánh mắt si mê, trong lòng khẽ giễu cợt “Si tâm vọng tưởng”!

Trận đấu, đấu thơ!

Thơ, có thể nói từ nhỏ mỗi tài tử giai nhân đã mưa dầm thấm đất! Từ khi biết chữ đã bắt đầu tiếp xúc!

Ngọc Tây Âu đứng lên: “Lão phu trùng hợp nhận được vài hũ rượu ngon thượng hạng, hôm nay dùng “Tửu” làm đề đấu thơ! Người đâu, châm đầy cho các vị công tử tiểu thư!”

Mở niêm phong hũ rượu, mùi rượu bay bốn phương, trước mặt mỗi người cũng đặt một ly rượu thật nhỏ, mặc dù đầy, nhưng cũng chỉ gần nửa hớp rượu! Mà mùi rượu bay bốn phía không thể nào không nói lên rượu này khó có cơ hội thưởng thức! Hôm nay có thể được uống nửa ngụm rượu nhỏ như vậy, đó là may mắn biết chừng nào!

Mấy người Ngọc Tây Âu cùng Cổ Nhược Phong ngồi ở vị trí chủ vị, Ngọc Y Nhi liền đứng lên, cầm bầu rượu nho nhỏ d*d*1*q*d đi tới, thất lưng mềm mại lắc lư qua lại, mê hoặc trái tim người ta, nhóm công tử nhìn đến ngây người!

Ngọc Y Nhi đi đến bên cạnh Phong Huyết Lân, hơi cúi người, không biết là cố ý hay vô ý, cổ áo hơi mở rộng một chút, nếu nhìn kỹ lại, cảnh xuân ở trong tầm mắt!

Cổ Nhược Phong hí mắt lại, thưởng thức giai nhân mềm yếu này, bàn tay dưới ống tay áo đã được Phong Huyết Lân giữ trong lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve.

“Huyết Vương gia, Y Nhi rót rượu cho ngài.” Nói xong, Ngọc Y Nhi liền đi tới trước mặt Phong Huyết Lâm rót rượu từ trong bình nhỏ vào ly không, mùi rượu thoang thoảng bay vào trong mũi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm, rượu ngon!

Ngọc Y Nhi rót đầy rượu, đứng lên, chỉ có điều, dường như vì rót rượu mà bị rượu ngon xông lên đến mức đầu hơi choáng váng, lại mất thăng bằng, té xuống về phía trên người Phong Huyết Lâm!

Sương mù nơi đáy mắt Cổ Nhược Phong nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy, Phong Huyết Lâm chợt lóe sắc đỏ, khát máu nhàn nhạt quét qua...

“Ngọc tiểu thư xin coi chừng.” Ngọc Y Nhi được người ta đỡ lấy, vững vàng đứng nghiêm một bên, sắc mặt trắng xanh chuyển đỏ, cúi thấp đầu, thưa dạ trả lời: “Cám ơn...”

Chỉ có điều hai chữ “Vương Gia” còn không thốt lên, liền nhìn thấy rõ trước mặt mình là đôi giày màu đen, là đôi giày đen thuộc về nam tử, nhưng mà phía trên không có chút hoa văn nào, mà trên giày đen của Huyết Vương gia, không nói đến chất liệu, chính là hoa văn đặc biệt, nàng nhớ rất rõ! Vậy người này...

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy nam tử tuấn tú không chút biểu cảm nào đứng trước mặt mình, mặc dù không bì nổi với Huyết Vương gia, dieendaanleequydonn nhưng cũng có thể coi là nhân trung long phượng rồi! Chỉ có điều... trong lòng nàng chỉ có Huyết Vương gia! Những nam tử khác, sao có thể để mắt!

Cặp mắt rưng rưng nhìn về phía Phong Huyết Lâm, nàng cho rằng, đỡ được nàng là Huyết Vương gia! Người đời đồn đãi Huyết Vương gia khát máu vô tình, nhưng mà nàng không sợ! Chính phục được nam tử như vậy mới có thể cho thấy Ngọc Y Nhi nàng không giống người thường! Huống chi, ánh mắt cương chiều của Huyết Vương gia nhìn Cổ Nhược Phong, đâu phải là người vô tình! Nàng nhất định phải để ánh mắt của hắn dừng lại trên người nàng! Còn về Cổ Nhược Phong...

“Huyết Vương gia...” Giọng nói yếu ớt vang lên giống như oán phụ trách cứ, tựa như đang nói Phong Huyết Lâm vô tình, trong nháy mắt kích thích toàn bộ sinh vật giống đực nảy sinh ý muốn che chở!

Cổ Nhược Phong híp mắt thu lại toàn bộ vẻ mặt không biến sắc của Ngọc Y Nhi vào đáy mắt, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nữ tử này, là tới chịu chết sao?

Ngay cả một khóe mắt Phong Huyết Lâm cũng không cho Ngọc Y Nhi, người như vậy, càng để ý đến nàng ta thì càng được voi đòi tiên!

Cúi đầu, một cặp mắt đỏ chứa đầy tình ý chỉ nhìn Cổ Nhược Phong, vốn không có chỗ cho người khác, liền tiếp làm như không thấy Ngọc Y Nhi!

Si ghét bỏ lau lau vạt áo, sao hắn lại ra ngoài đỡ nữ tử này!

Hôm nay Mị Vồng Lượng Phạm d%đ\$!*q&d cũng hóa thân thành người, cung kính đứng phía sau Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm, mặt u ám nhìn Ngọc Y Nhi nhu nhược như cành liễu, gió vừa thổi liền bay, nữ tử này sống thiếu kiên nhẫn thì phải? Ngay cả Lâm chủ tử cũng dám mơ tưởng! Thật TMD muốn đi lên tát nàng ta một cái!

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm, người trong bàn này cũng rơi vào lúng túng yên lặng. Người sáng suốt đều nhìn ra được dáng vẻ này của Ngọc Y Nhi, tình cảm ái mộ của nàng ta với Huyết Vương gia có thể nói là trần trụi! Mà Huyết Vương gia, dường như hoàn toàn không chào đón nàng ta, một lòng chỉ tập trung trên người Huyết Vương phi!

Ngọc Tây Âu đau lòng cho nữ nhi duy nhất của hắn, khe ho một tiếng: “Y Nhi, còn không về chỗ?”

Lúc này Ngọc Y Nhi mới kịp phản ứng, Huyết Vương gia... thật sự không có cảm giác gì với nàng! Nàng tự nhận sắc đẹp cùng sự yếu đuối của mình sẽ khiến cho bất kỳ nam tử nào cũng ái mộ, nhưng mà, Huyết Vương gia này... dường như chỉ có nàng để ý đến hắn! Nắm chặt tay dưới ống tay áo, đối với Phong Huyết Lâm, nàng quyết phải có!

Trở lại chỗ ngồi, Ngọc Y Nhi đã khôi phục dáng vẻ lúc trước, nước mắt vốn vương quanh hốc mắt đã tự nhiên thu lại, không phải, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết!

Trong lòng Ngọc Y Nhi rõ ràng, nam tử sẽ thích nữ nhân yếu đuối, nhưng khóc nhiều hơn, cũng sẽ làm cho người ta phiền lòng! Nàng sẽ không ngu xuẩn đến mức để cho hấn phiền lòng về mình!

Mà ở dưới bởi vì đặt trước mặt mình là rượu ngon, mặc kệ là tài tử hay giai nhân, cũng không có ý định chăm chú đi nhìn mấy vị ở trên đài, rượu kia, đúng là màu đỏ! Mùi rượu như có như không, khiến cho người ta không nắm giữ được!

Đã có người không nhìn được mà đưa tay cầm ly rượu lên, đưa đến khóe miệng, trong lành như vậy, mùi vị giống như lửa cháy mạnh mẽ thật sự không thể nói hết trong một câu! Mùi vị đó chỉ sợ tự mình thưởng thức mới có thể lĩnh hội, chỉ hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời!

Trong lúc nhất thời, dưới đài yên tĩnh không tiếng động, sau đó luôn miệng khen ngon! Rượu này chỉ có ở trên trời, nhân gian lqđ khó mà thấy được! Vậy mà hôm nay bọn họ lại có may mắn chính miệng thưởng thức!

Cổ Nhược Phong nhìn về mặt người dưới đài, khóe miệng hơi nhếch lên, thưởng thức ly rượu trước mặt trong tay Phong Huyết Lân, chất lỏng màu hồng khẽ lay động, mùi rượu nhẹ nhàng xông vào mũi!

“Rượu ngon...” Lời nói giống như nỉ non thoát ra từ trong miệng Cổ Nhược Phong.

Ngọc Y Nhi chăm chú nhìn chằm chằm ly rượu trong tay Cổ Nhược Phong, đó là cho hấn, sao người có thể uống! Khăn lụa trong tay bị nắm chặt đến mức không còn hình dạng!

Ngọc Tây Âu nhìn về phía Cổ Nhược Phong, dường như Huyết Vương phi rất hài lòng với rượu này, nhìn đáng vẻ lqđ chuyên chú của nàng, chắc cũng là cao thủ thử rượu!

“Vương gia, vương phi, rượu này do chính hạ quan dùng ngọc tốt thượng đẳng đổi lấy, côi đời này chỉ sợ có được vài hũ như vậy.” Trong lời nói không thiếu vẻ hả hê!

Côi đời này chỉ sợ có vài hũ như vậy sao?

Rót đầy rượu, trong tay Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng lay động, lại vừa vặn không tràn ra một chút nào! Đây đúng là rượu ngon! Mà nàng, lại là người chung tình với rượu ngon!

Một ly rượu, dưới ánh nhìn chăm chú của người trong bàn, rót vào sau cùng... Hương rượu, mang theo chút máu tanh...

72. Chương 72: Trong Rượu Có Độc.

Chương 72.

Ngọc Y Nhi chăm chú nhìn chằm chằm ly rượu trong tay Cổ Nhược Phong, bàn tay dưới ống tay áo đã lộ ra các đốt ngón tay, đầy mắt xẹt qua chút u ám, sau đó ngẩng đầu lên, cầm lấy bầu rượu nhỏ trong tay lần nữa, đứng lên, đi tới bên cạnh Phong Huyết Lân, ý đồ rõ ràng là muốn rót thêm một ly rượu nữa cho hấn.

Người dưới đài đã bắt đầu làm thơ, lui tới lui cực kỳ náo nhiệt.

Cổ Nhược Phong nghiêng người dựa vào trên người Phong Huyết Lân, đáng vẻ lười biếng, ánh mắt chỉ nhẹ nhàng quét qua, lại khiến cho nữ tử phía dưới không dám tơ tưởng tới Phong Huyết Lân nữa! Khí thế của Huyết Vương phi, thật đáng sợ, các nàng không có khả năng chọc được!

Hôm nay Phong Huyết Lân rất hào hứng, cũng muốn tham dự một chân vào cuộc đấu thơ này, nếu điểm này Ngọc Tây Âu lqđ không nhìn ra được, vậy vị trí thành chủ của hấn nên nhường cho người có tài rồi!

“Có phải Vương gia đã có thơ hay rồi không?” Ngọc Tây Âu giơ ly rượu trong tay lên, đáng vẻ chờ đợi Phong Huyết Lân viết ra thơ hay, nâng chén chúc mừng trước tiên.

Hai tròng mắt màu máu của Phong Huyết Lân khẽ chuyển động, dĩ nhiên trong lòng đã có một bài thơ. Không đợi Ngọc Tây Âu phân phó người khác, Si đã cầm giấy bút thượng hạng chờ một bên! Hiệu suất như vậy, không ai có thể so sánh!

Ôm lấy Cổ Nhược Phong, khẽ nghiêng người, tay phải tập trung cầm bút lông sói điểm mực, đầu ngọn bút mạnh mẽ có lực viết lên giấy Tuyên Thành dày hơn một phần, trơn nhẵn hơn ba phần so với giấy thường, là loại giấy mà chỉ có người trong hoàng tộc hay người nhà danh giá mới dùng nổi, hạ bút như nước chảy mây trôi, chưa tới nửa ly trà, bài thơ này, lại càng là một áng văn tuyệt thế đã xuất hiện trước mặt mọi người!

“...”

Trong thơ không nói tới một chữ Tửu, nhưng, giữa những hàng chữ đều là rượu!

Bài thơ hiển thị ra, tất cả mọi người phía dưới ngừng bút, tất cả gần xa đều nhìn trang giấy chưa khô nét mực!

Toàn sân không có chút âm thanh nào, dieendaanleequuydonn trong hô hấp đều dè dặt cẩn thận, sợ nặng một chút, văn chương tuyệt thế bậc này sẽ biến mất trước mắt!

“Thơ hay!”

“Tuyệt bút!”

“Tài tử hạng nhất!”

...

Trong lúc nhất thời, khen ngợi thưởng thức các kiểu đều giống như nấm mọc lên ầm ầm! Danh tiếng tài tử đệ nhất trừ Phong Huyết Lân ra thì không còn ai!

Kể từ khi Phong Huyết Lân bắt đầu vung bút viết thì đôi mắt sáng trong như trăng tròn của Ngọc Y Nhi liên chăm chú lưu lại trên tay Phong Huyết Lân, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà, đôi tay này quả thật chính là trời sinh ra để sủng ái! Nàng chưa từng thấy đôi tay nào đẹp như thế! Mặc dù nàng tự nhận mình có đôi tay mượt mà trắng như ngọc vốn thiên hạ hiếm có, nhưng thấy tay Phong Huyết Lân thì cũng cảm thấy xấu hổ!

Còn có chữ đẹp của hần, tài năng giấu kỹ lại khí phách mười phần mà không mất đi phóng khoáng! Người có thể viết ra chữ như vậy hẳn là người có nhiều triển vọng!

Bài thơ chủ đề Tửu này, trực tiếp đánh bại tất cả mọi người!

Nam tử như vậy, nhất định phải thuộc về Ngọc Y Nhi nàng!

Ngọc Y Nhi nắm chặt bầu rượu nhỏ trong tay, nàng tiếp tục tiến đến bên cạnh Phong Huyết Lân! Ly rượu này... hẳn nhất định phải uống!

Lại tiếp thêm một ly rượu đầy màu đỏ nhạt cho Phong Huyết Lân, sau đó bưng ly rượu cùng màu của mình lên, trên mặt lqd đầy vẻ ngưỡng mộ, ngưỡng ngừng vừa đủ, từng cử động giống như đã làm vô số lần: “Vương gia thật tài hoa! Y Nhi kính Vương gia một ly!”

Dứt lời, tay trái nâng lên, ống tay áo thật dài duyên dáng che lại dáng vẻ lúc uống rượu, đôi mắt to xinh đẹp hơi mọng nước nhìn chăm chăm Phong Huyết Lân như vậy, uống một hớp rượu nhỏ trong chén. Ngay tức khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng nhạt càng thêm đỏ, lại thêm yếu điệu, duyên dáng, một giai nhân tuyệt vời! Thảo nào có danh xưng đệ nhất mỹ nhân thành Ngọc!

Phong Huyết Lân thưởng thức ly rượu trong tay, rượu màu đỏ nhạt nhẹ nhàng dao động trong ly, hứng thú lưu chuyển trong cặp mắt màu đỏ như ngọc lưu ly, không nhìn ra hần đang suy nghĩ gì.

Bởi vì động tác của Ngọc Y Nhi, vốn nhìn chăm chăm vào bài thơ, bây giờ tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Phong Huyết Lân, chẳng lẽ Huyết Vương gia lại cự tuyệt! Dù sao mỹ nhân mới rượu, chuyện như vậy ai lại không muốn! Chỉ có điều Ngọc Y Nhi thật to gan lớn mật, Huyết Vương phi còn ở đây, liền dám đi lên mời rượu như vậy, đây không phải là khiêu khích Huyết Vương phi sao?! Rốt cuộc Huyết Vương gia sẽ làm như thế nào? Uống, hay không uống?

Nghĩ như vậy, nhóm người phía dưới càng thêm sáng mắt nhìn, một chút cũng không bỏ qua!

Cổ Nhược Phong thành thoi nếm đồ ăn trên bàn, hoàn toàn không hề để ý tới ánh mắt của các bàn khác, giống như coi trận chiến lqđ không khói thuốc súng này hoàn toàn không liên quan đến nàg!

Trong lòng mọi người kinh ngạc: Chẳng lẽ Huyết Vương phi không sợ Huyết Vương gia nhìn trừng Ngọc Y Nhi, nạp về làm trác phi tiểu thiếp gì đó sao?

Ngọc Tây Âu nhìn khoe miệng Phong Huyết Lân khẽ nhếch lên vui vẻ, nhất thời buông lỏng tảng đá lớn đè trong lòng xuống, xem ra Huyết Vương gia vẫn có chút cảm giác với Y Nhi!

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, chỉ thấy Phong Huyết Lân chậm rãi nâng ly rượu bạch ngọc lên, ngón tay thon dài, có thể nói ly rượu bạch ngọc này được tài nghệ điêu luyện tạo nên, mỗi một chi tiết, liên tiếp khiến cho sắc màu ly rượu bạch ngọc này trong suốt hơn! Có phải càng hoàn mỹ hơn không! Phải không!

Không thêm một phần cũng không thiếu một phần, vừa đúng lúc này, một trận gió thổi tới, ly rượu ở giữa không trung đổ xuống, không nhanh không chậm, rượu màu đỏ theo gió nghiêng một góc, rơi trên mặt đất ngay bên cạnh vạt áo Phong Huyết Lân, không dính một giọt!

Đây là?

Đồ? Cứ... đồ như vậy?

Cái ly lật ngược, đã rơi xuống không còn một giọt rượu rồi! Một ly rượu ngon hoàn toàn thuộc loại giá trị xa xỉ thế gian khó tìm cứ đổ xuống như vậy một giọt cũng không chừa!

Không thể nghi ngờ đây chính là một cái tát mạnh mẽ lên mặt Ngọc Y Nhi, không, còn có mặt thành chủ Ngọc Tây Âu kia!

Điều này còn không tuyên bố rõ: Y Nhi kính rượu, ta sẽ không uống!

Ngọc Y Nhi mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, hấn thề mà lại đổ đi! Dưới con mắt mọi người không lưu lại chút mặt mũi nào! Điều này làm cho sau này nàg còn mặt mũi nào để xuất hiện trước mặt người khác, dieendaanleequydonn không phải, từ hôm nay chuyện cười này sẽ truyền khắp toàn bộ thành Ngọc rồi!

Mặt chữ quốc của Ngọc Tây Âu đã trầm xuống, nói thế nào thì hôm nay cũng là sinh thần của hấn! Huống chi, Y Nhi mời rượu hấn đã sai ở chỗ nào?! Đổ rượu rồi, đây không phải là nói nữ nhi của thành chủ mình không có tư cách mời rượu hấn ta sao?! Phong Huyết Lân hấn chỉ là một vương gia mà thôi, tuy thân phận cao quý, nhưng tình hình hôm nay, rõ ràng không coi thành chủ mình vào trong mắt!

Mọi người sợ ngây ra, đầu gì cũng là thành chủ, nói thế nào đây cũng là ở trên địa bàn nhà người ta có phải không?! Sao lại kiêu ngạo như vậy?!

Đáy mắt quét qua sắc mặt của mọi người, Cổ Nhược Phong lập tức giải thích: “Thân thể Vương gia không tốt, cấm uống rượu.”

Sau đó, không giải thích thêm! Một câu nói này đã đầy đủ!

Sắc mặt mọi người hơi bình thường lại, thì ra là như vậy! Đương nhiên là thân thể Huyết Vương gia quan trọng! Huyết Vương gia chính là thân thể ngàn vàng, một ly rượu nho nhỏ mà thôi, đổ hết rồi! Huyết Vương phi đã nói, cấm uống rượu! Huyết Vương gia là người cao quý như vậy, lời này nhất định là do ngự y quyết định, ai dám phản bác?! Nếu cưỡng ép Huyết Vương gia uống ly rượu kia, chẳng phải là để Huyết Vương gia rơi vào nguy hiểm?!

Mọi người nhớ đến ly rượu đầu tiên Ngọc Y Nhi mời Huyết Vương gia, khó trách Huyết Vương phi uống ly rượu đó, thì ra Huyết Vương gia không thể uống rượu!

Lời vừa nói ra, sắc mặt Ngọc Tây Âu lqđ chuyển tốt, nhưng đối mặt với ánh mắt cười như không cười của Cổ Nhược Phong thì sau lưng đột nhiên dâng lên hơi lạnh cả người, trong lòng hồi hộp, Huyết Vương phi sẽ không cho rằng mình cố tình mời rượu để hại Huyết Vương gia chứ?

Lại nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Huyết Vương phi, trân trọng Huyết Vương gia vô cùng, sắc mặt Ngọc Tây Âu liền trắng bệch, thoáng cái quỳ xuống!

“Vương gia, vương phi, chuyện thân thể Vương gia không tốt không thể uống rượu, hạ quan quả thật không biết!”

Ngọc Tây Âu biết, nữ tử như Huyết Vương phi, thông minh thấu suốt từ trước đến giờ, người có thể đánh bại Bách Hoa sơn trang là người có trình độ sâu không thể lường được! Giở trò gì trước mặt nàng quả thật không khác gì tìm cái chết! Biện pháp tốt nhất chính là nói thật!

Bởi vì những lời này của Ngọc Tây Âu không khí trên sân nhất thời lúng túng, thành chủ đại nhân làm sao vậy? Đang yên đang lành lại quỳ xuống? Sau đó nghĩ đến Huyết Vương gia không thể uống rượu, Ngọc Y Nhi còn cố gắng rót rượu cho hắn, trong lòng mọi người cũng sáng tỏ, xem ra Ngọc Y Nhi nịnh bợ là tặng sai nơi rồi!

Nữ tử ái mộ Phong Huyết Lân đặc ý cười lạnh trong bụng: Cho người giả bộ! Bây giờ bị té nhào! Cũng không giấu lại coi Huyết Vương gia là hạng người nào, cho rằng bản thân là nữ nhi thành chủ thì được rồi hả? Bình thường không đặt chúng ta vào trong mắt, rất phách lối! Nhìn Huyết Vương gia xem, ngay cả ý tứ để mắt tới người cũng không có!

Trí thông minh của Ngọc Y Nhi quả không kém, lần này nếu còn không nhìn ra vốn Phong Huyết Lân không có ý gì với mình thì chính là kẻ ngu! Nhưng mà, nàng cố tình cố chấp rồi!

Cặp mắt mờ sương làm cho người ta yêu thương, dáng vẻ khóc sùi càng khiến cho người ta không đành lòng trách cứ một câu: “Vương gia, rượu này rất tốt cho sức khỏe. Y Nhi đặc biệt điều tra, có nhiều chỗ tốt cho thân thể vương gia, cho nên ... Y Nhi...mới rót rượu cho Vương gia...”

Xem thế này, tình hình thay đổi, biểu cảm trên mặt mỗi người rất đặc sắc! Thì ra rượu này còn có chỗ tốt! Ngọc Y Nhi cũng rất có lòng, ngay cả chuyện Huyết Vương gia không được uống rượu cũng hỏi thăm rõ ràng, còn cố ý chuẩn bị rượu này! Huyết Vương gia không biết rõ tình hình lại đổ rượu...

Xôn xao ~ ánh mắt hơi trách cứ nhìn về phía Phong Huyết Lân, giống như đang nói, nếu ngài không uống một ly, thật có lỗi với tấm lòng của cô nương này đối với ngài! Chính là kẻ phụ tình hạng nhất!

Ngọc Y Nhi hơi hạ thấp cặp mắt, nơi đáy mắt là đặc ý cùng thâm trầm mà người khác không thấy được! Vật Ngọc Y Nhi nàng cần tìm, chưa bao giờ không chiếm được trong tay! Phong Huyết Lân, nhất định là của Ngọc Y Nhi nàng!

Cổ Nhược Phong khẽ nheo mắt, nhìn không ra cảm xúc trên mặt, không vui không giận, Ngọc Y Nhi chính là không hề coi trọng lời nói của Huyết Vương phi nàng!

Tuy lời Cổ Nhược Phong nói là quả thanh minh thay cho Huyết Vương gia, nhưng đối với Ngọc Y Nhi lại là “Oan uổng”, cho nên, cho dù coi như không giải thích cũng nên an ủi tâm tư bị thương của nữ tử này!

Chỉ có điều...

Máu chảy xuống từ khóe miệng, màu đỏ thẫm cùng da thịt trắng nõn nà sao chói mắt như vậy!

Một giọt, một giọt, chảy xuống, thoải mái chảy lên y phục màu đen, nhiều đến mức khiến người ta kinh hãi!

Cặp mắt phong tình vô tận của Cổ Nhược Phong dần khép lại, ánh mắt hoài nghi nhìn thẳng về bầu rượu nhỏ trong tay Ngọc Y Nhi, khóe miệng giống như dốc hết toàn lực nói ra bốn chữ: “Trong rượu có độc...”

73. Chương 73: Thạch Thất Trong Giếng Cạn(1)

Phong Huyết Lân sững sờ nhìn biến cố bất thành linh, màu máu đen kìa làm tim hắn đau đớn!

“Phong nhi!” Vội vàng kêu to, khẩn trương đến nỗi không lời nào có thể tả được!

Chỉ là, hai mắt của nữ tử có dung mạo tuyệt thế kia vẫn nhắm chặt như vậy, không có một chút dáng vẻ muốn tỉnh lại!

Một màn này khiến tất cả mọi người đều sợ ngây người, sau đó, đều trợn mắt nhìn ly rượu trước mặt mình! Huyết Vương phi nói bốn chữ kia, tuy nhỏ nhưng không khó nhìn ra bốn chữ “trong rượu có độc” từ trong miệng! Bọn họ đều đã uống rượu này, vậy không biết... nổi kinh sợ trong nháy mắt liền ập vào lòng!

“Người tới, phong tỏa phủ Thành Chủ!” Đôi mắt đỏ của Phong Huyết Lân âm trầm đến đáng sợ! Dám dă thương Phong nhi, hẳn sẽ cho bọn họ biết phải trả một cái giá cao như thế nào!

“Huyết... Huyết vương gia...” Hai chân Ngọc Tây Âu vẫn quỳ trong chốc lát liền mềm nhũn... Huyết vương phi trúng độc! Rượu này, rượu này làm sao lại có độc?

Phong Huyết Lân ra lệnh một tiếng, tứ quý Si Mị Vĩng Lưỡng lập tức trông coi bốn phía phủ Thành Chủ, không người nào có thể ra ngoài! Một trận rối loạn qua đi trong đình trở nên vô cùng an tĩnh, ai cũng không dám thở mạnh, ánh mắt sắc bén của Phong Huyết Lân liếc nhìn một cái trực tiếp đóng băng bọn họ! Mọi người nơm nớp lo sợ đứng yên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người đứng ở trên đài kia.

Gắt gao ôm Cổ Nhục Phong vào trong ngực, bây giờ đôi mắt đỏ của Phong Huyết Lân càng trở nên đáng sợ, trừng mắt nhìn về phía Ngọc Y Nhi vẫn đứng một bên chưa kịp phản ứng: “Giải cứu được ra đây!”

Tình huống như thế, người sáng suốt nhìn một cái liền biết, Cổ Nhục Phong ăn mấy món ăn, uống một ly rượu, tất cả món ăn trên bàn này đều được mọi người dùng qua, ai cũng không có việc gì thì Cổ Nhục Phong liền gặp chuyện không may, mà rượu bên trong bầu, cũng chỉ có một mình Cổ Nhục Phong uống qua, vậy không phải nói rõ trong rượu có vấn đề sao?

“Ta...Ta không có...” Ngọc Y Nhi không dám tin nhìn vết máu đen chảy ra từ khóe miệng Cổ Nhục Phong, làm sao có thể, làm sao có thể... Rượu này rõ ràng là...

“Y Nhi, người...” Ngọc Tây Âu hoài nghi nhìn về phía nữ tử nhu nhược từ nhỏ được hân nâng trong lòng bàn tay, là nữ nhi hân nhìn từ nhỏ đến lớn, trên thế gian này người hiểu nàng nhất là hân, sao hân lại không biết tính cách chân chính của Y Nhi như thế nào.

“Ta không có!” Ngọc Y Nhi ra sức lắc đầu, cái này không phải nàng làm! Nàng không làm cái này!

Nữ tử duy nhất lưu lại đứng sau lưng Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân, tóc được búi lên tỉ mỉ cẩn thận, bày ra gương mặt còn tuyệt sắc hơn không biết bao nhiêu lần so với đệ nhất mỹ nữ của Ngọc thành!

Không ai nhìn thấy rõ nàng ra tay như thế nào, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, nữ tử áo trắng đã đến bên cạnh Ngọc Y Nhi, đôi tay thon dài có lực trắng hơn bạch ngọc kia đang ở trên cổ Ngọc Y Nhi!

Lúc này trên cổ liền xuất hiện dấu vết lõm xuống thật sâu, cho thấy nữ tử áo trắng dùng sức không phải là chuyện đùa, nếu có thể, nàng lập tức muốn lấy mạng Ngọc Y Nhi!

Khuôn mặt trắng nõn của Ngọc Y Nhi đã đỏ lên, giống như chỉ có hít vào mà không có thở ra! Tay ở dưới áo quơ loạn xạ muốn tách tay của Phàm ra!

Ngọc Tây Âu quỳ bò đến bên chân Phong Huyết Lân, đưa tay ra muốn kéo vạt áo của Phong Huyết Lân, nhưng một giây trước khi tiếp xúc liền thấy Phong Huyết Lân vốn đang ở trước mặt hân giờ lại cách xa hân ba trượng! Muốn chạm vào góc áo của Phong Huyết Lân, Ngọc Tây Âu hẳn không có tư cách đâu!

“Vương gia! Vương gia! Cầu Vương gia tha cho tiểu nữ một mạng!” Bị Phong Huyết Lân nhìn chằm chằm, Ngọc Tây Âu không dám phản bác chỉ trực tiếp cầu xin tha thứ! Tính tình nữ nhi của hân, hẳn biết rõ, vật nàng muốn có nhất định phải cầm được trong tay! Lần này nhìn trúng Huyết Vương gia, sợ là thật sự làm ra chuyện đại nghịch bất đạo! Huyết vương gia là người nàng có thể trêu chọc sao? Huống hồ, hôm nay người trúng độc là Huyết vương phi! Không nói hiện giờ Huyết vương phi có danh dự địa vị ở vương triều Mộ Dung, hay ở trong lòng Vương gia đều không thể thay thế được! Huyết Vương gia có thể có địa vị như ngày hôm nay, không thể không có công của Huyết vương phi, còn nữa, tình ý của hai người kẻ ngốc cũng nhìn thấy được! Lần này Y Nhi thật là gặp đại họa rồi!

“Giải cứu.” Phong Huyết Lân không nói nhắm với hân, chuyện gì cũng chờ sau khi đưa giải cứu ra trước đã! Về phần Ngọc Y Nhi này, nàng có tâm kế, chỉ tiếc đối diện với tâm kế có thực lực tuyệt đối thâm sâu

này tất cả đều là vô ích!

Ngọc Tây Âu nhìn vào mắt Phong Huyết Lân, ánh mắt tàn nhẫn vô tình khiến cho lòng của hắn lạnh như tuyết mùa đông, đồng thời cũng làm lòng trở nên yên tĩnh! Đúng vậy, giải được! Hiện giờ Huyết vương phi trúng độc, nếu không có giải được, vậy Y Nhi sẽ phải chôn theo cùng nàng! Chỉ có giao ra giải được, Y Nhi mới có thể sống!

Ngọc Tây Âu nhìn Ngọc Y Nhi, đứng lên, từng bước một đi về phía nàng, trong đáy mắt có chút bất đắc dĩ, là hắn quá cứng chiều nàng, mới tạo nên sai lầm ngày hôm nay!

“Y Nhi, còn không mau giao giải được ra đây!” Không có cứng chiều như ngày thường, xem ra Ngọc Y Nhi chưa bao giờ nhìn thấy Ngọc Tây Âu nghiêm túc như hôm nay!

Cổ bị Phàm bóp chặt, muốn nói cũng khó, Ngọc Y Nhi vốn đã rưng rưng nước mắt lúc này hai mắt trắng xanh liền chảy xuống hai hàng nước mắt! Đau thương kia, đời này nàng sẽ không quên được! Nhưng mà nàng thật sự không có hạ độc!

Phàm vung tay lên, liền quăng mạnh Ngọc Y Nhi xuống đất, nếu không phải vì muốn lấy giải được cho chủ tử, người đã sớm chết rồi!

“Khụ khụ...” Hai tay Ngọc Y Nhi sờ lên cổ, mỗi lần nàng hô hấp đều cảm thấy yếu hèn đau đớn! Trong phút chốc, nàng cảm thấy cái chết đang đến gần! Cúi đầu thấp xuống suy nghĩ về những chuyện đã trải qua, rốt cuộc là ai, là ai muốn hãm hại nàng! Nếu để nàng tìm thấy, nàng nhất định sẽ phanh thây hắn ra!

“Y nhi...” Ngọc Tây Âu cúi người, muốn đỡ Ngọc Y Nhi dậy, nói thế nào nàng cũng là nữ nhi hắn nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, cho dù nàng có làm sai chuyện, nàng vẫn là nữ nhi của hắn! Bị Phàm quăng như vậy, té ngã trên đất, một tiếng ho khan kia, thật là làm cho hắn đau lòng!

“Phụ thân...” Ngọc Y Nhi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đầm lệ diễm đam đáng yêu, nhưng người xung quanh, trừ Ngọc Tây Âu không có ai đồng cảm với nàng. Mặc dù bộ dạng của nàng ôn nhu, là đệ nhất mỹ nữ Ngọc thành, cũng coi là tài hoa hơn người, nhưng hôm nay làm ra chuyện hạ độc Huyết vương phi, vậy bọn hắn không thể đồng tình với nàng rồi! Nữ tử có tâm địa độc ác như vậy, ai cũng sẽ không thích!

Ngọc Tây Âu run rẩy đỡ Ngọc Y Nhi đứng lên, yếu hèn mới bắt đầu nửa canh giờ, Ngọc Tây Âu đã già đi mười mấy tuổi!

“Y Nhi, mau đưa giải được cho Vương gia!” Bây giờ Ngọc Tây Âu đã bất đắc dĩ còn nóng lòng, chuyện này nếu không cẩn thận, nhất định sẽ rơi đầu, bình thường Y Nhi rất thông minh, lần này sao lại trở nên hồ đồ như vậy!

Ngọc Y Nhi trải qua chuyện này, nàng thật sự nghĩ không ra, rượu này vốn không có vấn đề, Tiểu Cẩm là nha hoàn bên người nàng, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, tuyệt đối không hai lòng! Rốt cuộc là lỗi ở đâu chứ?!

“Y Nhi!” Nhìn Ngọc Y Nhi cho tới bây giờ vẫn còn đang ở cõi thần tiên không biết suy nghĩ cái gì, coi mình như không có, cuối cùng Ngọc Tây Âu nổi giận, rốt cuộc nàng có biết nếu không giao giải được ra, nàng sẽ sống không có chỗ ở chết không có chỗ chôn hay không! Nhìn cặp mắt âm trầm của Huyết vương gia, dĩ nhiên không cho phép nàng do dự!

Ngọc Y Nhi bị Ngọc Tây Âu quát một tiếng, liền phục hồi tinh thần, nhú mày, vẻ mặt quyết tuyệt: “Phụ thân, ta không có hạ độc, ở đâu ra giải được?” Nàng không hiểu, vì sao phụ thân hỏi cũng không hỏi liền nhận định mình hạ độc Cổ Nhược Phong! Bị đổ oan khiến nàng càng hận Cổ Nhược Phong, độc không phải nàng hạ, nàng cũng không có giải được, không có chứng cứ làm sao có thể định tội nàng?

74. Chương 74: Chương 73: Thạch Thất Trong Giếng Cạn (4)

“Hôm nay Vương gia là quan trọng nhất yến hội, tội thần phải đi lấy tới ngay.”

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Tây Âu liền mang thất thải Tuyết Liên tới. Tuy tiểu viện này lụn bại, vẫn còn một nhà xí nhỏ ngoan cường đứng thẳng.

Phong Huyết Lân cũng không để ý tới Ngọc Tây Âu, trực tiếp gạt bỏ hần ở bên hông cửa, ôm Cổ Nhược Phong đi vào.

Trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong có bàn ghế, giường gỗ lim quý giá, phía trên lót chăn gấm thật dày, ở nơi này đang là đầu mùa đông cũng không đến nỗi đông lạnh người.

Phong Huyết Lân cẩn thận đặt Cổ Nhược Phong ở trên giường, mở hộp ngọc chứa thất thải Tuyết Liên ra, chỉ thấy bảy đạo lưu quang di chuyển trong hộp ngọc!

Cổ Nhược Phong không hiểu nhìn về phía Phong Huyết Lân, người này muốn làm cái gì?

“Ăn nó đi.”

Một câu nói làm Cổ Nhược Phong cả kinh trợn mắt hốc mồm, ăn nó đi? Nàng từng nghe qua thất thải Tuyết Liên này có thể trị bách bệnh, vô cùng trân quý, còn có vẻ xứng với tất cả các loại thuốc khác cộng lại? Nàng cứ trực tiếp ăn nó như vậy? Có xa xỉ quá hay không?

Phong Huyết Lân gật đầu một cái: “Như vậy công lực của nàng sẽ khôi phục.” Uống một mình Thất thải Tuyết Liên, hiệu quả tốt hơn, chỉ là, bình thường sẽ không có người làm như vậy, làm thành viên thuốc gì đó thì có thể cứu được vài người, trực tiếp ăn một đóa, cũng chỉ có thể cứu được một người, nếu không đạt được công hiệu, cũng không có ý nghĩa. Một người ăn, thật là xa xỉ thật là xa xỉ!

Cổ Nhược Phong nghe Phong Huyết Lân nói, không ngờ này thất thải Tuyết Liên hữu dụng như vậy! Nghĩ đến cái gì đó trong giếng cạn, Cổ Nhược Phong chợt hiểu, Phong Huyết Lân là sợ bây giờ mình không thể cưỡng ép sử dụng nội lực, vào giếng cạn sẽ có cái gì ngoài ý muốn, cho nên mới bảo Ngọc Tây Âu lấy thất thải Tuyết Liên ra. Trong lòng dâng lên một cảm giác không nói được, Cổ Nhược Phong không biết cái này gọi là gì. Thật ra thì có hần ở đây, nàng hoàn toàn sẽ không bị thương!

Thất thải Tuyết Liên, vào miệng là tan, trong nháy mắt kinh mạch toàn thân được tăng cường phục hồi, có bệnh trừ bệnh, không có bệnh phòng thân, chính là sủng nhi Thiên Địa Vạn Vật!

Cũng chỉ là thời gian một ly trà, Cổ Nhược Phong mở to mắt, đứng dậy, đi hai bước, cả người thoải mái, nội lực thâm hậu nguyên bản trong cơ thể bây giờ đã nâng cao thêm một tầng! Mà kinh mạch bởi vì liên mạng với quốc sư Thiên Tâm bị hao tổn lại càng khôi phục, vả lại khuếch trương không ít, độ mềm và dai cũng tốt hơn trước nhiều!

“Đi thôi.” Gật đầu một cái với Phong Huyết Lân một mực ở bên cạnh coi chừng mình, ý bảo mình đã khỏe

Phong Huyết Lân thở ra một hơi, giống như người vừa mới hấp thu thất thải Tuyết Liên là mình, từ trên giường nhỏ, dắt tay Cổ Nhược Phong, đi ra ngoài phòng. Mà giường kia, lúc Cổ Nhược Phong xoay người liền thu vào trong nhẫn ngọc! Nhẫn ngọc! So với thất thải Tuyết Liên càng thêm kiêu ngạo lấp lánh không biết đã sống bao nhiêu lâu! (một nhẫn ngọc phách lối ngửa đầu: thất thải Tuyết Liên cũng chỉ xứng xách giày cho ta! Nguyệt: người có giày sao?)

“Lân, công lực của chàng hình như tăng lên không ít?” Trước kia nàng bị trọng thương không nhận thấy được, hôm nay công lực khôi phục, cao hơn một tầng, không ngờ khí tức của hần so với trước kia lại thâm hậu tới mức đó! Sức mạnh này nàng cũng không có cách nào đo lường được!

Phong Huyết Lân nâng khóe miệng lên: “Đã giải trừ ngoài mười bước công lực bị phong tỏa.” Như vậy hần cũng không cần lo lắng về sau mình sẽ làm liên lụy nàng!

“Lúc nào? !” Cổ Nhược Phong cảm thấy hôm nay mình thật sự là vui mừng không thôi! Đầu tiên là lấy được thất thải Tuyết Liên, nữa là công lực khôi phục, càng thâm hậu hơn, hiện tại lại nghe được tin tức như thế! Nàng hoài nghi mình có phải nghe lầm rồi hay không!

Phong Huyết Lân có phút chốc trầm mặc: “Hôm qua.” Hần nhớ tới vết máu màu đỏ sậm phơi bày dưới ánh mặt trời rất là nhức mắt kia, đó là đau đớn mà hần không bao giờ quên được!

“Hôm qua?” Cổ Nhược Phong mê mang. Ngày hôm qua dường như không có xảy ra chuyện gì?

Một chút khổ sở tràn lan lên khóe miệng Phong Huyết Lân, nắm thật chặt mười ngón tay đan xen: “Máu của nàng. . . .” Chính là giải phong ấn! Hắn không biết vì sao trời cao lại tàn nhẫn như vậy! Hôm qua lúc hắn yên lặng, ngắm nghĩ tình tiết lúc ấy, chính là máu của nàng! Nhìn thấy máu của nàng thì sức mạnh dâng lên điên cuồng!

Mặc dù bây giờ nghĩ lại tim gan của hắn cũng run sợ! Hôm qua nếu không phải Phong nhi hao hết nội lực, trong lúc ngủ say, lấy nàng tính tình, sao có thể để ĩnh nhìn thấy một màn kia! Muốn giải phong ấn, không chừng Phong nhi lại muốn chịu thương tổn gì nữa! Hoặc là, một lần liền là trí mạng! Hắn không dám tưởng tượng! Nếu như mất đi nàng, làm sao hắn sinh tồn được trên thế giới này!

“Máu của ta. . . .” Cổ Nhược Phong rũ mắt, tay giấu ở ống tay áo đã nắm chặt trắng bệch, thật là nguyên rửa ác độc! Nàng không biết rốt cuộc là ai hạ, nhưng vô luận người kia mạnh cỡ nào, nàng muốn quét hết tất cả Dd lê qu ý đôn, để cho hắn nợ máu trả bằng máu! Nàng không dám tưởng tượng nếu như Phong Huyết Lân thấy cảnh tượng nàng bị thương mất máu! Hôm qua nàng lúc thanh tỉnh vẫn có thể cảm nhận được đáng vẻ run rẩy của hắn khi ôm nàng! Vậy lúc mình hôn mê, hắn có bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu sợ hãi?!

Đến gần Phong Huyết Lân một chút, tay phải Cổ Nhược Phong cũng kéo tay phải Phong Huyết Lân, chưa bao giờ có cử động và thân nật, hắn sợ, nàng cảm nhận được. Nàng muốn chứng minh chính là mình tuyệt đối sẽ không rời bỏ hắn dù chỉ là một chút! Cho nên, cho dù chết nàng cũng phải kéo hắn xuống địa ngục! Để hắn ở lại một mình, quá tàn nhẫn!

Phong Huyết Lân cúi đầu liền đụng phải con người đen dút khoát của Cổ Nhược Phong, kiên định như vậy, mỗi một giây của nàng đều là quyết tâm và hứa hẹn!

Phong Huyết Lân cười, không phải nụ cười phúc hắc khi tính kế kẻ địch, không phải nụ cười tà mị khi sinh ra đã có, là một nụ cười đơn thuần đến mức tận cùng, hạnh phúc đến mức tận cùng! Lòng của Cổ Nhược Phong, hắn nhìn đã hiểu

“Vương Gia, vương phi.” Ngọc Tây Âu nơm nớp phát run đứng ở một bên, rốt cuộc hai người này đi ra rồi! Trái lại hắn muốn thừa dịp này cuốn gói gia sản bỏ trốn! Nhưng không nói đến hoàng thượng, chỉ cần một Huyết Nguyệt sơn trang cũng đủ làm Ngọc gia chết một trăm lần rồi

Ba người đi tới bên cạnh giếng cạn, ánh sáng mặt trời nhô cao lên, rõ ràng là mới qua giờ Ngọ, lại làm cho người ta cảm nhận được khí lạnh nhẹ. Giếng cạn này, không phải là từng có người chết chứ?

Ngọc Tây Âu cắn răng, dẫn đầu bò đi xuống! Mặc dù hắn là quan văn, nhưng Nhất Thành Chi Chủ sao có thể không có chút công phu, tuy bây giờ già rồi, thế nhưng vẫn còn một chút nội lực!

Vách giếng bóng loáng, lúc trước Ngọc Tây Âu có trói một sợi dây thừng trên tảng đá, bây giờ liền dọc theo sợi dây này đi vào bên trong giếng sâu, chui vào!

Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong theo sát phía sau, không ngờ trong tiểu viện phủ Thành chủ này lại có một đường hầm như vậy! Nếu như ở thành chủ khác, nói như vậy cũng được, nhưng Ngọc thành này chỉ là một thành nhỏ mà thôi! Nơi này, rốt cuộc là cái gì?

Đó là một cửa vào hình tròn cao cỡ nửa người, sau khi đi vào, trong nháy mắt bên trong mở rộng, cửa vào kia cũng chỉ là một lá chắn dày!

Bên trong, cao nửa người, đường đi đen kịt hai người cũng có thể sống vai đi lại.

Ngọc Tây Âu đi vào trước cũng không biết làm cái gì, ám đạo từ từ sáng lên, cách ba trượng đều có một ngọn đèn nhỏ mờ tối, cũng không thấy Ngọc Tây Âu cóc cóc một chút, liền sáng lên như thế!

Thật ra thì tối tăm đối với Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân mà nói cũng không có cái gì, Phong Huyết Lân vốn là một đôi huyết mâu, Lequ ý đôn ban ngày và ban đêm đối với hắn hoàn toàn không có gì khác biệt! Mà Cổ Nhược Phong có quỷ nhãn, dĩ nhiên có thể nhìn thấy nơi này rõ ràng!

Ám đạo một vòng một vòng đi xuống, giống như cầu thang lượn vòng, chỉ là, thỉnh thoảng đường bằng, thỉnh thoảng thì nghiêng

Ba người đi ước chừng một khắc đồng hồ, trước mặt đã không có đường nữa, cửa đá khổng lồ hung hãn đứng thẳng, hơi thở uy nghiêm làm cho người ta không dám khinh thường!

Ngọc Tây Âu tiến lên một bước, đáy mắt là vẻ nghiêm túc! Nơi này, trước kia hẳn vẫn đi cùng phụ thân tới đây! Bây giờ, vốn nên là lúc truyền lại cho Y Nhi!

Nâng tay phải lên, cắt qua ngón tay, máu đỏ thẫm liền xông ra, ấn lên giữa cửa đá, dọc theo chính giữa dường như nhìn không thấy tuyến một đường đi xuống!

Ước chừng qua thời gian uống cạn nửa ly trà, âm thanh “Ừ ừ” truyền đến, hình như mặt đất cũng đang chấn động! Nếu không phải cách mặt đất phía trên khá xa, sợ là người phía trên đi qua sẽ đều bị chấn động!

Theo cửa đá mở ra, tình cảnh bên trong cũng đập vào tầm mắt ba người!

Bên trong là một thạch thất đóng kín, ước chừng dài mười trượng rộng mười trượng, sáng ngời ánh sáng từ cửa đá xuyên qua hiện ra, Lequ ý đôn đó là vàng sáng đặc trưng của dạ minh châu!

Nhưng mà, thạch thất rộng lớn này lại vắng vẻ trống không, chỉ có một chiếc bàn bạch ngọc ở giữa, phía trên đặt một cái hộp ngọc màu tím, bên trong tản ra hơi thở.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được khiếp sợ từ đối phương.

75. Chương 75: Chương 74: Quỷ Vương Ly Lạc

Bên trong lộ ra hơi thở nghiêm nghị, lực lượng khổng lồ kia cũng làm cho Cổ Nhược Phong kinh hãi! Rốt cuộc đó là thứ gì!

Về mặt Ngọc Tây Âu nghiêm túc đứng một bên: “Vương gia, vương phi, bên trong là một khối Mặc Ngọc ngàn năm.” Mặc Ngọc, có thể so với Hồng Ngọc! Tại Thiên Phượng đại lục cũng rất khó gặp, huống chi là Mặc Ngọc ngàn năm! Đây đúng là vô giá rồi !

Mặc Ngọc ngàn năm, là cái mà truyền thuyết nói có được nó là có thể đạt được công lực vô thượng, Đã từng nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu trên giang hồ, không nghĩ tới nó lại bị Ngọc gia giấu ở chỗ này! Chỉ là, vì sao Ngọc gia không sử dụng?

Thấy khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nghe đến ” Mặc Ngọc ngàn năm” ánh mắt có chút nghi hoặc, Ngọc Tây Âu thở dài trong lòng, nếu bọn hắn có biện pháp, cũng sẽ không lưu Mặc Ngọc đến bây giờ rồi !

Đúng lúc này, hộp Tử Ngọc hiện ra một tia hắc sắc, làm thức tỉnh ba người đang suy tư.

Ngọc Tây Âu thấy hắc vụ tràn ra, kinh hãi trong lòng, Mặc Ngọc này người khác không biết, sao hắn có thể không biết, mấy đời tiếp nhận chưa bao giờ thấy Mặc Ngọc có động tĩnh gì! Nhớ tới lời lão tổ tông nói diễn, đàn lê quý, đồn, Mặc Ngọc có linh tính, chỉ có người nó nhận định mới có thể khống chế nó! Chẳng lẽ...

Hơi thở cường hãn mãnh liệt truyền đến, trực tiếp đá Ngọc Tây Âu ra ngoài cửa! Mà Cổ Nhược Phong có nội lực thâm hậu, Phong Huyết Lân thể chất biến thái, vẫn đứng thẳng trong cuồng phong, ngay cả vạt áo cũng không lay động!

“Ầm!” Cửa đá đóng lại, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài! Ngay cả âm thanh cũng không truyền vào được! Dù Ngọc Tây Âu bên ngoài cửa đá la to, bên trong đều không nghe được!

Mà lúc này, hắc vụ chung quanh hộp Tử Ngọc càng nồng đậm!

Giờ đã ngừng, thạch thất hoàn toàn an tĩnh, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn chăm chăm hộp Tử Ngọc, hoặc là nói, xuyên qua hộp Tử Ngọc nhìn Mặc Ngọc ngàn năm bên trong!

Giường co như vậy khoảng một ly trà nhỏ, nắp hộp Tử Ngọc không có dấu hiệu gì lại tự động mở ra! Bên trong...

Một người đi ra! Không, chính xác mà nói, là một con quỷ! Một đầu tóc trắng không gió mà bay, một đôi mắt hẹp dài cũng màu đỏ! Gương mặt có chút tái nhợt, khoe miệng nở một nụ cười quỷ dị, năng lực cũng không thấp hơn Phong Huyết Lân! Quan trọng nhất là...

Nha, trừ ánh mắt có chút khác nhau, gương mặt này hoàn toàn giống Phong Huyết Lân!

Cổ Nhược Phong trừng to mắt, không phải nói bên trong là một khối Mặc Ngọc ngàn năm sao? Sao lại ra một tên yêu nghiệt! Lại còn có vẻ bề ngoài giống người bên cạnh nàng!

Dựa vào! Thế giới này có cần kinh sợ như vậy hay không!

Phong Huyết Lân nhìn nam tử kia, đôi mắt huyết sắc không dám cũng tin mở to ra! Trong lòng cảm giác quen thuộc...

Nam tử tóc trắng nhìn hai người trước mắt, khoe miệng cong cong lại càng cong lên trên, nở nụ cười sung sướng: “Ta là Ly Lạc.”

Đồng thời, thanh âm có chút kinh ngạc và nghi ngờ của Cổ Nhược Phong truyền đến: “Người là quỷ. ” Đúng vậy, hẳn là một con quỷ! Nàng sống hai đời, duyệt qua vô số quỷ, sao lại không nhìn ra nguyên hình của tên yêu nghiệt này!

Nam tử tóc trắng nhú mày, không nghĩ tới nữ tử này cũng có chút bản lĩnh! Gật đầu: “Ta là Quỷ Vương.”

“Quỷ Vương...” Khoe miệng Cổ Nhược Phong giựt giựt, nàng vậy mà lại thấy được Quỷ Vương... Quỷ Vương Ly Lạc... Nhưng mà, ai tới giải thích cho nàng một chút tại sao bộ dáng người này lại giống Phong Huyết Lân như đúc! Gào khóc điên. đàn, lê; quý, đôn, cái này quá khó hiểu rồi! Chẳng lẽ Phong Huyết Lân cũng là quỷ? Không giống nha...

Cổ Nhược Phong rất xúc động, ông trời! A... Không, cho sét đánh nàng đi! Người nào có lòng từ bi nói cho nàng chuyện này là như thế nào hay không!

Ly Lạc chậm rãi đi tới trước mặt Phong Huyết Lân, tay trái để ngang ngực, khuỷu tay phải để lên tay trái, ngón trở không ngừng vuốt cảm: “Người để ta chờ lâu quá.”

Một câu làm cho hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân càng thêm khó hiểu, Quỷ Vương nói... Hẳn cố ý ở chỗ này chờ Phong Huyết Lân?

Thấy hơi thở trên người Ly Lạc không chứa nguy hiểm, Cổ Nhược Phong lấy ba cái ghế từ nhẫn ngọc ra, ba người, ách không, hai người một Quỷ Vương cực kỳ hài hòa ngồi bên bàn bạch ngọc bắt đầu “Tán gẫu”.

Nhìn ra hai người rất hiểu kỳ với diện mạo của mình, Ly Lạc cười cười: “Chúng ta là huynh đệ.”

Cổ Nhược Phong cảm thấy mình đang ngổn ngang trong gió, Phong Huyết Lân là người, Ly Lạc là quỷ, lại còn là quỷ vương! Hiện tại hẳn nói hai người bọn hắn là huynh đệ, điều này làm sao mà nàng chịu nổi? ! Chẳng lẽ bởi vì hai đời Cổ Nhược Phong nàng đều giao tiếp với quỷ, sau cùng lại trúng thưởng gả cho quỷ? !

Lúc này Phong Huyết Lân cực kỳ bình tĩnh, bộ dáng ung dung kia không bởi vì lời nói của Ly Lạc mà có phản ứng gì, thậm chí đôi mắt huyết sắc kia còn có chút hiểu rõ!

Ly Lạc thấy bộ dáng Phong Huyết Lân, bất đắc dĩ lắc đầu: “Người vẫn kiên trì như trước kia!” Đã qua ngàn năm, vậy mà không có chút biến hóa, tiểu tử này rất đáng đánh đòn rồi !

Cổ Nhược Phong hết nói nổi rồi... Được rồi, kỳ thật là nàng được Ly Lạc không ngừng cho “Kinh hỉ” Cho nên đã bình tĩnh lại rồi...

Phong Huyết Lân thấy Ly Lạc đang cảm khái, khe mày cau, rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên: “Chúng ta người nào lớn hơn?”

Khóe miệng Ly Lạc hung hăng giật giật, cổ nén xúc động muốn xông lên đánh người nào đó tới bờ, sau đó ngẩng đầu, vô cùng tự hào nói: “Đương nhiên là ta!” Hừ hừ, không có biện pháp diễ ndần lẹq úy đôn, ai kêu Phong Huyết Lân ra trễ hơn hẳn một nén nhang, đây là chuyện mà hẳn vẫn kiêu ngạo!

Lúc Ly Lạc đang dương dương tự đắc, “Bốp!” một tiếng, một chưởng rất có uy lực đánh về phía Ly Lạc! Rất khí thế!

Chỉ thấy Ly Lạc nhảy dựng lên, thoát đi hiện trường sắp trở thành bi kịch kia, miệng hô to: “Mưu sát chồng!”

Khóe miệng Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đồng thời giựt giựt, tiểu tử kia có cần khoa trương như vậy hay không! Một chưởng kia nhìn hung ác, nhưng thật ra sẽ không tổn thương đến người! Một chưởng này, có thể nói là mười phần kỹ xảo! Không tin quý vương Ly Lạc này lại nhìn không ra!

Một trận gió tới, một nữ tử áo đỏ xuất hiện, một đầu tóc đen như mực, dung nhan tuyệt sắc, khí tức bá đạo mười phần, hồng y càng thêm diễm lệ!

Nữ tử này là ai?

...

Cổ Nhược Phong tà tà dựa vào ghế, cùng Phong Huyết Lân nhìn hai người diễn trò, có phim không xem không phải phải xin lỗi nhân dân xin lỗi đảng sao? ...

Nữ tử áo đỏ liếc mắt, thu tay xuất chưởng về, ngồi lên cái ghế của Ly Lạc, nhíu mày nhìn về phía hai người nào đó về mặt xem kịch vui.

Nam tử mang mặt nạ ngân sắc một đầu tóc để tùy ý rơi tung, hai mắt huyết sắc thâm trầm, khí tức thu liễm diễn.đàn lê,quý đôn, từ bề ngoài rất khó biết hẳn đang nghĩ gì, ngay cả tâm tư cũng rất khó đoán ra dù chỉ một chút!

Hắc y nữ tử ba ngàn sợi tóc được đơn giản vấn lên, dung mạo tuyệt sắc so với mình không thua chút nào, một đôi mắt màu đen đang cười như không cười đáng giá mình, khóe miệng có chứa ý cười, rõ ràng là đang ngồi chờ xem kịch vui! Nha Nha! Nhưng lại làm cho nàng có chút yêu thích!

Nữ tử cực kì khí phách nhìn người nào đó đang “Chật vật” đứng bên cạnh mình, sau đó nhìn thẳng vào mắt Cổ Nhược Phong nói : “Ta là Sở Thiên Ca.”

“Đại tẩu.” Cổ Nhược Phong nhíu mày, nàng cũng không quên một tiếng thét kinh hãi vừa rồi của Ly Lạc. Bộ dáng của Ly Lạc và Phong Huyết Lân rất giống nhau, nếu không phải một người là người một người là quỷ, thì sao nàng có thể tiếp nhận chuyện này!

Chỉ là, thực lực của đại ca đại tẩu đều rất cao, nên nàng sẽ miễn cưỡng tiếp nhận, quan trọng nhất là, Lân không phản bác, cũng là thừa nhận rồi. Nàng có thể không nhận sao?

Sở Thiên Ca và Ly Lạc nghe tiếng “Đại tẩu” kia mà có cảm giác sờn gai ốc!

Quả nhiên...

“Lần đầu tiên gặp mặt, dù sao đại ca đại tẩu cũng nên cho em dâu lễ gặp mặt đi?” Cổ Nhược Phong mặt không đỏ không thở gấp rất đúng lý hợp tình nói!

Khóe miệng Ly Lạc giựt giựt, sao đệ đệ hẳn lại coi trọng một nữ tử như vậy!

Trong lòng Sở Thiên Ca rất hậm hực xoắn xuyết! Nha! Đây có được coi là trắng trợn ăn cướp! Đều là cường đạo! So với nàng năm đó tới hoàn toàn chỉ có hơn chứ không kém! Chỉ là... Nữ tử này rất hợp khẩu vị của nàng !

Sở Thiên Ca hung hăng liếc Ly Lạc một cái: Thấy chuyện tốt chàng làm chưa! Vừa rồi còn đắc ý đi! Hung hãn đi! Hiện tại rất tốt, có người muốn tới “Đòi nợ” rồi !

Ly Lạc lau mồ hôi lạnh trên đầu, em dâu này cũng quá bừa hãn... Hu hu hu, nương tử tức giận, về nhà phải quỳ tẩm vấn giặt y phục rồi...

Bất quá, Ly Lạc không biết từ nơi này lấy ra một cái túi gấm, đưa cho Cổ Nhược Phong: “Thứ này có thể giúp nhóm người của người thoát một kiếp nguy hiểm.”

Túi gấm màu lam dùng sợi tơ màu đỏ thêu đầy hoa Mạn Châu Sa, trong túi rất đầy, không biết bên trong là cái gì.

Cổ Nhược Phong đang nhíu mày trầm tư câu nói kia “Nguy hiểm một kiếp”, đưa tay lấy túi gấm trên tay Phong Huyết Lân qua diển dầnn lê quýy đồnn, cẩn thận cho vào túi bí mật trong y phục, trên mặt cũng có chút cảm kích: “Cảm ơn.”

Cảnh tượng quỷ dị này đã có một chút hài hòa!

Nhưng, nghi hoặc trong lòng Cổ Nhược Phong lại càng lúc càng lớn!

“Người có thể cút!” Cái gì gọi là trở mặt! Chắc là cái này! Chỉ trong một hô hấp, Phong Huyết Lân thu liễm cảm kích trên mặt, cái gì đều không muốn hỏi ! Không kiên nhẫn bắt đầu đuổi người!

Mặt Sở Thiên Ca cứng ngắc, xú tiểu tử này không hổ là huynh đệ của Ly Lạc, tính tình rất giống hần trước kia! Nói gì thì bọn hần cũng tới giúp hần, cảm kích cũng chưa tới hai giây! Có cần vô tình như vậy hay không!

“Ta tới xem náo nhiệt.” Ly Lạc khó chịu, ôm Sở Thiên Ca dựa vào ghế, không che dấu biểu tình vui sướng khi người gặp họa trong mắt. Hừ, xú tiểu tử! Chính là muốn tức chết hần! Hần ở chỗ này không đi thì sao nào!

Cổ Nhược Phong từ đoạn đối thoại trên cũng thấy được trọng điểm, tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng cảnh tượng hiện giờ làm nàng muốn lo lắng cũng không được rồi...

Yêu nghiệt kia đầu gì cũng là Quỷ Vương! Nhưng cảnh tượng này hoàn toàn là một tên vô lại!

Lúc này Sở Thiên Ca mới mở miệng: “Chúng ta phải đi.” Đây... Xem như phá gỡ sân khấu của Ly Lạc sao?

Ly Lạc bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong: “Xú tiểu tử liền giao cho người, chúng ta ở nơi đó chờ các người.” Nói xong, hai người liền biến mất, mà lúc này cửa đá cũng từ từ mở ra...

Ngọc Tây Âu đang không ngừng gõ cửa cũng dừng động tác lại ...

Xoa xoa mắt, rốt cục cũng xác định không phải mình hoa mắt, Ngọc Tây Âu vọt vào: “Vương gia vương phi các người không sao chứ?”

Bên trong thạch thất không khác gì với lúc hần bị đá ra ngoài, ba cái ghế được Cổ Nhược Phong lấy ra cũng được thu lại lúc cửa đá mở ra diển. dần lê, quý đôn hộp Tử Ngọc kia cũng khôi phục nguyên dạng!

“Uh‘m.” Phong Huyết Lân gật gật đầu, kéo Cổ Nhược Phong đi ra ngoài.

Lúc này Ngọc Tây Âu không hiểu, quay đầu nhìn hộp Tử Ngọc chưa bị động tới, tiến lên hai bước, hai tay run rẩy, vẫn mở không ra như cũ! Đúng vậy, lần trước hần tới với phụ thân cũng mở không ra! Nhưng mà sau khi lão tổ tông bỏ thì đã không mở ra được nữa! Vậy bây giờ?

Ngọc Tây Âu buồn bực...Rốt cuộc Mặc Ngọc có còn bên trong hay không?

Thấy Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã đi ra ngoài, Ngọc Tây Âu cũng không nghĩ nhiều, liền xông ra ngoài: “Vương gia vương phi, kia...” Mặc Ngọc... Còn có tính mạng của Y Nhi...

Phong Huyết Lân ngừng lại, có một số việc vẫn phải nói rõ mới tốt: “Mặc Ngọc vẫn còn trong đó.” Chỉ là, không còn có công dụng mà thôi...

“A! Vậy... vậy...” Huyết vương gia bất mãn sao, vậy tính mạng của Y Nhi...

“Niệm tình người làm quan công chính, bốn vương sẽ suy xét.”

“Tạ ơn Huyết vương gia! Tạ ơn Huyết vương gia!” Ngọc Tây Âu cảm thấy được đời này hần chưa từng rồi rầm như vậy...

Đúng vậy... Bởi vì còn có càn rỡ rầm...

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Giọng nói âm u không cho người khác đường phản bác! Người làm cho Phong nhi của hắc tức giận, hắc sẽ không dễ dàng buông tha!

Ngọc Tây Âu hồi hộp, lời này của Huyết vương gia... Tảng đá lớn trong lòng lại nặng hơn!

Ra khỏi giếng cạn, mặt trời đã ngã về tây, Sĩ Mị Vong Lượng Phàm lại vẫn thủ ở chung quanh, thấy mấy người Cổ Nhược Phong xuất hiện, đứng vững một bên, chờ đợi mệnh lệnh! Vừa rồi, cổ hơi thở uy nghiêm kia, mặc dù cách rất xa diễn, dần lên, quý đôn nhưng bọn hắc cũng cảm nhận được! Đó là cảm giác làm cho người ta muốn quỳ xuống trước uy nghiêm của vương giả!

Bên kia, có thể nói là một thời không khác, Ly Lạc và Sở Thiên Ca vững vàng rơi xuống đất, nhìn nhau, trong lòng đều thở ra một hơi!

Không tui không bị phát hiện! Nếu không phải một kiếp kia của Phong Huyết Lân quá nguy hiểm, bọn hắc cũng sẽ không dùng biện pháp này!

Nheo hai mắt lại, lúc Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong trở về, bọn hắc nhất định phải phế đi những người trên chín tầng trời kia!

Ly Lạc nắm thật chặt tay của Sở Thiên Ca: “Bọn hắc sẽ bình an trở về!” Hắc là đệ đệ Ly Lạc sao có thể yếu được!

Ngọc Y Nhi đã thay y phục, đang đi tới đi lui trong phòng, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, kinh hoảng và sợ hãi lúc đầu đã được tính toán và mưu đồ thay thế! Hận ý cũng điên cuồng ập vào lòng!

Kế hoạch của nàng hoàn mỹ như vậy! Vậy mà lại thất bại! Nghĩ đến tia máu đen ở khóe miệng Cổ Nhược Phong kia trong lòng nàng liền có chút sáng khoái! Nhưng sau đó trong đầu lại hiện ra cảnh Phong Huyết Lân ôn nhu dứt giải được cho Cổ Nhược Phong, trên mặt Ngọc Y Nhi trở nên hung dữ!

Đáy mắt xẹt qua ý nghĩ sâu xa, Cổ Nhược Phong trúng độc, bình sứ lại xuất hiện ở đó, rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng? ! Đúng, đây là hãm hại!

Bình Sứ kia rõ ràng đã được nàng giấu ở hốc tối dưới gầm giường trong phòng, tìm cũng sẽ không tìm tới! Nếu như nói người có thể biết, người kia... Chỉ có thể là nha hoàn bên người nàng tiểu Cẩm!

Không, chắc là không phải, nàng biết tiểu Cẩm rất trung thành! Tiểu cẩm là cô nhi, không cha không mẹ, mấy năm nay nàng đối xử với tiểu Cẩm không tệ, tiểu Cẩm không cần phải làm như vậy!

Vậy sẽ là ai?

Hạ độc, giải được!

Đúng, trong bình sứ kia là “Mê hồn” ! Đâu cần giải được! Vậy Cổ Nhược Phong đang giả bộ! Vậy dứt giải được cũng là giả! Phong Huyết Lân cũng giúp Cổ Nhược Phong giả bộ!

Nghĩ đến này, hai mắt Ngọc Y Nhi càng hung dữ, trong lòng bộc phát ra một cỗ tàn nhẫn, nàng sẽ không buông tha cho kẻ tiện nhân Cổ Nhược Phong kia! Mà Phong Huyết Lân, nàng phải có được! Hiện tại, nàng muốn ở trước mắt mọi người vạch trần Cổ Nhược Phong! Hãm hại nữ nhi của thành chủ một thành, không phải một chuyện nhỏ! Mặc dù Cổ Nhược Phong là Huyết vương phi, vậy cũng phải theo án thường giải quyết, cho nàng một công đạo!

Lúc này Ngọc Y Nhi đã quên, là nàng hạ “Mê hồn” trước, muốn có được Phong Huyết Lân!

76. Chương 76: Chương 75. Hình Phạt Mười Năm

Trong lúc Ngọc Y Nhi hạ quyết tâm, khi cửa phòng ngủ kéo ra đóng lại một hồi thì đoàn người Cổ Nhược Phong cũng vừa lúc ra đến trước cửa.

Cửa vừa mở ra, hai người đứng lúc vô tư đối mặt, nhìn rất rõ ràng biểu cảm của đối phương!

Ngọc Y Nhi nghĩ đến một nữ tử áo trắng, quần áo bản thân đã nát bấy ở phía trước tài tử giai nhân, ném vào mặt mũi mình, tức giận càng trào lên điên cuồng, nàng cũng muốn Cổ Nhược Phong trở thành người trở trên bị người người cười nhạo! Nàng muốn chà đạp lên tất cả cao ngạo cùng tôn nghiêm của Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Ngọc Y Nhi, khiêu khích nơi khóe mắt nhỏ bé đến mức không thể nhận ra, hình như vẫn còn ý chí chiến đấu vang dội?

“Cổ Nhược Phong! Người hãm hại ta!” Ngọc Y Nhi thẳng lưng bước tới trước một bước, nàng thật sự muốn xem Cổ Nhược Phong ngụy biện như thế nào! Mặc dù nàng không biết vì sao Cổ Nhược Phong lại cầm bình sứ men xanh trong tay, nhưng có điều, bình sứ men xanh này không phải là thuốc giải, dieenddaanllequydôn Cổ Nhược Phong trúng độc tuyệt đối là giả bộ! Một điểm này, không thể phủ nhận!

“Lớn mật! Người có biết vu cáo hãm hại Huyết Vương phi là tội gì không!” Phàm cũng tiến lên một bước, càng có khí thế hơn Ngọc Y Nhi! Tôm tép nhỏ như vậy, để Phàm đến giải quyết là được rồi, không cần chủ tử ra tay! Còn làm dơ bẩn mắt chủ tử!

“Ta vu cáo hãm hại nàng ta?” Ngọc Y Nhi cười nhạo một tiếng, coi nàng là kẻ ngu hủ, không có chứng cứ nàng sẽ ra đứng nói như vậy?

“Phụ thân, bình sứ men xanh đâu?” Ngọc Y Nhi thông minh liền chuyển sang Ngọc Tây Âu, nơi này giúp được nàng cũng chỉ có phụ thân! Vừa rồi mình nhếch nhác được người ta đưa về phòng, dĩ nhiên không để ý bình sứ men xanh rốt cuộc đi đâu, nhưng nói thế nào phụ thân cũng là chủ nhân phủ thành chủ này, trong phủ thành chủ xảy ra chuyện như thế sao tránh được ánh mắt của người!

Ngọc Tây Âu nhìn dáng vẻ nhất quyết không tha của Ngọc Y Nhi, mà trong đôi mắt nữ nhi còn có lời thề son sắt. Nữ nhi nói Huyết Vương phi hãm hại mình, chẳng lẽ chuyện này...

Nghi ngờ nhìn về phía Cổ Nhược Phong, Y Nhi sẽ không ngu ngốc đến mức mà nói không có bằng chứng, bây giờ d^đ@!(q*đ nữ nhi nói như vậy nhất định có chỗ để dựa vào! Chẳng lẽ chuyện này thật sự oan uổng Y Nhi rồi hả?

Trầm mặc chốc lát, Ngọc Tây Âu cắn răng, cho dù như thế nào, chuyện hôm nay đã náo động đến mức này, nếu Y Nhi có phương pháp chứng minh bản thân trong sạch, vậy không ngại buông tay liều mạng! Trước đó Huyết Vương gia đã đồng ý sẽ lưu lại cho Y Nhi một mạng!

Chuyển hướng sang Phong Huyết Lân, vừa rồi hình như bình sứ men xanh ở trên tay Huyết Vương gia! “Vương gia.. đây?” Ngọc Tây Âu thông minh không chỉ đích danh, ở trước mặt Huyết Vương gia, bản thân mình sao có thể làm chủ, nhưng mình hỏi như thế, chắc là Huyết Vương gia sẽ không phản bác lời mình nói trước mặt mọi người, bằng không chẳng phải sẽ thành bao che cho Huyết Vương phi đang bị tình nghi?

Phong Huyết Lân buồn cười nhíu mày, Ngọc Y Nhi vẫn muốn chui vào chỗ chết hả? Thật không biết đầu này ăn cái gì mà lớn, còn đầu gối hơn cả gối!

“Bổn vương để bình sứ men xanh lên bàn rồi.” Ý tứ chính là không có trên tay hân, về phần rốt cuộc đi đâu, vậy phải hỏi người của phủ thành chủ rồi.

Ngọc Tây Âu nhíu nhíu mày, không biết nói gì với thủ hạ ở sau lưng, thủ hạ này vội vàng vàng chạy đi.

Ước chừng một khắc, người nọ chạy bước nhỏ trở lại cầm trong tay chính là bình sứ men xanh!

“Đại nhân.” Người nọ trình bình sứ men xanh lên.

Ngọc Tây Âu nhận lấy, hài lòng gật gật đầu, người này làm việc hân rất yên tâm, có thể đảm bảo bình sứ men xanh này lqđ chính là bình mà Huyết Vương gia để trên bàn! Đây chính là chuyện liên quan đến sự trong sạch của Y Nhi đấy! Không thể qua loa! Vậy mà, Ngọc Tây Âu cũng không biết, cũng bởi vì hân tìm được bình sứ men xanh này, cuối cùng đẩy Ngọc Y Nhi vào tình cảnh không thể cứu vãn!

“Huyết Vương gia?” Hiện giờ không thể trông mong vào bản thân muốn làm gì trước hết cũng phải xin phép vị đại Phật này đấy!

Phong Huyết Lân bị hấn trái một câu Huyết Vương gia phải một câu Huyết Vương gia làm cho phiền lòng, chỉ nói: “Người cứ làm việc, không cần xin phép bốn Vương.” Cứ tiếp tục như vậy nữa, trời tối cũng không thể rời khỏi phủ thành chủ này!

Lúc này Ngọc Tây Âu mới đưa bình sứ men xanh cho Ngọc Y Nhi, trong mắt có mong đợi, lại còn có thêm lo lắng!

Ngọc Y Nhi nhận bình sứ men xanh, cho Ngọc Tây Âu một ánh mắt an tâm, nàng tin tưởng sẽ không có ai giả trò với bình sứ men xanh này! Cổ Nhựt Phong này... nàng muốn nàng ta phải thân bại danh liệt!

Ngọc Y Nhi vuốt ve bình sứ men xanh, trong con mắt lộ ra vẻ hả hê, một chút tính toán!

“Huyết Vương phi, nếu Y Nhi chứng minh được độc này không phải Y Nhi hạ, vậy có phải ngài sẽ nói lời xin lỗi Y Nhi trước mặt dân chúng toàn thành này không, còn cho Y Nhi một cái trong sạch?”

Khá lắm Ngọc Y Nhi, lại muốn Cổ Nhựt Phong nói xin lỗi trước mặt dân chúng toàn thành! Coi như độc này không phải Ngọc Y Nhi hạ, Cổ Nhựt Phong trúng độc ở phủ thành chủ, phủ thành chủ này có thể chối bỏ trách nhiệm?! Nàng ta tưởng rằng chỉ bằng điều này có thể lau sạch tội không còn một mảnh, Cổ Nhựt Phong không biết Ngọc Y Nhi này quá hồn nhiên lại còn quá ngây thơ!

“Được, theo lời người nói.” Nàng rất chờ mong khi Ngọc Y Nhi thấy kết quả kia sẽ có nét mặt gì!

Ngọc Y Nhi mừng rỡ trong lòng, dieendaanleequydonn như vậy không chỉ tìm về mặt mũi, còn giúp phụ thân rửa sạch tội trạng, quả nhiên là mình cực kỳ thông minh đấy! Cổ Nhựt Phong này đúng là đồ đần độn!

“Tất cả mọi người đều thấy Huyết Vương phi trúng độc phun ra máu đen, vậy Huyết Vương phi có biết, bình sứ men xanh này vốn không phải là thuốc giải gì cả, mà là một chai độc được!” Ngọc Y Nhi nói son sắt, hoa văn trên bình sứ men xanh này là độc nhất vô nhị, Nhựt Phong dù lợi hại cũng sẽ không thể lấy ra một bình giống hệt! Mà vừa rồi nàng vừa len lén nhìn, xuyên qua miệng bình, ở đây vẫn là hương vị của “Mê hồn”! Cho nên nàng khẳng định Phong Huyết Lân thông đồng với Cổ Nhựt Phong, vốn không đồ thứ trong bình sứ men xanh vào miệng Cổ Nhựt Phong!

“Hả?” Cổ Nhựt Phong nhú mày, nàng ta cứ khẳng định như vậy?

“Ngọc thành chủ, đi tìm một đại phu.” Cổ Nhựt Phong đưa mắt nhìn bình sứ men xanh nhỏ, miệng nói với Ngọc Tây Âu. Nếu nàng ta nhất định tìm chết, vậy sao không thỏa mãn nàng ta?

Ngọc Tây Âu tin tưởng Ngọc Y Nhi d%đ*!@q&đ mười phần, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt nửa cười nửa không của Cổ Nhựt Phong, độc ác nhãn tâm, cuối cùng phái người đi mời Tần đại phu có y thuật tốt nhất thành Ngọc.

Mặt trời dần lên qua đỉnh núi, nhiệt độ không khí không ẩm áp như buổi trưa rồi.

Tần đại phu cầm bình sứ men xanh ngửi tới ngửi lui, cau mày suy nghĩ kỹ càng một chút, cuối cùng đứng lên, cung kính thi lễ với Phong Huyết Lân: “Huyết Vương gia, trong chai này chính là ‘Vân tâm’, là thuốc giải của kịch độc ‘đoạn trường’.” Hấn hành y nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không phán đoán sai! Mặc dù mùi ‘Vân tâm’ có chút tương tự ‘Mê hồn’, nhưng ‘Vân tâm’ nhiều hơn ‘Mê hồn’ chút vị ngọt!

“Người nói láo!” Ngọc Y Nhi không dám tin trọn to mắt, chứa bên trong này rõ ràng là ‘Mê hồn’, sao giờ biến thành thuốc giải của kịch độc ‘đoạn trường’! Nàng đã từng ngửi ‘Mê hồn’ rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không phán sai!

Ngọc Y Nhi vừa hô như vậy, sắc mặt Tần đại phu lập tức thâm trầm, hấn là người đức cao vọng trọng của thành Ngọc, người sống cả đời, ai chẳng bệnh nặng bệnh nhẹ, những quan to hiển quý này không cảm ơn hấn cũng phải để cho hấn ba phần mặt mũi, khi nào la to nói lớn như vậy với hấn! Huống chi, người khác không biết thái độ làm người của Ngọc Y Nhi này, nhưng hấn rất rõ ràng!

“Lão phu hành y nhiều năm, sẽ không phán đoán sai!” Quyền uy của hấn tuyệt đối không cho phép nữ nhân như vậy chất vấn!

Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn cặp mắt ứ máu của Ngọc Y Nhi, trong lòng chê cười, nàng đã bảo Mị đi đổi thứ gì đó trong bình sứ men xanh từ sớm, dieêndaanleequyydoôn chút độc này không làm khó được nàng! Nếu hôm nay Ngọc Y Nhi không ra tay với Phong Huyết Lân, nàng vốn định để cho Ngọc Y Nhi một ngựa, lại không nghĩ rằng đến bước này, có phải nàng nên thấy may mắn là bản thân đã có dự liệu trước?

“Người nhất định là thu được thứ tốt gì từ bọn họ đúng không?!” Giờ phút này đầu óc Ngọc Y Nhi đã không còn rõ ràng, chỉ cho là Tần đại phu bị đám người Phong Huyết Lân cho chỗ tốt!

Tần đại phu thật sự nổi giận, Ngọc Y Nhi thật quá đáng, hấn hành y nhiều năm, thầy thuốc chăm sóc như lòng cha mẹ, thường xuyên phát thuốc cứu người, trong sạch này sao cho phép Ngọc Y Nhi tùy ý dập tắt!

Tình hình hôm nay hấn vừa nhìn liền rõ ràng, hơn nữa dọc đường đi đã nghe nói, đáy lòng cũng đã đoán chừng sự việc thông suốt, Tần đại phu vung ống tay áo: “Ngọc tiểu thư, người vu oan người cũng phải xem rõ tình thế! Lão phu do người của thành chủ đại nhân mời tới, có phải lão phu được chỗ tốt từ thành chủ đại nhân?!”

Ngọc Y Nhi ngây ngẩn cả người, Tần đại phu nói không sai, hấn được phụ thân phái người đi mời...

Mắt nhìn Cổ Nhược Phong đang xem kịch vui, rốt cuộc trong lòng Ngọc Y Nhi hiểu được mấy phần, sợ rằng vấn đề phát sinh ở bên trong bình sứ màu xanh!

“Phụ thân, nhất định là có người động chân động tay vào bình sứ men xanh này!” Lúc nói lời này, mắt Ngọc Y Nhi như có như không liếc nhìn Cổ Nhược Phong, ý vị sâu xa! Nhưng mà dường như nàng đã quên, bây giờ nàng hoàn toàn không có tư cách chất vấn!

“Y Nhi con... ôi, bình sứ men xanh này không bị người giở trò!” Người của hấn vẫn chú ý thay đổi trong đình, sau khi Huyết Vương gia lqđ đặt bình sứ lên bàn vốn không có ai động tới! Mà lúc Huyết Vương gia mớm thuốc cho Huyết Vương phi, nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, càng không thể nào gian lận rồi! Sao con bé lại nhìn không ra!

Ngọc Y Nhi nhìn bất đắc dĩ cùng thất vọng trong mắt Ngọc Tây Âu, trong lòng lạnh nửa phần, Ngọc Tây Âu hiểu nàng, nàng cũng hiểu Ngọc Tây Âu! Lúc này ánh mắt Ngọc Tây Âu nói lên cái gì, Ngọc Y Nhi nàng sao lại không rõ ràng! Chuyện này, sợ rằng không có đường sống mà quay về! Rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?!

Ngọc Y Nhi vẫn còn trong trầm tư, nhưng Cổ Nhược Phong không chờ lâu được như vậy, nàng không rảnh ở đây nhảy nhót mù quáng với tôm tép nhãi nhép này!

“Ngọc thành chủ, sự việc cũng đã sáng tỏ rồi, chuyện này...” Cổ Nhược Phong chậm rãi mở miệng, mỗi một lời khiến lòng của Ngọc Tây Âu rút xuống rất sâu! “Liên giao cho ngài xử lý.” Không ai từng nghĩ tới Cổ Nhược Phong lại nói như vậy! Giao cho Ngọc Tây Âu xử lý! Nghe giống như mở ra một mặt, xuống tay lưu tình, nhưng mà mọi người ai cũng hiểu rõ, Huyết Vương phi này chính là giết người không thấy máu!

Đầu độc Huyết Vương phi, hiện giờ còn vu khống Huyết Vương phi, quả thực tội của Ngọc Y Nhi chính là ván đã đóng thuyền!

Nhưng mà, Phong Huyết Lân đã nói trước đó rồi, sẽ để cho Ngọc Y Nhi một mạng, nhưng là nói, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tránh!

Vậy rốt cuộc phải xử lý như thế nào?!

Chuyện này giao cho Ngọc Tây Âu, không khác nào khiến Ngọc Tây Âu tự tay xử lý Ngọc Y Nhi, vẫn không thể d~đ#l@q*đ phạt nhẹ, hơn nữa ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cho nữ nhi cũng bị đánh đứt!

Mà lúc này quả thật trong lòng Ngọc Y Nhi chính là vui mừng đến cực điểm! Thuận tiện mắng Cổ Nhược Phong vô số lần trong lòng, khi dễ thêm vô số lần, cuối cùng nàng muốn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha, Cổ Nhược Phong người đúng là ngu xuẩn! Phụ thân vô cùng lo lắng cho ta, xử phạt ta như thế nào? Cổ Nhược Phong người giao chuyện này cho phụ thân xử lý, quả thật chính là tốt quá!”

Ngược lại với suy nghĩ của Ngọc Y Nhi, mặt Ngọc Tây Âu trắng bệch, hấn làm quan nhiều năm như vậy, sao không hiểu ý tứ của Huyết Vương phi! Nghĩ đến bối cảnh sau lưng Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, hoàng thượng tôn kính, có Huyết Nguyệt sơn trang là chỗ dựa, ngay cả thành Vô Hỏa, hấn chọn được cái

nào?! Huống chi, Huyết Vương phi giữ mạng cho Y Nhi đã là cực hạn, nếu hấn gian lận, bị phát hiện, sợ rằng ngay cả mạng Y Nhi... Nhưng mà, Y Nhi là bảo bối của hấn, sao hấn có thể nhẫn tâm nhìn con bé bị phạt, huống chi, trừng phạt này...

Lúc này Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong đã xoay người đi ra cửa phủ thành chủ, cách ước chừng ba trượng, giọng nói dằng dặc của Cổ Nhược Phong truyền tới: “Nghe nói Ngọc thành chủ luôn công bằng chính trực, bốn vương phi sẽ nhìn thật kỹ.”

Một câu nói, khiến cả người Ngọc Tây Âu rùng mình, Huyết Vương phi không nói rõ để cho ai giám sát hình phạt, lời kia rõ ràng sẽ cho người âm thầm theo dõi hấn xử lý chuyện này! Nếu hấn có chút nghiêng về, vậy chờ đợi, chờ đợi Y Nhi...

“Hạ quan sẽ chấp hành theo luật lệ!” Trong lòng Ngọc Tây Âu kiên quyết, chết vinh còn hơn sống nhục, Y Nhi à, dieendaanleequydonn lần này phụ thân không giúp được con! Nhưng mà, phụ thân không thể nhìn con chết!

Cổ Nhược Phong hơi cong môi, không phải lòng dạ nàng độc ác, tội cha không dạy con, Ngọc Y Nhi có ngày hôm nay, Ngọc Tây Âu chiếm phần lớn trách nhiệm! Ngọc Tây Âu sủng ái Ngọc Y Nhi không có lỗi, cưng chiều cũng không thể chỉ trích nặng, chỉ có điều, Ngọc Y Nhi này ngàn lần vạn lần không nên làm ra chuyện như vậy với Phong Huyết Lân! Huống chi, trong ngày thường dường như Ngọc Y Nhi không ít lần khi dễ người khác! Như vậy nếu không cho nữ tử này chút dạy dỗ, chỉ sợ về sau sẽ càng vô pháp vô thiên rồi!

Trải qua chuyện này, Ngọc Tây Âu cũng nên làm rõ trách nhiệm của hấn! Bình thường mắt nhắm mắt mở bỏ qua hành động việc làm của Ngọc Y Nhi làm như không thấy, bây giờ tạo thành quả đắng như thế này, đau thương hấn cũng phải nuốt xuống!

Sau lưng truyền đến âm thanh đè nén run rẩy của Ngọc Tây Âu: “Người đâu, phạt Ngọc Y Nhi một trăm roi, nhốt vào đại lao! Hình phạt mười năm!”

Phạt roi này, rất nhẹ! Nhưng mà đối với Ngọc Y Nhi mà nói, đã là hình phạt cực nặng! Phạt một trăm roi, không biết thân thể nhỏ bé yếu ớt này có thể chịu nổi không! Mà nhốt vào đại lao mười năm, vậy càng phá hủy cuộc đời của nàng! Mười năm, nữ tử đẹp lộng lẫy chói mắt, đường thẳng quan tiền chúc rộng mở mười năm! Sợ rằng về sau khi ra tù làm thiếp cho gia đình không tiền không thế lực cũng là xa xỉ rồi!

Nhìn vẻ mặt sáng tỏ mà bình tĩnh yên ả của Cổ Nhược Phong ở bên cạnh, Phong Huyết Lân khẽ nhíu mày, Phong nhi lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, dường như không phù hợp với tính cách của nàng? Trừ phi...

“Không định nói cho ta biết sao?” Hấn thật sự tò mò Phong nhi sẽ xử lý chuyện này như thế nào! Huống chi, đáy mắt Phong Huyết Lân xẹt qua một tia sáng tối tăm, nữ nhân kia dám để cho Phong nhi tức giận! Coi như Phong nhi cứ buông tha cho nàng ta như vậy, nhưng hấn sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Cổ Nhược Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm trang hỏi: “Nghe nói đại lao thành Ngọc có không ít tử tù?” Tuy là câu hỏi, vốn là khẳng định! Một cho nàng còn làm bộ nghiêm trang! Ngụ ý sau lưng, chỉ cần là người có đầu óc đều hiểu rõ!

Trong tù, là nơi âm u nhất, có không ít tử tù, cũng không ít người chết trong tù, như vậy tìm một hai con quỷ cũng không quá khó khăn. Bằng vào Si Mị Vong Lượng Phạm, tùy tiện một quỷ cũng có thể cho lũ quỷ kia ngoan ngoãn nghe lời! Cho quỷ kia chút năng lực, để cho lúc không có ai coi giữ thì nó không cần thận mở khóa, ném Ngọc Y Nhi vào trong nhóm tử tù gì đó...

Mười năm, đột nhiên Cổ Nhược Phong cảm thấy có phải nên trở lại cảm tạ Ngọc Tây Âu một chút? Tiện thể suy tính xem có nên cho Ngọc Y Nhi chút thuốc tốt, để nàng ta chống đỡ mấy năm...

77. Chương 77: Chương 75. Hình Phạt Mười Năm (2)

“Người nói láo!” Ngọc Y Nhi không dám tin trọn to mắt, chứa bên trong này rõ ràng là ‘Mê hồn’, sao giờ biến thành thuốc giải của kịch độc ‘đoạn trường’! Nàng đã từng gửi ‘Mê hồn’ rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không phan sai!

Ngọc Y Nhi vừa hô như vậy, sắc mặt Tần đại phu lập tức thâm trầm, hẳn là người đức cao vọng trọng của thành Ngọc, người sống cả đời, ai chẳng bệnh nặng bệnh nhẹ, những quan to hiển quý này không cảm ơn hẳn cũng phải để cho hẳn ba phần mặt mũi, khi nào la to nói lớn như vậy với hẳn! Huống chi, người khác không biết thái độ làm người của Ngọc Y Nhi này, nhưng hẳn rất rõ ràng!

“Lão phu hành y nhiều năm, sẽ không phan đoán sai!” Quyền uy của hẳn tuyệt đối không cho phép nữ nhân như vậy chất vấn!

Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn cặp mắt ứ máu của Ngọc Y Nhi, trong lòng chê cười, nàng đã bảo Mị đi đổi thứ gì đó trong bình sứ men xanh từ sớm, dieendaaanleequyydoonn chút độc này không làm khó được nàng! Nếu hôm nay Ngọc Y Nhi không ra tay với Phong Huyết Lân, nàng vốn định để cho Ngọc Y Nhi một ngựa, lại không nghĩ rằng đến bước này, có phải nàng nên thấy may mắn là bản thân đã có dự liệu trước?

“Người nhất định là thu được thứ tốt gì từ bọn họ đúng không?!” Giờ phút này đầu óc Ngọc Y Nhi đã không còn rõ ràng, chỉ cho là Tần đại phu bị đám người Phong Huyết Lân cho chỗ tốt!

Tần đại phu thật sự nổi giận, Ngọc Y Nhi thật quá đáng, hẳn hành y nhiều năm, thầy thuốc chăm sóc như lòng cha mẹ, thường xuyên phát thuốc cứu người, trong sạch này sao cho phép Ngọc Y Nhi tùy ý đập tắt!

Tình hình hôm nay hẳn vừa nhìn liền rõ ràng, hơn nữa dọc đường đi đã nghe nói, đáy lòng cũng đã đoán chừng sự việc thông suốt, Tần đại phu vung ống tay áo: “Ngọc tiểu thư, người vu oan người cũng phải xem rõ tình thế! Lão phu do người của thành chủ đại nhân mời tới, có phải lão phu được chỗ tốt từ thành chủ đại nhân?!”

Ngọc Y Nhi ngây ngẩn cả người, Tần đại phu nói không sai, hẳn được phụ thân phái người đi mời...

Mắt nhìn Cổ Nhược Phong đang xem kịch vui, rốt cuộc trong lòng Ngọc Y Nhi hiểu được mấy phần, sợ rằng vấn đề phát sinh ở bên trong bình sứ màu xanh!

“Phụ thân, nhất định là có người động chân động tay vào bình sứ men xanh này!” Lúc nói lời này, mắt Ngọc Y Nhi như có như không liếc nhìn Cổ Nhược Phong, ý vị sâu xa! Nhưng mà dường như nàng đã quên, bây giờ nàng hoàn toàn không có tư cách chất vấn!

“Y Nhi con... ôi, bình sứ men xanh này không bị người giở trò!” Người của hẳn vẫn chú ý thay đổi trong đình, sau khi Huyết Vương gia lqđ đặt bình sứ lên bàn vốn không có ai động tới! Mà lúc Huyết Vương gia mớm thuốc cho Huyết Vương phi, nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, càng không thể nào gian lận rồi! Sao con bé lại nhìn không ra!

Ngọc Y Nhi nhìn bất đắc dĩ cùng thất vọng trong mắt Ngọc Tây Âu, trong lòng lạnh nửa phần, Ngọc Tây Âu hiểu nàng, nàng cũng hiểu Ngọc Tây Âu! Lúc này ánh mắt Ngọc Tây Âu nói lên cái gì, Ngọc Y Nhi nàng sao lại không rõ ràng! Chuyện này, sợ rằng không có đường sống mà quay về! Rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?!

Ngọc Y Nhi vẫn còn trong trầm tư, nhưng Cổ Nhược Phong không chờ lâu được như vậy, nàng không rảnh ở đây nhảy nhót mù quáng với tôm tép nhãi nhép này!

“Ngọc thành chủ, sự việc cũng đã sáng tỏ rồi, chuyện này...” Cổ Nhược Phong chậm rãi mở miệng, mỗi một lời khiến lòng của Ngọc Tây Âu rút xuống rất sâu! “Liền giao cho ngài xử lý.” Không ai từng nghĩ tới Cổ Nhược Phong lại nói như vậy! Giao cho Ngọc Tây Âu xử lý! Nghe giống như mở ra một mặt, xuống tay lưu tình, nhưng mà mọi người ai cũng hiểu rõ, Huyết Vương phi này chính là giết người không thấy máu!

Đầu độc Huyết Vương phi, hiện giờ còn vu khống Huyết Vương phi, quả thực tội của Ngọc Y Nhi chính là ván đã đóng thuyền!

Nhưng mà, Phong Huyết Lân đã nói trước đó rồi, sẽ để cho Ngọc Y Nhi một mạng, nhưng là nói, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tránh!

Vậy rốt cuộc phải xử lý như thế nào?!

Chuyện này giao cho Ngọc Tây Âu, không khác nào khiến Ngọc Tây Âu tự tay xử lý Ngọc Y Nhi, vẫn không thể d~đ#l@q*đ phạt nhẹ, hơn nữa ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cho nữ nhi cũng bị đánh đứt!

Mà lúc này quả thật trong lòng Ngọc Y Nhi chính là vui mừng đến cực điểm! Thuận tiện mắng Cổ Nhược Phong vô số lần trong lòng, khi dễ thêm vô số lần, cuối cùng nàng muốn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha, Cổ Nhược Phong người đúng là ngu xuẩn! Phụ thân vô cùng lo lắng cho ta, xử phạt ta như thế nào? Cổ Nhược Phong người giao chuyện này cho phụ thân xử lý, quả thật chính là tốt quá!”

Ngược lại với suy nghĩ của Ngọc Y Nhi, mặt Ngọc Tây Âu trắng bệch, hắn làm quan nhiều năm như vậy, sao không hiểu ý tứ của Huyết Vương phi! Nghĩ đến bối cảnh sau lưng Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, hoàng thượng tôn kính, có Huyết Nguyệt sơn trang là chỗ dựa, ngay cả thành Vô Hỏa, hắn chọc được cái nào?! Huống chi, Huyết Vương phi giữ mạng cho Y Nhi đã là cực hạn, nếu hắn gian lận, bị phát hiện, sợ rằng ngay cả mạng Y Nhi... Nhưng mà, Y Nhi là bảo bối của hắn, sao hắn có thể nhẫn tâm nhìn con bé bị phạt, huống chi, trừng phạt này...

Lúc này Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong đã xoay người đi ra cửa phủ thành chủ, cách ước chừng ba trượng, giọng nói dằng dặc của Cổ Nhược Phong truyền tới: “Nghe nói Ngọc thành chủ luôn công bằng chính trực, bốn vương phi sẽ nhìn thật kỹ.”

Một câu nói, khiến cả người Ngọc Tây Âu rùng mình, Huyết Vương phi không nói rõ để cho ai giám sát hình phạt, lời kia rõ ràng sẽ cho người âm thầm theo dõi hắn xử lý chuyện này! Nếu hắn có chút nghiêng về, vậy chờ đợi, chờ đợi Y Nhi...

“Hạ quan sẽ chấp hành theo luật lệ!” Trong lòng Ngọc Tây Âu kiên quyết, chết vinh còn hơn sống nhục, Y Nhi à, dieendaanleequydonn lần này phụ thân không giúp được con! Nhưng mà, phụ thân không thể nhìn con chết!

Cổ Nhược Phong hơi cong môi, không phải lòng dạ nàng độc ác, tội cha không dạy con, Ngọc Y Nhi có ngày hôm nay, Ngọc Tây Âu chiếm phần lớn trách nhiệm! Ngọc Tây Âu sủng ái Ngọc Y Nhi không có lỗi, cưng chiều cũng không thể chỉ trích nặng, chỉ có điều, Ngọc Y Nhi này ngàn lần vạn lần không nên làm ra chuyện như vậy với Phong Huyết Lân! Huống chi, trong ngày thường dường như Ngọc Y Nhi không ít lần khi dễ người khác! Như vậy nếu không cho nữ tử này chút dạy dỗ, chỉ sợ về sau sẽ càng vô pháp vô thiên rồi!

Trải qua chuyện này, Ngọc Tây Âu cũng nên làm rõ trách nhiệm của hắn! Bình thường mắt nhắm mắt mở bỏ qua hành động việc làm của Ngọc Y Nhi làm như không thấy, bây giờ tạo thành quả đắng như thế này, đau thương hắn cũng phải nuốt xuống!

Sau lưng truyền đến âm thanh đè nén run rẩy của Ngọc Tây Âu: “Người đâu, phạt Ngọc Y Nhi một trăm roi, nhốt vào đại lao! Hình phạt mười năm!”

Phạt roi này, rất nhẹ! Nhưng mà đối với Ngọc Y Nhi mà nói, đã là hình phạt cực nặng! Phạt một trăm roi, không biết thân thể nhỏ bé yếu ớt này có thể chịu nổi không! Mà nhốt vào đại lao mười năm, vậy càng phá hủy cuộc đời của nàng! Mười năm, nữ tử đẹp lộng lẫy chói mắt, đường thẳng quan tiền chúc rộng mở mười năm! Sợ rằng về sau khi ra tù làm thiếp cho gia đình không tiền không thế lực cũng là xa xỉ rồi!

Nhìn vẻ mặt sáng tỏ mà bình tĩnh yên ả của Cổ Nhược Phong ở bên cạnh, Phong Huyết Lân khẽ nhíu mày, Phong nhi lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, dường như không phù hợp với tính cách của nàng? Trừ phi...

“Không định nói cho ta biết sao?” Hắn thật sự tò mò Phong nhi sẽ xử lý chuyện này như thế nào! Huống chi, đáy mắt Phong Huyết Lân xẹt qua một tia sáng tối tăm, nữ nhân kia dám để cho Phong nhi tức giận! Coi như Phong nhi cứ buông tha cho nàng ta như vậy, nhưng hắn sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Cổ Nhược Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm trang hỏi: “Nghe nói đại lao thành Ngọc có không ít tử tù?” Tuy là câu hỏi, vốn là khẳng định! Mệt cho nàng còn làm bộ nghiêm trang! Ngụ ý sau lưng, chỉ cần là người có đầu óc đều hiểu rõ!

Trong tù, là nơi âm u nhất, có không ít tử tù, cũng không ít người chết trong tù, như vậy tìm một hai con quỷ cũng không lạ khó khăn. Bằng vào Sĩ Mị Vãng Lượng Phạm, tùy tiện một quỷ cũng có thể cho lũ quỷ kia ngoan ngoãn nghe lời! Cho quỷ kia chút năng lực, để cho lúc không có ai coi giữ thì nó không cần thận mở khóa, ném Ngọc Y Nhi vào trong nhóm tử tù gì đó...

Mười năm, đột nhiên Cổ Nhược Phong cảm thấy có phải nên trở lại cảm tạ Ngọc Tây Âu một chút? Tiềm thể suy tính xem có nên cho Ngọc Y Nhi chút thuốc tốt, để nàng ta chống đỡ mấy năm...

78. Chương 78: Chương 76: Kết Thúc Cuốn Một.

Xe ngựa giản dị không xa hoa, nhưng đồ trang trí bên trong thực khiến người ta nín thở, trên sập êm ái bày vài món điểm tâm, đồ dùng khỏi phải nói đều là những thứ thượng đẳng đẹp nhất!

Phong Huyết Lân nằm nghiêng trên giường đệm, cẩn thận ôm Cổ Nhược Phong vào trong lòng, nhìn về mặt đầm chiêu nhưng kỳ lạ của nàng, không khỏi bật cười: “Phong nhi, nàng không hiểu kỳ sao?” Ly Lạc và Sở Thiên Ca xuất hiện, khó hiểu như vậy, nàng không cảm thấy tò mò một chút xíu nào sao?

Cổ Nhược Phong miễn cưỡng nhìn Phong Huyết Lân một cái: “Không phải là chàng sẽ nói sao?” Một câu hỏi ngược lại khiến Phong Huyết Lân á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, hắn sẽ nói, nhưng nha đầu này không cần phải lúc nào cũng ăn hắn đến chết như vậy có được không? Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, không phải là hắn tình nguyện để nàng ăn chết hay sao?

“Ly Lạc là ca ca ruột của ta.” Điểm này, khi hai mắt của hắn và Ly Lạc đụng phải nhau, trong lòng liền phát ra một cảm giác quen thuộc được giấu kỹ trong ký ức đã khẳng định, đây chính là ruột thịt của mình! Không chỉ vì hai người bọn hắn có khuôn mặt giống nhau như đúc! Mà là trí nhớ khắc sâu trong thân thể, cho dù hóa thành tro cũng không quên được!

Ly Lạc xuất hiện giống như chìa khóa để mở ra trí nhớ bị khóa kia, tại sao hắn lại xuất hiện ở thế giới này, tại sao lại phải Cổ Nhược Phong, những thứ này, như một mạng lưới hiện rõ trong tâm trí Phong Huyết Lân.

Nhớ tới mấy người ở trên chín tầng mây kia, Phong Huyết Lân kiềm chế lửa giận trong lòng, hắn nhất định sẽ trở lại – phá nát hang ổ của bọn hắn!

“Ta bị người hãm hại đưa tới nơi này, nhất định phải vượt qua thiên định cửu kiếp mới có thể trở về.”

“Bị người hãm hại? Thiên định cửu kiếp?” Cổ Nhược Phong đỡ đầu một giây, sau đó đôi mắt nhắm lại, từ trong đó bộc phát ra vẻ khát máu, cho dù là Phong Huyết Lân cũng không thể ngăn cản được!

“Phong nhi?” Phong Huyết Lân khẽ kêu một tiếng, rốt cuộc cũng kéo Cổ Nhược Phong sắp sửa bùng nổ tức giận trở lại, trong lòng thở dài, hình như nàng vừa nghe đến chuyện của mình liền không thể nào khống chế được cảm xúc, đây đến cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu? Phong Huyết Lân cảm thấy mình có chút dở khóc dở cười.

“Thiên định cửu kiếp như thế nào?” Cổ Nhược Phong bình tĩnh lại, nhưng không hỏi bị người nào hãm hại. Nếu Phong Huyết Lân nói bị người hãm hại mới đi đến thế giới này, như vậy, người hãm hại hắn nhất định sẽ không ở nơi này! Mà mặc kệ hắn lưu lạc đến đâu, nàng đều nên ngàn vạn lần mời hắn trở lại! Trước mắt, chuyện cấp bách nhất là phải vượt qua cái thiên định cửu kiếp* kia!

thiên định cửu kiếp: nó là quá trình tu tiên, để từ người phàm thành tiên cần phải vượt qua chín đạo lôi kiếp của trời

Phong Huyết Lân ôm chặt Cổ Nhược Phong: “Cụ thể thế nào ta cũng không biết, nhưng mà, mỗi lần vượt qua một kiếp, sức mạnh trong thân thể của ta sẽ được giải phóng một tầng. Hiện giờ, ta đã vượt qua được ba kiếp.”

“Ba kiếp?” Cổ Nhược Phong cau mày, nếu nói máu cẩu mình là một kiếp trong đó, vậy hai kiếp kia là cái gì?

Nhìn đầy mắt tràn đầy nghi hoặc của Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân khẽ vuốt tóc nàng: “Đầu tiên là lúc vừa ra đời, không chết, đó chính là vượt qua một kiếp. Kiếp thứ hai, là khi nàng gả cho ta.”

“Hả... Ta gả cho chàng cũng được coi là một kiếp?” Cổ Nhược Phong sờ sờ mũi, vô tội nói, làm thế nào nàng cũng không nhìn ra cái đó cũng gọi là một kiếp nạn.

“Không phải Mộ Dung Tô tính kế muốn giết ta sao? Mà còn, quốc sư Thiên Tâm cũng tính rồi, mạng nàng khác ta, cho nên, mới nói với ta, nàng có thể giúp ta, vậy nên Mộ Dung Tô mới gả nàng cho ta.”

Cổ Nhược Phong gật đầu: “Chỉ tiếc ta không có khắc chết chàng, đúng không?” Trách không được, khi đó Mộ Dung Tô tùy mình náo loạn, cũng không có bất kỳ tức giận gì, không phải là đang chờ mình khắc chết Phong Huyết Lân sao?

Phong Huyết Lân rất nghiêm túc, thật rất nghiêm túc lắc đầu: “Ai nói không có khắc ta? Không phải ta bị nàng ăn sạch sành sanh sao?”

Cổ Nhược Phong lại càng mở to hai mắt nhìn, khụ khụ, được rồi, trong lòng của nàng bị sặc rồi. Tuy Phong Huyết Lân và nàng bây giờ đã xác định tình cảm của đối phương, nhưng chưa bao giờ như vậy, chưa bao giờ nói qua những lời mật mờ như vậy!

Sắc trời dần tối, trong đại lao thành Ngọc.

Thời tiết cuối tháng mười một bắt đầu vào mùa đông, nhà tù vốn ẩm thấp nay lại càng thêm rét lạnh!

Ngọc Tây Âu rời khỏi nơi Ngọc Y Nhi bị giam, đưa lưng về phía Ngọc Y Nhi, thân thể không ngừng run rẩy, bước chân cũng không vững, thoáng cái đã già thêm mười tuổi!

Phía sau hần, Ngọc Y Nhi thoi thóp nằm ở chỗ này, sau lưng dường như đã được xử lý tốt, trong phòng giam có mùi vị của nhân sâm thượng đẳng.

Ngọc Tây Âu rời đi, hần là thành chủ của thành Ngọc, nếu cứ đợi ở chỗ này, sẽ làm tổn hại đến danh dự của mình, mà hần, nhất định phải nhốt Ngọc Y Nhi vào trong lao để bảo vệ địa vị mười năm làm thành chủ thành Ngọc của mình, chỉ có như vậy, mới có thể cho Ngọc Y Nhi có cuộc sống tốt nhất!

Trong phòng giam im ắng, chỉ là, nhà giam này tốt hơn nhiều so với những nhà giam khác, được dọn dẹp sạch sẽ, giường đá cũng được phủ một chiếc chăn bông thật dày, bàn ghế coi như đủ cả.

Đương nhiên Ngọc Tây Âu có thể làm nhiều hơn vậy, nhưng mà, hần không dám! Mệnh lệnh của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân một thành chủ thành Ngọc nho nhỏ như hần không dám cãi lời! Hiện giờ có thể giữ lại được mạng của Ngọc Y Nhi đã không phải là chuyện dễ dàng rồi! Nếu hôm nay hần vì Ngọc Y Nhi, một câu nói trách xuống của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, cái mạng nhỏ của Ngọc Y Nhi sợ là sẽ không còn!

Hần thương tiếc Ngọc Y Nhi, nhưng mà, hần càng không nỡ nhìn Ngọc Y Nhi chết! Dồn nén đau đớn trong lòng, sắc mặt Ngọc Tây Âu tái nhợt, trong đêm trăng càng có vẻ thê lương.

Lúc này, cửa phòng giam của Ngọc Y Nhi không tiếng động mở ra, xiềng xích rơi xuống đất không tạo nên bất kỳ âm thanh nào.

Ngọc Y Nhi mở to mắt, đã lâu như vậy, thêm nữa người của Ngọc Tây Âu ra tay cũng không ngoan độc, lại có được tốt thượng đẳng, hiện giờ đã không có gì đáng ngại. Không khí quỷ dị trong phòng giam khiến cho nàng không thể không mở mắt.

Một nữ tử mặc áo tù nhân đứng ở trước mặt nàng, đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt, so với người vừa mới bị một trăm roi như nàng còn phờ phạc hơn! Ánh mắt kia nhìn Ngọc Y Nhi, đôi mắt nhìn Ngọc Y Nhi không biết là đang tính kế hay là vui sướng khi thấy người gặp họa!

Ngọc Y Nhi cảm thấy nóng rát cùng đau đớn phía sau lưng bỗng dưng biến mất không thấy nữa, thay vào đó là một cổ lãnh leo không tả được!

Khẽ mấp máy môi, Ngọc Y Nhi nhìn nữ tử càng ngày càng gần nàng: “Người, người là ai?!” Nhìn bộ dạng của nàng chẳng qua chỉ là một nữ tù nhếch nhác, bây giờ đã là đêm khuya, sao nàng lại đến đây?!

“Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần biết, ta tới dẫn người đi đến nơi người nên đến.” Nữ tử không chút hoang mang, không có chút khẩn trương khi bị người khác phát hiện! Trong mắt nàng, thoáng qua một tia âm độc! Nàng vốn là oan hồn trong nhà lao này, mà thật là khéo, vụ án này do chính phụ thân Ngọc Tây Âu, thành chủ mới nhận chức của thành Ngọc thẩm án!

Mà nàng ở trong này nhiều năm như vậy, nghe được không ít, lại càng thấy rõ mọi hành vi cử chỉ của Ngọc Y Nhi! Đại tiểu thư mảnh mai này, cũng không phải là người ôn nhu như vẻ bề ngoài của nàng! Những người nàng hại sợ là dùng mười đầu ngón tay cũng đếm không hết! Hôm nay mình được chủ tử thu nhân, mặc dù không lật lại được án oan năm đó, nhưng chủ tử đã phái người giúp mình bán thù! Bây giờ, chẳng qua chỉ là phải tiếp tục chờ ở phòng giam này mười năm, mỗi ngày khi trời tối lại hoạt động ở nơi này một chút, ban ngày cũng có thể mình cũng có thể sinh hoạt, không hề sợ ánh mặt trời kia nữa, nàng tất nhiên là nguyện ý trung thành với chủ tử!

“Nơi ta nên đi...” Ngọc Y Nhi cảm thấy những lời của nàng ta rất quý dị, toàn thân không khỏi run lên, trong lòng cảm thấy có một cổ dự cảm xấu!

“Người đâu! Người đâu!” Ngọc Y Nhi kêu to lên, nơi này là nhà giam, phụ thân của mình đã dặn dò đội trưởng nhà giam phải chăm sóc mình thật tốt, biện pháp tốt nhất hiện giờ là phải gọi bọn họ tới!

Chỉ là... Âm thanh xuyên qua cả lối đi của phòng giam, có thể nghe thấy tiếng vang, mà những lão đầu kia giống như đã chết, không có bất kỳ hồi đáp nào!

Nhìn nữ tử trước mặt nở nụ cười trào phúng, trong lòng Ngọc Y Nhi từ từ trầm xuống...

Nữ tử vung tay lên, vết thương trên lưng Ngọc Y Nhi vốn đã tốt lên, làn da bóng loáng giống như chưa từng chịu qua hình phạt, chỉ là, bên trong vẫn đau đớn như cũ, chẳng qua chỉ là làn da bên ngoài tốt thôi!

“Không, không... không được qua đây! Cha ta là Thành chủ! Người...”

Không đợi Ngọc Y Nhi nói xong, nàng kia liền nhấc tay nàng lên, bay ra khỏi phòng giam, trong chớp mắt đến một phòng đầu tù nhân khác trong nhà lao.

Ngọc Y Nhi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, những người ở bên trong tóc tai bù xù, không biết bao năm rồi chưa có rửa mặt chải đầu qua, mùi hôi thối bốc lên khiến cho người ta đứng ở cửa phòng giam cũng cảm thấy buồn nôn!

Không đợi Ngọc Y Nhi chất vấn, nàng kia nhanh chóng rút cho nàng một viên thuốc, sau đó không chút lưu tình ném nàng vào trong, tiếp đó nói một câu ôn nhu, trực tiếp đánh Ngọc Y Nhi vào địa ngục!

“Đêm nay là của các người, đừng đùa chết là được.” Dứt lời, người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tù nhân trong nhà lao sững sờ, ngay sau đó liền phục hồi tinh thần lại, nhìn Ngọc Y Nhi quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt không ngừng lộ ra sắc dục, bảy tám người từ từ đứng lên, từng bước một đi đến gần Ngọc Y Nhi. Bọn hắn đã là tử tù, ở trong phòng giam tối tăm không thấy ánh mặt trời này không biết bao nhiêu năm, đã có nữ nhân miễn phí để chơi đùa, dù sao cũng đều phải chết, còn không bằng trước khi chết được phong lưu một chút, thỏa mãn chính mình!

Ngọc Y Nhi nhìn đám người từ từ đến gần mình, nghĩ muốn vùng vẫy, nhưng vết thương sau lưng khiến cho nàng không có sức lực để động đây!

Nước mắt chảy xuống: “Các người đừng qua đây, đừng qua đây! Ta là nữ nhi của thành chủ! Cha ta mà biết nhất định sẽ không tha cho các người!”

“Hừ, nữ nhi của thành chủ cũng bị giam vào nhà lao sao?”

“Nếu người là nữ nhi của thành chủ, vậy ta chính là thành chủ!”

“Cho dù chết, ta cũng sẽ thỏa mãn tiểu mỹ nhân.”

...

Ánh trăng chiếu rọi khắp nơi, trong nhà tù u ám này, những thị vệ trông giữ vẫn đứng thẳng tắp, nhưng trong mắt lại không hề có một chút ánh sáng.

Trong nhà giam âm u trừ bỏ gian chính đang tiến hành chuyện tình kia, những phạm nhân ở nơi khác giống như người chết không hề có bất kỳ động tĩnh nào!

Dù Ngọc Y Nhi có la rách cổ họng, rơi lệ đầy đất, cũng không có ai đồng tình hay thương tiếc nàng! Những người tử tù này bị cầm dục đã lâu giờ giống như dã thú muốn xé xác ăn nàng! Hơn mười cánh tay vuốt ve lung tung, trên làn da trắng như muốt như ngọc trong chốc lát không còn chỗ nào sạch sẽ!...

Mà lúc này, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đang ngồi trên xe ngựa rời khỏi thành Ngọc, đi về hướng thành Vô Hỏa!

Ngoại công của Phong Huyết Lân đã giải được mười phần, là lúc có thể lên đường tìm kiếm nguồn gốc của vòng tay huyết ngọc.

Tất cả đều ở phía trước, thiên định cửu kiếp, trận đấu ở Thiên Thánh sơn!

79. Chương 79: Chương 1

Editor: Dung Sa

Đêm đen nhánh, gió gào thét, mùi máu tươi mơ hồ không ngừng lan tràn trong rừng cây rậm rạp.

Nơi này là biên giới Mộ Dung Vương Triều và Hiên Viên vương triều, vùng ngoại ô ngoài rừng cây có tên là thành Bắc Cố

Hàng loạt hắc y nhân xuyên qua rừng cây, phía trước, hơn mười người dùng hết sức lực chạy trốn, trầm mặc không tiếng động, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng kêu đau thảm thiết.

Cách đó không xa trên một thân cây, Phong Huyết Lân một thân hồng y, cố gắng thu lại phong nhã hào hoa, một tay ôm lấy Cổ Nhược Phong, áo đen dung nhập vào trong đêm.

Chân hai người điểm trên ngọn cây, mặc cho gió thổi cây đong đưa, không nhúc nhích chút nào, dĩ nhiên công lực đã đạt đến đỉnh cao

Cổ Nhược Phong thấy thực lực đuổi bắt chênh lệch quá xa, người ở phía trước chạy trốn giống như là tiểu bạch thỏ hoảng sợ, mà hắc y nhân ở phía sau, không khác nào một đàn sói đói bụng, không hề trì hoãn muốn bẻ xương những con thú tay trái gà không chặt này cho vào bụng!

Cái gì gọi là thờ ơ lạnh nhạt, chính là miêu tả thái độ hiện tại của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân

Mắt trong trẻo lạnh lùng không có đồng tình, không có chán ghét, không có hả hê, không có gì cả, bọn họ, chỉ là bình tĩnh nhìn cảnh đùa giỡn này. Mèo đuổi theo con chuột, sói đói bắt cừu

Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, không có năng lực bảo vệ mình thật tốt, vậy thì chỉ có thể bị người khác khi dễ! Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều là người đã từng bước từng bước từ trong đó đi ra. Đồng tình, đối với bọn họ mà nói là hoàn toàn không tồn tại

Tối nay đoàn người Cổ Nhược Phong vừa lúc đi qua ngọn núi này, đến trong rừng cây này, mắt thấy qua đêm nay, sáng sớm ngày mai là có thể đi tới thành Bắc Cố, nhưng nửa đường lại tuôn ra hai nhóm người. Quấy rầy thanh tịnh đẹp đẽ của nàng và Phong Huyết Lân, không tính sổ với bọn họ đã coi như khách khí rồi. Giây giụa giữa sống và chết, kết quả đã định trước là đùa giỡn thôi.

Cổ Nhược Phong không thú vị bầu môi, ưu nhã trách mắng, xem ra ban ngày chạy quá nhanh vẫn là cực kỳ tiêu hao năng lượng

Mắt thấy trò chơi sắp kết thúc, nhưng, từ trên trời giáng xuống một nữ tử áo trắng, giống như tiên tử đi lạc ở phàm trần, đứng giữa hai nhóm người, bảo hộ những người chắc chắn phải chết ở phía sau lưng, trường kiếm ra khỏi vỏ, liền chặn lại truy sát của hắc y nhân!

Hắc y nhân hí hí con mắt, nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện này, từ bộ dáng che mặt của nàng ta không khó để nhìn ra đây nhất định là một đại mỹ nữ! Nhưng mà, cản đường của bọn họ, cho dù là mỹ nữ, cũng phải ột lời giải thích!

“Không biết cô nương đây là ý tứ gì? !” Âm thanh âm u ra khỏi miệng, trong bóng đêm càng thêm âm trầm!

Nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, đáy mắt thoáng qua khinh thường: “Cút!” Chỉ bằng những người này, nàng hoàn toàn không để vào mắt!

“Ha ha, cút?” Âm thanh càng thêm âm lãnh từ trong miệng hắc y nhân bắn ra, nữ tử này thật đúng là cho rằng bản thân có bản lĩnh công phu thì liền khó lường sao! Nhìn cách ăn mặc của nàng, đoán chừng là kiều tiểu thư nhà ai lén lút chuồn ra ngoài! Bởi vì bản thân có chút công phu, hành hiệp trượng nghĩa. Hắc y nhân không ngại để cho nàng thấy rõ sự thật tàn khốc trên thế giới này! Dĩ nhiên, nhìn dáng dấp nàng cũng không tệ lắm, hắc y nhân sẽ lưu lại cho nàng một cái mạng!

“Lên cho ta, bắt được nàng mỗi người đều có phần!” Trong mắt hắc y nhân lộ ra tham lam sắc dục, nữ tử như vậy, nhìn như thiên tiên, nhưng mà, ai biết trong xương cốt thể nào! Người như vậy bọn họ cũng không phải gặp qua một hai lần, ở bên cạnh biên giới này, hỗn loạn sinh sôi, cho dù người là đại gia thị tộc có bối cảnh thế lực lớn, cũng không tra được là ai làm!

“Cô nương cô đi nhanh đi, chúng ta không thể hại cô!” Một nam tử trung niên lôi kéo ống tay áo của nữ tử áo trắng, trong nháy mắt làm màu trắng kia nhiễm đầy máu

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, rút ống tay áo từ trong bàn tay máu kia ra, mắt lạnh nhìn những hắc y nhân đang bay đến: “Ta muốn cho người nào sống thì người đó chưa bao giờ chết!”

Dứt lời, đón lấy hắc y nhân, tốc độ cực nhanh làm cho người ta hoàn toàn không bắt được thân hình!

Chỉ là mấy hơi thở, những hắc y nhân bản lĩnh sói đói đã tắt thở, cổ họng bị cắt vỡ, máu chảy đầy đất, không còn khả năng sống sót!

“Tạ ơn cô nương! Đại ân đại đức của cô nương”

Không đợi nam tử trung niên nói xong, nữ tử áo trắng đi về phía tàng cây Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đứng, cung kính cúi đầu nói: “Chủ tử, người đã giải quyết.”

Những người may mắn còn sống sót nhìn thấy tình hình này, hiểu rõ là nam tử mặc hồng y đứng ở trên ngọn cây cứu bọn họ!

Nhất thời, mười mấy người rớt rít quỳ xuống: “Cám ơn ân cứu mạng của đại hiệp!”

Cổ Nhược Phong nhíu mày một cái, lộ ra một chút không vui, chỉ là giấu rất kỹ.

Nhưng, một chút cảm xúc như vậy đã để cho Phong Huyết Lân bắt được, liếc nữ tử áo trắng kia một cái, không nói một câu, mang theo Cổ Nhược Phong biến mất giữa bầu trời đêm!

Nữ tử áo trắng nắm thật chặt đôi tay dưới ống tay áo rộng rãi, móng ngón tay chống ở lòng bàn tay, đau đớn nhập tâm, nhưng không sánh bằng một chút đau thương trong lòng!

Trong mắt của hắc y nhân vẫn không có nàng! Rõ ràng là nàng gặp hắc y nhân trước! Nàng làm cho hắc y nhân nhiều chuyện như vậy!

Nàng cho là, lâu như vậy, trong lòng hắc y nhân coi như không thương nàng, cũng sẽ có một chút ôn tồn chứ!

Cổ Nhược Phong đó có cái gì tốt, ngang ngược tàn nhẫn, thật ra còn làm hại hắc y nhân lúc Huyết Nguyệt khắc chế khát máu khổ sở như vậy! Trừ bỏ gương mặt, con tiện nhân kia có chỗ nào hơn nàng!

Tài hoa của nàng có thể nói thiên phượng Đế Nhất Tài Nữ, võ công của nàng có thể nói đã Độc Bộ Thiên Hạ! Nàng lại yêu hắc y nhân sâu đậm như vậy!

Cổ Nhược Phong có cái gì? !

Một người điên điên khùng khùng mà thôi, thanh danh giống như những người trơ trên một đồng cừ* chó, mặc dù về sau có thay đổi, nhưng nếu không có chủ tử âm thầm tương trợ, hôm nay nàng ta sẽ có lời ca ngợi Huyết vương phi bỏ tất sống sao!

Cái gì đập gió mà đi, cái gì vụn đứt cổ tân khoa trạng nguyên, tiện nhân kia chỉ biết đối phó với người tay trái gà không chặt! Nếu như gặp cao thủ, nàng ta còn không chết không nơi chôn thân!

Mới vừa rồi ở trên ngọn cây, nếu không phải chủ tử đỡ nàng ta, chỉ bằng chút nội lực của Cổ Nhược Phong, sao nàng ta đứng vững được! Sợ đã sớm té thành nhão nhoẹt rồi !

Rủ thấp trông mắt cơ hồ lộ ra tơ máu, nàng là Tuyết Cơ, cao quý vô cùng, mặc dù chỉ là thuộc hạ bên cạnh hần, nhưng so với hoàng hậu, vương phi, cao quý hơn không biết bao nhiêu lần!

Cổ Nhược Phong, sớm hay muộn ta phải đuổi ngươi ra khỏi hần!

“Cô nương.” Mới dập đầu một cái, ngẩng đầu không bóng dáng của nam tử hồng y rồi, nam tử trung niên ngơ ngác nhìn Tuyết Cơ một mình lẻ loi, không biết làm sao.

Tuyết Cơ hít sâu một hơi, nàng phải tỉnh táo! Mở mắt, khinh thường nhìn một đám người quỳ trên đất, cũng xoay người biến mất trong màn đêm

Những người đó, coi như vận khí bọn họ tốt, loại người hèn mọn giống như côn trùng, có tư cách gì để cho nàng ra tay cứu giúp!

Hần, vậy mà không nhìn mình một lần!

Rõ ràng từ nhỏ bị người ta bắt nạt, đáng lẽ không nhìn nổi những cảnh tượng ỷ mạnh hiếp yếu chứ, ngày xưa chỉ ít hần cũng nhìn mình một lần, nhưng hôm nay, có con tiện nhân kia ngay cả khóe mắt cũng không chịu ột cái sao? Vậy nàng cứu bọn họ để làm gì!

Lúc này Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã trở lại xe ngựa, dạ minh châu trong xe ngựa phát ra minh quang, xoay quanh một vòng một vòng, rất là ấm áp.

Cổ Nhược Phong than nhẹ một tiếng: “Hình như lại có kịch hay.” Tuyết Cơ đó, kể từ sau khi lễ hội Vân Hồ liền bị Phong Huyết Lân phá đi làm việc, cho tới hôm nay mới trở về.

Tuyết Cơ. Sao?

Hình như nàng ta đối với mình có lòng thù địch, đối với những thứ này, trong lòng nàng rất rõ ràng. Vậy còn phải cảm tạ kiếp trước nàng tìm tòi cổ đánh cào, xa hoa truy lạc, những thứ này, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một đĩa đồ ăn.

Thích Phong Huyết Lân sao? Ha ha, Phong Huyết Lân chỉ thuộc về Cổ Nhược Phong nàng, nàng cho phép lequy/donTuyết Cơ thích Phong Huyết Lân, nàng cũng cho phép Tuyết Cơ khải vu hần, nhưng, nếu như làm tổn thương nàng và Phong Huyết Lân, thì đừng trách Cổ Nhược Phong nàng xuống tay vô tình, ác độc sắc bén!

“Ngày mai liền tống nàng ta đi là được?” Phong Huyết Lân thản nhiên nói. Lần này Tuyết Cơ làm thật quá đáng!

Mình cũng không có kêu nàng đi cứu những người đó, nàng cứu, hần cũng không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng, nàng không nên tự chủ trương đặt ân cứu mạng trên đầu của hần! Lại càng không nên vọng tưởng thứ không thuộc về nàng!

Ân cứu mạng? Những thứ này đối với hần hoàn toàn là mây trôi, hần vốn là người từ địa ngục bò ra, những thứ hư vô đó đối với hần mà nói giống như không có, cứu người, cứu không nhất định là người tốt, có lẽ, còn có thể mang tới cho người phiền toái vô tận

Cổ Nhược Phong cười khê lắc đầu một cái: “Chàng không phải cảm thấy, gần đây có chút nhàm chán rồi hả?” Bọn họ chạy mấy ngày đường, dọc theo đường đi cũng không có chuyện gì xảy ra, thật có chút nhàm

chán, hôm nay nếu như Tuyết Cơ nguyện ý tới diễn trò, nàng không ngại dắt tay Phong Huyết Lân nhàn nhả đứng ở một bên xem

Lân nói qua, thiên định chín kiếp, bất cứ lúc nào cũng có thể là một kiếp. Cho nên, hiện tại bọn họ chẳng hề sốt ruột điều tra chuyện vòng tay Huyết Ngọc, cứ theo lẽ thường lên đường, nói không chừng, lúc nào đó đột nhiên hạ xuống một kiếp

Cổ Nhược Phong hơi híp mắt lại, chỗ sâu trong đáy mắt lưu chuyển cảm xúc làm cho người ta khó có thể suy nghĩ, trời mới biết nàng đã sắp đặt ở lại sau chín kiếp, nàng muốn đến tận hang ổ để săn đuổi những người đã hãm hại Phong Huyết Lân!

Cái gì không thể mang vũ khí thời gian khác vào thời gian đồng nhất, cái gì không thể đẩy nhanh bước chân lịch sử, để những hạn chế này đi gặp quỷ đi! Nàng hoàn toàn không ngại ôm một quả bom nguyên tử đi nổ bay những người đó!

Phong Huyết Lân bất đắc dĩ lại mong đợi nàng lên một nụ cười quỷ dị: “Ta cũng muốn nhìn một chút.” Nhìn xem rốt cuộc Tuyết Cơ kia muốn làm cái gì, diễn xuất như vậy, hẳn rất thích xem. Ở ngoài sáng hẳn biết có Cổ Nhược Phong phía sau, còn động hay không động lòng, thì trong mắt hẳn Tuyết Cơ đã là người chết rồi! Nếu không phải Cổ Nhược Phong nói giữ lại xem kịch hay, bây giờ Tuyết Cơ đã không tồn tại trên đời này rồi, liên đới linh hồn!

Bên ngoài xe ngựa, Tuyết Cơ đứng ở nơi đó, gương mặt trắng bệch, nỗ lực đè nén hơi thở của mình, không để cho người trong xe ngựa phát hiện

Mới vừa rồi theo như lời nói của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, nàng nghe không sót một chữ!

Cổ Nhược Phong, con tiện nhân kia, muốn nhìn nàng diễn trò, cho rằng nàng dễ khi dễ như vậy sao?! Le,q, úy, đôn Nàng sẽ làm cho Phong Huyết Lân thấy diện mạo chân thật của con tiện nhân kia! Nàng muốn Cổ Nhược Phong hai bàn tay trắng!

Hiện giờ Cổ Nhược Phong chỉ dựa vào sủng ái của Phong Huyết Lân mà thôi! Tuyết Cơ nàng, sẽ từng chút từng chút làm cho nàng ta mất đi yêu thương của Phong Huyết Lân, để cho nàng ta nhìn thấy Phong Huyết Lân quay lại yêu thương mình, làm cho nàng ta đau khổ không muốn sống

80. Chương 80: Chương 2

Editor: Dung Sa

Lúc đoàn người Cổ Nhược Phong tới thành Bắc Cố thì ánh sáng mặt trời đã nhô lên cao, mặt trời mùa đông chiếu vào người ấm áp, trên đường cái người đến người đi rất náo nhiệt.

Bằng kinh nghiệm nhiều năm, Si trực tiếp vội vàng thúc ngựa từ từ chạy trên đường phố chính, dừng lại trước cửa một quán cơm không tệ

Vậy mà, qua một lúc lâu cũng chưa có người chào đón.

Mị và Si liếc nhau một cái (Nguyệt viết đến câu này luôn có một chút cảm xúc bí ối, cảm giác mờ mờ hồ hồ giọt =.=), rốt cuộc nhảy xuống xe ngựa muốn đi hỏi, cửa tiệm này mở rộng ra, bên trong người đến người đi, xe ngựa của nhóm người mình được chế tạo từ gỗ lim tơ vàng thượng đẳng, quần áo cao quý không thua kém bất kỳ một người nào, lộ vẻ tiền tài quyền thế, lại bị coi như không có, đổi lại là ai cũng phải đi hỏi cho ra nhè! Chẳng lẽ nơi này kỳ thị “Dân nhập cư” ?

Vẫn chưa đi vào cửa chính, bên trong liền nhào ra một người, ngăn cản đường đi của Mị: “Vị công tử này, ngài không thể vào.” Lời nói coi như là tôn trọng

Mị áp chế lửa giận sinh sôi trong lòng, người ở bên trong rõ ràng là thấy đám người bọn họ rồi, làm như không thấy tạm thời không nói đến, bây giờ còn cản đường đi của hắn như vậy, ngay cả cửa cũng không cho vào, đây là ý tứ gì?

Mặc dù Mị chân chó nhưng cũng chỉ như vậy trước mặt hai chủ tử Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân mà thôi, ở trước mặt những người khác, nên có phong độ tôn nghiêm thì không thiếu chút nào! Trên đời này, có quyền có tiền đó chính là đại gia! Mình làm một thủ hạ cũng toàn thân tơ tằm áo gấm, liếc mắt cũng biết thế lực của chủ tử, đầu tiểu nhị này chắc là bị lừa dối? Mặc dù đoàn người của mình không phải gây chuyện với ông chủ, nhưng bây giờ đã ở vào tình cảnh “Nhục nhã” như vậy thì ông chủ càng đúng là thất lễ!

Hoàn hảo trước khi Mị động thủ, tiểu nhị kia kịp thời giải thích: “Bổn điểm có ba quy củ: vào cửa không được mặc áo đen, ngồi xuống phải ngâm một bài thơ, một món ăn thì phải giải một đề.”

Mị nháy mắt một cái, thật sự chỉ là nháy mắt một cái mà thôi, thật ra thì, hắn càng muốn rống một câu: “Vãi l*o, đây chỉ là một tiệm cơm nhỏ thôi người có cần lớn lối như vậy không?!”

Sau đó, bị một câu nói của tiểu nhị dập tắt: “Bổn điểm miễn phí tất cả.” Được rồi, người ta quả thật có tư cách phách lối.

“Hả? Nếu như ta nhất định phải đi vào thì sao?” Lời của Cổ Nhược Phong từ phía sau xông ra, trong nháy mắt về mặt Mị cung kính lui đến đứng phía sau Cổ Nhược Phong. Trước mặt người ngoài, quy củ nên có thì không thể thiếu!

Tiểu nhị ngẩng đầu nhìn lại, trong lúc đó có một đôi nam nữ một đỏ một đen đứng chung một chỗ, nam tử một thân hồng y nhanh nhẹn, tóc mực tùy ý xỏa, mặt nạ màu bạc khóa chặt nửa gương mặt, một nửa lộ ra bên ngoài không nói hết bao nhiêu khuynh thành tao nhã! Tay phải ôm lấy eo nhỏ nhắn của nữ tử, cao quý không thể so đo. Nữ tử ba búi tóc đen tỉ mỉ vấn lên, đơn giản không mất ý vị, lông mày kẻ đen, khóe mắt quét nhẹ đều là bộ dáng thùy mị lưu loát, dung nhan so với nam tử vốn đã giết nãy mình bên cạnh không thua kém chút nào! Nhưng mà....Nàng lại cố tình mặc đồ đen....

“Ách.” Trong nháy mắt tiểu nhị đỡ đỡ, câu hỏi của Cổ Nhược Phong làm cho đầu óc của hắn đình trệ một chút, hắn muốn cự tuyệt, nhưng lời nói dở dang cứ mắc kẹt trong cổ họng

Lúc này, hình như người ở bên trong cũng chú ý tới tình hình bên ngoài, một người dáng vẻ quân sự đi ra, không dấu vết đánh giá Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân một cái, khi nhìn thấy búi tóc của Cổ Nhược Phong thì nhẹ nhàng nhún mày, sau đó lễ độ không chút thấp hèn mà hỏi: “Không biết hai vị là?”

Cổ Nhược Phong nhìn đáy mắt hiện lên vẻ nghi ngờ sáng loáng của hắn, đôi môi nhẹ nâng: “Đi ngang qua ăn cơm.” Muốn biết thân phận của bọn họ như vậy, ngay cả một ngụm nước trà cũng không có, sao nàng có thể để hắn như ý nguyện?

Quân sự hạ mi mắt xuống nhỏ đến mức không thể nhìn thấy: “Nếu như muốn mặc áo đen vào cửa cũng không phải không có cách, chỉ cần cô nương đổi ra câu đối tương xứng.”

Nhất thời, chung quanh truyền đến một tiếng hút khí, theo ngón tay quân sự, Cổ Nhược Phong nhìn về phía trên tường đối diện cửa chính, vừa đứng treo nửa bức văn thơ đối ngẫu: “Thượng câu vi lão, hạ câu vi lão, lão khảo đồng sinh, đồng sinh khảo đến lão.”

Nghe trong đại sảnh có tiếng nghị luận lúc lớn lúc nhỏ, Cổ Nhược Phong không cần đoán cũng biết, câu đối kia sợ là treo lên được một thời gian rồi. Nghe tiểu nhị kia giải thích, tiệm cơm này cung cấp đồ ăn miễn phí, chỉ là, còn phải qua năm cửa ải chém sáu tướng mới được ăn, chờ tới khi có thể ăn thì cũng đói đến hôn mê rồi!

Nếu quân sự này không hiền hậu, nàng cũng không cần thiết khách khí với hắn: “Nếu như ta đối được câu đối kia, thì mấy người chúng ta có thể lập tức dùng bữa đúng không?” Mặc dù có phần hiểu kỳ đối với chủ nhân ở phía sau tiệm này, nhưng nàng không chút nào để ý trước tiên tìm một nơi lấp đầy bụng rồi trở lại gặp qua người nơi này. Cho tới bây giờ Cổ Nhược Phong nàng cũng không thiếu hụt kiên nhẫn, nhưng nàng càng không muốn ngược đãi mình.

“Đúng! Nếu như cô nương đối được câu đối kia, bốn điểm lập tức dâng tất cả thức ăn lên!” Câu đối này cũng treo vài chục năm rồi, chủ tử cũng nghiên cứu thật lâu vẫn không thể đối hoàn chỉnh, hẳn cũng không tin nữ tử tuổi còn trẻ như vậy có thể đối được!

Vậy mà, lúc này Cổ Nhược Phong quay đầu lại: “Lân muốn ở chỗ này dùng bữa sao?” Nếu như hắn không muốn, vậy liền tìm một nơi khác, nàng cũng không chút để ý đảo mắt bỏ câu nhìn quần sự!

Mọi người trong đại sảnh đều lộ ra ánh mắt khinh thường, còn tưởng rằng nữ tử này có nhiều tài hoa, không ngờ lại vô năng như vậy! Bọn họ lý giải những lời của Cổ Nhược Phong là: ta không đối được, chúng ta đến chỗ khác ăn cơm đi

Chỉ tiếc, Cổ Nhược Phong là ai, đối với ánh mắt nghị luận của những người này nàng hoàn toàn hờ hợt không chút cảm giác! Theo ý nàng, bọn họ đối với nàng mà nói chính là người qua đường, nhìn một cái cũng lãng phí thời gian

Phong Huyết Lân nâng lên một nụ cười, nàng đúng là gài bẫy không đền mạng người, rõ ràng một khắc trước đã dự tính đồng ý quần sự sẽ đối câu đối kia, chuyển mặt một cái liền hỏi mình có muốn ăn cơm trong này không, đây là mồi ám khinh thường “Minh Nguyệt hiền” sao!

Chủ nhân phía sau có thể lấy ra một khoản tiền lớn như vậy để chống đỡ tiệm cơm, vậy thực lực không cần phải nói cũng có biết bao nhiêu hùng hậu rồi! Chủ yếu hơn chính là, người có thể tới nơi này đều không đơn giản, “Minh Nguyệt hiền” này chỉ sợ là một vị trí tượng trưng cho thân phận thôi!

Huống chi, lấy khí độ của hắn, thức ăn ở nơi này có thể so với Ngự Thiện Phòng, món ăn như vậy không phải người nào cũng có khả năng làm được!

Phong nhi trên quần sự này như vậy, mặc dù sắc mặt người nọ không tốt, vẫn không kêu một tiếng, quả thật là người bảo trì bình thần, toàn bộ nơi này đều đang chứng tỏ ba chữ: không đơn giản.

Nhưng này tiền quyền trên đời này đối với hắn mà nói như mây trôi, cho nên, dù không đơn giản, trong mắt hắn cũng chỉ là bụi bặm thôi.

Sau lưng truyền đến tiếng thì thầm bất mãn, nhưng không tránh được thánh lực của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân! “Mất mặt xấu hổ!”

Bốn chữ, khiến Phong Huyết Lân không vui nhú mày, không cần nghĩ cũng biết người lên tiếng là người nào.

Cổ Nhược Phong cười khế, người nào đó đối với nàng quả thật rất bất mãn, thật hy vọng nàng có thể sống lâu một chút, cũng làm cho cuộc sống của mình không nhàm chán như vậy.

“Thức ăn ở đây không tệ, Phong nhi có định nếm thử không?” Le, quý..d.ôn Phong Huyết Lân nhẹ nhàng nói làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh khiếp sợ, cái gì gọi là phách lối, tới nơi này chỉ vì đồ ăn ở đây không tệ?! Ở trong mắt bọn họ, tài nấu nướng của đầu bếp nơi này là tuyệt nhất rồi, đào cũng đào không thấy! Có thể ăn được đồ ăn mà người ăn lại trở thành tài tử trong mắt mọi người, hơn nữa, có thể ăn được càng nhiều thức ăn, thì địa vị ở chỗ này xem như càng cao!

Theo như quy củ nơi này, cũng không đơn giản giống như trên mặt chữ! Một món ăn cần giải một đề, đề này mặc dù thua xa câu đối không người nào đối được, nhưng cũng đủ làm cho người ta đau đầu! Không phải những người nghèo kiệt hủ lậu đọc mấy quyển kinh thi là có thể giải quyết! Cho nên, vào cửa dễ dàng, ngồi xuống dễ dàng, nhưng muốn ăn được một món ăn, có thể nói là khó khăn, khó khăn, khó khăn!

Mới vừa rồi quần sự còn nói chỉ cần đối ra câu đối phù hợp, liền dâng tất cả thức ăn lên, vậy, bọn họ không có lời nào để nói, dù sao có thể đối ra câu đối tương xứng, thực lực người ta là tràn đầy!

Nhưng mà, bây giờ nam tử này dám nói thức ăn coi như không tệ, nếm thử một chút? Người có can lớn lối như vậy hay không?!

Gắng sức nhìn, rồi cuộc.

“Huyết Vương gia? !” Một tiếng thét kinh hãi, khiến mọi người trong đại sảnh thiếu chút nữa té ngã trên đất!

Huyết Vương gia, ở đâu? Cũng không biết đập lên cái vận cứ* chó gì mà sau khi cưới Huyết Vương phi liền vượt bậc lên làm người tôn quý nhất Mộ Dung vương triều! Làm sao hắn lại xuất hiện ở chủ thành biên giới này?!

Theo ánh mắt của người kinh hô, rốt cuộc, mỗi một ánh mắt đều tập trung trên người Phong Huyết Lân!

Vừa nhìn, không được rồi, thật sự là mắt màu máu! Hồng y, mặt nạ bạc, mắt màu máu, đó không phải là nhung trang kinh điển của Huyết Vương gia sao?! Còn có nữ tử bên người hắn, toàn thân áo đen, dung nhan tuyệt thế! A a a a! Sao hai người này lại xuất hiện ở đây?!

Quản sự kia cũng đứng hình, trong nháy mắt phản ứng kịp, quỳ xuống: “Thảo dân bái kiến Huyết Vương gia, Huyết Vương phi!” Mồ hôi lạnh lan khắp toàn thân, hoàn hảo lúc này mình không nói gì đắc tội với hai pho tượng phật lớn!

Thì ra là, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đứng ở cửa, lequ yd on vừa lúc chặn lại ánh mắt trời, Phong Huyết Lân lại theo thói quen khép hờ trông mắt quan sát nơi này, người trong đại sảnh dĩ nhiên không thấy rõ màu mắt của hắn. Mà tiểu nhị và quản sự kia liếc mắt nhìn quần áo hai người liền nhận ra thân phận nhất định không tầm thường, nhưng mà làm hạ nhân không được nhìn thẳng ánh mắt của chủ tử! Hơn nữa trên đầu Cổ Nhược Phong xoắn búi tóc thiếu nữ đơn giản, bọn họ tự nhiên cho rằng hai người này sợ là công tử tiểu thư có tiền sùng bái Huyết vương gia và Huyết vương phi nên tạo hình giống như vậy. Chuyện như vậy cũng không phải gặp một hai lần!

Chỉ là không ngờ. Lại thật sự là Huyết Vương gia và Huyết Vương phi.

Cổ Nhược Phong giơ tay lên sờ sờ búi tóc trên đầu, búi tóc vương phi và búi tóc phu nhân đã có gia đình quả thật rườm rà muốn chết, hơn nữa nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, cho nên Phong Huyết Lân liền cho nàng vấn búi tóc thiếu nữ. Lúc trước nàng còn kỳ quái tưởng rằng người nơi này không có nhận ra Phong Huyết Lân tới, không ngờ búi tóc của mình lại mơ hồ nổi lên tác dụng.

Thấy khoe miệng Phong Huyết Lân kéo ra nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, Cổ Nhược Phong cố nín cười, Lân như vậy có tính là thất sách không?

Thấy quản sự quỳ trên mặt đất run run rẩy rẩy, cùng với một ít người không biết là quỳ hay là đứng trong đại sảnh, Cổ Nhược Phong nhìn chăm chăm nửa bên câu đối, nói: “Nghe cho kỹ, về dưới là.”

81. Chương 81: Chương 3. Thành Cổ Bắc (1-3)

Chương 3. Thành Cổ Bắc (1)

Editor: Puck – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Nhất nhân thị đại, nhị nhân thị thiên, thiên đại nhân tình, nhân tình đại quá thiên. Như thế nào? Bỏn Vương phi đối vậy có tính là tinh tế?”

Cổ Nhược Phong hí tròng mắt, quét tất cả vẻ mặt của mọi người trước mặt vào trong đáy mắt, hoặc cúi đầu trầm tư, hoặc nhìn về đôi liên *, hoặc trợn mắt há hốc mồm...

(*) liên: dải vải hoặc giấy, hoặc tấm gỗ dài dùng từng đôi một để viết, khắc câu đối treo song song với nhau. (Nguồn Wikipedia)

Chẳng lẽ nàng không nhìn ra ánh mắt của những người đó nhìn Phong Huyết Lân sao? Nhìn gì vậy? Hâm mộ đồ đồ kị cảm hận? Cộng thêm khinh thường khi dễ? Lân của nàng sao có thể để cho những người đó chà đạp?! Bọn họ có thể hâm mộ, có thể đồ kị, cũng có thể cảm hận, cũng có thể khinh thường! Nhưng duy nhất chỉ không thể khi dễ! Bản thân Lân không để ý, nhưng mà, dieendânleequuyydoonn nàng lại để ý! Nàng không cho phép những người đó coi thường Lân như vậy!

Hắn là vương giả ưu tú nhất, bất luận kẻ nào cũng không thể sánh bằng! Hắn càng là người mà nàng muốn bảo hộ cả đời, cũng là người phải bảo hộ nàng cả đời!

Quần sự lau mồ hôi lạnh trên đầu, uy nghiêm của Huyết Vương phi không phải lợi hại bình thường! Những người cách quá xa có lẽ không có cảm giác quá lớn, hắn ở khoảng cách gần nhất ngay cả chân cũng run lên rồi! Mà về đối này, hắn tìm không ra chút sai lầm! Về đối không có lời giải mười mấy năm qua đã được đối rồi!

“Huyết Vương phi quả nhiên là tài hoa hơn người, học rộng tài cao!” Lúc này từ trên lầu có một nam tử mặc áo tím chậm rãi đi xuống, tóc đen buộc cao, quạt giấy cầm trong tay, trong ánh mắt có ý cung kính không thể không nhận ra!

Cổ Nhược Phong nhíu mày, đây không phải là nhị công tử Trình gia Trình Thính Phong sao? Tại sao hắn lại ở đây?

Vừa nghĩ tới, chỉ thấy quần sự nhìn về phía Trình Thính Phong, cúi đầu vô cùng cung kính nói: “Chủ tử.”

Trình Thính Phong đi tới trước mặt Cổ Nhược Phong dừng lại cách ba bước: “Không biết Huyết Vương gia cùng Huyết Vương phi có thể tha cho thủ hạ vô dụng của thần không?” Tiếng kim rơi trong hành lang cũng có thể nghe được, trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi quỷ dị!

Trình Thính Phong này là ai chứ! Nhị công tử Trình gia của tam đại thế gia! Tuy là nhị công tử, cũng là trưởng tử! Hiện giờ lqđ có thể nói đại bộ phận của Trình gia đều do Trình Thính Phong quản lý! Nếu hắn dậm chân một cái, sợ rằng đất Mộ Dung rung động không chỉ ba lần.

Lại nói “Minh Nguyệt hiền” này, mặc dù xây dựng ở cạnh biên giới thành Cổ Bắc, nhưng danh tiếng đã vang dội! Đã là người của thành Cổ Bắc ai lại không biết “Minh Nguyệt hiền” chính là nơi tập hợp toàn bộ quyền thế tiền bạc nhân tài! Người khó gặp trong ngày thường, xuất hiện trong “Minh Nguyệt hiền” một chút cũng không kỳ quái!

Quần sự quỳ dưới đất, có thể quần lý tiệm này, bản lãnh không cần nói cũng biết! Hôm nay nghe từ trong miệng đại gia Trình Thính Phong trở thành “Vô dụng”? Lời này, ý vị sâu xa!

Người khác chỉ thấy ba ánh mắt của ba người Trình Thính Phong cùng Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân lần lượt thay đổi, “Sát khí” vang lên ùng ùng!

Mà chân chính biết được hàm nghĩa trong đó chỉ sợ cũng chỉ có ba người trong cuộc rồi!

Trình Thính Phong bất đắc dĩ cười khổ, hắn có thể chọc nổi hai đại tôn thần này sao?

Tụ họp ở Vân Hồ hắn liền nhìn ra Cổ Nhược Phong không phải đơn giản. Khi đó hắn chỉ ôm thái độ xem trò vui, muốn nhìn nữ tử trong lời đồn đại vô cùng chịu không nổi, hơn nữa dường như còn không sống được bao lâu thay đổi gió mây, ngăn cơn sóng dữ như thế nào!

Đêm trăng máu đó, hắn đã bị nàng rung động đến sâu sắc, nữ tử si tình như vậy, hắn vẫn chưa từng thấy, người đối mặt với sinh tử mà thoải mái như uống nước, hắn có mong muốn đi tìm hiểu nội tâm của nàng! Nhưng mà, nàng lại biến mất!

Sau lại nghe nói Bách Hoa sơn trang bị hủy diệt trong một chiều tối, đổi thành Huyết Nguyệt sơn trang, thực lực như vậy, có lẽ nếu hắn hao tổn một nửa Trình gia có thể làm được như vậy, nhưng không có can đảm d&đ\$!@q&đ khí phách như nàng! Tồn thất một nửa Trình gia, ở vương triều Mộ Dung, không quá nửa năm sẽ bị thôn tóm ngay cả cận bá cũng không còn! Hắn không đánh cuộc được!

Tuổi Mộ Dung Tô cũng không lớn, thân thể vốn khỏe mạnh, Mộ Dung Niệm Diệc cũng không phải là người tốt, có chỗ dựa là hoàng hậu, một nửa đại thần trong triều nghiêng về, lại bị tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn cả ngày phong lưu đoạt ngôi vị hoàng đế! Trong này nếu không có gì mờ ám có đánh chết hắn cũng không tin! Mặc dù Mộ Dung Niệm Hàn có chút bản lãnh, nhưng còn xa mới làm được những điều này! Nếu không, soán vị không phải đơn giản như ăn cơm?! Trên đời này ai cũng có thể đi soán vị được! Theo tin tức trong tay hắn, chuyện này hẳn là kiệt tác của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân!

Còn nữa, Huyết Vương gia tay trái gài không chặt trong lời đồn, sợ rằng không đơn giản như vậy! Cổ Nhược Phong lợi hại hơn nữa, thủ hạ cũng chỉ có mấy người như vậy, mình phải đi người nào cũng không có một

người trở về! Hơn nữa, cũng như hần, không biết có mấy phe thế lực phái người đi! Theo hần tính toán, mặc dù không có chừng mười phe cũng phải có năm sáu phe! Người phái đi điều tra trở về đều đang run rẩy, vài trăm đầu người rớt xuống, gần như ngàn người chết trong trận chiến đấu kia! Trước kia phái đi ám sát cũng vậy, thử dò xét cũng có, hoàn toàn không có một người sống!

Trước đây hần vẫn cho là Phong Huyết Lân không có chút nội lực nào, bây giờ, sợ rằng nội lực của hần vượt xa mình, cho nên vốn điều tra không tới! Đây là cấp độ như thế nào!

Hần bây giờ, chỉ có thể nhìn lên hai người trở tay làm mưa che trời làm mây ở vương triều Mộ Dung, tâm tư còn lại hoàn toàn không có, người như vậy, không phải hần có thể chọc, Trình gia cần một chỗ dựa vững chắc! Mộ Dung Niệm Hàn vừa lên ngôi liền bắt đầu ra chiếu thư thông báo cả nước, dieendaanleequuydonn thấy Huyết Vương gia Phong Huyết Lân như nhìn thấy trăm! Tình hình như vậy mà hần còn không nhìn thấy rõ, vậy hần sống hơn hai mươi năm hoàn toàn là uống phí rồi!

Nhìn sự tôn kính sâu trong đáy mắt Trình Thính Phong, trong mắt Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều thoáng qua chút kinh ngạc, đáy lòng lẩm bẩm: Mình không khủng bố như vậy chứ?

“Trình công tử đa lễ, Bồn vương cũng chỉ mang theo Vương phi tới đây ăn cơm thường mà thôi.” Phong Huyết Lân nói không nặng không nhẹ.

Một câu nói lời toàn bộ mọi người ngoài khét trong sống! Ăn cơm thường? Đi đâu ăn không được lại cố tình chọn nơi này?! Đây không phải là rõ ràng có thù với nơi này sao?

Vì thế đồng tình trong mắt mọi người giống như Thiên nữ vậy hoa rồi rít rơi lên người Trình Thính Phong. Dĩ nhiên là Trình Thính Phong nghe hiểu được hàm nghĩa trong câu nói của Phong Huyết Lân, Huyết Vương gia người ta đã cho bậc thêm để đi xuống, hơn nữa Huyết Vương phi đã đối được câu đối, bản thân cũng theo bậc thêm mà xuống! Đứng ở đây có cảm giác vô cùng thận trọng!

“Mời Vương gia Vương phi đi bên này.” Trình Thính Phong rất thức thời lui qua một bên, hướng dẫn hai người đi lên lầu.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đi theo phương hướng Trình Thính Phong chỉ, ánh mắt giao nhau trên tức nói không ra.

Được rồi, là bọn họ cố ý.

Lấy thế lực của Phong Huyết Lân lqđ ở vương triều Mộ Dung, nếu chút tin tức này cũng không biết thì hần cũng đừng lẩn lộn!

Lúc trước ở rừng cây ngoại ô hai người liền thương lượng buổi trưa tới đây dùng bữa, ai bảo đầu bếp nơi này có cấp bậc ngự trù!

Đương nhiên là bọn họ biết quy củ nơi này, vào cửa không mặc áo đen, ngồi xuống phải ngâm một bài thơ, một món ăn phải giải một đề. Đáng tiếc, tạm thời không nói đến Cổ Nhược Phong mặc áo đen hàng năm, chính là tứ quý Si Mị Vong Lượng ngày ngày áo đen, vốn không có y phục màu sắc khác! Nàng không đến nỗi vì dừng lại ăn cơm trưa mà phải mua mấy bộ y phục chứ? Không cần thiết! Không biết nàng là nô lệ của vợ vét của cải sao?! Bây giờ giá cả cao như vậy, mấy bộ y phục đủ ăn xong nhiều bữa cơm, lừa bịp!

Cho nên mới có chuyện đoàn người ngựa Cổ Nhược Phong dừng lại trước cửa “Minh Nguyệt hiên”, có yêu quái “Thâm tình nhìn thẳng vào mắt”, khụ khụ, được rồi, thật ra thì cái gọi là ánh mắt thâm tình đang đối diện là cuộc đối thoại như vậy:

Mị (ánh mắt hưng phấn): “Ta đi!” Chuyện đùa giỡn tốt như vậy không phải hần thì người nào đi!

Si (ánh mắt bất chấp): “Người lưu lại ta đi!” Nếu để cho tiểu tử này đi không đảm bảo không làm hư chuyện của chủ tử!

Mị (ánh mắt kiên định): “Ta đi!” Kiên quyết! Thật lâu không có chuyện đùa chơi thật vui, ngày ngày lên đường, hần sắp mốc lqđ meo rồi (Mỗ Nguyệt: Xin các vị tự mình tưởng tượng dáng vẻ quỷ lên mốc... Bỏ chạy)!

Si (ánh mắt hoài nghi): “Người xác định sẽ không làm hư chuyện của chủ tử?”

Mị (ánh mắt lấy lòng): “Ừm! Xác định nhất định cùng với khẳng định!”

Tiếp theo, Mị (ánh mắt chuyển thành đốm nhỏ sùng bái, ps: sao có hai tay ôm quyền để ở ngực rỗng rỗng rỗng!): “Ta biết ngay Si người tốt nhất!”

Sau đó, lúc Si còn chưa hạ quyết tâm gặt đầu, Mị liền như một làn khói xuống xe ngựa... Tẩu trước chém sau trong truyền thuyết, không đồng ý vậy tiền trăm hậu tấu!

Khụ khụ, “Thâm tình nhìn thẳng vào mắt” trên đây đã tự thuật xong!

Cổ Nhược Phong vốn có thể chiếm tiện nghi kiên quyết muốn chiếm, hơn nữa nguyên tắc bốn mạng chiếm một điểm không dư thừa, không biết có phải bởi vì phu nhân trong nhà đã lâu không đi bái Phật dâng hương cầu thể tốt cho quần sự không mà hấn chọc ghẹo đụng chạm tới Cổ Nhược Phong nổi lòng trắc ẩn, nghĩ tới ăn ngon một châu rồi tiếp tục gấp rút lên đường, không ngờ lại lòi ra đại BOSS Trình Thính Phong. Chỉ có điều, hiện giờ ngược lại Trình Thính Phong mang đến cho nàng bất ngờ rất lớn, ánh mắt vừa rồi của người này có phải coi như thần phục không?

Phòng bao lâu hai, đầy đủ mọi thứ thiết bị, còn thiếu không bày một cái giường lớn thêm dụng cụ rửa mặt là thành một căn nhà rồi!

Trên bàn tròn bằng gỗ hoa lê ở giữa phòng, bày tám tám sáu mươi tư món ăn mới ra lò, hương thơm bay bốn phía. Thì ra là khi Trình Thính Phong nghe được lời Cổ Nhược Phong nói liền phân phó chuẩn bị thức ăn! Tiếng Cổ Nhược Phong nói không chói tai cũng không thô thiển, dieenddaanleequuyddoonn giọng nói vừa phải lại mang theo chút cuốn hút không thể nhận ra, lời nói ra rõ ràng bay bổng lại không giảm mất uy nghiêm, âm thanh đó chỉ thuộc về nàng! Trình Thính Phong từng nghe một lần liền ghi nhớ trong lòng rồi!

Chỉ có điều, hấn vừa định bước chân đi xuống thì nghe thấy lời quần sự nói đành dừng lại, quần sự lại không nhận ra! Hơn nữa, bên trong đại sảnh rõ ràng có một đám người thông minh lại hoàn toàn không nhận ra hai người kia! Sau nghĩ tới bây giờ trên đường phố thỉnh thoảng xuất hiện một số nam nữ đều giả dạng như vậy, vừa thấy búi tóc Cổ Nhược Phong, càng thêm im lặng lắc lắc đầu, quả nhiên ngoại hình của người nào đó rất dễ dàng lừa dối người ta.

Ôm kịch hay không tha làm lỡ mất may mắn trong lòng, Trình Thính Phong liền muốn xuống trễ một chút, không ngờ thiếu chút nữa hấn đã làm liên lụy quần sự...

Thật ra thì, ấn tượng mà Cổ Nhược Phong cho hấn chính là khát máu, trong đại hôn tự tay đâm Văn Thanh, không hề sợ hãi khi đối mặt với Phong Huyết Lân hút máu đêm trăng máu, một chiêu làm Bách Hoa sơn trang biến mất, người quyết đoán như vậy sợ rằng sau lưng dùng xương người chết chất đồng rồi!

Cho nên, vì quần sự “Vô dụng” kia, hấn vẫn nên xuống lầu sớm một chút, tránh cho nghi ngờ chậm trễ một bước mà chôn vùi một thủ hạ khó có được.

Thật ra thì không thể không nói Trình Thính Phong này có lúc suy nghĩ quá nhiều, hấn làm người cẩn thận nhưng thỉnh thoảng động kinh mắc phải lỗi nhỏ, sau đó sẽ đền bù kịp thời, ví dụ như muốn xem Cổ Nhược Phong diễn trò, nhưng mặc dù đang nhìn hấn cũng sẽ để ý tới mạng quần sự, sẽ không đắc tội Cổ Nhược Phong, làm việc cũng coi là chu đáo.

Cổ Nhược Phong luôn luôn sẵn sàng thủ hạ, bình thường lúc ăn cơm sẽ không muốn bọn họ nhất định phải đứng ở cửa gương lqd mắt nhìn, một dặm chân một ánh mắt, Trình Thính Phong trà trộn trong nhóm thương nhân liền hiểu trong nháy mắt, phát phát tay: “Trình Tam, dẫn bọn họ xuống dưới dùng bữa.”

Trình Tam, chính là vị quần sự bất hạnh kia, cung kính đáp một tiếng, xoay người nhìn về phía đoàn người Si Mị Vọng Lượng nói: “Mời các vị đi bên này.” Ngón tay hướng về phía bên phải cửa phòng, hoàn toàn không thể tra xét hơi thở của bốn người này, trong lòng chất chứa sợ hãi. Đồn đại bên người Huyết Vương phi có bốn tùy tùng lớn, tới không thấy hình đi không thấy dáng, đoán chừng chính là bốn người này rồi, quả nhiên thực lực không thể đỡ! Về phần vị nữ tử áo trắng, dung mạo nhu hòa, dáng vẻ nhu nhược tao nhã, mặc dù không nghe ngóng qua, nhưng hấn tuyệt đối không xem thường nàng ta, với ánh mắt sắc bén của hấn, nữ tử này gần như có thể sánh với bốn người tùy tùng kia! Còn có một nữ tử áo trắng, lạnh lùng cao ngạo, hấn cũng chưa từng nghe nói, nhưng không thể khinh thường nội lực trên người nàng ta, gần như

có thể tương đương với thiếu gia! Trình Tam đột nhiên cảm thấy, tuyệt đỉnh cao thủ trên đời này sao đặc biệt nhiều vô số kể!

Si Mị Vồng Lượng rất thức thời mà biến mất, nơi này đã không cần bọn họ, chủ tử nói rồi, nên làm gì thì làm, không có việc gì thì tự bản thân đi tìm việc mà làm, đừng cả ngày như du hồn không có việc gì lác lư trước mặt nàng. Như đã nói, bọn họ chính là du hồn! Những lời này tứ quý cũng không dám gào lên trước mặt Cổ Nhược Phong, nếu không, người nào đó sẽ rất khó chịu, có thể dẫn đến bi kịch là đưa bọn họ bay đến nơi nào đó làm việc khổ cực rồi.

Phàm theo sát sau Vồng đi ra ngoài, bọn họ đã không nhìn thấy nhau hơn trăm năm, bây giờ ước gì có ngày chung một chỗ. Dưới ống tay áo tay của Tuyết Cơ siết chặt, hẳn cũng đồng ý lời Cổ Nhược Phong nói, cũng đuổi nàng ra ngoài sao? Bản thân mình lúc trước, mặc dù không được nhìn hẳn dùng bữa, nhưng có khi nào hẳn đuổi mình?! Cổ Nhược Phong... trong đầu hiện lên một nữ tử mặc áo đen lúc ẩn lúc hiện cao cao tại thượng như vương giả, Tuyết Cơ khẽ hạ mắt xuống, che giấu tất cả cảm xúc, theo mấy người bước ra khỏi phòng, thời điểm chưa tới, nàng sẽ tìm cơ hội khiến nàng ta chết mà không có đất chôn!

Dùng xong bữa trưa, Cổ Nhược Phong d#đ&l@q*đ và Phong Huyết Lân vốn định thừa dịp thời tiết tốt ra khỏi thành Cổ Bắc trước khi trời tối chạy tới ranh giới Hiên Viên, “thành Linh Nam” ở biên giới, sau đó đi thẳng tới núi Thiên Thánh. Nhưng đoàn người vừa mới bước ra khỏi “Minh Nguyệt hiên” liền bị người ngăn cản đường đi.

Cổ Nhược Phong nhìn nam tử trung niên bần khổ lo lắng đứng thẳng cung kính cách xa ba bước, đáy mắt tràn đầy lòng cảm kích, khóe mắt thâm thúy nhếch lên, đây lại xướng tuồng gì?

Huyết Vương gia và Huyết Vương phi đến thành Cổ Bắc, cũng chỉ thời gian ăn xong một bữa cơm, tin tức đã truyền khắp thành Cổ Bắc. Bây giờ không chỉ có đoàn người nam tử trung niên tận lực đứng đợi ở cửa “Minh Nguyệt hiên, còn có Bắc Ưng - thành chủ thành Cổ Bắc, cùng với dân chúng đủ các kiểu cảm xúc đứng chen chúc nơi này!

Nam tử trung niên nhanh tay lẹ mắt, nhìn đám người Phong Huyết Lân vừa ra ngoài, liền tiến lên một bước, khẽ cúi người xuống: “Thảo dân có mắt không trông, hoàn toàn không nhận ra người cứu một nhà thảo dân đêm qua là Vương gia Vương phi, ân cứu mạng không có gì báo đáp, kính xin Vương gia Vương phi cho thảo dân một cơ hội cảm tạ, nếu không có gì trở ngại mời Vương gia Vương phi đến nhà thảo dân ở vài ngày, để thảo dân làm tiệc tẩy trần đón gió cho Vương gia Vương phi.”

Nói xong một hồi, khiến toàn dân chúng sửng sốt, ngay cả Trình Thính Phong cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, nam tử trung niên này chính là Dư Thạch – gia chủ “Dư gia” phố Bắc thành Cổ Bắc, Dư gia trong thành cũng được coi là số một số hai, theo y phục hẳn mặc cũng có thể nhìn ra một chút, danh tiếng người này coi như không tệ, nhưng Trình Thính Phong không thể có ấn tượng tốt với hắn.

Đêm qua Dư gia chịu nạn diệt môn, lấy đường dây tin tức của Trình gia, đương nhiên đã biết trước rồi, nhưng không biết vì sao, Dư Thạch mang theo mười mấy người trở lại Dư gia trước khi trời sáng, tuy rằng chặt vật, nhưng tính mạng không nguy ngập, bên trong xảy ra chuyện gì không ai biết. Bây giờ xem ra, chẳng lẽ gặp đoàn người Cổ Nhược Phong rồi được cứu? Tuy hẳn gặp gỡ lqđ Cổ Nhược Phong không nhiều nhưng hiểu rõ, nàng tuyệt đối không phải là người có tâm tư lương thiện, giờ tay giết người nhấc tay đá thương người nàng làm không hề thiếu, ngay cả Cổ Hạo Nhiên là phụ thân ruột thịt của nàng, nàng còn có thể gả Cổ Uyển Ngưng ngay trước mắt mọi người! Đây không thể nghi ngờ là cho Cổ gia một cái tát! Mặc dù nàng không phải “Bồ tát sống” như lời đồn, cũng không biết ai mất mù hư cấu, dù sao đi nữa hẳn không tin một chút nào! Cổ Nhược Phong, chỉ sợ ngoại trừ Phong Huyết Lân, người này tâm địa sắt đá đối với bất kỳ ai!

Nhưng mà Dư Thạch nói như vậy với Cổ Nhược Phong trước tất cả dân chúng, quan trọng nhất chính là, hẳn nói sau đó lại còn sống, điều này không thể không cân nhắc lại lần nữa. Chẳng lẽ tâm tình Cổ Nhược Phong thật sự tốt lên, cứu đoàn người Dư Thạch? Hoặc là mục đích tới thành Cổ Bắc của Cổ Nhược Phong chính là Dư Thạch? Tuy Dư gia ở thành Cổ Bắc cũng được coi như đứng đầu, nhưng so với Huyết Nguyệt sơn trang, ngay cả tư cách xách giày cho Cổ Nhược Phong còn không có!

Trình Thính Phong hơi nghi ngờ, đồng thời, ít nhiều hứng thú nơi đáy lòng cũng dâng lên. Dù sao sau một bữa cơm hẳn đã nghĩ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã tỏ rõ lập trường, Trình gia, tuyệt đối sẽ

không đối lập với Huyết Vương gia Huyết Vương phi! Cũng coi như một loại thần phục khác! Trình Thính Phong hẳn làm việc cẩn thận, lại không phải sợ ai đó, càng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thần phục bất kỳ ai, ngay cả hoàng đế vương triều Mộ Dung, đều không có bản lĩnh để Trình gia thần phục! Nhưng, đối với Cổ Nhược Phong có thể coi là nữ tử biến thái mà nói, hẳn không có cách nào phản bác, đường chỉ có một, hoặc là thần phục, sau đó bình an vô sự tiếp tục làm việc làm ăn của mình, có lẽ một ngày nào đó rơi vào cảnh bị hai đại gia tộc khác chèn ép, có thể được Huyết Nguyệt sơn trang che chở, dieendaanleequuydonn tùy tiện nói một hai câu là có thể giải quyết chuyện này rồi. Còn con đường khác, mình tự đi, đến một ngày nào đó không thể bảo vệ bản thân dấn vào địa bàn của người ta, chỉ cần một bàn tay đã có thể tiêu diệt Trình gia rồi! Hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân còn có thể vô thanh vô tức * tiêu diệt lão hồ ly Mộ Dung Tô không còn một mống, đoán chừng đến chết hẳn ta cũng không thể nhắm mắt! Tuy Trình Ngọc là hoàng hậu, là cô cô hẳn, nhưng hẳn và Trình Ngọc không qua lại sâu, mọi người vốn lợi dụng lẫn nhau mà thôi, nàng ta mưu cầu tiền đồ cho Trình gia, Trình gia làm hậu thuẫn kiên cố cho nàng ta!

(*) vô thanh vô tức: không tiếng động, âm thầm.

Cho nên, mặc kệ như thế nào, bây giờ lựa chọn đặt ngay trước mắt, tuy có hai con đường, nhưng theo ý hẳn, vốn không cần lựa chọn, thiên hạ Mộ Dung, đã là của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân rồi! Cho dù là triều đình hay giang hồ, đều là thế lực đứng đầu! Trình gia cũng được, Trương gia cũng thế, thậm chí là Cổ gia, cũng phải đứng sang bên vì hai người! Về phần mấy đại sơn trang, tuy Huyết Nguyệt sơn trang thành lập không lâu, nhưng phát triển có thể so với Hãn Huyết Thiên lý mã *, sau một tháng đã cùng Thiên hạ đệ nhất sơn trang, Vũ Văn sơn trang hình thành thế chân vạc!

(*) Hãn Huyết Thiên Lý mã: Hãn Huyết mã = ngựa xích thố, gắn liền với tên Quan Công trong Tam Quốc, là con ngựa ngày đi ngàn dặm, trèo non vượt suối dễ dàng.

Thiên Lý mã: là giống ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu.

Trình gia phát triển đến bây giờ, đã ở trạng thái cường thịnh, có thể nói khắp nơi ở vương triều Mộ Dung đều có cửa hàng của lqđ Trình gia, nếu đi theo Cổ Nhược Phong, nói không chừng có thể phát triển ở hai vương triều khác! Bằng vào ảnh hưởng của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân với Mộ Dung Niệm Hàn, để cho thuế má qua cửa giảm bớt một chút, Trình gia hẳn có thể coi là viên mãn rồi!

Trình Thính Phong vô ý thức rơi vào khát khao tương lai tốt đẹp, thuế qua cửa quả thật là mục tiêu phấn đấu đời này của hẳn! Chỉ có điều trong nháy mắt đã bị giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Cổ Nhược Phong kéo trở lại: “Đêm qua cứu một nhà người là nàng ta, người không nên nhận nhảm ân nhân cứu mạng.” Mọi người theo lời Cổ Nhược Phong nhìn lại, thấy một nữ tử áo trắng đang đứng trước gió, tóc đen khẽ bay, mặt mang mạng che mặt hơi mờ, thấp thoáng có thể thấy tuyết sắc tao nhã ở phía dưới, cao ngạo lạnh nhạt không thể bám lấy, giống như Lãnh Nguyệt tiên tử, chỉ có thể đứng từ xa nhìn mà không thể khinh nhờn!

Chỉ có điều, nhìn nữ tử đơn độc này rất có phong cách, nhưng so sánh với Huyết Vương phi, khí thế khiếp người của Cổ Nhược Phong khiến người ta không dám nhìn thẳng quan sát, nhưng mặc dù lướt qua liếc mắt một cái, cũng giật nảy mình! Cho nên, có thể nói nữ tử áo trắng kia chỉ có thể là thủ hạ mà thôi!

Tuyệt Cơ nhìn sáng tỏ trong mắt mọi người, tương đối trần trụi, khó nhận tức giận trong lòng, nhưng lại chỉ có thể nhịn mà đè nén! Nàng thay đổi chủ ý, nàng nhất định phải cào nát bộ mặt mê hoặc của Cổ Nhược Phong, kéo nàng ta trên đường cái như nô lệ! Để cho bọn họ xem xem rốt cuộc ai mới là người đứng bên cạnh Phong Huyết Lân, ai mới có thể trở thành người của chủ tử!

Dư Thạch sững sờ, dieenddaanleequuyddoonn hẳn không nghĩ tới Huyết Vương phi lại nói vậy, không phải đêm qua nữ tử áo trắng kia kêu bọn họ là chủ tử sao? Hẳn vẫn nhớ rõ ràng đấy!

Mặc dù Dư Thạch không nghĩ ra, nhưng Dư gia có thể đi đến nước này, hẳn cũng coi như là người thông minh lanh lợi, nhìn trong mắt nữ tử áo trắng lóe lên khói mù, dường như có... với Huyết Vương gia. Chẳng lẽ bởi vì chuyện đêm qua, Huyết Vương phi ghen tỵ? Suy nghĩ trong giây lát, như vậy là bình thường, mấy nữ nhân nhà mình không phải đấu đi đấu lại cả ngày sao, nhìn dáng vẻ Huyết Vương gia lộ ra ngoài lớp mặt nạ, dung nhan tuyệt thế, nếu không phải có cặp mắt màu máu cùng hút máu người kỳ quái, cõi đời này chỉ cần là nữ tử cũng sẽ yêu hẳn?!

Vì vậy, Dư Thạch mang ánh mắt mong đợi nhìn Phong Huyết Lân: “Huyết Vương gia người xem?” Thói đời này, vẫn là nam tử làm chủ, mặc dù Huyết Vương phi lợi hại, nhưng trong xương không phải cũng giống những nữ tử kia, cũng tranh giành tình nhân như vậy!

Phong Huyết Lân nhìn đầy mắt Dư Thạch có khinh thường khó nắm bắt với Cổ Nhược Phong, cặp mắt màu máu u ám nửa phần, người này chán sống sao?!

“Vương phi nói không sai, cứu mấy người các người tối hôm qua là Tuyết Cơ.” Dứt lời, nắm tay Cổ Nhược Phong như định đi, bọn họ muốn chạy tới thành Linh Nam trước khi trời tối, nếu không sợ rằng phải ngủ trên xe ngựa ngoài trời.

“Chuyện này...” Hiện giờ Dư Thạch hoàn toàn kinh hãi, hắn không ngờ Huyết Vương gia nghe theo lời Huyết Vương phi lqđ nói! Nhưng đêm qua rõ ràng hắn thấy công lực thâm sâu khó lường của Huyết Vương gia! Người có thể ôm một nữ tử thoải mái đứng trên ngọn cây như vậy, hắn còn chưa từng thấy!

Khi Dư Thạch còn chưa kịp phản ứng, xe ngựa đã đến, nhưng, đám người Cổ Nhược Phong lại bị ngăn cản đường đi, người này, vừa đứng là Bắc Ưng thành chủ thành Cổ Bắc!

Bắc Ưng, ột trưởng mặt chữ quốc tiêu chuẩn, tuổi cũng xấp xỉ Dư Thạch, trên người tản ra hơi thở thuộc về quân đội, khí chất này giống như tên của hắn, giống một con chim ưng hùng mạnh bay lượn!

“Bắc Ưng khẩu kiến Huyết Vương gia Huyết Vương phi!” Trước mắt mọi người, Bắc Ưng cứ quỳ thẳng tấp như vậy! Dù gì Bắc Ưng cũng là thành chủ một thành, mặc dù thấy Vương gia cũng không phải hành đại lễ mức này!

Mơ hồ trong chớp lát, mọi người mới tỉnh ngộ, theo Bắc Ưng đồng loạt quỳ xuống “Thảo dân khẩu kiến Huyết Vương gia Huyết Vương phi” âm thanh vang dội tận trời! Sao bọn họ lại quên, khoảng thời gian trước tân đế đã ban thánh chỉ “Thấy Huyết Vương gia như thấy trẫm”! Nhưng trong đầu bọn họ vẫn không hiểu, thường ngày thành chủ đại nhân của bọn họ dầu muối không vào, sổ sách không mua * sao lại cung nghênh Huyết Vương gia như vậy?

(*) dầu muối không vào, sổ sách không mua: ý chỉ người cứng đầu, ai nói cũng không nghe.

Lời này còn phải nhắc lại sau khi Cổ Nhược Phong xử tử đám người Mộ Dung Tô, Cổ Nhược Phong giàu đến chảy mỡ nhưng keo kiệt đến chết lại phá lệ bỏ ra một ngàn vạn bạc trắng. Số tiền này đương nhiên không dùng để chúc mừng Mộ Dung Niệm Hàn đăng cơ, đây là dùng để cấp cho tướng sĩ biên thành! Kiếp trước Cổ Nhược Phong thấy được nhiều tham quan ô lại, khiến cho no ấm d#đ@l\$*đ của binh lính thủ vệ quốc gia cũng là vấn đề! Giữa mùa đông mặc một áo bông mỏng ra ngoài trực gác đêm, những quan cao cấp kia lại áo lông cáo ấm áp với mỹ nữ! Cho nên, lần này, Cổ Nhược Phong chỉ có một điều kiện, số tiền kia, không có phần của quan viên, nếu ai tham ô dù chỉ một lượng, liền chặt đầu ngón tay, chặt hết mười ngón tay thì chặt đến ngón chân, đã chặt hết rồi thì cứ một lượng bạc một lượng thịt, người Huyết Nguyệt sơn trang tùy thời kiểm tra thí điểm, người nào không muốn sống thì cứ tham ô đi!

Tên Huyết Nguyệt sơn trang vừa ra, ai dám làm loạn nữa, đó không phải là tìm chết sao! Cho nên số tiền kia xưa nay chưa từng thấy ngay cả một lượng bạc cũng không thiếu được chuyển đến biên cảnh. Bắc Ưng không chỉ là một thành chủ, lại còn là một tướng lĩnh, đối với binh lính thủ hạ như huynh đệ, thế nhưng quan viên triều đình kia bao che cho nhau, mỗi lần bổng lộc ngân lượng đến tay hắn đã sớm bị lột mất một lớp da rồi, lại thêm núi cao hoàng đế ở xa, cửa cung sâu như biển, gặp Mộ Dung Tô vốn không phải chỉ liên lụy một mạng là có thể giải quyết được vấn đề! Cho nên, ở đây vừa gặp ngày đông, thời kỳ binh lính khó chịu đựng nhất, khoản bạc của Cổ Nhược Phong đến, quả thật chính là cứu tinh! Cho dù Bắc Ưng là nam nhân cứng như thép dầu muối không ngấm vào đâu cũng hoàn toàn phục tùng theo Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong, nói vậy đã là gì!

Thi lễ xong, Bắc Ưng liền đứng một bên, hắn có thể làm đến vị trí thành chủ này, đầu óc cũng không đơn giản! Chỉ có điều hắn không tâm địa gian xảo như người khác, thích trực lai trực văng * thôi.

(*) trực lai trực văng: ngay thẳng, chính trực, không nham hiểm thủ đoạn.

Nhìn xe ngựa cùng tình thế đoàn người Cổ Nhược Phong, cẩn thận hỏi một câu: “Có phải Vương gia Vương phi muốn ra ngoài vương triều Mộ Dung?” Người tới thành Cổ Bắc chỉ có hai mục đích, một là thăm dò tin

tức làm ăn ở thành Cổ Bắc, hai là rời khỏi thành Cổ Bắc tới vương triều Hiên Viên!

Lúc này Cổ Nhược Phong mới ngược mắt nhìn Bắc Ứng vào mắt, người này cho nàng ấn tượng coi như không tệ.

Nhìn ánh mắt Cổ Nhược Phong, Bắc Ứng không đợi bọn họ nói liền lập tức bật ra: “Hiện giờ đang là ngày đông, đường đến lqđ gần vương triều Hiên Viên đã có tuyết đọng, cho dù là xe ngựa như vậy, giờ ra khỏi thành sợ rằng cũng không thể tới thành Lĩnh Nam trước lúc cửa thành đóng.” Nói xong ánh mắt nhìn sang xe ngựa, ánh mắt tập trung ở hai người đánh xe ngựa quý, ý tứ chính là, cho dù bây giờ các người chạy ra khỏi thành, sẽ phải ăn ngủ ngoài đồng rồi.

Bắc Ứng là tướng lĩnh khu vực này, đối với vài trăm dặm chung quanh thành Cổ Bắc, không ai quen thuộc hơn hẳn! Cho nên, Cổ Nhược Phong không hề hoài nghi lời hắn nói. Trên người Bắc Ứng có khí chất kiên cường mà phải trải qua máu thịt chiến tranh mới có, thẳng thắn vĩ đại hơn mấy quan viên chỉ hiểu lý luận suông, khoa chân múa tay, ngay cả đánh giặc như thế nào cũng không biết. Loại người như vậy, tâm tính của hắn cứng cỏi cùng vô tư hơn cái gọi là người thiện lương!

Phong Huyết Lân nhìn ánh mắt thưởng thức của Cổ Nhược Phong, trong lòng có chút không vui, nắm chặt tay Cổ Nhược Phong, nàng thế mà lại dùng ánh mắt như thế nhìn nam tử khác! (Tứ Nguyệt: Đây là đại thúc trung niên đơn thuần! Mỗ Lân, tròng mắt màu máu: đại thúc tuổi trung niên cũng không được! Chỉ cần là giống đực cũng không được! Không đúng, ngoại trừ ta ra đều không được!)

Mặc dù Phong Huyết Lân không vui, nhưng trong lòng biết Cổ Nhược Phong chỉ thưởng thức Bắc Ứng mà thôi, Bắc Ứng là người như vậy, ngay cả hắn cũng có một phần thưởng thức (Tứ Nguyệt: Phong Huyết Lân, ta vô cùng khinh bỉ người! Mỗ Lân: Lộ ra rằng nanh nhỏ. Tứ Nguyệt: bỏ chạy...)

“Vậy ngày mai đi cũng được, Phong nhi cảm thấy thế nào?” Hắn cũng không có ý kiến gì, đối với hắn mà nói, dieendaanleequuydonn ban đêm hay không ban đêm vốn không khác biệt, nhưng dù sao Phong nhi là người thường, mấy ngày nay liên tiếp lên đường, mặc dù không tính là nhanh, nhưng cũng rất mệt mỏi.

“Được, liền ngủ ở phủ thành chủ đi.”

“Phong nhi thích là tốt rồi.” Phong Huyết Lân gật gật đầu, chỉ có hai người tự hiểu cảm xúc lưu chuyển trong ánh mắt khi hắn nhìn Cổ Nhược Phong.

Vì vậy đoàn người gồm dân chúng cùng tùy tùng chậm rãi đi về phía phủ thành chủ, bao gồm cả Trình Thính Phong cùng Dư Thạch luôn miệng kêu la muốn Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đến làm khách trong phủ của hắn.

Tuyết Cơ nắm thật chặt bội kiếm trong tay, độc chiếm Cổ Nhược Phong của Phong Huyết Lân cùng ánh mắt chứa đầy tình cảm lần lượt đan xen của hai người vừa rồi, khiến cho nàng đổ kị đến nổi điên! Phong Huyết Lân là của nàng! Nàng đi theo hắn đã mười năm! Vì sao Cổ Nhược Phong vừa tới liền lấy đi ánh mắt của hắn, ngay cả khóe mắt cũng keo kiệt cho nàng! Nàng không cam tâm!

Phủ thành chủ thành Cổ Bắc, không giả dạng phủ đệ trang nhã như Hỏa Diễm thành Vô Hỏa, lại không phải kiểu phủ đệ hoa lệ đất tiền như Ngọc Tây Âu ở thành Ngọc. Nơi này, không có hoa quý cỏ lạ, không có bậc thang bằng đá ngọc, ở trong sảnh chính trên tường chỉ treo duy nhất một bức tranh chữ! Kiểu chữ cương nghị mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết xuất ra từ tay ai.

Phủ đệ như vậy, nói dễ nghe thì vô cùng đơn giản, khó nghe thì chính là nhà nghèo rách nát chỉ có bốn bức tường. Ngay cả trong nhà người bình thường sợ rằng cũng bày biện một hai món trang trí, đây hoàn toàn sạch sẽ sạch trơn, ngoài bốn bức tường, trừ bộ bàn ghế, cũng chỉ có người.

82. Chương 82: Chương 4: Bắc Ưng Vân Lan.

Đây là chuyện xưa của một vị tiểu thư phú gia lên núi báỉ Phật, lúc bị trêu ghẹo, liền được một vị anh hùng cứu đúng lúc, sau đó dùng trái tim để báo đáp.

Nữ chính trong chuyện xưa này chính là tiểu thư Vân Lan, nam chính là thành chủ thành Bắc – Bắc Ưng đại nhân. Chỉ là, mọi người cũng thấy rõ, Bắc Ưng tuy có quyền, nhưng lại không tiền, hơn nữa là người chính trực không hiểu những “đạo lý tình người” này, muốn bề cong hấn quả thực là nằm mơ. Loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân mà trong lòng các tiểu thư khuê các hướng tới này, vốn là ác mộng kinh hồn của các gia tộc.

Vân Lan rất đẹp, trong nhà lại có tiền, hoàn toàn là phiên bản tiểu thư nhà giàu ở cổ đại, trong nhà nói muốn tìm một hôn sự môn đăng hộ đối cho oai. Dĩ nhiên, thân phận thành chủ thành Bắc với Vân gia mà nói, là Vân gia trèo cao. Nhưng mà, Bắc Ưng có thể biến phủ thành chủ tốt đẹp thành như vậy, người khác nhìn một cái liền biết, đi theo hấn, đến cơm cũng không có mà ăn!

Gia chủ Vân gia Vân Ngạo Thiên chỉ có một nữ nhi bảo bối, không chỉ lo lắng cho hạnh phúc của nữ nhi, hấn còn phải lo lắng cho cả Vân gia. Đi theo Bắc Ưng, chắc không đến hai năm Vân gia này liền bị vét sạch mất. Huống hồ, mặc dù Bắc Ưng có tiếng tăm, nhưng người thật sự nguyện ý giao tình với hấn ngoại trừ những người lính ra thì không còn ai khác, phần lớn người đối với hấn chỉ kính trọng mà không gần gũi. Vân Lan gả cho hấn, vậy việc làm ăn của Vân gia nói không chừng cũng xuống dốc không phanh.

Tóm lại một câu, Vân Ngạo Thiên dù chết cũng sẽ không gả Vân Lan cho Bắc Ưng.

Lại nói Bắc Ưng này, mang binh đánh giặc thì giỏi, nhưng chuyện nữ tử tình trường thì hoàn toàn thập khiếu thông chín khiếu – không biết gì cả! Hơn nữa, trước khi gặp Vân Lan, hấn đều sống trong quân doanh, một thê thiếp cũng không có, đối với việc này không hề có kinh nghiệm, đương nhiên cũng không biết đi thuyết phục Vân Ngạo Thiên như thế nào, vì vậy hôn sự này liền bị trì hoãn lại.

Hiện giờ Bắc Ưng đã ba mươi ba, may nhờ Vân Lan một khúc hai nháo ba thất cổ mới khiến cho Vân Ngạo Thiên hết cách với nàng, không gả nàng cho người khác. Ba năm qua đi, Vân Lan cũng đã hai mươi tuổi đã đến tuổi “lớn già gái ế” rồi.

Chuyện này hôm qua lúc ăn sáng để gấp rút lên đường Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lân đã nghe Si báo cáo qua. Nghĩ, giúp đi, người ta nói cũng đúng, không đến mức một người thê tử hấn cũng không có.

Bây giờ nhìn thấy bộ dạng ấp úng của Bắc Ưng kia, Cổ Nhựt Phong càng cảm thấy hứng thú, quả nhiên tình cảnh anh hùng biến thành dịu dàng như vậy, thỉnh thoảng gặp phải cũng xem như là có lợi cho thể xác và tinh thần.

Đúng lúc này, thủ hạ mà Dư Thạch phái đi đã trở lại, cái này được tính theo tốc độ bay rồi. Chỉ thấy trên tay người kia bưng hai ly trà, khe khẽ đi đến bên cạnh Dư Thạch, lúc vừa mới vào liền bị không khí nơi này dọa cho sợ.

Dư Thạch tiếp nhận nước trà, dien.danlqqqdonnn tiến đến trước mặt Phong Huyết Lân: “Vương gia, vương phi, mời dùng trà.” Nhưng mà, cúi đầu chờ mãi vẫn không thấy có người nhận, Dư Thạch không khỏi ngẩn đầu lạng lẽ nhìn thoáng qua, chỉ thấy hình như Phong Huyết Lân không nghe được hấn nói, mà đang xoay người cười nói cái gì đó với Cổ Nhựt Phong, hoàn toàn không để ý đến hấn!

Trong lòng Dư Thạch buồn bực, nghĩ, Dư gia hấn chính là gia tộc thứ hai ở thành Cổ Bắc, mình là chi trưởng một nhà, tuy Huyết vương gia có ân cứu mạng với mình, nhưng không nể mặt mình như vậy, có phải là quá kiêu ngạo hay không?!

Buồn bực thì buồn bực, đầu óc Dư Thạch vẫn rất tỉnh táo, Huyết vương gia này có một thân võ công quý dị, hấn nhớ rõ, một thủ hạ có thể lập tức giết nhiều người như vậy, Dư Thạch hấn trêu chọc không nổi! Dĩ nhiên hấn cũng không quên mục đích của mình khi tới đây, đó là muốn mời hai vị đại tôn thần này cùng trở về.

Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lân đều giống nhau, ai cũng không muốn cho Dư Thạch một cái cầu thang, đối với người tự chủ trương này ai cũng không có hảo cảm. Rõ ràng Cổ Nhựt Phong và Phong

Huyết Lân xem trọng Bắc Ưng hơn, theo bọn họ là vì cách bố trí phủ thành chủ của hấn liền có thể nhìn ra, Dư Thạch này không thể sánh bằng được. Mà Dư Thạch làm như vậy không khác gì cho Bắc Ưng một cái tát!

Võng Lượng cảm thấy không khí trong phòng này càng ngày càng quỷ dị, sờ sờ da gà nổi trên người, nghĩ đến không biết có nên đi giúp Sĩ Mị chiêu cố hai tiểu tử kia hay không.

Thành Cố Bắc nhận nhip rồi.

Vì sao?

Huyết vương gia và Huyết vương phi trong truyền thuyết đến đây!

Huyết vương gia và Huyết vương phi mua sắm cái này cái kia cho phủ thành chủ!

Cái này còn chưa tính, nhưng vì sao bên trong lại có đồ dùng dành cho đại hôn?

Dân chúng thành Cố Bắc hoang mang, đây là muốn diễn tuồng gì?

Sau đó, lại truyền ra một cái tin tức kinh thiên động địa...

Người đứng đầu thành Cố Bắc, lão đại của đệ nhất thế gia, gia chủ Vân gia bị Huyết vương gia triệu đến phủ thành chủ!

Sau đó, mọi người mới nhớ tới, mấy năm nay tiểu thư Vân Lan của Vân gia và Bắc Ưng thành chủ có dây dưa với nhau, không lẽ: Huyết vương gia này muốn chỉ hôn cho thành chủ đại nhân sao!

Khi Vân Ngạo Thiên nhận được tin này đã đi vồn vện ba mươi vòng trong đại sảnh, trong lòng là tư vị nói không lên lời, mãi đến khi quản gia Vân Trùng giục đến lần thứ ba: “Lão gia, nếu không đến phủ thành chủ, sợ là Huyết vương gia sẽ trách tội xuống!”

Thật ra, cũng không phải là Vân Ngạo Thiên không muốn gặp Bắc Ưng, chỉ là hấn đang suy nghĩ, hấn không thể không nghĩ cho người của Vân gia! Bắc Ưng là người chính trực, Lan nhi theo hấn không hấn là khổ, nhưng vì hấn quá chính trực, cuộc sống ngày sau chỉ sợ là không dễ chịu!

Vân Trùng bắt đắc dĩ thở dài: “Lão gia, Bắc Ưng có Huyết vương gia làm chỗ dựa, tiểu thư gả qua đó sẽ không khổ.” Hấn nhìn Vân Lan lớn lên, trong lòng thương nàng như nữ nhi ruột thịt. Mấy năm nay nhìn Vân Lan kiên trì như vậy, hấn cũng cảm thấy đau lòng.

Vân Ngạo Thiên lắc đầu, nghĩ đi phủ thành chủ nhìn kỹ rồi hấn nói!

Phủ thành chủ.

Hiện giờ phủ thành chủ vô cùng náo nhiệt, không đến nửa ngày, toàn bộ cỏ dại, hoa cỏ cây cối đều được đổi mới, hơn nữa có đủ loại danh hoa quý thảo! Trong phòng ngoài đồ cổ và tranh chữ, còn lại đều được đổi mới hoàn toàn, thậm chí tất cả đều là tốt nhất! Những thứ này trong mắt dân chúng mà nói là giá trên trời rồi!

Khi Vân Ngạo Thiên bước vào phủ thành chủ, thật sự là kinh sợ. Không phải hấn không biết tình hình thực tế của phủ thành chủ, trong thời gian ngắn có thể thay đổi như vậy, mặc dù không tính là xa hoa, nhưng cũng hơn Vân gia một bậc! Hấn không thể không phục Huyết vương gia này! Chỉ bằng tài lực mà cũng có thể đè chết người!

Vân Lan đi theo sau lưng Vân Ngạo Thiên, nàng cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, ba năm nay đều bị giam cầm trong nhà, rất ít khi ra ngoài, chuyện của phủ thành chủ cũng đều nghe lén bọn hạ nhân nha hoàn nói với nhau. Ba năm qua đi, hôm nay là lần đầu tiên sau ba năm này nàng bước vào phủ thành chủ.

Nơi này, hoàn toàn khác so với lúc ban đầu, một bông hoa một cành cây đều được đặt cẩn thận, bày biện không thua kém gì Vân gia... còn có lụa đỏ kia... lụa đỏ! Đây là muốn làm gì? Phủ thành chủ có tin mừng gì sao?

Nhìn hỉ cầu đồ thắm treo ở trên cao kia, dọc đường đi mọi người đều nhao nhao thảo luận, cho dù Vân Lan có giả câm giả điếc, nhưng trong lòng nàng cũng biết Bắc Ưng muốn thành thân! Một lòng rung động cứ trầm xuống như vậy... Hắn, muốn thành hôn rồi, nhưng mình lại không hề hay biết...

Hôm nay phụ thân mang mình đến đây là muốn tới chúc mừng hắn đón dâu sao? Phụ thân muốn mình hết hi vọng mới mang mình tới. Trách không được, hôm nay lúc xuất môn liền cảm thấy là lạ. Phụ thân luôn luôn tránh phủ thành chủ như tránh tà, vậy mà hôm nay lại mang mình theo tới phủ thành chủ!

Vân Lan cảm thấy mình không còn sức để bước về phía trước nữa, nàng sợ sẽ thấy Bắc Ưng mặc áo cưới đồ thắm, nàng sợ sẽ thấy nữ tử mặc áo đồ giống vậy đứng bên cạnh hắn, nàng sợ nghe thấy hắn nói thành thân...

Nhưng mà! Nàng không cam lòng! Nàng khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy, nàng cũng muốn hỏi hắn một câu: Vì sao lại phủ ta!

“Lan nhi, ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy bước chân xiêu vẹo của Vân Lan, Vân Ngạo Thiên biết có liên quan đến Bắc Ưng, nhưng vẫn không nhin được hỏi một câu.

Vân Lan ổn định lại tinh thần, lắc đầu: “Không có gì...”

Đại sảnh, Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong ngồi nhàn nhả trên hai cái ghế chủ tọa, Phong Huyết Lân còn nhỏ giọng than thở một câu: “Ghế này không tốt bằng Huyết vương phủ.” Cái bàn trà ở giữa đem tách hần và Cổ Nhược Phong ra, cái này trước mặt mọi người cũng không tiện, vì vậy hai người liền ngồi chung một chiếc ghế tựa, hơn nữa, như thế này cũng có chuyện muốn làm.

Si Mị Vồng Lượng Phàm còn có Tuyết Cơ yên lặng đứng ở một bên, tùy thời đợi mệnh lệnh của hai người.

Trình Thính Phong ngồi ở vị trí đầu bên phải, bình tĩnh uống trà Si mới mua về, hôm nay hắn đến xem trò vui. Sớm biết đi theo Cổ Nhược Phong có nhiều trò hay để xem như vậy, hắn đã không đợi đến ngày hôm nay rồi!

Dư Thạch ngồi dưới Trình Thính Phong, nơm nớp lo sợ lau mồ hôi, đã đến khá lâu rồi, mắt thấy mặt trời đã ngã về phía tây, mà hai người Huyết vương gia và Huyết vương phi này vẫn không nói lời nào cũng không để ý tới hắn, hắn đi cũng không được mà không đi cũng không được! Hơn nữa, vừa rồi Huyết vương gia còn cho người đi kêu Vân Ngạo Thiên, vậy chuyện kế tiếp hắn không tự chủ trương được rồi! Nghĩ đến hai tôn đại thần này không nói thì cũng thôi đi vậy mà đến nước trà cũng không có, Dư Thạch đã nổi nóng lại càng không biết làm thế nào.

Trong phòng lúc này, Bắc Ưng đang ngồi nghe mấy người bạn đồng liêu tranh luận, hắn ảo não ngồi ở vị trí bên trái ghế chủ tọa, bây giờ hắn đang đứng ngồi không yên, là cực kỳ không yên! Phong Huyết Lân lên tiếng: “Đi mời Vân Ngạo Thiên và Vân Lan vào.” Lời nói đến giờ còn văng vẳng quanh tai, khiến cho hắn tưởng mình nghe lầm!

Khi Vân Ngạo Thiên mang theo Vân Lan xuất hiện tại cửa chính sảnh, Bắc Ưng “roạt” một tiếng liền đứng lên! Thật ra nếu tính theo tuổi tác, Vân Ngạo Thiên cũng chỉ hơn bốn mươi, vốn nên xưng huynh gọi đệ với Bắc Ưng, nhưng thêm chuyện của Vân Lan, thân phận này liền có chút lúng túng. Chẳng qua vậy cũng tốt, dù sao còn hơn gả con gái cho người đáng tuổi ông nội!

Vân Ngạo Thiên nhìn hồng y nam tử ngồi trên ghế chủ tọa, mặt nạ màu trắng bạc cùng với đôi mắt màu đỏ máu đã biểu lộ thân phận của hắn, người tôn quý nhất vương triều Mộ Dung – Huyết Vương!

Mà một nữ tử tuyệt sắc ngồi ở vị trí kia, liếc mắt nhìn một cái khiến người khác khó có thể quên được, áo đen thất lưng đồ, tóc đen vấn đơn giản, cười yêu ớt ngồi ở chỗ kia, khí thế trên người không thua kém gì Huyết vương! Vậy người này hẳn là Huyết vương phi Cổ Nhược Phong!

Hai người này, lần đầu tiên gặp mặt đã khiến cho Vân Ngạo Thiên cảm thấy cao không chạm vào được! Khí thế trên người bọn họ, cho dù hắn có là gia chủ đệ nhất thế gia ở thành Cổ Bắc cũng không dám nhìn thẳng!

Hơi cúi đầu: “Vân Ngạo Thiên khấu kiến Huyết vương gia, Huyết vương phi!” Trái lại hắn rất tò mò, nếu hắn kiên trì không đồng ý, hai người này sẽ làm thế nào để chỉ hôn cho Vân nhi và Bắc Ưng.

83. Chương 83: Chương 5: Dư Thạch Cầu Hôn.

Cổ Nhược Phong tựa lưng vào ghế, cứ ngồi như vậy nhìn mấy người bước từ ngoài cửa vào, đôi mắt giống như Bắc Ưng dính chặt trên người Vân Lan.

Y phục trên người đơn giản, không giống như tiểu thư đại gia bình thường, y phục rực rỡ bay tán loạn, bộ dạng yếu đuối hơn Phạm, không nghĩ tới trên người nữ tử này lại có thể phát ra bản lĩnh và kiên trì lớn như vậy.

Phong Huyết Lân nhìn thấy đôi mắt Vân Ngạo Thiên lóe sáng, trong lòng cười thầm, chẳng lẽ Vân gia hấn còn muốn đối kháng với Huyết Nguyệt sơn trang? Việc Phong Huyết Lân hấn muốn làm chưa ai có thể ngăn cản được!

“Vân gia chủ miễn lễ, mời ngồi.” Phong Huyết Lân hoàn toàn coi phủ thành chủ này như phủ đệ của mình, mỗi lời nói cử chỉ đều đứng ở vị trí chủ nhân. Mà lúc này Bắc Ưng đứng bên cạnh, đôi mắt vẫn kích động nhìn Vân Lan như cũ.

Đã ba năm hấn không gặp nàng rồi. Nàng bây giờ càng lớn càng đẹp hơn, dáng người cao hơn một chút, chỉ là mặt mày u buồn giống như đã khắc trên mặt nàng, không sao xóa đi được!

Trong lòng đột nhiên cảm thấy đau. Bắc Ưng có chút hối hận, sao không sớm đi qua đó cầu hôn, cho dù có bị cự tuyệt thì đã làm sao!

Vân Ngạo Thiên chờ đến khi Phong Huyết Lân dứt lời mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện Vân Lan đứng sau lưng mình vẫn không nhúc nhích! Đối với vị Huyết vương gia này, khi lần đầu tiên hấn nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi! Khí thế như vậy không khác nào chứng minh tính chân thực của lời đồn đại!

“Lan nhi!” Quát lớn một tiếng, kéo Vân Lan đang sững sờ lại.

Vân Lan nhìn tứ phía, người ngồi trên ghế chủ tọa kia không phải là Bắc Ưng, chẳng lẽ phủ thành chủ mới đổi chủ tử sao? Vậy Bắc Ưng thì sao? Còn lựa đồ bên ngoài và chuyện hạ nhân đang thảo luận thì sao, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vân Ngạo Thiên nhìn bộ dạng hoang mang của Vân Lan, trong lòng thở dài một tiếng, nữ nhi bảo bối này của hấn, vừa nhìn thấy Bắc Ưng liền nói không ra lời!

“Huyết vương gia, tiểu nữ chưa từng trải sự đời, không biết lễ nghi, mong Vương gia thứ tội.” Vân Ngạo Thiên lo lắng nói, cũng không biết Huyết vương gia này có mục đích gì, biết sớm thì đã nhắc nhở Lan nhi một chút rồi! Nhìn tình huống bên ngoài, đây không phải muốn tứ hôn Lan nhi cho Bắc Ưng sao? Vân Ngạo Thiên nghĩ đến ba năm qua, Vân Lan dầu muối đều không vào nói gì cũng không thông, cho là không phải Bắc Ưng thì không lấy chồng, trong lòng liền kiềm chế cơn buồn bực! Bắc Ưng này có chỗ nào tốt đâu! Hấn nhìn thế nào cũng không ra hấn (Bắc Ưng) tốt tốt ở chỗ nào?! Trừ bỏ tính tình cương trực ngay thẳng, lại có võ công không tệ, ngoài ra hấn còn có cái gì nữa đâu? Nhưng mà tiểu tử này thật sự chờ ba năm, vẫn không tìm nữ nhân khác. Điểm này hấn rất bội phục.

“Vân Lan khấu kiến Huyết vương gia, Huyết vương phi.” Vân Lan cũng là người thận trọng, nghe Vân Ngạo Thiên nhắc như vậy liền biết thân phận của hai người đang ngồi trên ghế chủ tọa kia. Chuyện tình của Huyết vương gia và Huyết vương phi được truyền khắp vương triều Mộ Dung như vậy, Vân Lan có biết đến một chút.

“Tiểu thư Vân gia không hổ là đệ nhất mỹ nhân của thành Cổ Bắc, Vân gia chủ, cửa của Vân gia người vài năm nay sợ là đổi không ít rồi!” Cổ Nhược Phong cực kỳ vui sướng nở nụ cười, phát tay một cái để cho Vân Lan đứng dậy.

Chỉ là lời này vừa nói ra, trên mặt Vân Ngạo Thiên, Vân Lan và Bắc Ưng đều cứng đờ, sắc mặt không khác hơn chút nào. “Đấu tranh” ba năm nay chỉ có đương sự mới hiểu rõ.

Một khắc khi Vân Lan xuất hiện, ánh mắt Dư Thạch luôn khóa ở trên người nàng. Nói đi nói lại, Dư Thạch vừa vặn bằng tuổi với Bắc Ung và Vân Ngạo Thiên, chỉ là người một người trung niên cưới một nữ tử hai mươi cũng không coi là gì, lại là chuyện rất bình thường!

Hơn nữa, Dư gia lại là đệ nhị thế gia ở thành Cổ Bắc, rất môn đăng hộ đối với Vân gia, nếu hai nhà có quan hệ thông gia, đây rõ ràng là đại hỉ!

Vân Ngạo Thiên mang theo Vân Lan ngồi xuống.

Những người đang ngồi kia đều là người thông minh lanh lợi, liếc mắt nhìn một cái liền sáng tỏ.

Vân Ngạo Thiên cảm thấy đáng ra hôm nay mình nên cáo bệnh không đến, Huyết vương gia có quyền lớn như vậy, sẽ không làm khó một bệnh nhân chứ? Dư Thạch này từ lâu đã thích Vân Lan, hẳn biết. Vân gia hẳn không thiếu tiền, sao phải gả một nữ nhi cho người như thế?!

Vân gia chủ, không biết Vân tiểu thư đã bao nhiêu tuổi rồi?” Cổ Nhược Phong muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, đề tài Vân Ngạo Thiên và Vân Lan muốn tránh, nàng lại càng muốn nhắc tới, càng muốn chọc vào nỗi đau của người khác!

Khóe mắt Vân Ngạo Thiên giật giật, Vân Lan bao nhiêu tuổi ở thành Cổ Bắc này ai chẳng biết, hẳn không tin trước khi Huyết vương phi mời bọn họ tới không có tìm hiểu qua!

Nhưng mà, nghĩ là nghĩ vậy, ngoài miệng vẫn cung kính trả lời: “Hồi Huyết vương phi, tiểu nữ năm nay vừa tròn hai mươi.” Nghĩ đến tuổi của Vân Lan, Vân Ngạo Thiên lại cảm thấy đau đầu, tuổi này, nếu muốn tìm một người tốt để gả sợ là không dễ!

Cổ Nhược Phong nhíu mày, vẻ mặt ngạc nhiên: “Hai mươi?” Trong mắt tỏ rõ vẻ kinh ngạc cùng nghi vấn: Vì sao hai mươi tuổi còn chưa có xuất giá?

Vân Ngạo Thiên rất muốn coi như Cổ Nhược Phong không nhắc đến vấn đề này, nhưng mà Cổ Nhược Phong khí thế cường đại khiến hẳn không dám coi như không có! đành phải run rẩy đáp: “Đúng là hai mươi.”

“A...? Hai mươi còn chưa xuất giá, chẳng lẽ tiểu thư Vân gia có nỗi khổ gì sao?” Lần này Cổ Nhược Phong nhìn Vân Lan ở bên cạnh.

Trong lòng Vân Lan chấn động, lời kia của Cổ Nhược Phong đang hỏi tới cái mà nàng bận tâm nhất! Khóe mắt rưng rưng nước, khổ sở bắt đầu đến. Ba năm nay, không có người ủng hộ nàng, nếu không phải Bắc Ung để lại cho nàng một khối ngọc, nàng sợ là nàng sẽ không chống đỡ được đến bây giờ!

Qua một lúc lâu, Cổ Nhược Phong vẫn chưa có được câu trả lời của Vân Lan, cũng không tức giận, chỉ nhàn chán nhấp một ngụm trà trong tay, khóe mắt lại nhìn về phía Bắc Ung.

Trái tim Bắc Ung đặt hoàn toàn trên người Vân Lan, nhìn đôi mắt Vân Lan đăm lệ khiến tim hẳn đau đớn! Giờ phút này hẳn rất muốn bắt chấp tất cả đi tới ôm nàng vào ngực, thay nàng lau đi những giọt nước mắt uất ức kia!

Lúc này Bắc Ung cũng không biết, phủ thành chủ này treo đầy lụa đỏ, hơn nữa chuyện này đã truyền đi khắp thành Cổ Bắc rồi!

“Huyết vương phu, thảo dân chung tình với Vân tiểu thư đã lâu, ba năm nay có trời đất chứng giám, kính xin Huyết vương phi có thể tứ hôn cho thảo dân và Vân tiểu thư!”

Một tiếng nói vang lên giữa đại sảnh yên tĩnh, chấn động trong tai của mọi người! Giống như một đạo sấm sét vừa đánh xuống, đánh cho mọi người ngoài khét trong sống!

Vân Ngạo Thiên lo lắng, nhìn chằm chằm vào người nói ra lời kia, không nói nên lời!

Trên mặt Vân Lan tràn đầy khiếp sợ, không thể biết rõ màu sắc trên ấy!

Mà Si Mị Vong Lượng Phàm, thậm chí là Tuyết Cơ, khóe miệng cũng co giật không thể dùng một hai lời để diễn tả được!

Ngay cả Trình Thính Phong luôn kuon sóng nước chẳng sao cũng thiếu chút nữa phun ngụm trà trong miệng ra ngoài! Nếu nói trong phòng này ai trấn định nhất, vậy thì phải kể đến hai vị đại thần đang ngồi

trên kia rồi! Mặc dù, hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong rất muốn cười to một tiếng: “Dư Thạch, người thật tài tình!” Nhưng vẫn cố gắng kìm xuống, lúc này không thể phá hỏng được!

Bắc Ưng vừa mới ngồi xuống liền lập tức đứng phắt dậy, đôi mắt màu đỏ mở to, gắt gao nhìn chăm chăm Dư Thạch, cả người run rẩy, người này, người này, người này có biết xấu hổ là gì hay không!

“Dư Thạch!” Cuối cùng quát lên một tiếng giận giữ, Bắc Ưng vốn là người trầm ổn, bây giờ phải quát to như vậy hẳn mới có thể phát tiết hết những tức giận trong lòng!

Dư Thạch không chút để ý chống lại ánh mắt của Bắc Ưng, Dư Thạch hẳn là gia chủ của Dư gia, thân phận này, không kém chút nào so với thành chủ thành Cổ Bắc như hắn! Hơn nữa, Dư Thạch hẳn hòa đồng hơn nhiều so với Bắc Ưng! Nếu không làm sao Vân Ngạo Thiên kia có thể chậm chạp không hứa gả Vân Lan cho Bắc Ưng!

Hơn nữa, hôm nay Huyết vương gia nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của mình, bọn họ coi như cũng có chút quan hệ. Bắc Ưng hẳn vừa đến thành Cổ Bắc, sao có thể có quan hệ với Huyết vương gia? Lúc này Dư Thạch hoàn toàn ném chuyện Cổ Nhược Phong vì Bắc Ưng mà đặt mua phủ thành chủ ra sau ót! Hoặc là nói hắn cố ý quên đi! Khi đó hắn nhìn thấy Vân Lan sau ba năm không gặp, trái tim bắt đầu lại lung lay! Hiện giờ Vân Lan càng thú vị hơn so với ba năm trước, càng làm cho người khác không thể buông tay! Huống hồ, cưới được Vân Lan liền cưới được cả Vân gia! Vụ mua bán này kiếm được không lỗ, nếu Dư Thạch hẳn không tranh thủ liền là kẻ ngốc rồi!

“Những lời nói này của Dư Thạch đều là thật, kính xin Vương gia và Vương phi minh giám!” Huyết vương gia và Huyết vương phi hôm nay mới vừa tới thành Cổ Bắc, hiện giờ ai là người có thể tin, ai là người nói thật, hẳn là bọn họ đã biết rõ rồi! Cho dù là nói dối cũng là lời nói thật!

“Roạt!” Trường kiếm rút ra khỏi vỏ, Bắc Ưng quả thật bị tức đến váng đầu, cũng chẳng quan gì đến Huyết vương gia hay Huyết vương phi gì nữa! Dư Thạch kia thật vô liêm sỉ! Không nghĩ đến tuổi của hắn đã lớn hơn hai lần tuổi của Lan nhi, hơn nữa trong nhà hắn thế thiếp vô số đừng nói là chung tình với Lan nhi! Đây đúng là một loại vũ nhục! Lại nghĩ đến ba năm trước đây, Dư Thạch gần như cùng mình đến Vân gia cầu thân, Bắc Ưng liền tức giận! Nếu không Dư Thạch ngăn cản, Vân Ngạo Thiên cũng sẽ không cự tuyệt mình! Nói không chừng Lan nhi đã sớm gả cho mình rồi!

Sự tình phát triển càng ngày càng ngoài dự kiến của mọi người, đây rốt cuộc là tuồng kịch gì đây? Lúc này Vân Lan đã ngây dại, mà mặt Vân Ngạo Thiên đã đen giống như đất nòi, Dư Thạch nói vậy chẳng khác nào tát một cái vào mặt hắn! Cốc mà đòi ăn thịt thiên nga, chính là nói Dư Thạch! Nhưng Dư Thạch ở trước mặt mọi người nói hắn cũng không xấu hổ, nhưng Vân Ngạo Thiên hẳn thì có!

Thái độ của Cổ Nhược Phong hiện giờ là hoàn toàn xem kịch vui, võ công của Bắc Ưng cũng không tệ, thừa sức đối phó được với Dư Thạch!

Dư Thạch đưa ánh mắt cầu cứu về phía Cổ Nhược Phong, khi nhìn thấy ánh mắt trên tức kia của nàng trong lòng liền cảm thấy lạnh, sao hắn lại quên mất Huyết vương phi này dường như không thích mình chứ?! Bây giờ bọn họ thấy chết sẽ không cứu sao?! Sở dĩ Bắc Ưng có thể khiến phủ thành chủ trông thảm hại như vậy mà không ai dám trên chộc, vì hắn có một thân võ công xuất quỷ nhập thần! Một chiêu có thể giết người trong nháy mắt, ai lại ăn no rừng mỡ đi trên chộc hắn làm gì!

Cầu cứu không được, Dư Thạch quát lớn một tiếng: “Bắc Ưng, ngươi muốn tạo phản sao? Dám cả gan rút kiếm trước mặt Vương gia và Vương phi, ngươi muốn thế nào!” Lời này làm người ta có suy nghĩ kỳ quái! Nếu đối người khác, bảo vệ không được liền hô lên một câu: “Hộ giá!” Tiếp theo Bắc Ưng không bị xử lý ngay tại chỗ thì cũng bị đánh cho gần chết! Cho dù là Vương gia, không vì những lời nói này, thì cũng phải suy nghĩ cân nhắc đến mặt mũi của mình một chút! Thời đại này, rút kiếm ra trước mặt Vương gia quả thực chính là đang khiêu khích một cách trần trụi!

Chỉ tiếc, Dư Thạch không chỉ nhìn nhầm chỗ, còn nhìn lầm Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong! Hai người này hoàn toàn coi mình là người ngoài, bộ dạng giống như đang xem kịch vui!

Bắc Ưng xuất kiếm rất nhanh, mắt thấy mũi kiếm kia sắp đâm vào người Dư Thạch...

84. Chương 84: Một Nửa Gia Sản

Chương 6: Một nửa gia sản

Mắt thấy Dư Thạch sắp toi mạng dưới một chiêu của trường kiếm kia, đồng loạt run rẩy, âm thanh nhẹ nhàng liền xuất hiện: “Ừng, dừng lại. . . .”

Mũi kiếm dừng lại cách Dư Thạch một millimet, chủ nhân trường kiếm bởi vì âm thanh kia mà tay phải cầm kiếm nhịn không được run lên một chút, chỉ là vẫn quật cường không buông tha Dư Thạch một chút nào!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có một chút kinh ngạc, sau đó rất hứng thú nhìn về phía nữ tử kia một lát

Vân Lan chưa từng tỉnh táo giống như bây giờ! Nàng không cần đợi thêm nữa! Lúc này chứng kiến hai chủ tọa cao cao tại thượng không thể khinh nhờn thì trong óc nàng cũng tái hiện lại đoạn quá khứ nha hoàn đàm luận, về Huyết Vương bị vứt bỏ, về người điên Cổ Nhược Phong, về hai người kiên trì không thay đổi tình cảm, hứa hẹn mãi mãi không phản bội nhau.

Người như vậy, hôm nay xuất hiện tại nơi này, có phải là cho mình một cơ hội hay không? Đợi ba năm, nhớ ba năm, đã đủ! Hôm nay nàng liền đánh cược một lần! Nếu như thất bại, nàng cũng không có lời nào để nói!

Nghĩ đến đây, Vân Lan đứng lên, thân thể gầy yếu kia lại bộc phát ra khí thế không thể tin được!

Cung kính quỳ xuống, thi lễ một cái với Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân: “Vương gia, vương phi, dân nữ có một chuyện muốn nhờ!”

Cổ Nhược Phong nhếch miệng mà không nói, chờ câu sau của nàng ta, nữ tử này, vừa bắt đầu thì cho nàng một cảm giác nhu nhược, nhưng mà nàng không bỏ qua đáy mắt chột lóe lên kiên nghị quyết tuyệt của Vân Lan! Người có ánh mắt như vậy, cho tới bây giờ nàng đều không khinh thường!

Vân Lan thẳng tắp đối diện với ánh mắt của Cổ Nhược Phong. Mặc dù trong mắt Cổ Nhược Phong là ý cười nhợt nhạt, nhưng mà lạnh lẽo trong xương khiến cho Vân Lan nhịn không được run rẩy!

Vậy mà, tròng mắt Vân Lan chỉ khẽ co rút lại một chút, tâm kiên định, xác nhận chịu đựng đâm đầu vào hàn băng kia! Nàng biết, nếu muốn chắc chắn thắng được Huyết vương phi này, vậy thì phải làm cho Huyết vương phi thấy được quyết tâm của nàng! Mà vừa may từ ánh mắt có thể nhìn đến đáy lòng!

Trong lòng Cổ Nhược Phong tán thưởng, tình yêu này quả thật có sức mạnh lớn như vậy! Vân Lan này thật sự là thành công rồi! Nàng, thắng được Cổ Nhược Phong!

“Ngay từ ba năm trước dân nữ đã cùng Bắc Ưng định ra cả đời, cuộc đời này vì chàng không lấy chồng! Kính xin Huyết vương phi làm chủ cho dân nữ!” Vân Lan cũng không nói quanh co, lấy khí thế của Huyết Vương phi, khôn khéo trong mắt kia, hơn nữa chuyện tình của nàng và Bắc Ưng đã ồn ào huyên náo ở thành Cổ Bắc, tùy tiện hỏi thăm một chút liền có thể biết, nàng tin tưởng Huyết Vương phi nhất định biết chuyện tình của nàng và Bắc Ưng!

Con người sung huyết của Bắc Ưng thoáng chốc phai nhạt màu đỏ, toàn thân lệ khí cũng biến mất, đầu óc từ từ thanh tỉnh, lúc này trong lòng mới hiểu rõ lời nói hàm ý của Vân Lan!

Nếu như hôm nay hấn thật sự động thủ, mặc dù Huyết Vương gia và Huyết Vương phi không truy cứu, nhưng chuyện của hấn và Lan nhi sợ là vẫn không có kết quả gì! Hơn nữa, mặc dù Dư Thạch đưa ra thỉnh cầu, nhưng Huyết vương phi không có hồi đáp, coi như mình muốn lấy tánh mạng của Dư Thạch, Huyết Vương gia và Huyết Vương phi cũng không mấy may ngăn cản! Giờ khắc này, Bắc Ưng đột nhiên hiểu được dụng ý của Huyết Vương gia và Huyết Vương phi!

Thu hồi trường kiếm, Bắc Ưng đường đường nam tử hán cũng không chút do dự cùng quỳ gối với Vân Lan, cung kính dập đầu với Huyết Vương gia và Huyết Vương phi một cái: “Bắc Ưng có nhiều mạo phạm, Vương

Gia vương phi có bất kỳ trừng phạt nào, Bắc Ưng cam nguyện chịu phạt! Nhưng Bắc Ưng và Lan nhi tình đầu ý hợp, cuộc đời này không phải Lan nhi không cười! Mong rằng Vương Gia vương phi thành toàn!”

Rốt cuộc Dư Thạch ở một bên cũng hồi phục lại tinh thần, đối với kiếm pháp thần quỷ khó lường của Bắc Ưng, mới vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã tè ra quần, cho rằng mạng nhỏ của mình sẽ phải giao nộp ở nơi đó rồi!

Sau đó Bắc Ưng bị Vân Lan lên tiếng ngăn cản, hắn vốn tưởng rằng Vân Lan thiên về mình, trong lòng vẫn còn mừng thầm, không ngờ liền nghe được Vân Lan nói như vậy, nhất thời mặt già đỏ lên không biết nên để vào đâu! Chân trước mình vừa mới thỉnh cầu Huyết vương gia tứ hôn, chân sau Vân Lan liền tỏ rõ không phải là Bắc Ưng không lấy! Đây không phải là liên tiếp vạch trần hắn sao!

Một đôi con người âm trầm nhìn về phía Vân Ngạo Thiên, trong mắt cảnh cáo không cần nói cũng biết: nếu như người gả con gái cho Bắc Ưng, đừng trách ta vô tình!

Ba năm trước đây, Bắc Ưng cầu hôn, Dư Thạch cũng đi theo cầu hôn. Mặc dù về sau phủ thành chủ muốn tốt hơn nhiều, không có đổ nát như vậy, nhưng cũng không có mấy phần tiền tài, đáng về một mực làm sao so được với Dư gia!

Vân Ngạo Thiên đương nhiên nhìn ra được tâm tính của Bắc Ưng, trực giác cho rằng gả con gái cho hắn, một người không chăm lo việc nhà tuyệt đối sẽ không có cuộc sống tốt! Nhưng vừa nghĩ Bắc Ưng không cha không mẹ, một người độc thân, trừ một ít quân đội binh lính, còn có cái mạng của chính mình, hoàn toàn không có gì lo lắng, vì quân đội, phủ thành chủ muốn làm như vậy về tình về lý có thể tha thứ

Trong lòng Vân Ngạo Thiên mới buông lỏng một chút, Dư Thạch liền tiến tới cửa, rõ ràng cầu thân, lại ngậm ngáng chân, buộc mình gả con gái cho hắn! Nhưng mà, thanh danh của Vân gia quan trọng nhất làm sao có thể kêu chơi, hơn nữa, mình còn bị cho là già!

Trái tim vốn có chút buông lỏng với Bắc Ưng lại nắm thật chặt, nếu gả Vân Lan cho Bắc Ưng, chỉ sợ Vân gia thật sự phải xong rồi!

Mà hiện tại sau ba năm, Dư gia càng thêm cường đại không ít, mặc dù danh tiếng vẫn là đệ nhị thế gia, nhưng thực lực không thua kém Vân gia chút nào! Mới vừa rồi ánh mắt âm ngoan của Dư Thạch nhìn hắn, Dư Thạch này có thể làm địa vị gia chủ như vậy tất nhiên tính cách không kém! Mặc dù Vân Ngạo Thiên hắn có thể đối phó với Dư Thạch, nhưng người nào có thể bảo đảm có một cái gì ngoài ý muốn?! Hiện tại bên trong gia tộc Vân gia không hòa bình như bề ngoài, phía dưới thủy triều mãnh liệt, sợ ý một chút chính là chết không có chỗ chôn!

Sắc mặt Vân Ngạo Thiên biến hóa, hắn chết cũng không sao cả, nhưng Lan nhi không có ai bảo vệ! Tuy Bắc Ưng không tệ, nhưng muốn chống đỡ với Dư gia thì vẫn kém một chút!

Nhưng không đợi đến khi Vân Ngạo Thiên xử lý chuyện này, lời nói thanh đàm của Cổ Nhược Phong liền truyền đến, làm cho Vân Ngạo Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại mơ hồ lo lắng: “Chuyện của Bắc Ưng bốn vương phi cũng không so đo, nhưng, tại sao bốn vương phi lại phân xử dùm các người?”

Âm thanh bình thản giống như thời tiết thật tốt!

Mọi người trong đại sảnh đều chấn động, trong lòng không khỏi cảm thấy e ngại vì Cổ Nhược Phong vô tình! Nếu không phải thấy đầy mắt nàng thật sự xem việc này như gió nhẹ nước chảy không quan hệ gì, sợ là mỗi người ở đây đều tưởng rằng nàng đang khảo nghiệm đôi uyên ương số khổ trước mặt!

Vân Lan rung đôi môi, không ngờ Huyết vương phi này vô tình như vậy! Tâm tính của nữ tử từ trước đến nay đều đồng tình với kẻ yếu, Vân Lan nàng cũng không phải kẻ ngu, ngược lại, lẽ..q.úy..đôn> nàng rất nhanh trí! Ba năm qua tại sao lại ẩn nhẫn như vậy, đó cũng là biết Vân gia và Dư gia đang dây dưa, cùng với nội bộ Vân gia ngập trời gợn sóng! Nếu không, bằng vào cổ tay của Vân Lan nàng, nhất định muốn gả cho Bắc Ưng thì dù là phụ thân cũng không cách nào ngăn trở! Chỉ là, nàng không thể không vì phụ thân mà suy tính, cũng không thể không vì Bắc Ưng mà suy tính! Nếu như nàng gả cho Bắc Ưng, Dư gia tất nhiên sẽ càng quấy nhiễu Vân gia khắp nơi, mà sóng ngầm bên trong Vân gia sợ là muốn tới chỗ sáng, sao nàng có thể nhẫn tâm để cho một mình phụ thân chống đỡ loạn trong giặc ngoài?! Còn nữa, chuyện này tất nhiên cũng liên lụy Bắc Ưng, kéo hắn vào trong hang ổ đấu tranh!

Bắc Ưng cũng là người thông minh, trong tay không có chút thế lực sao hắn có thể đặt chân ở thành Cổ Bắc này chứ?! Mặc dù không có tiền, thế nhưng tâm của những huynh đệ sinh tử đều hướng về nhau! Nếu như điểm này cũng không điều tra đến, hắn cũng không cần lăn lộn ở thành Cổ Bắc! Vân Lan khó xử hắn há có thể không biết, sao hắn lại nhẫn tâm làm khó Vân Lan!

Bắc Ưng chống lại tầm mắt của Cổ Nhược Phong, nếu đến bây giờ hắn còn không biết Huyết vương gia này hoàn toàn cứng chiều nghe theo quyền cai trị của Huyết vương phi thì hắn chính là một kẻ ngu! Chỉ cần Huyết vương phi ở trước mặt Huyết vương gia mở miệng “Cướp đoạt” vốn là hành động đại nghịch bất đạo, nhưng mà Huyết vương gia không trách cứ chút nào, đôi huyết mâu càng thêm dịu dàng nhìn Huyết vương phi, ở trong đó bộc lộ ra ngoài hoàn toàn tin tưởng cùng cứng chiều, ở địa vị cao như vậy, có bao nhiêu người có thể làm được!

“Không biết như thế nào thì Huyết vương phi mới có thể tứ hôn cho Bắc Ưng và Lan nhi?” Nếu hôn sự này có Huyết Vương gia và Huyết Vương phi ủng hộ, dù là mấy vị Vân gia kia, chỉ sợ cũng không thể không khiên tốn một chút! Về phần Dư Thạch? Hừ! Đừng tưởng hắn không biết chuyện đêm hôm trước thiếu chút nữa Dư gia đã bị diệt môn! Mặc dù còn chưa tra được là người phương nào gây nên, nhưng bây giờ thế lực của Dư Gia sợ là đã giảm đi nhiều! Hơn nữa, nếu có người muốn mạng Dư Thạch, vậy Dư Thạch liền không thể ngăn chân hắn nữa rồi!

Cho nên, mặc kệ nói thế nào, bỏ ra chút giá cao để cho Huyết vương gia và Huyết vương phi tứ hôn, lẽ..q.ủy..đôn> chuyện tình của hắn và Lan nhi vẫn đã đóng thuyền! Thái độ của Vân Ngạo Thiên ít nhiều hắn có thể nắm bắt một chút, bên trong Vân gia không ai quấy nhiễu đó chính là không còn gì tốt hơn, về phần sau này Vân gia phát triển, hắn tin tưởng mình, cũng tin tưởng Lan nhi! Lan nhi của hắn, cũng không phải nhu nhược như bề ngoài!

Cổ Nhược Phong lấy tay chống đỡ đầu, tay trái vuốt vuốt ly trà, làm như đang suy tư lời này của Bắc Ưng, bên trong nhà yên tĩnh, dù là Dư Thạch, cũng không dám tùy ý cắt đứt lời nói của Cổ Nhược Phong! Bởi vì từ thái độ của Cổ Nhược Phong trước kia, hắn có thể nhìn ra, Huyết vương phi này không phải là ai cũng có thể khiêu khích! Xem đi, hôm nay chuyện tình của Bắc Ưng và Vân Lan nhất định không xong! Mặc dù trong lòng Dư Thạch có chút nghi ngờ, rõ ràng Huyết vương phi này muốn đặt mua vật của phủ thành chủ..., còn muốn Vân Lan tìm đến Vân Ngạo Thiên, bây giờ không rõ ràng muốn tứ hôn cho bọn họ sao? Hiện tại lại là vì sao? Nghĩ đến hành động rút kiếm của Bắc Ưng lúc trước, mặc dù ngoài miệng Huyết vương phi nói không so đo, bây giờ liền bảo vệ không cho phép ngăn chân Bắc Ưng!

Nghĩ được như vậy, tâm tình Dư Thạch nhất thời tốt hơn nhiều! Nghĩ tới ánh mắt vô tình của Cổ Nhược Phong, sau đó rất có thể sẽ đưa ra một yêu cầu xảo trá, Dư Thạch liền không nhận được muốn cười ra tiếng! Bắc Ưng, ai kêu người phách lối! Ai kêu người vô lễ! Hôm nay xem như ném đầu khổ đi!

Vân Lan thấy qua nửa chung trà, Cổ Nhược Phong còn không có chút cảm giác động lòng nào, cắn răng, ngoan độc nhẫn tâm, cơ hội khó được, bỏ lỡ, nàng và Bắc Ưng cũng không biết sẽ đợi đến khi nào!

“Vương phi, bất kỳ yêu cầu gì Vân Lan chắc chắn hết sức làm được!” Nàng coi như là bất cứ giá nào!

Mà Cổ Nhược Phong giống như là chờ những lời này của Vân Lan, nhếch miệng lên cười quỷ dị, làm cho người ta không nhận được rằng mình một cái, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ta muốn một nửa gia sản của Vân gia, người. Có bằng lòng hay không?”

85. Chương 85: Chương 7. Quyết Định Đại Hôn (hơn Vạn) 1-2

Một nửa gia sản?

Đừng nói là Vân Lan, ngay cả Trình Thính Phong đang ngồi nhàn nhã uống trà xem trò vui bên cạnh cũng phải trở mắt ngơ ra!

Với Tam đại thế gia mà nói Vân gia không tính là gì, nhưng dù sao ở thành Cổ Bắc cũng là nhà có quyền có cửa! Có gia sản là đệ nhất thế gia của thành...

Một nửa gia sản... Mọi người chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều là màu vàng màu bạc tỏa sáng lấp lánh, sáng chói tâm hồn người.

Về mặt Vân Ngạo Thiên nghiêm túc, dù hần đa mưu túc trí, bây giờ cũng không đoán được ý tưởng chân chính của Cổ Nhược Phong! Nhìn bên ngoài thì rõ ràng Cổ Nhược Phong đã bài trí phủ thành chủ thành kiểu đại hôn, vậy bây giờ như thế nào? Một nửa gia sản cũng không phải là một dạng gây khó dễ! Huống chi, theo tình hình Vân gia hiện nay, nếu mình thật sự giao ra một nửa gia sản, gia chủ này cũng đừng làm rồi!

Đối với Vân gia mà nói, quan hệ lợi ích rõ ràng liếc mắt là có thể nhìn thấy, Vân Lan vốn thông minh, biết rõ phức tạp trong đó! Một nửa gia sản này không thể giao ra!

Nhưng... Mất cơ hội bây giờ, rốt cuộc chuyện giữa nàng và Bắc Ưng phải chờ đến lúc nào!

Vân Lan rồi rầm rồi.

Mặc dù Bắc Ưng không có kinh nghiệm gì với buôn bán, nhưng mang binh đi đánh giặc nhiều năm như vậy, đương nhiên là hần biết khái niệm một nửa gia sản, huống chi, hần cũng biết một ít chuyện nội bộ Vân gia! Nếu Vân Ngạo Thiên thực sự giao một nửa gia sản ra, sợ rằng Vân gia xong rồi!

Đang cao hứng quá mức nhất ở đây là Dư Thạch, Vân gia mất một nửa gia sản, vậy địa vị đệ nhất thế gia lung lay sắp đổ có thể thật sự thuộc về Dư gia rồi! Hơn nữa... Dư Thạch hơi liếc đôi mắt nhỏ về phía hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, hai đại tôn thần này chắc sẽ không nán lại thành Cổ Bắc lâu, Vân gia không có địa vị đệ nhất thế gia, thực lực giảm mạnh, kể cả Vân Lan tạm thời gả cho Bắc Ưng thì thế nào, đến lúc đó...

“Không được!” Khi không khí trong nhà đang đè nén đến cực điểm, Bắc Ưng rống to một tiếng, kiên định như vậy! Việc này nói rõ sẽ gây bất lợi cho Vân gia, mặc dù không biết Huyết Vương phi có ý đồ gì, nhưng đối với việc gây tổn hại cho Vân gia như vậy, mặc dù hần và Vân Lan thành thân cũng sẽ không thể vui vẻ!

Cổ Nhược Phong không bị tiếng rống của Bắc Ưng gây ảnh hưởng, vẫn thưởng thức ly trà trong tay như trước, mắt nhìn Vân Lan chằm chằm: “Cơ hội chỉ có một lần, ngươi và Bắc Ưng ai cũng không chờ nổi, ngươi, phải suy xét kỹ.”

Ánh mắt Vân Lan hơi hoảng hốt, khi nàng mười bảy tuổi đã ái mộ Bắc Ưng, vì Vân gia chia rẽ đã đợi rông rã ba năm, nếu mất đi cơ hội lần này, nàng thật sự không biết nên như thế nào! Mặc dù phụ thân thuận theo nàng không gả cho người khác, nhưng những lão bất tử đó chắc chắn sẽ không để nàng chết già trong khuê phòng! Ba năm nay diễn không ít tiết mục thân cận! Bảo đảm không quá hai ngày thật sự muốn gả cho những người đó! Nhưng... Cái giá này...

Cuối cùng Vân Ngạo Thiên cũng hồi phục lại từ trong sững sờ, cũng không quan tâm tới thân phận hay không thân phận, mắt chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong, trực giác đoán việc này tuyệt đối có kỳ quái! Nhưng hần lại không có gì để chứng minh!

Nhắm mắt lại, Vân Ngạo thiên quyết bất chấp, hần liền đánh cuộc một lần! Bây giờ Vân gia đã là như vậy, những người kia càng ngày càng phách lối, tiện nghi cho bọn họ còn không bằng cho Vân Lan một cơ hội!

“Ta đồng ý!” Ba chữ từ miệng Vân Ngạo Thiên ra ngoài thật sự không dễ!

Vân Lan trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin: “Phụ thân?” Nàng không nghe lầm chứ? Phụ thân thế mà lại đồng ý?!

Dường như bởi vì đạt thành giao dịch này nên Cổ Nhược Phong rất vui vẻ, thân thể càng lười biếng dựa vào phía sau: “Nếu Vân gia chủ đã đồng ý, bốn vương phi có thể định ra hôn sự này! Nhưng mà...”

Vừa nghe đến hai chữ “Nhưng mà”, lòng Vân Ngạo Thiên, Vân Lan cùng Bắc Ưng đều xoắn lại, chẳng lẽ một nửa gia sản này còn không đủ sao? Huyết Vương phi thật đúng là...

Đợi đến khi treo đủ khẩu vị mấy người, Cổ Nhược Phong mới từ từ ném ra mấy lời sau: “Nhưng mà, nửa gia sản này do ta lựa chọn.”

Vân Ngạo Thiên suy nghĩ một chút, liền gật gật đầu: “Không có vấn đề.” Cho dù chọn lựa như thế nào đều giống nhau, vì mấy chữ một nửa gia sản Vân gia sẽ không thay đổi! Mà đối với tổn thất lớn này, Vân Ngạo Thiên hần tự nguyện!

“Vân gia chủ!” Bắc Ưng không để ý tới lễ nghi hay không lễ nghi, đứng lên, cặp mắt trong suốt tài trí nhìn Vân Ngạo Thiên chăm chăm, bên trong tràn đầy không tán thành! Một nửa gia sản, với Vân gia mà nói, đã là đả kích khổng lồ, nếu để cho Huyết Vương phi tự chọn, tổn thất kia sẽ lớn hơn! Sản nghiệp Vân gia, có lời có lỗ, Huyết Vương phi này cũng không phải là người dễ trêu chọc, trong cặp mắt lười nhác đều không đếm hết được tính toán! Nếu để cho nàng ta lựa chọn cửa hàng có lời, cơ bản toàn bộ Vân gia xong rồi!

Mà lúc này Vân Ngạo Thiên quả thật ngoài dự kiến của mọi người, đi tới vỗ vỗ vai Bắc Ưng: “Sao còn gọi ta Vân gia chủ xa lạ như vậy?” Không thể không nói, gừng càng già càng cay!

Khi một đám người vẫn còn không giải thích được thái độ thay đổi của Vân Ngạo Thiên thì Cổ Nhược Phong đã nhếch miệng, Vân Ngạo Thiên này, không hổ là gia chủ đệ nhất thế gia!

“Chủ tử, giờ Tuất hôm nay (7—9 giờ tối) là giờ lành.” Tính thời gian thật đúng! Si thầm than trong lòng.

“Như vậy, Vân tiểu thư liền về nhà đợi gả. Vân gia chủ, chúng ta có nên đi xem một nửa gia sản một chút?” Từ giờ đến giờ Tuất còn một canh giờ, đủ thời gian!

Vân Ngạo Thiên gật gật đầu: “Huyết Vương gia, Huyết Vương phi, mời!” Mặc dù từ đầu tới cuối Phong Huyết Lâm không nói câu nào, nhưng Vân Ngạo Thiên cũng không dám không nhìn tới đại nhân vật số một này! Ai không biết trong vương triều Mộ Dung, tôn quý nhất không phải hoàng thượng cao cao tại thượng, cũng không phải đại thế lực của tam đại thế gia, mà chính là Huyết Vương gia Phong Huyết Lâm vô năng! Bây giờ câu “Thà rằng bắt nạt Diêm Vương, đừng nên chọc Huyết Vương” đã truyền xôn xao khắp vương triều Mộ Dung rồi! Bách Hoa sơn trang ngay cả cận bã cũng không chừa chính là ví dụ tốt nhất!

Vân Lan tiểu thư duy nhất của Vân gia phải xuất giá rồi!

Đệ nhất mỹ nhân thành Cổ Bắc kia!

Có thể nói là “gái ế lớn tuổi” Vân Lan!

Nàng, phải xuất giá rồi!

Cô gia là thành chủ Bắc Ưng!

Chính là Bắc Ưng đã biến phủ thành chủ thành ổ khát cái!

Chính là Bắc Ưng ba năm trước cầu hôn đã bị Vân gia chủ Vân Ngạo Thiên chặn ngoài cửa!

Thành Cổ Bắc sôi trào!

Si Mị Vong Lượng truyền tin tức thật thần tốc!

Chỉ trong một khắc thời gian, từ trên xuống dưới thành Cổ Bắc, từ đại thế gia đến kẻ ăn xin ven đường thành Cổ Bắc, không ai không biết, không người không hiểu: Giờ Tuất hôm nay, Thành chủ Bắc Ưng cưới vợ là Vân Lan tiểu thư Vân gia! Hơn nữa chủ yếu chính là – tiệc cưới rỗng rã ba ngày!

Ở thành Cổ Bắc không người nào không biết Thành chủ có thân phận “Khát cái”, tuy rằng không xin không đòi, nhưng nghèo kiệt xác có khi còn không bằng kẻ ăn xin!

Tận mắt thấy hai người Si Mị mua đồ này nọ thì người ta biết, đây sợ rằng là do Huyết Vương phi trong truyền thuyết ra tiền rồi! Nhất thời, Huyết Vương phi trong mắt dân chúng thành Cổ Bắc dĩ nhiên là tài thần! Nhắc tới tiệc cưới ba ngày, chắc tốn không ít tiền! Như Huyết Vương phi nói, phủ thành chủ bày đầy hết bàn, thức ăn do mười mấy tiệm cơm tốt nhất thành Cổ Bắc cung cấp, thịt cá trong đó càng đếm không xuể, chỉ cần người có thể ăn bao nhiêu, liền cho bấy nhiêu!

Ngày hôm đó, cách giờ Tuất còn hơn nửa canh giờ, phủ thành chủ đã đầy ắp người!

Lúc này, hai người Phong Huyết Lâm cùng Cổ Nhược Phong đang theo Vân Ngạo Thiên đến Vân gia!

Đại đường Vân gia.

Phong Huyết Lâm cùng Cổ Nhược Phong vẫn không khách khí chiếm cứ vị trí chủ tọa tôn quý nhất như trước!

Vân Ngạo Thiên đứng bên cạnh, hai bên ngồi đầy quần sự có thân phận địa vị trưởng lão của Vân gia!

Cặp mắt màu máu của Phong Huyết Lân khép hờ, khiến cho người ta nhìn không rõ thần sắc bên trong, mặt nạ màu bạc để lộ nửa gương mặt ra ngoài đủ để kinh ngạc toàn trường! Vậy mà, không có ai dám chăm chú nhìn!

Tất cả mọi người đều nơm nớp run sợ ở trên ghế ngồi, trong lòng thấp thỏm không dám lơ đãng!

Vì sao?

Tạm thời không nói đến chuyện Bách Hoa sơn trang, bây giờ khí chất trên người Cổ Nhược Phong đã khiến bọn họ sợ hãi rồi!

Nói không ra cảm giác, chỉ biết sức ép của người bề trên trên người nàng đã khiến người ta không thở nổi! Rõ ràng trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo ý cười, nhưng lại khiến cho cả người bọn họ phát rét!

Dựa vào thế lực của bọn họ đương nhiên đã sớm biết đòi hỏi của Cổ Nhược Phong rồi! Trên đường tới mọi người đã trách mắng Vân Ngạo Thiên một trận! Một nửa gia sản Vân gia có thể nói chơi sao?! Dễ dàng đưa ra ngoài như vậy! Hắn còn muốn làm gia chủ này không! Mặc kệ! Coi như liều cái mạng già này của mình cũng phải kéo một nửa gia sản này về!

Chỉ có điều, khi bọn họ bước vào đại đường, một bụng oán hận đều nghẹn chết trong đầu cổ họng, lên không được xuống không xong, rõ ràng là thiếu chút nữa thì để cho bản thân mình tức chết!

Người ta nói giận mà không dám nói gì, bọn họ đã sống được vài thập niên, tuổi nhiều hơn gấp đôi người đang ngồi trên ghế Cổ Nhược Phong nhưng ngay cả giận cũng không dám giận! Đùa sao! Huyết Vương phi là người phương nào? Người trong vương triều Mộ Dung chỉ cần có thể nghe hiểu tiếng người đều biết! Trong một đêm tiêu diệt Bách Hoa sơn trang một trong ba sơn trang lớn của đại lục Thiên Phượng! Bọn họ chỉ là Vân gia nho nhỏ của thành Cổ Bắc có thể chọc vào thế lực đó sao?!

Rất tốt! Cổ Nhược Phong thỏa mãn gật đầu, coi như bọn họ có chút nhân lực, không đến nỗi tự mình đưa tới cửa tìm chết!

Vừa nghĩ như vậy, liền có một người tìm chết đưa tới cửa...

Chỉ thấy một nam nhân trung niên có dáng dấp mặc dù không tính là bỉ ổi, nhưng cũng không kém bao nhiêu,

rất có khí thế đứng lên, phất ống tay áo, rất cao ngạo đối diện với... tranh chửi sau lưng Cổ Nhược Phong! Khụ khụ, hắn còn không dám nhìn ánh mắt của Cổ Nhược Phong... Được rồi, thật ra hắn có liếc qua... Mặc dù sợ hãi, nhưng so với một nửa gia sản mà nói, hắn ngồi không vững, đây là người muốn tiền tài không muốn sống trong truyền thuyết...

“Khụ khụ... Huyết Vương gia Huyết Vương phi, không biết hai vị đại giá quang lâm có chuyện gì?” Mặc dù trong lòng rõ ràng, nhưng lúc này coi như không biết! Một nửa gia sản Vân gia đó! Dù chia thế nào, Vân Cần hắn chỉ cần lấy được một phần là có thể phát tài rồi! Huống hồ, nếu hắn có thể muốn lấy về, vậy cũng không chỉ một phần! Thế nào cũng phải có năm phần chứ? Đến lúc đó vị trí gia chủ Vân gia...

Cổ Nhược Phong nhìn xem sắc trời, cách giờ Tuất còn hơn nửa canh giờ, nàng đã biết sản nghiệp Vân gia từ Vân Ngạo Thiên rồi, chẳng qua nhàn rỗi vớ vẩn, lại đây đuổi những lão già kia mà thôi...

“Người là quản sự Vân gia?” Vân gia có một gia chủ, bốn trưởng lão, bảy quản sự, đương nhiên gia chủ có địa vị lớn nhất, tiếp theo đó là chính là bốn đại trưởng lão, có thể hạn chế chút quyền lợi nhất định của gia chủ, cuối cùng mới tới bảy quản sự.

Vân Cần giựt giựt khóe miệng, quản sự? Rõ ràng hắn là một trong bốn đại trưởng lão có được hay không! Mặc dù xếp hạng cuối cùng, nhưng địa vị còn không biết cao hơn bảy người quản sự bao nhiêu!

“Ta chính là một trong bốn đại trưởng lão!” Vân Cần hơi tức giận, cũng có chút kiêu ngạo, trưởng lão Vân gia, không phải ai cũng có thể làm!

“Vương gia, thành Cổ Bắc này rời khỏi vương triều Mộ Dung từ khi nào rồi hả?” Cổ Nhược Phong nhíu mày, tỏ mò chuyển sang Phong Huyết Lân.

Phong Huyết Lân cười thầm trong lòng, xem ra Vân Cần đã trúng tầm mắt rồi, nếu Phong nhi có hào hứng muốn chơi, hẳn tuyệt đối không để ý mà phối hợp, đôi môi mỏng nâng lên một độ cong quyến rũ mờ ám: “Bốn vương không nghe nói tới chuyện này. Thành Cổ Bắc chính là thành quan trọng của vương triều Mộ Dung, sao rời khỏi vương triều Mộ Dung đây? Không phải Vương phi hồ đồ chứ?”

Ánh mắt của Cổ Nhược Phong càng thêm hoang mang: “Mấy ngày trước không phải Hoàng thượng đã hạ chiếu thư nói ‘thấy Huyết Vương như nhìn thấy trăng’ sao? Vậy vì sao hẳn thấy chúng ta lại tự xưng ‘Ta’? Đây...” Cổ Nhược Phong không nói câu kế tiếp, nhưng người thông minh vừa nghe liền biết hàm ý bên trong! Vân Cần này, phạm vào tội đại bất kính rồi!

Vân Cần có thể ngồi vững vàng ở vị trí trưởng lão, không chỉ bởi xuất thân của hẳn, mặc dù người hơi bở ỉ, nhưng đầu óc vẫn còn tốt! Nghe Cổ Nhược Phong nói vậy, chuyện này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ!

“Bộp” một tiếng, Vân Cần quỵ xuống, sao hẳn lại quên Huyết Vương phi này đâu có phải là người dễ trêu chọc chứ? Xem ra vừa rồi hẳn nhất thời tham tiền mà hồ đồ! Cho dù Cổ Nhược Phong có lợi hại thế nào cũng chỉ là nữ tử mười mấy tuổi mà thôi, so tâm kế, hẳn không tin có thể hơn mình đã mấy chục tuổi.

“Vương gia Vương phi, bởi vì thảo dân vừa nhìn đến các ngài nhất thời xúc động nên mới... nên mới quên...” Sau lưng Vân Cần ướt mồ hôi lạnh, hẳn là người tham tiền, nhưng hẳn biết trên đời này mà không còn tính mệnh, thì cũng không còn gì nữa!

Trông mắt đại trưởng lão Vân Đạo cùng nhị trưởng lão Vân Thủ đều âm trầm hạ xuống, Cổ Nhược Phong này đúng là có chút năng lực!

Tam trưởng lão Vân Ngạo Kỳ cùng Vân Ngạo Thiên liếc nhìn nhau, trong lòng thở dài, có lẽ đây là bước chuyển biến của Vân gia!

Đại trưởng lão, tam trưởng lão cùng tứ trưởng lão là một phe cánh, còn tam trưởng lão Vân Ngạo Kỳ cùng gia chủ Vân Ngạo Thiên chính là huynh đệ ruột, đương nhiên là cùng một phe cánh! Quan hệ trong Vân gia nói phức tạp thật ra không phức tạp, cũng chỉ vì chút gia sản này mà cãi nhau! Mà hôm nay tứ trưởng lão Vân Cần đứng ra cũng bởi vì đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão sai sử!

Trong lúc này từng ánh mắt đều bị hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong thu vào đáy mắt, quan hệ Vân gia sáng tỏ trong nháy mắt!

“Thôi, bốn Vương phi không so đo với người, lần này coi như xong.” Cổ Nhược Phong rất hào phóng phát tay áo, tha cho Vân Cần một mạng! Chuyện này không muốn truy cứu nữa, cho Vân gia một tội danh mạo phạm người trên cũng không phải không thể!

Nơi đây trừ hai người Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong, cộng thêm một Vân Ngạo Thiên, mấy người khác đều đổ mồ hôi đầy đầu, tim gan run sợ! Huyết Vương phi này tuổi còn nhỏ nhưng biết cách bắt tâm tư người ta!

Vân Đạo hơi hạ mi mắt xuống, ẩn dấu tất cả cảm xúc đi, không lộ ra chút dao động nào! Là đối thủ, trong lòng Cổ Nhược Phong có một định nghĩa, nhưng, hẳn vẫn kém mình một chút! Không phải Cổ Nhược Phong nài nỉ tự đại, mà kiếp trước đã lẫn lộn nhiều năm, nài nỉ trải qua nhiều chuyện hơn Vân Đạo! Mà nhược điểm con người, nài nỉ nhìn rõ ràng hơn!

Được Cổ Nhược Phong thứ tội, Vân Cần vốn định “chất vấn” Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân về chuyện một nửa gia sản nhưng hẳn không dám mở miệng!

Vân Thủ âm thầm trợn mắt liếc nhìn Vân Cần, đồ vô dụng!

Vân Cần uất ức chếp miệng, hẳn nào biết tiểu oa nhi mười mấy tuổi này lại lợi hại như vậy, câu đầu tiên đã chặn mình rồi! Nói thế nào thì bản thân mình cũng là một trong bốn trưởng lão đứng đầu thành Cổ Bắc! Đây là thành Cổ Bắc, là địa bàn của Vân gia bọn họ, ngày trước ai mà chẳng gọi bọn họ đại gia đại gia! Muốn hẳn cung kính với hai tiểu bất điểm này bảo hẳn sao dẫn nổi cơn giận!

Vân Thủ thấy ánh mắt Vân Cần cũng biết trong lòng tứ trưởng lão không phục! Ánh mắt càng thêm trầm xuống, hẳn có thể chọc hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân sao?! Thật không biết trời cao đất rộng! Đừng nói là Vân gia, ngay cả thành Cổ Bắc, chọc hai đại tôn thần này đừng nghĩ tới việc có chỗ tốt!

Nagy cả Bách Hoa sơn trang có thể lực ngang với vài tòa thành! Cũng có thể để cho Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân tiêu diệt, còn là tiêu diệt trong một đêm! Vân gia, chỉ sợ bọn hán thối một hơi thì chết không thể chết lại rồi!

Vân Thù thấy rõ thực lực của Cổ Nhược Phong! Đương nhiên biết đây là người mà bọn họ không thể chọc! Nhưng mà thật sự để Vân gia bọn họ giao ra một nửa gia sản một cách vô ích, hán cũng không nuốt trôi cơn tức này! Nếu không cũng sẽ không giật dây Vân Cầm làm như vậy! Chỉ có điều đồ vô dụng Vân Cầm này không chiếm được dù một chút chỗ tốt, mất tiền cơ!

Vân Cầm nhận được ánh mắt của Vân Thù, lui trở về vị trí của mình, cũng tốt, hán vừa đứng liền cảm thấy hai chân như nhũn ra, nếu không phải có cây gậy bằng bạc trắng chống đỡ, đoán chừng đã sớm co quắp trên mặt đất rồi!

Vân Thù đứng lên, dáng vẻ thư sinh nhu nhược, nhìn càng có vẻ thiên về tú tài nghèo kiệt xác! Nhưng trên người hán mặc bộ y phục bằng tơ lụa cao cấp, thân phận địa vị không tầm thường! Hoặc nói là, hán càng giống “quân sư” trong tiểu đội.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong nhếch lên, Vân gia này thật đúng là thú vị, đại trưởng lão Vân Đạo có được tính là “tướng quân” không? Có ba người này ở đây, xem ra cuộc sống của Vân Ngạc Thiên rất khổ sở!

Vân Thù thi lễ với Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong: “Thảo dân Vân Thù nhị trưởng lão Vân gia, xin hỏi Vương gia Vương phi một vấn đề, không biết Vương gia Vương phi có thể giải đáp cho thảo dân không?”

86. Chương 86: Chương 8: Huyết Ngọc Xuất Hiện. (1)

“Phong nhi, cảnh tuyết bên ngoài không tệ, thức dậy xem đi?” Phong Huyết Lân một bên buông rèm xe ngựa xuống, một bên cố gắng lôi kéo Cổ Nhược Phong đang nằm trên giường dậy!

“ta không xem! Ta muốn ngủ!” Cổ Nhược Phong rầu rĩ nói, tiếp tục đem thân thể rục sâu vào trong ô chăn! Thời tiết chết tiệt này, sao lại lạnh như vậy!

Phong Huyết Lân bất đắc dĩ thở dài...

Trở lại buổi sáng hôm nay!

Hôm qua Bắc Ưng và Vân Lan đại hôn, cãi nhau một đêm! Cái này không phải là trọng điểm! Trọng điểm là –

“Khế đất! Khế ước mua bán nhà! Bạc của ta!”

Trời sáng sau khi tỉnh dậy, Cổ Nhược Phong nghĩ đến những loại khế đất khế ước mua bán nhà mà nàng “cướp đoạt” được từ Vân gia, chỉ cảm thấy bạc trắng bốc thoát ầm thoát hiện trước mặt! Vừa định lấy từ trong nhẫn ngọc ra xem rốt cuộc là có giá trị bao nhiêu, kết quả lại là một cái bóng cũng không thấy! Cuối cùng, Phong Huyết Lân liền tốt bụng nhắc nhở - đêm qua nàng rất hào phóng đưa một nửa gia sản kia cho Vân Lan và Bắc Ưng xem như lễ vật đại hôn rồi.

Sau đó, cả tiểu viện của Cổ Nhược Phong đều nghe thấy tiếng nàng kêu rên: “Khế đất! Khế ước mua bán nhà! Bạc của ta!” Khóc lóc thảm thiết...

“Được rồi, đều đã đưa tặng rồi, nàng còn muốn sao nữa?” Phong Huyết Lân vuốt vuốt mái tóc dài của Cổ Nhược Phong.

“Khế đất, khế ước mua bán nhà, bạc...” Mỗ Phong hút gió trả lời...

“Nếu không chúng ta quay lại tìm bọn họ?” Phong Huyết Lân nhíu mày.

“Hu hu... Nào có ai tặng lễ vật đại hôn rồi còn đòi lại... Vậy không phải là rất mất mặt sao...” Cổ Nhược Phong cực kỳ khinh bỉ liếc xéo Phong Huyết Lân.

Khóe mắt Phong Huyết Lân rụt rụt, không phải hán bởi vì nàng nên mới nghĩ ra chủ ý này sao!

“Thôi thôi, ta sẽ bảo Vũ Văn Thiên Hàm đưa toàn bộ khế đất, khế ước mua bán nhà cho nàng được không?” Sao hẳn lại cười một thần giữ của thế này chứ!

Cổ Nhược Phong... Ánh mắt càng thêm khinh bỉ nhìn về phía Phong Huyết Lân! Rốt cuộc khi nhìn thấy vẻ mặt chẳng hiểu gì của Phong Huyết Lân, lúc này mới nói một câu: “Của chàng chính là của ta! Khế ước mua bán nhà, khế đất, bạc không phải cũng là của ta sao?!”

Cuối cùng Phong Huyết Lân không nói gì ngẩng đầu nhìn trời...

Vì thế, khi trời không còn sớm nữa, sau khi khóc lóc kể lể trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, Cổ Nhược Phong an tĩnh lại...

Bình sinh Cổ Nhược Phong yêu thích nhất ba việc: Vơ vét của cải, ăn ngon và đi ngủ!

Hiện giờ không thể vơ vét của cải, lại còn phải gấp rút lên đường, vậy đồ ăn ngon kia cũng không nhìn thấy, cuối cùng cũng chỉ còn lại có đi ngủ! Cho nên, mắt thấy mặt trời đã lên cao, nàng liền sống chết không chịu rời giường, ngủ đến không gì có thể lay chuyển được! Thế cho nên Phong Huyết Lân không thể không trực tiếp ôm lấy nàng cùng ổ chăn đặt lên giường trên xe ngựa đã được sắp xếp ổn thỏa!

Nhìn Cổ Nhược Phong ngủ trọn vẹn ba canh giờ, toàn thân Phong Huyết Lân tràn đầy cảm giác vô lực, đáy lòng hung hăng tàn nhẫn quyết định: “Về sau ai dám giựt tiền với Cổ Nhược Phong, hẳn sẽ khiến cho mười tám đời tổ tông người đó cũng không được sống yên ổn!” Nhớ đến, hôm nay hẳn có thể ôm lấy Phong nhi của hắn hạnh phúc ngắm nhìn cảnh tuyết hiếm thấy của vương triều Mộ Dung, cứ như vậy bị mấy cái tờ khế đất cùng khế ước mua bán nhà phá hủy hết, Phong Huyết Lân cảm thấy vô cùng buồn bực!

Si Mị Vồng Lượng nơm nớp lo sợ vội vàng đánh xe ngựa, thân thể thỉnh thoảng rụt rụt, rõ ràng mình đã là quý, sao lại còn có thể cảm thấy lạnh được chứ? Hơn nữa, chung quy vẫn cảnh thấy gió sau lưng phi thường quý dè!

Tuyết trắng mờ mịt, lại đi gần nửa canh giờ, rốt cục Cổ Nhược Phong bị đói mà thức dậy, không khỏi cảm khái năng lực nhẫn nại cường hạn của nàng, vậy mà có thể mặt không đổi sắc kiên trì đến chiều mới cảm thấy đói!

Mở mắt chống lại ánh mắt tò mò của Phong Huyết Lân, hai mắt màu đỏ mở to đánh giá khiến Cổ Nhược Phong cảm thấy khó hiểu, trên người nàng có cái gì khiến hắn tò mò sao?

“Làm sao vậy?” Bởi vì ngủ mê mệt trong thời gian dài, lúc mở miệng giọng nói có chút khàn khàn, gợi cảm không nói nên lời.

Phong Huyết Lân đến gần Phong Huyết Lân chút nữa, mũi hai người gần như đụng vào nhau, mà khi bạc môi lạnh của Phong Huyết Lân mở ra nói chuyện, thỉnh thoảng còn cọ sát vào môi Cổ Nhược Phong: “Rốt cuộc nàng cũng đói bụng?”

Gạt qua không khí ái muội, Cổ Nhược Phong bị ngũ khí lạ của Phong Huyết Lân làm cho mơ hồ: “Cái gì gọi là rốt cục ta cũng đói bụng?”

Phong Huyết Lân tiếp tục kiên trì không ngừng phát huy giọng nói mỉa mai hoặc kia của hắn, những câu nói sau đó lại khiến cho Cổ Nhược Phong muốn nhảy dựng lên: “Không phải nàng có thể ăn như tiểu trư sao? Bây giờ còn có thể ngủ lâu như vậy sao?” Đương nhiên tiểu trư kia cũng chỉ có thể là tiểu trư của Phong Huyết Lân hắn!

Cổ Nhược Phong trừng mắt lớn, cái gì gọi là có thể ăn như tiểu trư?! Nàng có khoa trương như vậy sao? Không phải mỗi lần đến một nơi nào đó thường lôi kéo hắn đi dạo ăn ngon sao, không phải đến tửu lâu đệ nhất sẽ kêu một bàn đồ ăn thôi sao... Được rồi, hai phần ba trong đó đều do nàng giải quyết... Nhưng như vậy cũng không thể kêu nàng là heo được! Rõ ràng so với heo nàng còn có thể nói! Không biết từ khi nào, mỗi Phong đã bắt đầu so sánh mình với heo rồi...

Phong Huyết Lân nhìn thấy ánh mắt không ngừng thay đổi của Cổ Nhược Phong, biết nàng đang nghĩ, cũng không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì, cuối cùng không nhịn được “xì” bật cười một tiếng, hẳn cũng không biết nàng còn có bộ mặt đáng yêu như vậy!

Cổ Nhược Phong lấy lại tinh thần, vừa muốn giơ tay đánh Phong Huyết Lân, không đánh hẳn một trận thì nằng không nuốt nổi cục tức này! Lại bị tiếng ồn ào bên ngoài xe ngựa làm cho ngừng lại.

Đó là tiếng binh khí sắc bén chạm vào nhau, mỗi một cái đều mạnh mẽ va chạm như vậy, giống như muốn dùng toàn lực của cả đời để liều mạng! Bọn họ... hình như lại gặp phải một trận đuổi giết rồi.

Lúc này xe ngựa đã ngừng lại, Si Mị Vồng Lượng đưa mắt nhìn đám người đang đánh nhau trước mặt, lặng lẽ đợi chủ nhân phân phó mệnh lệnh. Dựa vào công lực của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, không cần bọn hắn bảo đảm tình huống tự nhiên cũng sẽ biết.

Từ lúc những tiếng đánh nhau kia nhỏ xuống diendanlqdonnnn có thể nhận ra được trận đấu này dĩ nhiên đã đến hồi kết thúc rồi.

Hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều không mở miệng nói chuyện, cứ như vậy lặng lẽ đợi kết thúc. Cho tới bây giờ bọn họ chưa bao giờ là người tốt, khi tâm tình tốt có lẽ sẽ ra tay cứu người hay giúp chút chuyện nhỏ gì gì đó, chẳng hạn như hôn sự của Bắc Ưng và Vân Lan, nhưng nếu tâm tình không tốt, vậy thì đừng mong bọn hắn có thể ra tay! Huống hồ, bây giờ Cổ Nhược Phong bị đối làm cho tỉnh, bọn họ lại gấp rút lên đường, những người đó xem như cản đường bọn họ, nếu không phải bởi vì trận chiến sắp kết thúc, sợ là Phong Huyết Lân sẽ trực tiếp giết chết nhân mã hai phe ngay lập tức, làm gì đến phiên bọn hắn hung hăng càn quấy như vậy?

“Chủ tử, người đi trước đi!”

“Hô hô, muốn chạy? Người cho rằng Sát thủ Minh ngồi không sao?”

“Hừ, cho dù ta có chết cũng sẽ không để cho các người thực hiện được!”

“Người dĩ nhiên là sẽ chết, chỉ là, vị chủ tử của người chắc chắn cũng phải chết!”

...

Không giải thích được đoạn đối thoại khó hiểu này, nhưng mà, dường như có thể hiểu, chỉ là không biết “chủ tử” trong miệng người nọ rốt cuộc là người phương nào, lại có thủ hạ trung tâm như vậy, nhưng nhìn tình hình bây giờ, trung tâm cũng không thể nào đổi lại mạng sống của chủ tử hắn!

“Các người mang Nhân Nhân đi trước!” Một giọng nam trầm ổn vang lên, tuy là trầm ổn, nhưng lại có chút run rẩy, hiển nhiên là bản thân đã bị trọng thương!

“Không, ta không đi! Cho dù chết ta cũng muốn chết cùng người!” Rõ ràng là giọng nói ôn nhu của nữ nhân, lại có thể lộ ra kiên định mà người thường không có!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, Trương Túy Dịch? Sao lại là hắn?

Phong Huyết Lân cầm lấy điểm tâm trên bàn nhỏ ở bên cạnh, vẫn còn nóng hừng hực, đã qua ba canh giờ rồi, lý do duy nhất là chỉ có thể dùng nội lực để giữ ấm, nhét vào trong miệng Cổ Nhược Phong, một bên vươn tay ra chắn tấm màn xe phía trước.

Si Mị Vồng Lượng đã xuống xe ngựa cung kính đứng ở một bên, phía trước được mở rộng, trên đất tuyết trắng xóa cách đó hơn trăm thước có hơn mười mấy hắc y nhân vây quanh một nhóm người ở giữa, trên mặt đất có không ít thi thể nằm ngổn ngang, có hắc y nhân, cũng có ám vệ, hiển nhiên là trận chiến ác liệt này đã tiến hành rất lâu rồi!

Y phục trên người Trương Túy Dịch đã nhuốm không ít máu, khắp nơi trên thân thể đều là vết tích của đao kiếm, chỉ là đang miễn cưỡng chống đỡ không để cho mình ngã xuống, mà nữ tử bên cạnh hắn, áo trắng tóc đen, trên người không hề nhiễm một vết máu, cũng không chịu thương tổn gì, xem ra là được bảo hộ cực kỳ tốt, chỉ là không biết nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này, liệu một nhánh hương hồn có phải cũng sẽ không còn hay không.

Kết cục có vẻ như đã định sẵn, không có bất kỳ viện trợ nào từ bên ngoài, thực lực của địch ta cũng sai biệt rất lớn, đám người vị bao vây này, đã là người chết trong mắt người khác...

Nhưng mà... trên đời này không thiếu gì chuyện ngoài ý muốn!

87. Chương 87: Chương 9. Hôn Vạn + Xin Lỗi (1)

Hỏa lang! Một con sói có thể so sánh với mười con sói thường! Có thể nói nó thuộc bầy sói vương giả! Chủ yếu hơn chính là, nó không hề nao núng tất cả lực lượng hắc ám. Hỏa lang, giống như tên, mang theo lửa cháy rực rỡ, cần quét tất cả hắc ám!

Vậy mà hôm nay, xuất hiện không chỉ một con, cũng không phải mười con trăm con, mà là hơn ngàn con sói! Cặp mắt xanh biếc kết hợp với thân sói màu lửa đỏ, thấy sao quý dị! Nhưng mà kiểu sói như vậy, một con đã đủ để cho người bình thường tim gan run sợ, trốn xa chừng nào tốt chừng đó! Vậy mà hôm nay chỗ đám người Cổ Nhược Phong hạ trại nghỉ ngơi, đã bị bầy sói bao vây! Hơn một ngàn con sói đang đến gần chỗ xe ngựa, dần thu nhỏ vòng vây!

Lúc Cổ Nhược Phong nghe thấy tiếng sói hú đầu tiên liền bước ra khỏi xe ngựa, đương nhiên cũng có dụng tâm với tình hình bây giờ! Dù cho nàng thân kinh bách chiến, khởi tử hoàn sinh, cũng cảm thấy sợ hãi! Mặc dù năng lực nàng lớn hơn nữa, muốn phá vòng vây giữa hơn ngàn con Hỏa lang này cũng không khó, nhưng vốn không thể bỏ rơi bọn họ! Tạm thời không nói đến tốc độ chạy trốn của ngựa không thể bằng tốc độ của Hỏa lang này, ngay cả sự chịu đựng, Hỏa lang có thể giết chết ngựa liên tiếp! Cộng thêm tính cách không chết không dừng của Hỏa lang, đây quả thực là một trận ác chiến!

Ngoài ra, Hỏa lang không hề nao núng bất kỳ hắc ám nào, mức độ thương tích do Si Mị Vồng Lượng Phàm gây ra cho nó sẽ giảm bớt, thậm chí không tạo chút thương tích nào cho Hỏa lang!

Đám người Trương Túy Dịch cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng, đối mặt với vòng vây của hơn một ngàn Hỏa lang, quả thật là bọn họ muốn tuyệt vọng khi tìm đường sống trong chỗ chết! Vận mệnh của bọn họ là gì?! Người khác đừng phải một con Hỏa lang đã không dễ dàng, chừng mười con đến trăm con được gọi là kỳ tích! Bây giờ hơn một ngàn con, vậy đơn giản chính là bước đường cùng!

Cho dù ba người ám vệ kia được huấn luyện nghiêm chỉnh, đối mặt với cảnh tượng như vậy cũng không khỏi mềm nhũn chân! Nếu liều mạng với người khác, mặc dù không thể lưu lại toàn thân, vẫn còn có xương cốt, còn liều mạng với Hỏa lang, chính là ngay cả xương cũng không dư lại! Cái gọi là hài cốt không còn, đây chính là khắc họa tốt nhất rồi!

Sở Nhân Nhân nắm chặt tay Trương Túy Dịch, mấy ngày đuổi giết liên tục khiến cho nàng nhìn rõ tử vong, chỉ cần có thể chết chung một chỗ với hắn, cho dù hài cốt không còn, nàng cũng chấp nhận! Chỉ có điều, thù lớn chưa báo, tiện nghi cho lũ ác nhân kia!

Nơi này, yên tĩnh nhất là Phong Huyết Lân. Không biết Cổ Nhược Phong nghiên cứu chế biến ra thuốc gì, sau khi cho hắn uống, Phong Huyết Lân ngủ mê man, giảm bớt không ít khổ sở cho hắn, mặc dù thỉnh thoảng còn hơi nhú mảy, nhưng so với hai lần trước mà nói, đã tốt hơn rất nhiều!

Con người trong treo lạnh lùng của Cổ Nhược Phong nhìn vòng vây Hỏa lang chung quanh càng ngày càng gần, mặc dù đêm nay là đêm trăng tròn, có chút đặc biệt, nhưng nàng cũng không thừa nhận vì do đặc biệt mà gọi ra đến hơn ngàn Hỏa lang! Giải thích duy nhất chính là – đây là có người cố ý dẫn tới!

Rốt cuộc là ai có khả năng huy động hơn ngàn Hỏa lang?! Mà đã bao lâu nàng không hề cảm nhận được chút hơi thở của quốc sư Thiên Tâm! Là công lực của hắn tăng lên hay... đưa tới bầy sói là người khác?! Vậy người đó là ai?!

Chỉ có điều tất cả còn chưa kịp đưa ra manh mối, bầy sói không ngừng xúm tới khiến Cổ Nhược Phong hiểu bây giờ không còn thời gian suy nghĩ những điều này rồi!

“Bảo vệ tốt xe ngựa!” Phong Huyết Lân rơi vào ngủ mê man, vốn không có bất kỳ năng lực chống cự nào, hướng chỉ đây viết Hỏa lang khát máu có thể dẫn đến khát máu trong cơ thể Phong Huyết Lân, hậu quả khó mà lường được!

Mắt thấy trông mắt xanh biếc âm u của đám Hỏa lang kia nhìn xe ngựa chầm chầm, cảnh giác trong lòng Cổ Nhược Phong càng sâu! Đây, rất có thể là lý do! Nhưng bây giờ mặc kệ như thế nào, trước hết phải đưa

xe ngựa ra khỏi vòng vây! Hỏa lang phải không? Không chết không dừng sao? Vậy để cho Cổ Nhược Phong nàng tới thử, rốt cuộc là nó chết hay Cổ Nhược Phong nàng chết!

“Võng, xông ra đi!” Ra lệnh một tiếng, Võng ngồi trước xe, Phàm tiến vào trong xe ngựa bảo vệ tốt cho Phong Huyết Lân, bây giờ Phong Huyết Lân đã rơi vào hôn mê, chính là miếng thịt béo đến miệng với lũ Hỏa lang kia, không hề lo lắng chút nào!

Tuyệt Cơ nhảy lên xe ngựa, ngồi vào chỗ trong xe của mình, nhìn chăm chăm Phong Huyết Lân trong xe ngựa, die/enda.nnleeq~uuydn onn tuyệt đối không thể gặp chuyện không may! Nàng cũng sẽ không để cho hắn có chuyện!

Khóe mắt Cổ Nhược Phong liếc Tuyệt Cơ tiến vào xe ngựa giờ lưu lại một mảnh góc áo, rũ mắt xuống, ngẩng đầu lên lần nữa, đối diện với một cặp mắt xanh biếc âm u!

Lân, chờ ta!

Chiến đấu bộc phát trong nháy mắt!

Từng con Hỏa lang giống như đã bị bỏ đói thật lâu, rốt cuộc không chờ được từng giây từng phút!

Trong giây phút đó tất cả đều nhào tới Võng đang điều khiển xe ngựa!

Cổ Nhược Phong rút nhuyễn kiếm bên hông, đao quang kiếm ảnh *, dưới trăng tròn nơi đây có vẻ rất rét lạnh, ánh sáng thoảng qua, một màu máu, mùi máu tanh nồng nặc lan ra, càng thêm khơi ra khát máu trong cơ thể Hỏa lang kia theo cấp số nhân!

(*) đao quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt.

Thừa dịp trong khoảnh khắc giao chiến, từ đường máu do Cổ Nhược Phong và ba con quỷ Si Mị Lượng tạo ra, Võng đã điều khiển xe ngựa xông ra khỏi vòng vây!

Từ khi Cổ Nhược Phong bắt đầu hạ lệnh, Trương Túy Dịch đã lệnh ba ám vệ chuẩn bị phá vòng vây rồi! Bây giờ dọc theo đường máu kia, đi theo Võng xông ra phía ngoài!

Cổ Nhược Phong nhìn Võng điều khiển xe ngựa có Phong Huyết Lân ở trong đó ra khỏi vòng vây Hỏa lang, kiếm trong tay không ngừng, lời nói trong miệng càng thêm lạnh lẽo: “Si Mị Lượng, đi theo xe ngựa!” Lân, nhất định phải còn sống! Nàng không cho phép hắn chết, ngay cả bị thương cũng không cho phép!

Nếu đây chính là một trong thiên định cứu kiếp, nàng liền nhận lấy kiếp khó khăn này! Hơn ngàn Hỏa lang này, để cho Cổ Nhược Phong nàng tới diệt!

Nếu Lân có chuyện, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai liên quan! Mặc dù vào địa ngục, nàng cũng phải tìm hồn phách của hắn trở về!

Ba quỷ Si Mị Lượng dừng một chút, ngay sau đó biến mất trong bầu trời đêm, bọn họ phải tuân theo lời chủ tử! Huống chi, từ trước đến giờ Phong chủ tử vẫn coi Lân chủ tử như sinh mạng mình, nếu Lân chủ tử có chuyện, sợ rằng Phong chủ tử sẽ điên mất!

Cho nên, mặc dù bây giờ tình thế nghiêm trọng, bọn họ cũng không thể không rời đi bảo vệ Lân chủ tử! Mặc dù bây giờ Lân chủ tử rời đi, nhưng ai biết phía trước còn nguy hiểm gì!

Nhìn ba yêu quái Si Mị Lượng biến mất, trong lòng Cổ Nhược Phong khê buông xuống, chuyên tâm đối mặt với đám Hỏa lang kia.

Hỏa lang, không chết không ngừng, giết con đầu tiên, cả đám sói đuôi giết! Hôm nay không biết Cổ Nhược Phong giết chết bao nhiêu Hỏa lang, chỗ dính máu trên người tản ra hơi thở nguyên thủy nhất của Hỏa lang, khiến tất cả Hỏa lang định đuổi theo Phong Huyết Lân đều dừng bước lại, từng bước từng bước một tiến đến gần Cổ Nhược Phong!

Nữ tử mặc áo đen này, là kẻ địch giết hại đồng bọn của chúng! Nàng ta, nhất định phải chết! Bọn chúng muốn ăn thịt nàng, hút máu nàng, gặm xương nàng! Bọn chúng muốn hài cốt nàng ta cũng không còn! Lúc này mới có thể tiêu tan đau xót do mất đồng bọn!

Một vòng vây hình thành lần nữa!

Trung tâm là Cổ Nhựt Phong, từng vòng Hỏa lang vây nàng lại, từng tròn mắt xanh biếc âm u hung ác nhìn Cổ Nhựt Phong chăm chú, Puckd ieenda nnleequ uydonn tham lam, u oán, căm hận! Còn mang theo chút sợ hãi!

Nữ tử này không dễ chọc, bọn chúng biết! Nhưng dù vậy, bọn chúng cũng muốn phá xương cốt nàng vào bụng!

Cổ Nhựt Phong thường thức hành động không chết không nghỉ của Hỏa lang! Bởi vì đánh mất đồng bọn mà kiên định thề báo thù, vạn năm không thay đổi! Một phần tình cảm như vậy là chỗ mà nàng tôn kính! Nhưng hôm nay người bị đuổi cùng giết tận là nàng, vậy đã là chuyện khác rồi! Hơn nữa, rõ ràng không hiểu vì sao mà chúng nó vây nàng trước, nàng ra tay giết mở đường máu cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi! Vì Lân, mặc dù thế giới làm gì với nàng cũng sẽ không hề nhúu mày, hướng chỉ là ngàn con Hỏa lang mà thôi!

“Khi Cổ Nhựt Phong ta ở đây, các người chọc ta trước, không trách được ta tâm ngoan thủ lạt *! Bây giờ các người nhất định phải chịu chết, ta cũng không ngại ra tay với các người một lần!” Cổ Nhựt Phong liếc nhìn Hỏa lang một vòng, nghe nói Hỏa lang cũng có linh tính, không biết máu của mình có thể trấn yên chúng!

(*) tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, thủ đoạn độc ác, ra tay ác độc.

Quả nhiên, mấy Hỏa lang kia tạm thời dừng lại, trong con người xanh biếc âm u có vài phần e ngại do dự, nhưng vẫn không ngăn cản nổi trái tim điên cuồng khát máu!

“Ngao!” Bầy sói tru lên! Nữ tử này, bọn chúng nhất định phải có được!

“Đã như vậy, chúng ta cũng không ngại đánh cuộc một trận! Không biết Cổ Nhựt Phong ta chết hay là... các người chết!” Cổ Nhựt Phong nhìn đám Hỏa lang đang náo động, khóe miệng tràn ra nụ cười lạnh. Nàng là Âm dạ chi vương *, cho tới bây giờ đều dùng mạng mà liều mạng, bây giờ cũng chỉ là điều kiện ác liệt hơn, đối mặt với kẻ địch đáng sợ hơn mà thôi! Nhưng, Cổ Nhựt Phong nàng chưa từng biết sợ!

(*) Âm dạ chi vương: Vua của bóng tối.

Theo tiếng sói tru, Hỏa lang gần Cổ Nhựt Phong nhất chợt nhào tới, thắt lưng mạnh mẽ, hàm răng bén nhọn, kèm theo cặp mắt xanh lộ ra hung ác, giây phút đó liền in dấu trong đáy mắt Cổ Nhựt Phong.

Nhuễn kiếm vung lên, vòng sáng thoáng qua, một đường cong xẹt qua Hỏa lang trước mặt, khiến chúng nó vĩnh viễn như ngừng lại một giây ở giữa không trung, máu bắt đầu chảy xuống, theo thân thể co quắp ngã xuống mà tung tóe đầy đất...

Bốn quỷ Si Mị Vồng Lượng điều khiển xe ngựa chạy thẳng như điên, một canh giờ liền đến cửa thành Linh Nam.

Lúc này, trăng đã ngả về Tây, ánh sáng cũng dần dần mờ đi.

Phong Huyết Lân nằm yên lặng trong xe ngựa, mặc dù không khí bên ngoài khẩn trương, sinh tử chạy bán sống bán chết, mặc dù tốc độ xe ngựa chạy như bay vượt xa mức bình thường, dọc đường hơi lắc lư, cũng không kêu hấn tỉnh khi đang ngủ mê man!

Ba quỷ Si Mị Lượng che vết thương bị Hỏa lang cào trúng, lúc này lửa nóng hừng hực mới truyền đến cảm nhận sâu sắc tận thân kinh, đau đến tận tim! Hỏa lang này thật không hay ho, đối với bọn họ thuộc về bóng đêm mà nói, Hỏa lang tuyệt đối là khắc tinh!

Vồng dừng xe ngựa ở cửa thành, lúc này cửa thành khép chặt, còn chưa tới giờ mở cửa, Si ngắm nhìn bốn phía, không dò xét thấy hơi thở nguy hiểm, lúc này mới yên lòng, nhưng không hề giảm cảnh giác!

Bốn quỷ cùng nhau nhìn ngược về đường ban đầu, nơi đó, ngoài trăm dặm, có một nữ tử áo đen, nàng đang liều mạng cùng ngàn con Hỏa lang! Đó là chủ tử của bọn họ, đã cứu bọn họ, cho bọn họ bất tử, là chủ tử để cho bọn họ tự do! Người chủ tử đó, lấy thân thể một mình ngăn chặn hơn ngàn Hỏa lang, mở một đường máu vì bọn họ!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời càng lúc càng tối om, đó là tối om trước bình minh! Sau nửa khắc nữa, chính là hừng đông, cửa thành sẽ theo đó mà mở ra!

Nhưng mà, Cổ Nhược Phong vẫn chưa xuất hiện!

Phong Huyết Lân trong cơn mê ngủ, khát máu dần lui xuống, chỉ có điều, cảm giác trong lòng có cái gì đó chặn lại, có cái gì đó kêu gọi hẩn tỉnh lại!

Lông mi khẽ nhúc nhích, dieendaanleequydonn đầu tranh mở hai mắt ra, bèn nhón cùng mờ mịt trong mắt màu máu cùng tồn tại, tao nhã như thế nào!

Tuyệt Cơ ngây dại, đây là chủ tử của nàng, là nam tử cao cao tại thượng, là nam tử cao quý nhất vương triều Mộ Dung!

“Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi!” Tuyệt Cơ vui mừng muốn nhảy lên! Một đêm này, là đêm nàng hạnh phúc nhất, nàng cứ nhìn hẩn như vậy, không cần che giấu, bởi vì khi hẩn đang mê ngủ, sẽ không phát hiện tình cảm của nàng!

Nếu không phải có Phàm ở bên cạnh, nàng thật sự định tiến lên vuốt ve nửa gương mặt ở bên ngoài mặt nạ, cảm nhận nhiệt độ thuộc về hẩn...

Bây giờ hẩn tỉnh, người đầu tiên hẩn thấy là nàng! Tuyệt Cơ cảm giác cho dù mình chết cũng đáng giá!

Chỉ có điều...

“Phong nhi đâu?” Câu nói đầu tiên khỏi miệng Phong Huyết Lân là Cổ Nhược Phong!

88. Chương 88: Chương 9. Hôn Vẹn + Xin Lỗi (1)

Hỏa lang! Một con sói có thể so sánh với mười con sói thường! Có thể nói nó thuộc bầy sói vương giả! Chủ yếu hơn chính là, nó không hề nao núng tất cả lực lượng hắc ám. Hỏa lang, giống như tên, mang theo lửa cháy rực rỡ, cần quét tất cả hắc ám!

Vậy mà hôm nay, xuất hiện không chỉ một con, cũng không phải mười con trăm con, mà là hơn ngàn con sói! Cặp mắt xanh biếc kết hợp với thân sói màu lửa đỏ, thấy sao quý đi! Nhưng mà kiểu sói như vậy, một con đã đủ để cho người bình thường tim gan run sợ, trốn xa chừng nào tốt chừng đó! Vậy mà hôm nay chỗ đám người Cổ Nhược Phong hạ trại nghỉ ngơi, đã bị bầy sói bao vây! Hơn một ngàn con sói đang đến gần chỗ xe ngựa, dần thu nhỏ vòng vây!

Lúc Cổ Nhược Phong nghe thấy tiếng sói hú đầu tiên liền bước ra khỏi xe ngựa, đương nhiên cũng có dụng tâm với tình hình bây giờ! Dù cho nàng thân kinh bách chiến, khởi tử hoàn sinh, cũng cảm thấy sợ hãi! Mặc dù năng lực nàng lớn hơn nữa, muốn phá vòng vây giữa hơn ngàn con Hỏa lang này cũng không khó, nhưng vốn không thể bỏ rơi bọn họ! Tạm thời không nói đến tốc độ chạy trốn của ngựa không thể bằng tốc độ của Hỏa lang này, ngay cả sự chịu đựng, Hỏa lang có thể giết chết ngựa liên tiếp! Cộng thêm tính cách không chết không dừng của Hỏa lang, đây quả thực là một trận ác chiến!

Ngoài ra, Hỏa lang không hề nao núng bất kỳ hắc ám nào, mức độ thương tích do Si Mị Vồng Lượng Phàm gây ra cho nó sẽ giảm bớt, thậm chí không tạo chút thương tích nào cho Hỏa lang!

Đám người Trương Túy Dịch cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng, đối mặt với vòng vây của hơn một ngàn Hỏa lang, quả thật là bọn họ muốn tuyệt vọng khi tìm đường sống trong chỗ chết! Vận mệnh của bọn họ là gì?! Người khác đừng phải một con Hỏa lang đã không dễ dàng, chừng mười con đến trăm con được gọi là kỳ tích! Bây giờ hơn một ngàn con, vậy đơn giản chính là bước đường cùng!

Cho dù ba người ám vệ kia được huấn luyện nghiêm chỉnh, đối mặt với cảnh tượng như vậy cũng không khỏi mềm nhũn chân! Nếu liều mạng với người khác, mặc dù không thể lưu lại toàn thân, vẫn còn có xương cốt, còn liều mạng với Hỏa lang, chính là ngay cả xương cũng không dư lại! Cái gọi là hài cốt không còn, đây chính là khắc họa tốt nhất rồi!

Sở Nhân Nhân nắm chặt tay Trương Túy Dịch, mấy ngày đuổi giết liên tục khiến cho nàng nhìn rõ tử vong, chỉ cần có thể chết chung một chỗ với hẩn, cho dù hài cốt không còn, nàng cũng chấp nhận! Chỉ có điều, thù lớn chưa báo, tiện nghi cho lũ ác nhân kia!

Nơi này, yên tĩnh nhất là Phong Huyết Lân. Không biết Cổ Nhựt Phong nghiên cứu chế biến ra thuốc gì, sau khi cho hắn uống, Phong Huyết Lân ngủ mê man, giảm bớt không ít khổ sở cho hắn, mặc dù thỉnh thoảng còn hơi nhú mảy, nhưng so với hai lần trước mà nói, đã tốt hơn rất nhiều!

Con người trong chảo lạnh lòng của Cổ Nhựt Phong nhìn vòng vây Hỏa lang chung quanh càng ngày càng gần, mặc dù đêm nay là đêm trăng tròn, có chút đặc biệt, nhưng nàng cũng không thừa nhận vì do đặc biệt mà gọi ra đến hơn ngàn Hỏa lang! Giải thích duy nhất chính là – đây là có người cố ý dẫn tới!

Rốt cuộc là ai có khả năng huy động hơn ngàn Hỏa lang?! Mà đã bao lâu nàng không hề cảm nhận được chút hơi thở của quốc sư Thiên Tâm! Là công lực của hắn tăng lên hay... đưa tới bấy sói là người khác?! Vậy người đó là ai?!

Chỉ có điều tất cả còn chưa kịp đưa ra manh mối, bấy sói không ngừng xúm tới khiến Cổ Nhựt Phong hiểu bây giờ không còn thời gian suy nghĩ những điều này rồi!

“Bảo vệ tốt xe ngựa!” Phong Huyết Lân rơi vào ngủ mê man, vốn không có bất kỳ năng lực chống cự nào, huống chi đây viết Hỏa lang khát máu có thể dẫn đến khát máu trong cơ thể Phong Huyết Lân, hậu quả khó mà lường được!

Mắt thấy trông mắt xanh biếc âm u của đám Hỏa lang kia nhìn xe ngựa chầm chầm, cảnh giác trong lòng Cổ Nhựt Phong càng sâu! Đây, rất có thể là lý do! Nhưng bây giờ mặc kệ như thế nào, trước hết phải đưa xe ngựa ra khỏi vòng vây! Hỏa lang phải không? Không chết không dừng sao? Vậy để cho Cổ Nhựt Phong nàng tới thử, rốt cuộc là nó chết hay Cổ Nhựt Phong nàng chết!

“Võng, xông ra đi!” Ra lệnh một tiếng, Võng ngồi trước xe, Phàm tiến vào trong xe ngựa bảo vệ tốt cho Phong Huyết Lân, bây giờ Phong Huyết Lân đã rơi vào hôn mê, chính là miếng thịt béo đến miệng với lũ Hỏa lang kia, không hề lo lắng chút nào!

Tuyệt Cơ nhảy lên xe ngựa, ngồi vào chỗ trong xe của mình, nhìn chằm chằm Phong Huyết Lân trong xe ngựa, tuyệt đối không thể gặp chuyện không may! Nàng cũng sẽ không để cho hắn có chuyện!

Khóe mắt Cổ Nhựt Phong liếc Tuyệt Cơ tiến vào xe ngựa giờ lưu lại một mảnh góc áo, rũ mắt xuống, ngẩng đầu lên lần nữa, đối diện với một cặp mắt xanh biếc âm u!

Lân, chờ ta!

Chiến đấu bộc phát trong nháy mắt!

Từng con Hỏa lang giống như đã bị bỏ đói thật lâu, rốt cuộc không chờ được từng giây từng phút!

Trong giây phút đó tất cả đều nhào tới Võng đang điều khiển xe ngựa!

Cổ Nhựt Phong rút nhuyễn kiếm bên hông, đao quang kiếm ảnh *, dưới trăng tròn nơi đây có vẻ rất rét lạnh, ánh sáng thoáng qua, một màu máu, mùi máu tanh nồng nặc lan ra, càng thêm khơi ra khát máu trong cơ thể Hỏa lang kia theo cấp số nhân!

(*) đao quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt.

Thừa dịp trong khoảnh khắc giao chiến, từ đường máu do Cổ Nhựt Phong và ba con quỷ Si Mị Lượng tạo ra, Võng đã điều khiển xe ngựa xông ra khỏi vòng vây!

Từ khi Cổ Nhựt Phong bắt đầu hạ lệnh, Trương Túy Dịch đã lệnh ba ám vệ chuẩn bị phá vòng vây rồi! Bây giờ dọc theo đường máu kia, đi theo Võng xông ra phía ngoài!

Cổ Nhựt Phong nhìn Võng điều khiển xe ngựa có Phong Huyết Lân ở trong đó ra khỏi vòng vây Hỏa lang, kiếm trong tay không ngừng, lời nói trong miệng càng thêm lạnh lẽo: “Si Mị Lượng, đi theo xe ngựa!” Lân, nhất định phải còn sống! Nàng không cho phép hắn chết, ngay cả bị thương cũng không cho phép!

Nếu đây chính là một trong thiên định cứu kiếp, nàng liền nhận lấy kiếp khó khăn này! Hơn ngàn Hỏa lang này, để cho Cổ Nhựt Phong nàng tới diệt!

Nếu Lân có chuyện, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai liên quan! Mặc dù vào địa ngục, nàng cũng phải tìm hồn phách của hắn trở về!

Ba quỷ Si Mị Lượng dừng một chút, ngay sau đó biến mất trong bầu trời đêm, bọn họ phải tuân theo lời chủ tử! Huống chi, từ trước đến giờ Phong chủ tử vẫn coi Lân chủ tử như sinh mạng mình, nếu Lân chủ tử có chuyện, sợ rằng Phong chủ tử sẽ điên mất!

Cho nên, mặc dù bây giờ tình thế nghiêm trọng, bọn họ cũng không thể không rời đi bảo vệ Lân chủ tử! Mặc dù bây giờ Lân chủ tử rời đi, nhưng ai biết phía trước còn nguy hiểm gì!

Nhìn ba yêu quái Si Mị Lượng biến mất, trong lòng Cổ Nhược Phong khẽ buông xuống, chuyên tâm đối mặt với đám Hỏa lang kia.

Hỏa lang, không chết không ngừng, giết con đầu tiên, cả đám sói đuổi giết! Hôm nay không biết Cổ Nhược Phong giết chết bao nhiêu Hỏa lang, chỗ dính máu trên người tản ra hơi thở nguyên thủy nhất của Hỏa lang, khiến tất cả Hỏa lang định đuổi theo Phong Huyết Lân đều dừng bước lại, từng bước từng bước một tiến đến gần Cổ Nhược Phong!

Nữ tử mặc áo đen này, là kẻ địch giết hại đồng bọn của chúng! Nàng ta, nhất định phải chết! Bọn chúng muốn ăn thịt nàng, hút máu nàng, gặm xương nàng! Bọn chúng muốn hài cốt nàng ta cũng không còn! Lúc này mới có thể tiêu tan đau xót do mất đồng bọn!

Một vòng vây hình thành lần nữa!

Trung tâm là Cổ Nhược Phong, từng vòng Hỏa lang vây nàng lại, từng tròn mắt xanh biếc âm u hung ác nhìn Cổ Nhược Phong chăm chú, tham lam, u oán, căm hận! Còn mang theo chút sợ hãi!

Nữ tử này không dễ chọc, bọn chúng biết! Nhưng dù vậy, bọn chúng cũng muốn phá xương cốt nàng vào bụng!

Cổ Nhược Phong thường thức hành động không chết không nghỉ của Hỏa lang! Bởi vì đánh mất đồng bọn mà kiên định thề báo thù, vạn năm không thay đổi! Một phần tình cảm như vậy là chỗ mà nàng tôn kính! Nhưng hôm nay người bị đuổi cùng giết tận là nàng, vậy đã là chuyện khác rồi! Hơn nữa, rõ ràng không hiểu vì sao mà chúng nó vây nàng trước, nàng ra tay giết mở đường máu cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi! Vì Lân, mặc dù thế giới làm gì với nàng cũng sẽ không hề nhúu mày, huống chi là ngàn con Hỏa lang mà thôi!

“Khi Cổ Nhược Phong ta ở đây, các người chọc ta trước, không trách được ta tâm ngoan thủ lạt *! Bây giờ các người nhất định phải chịu chết, ta cũng không ngại ra tay với các người một lần!” Cổ Nhược Phong liếc nhìn Hỏa lang một vòng, nghe nói Hỏa lang cũng có linh tính, không biết máu của mình có thể trấn yên chúng!

(*) tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, thủ đoạn độc ác, ra tay ác độc.

Quả nhiên, mấy Hỏa lang kia tạm thời dừng lại, trong con ngươi xanh biếc âm u có vài phần e ngại do dự, nhưng vẫn không ngăn cản nổi trái tim điên cuồng khát máu!

“Ngao!” Bầy sói tru lên! Nữ tử này, bọn chúng nhất định phải có được!

“Đã như vậy, chúng ta cũng không ngại đánh cuộc một trận! Không biết Cổ Nhược Phong ta chết hay là... các người chết!” Cổ Nhược Phong nhìn đám Hỏa lang đang náo động, khóe miệng tràn ra nụ cười lạnh. Nàng là Ám dạ chi vương *, cho tới bây giờ đều dùng mạng mà liều mạng, bây giờ cũng chỉ là điều kiện ác liệt hơn, đối mặt với kẻ địch đáng sợ hơn mà thôi! Nhưng, Cổ Nhược Phong nàng chưa từng biết sợ!

(*) Ám dạ chi vương: Vua của bóng tối.

Theo tiếng sói tru, Hỏa lang gần Cổ Nhược Phong nhất chợt nhào tới, thắt lưng mạnh mẽ, hàm răng bén nhọn, kèm theo cặp mắt xanh lộ ra hung ác, giây phút đó liền in dấu trong đáy mắt Cổ Nhược Phong.

Nhuễn kiếm vung lên, vòng sáng thoáng qua, một đường cong xẹt qua Hỏa lang trước mặt, khiến chúng nó vĩnh viễn như ngừng lại một giây ở giữa không trung, máu bắt đầu chảy xuống, theo thân thể co quắp ngã xuống mà tung tóe đầy đất...

Bốn quỷ Si Mị Vồng Lượng điều khiển xe ngựa chạy thẳng như điên, một canh giờ liền đến cửa thành Linh Nam.

Lúc này, trăng đã ngả về Tây, ánh sáng cũng dần dần mờ đi.

Phong Huyết Lân nằm yên lặng trong xe ngựa, mặc dù không khí bên ngoài khản trương, sinh tử chạy bán sống bán chết, mặc dù tốc độ xe ngựa chạy như bay vượt xa mức bình thường, dọc đường hơi lắc lư, cũng không kêu hấn tỉnh khi đang ngủ mê man!

Ba quý Si Mị Lượng che vết thương bị Hỏa lang cào trúng, lúc này lửa nóng hừng hực mới truyền đến cảm nhận sâu sắc tận thần kinh, đau đến tận tim! Hỏa lang này thật không hay ho, đối với bọn họ thuộc về bóng đêm mà nói, Hỏa lang tuyệt đối là khắc tinh!

Võng dừng xe ngựa ở cửa thành, lúc này cửa thành khép chặt, còn chưa tới giờ mở cửa, Si ngẩng nhìn bốn phía, không dò xét thấy hơi thở nguy hiểm, lúc này mới yên lòng, nhưng không hề giảm cảnh giác!

Bốn quý cùng nhau nhìn ngược về đường ban đầu, nơi đó, ngoài trăm dặm, có một nữ tử áo đen, nàng đang liều mạng cùng ngàn con Hỏa lang! Đó là chủ tử của bọn họ, đã cứu bọn họ, cho bọn họ bất tử, là chủ tử để cho bọn họ tự do! Người chủ tử đó, lấy thân thể một mình ngăn chặn hơn ngàn Hỏa lang, mở một đường máu vì bọn họ!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời càng lúc càng tối om, đó là tối om trước bình minh! Sau nửa khắc nữa, chính là hừng đông, cửa thành sẽ theo đó mà mở ra!

Nhưng mà, Cổ Nhược Phong vẫn chưa xuất hiện!

Phong Huyết Lân trong cơn mê ngủ, khát máu dần lui xuống, chỉ có điều, cảm giác trong lòng có cái gì đó chặn lại, có cái gì đó kêu gọi hấn tỉnh lại!

Lông mi khẽ nhúc nhích, đầu tranh mở hai mắt ra, bèn nhón cùng mờ mịt trong mắt màu máu cùng tồn tại, tao nhã như thế nào!

Tuyệt Cơ ngây dại, đây là chủ tử của nàng, là nam tử cao cao tại thượng, là nam tử cao quý nhất vương triều Mộ Dung!

“Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi!” Tuyệt Cơ vui mừng muốn nhảy lên! Một đêm này, là đêm nàng hạnh phúc nhất, nàng cứ nhìn hấn như vậy, không cần che giấu, bởi vì khi hấn đang mê ngủ, sẽ không phát hiện tình cảm của nàng!

Nếu không phải có Phàm ở bên cạnh, nàng thật sự định tiến lên vuốt ve nửa gương mặt ở bên ngoài mặt nạ, cảm nhận nhiệt độ thuộc về hấn...

Bây giờ hấn tỉnh, người đầu tiên hấn thấy là nàng! Tuyệt Cơ cảm giác cho dù mình chết cũng đáng giá!

Chỉ có điều...

“Phong nhi đâu?” Câu nói đầu tiên khỏi miệng Phong Huyết Lân là Cổ Nhược Phong!

89. Chương 89: Chương 9. Hôn Vẹn + Xin Lỗi (2)

Đây giống như sấm sét giữa trời quang đánh mạnh vào lòng Tuyệt Cơ! Nếu hấn hỏi một câu “Đây là nơi nào?” “Ta thế nào?” hay “Ta lại té bất tỉnh sao?”, cho dù là câu nói không hề liên quan tới nàng cũng tốt hơn nhiều so với câu “Phong nhi đâu?”!

Hấn có biết câu nói kia của hấn chính là một kiểu tàn nhẫn đối với nàng!

“Chủ tử...” Tuyệt Cơ hơi u oán nhìn Phong Huyết Lân, nàng và hấn xông ra khỏi bầy Hỏa lang, thiếu chút nữa vùi thân trong bụng sói, tìm được đường sống trong chỗ chết, hấn lại đối với nàng như vậy?!

“Chủ tử bị Hỏa lang bao vây, bây giờ còn chưa trở lại!” Phàm liếc mắt nhìn Tuyệt Cơ, lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này nàng đã không thích nàng ta! Bây giờ Phong chủ tử sống chết chưa rõ, nàng ta lại dám nhìn Lân chủ tử như vậy, thật sự chán sống rồi! Phàm lấy hết dũng khí nói ra, dù thế nào, nàng nhất định phải nói ra! Mặc dù sẽ gặp phải một kích trí mạng của Lân chủ tử! Ai cũng không biết tình trạng hiện nay

của Phong chủ tử, mà bọn họ lại phải bảo vệ Lân chủ tử không rời, nếu không, nếu Lân chủ tử gặp chuyện không may, dù bọn họ chết muôn lần cũng không chuộc được tội! Bây giờ chỉ hy vọng Lân chủ tử có thể cứu Phong chủ tử! Dù sao Hỏa lang kia...

Phong Huyết Lân lắc đầu, mới từ hôn mê tỉnh dậy hân hoi mê man, nhưng dù vậy, hân cũng biết bây giờ Cổ Nhược Phong gặp nguy hiểm!

Nghĩ tới đêm trăng tròn, cùng với chín kiếp nạn định ra ngày đó, đêm qua...

“Vù – ” một trận gió thổi qua, sau đó đã không thấy bóng dáng Phong Huyết Lân trong xe ngựa!

Phong nhi!

Trong lòng Phong Huyết Lân nín chặt, đau xót khoan tim này giống như bản thân cảm nhận được Cổ Nhược Phong đau xót thấu xương!

Phong nhi! Rốt cuộc nàng bị thương như thế nào?!

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ hành trình xe ngựa suốt một canh giờ đã trôi qua rồi!

Men theo hơi thở quen thuộc kia, Phong Huyết Lân nhanh chóng tìm được Cổ Nhược Phong, nữ tử áo đen đang ra sức chiến đấu giữa bầy Hỏa lang, không, đã không còn là áo đen rồi! Quần áo nhiễm máu đã rách nát không thể chịu nổi! Từng vết thương do móng vuốt cùng hàm răng sắc nhọn của Hỏa lang lưu lại!

Từng giọt máu tươi nhỏ xuống từ vạt áo, rơi vào trong bụi đất, mà mặt đất kia, đã máu chảy thành sông!

Cổ Nhược Phong đang đánh nhau chết sống với trăm con Hỏa lang cuối cùng!

Cổ Nhược Phong đang cùng cuối cùng trăm con Hỏa Lang đánh nhau chết sống!

Nàng không biết rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu Hỏa lang, chỉ biết nhuyển kiếm đã đứt gãy từ sớm, đó là do huyền thiết ngàn năm chế tạo!

Mà hôm nay Khinh Vũ cầm trong tay đã sớm nhuộm máu đỏ! Có của Hỏa lang, cũng có của nàng!

Nội lực của nàng sắp cạn, mặc dù uy lực của Khinh Vũ cầm lớn, nhưng cũng cần hao tổn lớn nội lực! Bây giờ mỗi lần gậy Khinh Vũ cầm cũng đều cảm thấy mình sắp cực hạn! Trống rỗng trong huyết dịch khiến cho nàng muốn ngủ mê man!

Mạnh mẽ cắn môi, lại cảm nhận được ảm áp không thuộc về nàng.

Cổ Nhược Phong mở to hai mắt, nhìn Phong Huyết Lân xuất hiện trước mắt mình, không dám tin, đây, thật sự là hân sao? Không phải đến xế chiều hân mới có thể tỉnh sao?

“Phong nhi...” Than nhẹ tản đi theo gió... Ngón trỏ của Phong Huyết Lân vuốt ve cánh môi Cổ Nhược Phong, nơi đó đã trắng bệch, bởi vì ra sức cắn nhiều lần, dấu vết thật sâu kèm theo máu đỏ tươi... Nàng, đã có bao nhiêu mệt mỏi rồi?

“Lân...” Một giọt lệ cứ chảy xuống như vậy... Cho tới bây giờ Cổ Nhược Phong không phải là người cảm tính, nhưng bây giờ khi nhìn thấy hân, nàng lại có cảm giác muốn khóc! Cảm giác được người ta che chở quý trọng nâng trong bàn tay, nàng chưa từng cảm nhận mãnh liệt được như lần này!

Phong Huyết Lân nhẹ nhàng lau nước mắt cho Cổ Nhược Phong, sửa sang lại đầu tóc rối bời cho nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, khi Khinh Vũ cầm nhìn thấy Phong Huyết Lân xuất hiện đã tự động trở lại nhẩn ngọc trong một khắc, nơi này đã không cần tới nó!

Con mắt màu máu của Phong Huyết Lân nhìn hơn trăm con Hỏa lang còn sót lại xung quanh, đau lòng cùng cực chiều trong mắt đã biến thành lạnh giá, băng giá đến từ âm ty địa ngục, lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy chết cứng! Đã trấn áp hơn trăm con Hỏa lang! Nam tử này, rõ ràng có hơi thở hắc ám mà bọn chúng không sợ, lại khiến cho bọn chúng sợ hãi! Ánh mắt ấy, là ánh mắt nhìn vật chết! Không! Còn khinh khùng hơn!

“Các người... muốn chết như thế nào?” Vương giả uy nghiêm tản ra trong nháy mắt! Cho dù Vua của Hỏa lang đứng trước mặt hân cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần!

Rốt cuộc Hỏa lang sợ hãi! Đang cùng chém giết không muốn sống với Cổ Nhược Phong, rõ ràng nên vì đồng bọn bị giết mà tức giận, rõ ràng nên thêm điên cuồng khát máu! Nhưng nghe lời của nam tử mặc áo đỏ thì toàn thân run rẩy, không có chút dũng khí phấn đấu nào!

“Ngoao hú...” Bầy sói gầm nhẹ, đó là một kiểu thần phục! Trước áp lực tuyệt đối, bọn chúng vốn không có lựa chọn nào khác! Cho dù Hỏa lang có quy tắc không chết không ngừng nhưng cũng không chạy trốn! Bởi vì, bọn chúng vốn không thể liều lĩnh đánh cuộc sẽ thắng! Nếu phản kháng, kết cục chỉ có một, đó chính là – chết!

Nam tử này không giống nữ tử áo đen kia, nàng ta dường như có ác độc, vô tình khát máu hơn sói, nhưng chúng vẫn có thể liều lĩnh đánh cuộc với nàng! Nhưng mà, nam tử áo đỏ này, chỉ có thể khiến cho người ta nhìn lên, hơi thở trên người hắn, là từ ngàn ngàn vạn vạn máu đập qua mà đến, ngưng tụ mà thành! Nồng đậm như vậy, cho dù là cả bầy sói, cũng hoàn toàn không thể địch nổi hắn!

“Ha ha... Đả thương Phong nhi của ta, các người cảm thấy... còn có cơ hội sao?” Một lời nói vô tình lạnh lẽo ra khỏi miệng, một câu nói, đã định số mạng Hỏa lang – chết!

Một tay phát lên, ngọn lửa màu xanh thẫm đánh tới bầy Hỏa lang!

Trong cặp mắt xanh biếc, đã không còn ác độc, không có tham lam, chỉ còn lại tuyệt vọng! Đó chính là – địa ngục U Minh chi hỏa!

Địa ngục U Minh chi hỏa, không chỉ đốt thân thể, ngay cả linh hồn cũng bị thiêu đốt sạch sẽ, căn bản không còn! Trên đời này, sẽ không bao giờ còn sự tồn tại của bọn chúng, ngay cả dấu vết cũng bị tiêu diệt hoàn toàn!

Linh hồn bị thiêu đốt khổ sở, từ tiếng kêu rên kia là đủ nhìn ra! Đây chính là giá cao mà bọn chúng phải bỏ ra! Đả thương Cổ Nhược Phong, ngay cả cách chết, cũng là cách tàn nhẫn nhất!

Phong Huyết Lân lạnh lùng nhìn bọn chúng lần cuối, nhìn bọn chúng hóa thành tro bụi trong ngọn lửa màu xanh đậm, phiêu tán theo gió, cả linh hồn cũng về đất...

“Phong nhi...” Khổ sở kêu gọi như có như không, Phong nhi của hắn, nàng lại bị thương! Rốt cuộc hắn quá bất lực?! Hết lần này tới lần khác nhìn nàng bị thương!

Xiêm áo rách nát, thấm ướt máu tươi, nơi đây ban đêm giá rét, dính vào trên da thịt, càng lạnh lẽo!

Làn da bị cắt phá, kết hợp với mạch máu, vết cắt nhìn thấy ghê, mỗi một vết đều khắc vào trong lòng Phong Huyết Lân!

Trong khách điểm, mùi máu tanh lan tràn khắp phòng, Phong Huyết Lân tự tay xử lý sạch sẽ vết thương trên người Cổ Nhược Phong, truyền nội lực linh lực vào cho nàng, nhìn da thịt của nàng khép lại bằng tốc độ mà mắt thường nhìn thấy! Phong nhi của hắn, sao có thể lưu lại dù chỉ một vết sẹo?! Nhưng... Mỗi một vết thương của nàng, đều khắc ở trong lòng hắn, trọn đời không quên!

Năm con quỷ Si Mị Vong Lượng Phàm canh giữ ở cửa, trong lòng lo lắng. Bọn chúng vốn trở về cùng Lân chủ tử, nhưng tốc độ của Lân chủ tử quá nhanh, bọn họ mới chạy được một nửa lộ trình, Lân chủ tử đã ôm Phong chủ tử xuất hiện!

Bọn họ vĩnh viễn không quên được thân thể toàn máu tươi của Phong chủ tử, mùi máu tươi nồng nặc có thể ngửi thấy được dù cách thật xa! Đó là máu thuộc về Phong chủ tử, kèm theo của Hỏa lang, tổ hợp thành khúc ca đau thương! Nặng trĩu vào đáy lòng bọn họ!

Đó là Phong chủ tử sao? Phong chủ tử luôn luôn cười yếu ớt không đếm xỉa gì, Phong chủ tử xưa nay luôn vạch ra chiến lược diệt người cứu người trong nháy mắt?

Tuyệt Cơ cúi mắt xuống, chỉ có điều hai tay nắm chặt dưới ống tay áo nói lên nàng ta không yên lòng!

Phong Huyết Lân! Chủ tử của nàng! Rõ ràng theo suốt dọc đường đi đều là nàng cùng với hắn! Cho dù Hỏa lang đột kích, cũng là nàng theo làm bạn với hắn, thề đi theo! Vì sao hắn lại không nhận ra sự tồn tại của nàng?!

Cổ Nhược Phong, Cổ Nhược Phong, Cổ Nhược Phong! Trong mắt của hắn chỉ có Cổ Nhược Phong! Rốt cuộc Cổ Nhược Phong có gì tốt?! Vì sao trong lúc mê man gọi tên Cổ Nhược Phong, tỉnh lại câu đầu tiên cũng là Cổ Nhược Phong?! Rốt cuộc Tuyệt Cơ đây kém Cổ Nhược Phong ở chỗ nào?!

Hỏa lang trước đó không giết chết nàng ta, xem ra nàng ta mệnh lớn! Chỉ có điều... Nàng không tin Cổ Nhược Phong còn có thể sống tiếp được!

Ác độc chợt lóe lên, Tuyệt Cơ lại ngẩng cao đầu lần nữa đáng vẻ cao cao tại thượng giống như nữ vương!

90. Chương 90: Chương 10. Tội Không Có Con

Phu nhân té xỉu... Bình tĩnh vốn có của Nam Phong đã không còn sót lại chút gì tron thoáng chốc...

Lúc này trong đầu Nam Phong chỉ còn lại bóng dáng gầy yếu quật cường mấy ngày qua của Mộ Lam khiến cho người khác đau lòng.

Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong nhìn bóng dáng Nam Phong nhanh chóng biến mất, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, đáy mắt có vẻ xem kịch vui. Hai người liếc mắt nhìn nhau, vận khinh công đi theo dấu chân của Nam Phong. Diễn trò với Nam Phong, ở nơi đây lúc nhảm chán cũng có thể giết thời gian, dù sao bọn họ ở phủ thành chủ cũng là công lao của Nam Phong không phải sao?

“Ôi, chủ tử! Huyết Vương gia Huyết Vương phi...” Gã sai vặt vẫn còn thở hổn hển đã không nhìn thấy bóng dáng ba chủ tử sau một lần hô hấp, đành bất đắc dĩ thở dài một cái, chấp nhận chạy theo sát tới phòng Nam lão phu nhân.

Trong phòng, thân thể gầy yếu của Mộ Lam cứ lẳng lặng nằm trên đất lạnh băng như vậy, một đám hạ nhân nha hoàn vây cung quanh, nhưng không có ai dám tiến lên nâng nàng dậy.

Lúc Nam Phong đến chính là thấy như vậy khiến cho tim của hắn gần như dừng lại.

“Lam Lam, Lam Lam!” Nam Mộ Phong vung chưởng gạt nha hoàn hạ nhân chung quanh ra, nhào tới, ôm Mộ Lam vào trong ngực!

Bốn phía vang lên tiếng ngã “Bịch bịch” xuống đất, đau đớn trong nháy mắt đánh úp tới tận não, lúc này người trong phòng ngã xuống mới kịp phản ứng, thành chủ đại nhân của bọn hắn đến rồi!

Nam Phong vỗ nhẹ nhẹ mặt Mộ Lam, ôm thân thể Mộ Lam hơi run rẩy, tức giận nơi đáy lòng tích trữ từng chút từng chút một, đã đến chỗ bộc phát, ai cũng không hoài nghi, nếu Mộ Lam thật sự có chuyện, thành chủ đại nhân có thể phá hủy cả phủ thành chủ!

Mộ Lam từ từ mở mắt, thông qua cặp mắt mờ lung nhìn thấy người mình yêu sâu đậm đang ôm mình, hắn là Nam Phong, hắn đã tới. Khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, lại chưa xót như vậy.

Nam Phong nhìn bất lực và tuyệt vọng nơi đáy mắt Mộ Lam, trái tim bị chấn động mạnh mẽ trong thoáng chốc, chỉ còn sững sờ nhìn Mộ Lam chằm chằm, trong đầu nghĩ rốt cuộc có chuyện gì khiến Mộ Lam lộ ra vẻ mặt như vậy!

Mộ Lam nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Nam Phong, nhẹ như vậy, lại dụng tâm như vậy, giống như muốn khắc sâu hình dáng của hắn vào trong lòng mình không bao giờ quên lãng!

Rốt cuộc, Mộ Lam nhắm mắt lại, đẩy Nam Phong ra, cho dù cả người không có lực, cũng chỉ dựa vào bản thân đứng lên!

“Lam Lam...” Nam Phong kinh ngạc nhìn Mộ Lam, không biết tại sao nàng lại như vậy, hắn cảm thấy nàng chống lại, nàng rời xa...

“Để cho ta được yên một chút.” Lúc này sắc mặt Mộ Lam không hề thay đổi, nụ cười lúc vừa nhìn thấy Nam Phong đầu tiên đã thu lại sạch sẽ, không còn dấu vết.

“Lam Lam...” Nam Phong có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Mộ Lam, nhưng biết bây giờ không phải lúc. Hơn nữa, từ trước đến nay Mộ Lam luôn nói lời trong lòng với mình, đây là ăn ý giữa hai người bọn họ! Mà bây giờ, hẳn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý!

Mộ Lam xoay người mặt nhìn ra cửa bóng lưng hơi dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn nhắc bước chân đi từng bước một ra cửa. Không ai biết trong này lòng nàng đau dường nào, có bao nhiêu tuyệt vọng, lòng bàn tay dưới ống tay áo đã bị móng tay bấm vào tạo ra vết máu đỏ sẫm, máu tươi rơi từng giọt lên trên ống tay áo, vẽ nhiều đóa hoa sẫm màu diêm dúa trên vải màu tím...

Ánh mặt trời ngoài cửa sáng ngời, chiếu vào hơi chói mắt.

Mộ Lam híp híp mắt, bước ra cửa phòng, bước từng bước từng bước một ra con đường nhỏ phía ngoài.

Tuyết đọng bị quét sang bên, thành đồng ở nơi nào đó tạo thành một phong cảnh đặc biệt.

Bên ngoài rất yên tĩnh, hoặc là... Mộ Lam nàng không nghe được âm thanh khác rồi.

Lá rơi bay bay của quá khứ lãng mạn giờ chỉ còn lại thê lương trong mắt Mộ Lam, cổ khô héo này cũng khóc thầm mà chết, tất cả mọi thứ, hình như cũng đang giũ cọt kết quả bi ai của mình!

Mộ Lam à Mộ Lam, người là đại tiểu thư của thế gia trong giang hồ, là bảo bối được Mộ gia nâng trong lòng bàn tay, hôm nay rơi vào hoàn cảnh này, thật buồn cười!

Bên trong nhà, Nam Phong đưa mắt nhìn Mộ Lam rời đi, khi bóng lưng nàng biến mất trong nháy mắt, dường như trong lòng bị đào khoét rất đau như thế!

Khóe miệng Nam Phong nhẹ nhàng nâng lên, đau lòng, cũng ngọt ngào, xem ra bản thân mình không thể rời khỏi Mộ Lam rồi, cho dù là nhìn bóng lưng nàng rời đi, mình cũng đau đến mức không cách nào hô hấp...

Thu hồi tầm mắt, Nam Phong nhìn chăm chú về phía Nam lão phu nhân.

Đối với Nam lão phu nhân, Nam Phong tôn kính, kính yêu, còn mang theo chút kính sợ.

Nam lão phu nhân là nường ruột của Nam Phong, từ nhỏ yêu thương và nghiêm nghị với Nam Phong đã cùng tồn tại!

Mặc dù địa vị của Mộ gia trong giang hồ không thấp, nhưng như thế nào thì Nam gia cũng là nhà làm quan, dĩ nhiên là Nam lão phu nhân cảm giác gia thế của Mộ Lam có phần không xứng với Nam Phong, nhưng lúc đầu nể mặt không phải Mộ Lam thì Nam Phong không cưới, bắt đắc dĩ cũng phải đồng ý. Dù sao, Nam lão phu nhân không hề muốn cả đời Nam Phong không cưới vợ.

Tuy Mộ Lam là người trong giang hồ, tính tình hào phóng không phải nói, nhưng kể từ khi vào Nam gia, dáng vẻ quy tắc đạo đức mọi người nên có nàng cũng có phần nào, ngoan hiền lễ độ, mặc dù Nam lão phu nhân thường gây khó dễ khắp nơi cũng phải một mắt nhắm một mắt mở cho qua, rất ít khi gây xung đột với Nam lão phu nhân, nàng, không muốn Nam Phong khó xử.

Những điều này, Nam Phong cũng biết, cho nên, Nam Phong thật sự thương yêu Mộ Lam!

Nhưng chuyện không như người mong ước, Nam Phong và Mộ Lam thành thân đã ba năm, không có một đứa con! Bởi vì chuyện này, Nam lão phu nhân cảm râm không biết bao nhiêu lần!

Điều này, Nam Phong và Mộ Lam đều không có lời nào để nói, ba năm không con, thật sự có chút không thể nào nói nổi, cho dù là nguyên nhân gì, Nam Phong cũng nhận, mặc dù hẳn rất yêu thích tiểu hài tử, mặc dù cả đời này hẳn có thể không có đứa nhỏ, hẳn chỉ muốn cùng Mộ Lam “Chỉ cần người đồng lòng, bạc đầu chẳng xa nhau”! Những điều này Nam Phong đã nói rõ ràng với Nam lão phu nhân từ trước!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Mặc dù bây giờ Nam Phong rất cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, nhưng vẫn không thể nhắc tới một tiếng “Mẫu thân” để gọi Nam lão phu nhân! Bây giờ, vào lúc này, hẳn thật sự nổi giận!

Mộ Lam là người hẳn che chở, ba năm qua, Mộ Lam hết sức giấu diếm chuyện mà mẫu thân gây khó dễ, sợ mình và mẫu thân có điều gì ngăn cách! Nhưng với bản lĩnh của mình, sao lại không biết hành động việc làm của mẫu thân?!

Hôm nay, Mộ Lam vốn kiên cường như vậy lại té xỉu, rốt cuộc mẫu thân đã nói gì với nàng?!

Mọi người trong phòng đều cúi thấp đầu trầm mặc không nói, không thể so đo với địa vị của Nam lão phu nhân ở trong nhà này, ngay cả thành chủ cũng phải ngoan ngoãn nghe giáo huấn, đâu đến phiên hạ nhân như mình nói chuyện?!

“Ta muốn một lời giải thích!” Nam Phong trợn đỏ cặp mắt, bình thường hắn có thể một mắt nhắm một mắt mở, bởi vì Nam lão phu nhân không làm gì gây tổn thương trên thân thể của Mộ Lam, gây khó khăn cho nàng cũng không quá đáng, Mộ Lam cũng không so đo, hắn cũng không muốn người ở phủ thành chủ này cả ngày gà chó không yêu! Nhưng mà, bây giờ Mộ Lam té xỉu! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy!

“Chúng ta chỉ ngồi xuống nói chuyện phiếm mà thôi, huống chi người trong phòng này ai là đối thủ của Mộ Lam?” Nam lão phu nhân nhấp một ngụm trà trong tay, ừ, coi như thủ nghệ không tệ.

“Nói chuyện phiếm? Rốt cuộc mấy người tán gẫu cái gì?” Nam Phong không phải người ngu, hắn biết bản lĩnh của Mộ Lam, cho dù Nam lão phu nhân cộng thêm nha hoàn hạ nhân đều không phải là đối thủ của Mộ Lam! Hơn nữa, trước đó hắn đã bắt mạch của Mộ Lam, kiểm tra tình trạng, không có hiện tượng bị thương. Vậy điều khiến Mộ Lam té xỉu cũng chỉ có “Nói chuyện phiếm” trong miệng Nam lão phu nhân rồi!

“Cũng chỉ nói chuyện phiếm trong nhà mà thôi.” Nam lão phu nhân vẫn nói không nhanh không chậm, đối với Mộ Lam, bà không hề có chút áy náy, lúc đầu khi Mộ Lam bước vào cửa mình đã không ưa thích nàng, huống chi ba năm không con, cả ngày quấy rầy hỗn phách Nam Phong, còn nói lời hoang đường gì mà “Kiếp này chỉ cười mình Mộ Lam làm thê”, chẳng lẽ muốn Nam gia đoạn tử tuyệt tôn sao!

“Nói chuyện phiếm? Vậy sao Lam Lam lại té xỉu?” Nam Phong nắm chặt quả đấm, trước đó khi Mộ Lam mở mắt, tuyệt vọng và bất đắc dĩ trong đáy mắt kia khiến trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, mặc dù chỉ ngắn ngủi trong một hô hấp, nhưng lại khắc trong đầu hắn chui cũng không đi!

“Có lẽ đột nhiên thân thể nàng khó chịu, ta cũng không phải nàng, sao ta biết.” Nam lão phu nhân đứng lên, cuối cùng liếc mắt nhìn Nam Phong, đi ra cửa, lúc đi qua tên sai vặt, mắt nhẹ nhàng quét qua, gã sai vặt này, là một trong những gã sai vặt cận thân của Nam Phong, Nam Lâm.

Nam Lâm ngược mắt chống lại thâm ý bao hàm trong mắt của Nam lão phu nhân, đáy lòng chấn động mạnh mẽ, sau đó cúi thấp đầu, nghiêng thân thể cung kính nhường lão phu nhân đi qua, dao động trong đáy lòng cũng bị cái nhìn kia của Nam lão phu nhân áp đảo xóa sạch rồi.

Chuyện này, hình như cứ trôi qua như vậy, nha hoàn hạ nhân cũng đi theo lão phu nhân rời đi, không phải ai cũng có thể chọc nổi thành chủ đại nhân, mỗi người ở đây không phải như Nam lão phu nhân, bây giờ thành chủ đại nhân rất khùng bố, mọi người vẫn nên thừa dịp Nam lão phu nhân rời đi mà chạy theo là tốt hơn! Dù sao, ở phủ thành chủ cũng đều diễn ra cảnh như vậy, chỉ có điều thành chủ đại nhân không thường ở đây mà thôi, mà phu nhân thành chủ chưa bao giờ ngắt đi như lần này! Tự nhiên, nội dung “Nói chuyện phiếm” lần này của Nam lão phu nhân khiến nha hoàn hạ nhân ở đây cũng trợn trừng mắt tắt tiếng! Chỉ có điều, những thứ đó, ở phủ thành chủ này, ai cũng không dám nói cho thành chủ đại nhân anh minh vĩ đại của bọn họ!

Nam Phong là người chính trực, thưởng phạt phân minh, càng là người sáng suốt! Nhưng, ở trong phủ thành chủ này, gừng càng già càng cay! Trong hậu viện, Nam Phong không đấu lại Nam lão phu nhân! Những nha hoàn hạ nhân kia chỉ có thể nghe theo lời Nam lão phu nhân, dù sao, ai cũng không muốn sống không bằng chết!

Ngoài cửa cách đó không xa, Phong Huyết Lâm và Cổ Nhược Phong nghiêng người dựa trên một thân cây, yên tĩnh xem xong trận “nội đấu” này, rốt cuộc thắng thua đã thấy, mặt ngó về phía Mộ Lam biến mất, hai người bèn nhìn nhau cười, Nam lão phu nhân này đúng là không đơn giản, chỉ có điều không biết tiếp theo Mộ Lam sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào?

Si yên tĩnh đứng ở một bên, vừa rồi hắn đã báo cáo nhanh chuyện vừa xảy ra trước đó cho hai vị chủ tử, đây cũng là do hắn nhầm chán, trong lúc vô tình “Cần quét” phủ thành chủ phát hiện ra, không thể không nói, Nam lão phu nhân, có thủ đoạn!

91. Chương 91: Chương 11. Mị Được Tuyệt Hoan

‘Mị được’ = xuân được (tình được), ‘Tuyệt’: đoạn tuyệt, cắt đứt, ‘Hoan’: Hoan ái.

“Ầm!” Âm thanh vật nặng ngã trên đất, tiếp theo đó chính là tiếng rống giận gần như cả phủ thành chủ đều có thể nghe thấy: “Cút!”

Nha hoàn hạ nhân không khỏi run lên, hạ thấp tai hơn, có khả năng là căn phòng không xa lắm.

Mà lúc này có hai người không sợ chết đang nằm trên cây cách căn phòng đó không xa. Nói chuẩn xác, phải là trôi lơ lửng trên ngọn cây kia!

Đúng vậy, ngoài hai đại tôn thần Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong ra thì còn ai lớn lối như thế?!

“Rất muốn vào nhìn một chút.” Cổ Nhược Phong chép chép miệng, ngoài này cách bên trong một cánh cửa, mặc dù thính lực của nàng hơn người, nhưng không bằng thấy tận mắt mới đặc sắc!

Phong Huyết Lân sờ lên mũi: “Bây giờ đang chiến hỏa quá mức, đi qua sợ rằng là người đầu tiên bị thiêu, chim đầu đàn này nhường cho người khác tới làm thì tốt hơn.”

Không sai, không ai muốn làm chim đầu đàn này! Nhìn người làm ở phủ thành chủ này thì biết, lúc này sợ rằng người bên trong phòng kia chưa bao giờ phát ra hỏa khí lớn như vậy!

Lại nhìn Nam lão phu nhân vốn phách lối tăng vọt, bây giờ không phải chỉ rụt cổ trong góc thò đầu ra nhìn một chút mà thôi?

Phong Huyết Lân hần phách lối, cũng là vốn có tư cách phách lối. Nhưng cho tới bây giờ hần vẫn là người giữ vững nguyên tắc căn bản người không phạm ta, ta không phạm người. Tình huống bây giờ, hai người hần và Cổ Nhược Phong xem một chút là tốt, nếu thò chân vào ngược lại có không ít phiền toái!

Người ngoài phòng yên lặng chờ trong phòng bùng nổ, mà hình như người bên trong phòng cũng không để người khác thất vọng.

Chỉ trong mấy lần hít thở, vốn cửa phòng bị khóa bên ngoài mở ra, không, phải nói là cánh cửa bị người từ bên trong cho một cước đá bay rồi!

Quần áo Nam Phong còn hơi xốc xếch, nhìn ra được hần trải qua một trận giãy giụa như thế nào, mặt đỏ bừng không biết là do tức giận hay vì cái gì khác, hoặc là cả hai đều có.

Nam Phong đảo mắt quét qua cả khu vườn, cuối cùng nhìn thấy vật áo Nam lão phu nhân ở ngưỡng cửa viện, vãi vốc đó là gấm vóc độc nhất vô nhị của cả phủ thành chủ, chỉ có Nam lão phu nhân mới có. Thật ra thì Mộ Lam cũng có, nhưng không hiểu vì sao nàng không may y phục.

“Đi ra đi, chẳng lẽ ngài không định cho nhi tử một lời giải thích sao?” Giọng Nam Phong nghe không ra cảm xúc, nhưng hô hấp của hần hơi gấp rút, tức giận và lạnh giá nơi đáy mắt cùng tồn tại, thân thể hơi run, giống như đang kiểm chế gì đó, rất khổ sở!

Cổ Nhược Phong nhìn Nam Phong đang đứng trong sân, Nam Phong này, nghị lực không tệ, nhưng không biết tiếp theo hần sẽ lựa chọn như thế nào? Là trở về phòng, hay định đứng như vậy mà chết đi?

Cuối cùng Nam lão phu nhân không chống lại được tầm mắt lạnh người của Nam Phong, mặc dù cách tường che lấp, bà vẫn có thể cảm nhận rõ ràng lửa giận và quyết tâm của Nam Phong!

Thở dài, lai bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ Phong nhi kiên quyết như thế, thật sự không biết Mộ Lam có gì tốt! Nhưng nghĩ tới kế hoạch của mình có thể đã thành công, mừng thầm trong lòng, sửa sang lại y phục, ung dung đi ra: “Thế nào, chuyện đã như vậy, người còn muốn trốn sao?”

Nhìn dáng vẻ quần áo xốc xếch của Nam Phong, khẳng định trong lòng lại tăng thêm một phần, ngay sau đó giọng nói cũng mềm đi: “Thủy Nhi là một cô nương tốt, nghe lời hiểu chuyện, lại là người biết phục vụ, người nạp nàng có gì không tốt?”

Mỗi một câu nói của Nam lão phu nhân, sắc mặt Nam Phong càng thêm đen xì, khóe miệng càng nâng lên lộ ra nụ cười giễu cợt, cuối cùng không kịp đợi Nam lão phu nhân tiếp tục cầu nhàu, giọng nói lạnh lẽo còn lạnh hơn băng tuyết bốn phía mấy phần: “Nếu nô tài quyền rũ chủ tử cũng được coi là cô nương tốt mà nói, sợ rằng dưới gầm trời này không có người xấu!”

Sau khi Nam lão phu nhân nghe xong sắc mặt hơi khựng lại, ngay sau đó mắng: “Lời này của ngươi là có ý gì?! Cái gì gọi là Thủy Nhi quyền rũ người?! Hôm nay vốn là ngày đại hỉ của các người, quyền rũ ở đâu ra?!”

“Ngày đại hỉ?” Nam Phong kinh ngạc trợn to hai mắt, ngay sau đó càng thêm lạnh lẽo, “Sao nhi tử không biết hôm nay là ngày đại hỉ của mình?”

Khóe miệng Nam lão phu nhân giật giật, ánh mắt hơi tránh né: “Không phải bây giờ ngươi đã biết rồi sao?”

Nhìn dáng vẻ của Nam lão phu nhân, Nam Phong thật tình không có lòng đi so đo với bà, tôn kính mẫu thân kia đã từ từ biến mất, bây giờ điều hắn mong muốn duy nhất chính là gặp được Mộ Lam!

“Để cho nàng ta rút ra khỏi phủ thành chủ, chuyện này như vậy thôi, còn Lam Lam đâu?” Lời nói vốn không tình cảm chút nào nhưng khi nhắc tới Mộ Lam thì giọng nói mới trở nên vội vàng mang theo ầm áp.

“Sao ngươi có thể đối xử như vậy với Thủy Nhi?! Dù sao thì nàng ta cũng là người của ngươi rồi!...”

Nam lão phu nhân còn muốn nói tiếp gì đó, lại bị liếc mắt lạnh lẽo của Nam Phong mà ngừng lại: “Nhi tử không chạm vào nàng ta.” Loại nữ nhân đó, cho dù xách giày cho Nam Phong cũng không xứng!

“Ngươi... ngươi nói cái gì?!” Nam lão phu nhân kinh ngạc trợn trừng mắt, “Sao có thể?!” Rõ ràng trong trà đã hạ độc! Chẳng lẽ nghĩ sai rồi?

Đang nghĩ ngợi, nào ngờ Nam Phong đang đứng đó đột nhiên gục xuống!

“Phong nhi! Phong nhi! Có ai không! Người mau tới đây!”

Cửa chính phá ra trong phòng đầy ắp người, rốt cuộc lúc này Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân “May mắn” như thỏa mãn mong muốn mà đi vào, có thể tận mắt đứng xem.

Lúc này nữ nhân tên gọi là Thủy Nhi được người đỡ nằm trên giường, bằng vào nhãn lực của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, chỉ liếc mắt một cái thì biết rõ nội thương của Thủy Nhi không hề nhẹ, khuôn mặt trắng bệch mất hết huyết sắc, thân thể hơi co rút, dáng vẻ khổ sở tuyệt đối không phải giả bộ.

“Nam Phong đúng là không thương hương tiếc ngọc, xuống tay độc ác với mỹ nhân yếu điệu như vậy.” Cổ Nhược Phong nói mát, chỉ có điều ánh mắt nhìn Nam Phong không có chút giễu cợt nào, mà lại hơi khâm phục.

Lúc này, đại phu đã bắt xong mạch, dọn dẹp hòm thuốc theo người, lắc đầu với người trong cả phòng, thở dài: “Ôi...”

Trong nháy mắt, lòng Nam lão phu nhân nín chặt, sắc mặt Thủy Nhi càng thêm tái nhợt!

“Đại phu... Chuyện này...” Nam lão phu nhân kéo ống tay áo của đại phu, mắt lo lắng nhìn chăm chăm.

Đại phu liếc nhìn quanh bốn phía: “Thành chủ bị người ta hạ mị được, chỉ có điều đây không phải là mị được bình thường. Tuyệt hoan, phải kịp thời giao hoan cùng nữ nhân, nếu không thất khiếu * chảy máu, không trị mà chết.”

(*) thất khiếu: 2 con mắt, 2 lỗ mũi, 2 lỗ tai, miệng.

“Tuyệt hoan?” Tay Nam lão phu nhân run run, cặp mắt sắc bén nhìn thẳng về phía nữ tử đang nằm thoi thóp trên giường, “Chuyện này là sao?!”

Lúc Thủy Nhi nghe được hai chữ “Tuyệt hoan” thì biết rõ chuyện đã lộ ra sơ hở, hừ có điều lúc này nàng không còn đường lui!

Trấn tĩnh lại sắc mặt, vẻ mặt vốn tái nhợt do bị thương cũng không nhìn ra khẩn trương: “Nô tài không biết.” Gương mặt mở mồm, gần như khiến Nam lão phu nhân tin tưởng rồi!

Mặc dù còn hoài nghi, nhưng bây giờ quan trọng nhất là giải mị được cho Nam Phong trước! Nhìn đáng về Nam Phong đã không còn chống đỡ được bao lâu!

Thủy Nhi nhìn Nam lão phu nhân quan sát bốn phía, hình như muốn tìm một người tới giải độc cho Nam Phong, nhũu này, hạ quyết tâm, mặc dù cả người đau đớn khó nhin cũng từ từ đứng lên từ trên giường!

“Lão phu nhân, để nô tài.” Trong mắt thành khẩn như vậy!

Nam lão phu nhân nhìn đáng về của Thủy Nhi, tròn mắt híp lại: “Thân thể người được sao?” Nàng làm mẫu thân sao lại không biết võ công của Nam Phong? Sư phụ tới dạy công phu từ nhỏ ai không phải là danh gia? Cuối cùng đều bại bởi Nam Phong! Sợ rằng một chường lúc nổi nóng hôm nay của hân không phải nhẹ? Không lấy mất mạng Thủy Nhi đã là may mắn rồi!

“Vì Thành chủ, Thủy Nhi chết muôn lần cũng không từ!” Thủy Nhi quỳ xuống, đáng về thật có khí phách trung thành và tận tâm.

Nam lão phu nhân lo lắng liếc mắt nhìn Nam Phong nằm ở trên giường, vừa định kêu người trong phòng đi ra ngoài hết, lại bị một âm thanh trong trẻo cắt đứt: “Sợ rằng đây không phải là vì Nam Phong, mà là vì chính người đi?”

Cái gì gọi là nói mát?! Nó đây!

Mọi người quay đầu lại, Huyết Vương phi mặc bộ áo đen ngồi ngay ngắn trên ghế gần ngay cửa, ngồi bên cạnh là Huyết Vương mặc y phục đỏ mang mặt nạ màu bạc.

Thủy Nhi tròn to hai mắt, cả người tràn ngập hơi thở oan uổng phẫn nộ: “Huyết Vương phi, sao ngài có thể nói Thủy Nhi như vậy?!” Oán hận như vậy, quả thật còn oan hơn Đậu Nga tuyết rơi tháng sáu *!

(*) Đậu Nga tuyết rơi tháng sáu: Nói về nỗi oan của nàng Đậu Nga, một trong những vở kịch xuất sắc của Quan Hán Khanh. Đây là một vở kịch nghiêng về đề tài thể sự, một bi kịch gia đình có nguồn gốc bởi cái ác và nguyên cớ xã hội. Nàng Đậu Nga là con ông đồ nghèo Đậu Thiên Chương, lên năm tuổi đã mồ côi mẹ, bảy tuổi đi làm dâu nuôi cho bà góa họ Thái để cha vào kinh đi thi. Sau nàng lấy con bà Thái nhưng chẳng may chồng chết sớm, nàng thủ tiết thờ chồng nuôi mẹ. Trong vùng có bố con nhà Trương Lư ép buộc mẹ con bà Thái phải lấy chúng. Bằng mọi thủ đoạn chúng hãm hại mẹ con bà Thái nhưng không thành, Trương Lư kiện lên quan huyện. Thương mẹ chồng đau yếu, Đậu Nga bị bức cung phải nhận tội đánh thuốc độc giết chết cha Trương Lư mà trong thực chất lại do chính Lư bày đặt. Quan huyện Đào Ngột hồ đồ đã cho lính đánh đập và xử chém Đậu Nga. Trước khi chết, nàng than oan và ước ba điều: khi chém máu nàng không rơi xuống mà phun lên tấm lụa trắng treo ở cột cờ; bầu trời sẽ sa tuyết phủ lên thì hài nàng, mặc dù đang giữa mùa hè; và đất Sở quê nàng sẽ chịu đại hạn ba năm. Tất cả đều ứng nghiệm

Nhất thời, nha hoàn hạ nhân trong phòng cũng bắt đầu bất bình, mặc dù không dám nói ra, nhưng ánh mắt khinh thường trần trụi!

Phong Huyết Lân vẫn nhàn nhã ngồi đó như cũ, không hề bị ảnh hưởng bởi người bên cạnh, ý không muốn ra mặt thay Cổ Nhược Phong. Hân chỉ lẳng lặng nhìn Cổ Nhược Phong như vậy, nói trắng ra, hân ở đây lúc này chẳng qua là vì Cổ Nhược Phong gần đây nhằm chán đến để điều chỉnh tâm tình, hân, cũng chỉ là khách tới xem. Nếu quấy rầy trò chơi của Cổ Nhược Phong, hậu quả kia Phong Huyết Lân hân cũng không muốn thấy.

Cổ Nhược Phong không nhanh không chậm đứng lên, nàng coi như không thấy ánh mắt người chung quanh nhìn mình trực tiếp bỏ qua rồi.

Bước nhẹ đi tới trước mặt Thủy Nhi, hơi cúi người xuống, mắt chống lại ánh mắt của Thủy Nhi: “Hả? Thật sự là bốn vương phi oan uổng người sao?”

Ánh mắt sắc bén như vậy, bên trong hàm chứa đùa cợt khinh thường nồng đậm.

Thủy Nhi chỉ có cảm giác ở trước mặt Huyết Vương phi, mình không còn cái gì, giống như một con ốc, còn là con ốc bị lột sạch!

Cảm giác trơ trẽn như vậy khiến cho nàng cảm thấy tức giận xấu hổ, nhưng lại không biết nên làm thế nào, cứ ngơ ngác trở mặt ra ở đó.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong khẽ nhếch lên một nụ cười giễu cợt, sau đó đứng dậy đi về phía bên giường Nam Phong. Nam lão phu nhân muốn ngăn trở, một nữ tử, tùy ý vào phòng nam tử khác đã là làm trái đạo đức, bây giờ đi tới giường Nam Phong dưới ánh mắt bao người, còn là một Vương phi! Nhìn thế nào cũng không thỏa đáng! Nhưng đảo mắt nhìn Huyết Vương gia ngồi ngay ngắn ở đó, rõ ràng ngài ấy không hề có vẻ phẫn nộ, Nam lão phu nhân cũng không thể nói gì hơn, dù sao, phu quân người ta không ngại, nàng còn để ý gì? Chỉ có điều không biết Huyết Vương phi muốn làm gì?

Cổ Nhược Phong đứng lại cách giường Nam Phong ba thước, nàng sẽ không quá gần Nam Phong, như vậy, người khác sẽ ghen...

“Nam Phong, muốn ta cứu ngươi sao?” Cổ Nhược Phong vuốt vuốt nhẫn ngọc trên ngón tay, ánh mắt nhìn Nam Phong trên giường, nàng biết hắn nghe thấy.

Quả nhiên, Nam Phong gật đầu một cái, mặc dù rất nhỏ, nhưng với Cổ Nhược Phong mà nói thì đã đủ rồi, chỉ cần ý thức của hắn còn có thể khống chế bản thân là có thể.

“Giá cao?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng khiến ý thức của Nam Phong càng thêm tỉnh táo.

Khóe miệng Nam Phong nhếch lên lộ ra khổ sở, khó khăn hé miệng: “Tùy ngài.” Chỉ cần giải cứu hắn khỏi đám nữ nhân kia, mặc dù kết quả là chết cũng không sao. Hắn, không thể có lỗi với Mộ Lam!

Tuyệt hoan, đó không đơn giản là mì được như vậy!

Cổ Nhược Phong hài lòng hơi cong môi cười, rất tốt, như vậy đùa giỡn mới có thể tiếp tục tiến hành!

Một viên thuốc từ xa ba thước không sai lệch bắn đúng vào trong miệng Nam Phong, vào miệng lập tức tan ra...

92. Chương 92: Chương 12: Nỗi Trận Lôi Đình

Nam Phong ra sức chớp chớp mắt, cuối cùng cũng mở ra, trong nháy mắt khi viên thuốc tiến vào trong miệng hắn, hắn còn tưởng rằng mình sắp chết. Toàn thân giống như bị ngọn lửa xuyên qua nóng rất đau đớn, sau đó từ từ biến mất từng chút từng chút...

Nam lão phu nhân thấy Nam Phong tỉnh lại, không có dấu hiệu nguy hiểm đến tánh mạng, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống. Nhìn Cổ Nhược Phong cách đó không xa, trong mắt hiện lên kinh ngạc, Huyết vương phi này quả thật lợi hại hơn nhiều so với lời đồn đại!

“Tuyệt hoan” kia là thứ gì, Nam lão phu nhân cũng không biết, nhưng nghe đại phu nói thuốc này ngoại trừ cùng nữ tử giao hoan, ngoài ra không còn có cách nào khác để giải! Nhưng mà một viên thuốc tầm thường nhỏ nhỏ kia của Cổ Nhược Phong liền giải được rồi độc “Tuyệt hoan”, bản lãnh dùng được này có thể so với y tiên mà người trong chốn giang hồ đồn đại!

“Phong nhi, người cảm thấy thế nào?” Nhìn Nam Phong muốn ngồi dậy, Nam lão phu nhân vội vàng đi tới, đỡ vai Nam Phong lại, vẻ mặt thương xót.

Tuy nàng muốn Nam Phong sinh tồn tử cho nàng, sớm lưu lại hương khói cho Nam gia, nhưng nếu chuyện này nguy hại đến tính mạng của Nam Phong, nàng sẽ không vội vàng như vậy! Cho nên, khi nghe đại phu nói Nam Phong bị người hạ “Tuyệt hoan”, sắc mặt Nam lão phu nhân mới khó coi như thế!

Nhưng khi nhìn bộ dạng ủy khuất vô tội của Thủy nhi lại khiến một người đã trải qua bốn mươi lăm năm như nàng cũng không nhìn ra được bất kỳ chút sơ hở nào. Mà trước nàng không chỉ giúp Thủy nhi dùng mì được, còn ra tay giúp thả mì được vào trà của Nam Phong, trơ mắt nhìn hắn uống hết! Nàng cho rằng đây chỉ là được thúc tình bình thường mà thôi, không nghĩ tới lại là “Tuyệt hoan”!

Vốn muốn trách cứ Thủy nhi vài câu, nhưng khi nghĩ đến “Tuyệt hoan” là mì được cao cấp, vậy không phải người bình thường có thể có được, huống hồ nhìn bộ dạng của Thủy nhi cũng là không biết chuyện của

”Tuyệt hoan, cho nên, Nam lão phu nhân đoán, được này phải là người mà Nam Phong từng đắc tội, muốn thừa cơ hội này đưa Nam Phong vào chỗ chết!

Nhưng mà, làm sao người nọ biết Phong nhi nhất định sẽ không muốn Thủy nhi? Lòng may Nam lão phu nhân nhú lại, việc này dường như nói dễ mà cũng không dễ, hiện tại nàng không thể nào nghĩ ra được một lý do rõ ràng.

Lúc này Nam Phong đã trải qua một khắc nghỉ ngơi, thân thể không còn suy yếu như trước, giờ tay tách tay Nam lão phu nhân đang đặt trên người hắn ra, không nhìn gương mặt cứng ngắc của Nam lão phu nhân. Có lẽ, từ khi hắn thấy thân thể mình trở nên khác thường, thấy Thủy nhi chui vào lòng hắn, thì một phần tình cảm thân thiết dành cho mẫu thân kia cũng trở nên lạnh lẽo rồi. Hôm nay bởi vì bận rộn, cũng chưa kịp ăn cái gì, chỉ uống ly trà kia của Nam lão phu nhân... Hơn nữa, nhìn tình huống hiện giờ, sợ là Nam lão phu nhân và Thủy nhi, hai người này đã sớm mưu tính từ trước!

Nhìn khắp bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của người mình muốn gặp. Ba ngày nay bởi vì biên thành xảy ra bão tuyết, cho nên hắn luôn ở bên ngoài, buổi sáng mới trở về, chỉ là, vì sao đến bây giờ cũng không nhìn thấy Mộ Lam?

Đáy lòng Nam Phong dâng lên một cổ sợ hãi, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh bóng lưng của Mộ Lam ngày ấy...

“Lam Lam đâu?!” Nam Phong luôn luôn bình tĩnh, mặc dù bị hạ “Tuyệt hoan”, mặc dù bị Thủy nhi quần lấy, mặc dù biết toàn bộ sự việc ngày hôm nay là do mẫu thân sinh* thiết kế mình, Nam Phong đều vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như thường, nhưng rốt cuộc cũng không duy trì được vẻ mặt trầm ổn kia, mặt nạ băng lãnh rạn nứt từng chút từng chút, một giây sau liền hoàn toàn biến mất!

(*) mẹ đẻ

Sợ hãi trong mắt không che giấu chút nào, không, là hắn không có sức để che giấu! Lúc này, Nam Phong hắn chỉ muốn biết, người khiến cho hắn lo lắng ba ngày nay rốt cuộc đã đi đâu! Một loạt những chuyện không bình thường vừa rồi khiến hắn không thể không nghĩ đến chuyện gì đó!

Chỉ là, ông trời, hi vọng người thật sự có thể nhân từ một chút, Lam Lam đang ở tại trong viện thôi, cầu người...

Người trong phòng, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều cúi thấp đầu xuống. Bởi vì, bọn hắn vốn cũng không biết Nam lão phu nhân nhất thành chủ phu nhân ở chỗ nào! Trước đây mỗi lần thành chủ ra ngoài có việc, Nam lão phu nhân đều đi tìm thành chủ phu nhân tra, mà hạ nhân bọn hắn liền bị cảnh cáo, toàn bộ những chuyện của thành chủ phu nhân, chỉ cần thành chủ không có ở đây, vậy liền để nàng tự mình làm, ngoài trừ nha hoàn hồi môn Thủy nhi của thành chủ phu nhân, ai cũng không được phép giúp đỡ!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của mọi người liền dời lên người Thủy nhi.

Thủy nhi vốn đang cúi thấp đầu liền cảm nhận được ánh mắt của mọi người, chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn thấy mọi người đang nhìn mình, trong lòng chợt cảm thấy có chút bối rối. Ba ngày nay nàng và Nam lão phu nhân ở cùng một chỗ, vạch kế hoạch làm thế nào để Nam Phong kéo dài hương khói. vốn không có đi vào gian phòng của Mộ Lam, làm sao biết Mộ Lam đi đâu!

Tầm mắt của Nam Phong cũng theo người trong phòng nhìn chằm chằm Thủy nhi: “Lam Lam đâu?” Cố gắng kìm nén bất an trong lòng, hắn muốn Thủy nhi nói cho hắn biết, hiện tại Lam Lam chỉ ở một nơi nào đó trong phủ Thành chủ thôi.

Thủy nhi cắn môi, nàng không biết trả lời như thế nào, trong lòng càng oán hận! Thủy nhi nàng muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người có dáng người, kém chỗ nào so với Mộ Lam kia? Vì sao nàng chỉ có thể làm một nha hoàn nhỏ nhoi, mà Mộ Lam lại có thể làm đại tiểu thư, làm thành chủ phu nhân, quan trọng hơn, Mộ lam lại chiếm được tâm của Nam Phong, tất cả sự ái của Nam Phong!

Rõ ràng nàng và Mộ Lam đều gặp Nam Phong cùng một thời gian, vì sao trong mắt Nam Phong chỉ có Mộ Lam? Vì sao Thủy nhi nàng không lọt nổi vào mắt xanh của hắn? Không! Nàng không cam lòng!

Nam Phong không còn kiên nhẫn dây dưa tiếp với Thủy nhi, xốc chân lên, đi xuống giường, bình tĩnh đứng trước mặt Thủy nhi: “Lam Lam đâu?!” Đây là câu hỏi duy nhất của hắn!

Thủy nhi nhìn Nam Phong tức giận, nước mắt liền chảy xuống, trên mặt càng ngày càng ứa huyết!

Nam Phong nâng chân phải lên không chút lưu tình đá qua một cước, hung hăng đá Thủy nhi ra ngoài ba thước!

“Chắc, xem này tất cả tao nhả lịch sự của Nam Phong này đều là giả vờ!” Cổ Nhược Phong sớm đã lui trở lại bên người Phong Huyết Lân, khẽ thì thầm với Phong Huyết Lân, chỉ là lời nào nghe thế nào cũng cảm thấy nàng đang vui sướng khi người khác gặp họa.

“Bây giờ nhìn người không thể về bên ngoài!” Phong Huyết Lân vẫn có chút ghen ghét với hành động của người này, thật không hiểu Nam Phong có cái gì tốt, Phong nhi càng muốn đến xem hắn nháo, xem náo nhiệt còn chưa tính, còn ra tay giúp hắn! Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Huyết Lân liền cảm thấy buồn bực!

“Ta, khi gặp người đó liền biết rồi.” Cổ Nhược Phong khẽ cười, người này thật đúng là không phải ghen bình thường, về sau dăm chua trong nhà đều có thể lấy đi bán buôn rồi!

Chỉ là, nhìn bộ dạng buồn bực của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong lại có chút đau lòng, xem ra đời này nàng bị người nào đó ăn chết rồi. Vươn tay nhéo một cái không nặng không nhẹ ở trên mặt Phong Huyết Lân: “Công lực phúc hắc của người nào đó lại có tiến bộ rồi!” Hừ, muốn lừa nàng? Người này vừa rồi tuyệt đối là giả vờ! Muốn nói Nam Phong kia là tiểu tử phúc hắc, vậy Phong Huyết Lân hắn liền là tổ tông phúc hắc!

Buồn bực trên mặt Phong Huyết Lân cũng biến mất trong nháy mắt, trở tay ôm mặt Cổ Nhược Phong, kéo kéo: “Ta phúc hắc? Còn không phải cho nàng xem sao?”

Không sai, là hắn giả vờ! Đối với Cổ Nhược Phong, hắn tuyệt đối tin tưởng, hơn nữa, cho tới bây giờ Cổ Nhược Phong không làm gì để hắn ghen, Cổ Nhược Phong có thể đành lòng khiến Phong Huyết Lân hắn buồn? Đây chẳng qua chỉ là thuộc về hắn và Cổ Nhược Phong trong lúc tán tỉnh mà thôi.

Hai người bên này nhẹ giọng nói chuyện, bên kia mọi người trong phòng chăm chú nhìn Nam Phong, ai cũng không để ý tới sau lưng bọn họ còn có hai người hung hãn như vậy. Chủ nhà trong cơn tức giận, thiếu chút nữa hủy đi gian phòng này, vậy mà hai người bọn họ tốt hơn, khuôn mặt tươi cười, hòa hợp vui vẻ...

Sau khi Nam Phong đá Thủy nhi, tầm mắt liền chuyển về phía Nam lão phu nhân, băng lãnh như vậy, dường như đã vĩnh viễn chia cắt tình mẫu tử giữa hai người!

“Tất cả đi tìm cho ta! Tìm không thấy các ngươi cũng không cần trở lại nữa!” Giọng nói băng này, nha hoàn hạ nhân trên dưới phủ thành chủ chưa nghe qua bao giờ!

Mọi người đều giật thót mình, nhưng những đôi mắt kia vẫn không ngừng nhìn về phía Nam lão phu nhân!

Người trong phủ thành chủ này, hoặc là nói, Nam phủ, người nào làm chủ đã sớm công bố!

Mặc dù Nam Phong là chủ một thành, nhưng, ở đây, chỉ cần Nam lão phu nhân còn sống, vậy bọn hắn cũng chỉ có thể nghe theo lời nói của Nam lão phu nhân! Bởi vì bọn họ không phải nha hoàn hạ nhân của phủ thành chủ, mà là... nha hoàn hạ nhân của Nam phủ!

Bọn hắn là người Nam phủ! Tại Nam phủ, người có địa vị tối cao trong nhà vốn là Nam lão gia, nhưng Nam lão gia qua đời sớm, Nam lão phu nhân liền thành chủ nhà! Mà Nam Phong, thân phận hiện giờ chẳng qua chỉ là người thừa kế của Nam Phủ, không phải là một gia chủ!

Mà quy định của Nam phủ cực kỳ nghiêm khắc! Điều thứ nhất là tất cả phải vâng theo mệnh lệnh của gia chủ! Nếu như làm trái, phạt một trăm trượng, cắt ngang tứ chi, trục xuất khỏi phủ, cho tự sinh tự diệt!

Hơn nữa, trong tay gia chủ Nam phủ có một đội ngũ ám vệ cực kỳ lợi hại, ai cũng không biết bọn hắn có đang âm thầm giám thị mình hay không! Cũng bởi vậy, khi Nam lão phu nhân âm thầm làm khó dễ Mộ Lam, ai cũng không dám đi nói với Nam Phong! Khi Nam lão phu nhân sắp xếp thị thiếp cho Nam Phong, Thủy nhi cũng đồng mưu nghĩ kế, thậm chí lúc hăm hại Mộ Lam càng không ai dám lên tiếng!

“Tốt, rất tốt! Ta tự mình đi tìm!” Nam Phong nói xong câu đó, liền vận khinh công biến mất trước mặt mọi người, hắn còn một câu chưa nói hết – tìm được, hắn cũng sẽ không trở về! Cái Nam phủ này, hắn chịu đủ rồi!

Thấy Nam Phong rời đi, mắt Nam lão phu nhân vẫn gắt gao nhìn cửa, một cỗ tức giận xuất hiện ở trong ngực, chỉ có thể ra sức thở gấp: “Thằng con bất hiếu này! Nữ nhân kia có cái gì tốt!” Làm cho hắn trở mặt với mình, lại còn trước mặt một đám hạ nhân! Điều này khiến cho mặt mũi gia chủ như nàng biết đặt ở chỗ nào?! Về sau mình làm sao tạo uy tín trong Nam phủ?

“Nam lão phu nhân, không biết người hiểu rõ bao nhiêu về ‘Tuyệt hoan’?” Một giọng nói trong veo mà lạnh lùng khiến cho người ngây ngốc phản ứng lại, nha hoàn hạ nhân đều cúi đầu xuống, bản thân tự thôi miên, “Ta không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy cái gì.”

Nam lão phu nhân dời tầm mắt về phía Cổ Nhược Phong, trong phút chốc cảm xúc liền hồi phục, nàng không quên nơi này còn có người ngoài, càng không quên mình là gia chủ của một nhà, không thể để Nam phủ của nàng xấu mặt!

Khóe miệng cong lên thoáng hiện vẻ khinh thường, tuy Cổ Nhược Phong cứu Nam Phong một mạng, nhưng cho dù không có Cổ Nhược Phong, Nam Phong chỉ cần giao hoan với nữ tử sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nếu không phải Cổ Nhược Phong ngăn cản, nói không chừng qua mười tháng nữa nàng có thể có tiểu tôn tử để ấm rồi! Cho nên, nói thật ra, Nam lão phu nhân không có quá nhiều cảm kích với Cổ Nhược Phong. Hiện giờ còn bị Cổ Nhược Phong nhìn thấy “việc xấu trong nhà”, nàng cảm thấy thật quá xấu hổ. Giờ Cổ Nhược Phong lại hỏi cái này, rõ ràng là muốn tất cả mọi người biết chuyện, đây không phải là muốn cười nhạo nàng sao!

” ‘Tuyệt hoan’ chẳng qua chỉ là mị dược cao cấp thôi, lời đại phu vừa nói chẳng lẽ Huyết vương phi không nghe thấy sao?”

Cổ Nhược Phong cũng không tức giận, kéo Phong Huyết Lân đứng lên: “Xem ra Nam lão phu nhân cũng không phải là người hiểu biết. Người không biết ‘Tuyệt hoan’ ngoài là mị dược, còn có tác dụng gì khác sao?”

Một câu nói, khiến cho sắc mặt của vài người trong phòng thay đổi...

93. Chương 93: Chương 13: Kế Hoạch Của Các Nàng

Mị dược “Tuyệt hoan”, người ở trong tình trường đều biết, đó là mị dược đứng đầu, lại càng là mị độc! Độc tính này rất bá đạo, nhất định phải có người giao hoan mới có thể giải được, nếu không kết cục sẽ là chết! Cho dù là thanh lâu lớn, cũng không dám lấy vật này ra cho khách! Không phải chỉ bởi vì nó độc, mà còn vì dược liệu để chế ra nó vô cùng trân quý, hoàn toàn không đáng để nữ tử thanh lâu làm như vậy! Mà quan trọng hơn là, có rất ít người biết đến nó...

“Người ăn phải ”Tuyệt hoan“, chắc chắn phải giao hoan với nữ tử mình yêu.” Cổ Nhược Phong rất điềm nhiên khi nói ra những lời này, mà khuôn mặt Thủy nhi lại càng trắng bệch!

Nam lão phu nhân trừng mắt lớn, nhìn về phía Thủy nhi. Nếu như trước nàng không xác định được mị dược này có phải do Thủy nhi hạ hay không, bây giờ nghe xong lời Cổ Nhược Phong, vậy không thể nghi ngờ gì, mị dược kia tuyệt đối là do Thủy nhi hạ!

Nàng là người đã sống mấy chục năm, Nam lão gia qua đời sớm, nàng đương nhiên chức gia chủ, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua? Thủy nhi là người thế nào nàng cũng biết vài phần, nhưng khi nàng nghĩ muốn Nam Phong có một nhi tử thừa kế hương khói, mặc dù Thủy nhi có ý muốn dấn lên đầu chủ tử để bò lên, nàng cũng ngầm đồng ý! Trên thế giới này, thế thiệp nhà nào không có mâu thuẫn? Về sau Thủy nhi và Mộ Lam cũng không ngoại lệ! Đối với nàng đó là điều bình thường.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không để Thủy nhi bò lên đầu Mộ Lam, đây sẽ làm tổn hại uy nghiêm của Nam gia! Một nha hoàn, nhiều nhất cho làm thị thiếp cũng nên thỏa mãn rồi! Có Nam lão phu nhân nàng ở đây, toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay của nàng!

Nhưng mà, Nam lão phu nhân nàng có lợi hại, cũng không ngờ Thủy nhi lại có dã tâm lớn như vậy! Hơn nữa còn muốn đuổi Mộ Lam ra khỏi Nam phủ!

Tuy nàng cũng không thích Mộ Lam, bởi vì Mộ Lam đoạt hết tất cả sự chú ý của Nam Phong, còn ba năm không có con. Nàng nghĩ chờ Thủy nhi sinh hạ hài tử, liền đem tội thất xuất ra trừng phạt Mộ Lam, sau đó để Mộ Lam làm tiểu thiếp, dù sao một đương gia chủ mẫu không thể không có hài tử! Kế tiếp, nàng sẽ vì Nam Phong tính toán một cuộc hôn nhân nữa! Tiểu thư khuê các ở thành Linh Nam nhiều như vậy, chẳng lẽ không có ai tốt đẹp hơn Mộ Lam sao?!

Những thứ này, đều là tính toán của Nam lão phu nhân, Thủy nhi xuất hiện vừa vặn hợp với tâm ý của nàng, vì thế liền tương kế tựu kế, muốn kéo Mộ Lam xuống ngựa. Nhưng mà, bây giờ hết thấy mọi thứ đều vượt ra khỏi tầm kiểm soát của nàng rồi!

Thủy nhi rất sợ, lời nói của Cổ Nhược Phong, hoàn toàn đẩy nàng vào vực sâu! “Tuyệt hoan” che giấu nhiều bí mật như vậy đột nhiên xuất hiện, chỉ cần dùng đầu suy nghĩ cũng biết mục đích của nàng! Nàng, không có đất để xoay người rồi!

Nhìn bộ dạng khóc thút thít của người trong phòng, Cổ Nhược Phong không vui liếc mắt nhìn, kéo tay Phong Huyết Lâm, đi đến ngưỡng cửa: “Đi thôi, cũng nên đi nơi khác xem tuồng kịch rồi.”

Bên này, Mộ Lam đang dừng chân ở một khách điểm nhỏ.

Ba ngày, hôm nay, là ngày đại hôn của Nam Phong và Thủy nhi.

Chớp chớp mắt, nàng đã không còn nước mắt để khóc rồi. Ngay từ ba ngày trước, nước mắt kia đã theo gió hóa thành sương lạnh, cùng tuyết kia thành bạn, đóng băng ở dưới mặt đất, thì lòng của nàng đã như bây giờ.

Nàng không quên được, một màn vào ba ngày trước kia, mỗi một câu nói...

Nàng theo nha hoàn của nàng đi vào phòng Nam lão phu nhân, đại sảnh kia là nơi

mà cuộc đời này nàng không muốn đến nhất!

Thủy nhi ngồi tựa vào ghế, một vị đại phu đang bắt mạch cho nàng. Mà lúc này Nam lão phu nhân khẩn trương nhìn Thủy nhi, giống như... đang sợ cái một cái gì đó.

Lúc nàng vừa muốn hỏi, đại phu đã đứng lên, cung kính bái Nam lão phu nhân: “Nam lão phu nhân, vị cô nương này đã mang thai ba tháng, nhưng mà thân thể nàng hơi gầy yếu, về sau nhất định phải cẩn thận.”

Vị đại phu này nàng nhận ra, là đại phu nổi tiếng nhất thành Linh Nam, y thuật cực cao, mà thanh danh cũng không tệ, nếu hắn nói Thủy nhi mang thai vậy nhất định là thật sự mang thai rồi!

Mộ Lam vội vàng đi đến nghênh đón, trong lòng lo lắng, Thủy nhi chưa lập gia đình mà đã có con, làm ra loại sự tình này, Nam lão phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!

“Thủy nhi, người...” Nhưng, lúc này Mộ Lam cũng không biết nên làm sao để cầu tình cho nàng! Quý củ của Nam phủ cực nghiêm, hành vi này đối với Nam phủ mà nói không khác gì bội nhục thanh danh của Nam phủ!

“Phu nhân, ta...” Bộ dạng Thủy nhi muốn nói lại thôi, vẻ mặt cực kỳ bối rối.

Mà lúc này, tay Nam lão phu nhân giữ chặt vai Thủy nhi, vỗ nhẹ vài cái: “Thủy nhi, người không cần sợ, có ta ở đây không ai có thể thương tổn người được!”

Đôi mắt sắc bén của Nam lão phu nhân nhìn thẳng lên người Mộ Lam: “Thủy nhi đã có cốt nhục của Phong nhi.”

Mộ Lam chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng! Nàng không nghe được cái gì, cái gì cũng không nghe được...

“Phu nhân, ta thực sự...” Thủy nhi nhìn Mộ Lam liền muốn quỳ xuống, nhưng lại bị Nam lão phu nhân giữ chặt lại.

“Chuyện này không thể trách Thủy nhi, bây giờ Thủy nhi đang mang thai ba tháng, trong bụng này là cốt nhục của Nam gia, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến nàng!”

“Cốt nhục Nam gia... Mang thai ba tháng?” Mộ Lam không thể tin hỏi lại.

Cốt nhục Nam gia, chỉ có thể là Nam Phong, mang thai ba tháng, chẳng lẽ ba tháng trước Nam Phong đã cùng Thủy nhi... Không, nàng không tin! Nam Phong chắc chắn không thể đối với nàng như vậy!

“Phu nhân, ngày ấy thành chủ uống rượu, lời kéo nói muốn ra sinh một đứa nhỏ, ta, ta...”

“Vậy thì không phải là do Nam Phong nguyện ý?” Mộ Lam tự an ủi bản thân mình.

Nhưng mà...

“Thành chủ nói nhất định sẽ lấy ta... Còn có... Hắn cũng nói sẽ đối xử thật tốt với mẫu tử chúng ta...” Thủy nhi sợ hãi nói, cho dù có chút sợ hãi, những vẫn biểu đạt rất rõ ràng.

“Nếu hắn tạo thành trong lúc say rượu, đó là trách nhiệm của hắn.” Tuy trong lòng Mộ Lam khó chịu đến hít thở không thông, nhưng khi đối mặt với Nam lão phu nhân và một đám hạ nhân trước mặt, nàng vẫn kiềm nén cảm xúc của mình, sự tình đã phát sinh, nàng phải học cách đối mặt!

“Nếu Phong nhi đã tính cưới người làm vợ, đó chính là bày tỏ trong lòng của hắn thích người, hướng hồ, Phong nhi cũng đã sớm nói riêng với ta, hắn muốn cho người một bất ngờ!” Lúc này dường như Nam lão phu nhân đã quên đi sự có mặt của Mộ Lam, vui vẻ nói với Thủy nhi.

“Thật sao?” Thủy nhi nghe Nam lão phu nhân nói, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc: “Thành chủ thật sự muốn cho ta một bất ngờ sao?”

“Đương nhiên rồi. Ngày mai Phong nhi sẽ xuất phủ làm việc, ba ngày sau trở về sẽ cử hành đại hôn của các người!” Nam lão phu nhân nở nụ cười, nếp nhăn ở khóe mắt hiện lên rõ, nhưng làm thế nào cũng không che giấu được hưng phấn của nàng, hận không thể nhanh đến ba ngày sau!

Mộ Lam ngơ ngác nhìn hai người trước mặt, mình, dường như sớm bị loại ra bên ngoài rồi...

Nam lão phu nhân đã mở miệng nói như vậy, nàng là nhất gia chi chủ, tuyệt đối không làm chuyện vừa gạt mình.

Nam Phong... Thật sự thích Thủy nhi.

Mà dựa vào tính cách của Nam Phong, nếu không thích, cho dù là say rượu, cũng tuyệt đối không chạm vào Thủy nhi!

Nam Phong... Ba tháng trước đã phản bội mình sao?

Trách không được, ba tháng qua hắn thường xuyên không ngủ ở phòng mình, chỉ để lại một mình mình, nói là sự tình bận rộn, sự tình bận rộn...

Nhưng! Mộ Lam, nàng không tin Nam Phong sẽ làm như vậy!

“Lão phu nhân, đây là đồ mà Thành chủ đã đặt ở Cẩm Vân các.” Một gã sai vặt đi đến, phía sau còn có hai người đang nâng một cái rương lớn, vô cùng cẩn thận.

Mộ Lam biết người này, hắn là gã sai vặt bên người Nam Phong, Nam Lâm, rất được Nam Phong tín nhiệm.

Hai người hạ rương xuống đất, Nam lão phu nhân liền kêu bọn hắn mở ra.

Mộ Lam chỉ cảm thấy một mảnh màu đỏ rực trước mặt, gần như muốn chọc mù hai mắt nàng!

Đó là một kiện giá y! Tư lụa đỏ rực, đích thị là được may bằng vải tốt nhất, mà chỉ thêu kia, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đó là do tú nương có tay nghề tốt nhất của Cẩm Vân các thêu! Một kiện giá y tinh xảo hoa lệ, khác xa so với giá y của mình ba năm trước đây!

“Nam lão phu nhân, đây là giá y mà thành chủ đặt ở Cẩm Vân các hai tháng trước, hiện tại đã làm xong, mời Thủy nhi cô nương xem qua.” Hai người mang rương đến, một người trong đó nói.

“Ừm, Thủy nhi, người vào trong thử đi.” Nam lão phu nhân nhìn giá ý, hài lòng gật đầu, “Phong nhi đứa nhỏ này, thật là có tâm.”

“Vâng, tú nương của Cẩm Vân các chúng tôi phải làm trọn vẹn hai tháng mới xong! Còn là thêu hai mặt, ngay cả kinh thành cũng rất hiếm!” Ứng Hòa một trong hai người mang rương đến kiêu ngạo nói, giá y này, tuyệt đối hoa lệ tinh xảo nhất thành Linh Nam! Tú nương của Cẩm Vân các rất lợi hại!

Mắt Mộ Lam không ở trên giá y, mà ở trên người Nam Lâm, nàng tin tưởng Nam Lâm hẳn sẽ không lừa mình!

Nam Lâm chống lại ánh mắt của Mộ Lam, mắt hơi lóe lên một cái, còn ngoan độc nhìn tâm nói: “Đây là thật.”

“Thật...” Mộ Lam thật sự rất muốn lừa mình dối người! Thật! Rất muốn xé nát giá y trước mặt! Thật, muốn tất cả mọi thứ trước mắt đều là giả!

Nhưng, cho dù có xé nát giá y, thì sao?

Đại hôn vẫn sẽ được cử hành như cũ, có lẽ, còn có thêm nhiều giá y đẹp để khác...

Nam Phong à Nam Phong, ta thật sự rất muốn tin chàng... Nhưng mà, chàng có thể nói cho ta biết, tất cả những chuyện này ta nên giải thích như thế nào hay không?

Nếu như là Thủy nhi nói, hay Nam lão phu nhân nói, thậm chí là giá ý kia, nàng cũng chỉ cảm thấy đau khổ trong lòng, nhưng vẫn tin tưởng Nam Phong, nhưng, lời của Nam Lâm nói, khiến cho nàng thật sự tuyệt vọng!

Nam Phong đã từng nói qua, Nam Lâm là trợ thủ đắc lực của hắn, tất cả chuyện Nam Lâm đều biết.

Nam Phong cũng từng thề, cho dù Nam Lâm có phản bội mọi người cũng sẽ không phản bội hắn!

Cho nên... lời Nam Lâm nói, nàng có thể cho rằng Nam Phong đang dùng một hình thức khác để nói với mình, hắn muốn kết hôn với Thủy nhi? Hoặc là, hắn thích, thậm chí là yêu Thủy nhi?

“Mộ Lam, ngày đó người không cần xuất hiện trước mặt Phong nhi. Người cũng biết, ba năm không có con, đây đã phạm vào tội thất xuất, Nam Phong có thể giữ người đến bây giờ cũng không dễ dàng...”

Mộ Lam không biết sau đó Nam lão phu nhân đã nói những gì, nàng chỉ biết, hô hấp của mình càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, nàng nghĩ, có lẽ chết đi như vậy cũng không tệ... Nam lão phu nhân nói, có phải chính là lời Nam Phong muốn nói hay không? Nàng, thật sự cảm thấy hoang mang...

Về sau... Băng tuyết lạnh, còn ẩm áp hơn đầu ngón tay của nàng, nàng cứ đi như vậy.

Về sau... Nàng không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt, chỉ biết là, tim của nàng đã tang thương, vỡ thành từng mảnh từng mảnh...

“Cháy rồi! Cháy rồi!” Trong khách điểm nhỏ vang lên tiếng hô đầy hoảng sợ cùng hơi nóng muốn thiêu đốt người, đập vào mắt!

94. Chương 94: Chương 14: Nếu Còn Sống

Hỏa hoạn, trong nháy mắt ập đến, bốn phía trung quanh người toàn khói, gần như không cho người trong khách điểm có thời gian để phản ứng!

Chỉ trong nháy mắt, căn phòng Mộ Lam đang ở cũng bị hỏa hoạn bao vây. Ngọn lửa lan lên xà nhà, che kín nóc phòng, hơn nữa không gian nơi này không lớn, hình như là hạ quyết tâm muốn vây khốn Mộ Lam ở bên trong!

Mộ Lam nhìn tứ phía, lối ra duy nhất là từ cửa sổ nhảy ra ngoài! Đây là gian phòng ở lầu hai, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, đối với Mộ Lam mà nói cũng không có gì khó khăn, với công lực của nàng, có thể nói là dễ dàng!

Nghĩ đến đây, Mộ Lam liền khoác bọc quần áo duy nhất nàng mang ra ngoài từ phủ thành chủ, buộc lại dây cẩn thận, bên trong này là những hồi ức của nàng và Nam Phong. Tuy Nam Phong lừa gạt nàng, phản bội nàng, nhưng những hồi ức đẹp và chân thật của bọn họ. Nàng cũng không nỡ vứt bỏ.

Mở cửa sổ, bởi vì sát đường, ở xa hành lang, nên lửa còn chưa cháy đến nơi này. Mộ Lam nhìn xuống dưới, không nghĩ tới giả cho Nam Phong ba năm, ba năm qua nàng đều sống cuộc sống của tiểu thư khuê các, cho tới giờ đều quy củ, vậy mà giờ lại phải đi ra bằng cửa sổ. Nghĩ đến, nếu Nam lão phu nhân biết mình nhảy ra từ cửa sổ mà nói, không biết sẽ nổi giận thế nào, nói mình làm tổn hại đến hình tượng của Nam phủ?

Chỉ là... Bây giờ không có bất kỳ quan hệ nào với Nam phủ, Mộ Lam nàng, đã rời khỏi Nam phủ, hoặc là nói, bọn họ đuổi nàng ra ngoài.

Mộ Lam nàng là đại tiểu thư Mộ gia, trong giang hồ vẫn còn có chút địa vị! Trước có thể dễ dàng tha thứ cho Nam lão phu nhân bởi vì mình yêu Nam Phong, mà giờ Nam Phong đã phản bội, vậy nàng cần gì phải cúi đầu, phải chịu cái tội nhảm chán này sống quá ngày?

Nàng vốn là người giang hồ, một lòng hướng về tự do! Cầm được thì cũng buông được!

Đối với Nam Phong, cho dù nàng không muốn, cũng chỉ có thể buông xuống.

Nhớ tới lời mẫu thân nói trước khi mình xuất giá, Mộ Lam liền lắc đầu cười khổ, thật là chuẩn xác. Từ xưa đến nay môn đăng hộ đối không phải không có nguyên nhân. Hai người không môn đăng hộ đối, trong cuộc sống sẽ gặp rất nhiều khó khăn... Giống như nàng và Nam lão phu nhân... Ý nghĩ đã ăn sâu vào tận gốc rễ, ai cũng không thể thuyết phục được.

Hít một hơi, Mộ Lam chuẩn bị nhảy xuống, nhưng mà...

Toàn thân vô lực!

Đây là chuyện gì?!

Mộ Lam kinh ngạc mở lớn hai mắt, nhìn chằm chằm hai chân mình, mềm nhũn không có khí lực...

Tình hình này... Mê được!

Trong khói có mê được!

Lửa cháy càng ngày càng lớn, Mộ Lam muốn leo ra ngoài cửa sổ cũng không có sức...

Nhìn ngọn lửa màu đỏ bao trùm toàn bộ không gian, từ từ cắn nuốt sàn nhà, giống như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình!

Khóe miệng Mộ Lam nở một nụ cười trào phúng, xem ra trận hỏa hoạn này đã được mưu tính từ trước...

Nàng không phải người ngu, Thủy nhi theo bên người nhiều năm như vậy, người hiểu rõ Thủy nhi nhất không phải là Nam lão phu nhân, mà là Mộ Lam nàng!

Ánh mắt kinh ngạc cùng ái mộ của Thủy nhi trong lần đầu tiên gặp Nam Phong, không phải nàng không nhìn thấy, tâm tình kích động của Thủy nhi khi đi theo nàng giả vào Nam phủ, không phải nàng không cảm nhận được, Thủy nhi... Chuyện mỗi khi trên đường nhỏ ngẫu nhiên gặp Nam Phong, cũng không phải là nàng không biết.

Chẳng qua là, mỗi người đều có quyền yêu, từ nhỏ đến lớn nàng và Thủy nhi đã sống cùng nhau, tình cảm cũng coi như là thâm thiết. Nàng cũng không muốn tước đoạt niềm vui duy nhất của Thủy nhi.

Nhưng mà... Nàng thật không ngờ, Thủy nhi lại có dã tâm lớn như vậy!

Nam Phong thích, hoặc nói yêu Thủy nhi, đây cũng đã vượt ra ngoài suy nghĩ của nàng. Rốt cuộc trong này có quần khúc gì, hiện tại nàng cũng không muốn so đo, bởi vì tất cả đều không có ý nghĩa. Cho dù có trả thù Thủy nhi thì đã sao? Cuối cùng cũng chỉ đối mặt với thù địch của Nam Phong, đó là điều mà nàng vĩnh viễn không muốn thấy!

Nhưng, thật không ngờ Thủy nhi lại làm đến mức này!

Mê hương... Bỏ đi mùi khói, mùi hương này quen thuộc này Thủy nhi thường hay giữ lại trên người để phòng thân. Người trong giang hồ, còn là một nữ tử, mê hương có thể giúp bọn họ tránh được không ít phiền toái, thói quen này theo các nàng mãi cho đến khi vào Nam phủ.

Loại mê hương này không giống với mê hương bình thường, là Mộ Lam tự mình nghiên chế (nghiên cứu chế tạo) ra, có mùi thơm của hoa cỏ, làm cho người ta dễ dàng bị hôn mê, đối với những thứ gây rối người kia, đây là thứ rất hữu hiệu.

Là mê hương độc nhất vô nhị... Thủy nhi, người ngoan độc đến vậy sao!

Mộ Lam nhìn bọc quần áo trong tay, bên trong là thư và một ít trang sức Nam Phong tặng cho nàng, giải được... Nàng vốn không có.

Có lẽ, đây cũng là kết quả mà Thủy nhi đã dự liệu từ trước. Nếu nàng bị bắt gặp ẩn giấu mê hương trong Nam phủ, Nam lão phu nhân còn không nháo đến lật trời, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên, mấy thứ này ba năm qua nàng không chạm vào những thứ này...

“Thủy nhi, nếu hôm nay Mộ Lam ta không chết, ngày sau nhất định sẽ trả lại người gấp trăm ngàn lần!” Mộ Lam nhìn ngọn lửa càng ngày càng đến gần mình, hai mắt mê muội, trong lòng kiên định!

Nàng không được mềm lòng, không cần đứng vào vị trí của người khác mà suy xét, không cần... để cho mình chịu ủy khuất!

Nàng là Mộ Lam! Nàng có tư cách để kiêu ngạo!

“Xôn xao!” Cái chậu vốn đặt ở trên giá gỗ dùng để đựng nước rửa mặt đổ trên người nàng, âm ầm, ở mùa đông mà nói nhiệt độ này không đủ nóng, Mộ Lam không có chút cảm giác. Nơi này lửa... quá lớn!

Nàng muốn ra ngoài, nàng muốn sống! Cho dù có bị thiêu hủy dung nhan, cho dù thương tích đầy mình, nàng cũng muốn lấy thân phận Mộ Lam đứng trước mặt Thủy nhi, lấy lại công đạo cho mình!

Nam Phong tìm khắp phủ thành chủ đều không thấy Mộ Lam, trong lòng có chút mất mát...

“Nam thành chủ, đây là đồ mà chủ tử chúng ta muốn giao cho ngài.” Si đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nam Phong, ngăn cản những con ruồi không đầu đang muốn lại gần Nam Phong.

“Chủ tử các người?” Nam Phong nhìn thoáng qua Si, đây không phải là người bên cạnh Huyết vương gia và Huyết vương phi sao?

Tiếp nhận tờ giấy trong tay Si, mở ra, trên mặt chỉ viết ba chữ: “Trần Lạc Phong.”

“Trần Lạc Phong...” Nam Phong mở to hai mắt, tay cầm giấy có chút run rẩy.

Si chỉ cảm thấy có một cơn gió thổi qua bên người, Nam Phong đã biến mất, xa xa còn truyền đến giọng nói của Nam Phong: “Thay ta tạ ơn chủ tử các người, về sau dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, Nam Phong cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức của bọn họ.”

Si lắc đầu, chủ tử là người lợi hại như vậy, sợ là sức lực của Nam Phong cũng không thể giúp bọn hắn.

Nhưng mà, lúc này Si cũng không biết, một ngày nào đó trong tương lai, Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong thật sự cần đến sự giúp đỡ của Nam Phong! Tất cả mọi thứ sâu xa bên trong gần như đã được quyết định từ rất lâu, la bàn vận mệnh, ở thời khắc linh hồn của Cổ Nhược Phong xuyên vào thân thể Cổ Tiểu Tứ liền bắt đầu một vòng luân chuyển mới!

Khi Nam Phong chạy tới trấn Lạc Phong, sắc trời đã tối, lúc này hán miệng đắng lưỡi khô, ngựa dưới thân lại càng thở hổn hển, nếu như không được nghỉ ngơi, cho dù là thiên lý mã, cũng không chống đỡ được tốc độ chạy liều mạng của Nam Phong!

Trần Lạc Phong, Nam Phong nhìn trấn nhỏ này, cảm thấy rất quen thuộc, thân thiết như vậy, dường như hán có thể cảm nhận được không lâu nữa hán sẽ gặp được người khiến hán cho dù có ở ngoài xử lý công sự cũng ngày nhớ đêm mong!

“Cháy rồi, cháy rồi! Khách điểm cháy rồi! Mau đi dập lửa đi!” Một người chạy nhanh qua, mọi người trên đường cái nhao nhao đi về phía hướng hán chạy tới!

Trần Lạc Phong không lớn, người cũng không nhiều, người ở nơi này dường như đều biết đối phương.

Vừa nghe thấy cháy, hiển nhiên cũng bỏ hết những thứ trong tay xuống chạy tới dập lửa! Không biết là có vấn đề hay không, mà vì khách điểm này ở giữa trấn nhỏ, nếu khách điểm cháy, thì một mảng lớn nhà của cũng bị thiêu đốt không chừng! Đến lúc đó không phải người không có nhà để về rồi sao!

Trong lòng Nam Phong chợt lo lắng, trong đầu còn lẩn quẩn âm thanh “Khách điểm cháy rồi”.

Nhìn sắc trời, Nam Phong đột nhiên giống như nổi điên, thả dây cương, dùng khinh công đi về phía khách điểm!

Mộ Lam,quỳnh ỉn diennnnndannnle quydnnnn ngàn vạn lần, không được!

Khi Nam Phong tới khách điểm, người đã vây quanh nơi đó, rất nhiều người xách theo thùng nước dập lửa, chỉ là lửa này giống như mọc rễ, làm thế nào cũng không dập tắt được! Lửa cháy rất lớn! Ngay cả cửa cũng không vào được! Gian phòng tiếp sát đường phố kia bị đốt đến lợi hại, cửa sổ lung lay sắp đổ, có thể thấy được tình cảnh thê thảm bên trong!

“Haiz, sao đột nhiên lại cháy lớn vậy!”

“Đúng vậy, mới một nén nhang mà đã cháy thành như vậy!”

“Người còn nói, lửa này thật quái dị, nơi nào không cháy, lại cố tính cháy ở hành lang đi lên!”

“Đúng vậy, ta lớn như vậy, còn chưa thấy qua hành lang bốc cháy!”

“Ai, các người không biết đâu, trong đó còn có một người...!”

“Cái gì, không thể nào, trước đó đã có người hô lên mà sao lại không ra được?”

“Cái này chưa chắc, ta đây tận mắt nhìn thấy, cứ như ở ngay trước mặt, cả một hành lang dài đều bốc cháy! Căn bản là đến cửa phòng cũng không ra được!”

“Vậy còn không cứu người?”

“Người không biết hã, ngọn lửa kia cháy mãi không tắt! Người nhìn đi, những người đó chạy tới chạy lui ít nhất cũng trên trăm thùng nước, mà vẫn chưa thấy lửa kia tắt đi tí nào!”

“Thật là nghiệp chướng mà!”

“Tội nghiệp cô nương kia, bộ dạng xinh đẹp, vậy mà không... Ài.”

“Đúng vậy, ta cũng thấy, mặc quần áo màu tím, nhìn rất đẹp!”

Người xung quanh bàn tán ầm ĩ, Nam Phong không nghe được gì, chỉ nghe thấy ... “màu tím”, cái này là thứ nổi bật nhất mà hán nghe được!

“Người nói cái gì? Một cô nương mặc đồ màu tím?!” Nam Phong kéo người vừa nói, trong mắt là một mảnh hỗn loạn!

Người nọ bị Nam Phong làm đau, có chút không kiên nhẫn, nhưng khi hán bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Nam Phong, liền chỉ vào y phục trên người Nam Phong: “Đúng, chính là màu này! Kiểu dáng cũng không sai biệt lắm!”

Cuối cùng Nam Phong cũng không nghe thấy bất kỳ cái gì nữa, kiểu dáng cũng không sai biệt lắm... Chỉ có Mộ Lam!

Mộ Lam ở trong gian phòng kia sao? Lửa lớn như vậy, nàng...

Nam Phong đoạt lấy một thùng nước của người bên cạnh, “Rào” một tiếng dội từ đầu xuống chân, diennnn dnenn le quydonnnn nước lạnh khiến hắn rùng mình một cái.

Vứt thùng không xuống, dùng khinh công trực tiếp đi lên phá cửa sổ lầu hai! Cửa sổ kia vốn đã lung lay sắp đổ, theo một cú踢 của hắn liền rớt xuống!

Mới vừa bước vào gian phòng, Nam Phong gần như bị lửa nóng đập vào mắt khiến cho hắn phải lùi lại!

Bên trong đều là lửa! Khói đen tràn ngập che khuất tầm mắt của hắn!

“Lam Lam! Khụ khụ! Lam Lam!” Nam Phong hô, hi vọng có thể nghe thấy Mộ Lam trả lời!

“Nam Phong...” Lúc này Mộ Lam đã bị khói hun đến sắp ngất, dường như nàng nghe thấy giọng nói của Nam Phong, là ảo giác sao... Khóe miệng vô lực lại tiếp tục cười giễu cợt, lúc này hắn đã cười Thủy nhi, đêm động phòng hoa chúc, sao lại tới nơi này quần sống chết của nàng?

Vậy mà, cho dù thanh âm rất nhỏ, ở đây còn có tiếng ồn ào của lửa đốt bên trong, nhưng Nam Phong vẫn có thể cảm ứng được phương hướng của Mộ Lam!

Xuyên qua lửa, đi tới gần cửa, Mộ Lam thật sự nằm trên mặt đất, không, phải nói là co rúc mới đúng, lửa đã gần lan đến cạnh chân nàng!

“Lam Lam!” Nam Phong chạy tới, vội vàng ôm lấy Mộ Lam, sau đó dùng khinh công từ trong cửa sổ bay ra ngoài! Phòng ốc sắp sập, đứng ở trong này càng lâu càng nguy hiểm!

Mộ Lam, đã hoàn toàn hôn mê rồi!

95. Chương 95: Chương 15: Tiêu Trừ Hiểu Lầm

Rừng trúc xanh tươi, khói nhẹ lượn lờ, Mộ Lam làm cách nào cũng không ra khỏi mảnh đất này được.

Cách đó ba trượng, bóng dáng Thủy nhi xuất hiện, mặc giá y đỏ rực, là giá y hoa lệ tinh xảo do Cẩm Vân các đưa tới.

Thủy nhi cười đắc ý, khoa trương như thế, mở miệng ngậm miệng đều giống như muốn nói: “Mộ Lam, thật không ngờ, người cuối cùng Nam Phong yêu là ta, mọi thứ của Nam Phong đều là của ta. Mà ngươi, Mộ Lam, cái gì cũng không còn!”

Sau đó, Nam Phong xuất hiện sau lưng Thủy nhi, trên người cũng mặc hỉ bào đỏ thắm, vẫn anh tuấn tiêu sái như vậy, cùng Thủy nhi đứng chung một chỗ, thật sự làm người khác có cảm giác tài tử giai nhân xứng một đôi.

Trong mắt Nam Phong tràn đầy hạnh phúc, nhưng, hình như cũng chứa một chút áy náy.

Áy náy?

Giờ hắn áy náy với Mộ Lam nàng có tác dụng gì? Là muốn khiến nàng tỉnh táo để cảm nhận sự ngu xuẩn của mình sao?!

“Cút! Tất cả đều cút cho ta!” Mộ Lam gào thét!

“Nếu đã đại hôn, vì sao còn xuất hiện trước mặt ta?!”

Bóng dáng của Thủy nhi và Nam Phong từ từ biến mất sau tiếng hô to của Mộ Lam, cuối cùng trong rừng trúc chỉ còn lại một mình Mộ Lam...

Rừng trúc này Mộ Lam nhìn rất quen. Đúng vậy, rừng trúc quen thuộc.

Nhưng, nàng lại không thể nào đi ra được, giống như nơi này có một bức tường vô hình vây kín lại!

“Lam Lam... Lam Lam... Lam Lam...” Giọng nói của Nam Phong mơ hồ truyền đến, nhẹ nhàng, Mộ lam không thể bắt lấy được.

Mộ Lam vùng vẫy nhìn bầu trời phủ một tầng màu xám tro, Nam Phong? Là hắc sao? Không phải hắc đã đi rồi sao? Mang theo Thủy nhi, cử hành hôn lễ của bọn họ...

Mộ Lam cười tự giễu, bây giờ nàng đang nghĩ cái gì đây? Vọng tưởng Nam Lam trở lại nơi này tìm nàng sao?

Không đúng...

Mộ Lam nhìn bốn phía lần nữa, rừng trúc, sương mù...

Không đúng, không đúng, nàng không phải bị lửa vây trong phòng không ra được sao?

Đúng rồi, nàng nhớ, nàng trúng mê hương, bị nhốt trong phòng tầng hai của khách điếm, sắp bị lửa thiêu chết!

Nhưng mà, vì sao bây giờ nàng lại ở chỗ này?

Mộ Lam mê mẩn...

“Lam Lam, Lam Lam!” Giọng nói của Nam Phong càng ngày càng phát ra gần, cho dù Mộ Lam có muốn không để ý cũng không có cách nào làm được!

Mộ Lam nhắm mắt thật chặt, tranh đấu một lúc lâu mới quyết định mở mắt ra!

Không có lửa, gian phòng hơi tối, nàng đang ở đâu?

“Lam Lam! Lam Lam, rốt cuộc nàng cũng tỉnh!” Bên tai truyền đến giọng điệu vui mừng của Nam Phong. Thân thể Mộ Lam cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, trước mặt chính là khuôn mặt đã khắc sâu vào trong lòng nàng!

“Phong...” Mộ Lam gần như vô ý hô lên một chữ này.

Chỉ là, trước mặt thật là Nam Phong sao?

Mộ Nam đánh giá Nam Phong từ trên xuống dưới, đầu tóc hỗn độn, trên mặt cũng không biết dính cái gì, thậm chí còn có từng vệt màu đen, y phục lại càng thảm hại hơn, đồng có một lỗ tây thiếu một mảnh, toàn bộ ống tay áo bên trái đều không thấy!

“Người...” Mộ Lam chưa từng thấy Nam Phong chật vật như vậy, kinh ngạc trong mắt không thể nào che giấu được.

Mà lúc nào, Nam Phong làm sao còn để ý mình mặc như thế nào, hình tượng ra làm sao, bây giờ hắc chỉ muốn biết Mộ Lam có sao không!

Nhưng mà chỉ trong phút chốc, hình như Mộ Lam nghĩ đến cái gì đó, xốc chân lên muốn rời đi.

“Lam Lam, nàng muốn làm gì?” Nam Phong khẩn trương nhìn Mộ Lam, bây giờ Mộ Lam trong mắt hắc giống như một con búp bê sứ, hắc không cho phép nàng có bất kỳ sơ xuất nào!

Mộ Lam im lặng, cho dù Nam Phong cứu tính mạng của nàng, cũng không thể quay lại!

Hắc muốn thành thân với Thủy nhi, đó là sự thật, có lẽ, hiện giờ bọn hắc đã thành thân rồi!

“Lam Lam!” Cuối cùng Nam Phong cũng ý thức được, hình như mình chưa giải thích rõ sự tình, vì thế liền kéo Mộ Lam lại

“Buông tay.” Giọng nói suy yếu lại mang theo một chút lạnh lẽo. Nghe không ra cảm xúc.

“Lam Lam, nàg nghe ta giải thích!” Nam Phong vội vàng, tất cả những chuyện Nam lão phu chân làm ra, muốn giải thích thật đúng là phải tốn không ít công sức! Nhưng, hần ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến Nam Lâm cũng phản bội hần! Hoặc là nói, địa vị gia chủ Nam gia thật không thể lay động! Nếu không phải Huyết vương gia và Huyết Vương phi nói với hần, không chừng đến giờ hần vẫn chưa hiểu ra chuyện gì!

“Giải thích? Có gì cần giải thích?” Mộ Lam khinh thường hừ lạnh.

Ngoài phòng, trên bàn đá dưới cây lớn bày một bình nước trà, mùi thơm tỏa ra bốn phía, cực kỳ say lòng người.

Phong Huyết Lâm rót cho Cổ Nhược Phong một ly trà, sau đó tự rót cho mình một chén, nâng lên nhấp một ngụm, nheo mắt lại hưởng thụ: “Trà này không tệ, Phong nhi, nàg thấy có đúng không?”

Cổ Nhược Phong cũng nhấp một ngụm, đặt ly trà ở trong tay vuốt vuốt: “Đúng vậy, tay nghề có tiến bộ.”

“Dĩ nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai?” Phong Huyết Lâm kiêu ngạo ngẩng đầu, dáng vẻ bầu trời bao la ta là lớn nhất, chọc Cổ Nhược Phong cười ra tiếng. Thật không biết sao trước đây mình không biết hần có thể tự kỷ đến mức này?

Cách đó không xa, Si Mị Vồng Lượng và Phàm đứng ở một bên, nhìn tình cảm trong tiểu viện.

“Hai người trong phòng kia thật sự không có việc gì sao?” Mị tò mò nhìn chằm chằm cửa phòng Nam Phong và Mộ Lam.

“Cái này không cần người quan tâm.” Si liếc nhìn Mị, người này thật là quá hiếu kỳ!

“Thật sao? Nhưng người không cảm thấy hiếu lằm giữa hai người bọn họ nhiều như vậy, có thể giải thích rõ ràng được sao?” Mị vẫn chưa từng bỏ ý định hỏi han.

Si khinh thường liếc mắt lườm Mị một cái: “Thật ra người muốn vào trong phòng xem diễn trò chứ gì?”

Dường như bị vạch trần tâm sự, Mị đưa tay sờ sờ mũi, nhỏ giọng than: “Tốt xấu gì cũng lưu lại cho ta mặt mũi chứ, nói hết ra như vậy không tốt.”

Phàm nhìn Si Mị đầu vô mồm, cùng Vồng hiểu ý cười, ở trong mắt Mị đó thật sự là nụ cười quý dị!

Mị hung hăng rùng mình một cái! Thời tiết hôm nay, sao lại càng ngày càng lại rồi? Lại nói, quý có thể cảm nhận được nhiệt độ sao? Mị hoang mang rồi...

“Thật không hiểu, nếu chủ tử muốn giúp bọn họ, vì sao vừa nhìn thấy người ta phóng hỏa hại Mộ Lam lại để cho chúng ta khoanh tay đứng nhìn?” Lượng nhíu mày, đây là chuyện duy nhất hần không nghĩ ra.

Tạm thời không nói đến trước đó đã kêu Si nói hành tung của Mộ Lam cho Nam Phong biết, ba ngày trước lúc Mộ Lam choáng váng rời khỏi Nam Phủ, chủ tử đã phái mình đi theo Mộ Lam, âm thầm bảo hộ nàg!

Nhưng, vì sao biết Thủy nhi muốn hại Mộ Lam lại không để mình đi ngăn cản, mà trở mắt nhìn hỏa hoạn phát sinh, nhìn Mộ Lam hăm sâu trong biển lửa?

Phàm nhìn Lượng bối rối, vẻ mặt hiếu kỳ hơn Mị, rốt cuộc mở miệng giải thích cho bọn hần: “Không phải chủ tử cho người ở bên cạnh để ý không cho lửa đến gần Mộ Lam sao?”

“Đúng vậy.” Lượng gật đầu, quả thật, nếu không nghe lời, vì sao các gian phòng trong khách điểm đều bị đốt cháy nhanh thế, chỉ riêng chỗ Mộ Lam vẫn bình thường, tuy lửa cháy mạnh, nhưng lại không cháy đến trên người Mộ Lam!

“Còn nữa, Mộ Lam trúng mê dược không thể sử dụng khinh công, Nam Phong ở trong đó lâu như vậy mà không có việc gì, đây không phải do chủ tử âm thầm kêu ta hỗ trợ sao?” Mị hưng phấn nói, chỉ cần là việc hay, hần đều rất hăng hái tham gia. Lần này, chủ tử để hần bảo hộ Nam Phong không chịu ảnh hưởng của mê dược!

“Chủ tử làm như vậy... ta còn không rõ.” Lượng lắc đầu, nếu cuối cùng đều là muốn cứu Mộ Lam, vì sao còn phải ngoằn ngoèo như vậy, cuối cùng còn khiến Nam Phong bị thương tổn.

Phạm vươn ngón trở lắc lắc trước mặt Lượng: “Đây là chỗ cao minh của chủ tử!”

Võng ôm phạm tiếp lời của nàng: “Mộ Lam quá bao dung Thủy nhi, nhưng nàng lại không biết bộ mặt thật của Thủy nhi, cho dù trải qua chuyện lừa gạt này, với tính cách của Mộ Lam, không chừng vẫn sẽ tha thứ cho Thủy nhi, thậm chí còn có thể vì nói giúp để giữ nàng lại bên người. Thủy nhi này, nếu còn giữ lại ở bên người, thì chuyện ba ngày trước với trận hỏa hoạn này tuyệt đối sẽ còn tái diễn! Chỉ có khiến Mộ Lam trải qua sinh tử tuyệt vọng, mới có thể hận đến hạ quyết tâm.”

“Hơn nữa, Nam lão phu nhân áp bức, Mộ Lam cũng nên phản kháng rồi!” Mị hiểu chuyện gật đầu.

“Quan trọng hơn, quy củ Nam phủ này rất khắc nghiệt, nếu Nam Phong không trở mặt, sợ là không thể đảm bảo lời thề một đời một đôi của mình với Mộ Lam.” Phạm nhìn về phía căn phòng kia, trong lòng nghĩ đến tình cảm của mình với Võng, khoe miệng tràn đầy hạnh phúc. Tuy bây giờ hai người bọn họ đều là quý, nhưng có chủ nhân, bọn họ có thể gặp mặt, có thể sống dưới ánh mặt trời, có thể đụng chạm vào đối phương, vậy bọn họ cũng cảm thấy hài lòng rồi, quá đủ rồi!

“Hơn nữa, trong bụng Mộ Lam còn có một tiểu hài tử.” Si này giờ không nói đột nhiên mở miệng, khiến cho tứ quý còn lại giật nảy mình!

“Cái gì?! Tiểu hài tử?!” Mị chợt nhảy dựng lên, vẻ mặt không dám tin nhìn Si.

“Chủ tử nói.” Bốn chữ, liền đánh vỡ nghi hoặc của tứ quý! Bởi vì theo bọn họ chủ tử chính là thần! Không, so với thần còn cao quý hơn! Chỉ cần là lời chủ tử nói, cho dù là không có khả năng, bọn họ cũng sẽ tin tưởng!

Tứ quý đồng thời nhìn về phía gian phòng của Mộ Lam, giống như muốn nhìn xuyên qua cửa phòng xem Mộ Lam đang làm gì! Hơn nữa, nếu có khả năng, bọn họ thật rất muốn nhìn xuyên qua bụng Mộ Lam xem có phải trong đó thật sự có một tiểu sinh mệnh không!

Rốt cuộc cửa phòng cũng mở, Mộ Lam vẻ mặt cảm kích đi ra, đứng ở trước mặt Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong bình tĩnh nói: “Nếu sau này ta có thể giúp được gì, xin Huyết vương gia Huyết vương phi cứ nói! Cho dù Mộ Lam có chết cũng quyết không chối từ!”

Cổ Nhược Phong để ly trà trong tay xuống, đây là ly trà cuối cùng, hoàn hảo bọn họ xuất hiện, bằng không nàng còn phải phiền nào nghĩ không biết có nên yêu cầu Phong Huyết Lân ngâm một bình trà khác hay không, hoặc là, mình ngâm một bình cho Phong Huyết Lân?

“Chết thì miễn, nhưng mà, Mộ Lam...” Cổ Nhược Phong nói đến đây, đột nhiên liền đi đến gần Mộ Lam, ánh mắt này thế nào cũng thấy rất quý dị!

“Không biết Huyết vương phi có gì phân phó?” Mộ Lam có chút khó xử, Huyết vương phi này hình như còn thần bí hơn so với lời đồn đại...

“Người nói xem người có nên làm tiệc mừng hay không?” Cổ Nhược Phong hí mắt lại, bên trong lưu chuyển cười đùa.

“Tiệc mừng gì?” Mộ Lam không hiểu.

Phong Huyết Lân nhìn bộ dạng của Cổ Nhược Phong, biết nàng lại đang đùa giỡn, hai người bọn họ gần đây càng ngày càng nhàm chán.

Đứng lên, Phong Huyết Lân đến gần Nam Phong: “Không đi bắt mạch cho Mộ Lam xác nhận xem thân thể nàng có tình huống gì không à?” Dứt lời, còn thâm ý vỗ vỗ vai Nam Phong.

Cổ Nhược Phong cười càng quý dị hơn, sau đó nắm tay Phong Huyết Lân đi về phía cửa chính, có vài thứ, cần phải có không gian.

Đến khi Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đi ra khỏi cửa chính, biến mất dưới bóng đêm, lúc này Nam Phong mới phản ứng kịp, nhưng hắn vẫn có chút không hiểu rõ lời nói vừa rồi của hai tôn đại thần.

Nhưng nhớ đến lúc trước khi hắn ôm Mộ Lam ra khỏi khách điểm, chính Huyết vương phi tiến đến xem mạch, cũng không mời đại phu, chẳng lẽ thân thể Mộ Lam xảy ra vấn đề gì?

Nghĩ đến đây, Nam Phong vội vàng đưa tay bắt mạch cho Mộ Lam...

Khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi ra khỏi viện này hơn mười trượng, phía sau lưng truyền đến tiếng reo hò như trong dự kiến: “Ta làm cha rồi! Ta làm cha rồi!...”

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn nhau cười, chỉ là, khi nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ giữa không trung, ý cười trên mặt dần biến mất....

96. Chương 96: Chương 16. Bị Đoạt?

Khắp thành Linh Nam tràn đầy không khí vui mừng, bây giờ đã là tuần cuối cùng của tháng mười hai rồi, mấy ngày nữa chính là giao thừa.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi trên đường phố, trong lòng nói không ra mùi vị gì.

Năm mới, hoàn toàn là hai chữ xa lạ đối với bọn họ, hoặc là, sung sướng của người khác là tịch mịch của mình.

Bọn họ là người giống nhau, có nhà nhưng cũng như không có nhà. Ngày giao thừa này không khác ngày bình thường đối với họ.

Chỉ có điều, đường phố treo đầy màu đỏ, cũng khiến cho bọn họ có chút cảm xúc như vậy.

Cổ Nhược Phong nhìn Phong Huyết Lân, thật ra thì nàng nên vui vẻ, Phong Huyết Lân ở bên cạnh, cho dù ở đâu cũng là nhà!

Phong Huyết Lân đối diện với tròng mắt của Cổ Nhược Phong, cười thâm, năm nay, hẳn nghĩ hẳn sẽ rất vui vẻ.

Nam Phong trở về phủ thành chủ, cũng trở về Nam phủ. Hắn muốn đòi một công đạo cho Mộ Lam!

Không thể ngờ Thủy Nhi trở thành vật hy sinh, hoặc là, thật ra thì nên nói trừng phạt đúng tội!

Cắt đứt tứ chi, một trăm trượng, lôi ra cửa phủ, bây giờ chỉ còn là xác khô trên đường.

Mà Nam lão phu nhân, tuy thân là chủ một nhà, nhưng làm ra chuyện như vậy, mặc dù Nam Phong giữ lại chút mặt mũi cho bà, nhưng tất cả lời nói thâm kín đã thốt ra! Về sau nếu Mộ Lam xảy ra chút chuyện gì, Nam phủ này sẽ không còn chút quan hệ nào với hắn! Một phủ không có người thừa kế, mặc dù Nam lão phu nhân có thủ đoạn gì, Nam phủ cũng chỉ có thể suy bại!

Mặc dù trong lòng Nam lão phu nhân có vài ý kiến, nhưng bà cũng biết mình làm hơi qus mức, nhất là chuyện làm hại Nam Phong thiếu chút nữa bỏ mạng! Hơn nữa lúc này Mộ Lam đã mang thai, trong bụng có hương khói của Nam gia, bà cũng không tiện nói gì nữa!

Chuyện Nam Phong cứ chấm dứt như vậy, Mộ Lam, trải qua chuyện này, cũng khôi phục chút bản tính trong quá khứ của mình, vốn nàng nên cường thế! Nàng sẽ là sự trợ giúp lớn cho Nam Phong!

Nam Phong định giữ lại đoàn người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đến hết năm mới rồi đi, chỉ có điều, lưu lại qua lễ mừng năm mới hay không cũng không có bao nhiêu ý nghĩa đối với Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Trước khi đi, Nam Phong nói cho Phong Huyết Lân một chuyện: “Cửu vương gia đang tìm các người. Trước đó ta mời các người tới phủ thành chủ cũng là theo ý của Vương gia.”

Lời nói, có giới hạn, có nhiều thứ, người hiểu, ta hiểu là được.

Nụ cười nơi khóe miệng Phong Huyết Lân không thay đổi: “Bổn vương biết.” Nếu không phải Hiên Viên Dật Văn bày mưu tính kế, Nam Phong cẩn thận như vậy, sao mình mới đến phủ thành chủ không lâu, sau một bữa cơm liền tiêu trừ phòng bị với mình? Mình là Huyết Vương của vương triều Mộ Dung, trang chủ

Huyết Nguyệt sơn trang, thân phận như vậy, khiêm tốn tiến vào vương triều Hiên Viên, thật sự khiến cho người ta hoài nghi!

Nam Phong là người đứng đầu một thành, còn là thành biên giới, sao lại khinh suất, dễ tin người như vậy?

Chỉ có điều, không biết đến tột cùng Hiên Viên Dật Vân vì cái gì? Hoặc là, rốt cuộc bí mật của Khinh Vũ cầm là cái gì? Vì sao hắn cứ đuổi theo Phong nhi không buông?

Suốt chặng đường đến đây hắn đã biết rõ mặc dù Hiên Viên Dật Vân không theo cùng bọn họ, nhưng ngay từ lúc vương triều Hiên Viên làm xong tất cả đã chuẩn bị chờ đoàn người mình đến! Hành động của Nam Phong là minh chứng tốt nhất!

“Đang suy nghĩ gì vậy? Nhập thần đến thế.” Cổ Nhược Phong đưa tay quơ quơ trước mặt Phong Huyết Lân, dáng vẻ như vậy của Phong Huyết Lân đúng là hiếm thấy.

“Hiên Viên Dật Vân.” Phong Huyết Lân cũng không hề giấu giếm, hắn không có bất kỳ bí mật gì với Cổ Nhược Phong, cho dù ghen, cũng là chuyện đương nhiên quang minh chính đại!

Dĩ nhiên, bây giờ hắn nói tới Hiên Viên Dật Vân không phải bởi vì ghen.

Hành vi của Hiên Viên Dật Vân hơi quỷ dị, hình như tất cả đều vây quanh Khinh Vũ cầm.

Như đã từng nói, Khinh Vũ cầm thần bí như vậy, quả thật chính là bảo vật vô giá, người này lại có thể nhìn Phong nhi lấy đàn đi như vậy, phần khí phách này bao nhiêu người cũng theo không kịp!

Chỉ có điều, Phong Huyết Lân hắn chú ý nhiều hơn chính là rốt cuộc Hiên Viên Dật Vân đang đùa trò gì? Thủ bút sau lưng càng lớn, sợ rằng giá cao cũng không nhỏ?!

“Đến lúc đó rồi sẽ biết.” Cổ Nhược Phong rót một ly trà cho Phong Huyết Lân, nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không coi Hiên Viên Dật Vân nhân vật như thế vào trong mắt! Nếu để cho người khác thấy dáng vẻ này của Cổ Nhược Phong, tuyệt đối sẽ nhảy lên cao ba thước, mắng to một tiếng: “Mẹ nó! Dù gì Hiên Viên Dật Vân cũng là Cửu vương gia của chúng ta! Cửu vương gia đó! Cửu vương gia là khái niệm gì?! Đó chính là trời của vương triều Hiên Viên! Ngay cả hoàng thượng cũng phải tôn lên ba phần, có chuyện còn phải ăn nói khép nép đó!”

Bên ngoài, truyền đến giọng nói của Si: “Chủ tử, sắp đến núi Thiên Thánh.”

Núi Thiên Thánh...

Cổ Nhược Phong nâng rèm cửa sổ lên, đoạn đường này đã trắng xóa bông tuyết. Bọn họ đã đi được bốn ngày rồi. Núi Thiên Thánh này không phải xa bình thường.

Vòng tay huyết ngọc, Phong Huyết Lân lấy hộp kia, mở ra, chỉ thấy một vòng tay đỏ như màu máu đang nằm yên tĩnh trong hộp, thỉnh thoảng hiện lên một vạch sáng, gần như khiến cho người ta không nắm bắt được, quỷ dị như vậy!

“Chúng ta... Muốn tìm cái gì?” Nói thật, Cổ Nhược Phong cũng không biết bọn họ tới nơi này với mục đích gì, chỉ biết vòng tay huyết ngọc được phát hiện trên núi Thiên Thánh, Phong Huyết Lân muốn tới đây, nàng liền theo tới!

Về phần, rốt cuộc là tìm đầu mối gì hay tìm món đồ tương tự như vòng tay huyết ngọc, một chút ngọn nguồn nàng cũng không có.

“Ta cũng không biết, chỉ biết là, có một âm thanh gọi ta tới nơi này.” Ánh mắt Phong Huyết Lân hơi hoang mang, hắn nghe thấy âm thanh nơi đáy lòng, tìm kiếm vòng tay huyết ngọc liên quan tới tất cả, chặt chẽ không rời với núi Thiên Thánh!

Cổ Nhược Phong nằm xuống lần nữa, cầm bánh đậu xanh, cắn một miếng, nóng hổi, ấm thẳng vào trong lòng, trời sinh voi trời sinh cỏ, nàng không sao cả, dù sao, Phong Huyết Lân ở đâu nàng ở đó.

“Chúng ta đi dọc theo đường sứ giả Mộ Dung đã từng đi một lần, có lẽ sẽ có phát hiện.” Cổ Nhược Phong ăn xong bánh đậu xanh rồi nói ra, sau đó nhận lấy ly trà Phong Huyết Lân đưa uống.

Giọng Cổ Nhược Phong hơi lớn, Si đánh xe đương nhiên nghe thấy, cũng không nói gì, tiếp tục trầm mặc vội đánh xe, lời Cổ Nhược Phong đã tỏ rõ đường đi của bọn hắn.

Bây giờ vẫn là buổi sáng, dọc theo đường sứ giả Mộ Dung từng đi, có lẽ hai ngày liền có thể rời núi rồi.

Núi Thiên Thánh là một dãy núi liên tiếp, giống như một tấm bình phong thiên nhiên của vương triều Hiên Viên, trong này chỉ có một con đường có thể đi, chỉ cần giữ chặt con đường này, cho dù có trăm vạn đại quân cũng khó mà công phá!

Không thể không nói, đây chính là vùng đất quý!

Chỉ có điều, vùng đất quý hôm nay không phải là chuyện tốt đối với đám người Cổ Nhược Phong mà nói, núi tiếp núi như vậy, bọn họ phải tìm bao lâu mới thấy thứ có liên quan tới vòng tay huyết ngọc nhỏ nhỏ chứ?!

Mất thấy đến giờ ăn trưa, rốt cuộc đoàn người cũng ngừng lại chuẩn bị ăn trưa.

Thật ra thì ăn trưa này chẳng qua cũng chỉ cho hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ăn, đứng rồi, còn có một Tuyết Cơ. Dọc theo đường đi nàng ta vẫn trầm mặc, khiến đám người Si Mị Vồng Lượng gần như muốn quên đi người này.

Nếu không phải Phong chủ tử cần ăn cơm, bọn họ nghĩ có phải dọc theo đường này bọn họ đều không cần dừng lại ăn cơm?

Trên thực tế, đây là một quyết định! Tuyết Cơ, quá mức yên lặng rồi!

Si bắt một chút món ăn thôn quê, bốn con gà rừng, hai con thỏ rừng, lột da lông rửa sạch sẽ, Cổ Nhược Phong tự thân vận động bắt đầu nướng trên đồng lửa.

Gần đây miệng Phong Huyết Lân càng ngày càng xảo quyết rồi! Người bình thường làm gì đó hắn sẽ không ăn! Chỉ cần địa điểm cho phép, thời gian cho phép, điều kiện cho phép, hắn nhất định sẽ ăn món gì đó do Cổ Nhược Phong làm!

Dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên chính là chuẩn bị mọi thứ khi Cổ Nhược Phong xuống bếp!

Si Mị Vồng Lượng Phàm nghĩ thấy mùi gà rừng nướng thơm, nước miếng thiếu chút nữa không lưu lại, trong lòng lại kêu rên lần nữa: “Chủ tử, tài nấu nướng của ngài không nên bước nhanh như vậy có được không? Coi như ngài tiến bộ, cũng không cần khoe khoang trước mặt bọn họ có được không? Cho dù muốn khoe khoang, hỏi yếu ớt một câu, có thể lưu lại một phần cho bọn họ không?”

Chỉ có điều, không hề thực tế đấy!

Người có thể để cho Cổ Nhược Phong xuống bếp chỉ có một, đó chính là Phong Huyết Lân!

Người có thể ăn đồ Cổ Nhược Phong làm, vậy cũng chỉ có một, là Phong Huyết Lân!

Nếu có gì ngoài ý muốn, vậy xin lỗi rồi, không biết ai sẽ động kinh gây ra chuyện ngoài ý muốn, người lập tức chuẩn bị một vạc dấm mà chết đuối một lần, lại bị người khác dùng dao găm bấm thành trăm mảnh một lần, sau đó lại khiến người nào đó quyền cước một trận! Nếu người kia còn chưa hả giận, hoặc là người khác nhìn người khó chịu, người cũng chỉ có thể cầu Phật nơi đây lòng, hy vọng hắn xuống tay lưu tình cho người chết sáng khoái thôi!

Mất thấy thịt nướng sắp xong, bên kia, Tuyết Cơ cũng cầm một con gà rừng nướng, chỉ có điều, đáng vẻ hơi chặt vật, có thể thấy nàng ta không thường xuyên làm những việc này.

Tuyết Cơ cầm con gà rừng bị cháy khét trong tay, lại nhìn con gà đang tươm dầu của Cổ Nhược Phong, vỏ ngoài vàng óng, trong nháy mắt muốn cầm vật trong tay nện vào mặt Cổ Nhược Phong! Vì sao nàng ta lại có thể làm ra món ăn ngon gì đó?!

Cổ Nhược Phong xé một đùi gà, gần như là nửa con gà, đưa cho Phong Huyết Lân.

Phong Huyết Lân ở bên cạnh nhìn Cổ Nhược Phong đưa gà nướng qua, trong lòng đã sớm thèm ăn đến nghiêng răng! Đưa tay qua...

Mọi việc không thiếu ngoài ý muốn, hơn nữa còn phát sinh trên người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm!

Cái ngoài ý muốn đó... Cổ Nhược Phong nhìn tay mình trống trơn, lại nhìn tay trống không của Phong Huyết Lâm, trên mặt kinh ngạc không phải đáng vẻ bình thường có thể so sánh!

Phong Huyết Lâm cũng nheo mắt màu máu, người động kinh không muốn sống trong truyền thuyết xuất hiện!

Chỉ có điều, hai người bọn họ không thể không thừa nhận, người có thể cướp đi gà nướng đúng là không thể khinh thường! Tạm thời không nói tới Phong Huyết Lâm là cao thủ bậc nào, ngay cả công lực của Cổ Nhược Phong cũng là hạng nhất không ai sánh bằng! Coi như hai người không phòng bị chút nào, cũng sẽ không bị người dễ dàng cướp đồ trên tay như vậy!

Hai người đồng thời dời tầm mắt nhìn về phía gia hỏa phách lối cướp gà nướng đi, sau đó, Cổ Nhược Phong không bình tĩnh! Nàng thật sự không bình tĩnh rồi!

Vậy là cái gì?

Chỉ thấy một con hồ ly màu lông trắng như tuyết đang vùi đầu gặm gà nướng vừa mới cướp đến tay!

Khóe miệng Cổ Nhược Phong hơi run rẩy, nàng thật sự không muốn nhìn sắc mặt của Si Mị Vồng Lượng Phàm ở bên cạnh... Bị một con hồ ly đoạt đồ từ trên tay, mặt mũi Cổ Nhược Phong nàng xem như vụt xuống nhà bà ngoại rồi!

Trong mắt Phong Huyết Lâm xẹt qua chút kinh ngạc, một con hồ ly có thể có bản lĩnh như thế, có thể thấy nó không phải là tiểu hồ ly bình thường! Hơn nữa, trong lòng hắc có âm thanh dường như đang nói cho hắn, con hồ ly này có điều kỳ lạ...

97. Chương 97: Chương 17. Cận Thân!

Chỉ hai ba lần, tiểu hồ ly liền ăn xong gà nướng, chỉ còn lại một đồng xương! Xong rồi còn dùng móng vuốt lau miệng, đáng vẻ sao giống một thân sĩ!

Một cặp mắt linh hoạt cứ nhìn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm như vậy, lúc đối diện với cặp mắt đỏ của Phong Huyết Lâm, “chít” một tiếng liền chạy đến trong ngực Phong Huyết Lâm, đáng vẻ làm nũng thân mật nhưng dưới cái nhìn của Cổ Nhược Phong thì chính là cợt nhả.

Cổ Nhược Phong nổi giận!

Tạm thời không nói đến đoạt mất gà rừng mình nhọc công khổ sở nướng, bây giờ lại chiếm cứ lồng ngực của Phong Huyết Lâm, điều này đã là tội không thể tha thứ rồi!

Nó có thể chiếm đoạt lồng ngực Phong Huyết Lâm sao?!

Đáp án đương nhiên là không thể!

Vì vậy, còn không đợi Cổ Nhược Phong động thủ, Phong Huyết Lâm đã cầm chân sau của tiểu hồ ly, trực tiếp quăng nó bay ra ngoài!

Vào lúc này, hắn nào quản được rốt cuộc tiểu hồ ly này có tác dụng gì, hoặc là tiểu hồ ly này có quan hệ gì với vòng tay huyết ngọc. Chọc giận Cổ Nhược Phong, chỉ có kết quả chết!

Nếu không phải nó còn có chút tác dụng, sợ rằng lúc này tiểu hồ ly đã bị lột da, đặt trên lửa nướng thành bữa tiệc lớn rồi!

Tiểu hồ ly “chít chít” hai tiếng, tỏ vẻ cực kỳ bất mãn về chuyến đi này với Phong Huyết Lâm, chỉ có điều, lúc chứng kiến ánh mắt nghiêm túc của Phong Huyết Lâm, đầu nhỏ liền gục xuống. Nó không dám đi trêu chọc đại tôn thần này! Trong ngày thường còn chưa tính, nhưng lúc Phong Huyết Lâm vừa xuất hiện

vẻ mặt này, đó chính là có người muốn xui xẻo! Hiện giờ còn giữ lại được cái mạng nhỏ, rõ ràng là Phong Huyết Lâm đã hạ thủ lưu tình!

Nghĩ xong, tiểu hồ ly nhút nhát e lệ đi tới bên cạnh Phong Huyết Lâm, nhưng đến cách đó một trượng thì dừng lại, dưới ánh mắt khó hiểu của đoàn người Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lâm, hai móng vuốt phía trước cứ hạ xuống như vậy.

Đúng, không sai! Giống như một người nằm rạp quỳ gối ở đó!

Lần này, đến lượt Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lâm kinh ngạc rồi!

Chỉ có điều, không đợi bọn họ kịp phản ứng, chỉ thấy tiểu hồ ly cứ như vậy mà biến thành một tiểu hài tử! Ước chừng sáu bảy tuổi!

Cổ Nhựt Phong chỉ cảm thấy thế giới này thật huyền ảo!

Nàng còn định rút cuộc có nên xác nhận tiểu hài tử trước mắt này có thật là con tiểu hồ ly trước đó không?!

“Chủ tử.” Giọng trẻ con của tiểu hài tử hơi mềm mại nghe rất có cảm tình, chỉ có điều lúc này ai cũng không cười nổi!

Đúng phải chuyện như vậy, cho dù là Cổ Nhựt Phong người đã từng chết một lần linh hồn xuyên qua thế giới khác cũng không khỏi kéo thẳng khóe miệng hơi vênh!

Tiểu hồ ly này, không đơn giản! Thật sự không đơn giản! Nó biến thành người rồi!

Sau đó... Nó gọi “Chủ tử”, cung kính như vậy!

Nhưng mà, vấn đề ở chỗ, mấy người Cổ Nhựt Phong không biết nó! Rút cuộc một tiếng chủ tử này là nó gọi người nào?

Cổ Nhựt Phong nhìn về phía Phong Huyết Lâm, trực giác nói cho nàng biết, khả năng là nam tử ở bên cạnh nàng bây giờ đang mất hồn như kỳ tích!

Tiểu hồ ly biến thành tiểu hài tử sáu bảy tuổi, mặc một bộ áo lụa trắng như tuyết, không dày, thậm chí quá mức đơn bạc dưới trời băng đất tuyết này!

Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lâm không ai lên tiếng, cứ quan sát tiểu hồ ly như vậy. Còn Si Mị Vồng Lượng Phàm và Tuyết Cơ lại càng không có phần để nói chuyện rồi!

Bây giờ tiểu hồ ly đối mặt với hai người Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lâm, cũng không phải bọn họ! Chủ tử còn chưa mở miệng, mặc dù theo bọn họ chuyện này hơi quỷ dị!

Cặp mắt tròn vo của tiểu hồ ly cứ nhìn Phong Huyết Lâm như vậy, mờ mịt trong mắt càng ngày càng đậm: “Chủ tử người thật sự không nhớ rõ ta sao?” Uất ức như vậy, với một đứa bé thật sự là không thể nghi ngờ!

Chỉ có điều, một chiêu này có lẽ còn có ích với người khác, nhưng đối với hai người ngoại tộc Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lâm, hoàn toàn miễn dịch!

Cổ Nhựt Phong nhếch miệng lên cười quỷ dị, hoàn toàn tương tự như đường cong của Phong Huyết Lâm! Tà ác giống nhau!

“Ngươi là ai?” Nhếch mày thật cao. Tùy tiện hỏi một câu, vẻ mặt thật dọa người, cũng phải xem dọa người là ai?! Bây giờ ở trên thế giới này, có lẽ người khác nhìn ra địa vị của Phong Huyết Lâm và của nàng cao tại thượng, một thân bản lĩnh không ai có thể địch nổi, nhưng trên thực tế kẻ địch thuộc về bọn họ xem ra còn lợi hại hơn bọn họ mấy phần! Cho nên, tất cả mọi chuyện nàng đều xem như rất nhẹ nhàng, nhưng trong xương tủy vẫn cẩn thận cao đến mức không ai có cách nào tưởng tượng nổi! Bởi vì nó liên quan đến sống chết của Phong Huyết Lâm!

Cho nên, mặc dù dáng dấp tiểu hồ ly này đáng yêu nhường nào, bản lĩnh cao đến cỡ nào, thoát nhìn giống như vật quý, chủ yếu hơn chính là, tiểu tử này còn cúi đầu với bọn hắn, không, phải nói là cúi đầu xưng thần với Phong Huyết Lâm! Hết thảy mọi chuyện, giống như từ trên trời rơi xuống, quy mô quá lớn!

Nhưng, đối với Cổ Nhược Phong mà nói, nàng một không thiếu tiền, hai không thiếu thể, chủ yếu hơn chính là nàng không thiếu người! Không nói tới bốn thủ hạ là bốn con quỷ đại cao thủ Si Mị Vồng Lượng này, nàng chỉ cần tùy tiện ngoắc ngoắc tay là có thể tìm thấy một đồng quỷ, hơn nữa còn tương đối có ích! Cõi đời này, Cổ Nhược Phong nàng muốn đi ngang, cho dù người là hoàng đế lão tử cũng phải nhường đường cho nàng!

Tiểu hồ ly, tuy kỳ lạ quý hiếm, nhưng Cổ Nhược Phong nàng không lạ gì, nàng chính là không lạ gì!

Tiểu hồ ly thật sự đau khổ rồi!

Nhớ tới vẻ mặt đáng yêu vô địch của nó, giết chết nam nữ già trẻ, một vạn thì có đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín người quỷ xuống dưới lớp áo trắng như tuyết của nó, còn dư lại một chính là người mù!

Chỉ có điều, đầu năm nay lại đụng phải một quái thai như vậy! Dù sao Cổ Nhược Phong cũng là nữ nhân! Chỉ cần là nữ nhân, nàng ta nhất định sẽ mua sổ sách của nó!

Trải qua ánh mắt đấu tranh liên tục, tiểu hồ ly trắng bạch, trong lòng nguyên rửa độc ác: “Nàng ta không phải nữ nhân!” Xong rồi lại buồn bực rồi rầm tiếp, coi như là nam nhân cũng bị vẻ đáng yêu của nó lật chuyển! Chẳng lẽ nó cứ bất hạnh lẫn may mắn như vậy, đụng phải người giống như chủ tử! Nhớ năm đó, chủ tử cũng không mua sổ sách của nó... Tiểu hồ ly đau buồn vô hạn...

Rốt cuộc, dưới ánh mắt đánh giá kỹ của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, không biết tiểu hồ ly lấy ra một miếng tinh thạch màu đen ở đâu, màu đen hoàn toàn, đặc biệt bắt mắt dưới trời băng đất tuyết ở nơi này!

Cổ Nhược Phong hơi híp mắt lại, đây là... hắc diệu thạch *! Mà không phải là hắc diệu thạch bình thường, sắc màu rực rỡ, ở dưới ánh sáng mặt trời, hình như có thể thấy trong đó đang xoay động!

(*) hắc diệu thạch: đá thạch anh đen

Khi tiểu hồ ly lấy hắc diệu thạch ra thì Phong Huyết Lân chết đứng trong nháy mắt!

Thật sự là chết đứng!

Cặp mắt cứ nhìn chăm chăm vào hắc diệu thạch như vậy, hình như muốn xuyên qua hắc diệu thạch thấy thứ gì đó. Mà cả người cũng rơi vào trạng thái trở mắt hoặc linh hồn rời đi!

Cổ Nhược Phong híp cặp mắt nguy hiểm nhanh chóng! Tay dưới ống tay áo đã chuẩn bị đánh ra!

Lúc Cổ Nhược Phong đã mất tính nhẫn nại, tay phải định hươ ra, Phong Huyết Lân liền tỉnh lại!

Trong hai con mắt màu máu đỏ ngòm cũng xuất hiện vui mừng ít thấy!

Cổ Nhược Phong nhìn dáng vẻ Phong Huyết Lân như vậy, tảng đá trong lòng thoáng rơi xuống, ít nhất Phong Huyết Lân không có việc gì. Nhưng, nàng không hoàn toàn yên tâm! Dù sao tiểu hồ ly và hắc diệu thạch này thật kỳ lạ! Có thể khống chế ánh mắt của Phong Huyết Lân cũng không nhiều!

“Linh hồ.” Phong Huyết Lân gọi tiểu hồ ly.

Tiểu hài tử hồ ly này lập tức cười vui vẻ! Vung chân, khụ khụ, được rồi, là chân, vung cặp chân chạy tới bên cạnh Phong Huyết Lân!

Chỉ có điều, cử chỉ này vừa mới bắt đầu, đã bị mặt đen không thể đen hơn của Cổ Nhược Phong làm hoảng sợ rồi!

Nữ nhân kia, thật TMD quá kinh khủng! Tiểu hồ ly xị mặt! Cặp chân nhỏ cứ đứng nguyên tại chỗ như vậy, đi tới cũng không được, mà lui lại thì không cam lòng! Đành giương cặp mắt cầu cứu về phía Phong Huyết Lân! Chủ tử...

Phong Huyết Lân không nhìn thẳng vào ánh mắt siêu đáng yêu * của tiểu hồ ly đang bắn tới, quay đầu nhìn Cổ Nhược Phong, cười khê: “Đây là sủng vật kiếp trước của ta, linh hồ.”

(*) Gốc (manh): bắt nguồn dùng là từ “moe” () trong tiếng Nhật thường dùng cho những nhân vật trong anime-manga (hoạt hình)

đồng âm với , nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng được nói đến rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng được nói đến. (by MeteoraX)

“Sủng vật?” Cặp mắt của Cổ Nhược Phong cứ nhìn linh hồ như vậy, tràn đầy trong đôi mắt, chính là giễu cợt trần trụi!

Mồ hồ ly bực tức... Đại gia người sao không chú ý tới trọng điểm! Trọng điểm có hiểu không?! Ta là linh hồ!

Cổ Nhược Phong nhìn nét cười trên khuôn mặt nhỏ bé, cười càng thêm... ờ thì, bảnh bao! Lời trong mắt không cần nói cũng biết! Coi như ngươi là linh hồ thì sao! Nàng cũng chỉ chú ý đến hai chữ sủng vật! Thế nào? Sao chứ!

“Khụ khụ...” Nhìn một người một hồ đấu tranh không khói thuốc súng, Phong Huyết Lân ho nhẹ, rút cuộc cắt đứt cuộc đấu tranh gần bốc lửa, ngăn cản một thảm kịch!

“Lúc ta tới đây, linh hồ cũng đi theo. Trên tay hắn cầm hắc diệu thạch đó chính là trước khi ta tới đây cho nó. Nó có thể cho ta biết chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, còn có biện pháp giải quyết.” Nói tới đây, khoe miệng Phong Huyết Lân nhếch lên lộ ra nụ cười, bởi vì hắn nghĩ tới sau khi Cổ Nhược Phong đến đã phát sinh một loạt chuyện!

“Biện pháp giải quyết?” Cổ Nhược Phong tiếp thu tất cả tin tức, chỉ có điều, bên nàng càng nặng bốn chữ biện pháp giải quyết này! Đó là thứ mà nàng và Phong Huyết Lân vẫn tìm kiếm! Quả nhiên là tới núi Thiên Thánh không sai!

“Ừ. Trước mắt, ngoài việc phải trải qua thiên định cửu kiếp, chúng ta còn phải trợ giúp bảy người, không, nói chuẩn xác là giúp đỡ bảy cặp! Cuối cùng mới có thể lấy được bảy miếng ngọc thạch, ráp lại với vòng tay huyết ngọc, nguyên rửa kia sẽ giải trừ, mà ta cũng sẽ trở lại chỗ đó!”

Nói xong một khúc, Cổ Nhược Phong có rất nhiều nghi ngờ, nghi ngờ lớn nhất là... “Chỗ đó?” Vậy đó là nơi đâu?

“Chính là nơi trước khi ta tới.” Mắt Phong Huyết Lân nhìn lên bầu trời, chỗ đó, không xa... Phong Huyết Lân hẳn nhất định sẽ trở về!

“Chúng ta cùng nhau trở về?” Nếu là thế giới kia trước khi Phong Huyết Lân tới, Cổ Nhược Phong nàng sao có thể tới? Cổ Nhược Phong không khỏi hoài nghi có phải mình nghe nhầm lời này không? Chỉ có điều, ánh mắt khẳng định của Phong Huyết Lân nói cho nàng biết, nàng không nghe lầm!

Trong chốc lát Cổ Nhược Phong ngẩn ngang trong gió, chẳng lẽ nàng còn phải gặp gỡ xuyên qua trong truyền thuyết một lần nữa? Lần này không phải hồn xuyên qua, mà xuyên qua với người khác? Kinh hãi rồi...

Được rồi, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, đặt trước mắt bọn họ chính là làm thế nào để gom đủ bảy miếng ngọc thạch?

“Là bảy cái nào?” Cổ Nhược Phong cầm một con gà nướng lên bắt đầu công việc...

“Nhắc cũng khéo, nướng và phụ thân là một cặp trong số đó, tiếp theo sau đó là Bắc Ưng và Vân Lan, Nam Phong và Mộ Lam. Hiện giờ chúng ta đã hoàn thành ba cặp rồi.”

“Vậy kế tiếp?” Cổ Nhược Phong lật qua lật lại con gà nướng, lại thoa dầu lên.

“Tiếp theo là... Hiên Viên Dật Vân!”

98. Chương 98: Chương 1. Thiên Tâm Hiện Thân

“Trần Phần Hồn...” Si ngược mắt nhìn một tảng đá lớn dựng cách xe ngựa không xa, mà ba chữ hắc đọc đang khắc rõ ràng ở trên. Do mưa gió làm hư, mặc dù qua nhiều năm như vậy, nhưng nhìn vẫn thấy giạt mình! Bởi vì, nó màu đỏ, đỏ sẫm như màu máu, phẳng phất giống như hàng ngàn năm trước ở đây đã có trận gió tanh mưa máu!

Đúng, có lẽ không ai còn nhớ là bao nhiêu năm về trước, nhưng có một việc, người của trần Phần Hồn đều biết!

Khi đó trần Phần Hồn xảy ra một trận chiến, nhân vật chính là ai, không biết, mục đích là gì, cũng không biết! Chỉ biết là, hôm đó, trần Phần Hồn máu chảy thành sông, cho dù giữa ban ngày, vẫn có thể thấy oan hồn chết oan đang thống khổ kêu gào, đưa tay muốn kéo người đi đường vào trần Phần Hồn, vượt qua thời gian mệnh mỏng vô tận cùng bọn họ!

Chu vi trăm dặm, không ai dám đến gần trần Phần Hồn. Sau đó, có một vị đại sư tới, truyền thuyết hẳn có khả năng trấn quỷ!

Một mình hắn đi vào, cũng không ai biết rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ biết là, từ đó về sau, trần Phần Hồn trở nên thái bình, hơn nữa, dường như quỷ rất sợ nơi này, chưa từng xảy ra chuyện kỳ lạ một lần nào. Mà một ít đất nám đen, tản ra mùi khét, mọi người mới mơ hồ hiểu, sợ rằng những ác quỷ kia bị đại sư đốt!

Từ đó, tên trần Phần Hồn đến như vậy!

Trải qua nhiều năm, nơi này đã trở thành một nơi phồn hoa! Tuy nhiên, Si nhìn thấy ba chữ trần Phần Hồn, cảm giác trong lòng hơi lo lắng!

“Sao vậy?” Cổ Nhược Phong nghe bên ngoài hồi lâu không có âm thanh, xe ngựa cũng dừng lại không tiến, không khỏi hỏi một tiếng.

“Không có gì.” Si tĩnh tâm, nghĩ có bốn quỷ mình ở đây, mặc dù người tới lợi hại hơn nữa, cũng không trên chủ tử được! Dù sao, công lực của hai vị chủ tử đều sâu thăm thẳm! Sau khi cung kính trả lời thì giờ rồi lần nữa đi về phía trước.

Chỉ có điều, hẳn không biết, trên đường xe ngựa đi về phía trước ở nơi này, Cổ Nhược Phong cứ vén lên một góc rèm cửa sổ như vậy, nhìn xuyên qua khe hở, ba chữ “Trần Phần Hồn” không sai không lệch đối diện với ánh mắt của nàng!

Cổ Nhược Phong chỉ cảm thấy mí mắt hơi nhảy lên, một lo lắng mơ hồ khiến cho nàng neho mảy vì cảm ứng với nguy hiểm không phải bình thường!

Buông rèm cửa sổ xuống, để mặc xe ngựa đi về phía trước. Nhưng đáy lòng Cổ Nhược Phong bắt đầu cảnh giác! Đó là một năng lực bẩm sinh! Giống như hô hấp vậy, tự nhiên như thế, miễn là còn sống, vậy phải có!

Mặc dù ba chữ “Trần Phần Hồn” lợi hại hơn nữa, hạ nhân của nàng cũng không phải ngồi không! Hơn nữa, trần Phần Hồn, ai biết thiêu đốt linh hồn vào năm nào, tới nay đã bao lâu? Coi như trong trần Phần Hồn có yêu ma quỷ quái hay đại sư trấn quỷ, chẳng lẽ Cổ Nhược Phong nàng còn sợ hắn sao?

Cổ Nhược Phong, cho tới bây giờ cũng sẽ không e ngại ai! Ngay từ kiếp trước máu cha mẹ nhuộm đỏ hai mắt nàng thì nàng đã không có tư cách để sợ rồi! Ai sợ ai chết! Nếu nàng sợ, chỉ sợ rằng đã sớm chết trong tay thần thúc thúc * rồi!

(*) thần thúc thúc: chú ruột

Phong Huyết Lân ở bên cạnh đương nhiên cũng thấy ba chữ kia, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi. Nắm chặt tay Cổ Nhược Phong, ý bảo nàng không có việc gì.

Có Phong Huyết Lân ở đây, không ai có thể khi dễ Cổ Nhược Phong! Mặc dù thậm chí người kia mạnh hơn hẳn! Nhưng nếu khi dễ, vậy thì sẽ thấy phải nhận lại gấp trăm gấp ngàn lần! Mặc dù dùng hết tất cả, hẳn cũng sẽ không để cho Cổ Nhược Phong chịu một chút uất ức! Huống chi là làm Cổ Nhược Phong bị thương?!

Cổ Nhược Phong cười trả, vẫn phách lối như cũ!

Trên đời này, cho tới bây giờ nguy hiểm đều ở đây không phải sao? Chỉ có điều, ai cười cuối cùng mới là vấn đề mà thôi!

Tự đi vào trấn Phần Hồn, Si, kể cả Tuyết Cơ, đều tan mất phần áp lực ẩn bên trong người.

Trấn Phần Hồn, cũng chỉ là một cái tên nâng lên dọa người mà thôi!

Trong trấn Phần Hồn người đến kẻ đi, nhà cửa san sát, trên đường cái là một hàng tiệm bằng gỗ hai tầng lầu, đường phố bên ngoài cũng đầy quán nhỏ, âm thanh huyên náo, không chỗ nào không biểu hiện ra nơi này sung túc!

Trấn Phần Hồn đúng là vùng đất trù phú!

Si tìm một khách điểm, nhìn từ bên ngoài, hiển nhiên là một khách điểm cao cấp thuộc về nơi này!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân trực tiếp đi lên lầu theo tiểu nhị, rồi không hề xuất hiện, tất cả đều giao cho Si.

Bên trong phòng, Cổ Nhược Phong mở cửa sổ sát đường, nằm lên giường êm bên cạnh.

Phong Huyết Lân đi tới bên giường ngồi xuống, mắt cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Cổ Nhược Phong mở miệng: “Trấn này không đơn giản.”

Đúng, không đơn giản, nó gần giống như một lời nói vô dụng đối với hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân!

Chỉ có điều, một câu nói vô dụng lại có thể khiến cho Cổ Nhược Phong – một người ít nói như vậy nói ra, vậy không phải người bình thường có thể nghĩ đến hàm nghĩa trong đó!

Phong Huyết Lân nhìn người đến người đi trên đường, hai mắt đỏ màu máu hơi mơ màng: “Quả thật... không đơn giản.”

Không khí đầm máu mơ hồ đó, đất âm hồn đó, người khác không cảm nhận được, hoặc nói là mặc dù những người kia có vẻ có đạo hạnh rất sâu trong mắt người đời cũng không nhìn ra được, nhưng trong những người này không bao gồm Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong!

Không nói tới Phong Huyết Lân hẳn chính là vương giả trong ma quỷ, cho dù có chút âm khí, hẳn đều có thể bắt được chuẩn xác! Còn Cổ Nhược Phong, người này nên nói là người gà mờ về quỷ, nhưng lấy “Thâm hậu” “Tội nghiệt” kiếp trước của nàng, mùi máu tươi, dù nhạt, đối với nàng mà nói, đều là máu tanh!

Mà khi bọn họ vừa bước vào trấn Phần Hồn, ba chữ to “Trấn Phần Hồn” trên tảng đá kia tỏa ra âm khí và máu tanh, nhạt nhẽo!

Nhưng cũng bởi vì nhạt nhẽo càng khiến cho Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong kinh hãi!

Trên tảng đá không nhìn ra vết máu, trải qua nhiều năm như vậy, tảng đá kia vẫn lưu lại hơi thở của trấn Phần Hồn năm đó, đó là kinh khủng cỡ nào! Có lẽ, đối với người khác, trận khủng bố năm đó chỉ là trận đại chiến vô cùng thâm hiểm, còn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân kinh hãi chính là...

Trấn Phần Hồn, trấn Phần Hồn, thật sự là... trấn thiêu đốt linh hồn sao?

Nhưng mà bây giờ bọn họ không còn đường lui, bọn họ, chỉ có thể đi về phía trước! Mặc dù phía trước là núi đao biển lửa, mặc dù phía trước là Huyết Trì * vực sâu! Bọn họ, chỉ có thể đi về phía trước!

(*) Huyết Trì: trong Huyết Trì địa ngục (còn gọi là A Tỳ địa ngục) là ngục nặng nhất trong mười tám tầng địa ngục. Huyết trì còn có nghĩa là ao máu.

Trừ kiêu ngạo từ trong xương ra, bọn họ, cũng không còn lựa chọn! Chuyện này liên quan đến sinh mệnh của Phong Huyết Lân! Cổ Nhược Phong, không còn lựa chọn nào khác!

Kiều ngạo như nàng, mạnh mẽ như nàng, phách lối như nàng, yêu Phong Huyết Lân như nàng! Sao có thể cho phép Phong Huyết Lân có một chút bất trắc nào! Có, cũng phải cùng nhau đối mặt! Cổ Nhược Phong nàng tới đời này chính là vì gặp hắn!

Mà cũng giống như Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân cũng không cho phép mình lui lại phía sau, hắn biết rõ lẽ như mình có kết cục gì, Cổ Nhược Phong sẽ có nhiều khổ sở! Giống như hắn đối với Cổ Nhược Phong!

Nếu kiếp trước lưu lại hắc diệu thạch tự nói với mình, cởi bỏ huyết chú * chính là biện pháp, hắn sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một cơ hội nào!

(*) huyết chú: huyết = máu, chú = nguyên rủa.

Bảy cặp đôi, bây giờ đã hoàn thành ba cặp, mà Mị Vồng Lượng cũng đã đi lấy ba miếng ngọc thạch, đường đã có mở đầu, đi gần một nửa rồi! Bọn họ sẽ có một kết cục tốt đẹp! Vì mình, lại thêm đối phương, bọn họ tuyệt đối không cho phép mình thất bại! die.end/dânle equy*donn

Mà lúc này, Mị Vồng Lượng đang nhanh chóng chạy tới ba nơi, vì nhiệm vụ chủ tử giao cho mình!

Một đường quay lại, sớm nhất chính là thành Linh Nam.

Hai mươi bốn tháng mười hai, đây là một ngày tốt lành, gần tới lễ mừng năm mới, trong mắt mỗi người đều tràn đầy hạnh phúc!

Hai mươi bốn tháng mười hai, thời tiết hôm đó cũng đẹp, mặt trời ấm áp chiếu trên người, vô cùng thoải mái!

Chỉ có điều, Mị Vồng Lượng đều không có tâm tình nhìn những thứ đó! Hạnh phúc của những người đó không liên quan gì đến bọn họ, mà mặt trời kia, lại rất buồn cười! Bọn họ vốn là quý, vốn vô duyên với ánh mặt trời, mà bây giờ chiếu trên người, một chút nhiệt độ cũng không có cảm giác, tác dụng của mặt trời không thể nghi ngờ là không khác ngọn đèn, mà bọn họ cũng không cần đèn!

Ba con quý rất vội !

Từ kinh thành Mộ Dung, đi thẳng một mạch tới nơi này, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cường hãn, địa vị của chủ tử ở trong lòng bọn họ không hề lay động! Chỉ có điều, đoạn đường này, bọn họ càng thấy rõ ràng địch nhân của chủ tử mạnh cỡ nào! Đó là người khiến cho bọn họ tuy chỉ nhìn thấy nhưng đều muốn lần đi thật xa! Quốc sư Thiên Tâm!

Linh hồ xuất hiện, bí mật hắc diệu thạch! Tất cả, ai cũng không biết khi đoàn người bọn họ gặp linh hồ có phải quốc sư đã dự đoán được không! Mà khiến cho bọn họ lo lắng chính là, quốc sư Thiên Tâm có biết bọn họ đã sớm đoạt ba miếng ngọc thạch đi không! Kết quả như vậy, không cần nói ai cũng biết mức độ nghiêm trọng! Mặc dù ba quý bọn họ tan thành mây khói cũng không hết hối hận!

Cho nên, ba quý dùng hết hơi sức chạy tới phủ thành chủ thành Linh Nam!

Nam Phong và Mộ Lam có riêng một miếng tử ngọc * trong tay, giống như màu sắc bọn họ yêu thích.

(*) tử ngọc: ngọc màu tím

Nhưng, bao gồm cả chủ nhân của miếng tử ngọc, không ai hay biết, hai miếng tử ngọc này có thể ghép lại thành một!

Chỉ cần chủ nhân của hai miếng tử ngọc yêu thương thật lòng, hòa quyện máu của hai người, lại thấm tử ngọc vào trong máu, để tử ngọc hấp thu hỗn hợp máu, hai miếng tử ngọc sẽ ghép thành một!

Mà chủ yếu nhất là, tử ngọc ghép thành một sẽ không còn là tử ngọc, mà là huyết ngọc! Giống như vòng tay huyết ngọc trong tay Phong Huyết Lân! Vả lại, tử ngọc thành huyết ngọc, bên trong chảy xuôi một chút màu tím, trả lại nguồn gốc như cũ của nó!

Muốn thuyết phục hai người đưa ngọc truyền lại cho đời sau cho mình không hề dễ dàng, hơn nữa còn muốn máu tươi của hai người, cái này càng không dễ! Bởi vì máu tươi phải cam tâm tình nguyện cho mới được!

Hết thấy giống như đã nhận định, trùng hợp như vậy! Đường như la bàn vận mệnh thật sự lọt vào mắt xanh của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân!

Ba quý Mị Vồng Lượng ra sức lên đường, mỗi quý hoàn thành một miếng huyết ngọc! Dọc đường, gần như dùng hết cái mệnh quý của mình! Rốt cuộc đã hoàn thành trước quốc sư Thiên Tâm! Tầng đá lớn trong lòng đã buông xuống không ít, nhưng mà ba quý vẫn không ngừng chạy tới thôn Phần Hồn! Ai cũng không thể dự đoán một phút sau có đột nhiên gặp phải cướp giết của quốc sư Thiên Tâm!

Lượng phụ trách cặp đôi Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm, lộ trình cũng xa nhất. May mà kịp ngăn cản Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm ra ngoài du ngoạn, mới không trì hoãn thêm thời gian.

Chỉ có điều, việc đời khó liệu...

Mị Vồng Lượng cẩn thận nhìn quốc sư Thiên Tâm trước mắt, trong lòng không nói ra uất ức và nóng nảy!

Ba quý... đều bị quốc sư Thiên Tâm ngăn cản! Ở chỗ cách thôn Phần Hồn một trăm dặm!

99. Chương 99: Chương 2. Mối Nguy Hiểm Từ Tuyết Cơ

Khả năng quốc sư Thiên Tâm có thể xuất hiện, tình huống này Mị Vồng Lượng đã từng nghĩ tới, thậm chí chiến lược khi quốc sư Thiên Tâm xuất hiện cũng đã nghĩ xong!

Nhưng, khi Thiên Tâm thật sự xuất hiện trước mặt bọn họ, ngăn cản đường đi của bọn họ thì vì sao lại bất lực không có khả năng thì Mị Vồng Lượng chưa bao giờ nghĩ đến!

Thiên Tâm cứ đứng đó như vậy, chỉ có điều, khí thế phát tán trên người hắn khiến Mị Vồng Lượng không dám vọng động! Khí tức đè nén đó, khiến cho Mị gặp trước phải dừng bước, chỉ có thể cứng đờ đối mặt với Thiên Tâm! Chờ đợi Vồng Lượng đến!

Ba quý nhìn nhau, đều thấy chuẩn bị liều lĩnh đánh cuộc trong mắt đối phương!

Hôm nay bọn họ có ba người, mà quốc sư Thiên Tâm chỉ có một! Nếu hai người ngăn cản, một người mang theo ba miếng huyết ngọc chạy tới trấn Phần Hồn, có lẽ còn có một cơ hội cuối cùng! Dù sao nơi này cách trấn Phần Hồn không tới trăm dặm, dùng tốc độ của bọn họ cũng không cần bao nhiêu thời gian!

Chỉ có điều, rốt cuộc là ai đi?

Mắt Mị nhìn về phía Vồng, bày tỏ muốn Vồng mang huyết ngọc đi! Lý do của hắn rất đơn giản, chờ Vồng ở trấn Phần Hồn không chỉ có hai chủ tử, còn có Phàm! Vồng và Phàm rất khó khăn mới có thể gặp nhau lần nữa, nếu bây giờ Vồng gặp chuyện không may, sợ rằng Phàm sẽ điên mất!

Vồng lại nhìn về phía Mị!

Mà Lượng lại xen giữa hai quý, không biết nên lựa chọn thế nào!

Có lẽ ý tưởng của Mị đúng, nhưng mà hắn cũng không biết trong trấn Phần Hồn, có một người khác cũng đang chờ hắn! Nếu Mị gặp chuyện không may, theo như tính tình người kia, sợ rằng không chỉ nổi điên đơn giản như vậy! Có thể cả trấn Phần Hồn sẽ bị hủy hoại trong tay hắn! dieendaanleequuydonn

Đây mới thật sự là vấn đề khó có thể lựa chọn!

Nhưng mà, trong lòng ba quý cũng biết, bây giờ vốn không có thời gian để bọn họ nói thêm gì nữa! Ánh mắt thâm trầm của quốc sư Thiên Tâm ở đối diện đang bắn thẳng đến nhóm người mình!

Quốc sư Thiên Tâm, sợ rằng đã không kịp đợi!

Khi Mị muốn giao huyết ngọc trong tay mình cho Vồng, Thiên Tâm đối diện đột nhiên lên tiếng!

“Ta không có ác ý.”

Năm chữ, giống như là người của hần, bình thần, hình như không giống đang đối mặt với kẻ địch! Có lẽ, hần thật sự không phải đang đối mặt với kẻ địch...

Ba quý không phải người ngu, mặc dù bây giờ quốc sư Thiên Tâm không có bất kỳ dấu hiệu gì muốn động thủ với bọn họ, nhưng người nào cũng không đảm bảo được một giây sau hần sẽ không đột nhiên ra tay!

Khóe miệng Mị vẫn mang theo nụ cười khinh thường không kiềm chế được thoáng nhìn, ai sẽ tin tưởng lời quốc sư Thiên Tâm?! Ngay từ hơn một tháng trước, hần con đã thương nặng Phong chủ tử! Tình cảnh khi đó bọn hần vĩnh viễn không bao giờ quên! Còn có khuôn mặt trắng bệch của Phong chủ tử, hoàn toàn không có huyết sắc! Những thứ này, đều do hần ban tặng!

“Các người đánh không lại ta.” Thiên Tâm mở miệng lần nữa, giọng nói vẫn bình thần như cũ, rõ ràng nhìn ba quý Mị Vồng Lượng đang trao đổi ánh mắt đối phó với mình như thế nào, nhưng không có chút tức giận nào.

“Đánh không lại cũng phải đánh!” Mị nói xong liền dẫn đầu phóng tới Thiên Tâm! Chỉ có thể ngăn trở Thiên Tâm, Vồng mới có thể mang huyết ngọc đi!

Lượng thấy thế, cũng chuẩn bị ném huyết ngọc cho Vồng, nếu Mị đã thay ba quý bọn họ đưa ra lựa chọn, vậy bây giờ hần muốn liên thủ cùng Mị, giữ chân quốc sư Thiên Tâm, để Vồng có thể nhanh chóng đến trấn Phần Hồn!

Mị Vồng Lượng đều là quý hơn trăm năm, năng lực giải quyết công việc đã không còn tầm thường, lại nói, khi còn sống ba quý cũng là người có chút năng lực, làm việc quả quyết dứt khoát! Vồng nhận được huyết ngọc xong liền xông về trước, chuẩn bị khi Mị và Lượng ngăn chặn quốc sư Thiên Tâm sẽ xông qua phòng tuyến! Nếu không, Mị và Lượng sẽ hy sinh vô ích!

Nhưng mà, chuyện luôn ngoài sức tưởng tượng của người, kể cả quý.

Nếu nói là động thủ trước, quốc sư Thiên Tâm chỉ đứng ở đó nhưng đã tản ra khí thế khiến quý sợ hãi, khi ba quý cùng ra tay trong nháy mắt kia, trên người Thiên Tâm đột nhiên tỏa ra hơi thở càng kinh người hơn! Đó là hơi thở khiến cho người ta không theo kịp, gần như chỉ có thể tưởng tượng!

Hành động của ba quý lập tức bị hạn chế ở đó! Chuẩn xác hơn mà nói, hơi thở Thiên Tâm tỏa ra khiến ba quý không cách nào nhúc nhích, giống như người bị điểm huyết!

Còn chân chính hiểu rõ cũng chỉ có ba quý đang thừa nhận! Đó là người cường đại đến trình độ nhất định, trình độ mà bất cứ kẻ nào cũng chỉ có thể ngưỡng vọng! Cho dù là kẻ địch!

“Nếu ta muốn giết các người, đã sớm động thủ.” Lời quốc sư Thiên Tâm nói chiếu vào trong lòng Mị Vồng Lượng, đầu óc yên tĩnh cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như sự thật đúng là vậy.

Quốc sư Thiên Tâm, không định động thủ với họ, vậy mục đích của hần là gì?

Nhìn nghi ngờ trong mắt ba quý, Thiên Tâm cũng không thừa nước đục thả câu, có vài thứ, có lẽ không kéo dài được!

“Chủ tử các người gặp nguy hiểm!” Một câu nói, khiến trong lòng Mị Vồng Lượng cảm thấy nặng nề! Điều này không liên quan đến Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân có gặp nguy hiểm không, mà ở trong lòng ba quý hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân vô cùng quan trọng không gì sánh được, đã sớm định ra trong lòng bọn họ ngoại trừ quốc sư Thiên Tâm, người dám khiêu khích chủ tử kết quả tuyệt đối là vô cùng bi thảm! Mà kết quả của quốc sư Thiên Tâm, chỉ có thể nói là tốt hơn thảm một chút! Dù sao, một kích lần trước của Cổ Nhược Phong, khiến cho hần bị thương không nhẹ!

“Lúc các người vào trấn Phần Hồn chẳng lẽ không cảm nhận được hơi thở quý dị đó sao?”

Trong lòng Mị cả kinh, mặc dù hần là một trong bốn quý nhìn có vẻ chân chó nhất, nhưng hần có cảm giác với loại khí tức đó lợi hại nhất! Khi vừa mới đến trấn Phần Hồn, cảm giác đó đã đánh tới!

Nghĩ như vậy, chân mày Mị càng nhíu sâu, chẳng lẽ quốc sư Thiên Tâm nói thật?

“Vậy sao người còn muốn nói cho chúng ta biết?” Tính cách Vồng lạnh lẽo, nói ra càng có thể so với băng lạnh! Quốc sư Thiên Tâm, kẻ địch của chủ tử, sao hần có thể có lòng tốt như vậy?

“Thật ra chuyện lúc trước có ẩn tình, bây giờ hay là chúng ta lên đường trước, trên đường đi ta sẽ giải thích.” Thiên Tâm nói xong liền liếc mắt nhìn về phía trấn Phần Hồn, giống như nơi đó sắp xảy ra chuyện gì!

Mị Vồng Lượng liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, cùng Thiên Tâm đi về phía trấn Phần Hồn!

“Ta nghĩ các ngươi nên biết chủ tử của các ngươi đang trải qua kiếp nạn.” Đó là một khảo nghiệm của vận mạng, nếu qua, ngươi sẽ trọng sinh, nếu không qua, chỉ có chết, thậm chí, tan thành mây khói!

Tình cảnh bây giờ của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân không kém với trải qua kiếp nạn! Kết cục khó định!

Thấy ba quý gật đầu, Thiên Tâm tiếp tục nói: “Thật ra trước đây ta tập kích Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, nhưng cũng chỉ thuận theo ý trời, đây là một kiếp nạn bọn họ phải trải qua.”

“Qua rồi, công lực Phong Huyết Lân sẽ tăng không ít. Đương nhiên, lúc trải qua kiếp nạn, cái gì ta cũng không thể nói, nếu không, vòng quay vận mệnh sẽ thay đổi, kết cục cuối cùng không ai có thể chịu đựng!”

“Hiện giờ, Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đã trải qua kiếp nạn của ta.”

Lượng nhìn Thiên Tâm, mặc dù nghi ngờ trong lòng đã được giải đáp, nhưng vẫn có chút lẩn tránh: “Vậy bây giờ ngươi là?”

Hành vi bây giờ của quốc sư Thiên Tâm, khiến cho bọn họ buộc lòng phải nghĩ theo hướng kia!

“Ta tới giúp bọn hắc độ kiếp.” Một câu nói bình thản, nhưng ba quý hiểu được chân thành trong đó!

“Thật ra, vòng tay huyết ngọc là ta để thưởng thư đưa đi, núi Thiên Thánh, cũng là ta kêu hắc nói vậy. Con đường các ngươi theo bọn hắc đi tới, phải biết con đường này là đúng.”

Rốt cuộc ba quý Mị Vồng Lượng bỏ đề phòng xuống. Con đường này, không thể không nói, thật sự chính xác! Một đường mà đến, từ đại hôn của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, đến thúc đẩy Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm, cho đến lúc bắt được hắc diệu thạch, và bây giờ ba miếng huyết ngọc trong tay bọn họ, dường như tất cả đều đến rất dễ dàng. Tất cả thật sự quá trùng hợp! Giống như có người lót đường xong xuôi từ trước!

Có nhiều thứ ba quý bọn họ không biết, đại hôn của hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong do quốc sư Thiên Tâm thúc đẩy! Mà đám người bọn họ đến núi Thiên Thánh cũng bởi vì vòng tay huyết ngọc, thậm chí, sau đại hôn của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, quốc sư Thiên Tâm biến mất rồi, khiến Mộ Dung Tô mất đi sự chống đỡ mạnh mẽ của lời tiên đoán, càng đã kích tâm linh trước nay chưa từng có của Mộ Dung Tô! Đó là một dạng coi rẻ địa vị của Mộ Dung Tô! Điều này cũng khiến cho Mộ Dung Niệm Hàn dễ dàng lên ngôi vị hoàng đế vương triều Hiên Viên, khiến trong vương triều Mộ Dung hiện nay, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân yên tâm về sự an toàn của đám người Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm! Dù sao, Mộ Dung Niệm Hàn cũng thấy Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cường hãn, không dám tùy ý lỗ mãng!

Mà chủ yếu hơn chính là, công lực của Phong Huyết Lân hiện nay, mỗi khi gặp trăng tròn sẽ tăng lên một tầng! Đó thật sự như chuyện vàng đúng là vàng! Nhất là lần gặp quốc sư Thiên Tâm kia! Công lực cả người Phong Huyết Lân bùng nổ khiến cho bọn họ sợ hãi!

Chỉ trong chớp mắt, ba quý một người đã đến cổng trấn Phần Hồn!

Bây giờ trong lòng mấy người Mị Vồng Lượng nghi ngờ chính là, rốt cuộc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân gặp phải nguy hiểm gì! Bây giờ bọn họ đã tiêu trừ đề phòng ban đầu đối với Thiên Tâm, dù chưa tin tưởng toàn bộ, nhưng không có ý đối địch.

“Tuyệt Cơ.” Dường như Thiên Tâm nhìn thấu nội tâm ba quý, cuối cùng chậm rãi khắc ra hai chữ.

Vậy mà, chính là hai chữ này, khiến trong lòng ba quý Mị Vồng Lượng đồng thời chấn động!

Tuyệt Cơ!

Người dường như bị tất cả mọi người quên mất suốt dọc đường!

Bọn họ không có ấn tượng quá lớn với Tuyết Cơ, chỉ biết nàng ta là người bên cạnh Lâm chủ tử, hình như đi theo Lâm chủ tử khá nhiều năm rồi.

Bọn họ chưa từng nói tới không thích nàng ta, nhưng cũng vui không nổi.

Nàng ta khiến cho bọn họ luôn có cảm giác một chút liên uồn ẻo, có lẽ, có liên quan tới việc nàng ta thích Lâm chủ tử!

Đúng! Tuyết Cơ thích Phong Huyết Lâm! Mặc dù giấu rất kỹ, nhưng bọn hắn là quý trên trăm năm chỉ liếc mắt là xuyên thấu!

Chỉ có điều, trong mắt Lâm chủ tử chỉ có một mình Phong chủ tử, thậm chí ngay cả tình cảm của Tuyết Cơ cũng không nhìn thấy! Nếu không, với tính tình của Lâm chủ tử, sợ rằng đã sớm đuổi Tuyết Cơ đến nơi nào đó rồi!

Nhưng, Phong chủ tử không nói, bọn họ là thủ hạ cũng không cần thiết vượt quá chức phận nói cho Lâm chủ tử. Có một số việc, bọn họ có thể nói, nhưng có một số việc, nói chính là xen vào việc của người khác!

Hôm nay, từ Thiên Tâm nghe được tên tuổi của Tuyết Cơ, hơn nữa còn dưới tình cảnh như vậy! Điều này khiến ba quý không khỏi không rung động một chút!

Bọn họ biết năng lực của Tuyết Cơ, tùy tiện một trong bọn họ cũng có thể nghiền chết Tuyết Cơ! Tuyết Cơ, sao lại khiến hai vị chủ tử gặp nguy hiểm!

Nghi ngờ dâng lên từng tầng một trong lòng, lúc chứng kiến ba chữ “Trần Phần Hồn” tản ra âm khí và máu tanh, lo lắng càng sâu!

100. Chương 100: Chương 3: Tan Thành Mây Khói (1)

“Cổ Nhược Phong, không nghĩ tới, ngươi cũng sẽ có ngày hôm nay!” Gương mặt xinh đẹp của Tuyết Cơ xuất hiện một tia dữ tợn, đáy mắt hiện rõ vẻ không cam lòng cùng thù hận!

Nàng không hiểu! Rốt cuộc nàng kém Cổ Nhược Phong ở chỗ nào?! Nàng đi theo bên người Phong Huyết Lâm mười mấy năm, chẳng lẽ còn kém Cổ Nhược Phong ngần ngừ mấy tháng sao?! Hắn, vì sao không thấy mình tốt, tình cảm sâu đậm của mình?!

Tuyết Cơ oán hận nhìn Cổ Nhược Phong đến giờ vẫn bình tĩnh, rõ ràng đã rơi vào tay mình rồi! Vì sao nàng vẫn ung dung trầm tĩnh như vậy?!

Thông qua biểu cảm trên mặt Cổ Nhược Phong, Tuyết Cơ giống như nhìn thấy Phong Huyết Lâm – cái người kia cũng trầm tư bình tĩnh như thế, chuyện gì cũng không thể dă động đến hắn! Người kia...

“Buông ta ra! Buông ta ra!” Nàng khê vùng vẫy, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. Nhưng mà, trong lòng nàng càng cảm thấy sợ hãi.

Bị người xách giống như con gà, tay cầm bánh bao không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã tái nhợt như tuyết. Đó là nàng của mười mấy năm trước.

Nàng không có tên, không cha mẹ, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã là một cô nhi, bữa có bữa không, có đôi khi, thậm chí có khi một hai ngày cũng không được ăn cơm!

Hôm nay là ngày thứ ba, nàng thật sự không chịu nổi nữa! Đói khát điên cuồng cắn nuốt lý trí của nàng! Trong đầu chỉ có quây bánh bao nhỏ cách đó không xa!

Bánh bao mới ra lò nóng nồm, vào mùa đông lại càng hấp dẫn người trên đường! Đối với nàng mà nói, cái này không thể nghi ngờ chính là sự hấp dẫn đến trí mạng trong cơn đói khát!

Nàng chậm rãi đi đến trước quầy, từng bước từng bước đến gần bánh bao tuyết trắng. Mặc dù biết làm vậy bị người bắt được có thể bị đánh một trận, nhưng nàng không thể ngăn lại hành vi của bản thân!

Nàng thành công rồi! Lúc này chủ quầy hàng đang thu tiền những người kia!

Nàng kích động muốn nhảy lên! Vội vàng xoay người nhét bánh bao vào trong miệng! Nàng thật sự rất đói! Cho dù một chút nàng cũng không đợi được!

Nhưng mà, lúc khi nàng đang muốn cắn bánh bao, nàng liền bị người từ phía sau nắm lấy cổ áo! Miếng bánh bao trong tay cũng bị người cướp đi mất!

Nàng mở to hai mắt, không phản ứng kịp!

Nhưng vào lúc này, tiếng giận dữ mắng mỗ vang bên tai nàng, giống như sấm!

“Kẻ trộm!”

Hai chữ, nàng cảm thấy thật sỉ nhục! Tuy nàng không hiểu cái gì là đạo lý, nhưng hai chữ kẻ trộm này nàng biết! Đó là sẽ bị người ta phỉ nhổ đuổi đánh!

Nàng, trở thành một kẻ trộm! Mà đây là chuyện thật! Cho dù là bởi vì quá đói mới làm ra sự tình này!

Nỗi sỉ nhục vây quanh nàng, khiến nàng cảm thấy bối rối! Trong xương cốt của nàng từ lúc sinh ra vốn đã cao ngạo và tôn quý!

Nhưng mà, khi nàng liếc nhìn ánh mắt hung dữ của người bán hàng kia, mọi suy nghĩ trong lòng đều biến thành sợ hãi!

Giờ khắc này, hiện thực bày ngay trước mắt, nàng, thật sự có thể bị đánh một trận!

Mà thân thể hiện giờ của nàng đã đói bụng ba ngày, chỉ cần bị đánh một chút, cũng đủ để lấy mạng của nàng!

Nắm chặt cái bánh bao khác trong tay, đây là hi vọng cuối cùng của nàng!

Nhưng thực tế, cuộc sông luôn lưu lại tuyệt vọng! Người bán hàng kia đã cầm đi, không, phải nói là cướp đi cái bánh bao còn sót lại trong tay nàng!

Cái bánh bao này bị tay nàng túm đen sì, người bán hàng ghét bỏ liếc mắt nhìn thoáng qua, sau đó ném cho một con chó đứng chờ ở bên cạnh. Có lẽ, trong mắt hắn, cái bánh bao này cho chó ăn còn tốt hơn cho nàng!

Thấy càng ngày càng nhiều người, người bán hàng càng đặc ý xách lấy nàng: “Kẻ trộm!” Thanh âm càng vang dội, giống như muốn tuyên cáo sự tình trọng đại với tất cả quần chúng xung quanh!

Người xung quanh bắt đầu ồn ào: “Đánh nàng! Đánh nàng! Đánh nàng!”

Kẻ trộm, còn nhỏ tuổi đã là đi trộm, quần áo còn rách nát lòi thối, hai mắt một xanh một vàng! Tất cả những thứ này ở trong mắt mọi người lại không khiến họ cảm thấy đồng cảm, ngược lại còn cổ vũ, dường như nghĩ muốn giáo dục một đứa trẻ lạc đường trở lại con đường chính nghĩa! Mà loại giáo dục này, là đánh một trận! Giáo huấn bằng máu, mới có thể khiến người có ấn tượng sâu sắc nhất, không phải sao?

Nàng thật sự sợ hãi! Thân thể nhỏ bé của nàng không ngừng run rẩy!

Nhưng mà, điều này, cũng không thể ngăn cản kết cục đã biết từ trước!

Ngay lúc nàng tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại và chờ đợi tàn khốc đến, chợt người bán hàng buông tay giữ lấy nàng ra! Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn!

Nàng mở to mắt, liền thấy người chung quanh thối lui như nước thủy triều. Thật giống như sợ hãi khi nhìn thấy cái gì đó!

Nàng ngẩng đầu, một nam hài xấp xỉ tuổi nàng đang đi tới, áo đỏ tung bay, khuôn mặt này, nàng chưa bao giờ gặp qua người tuấn mỹ như vậy!

Nàng nhìn hắn đi tới gần mình, tuy tuổi không lớn, nhưng mỗi bước đi đều trầm ổn, giống như vương giả trời sinh!

Nhưng mà, hấn đi đến gần mình, đi qua cạnh mình, sau đó tiếp tục đi về phía trước, chưa bao giờ dừng lại, cho dù là liếc mắt nhìn nàng một cái!

Nàng bò dậy, đuổi theo người phía trước! Là hấn cứu nàng!

“Đợi một chút! Đợi chút!” Nàng chạy đến bên cạnh hấn, muốn giữ hấn lại!

Chỉ là, cho tới bây giờ nàng không biết, bước chân của hấn chưa bao giờ dừng lại trước bất kỳ người nào! Bọn họ gọi, hấn cũng không nghe! Hoặc là nói, hấn không bao giờ để ý tới!

Hấn tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay lại nhìn nàng!

Nàng cảm thấy tức giận! Trong xương cốt của nàng luôn là kiêu ngạo!

Nàng chạy đi lên, ngăn cản đường đi của hấn: “Cảm ơn người đã cứu ta, về sau ta nhất định sẽ báo đáp người!” Đây là hứa hẹn của nàng!

Tầm mắt của hấn không nhìn về phía nàng, nhưng hấn biết bên cạnh hấn đã xảy ra chuyện gì! Đây là năng lực bẩm sinh của hấn! Cho dù hấn muốn làm bộ nhìn không được, nghe không thấy, nhưng những chuyện này đều sẽ xuất hiện ở trong đầu của hấn! Cho nên đối với tất cả mọi chuyện, hấn chỉ có thể lựa chọn không nhìn!

Hấn cũng biết những chuyện đã phát sinh trên người cô bé này, nhưng, mọi chuyện đều không liên quan gì đến hấn: “Ta không cứu người.” Giọng nói nhẹ nhàng, lại rất quỷ dị mang theo một chút tà khí! Nhưng nghe lại rất dịu dàng!

Nàng có chút run sợ, chưa bao giờ nghĩ tới một người lại lạnh lùng đến mức này! Nhưng, nàng đã nhận định hấn đã cứu nàng! Cho dù hấn cứu trong lúc vô tình!

“Ta nói, về sau ta sẽ báo đáp người!” Nàng lặp lại! Nam hài tuần mỹ này, lần đầu tiên nàng thấy đã khắc sâu trong lòng nàng rồi! Nàng cũng không biết, tại sao lại cố chấp chuyện này như vậy! Có lẽ là do thói quen kiêu ngạo! Có lẽ là vì có chút liên quan đến hấn! Những thứ này, trong lúc nhất thời nàng không biết, nàng chỉ biết phải báo đáp hấn!

Khóe miệng hấn cong lên, nàng chưa bao giờ cảm thấy sáng lạn như vậy! Nhưng, lời nói kế tiếp của hấn lại khiến nàng giống như rơi vào hầm băng! Tuy chỉ có bốn chữ ngắn ngủi!

”Ta là Huyết vương!

101. Chương 101: Chương 3: Tan Thành Mây Khói (2)

Nhìn sắc mặt dần trở nên tái nhợt của nàng, hấn càng ngày càng cười vui vẻ, nhưng chỉ cười, rồi sau đó đi lướt qua.

Nàng không biết, những thứ này với hấn mà nói chỉ là để điều chỉnh cho cuộc sống bớt nhàm chán thôi!

Huyết vương, nàng biết, người hút máu người! Không, thật ra là quỷ giống lời đồn đại! Mỗi lần đến ngày trăng tròn hấn sẽ hút máu người thật sao?!

Tuyệt Cơ nghĩ đến đây, mặt có chút thất thần, đó là chuyện bao nhiêu năm trước rồi? Nàng cũng không nhớ rõ, chỉ biết là, một lần này, bởi vì hấn, nàng dựa vào quầy hàng chạy trốn, lúc đi không quên lấy mấy cái bánh bao.

Sau đó, nàng bắt đầu hỏi thăm tin tức về Phong Huyết Lâm, cuối cùng trở thành thủ hạ của hấn! Không ai biết nàng đã chịu bao nhiêu khổ cực! Tất cả những thứ đó, đều là vì niềm tin mà cố gắng chống đỡ!

Đều nói nhật cửu sinh tình*! Ở bên cạnh hấn nhiều năm như vậy, nhìn từng chuyện từng chuyện phát sinh trên người hấn, tuy lúc đầu còn có chút e ngại, nhưng hiện tại, nàng thật thích hấn! Không, nàng thương hấn từ rất lâu rồi!

*Nhật cửu sinh tình: ở chung lâu ngày sinh ra tình cảm

Nhưng mà! Vì sao! Tại sao Cổ Nhược Phong lại xuất hiện?!

Tuyệt Cơ không cam lòng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, nàng thật sự không cam lòng!

Bởi vì Cổ Nhược Phong xuất hiện, đã đánh vỡ ảo tưởng cuối cùng của nàng! Nếu không có Cổ Nhược Phong, nàng sẽ luôn nói với bản thân, hẳn không có người trong lòng, người khác cũng không thích hẳn! Nàng, ít ra cũng vẫn còn có cơ hội!

Những năm gần đây, nữ tử bồi bên người hẳn, ngoài trừ vài ma ma chỉ biết khi dễ hẳn, cũng chỉ còn lại nàng! Nữ tử có thể tới gần bên người hẳn chỉ có nàng! Cho dù hẳn chưa vào giờ liếc mắt nhìn qua nàng, nàng cũng là tồn tại đặc biệt!

Cổ Nhược Phong nhìn ánh mắt điên cuồng của Tuyệt Cơ, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Tuyệt Cơ đã thất thần lâu, Cổ Nhược Phong không có ý tứ muốn làm nàng tỉnh lại! Bởi vì...

Huyệt đạo cũng sắp được giải! Vừa rồi trong lúc Tuyệt Cơ thất thần, nàng đã thôi miên nàng (Tuyệt Cơ) rồi! Khiến nàng lâm vào hồi ức!

Cổ Nhược Phong thầm rửa trong lòng, cũng không biết Tuyệt Cơ dùng thủ pháp gì để điểm huyệt, lại quý dị như vậy! Rõ ràng là sắp giải được, lại bị hãm đến giờ! Mà lại phải đi đường vòng mới có thể giải được!

Thế giới rộng lớn không gì không có, cho dù Cổ Nhược Phong nàng có bản lĩnh đến đâu cũng thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân*! Hiện giờ Cổ Nhược Phong thầm nghĩ nhanh phá giải huyệt đạo một chút! Chỉ cần phá giải huyệt đạo, Tuyệt Cơ chỉ là một con kiến để nàng nghiền ép!

(*) Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương Vô cực dày có móng tay nhọn.

Nghĩ mình uống phải nước trà bị hạ được vô sắc vô vị, khiến nàng mấy đi tri giác trong nháy mắt! Cổ Nhược Phong có chút buồn bực!

Quả nhiên, rất nhiều khi, người dễ dàng xuống tay nhất chính là người bên cạnh mình! Cũng không biết nàng đã dùng phương thuốc gì, lại có thể khiến Si không phát giác ra được!

Còn cái thủ pháp điểm huyệt đáng chết kia nữa! Thật không biết nàng biết công phu này từ đâu ra! Nghĩ nếu Phong Huyết Lân không thấy mình, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Vừa nghĩ đến đây, cả người Cổ Nhược Phong không khỏi sửng sốt, không tốt! Qua lâu như vậy, Lân sớm phải phát hiện rồi! Dựa vào bản lĩnh của Lân, cũng nên tìm tới nơi này rồi! Nhưng, vì sao đến giờ hẳn còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ hẳn...

Hai mắt Cổ Nhược Phong nheo lại, nếu thật sự như vậy, Tuyệt Cơ, người chuẩn bị sống không bằng chết đi!

Nhưng mà, lúc Cổ Nhược Phong đang cố giải khai huyệt đạo, của ngăm khép chặt đột nhiên mở ra! Người từ bên ngoài xông vào, không ai khác, chính là Thiên Tâm!

“Không được giải khai huyệt đạo!” Thiên Tâm quát lên một tiếng! Mặc kệ Cổ Nhược Phong như thế nào, trực tiếp điểm mấy huyệt đạo trên người Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong buồn bực muốn học máu! Đúng lúc sắp giải quyết được, vậy mà đột nhiên Thiên Tâm lại xuất hiện!

Thiên Tâm! Là kẻ thù của Phong Huyết Lân! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hẳn!

Nhưng, ý tưởng đó, khi nhìn thấy Thiên Tâm xuất hiện bên cạnh Mị Vong Lượng liền trở nên mơ hồ... Khó hiểu quá.

Trung thành của Mị Vong Lượng nàng biết! Bọn họ tuyệt đối sẽ không phản bội mình, nhưng cảnh tượng hiện giờ khiến nàng thật sự cảm thấy kinh ngạc!

Khi Cổ Nhược Phong còn đang nhíu mày suy nghĩ sâu xa, phía đối diện, Tuyệt Cơ và Thiên Tâm đã đánh nhau rồi! Mỗi một chiêu mỗi một thức đều muốn đưa Thiên Tâm vào chỗ chết!

Nhưng Tuyết Cơ không thể ngờ rằng, linh lực mà Thiên Tâm tu luyện, nội lực của nàng căn bản không thể sánh bằng! Nội lực của nàng, không biết có thể đỡ được ba chiêu của thủ hạ Cổ Nhược Phong hay không, chứ đừng nói gì đến Thiên Tâm!

Chỉ cần một chiêu công kích của Thiên Tâm, Tuyết Cơ đã ngã xuống đất hộc máu không ngừng, một đôi mắt ngoan độc không cam lòng liếc nhìn trời và Cổ Nhược Phong!

Mà lúc này Si và Phong Huyết Lân cũng đã chạy tới!

Tuyết Cơ nhìn về phía Phong Huyết Lân, vẫn một thân y phục đỏ như trước, rực rỡ như vậy, tao nhã như vậy! Cúi đầu kêu một tiếng: “Chủ tử.”

Nhưng, Phong Huyết Lân không liếc nhìn nàng một cái, ngay cả một cái liếc mắt cũng luyện tiếc!

Vội vàng chạy đến bên Cổ Nhược Phong! Khi đó không ai biết hắn có bao nhiêu hoảng sợ! Chẳng qua hắn chỉ rời đi một nén nhang, khi trở về, đã không thấy Cổ Nhược Phong đâu nữa rồi!

Mới đầu, hắn chỉ nghĩ vì Cổ Nhược Phong có việc đi ra ngoài, nhưng, một lát sau, vẫn không thấy nàng trở về! Rốt cuộc hắn cũng cảm thấy hoảng sợ! Tuy bên trong không có dấu vết đánh nhau, thậm chí một chút giấy dụn cũng không có, hơn nữa trong tất cả các phòng ngoài trừ mấy người bọn họ ra, vốn không có bất kỳ hơi thở của người nào khác, nhưng từ trước tới giờ Cổ Nhược Phong đều ở chung với hắn, hắn rời đi cũng không quá một nén nhang! Hơn nữa, nếu có chuyện, nàng sẽ lên tiếng gọi hắn trước tiên! Tuyết đối sẽ không biến mất bất ngờ như vậy!

Cảm giác của hắn luôn nhạy bén! Toàn bộ khách điểm này không có hơi thở của Cổ Nhược Phong, hơn nữa, Tuyết Cơ cũng không có ở đây, mà Si và Phạm còn ở cách vách!

Tất cả những chuyện này, khiến hắn có cảm giác không nói nên lời, luôn cảm thấy bất an!

Lúc hắn gọi Si đến, khi hỏi Cổ Nhược Phong đâu, vậy mà Si cũng không biết! Đúng lúc này năng tức toàn thân hắn đột nhiên biến mất! Giống như tình huống tay trái gà không chặt lúc ban đầu!

Cảm giác nguy hiểm không ngừng tới gần! Hắn hoang mang, hắn sợ hãi! Năng lực biến mất... Đây đại biểu cho cái gì? Là nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Hay là đã...

Không, sẽ không! Nàng không chết dễ dàng như vậy! Không có sự cho phép của hắn, nàng sẽ không bỏ lại một mình hắn trên đời này!

Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong vào lòng, tựa đầu chôn sâu vào trong cổ của Cổ Nhược Phong: “Nàng còn sống... Thật tốt.” Nàng còn sống, thật tốt, không có bỏ lại một mình ta ở trên thế giới này tiếp tục cô độc một mình. Nếu không gặp nàng, ta có thể sống như vậy, nhưng, sau khi gặp nàng, ta lại không có dũng khí để sống một mình!

Lúc này Cổ Nhược Phong có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Phong Huyết Lân! Cả người hắn run run! Những thứ này, nàng có thể cảm nhận được! Nhưng, nàng cũng chỉ có thể vươn tay vỗ nhẹ an ủi hắn, giải trừ sợ hãi của hắn!

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Thiên Tâm, muốn hắn giải khai huyết đạo trên người nàng!

Hành vi của Thiên Tâm khiến nàng nghi hoặc, nhưng, nhìn hắn lần này không có một chút địch ý, thậm chí còn ra tay đối phó Tuyết Cơ, nhưng hắn điểm huyết của nàng, làm hại nỗ lực của nàng thất bại trong gang tấc, cái này phải giải thích như thế nào?!

Đang nghĩ tới đây, chỉ thấy Tuyết Cơ cười “ha ha” trên mặt đất. Đó là cười ra sao? Tự giễu, bi thương, tuyệt vọng, rồi sau đó trở nên điên cuồng, ngập tràn thù hận!

Cười như vậy, khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy sờn tóc gáy!

“Ha ha, Cổ Nhược Phong, không nghĩ tới, vẫn để cho ngươi tránh thoát!”

“Nhưng, cho dù ngươi có tránh thoát, ngươi cũng không có cách nào giải được huyết đạo!”

“Quốc sư Thiên Tâm, người không phải là địch nhân của bọn họ sao? Lần trước Cổ Nhược Phong đánh trọng thương người, làm hại người phải trốn trốn tránh tránh hơn một tháng! Sao người có thể đến đây giúp đỡ nàng?”

“Nàng chết thật tốt? A? Nàng sắp chết rồi! Vì sao ngăn nàng?”

“Ha ha, Cổ Nhược Phong, người sắp chết, sắp chết rồi!” Tuyết Cơ điên rồi, không, nàng là tạm thời điên.

Nàng nhìn về phía Phong Huyết Lân, trong mắt của nàng giống như đang nói, chỉ cần người yêu ta, ta sẽ bỏ qua cho nàng!

Phong Huyết Lân không hiểu nhìn về phía Cổ Nhược Phong, hiện tại hắn muốn biết vì sao Tuyết Cơ lại nói Cổ Nhược Phong sắp chết! Đây là chuyện hắn không thể tha thứ! Ai cũng không có quyền nói Cổ Nhược Phong chết!

Cổ Nhược Phong cũng có chút khó hiểu! Chẳng lẽ Tuyết Cơ đã hạ được gì trên người nàng?

Si Mị Vồng Lượng Phàm cũng có chút không hiểu, ở trong mắt bọn họ, Cổ Nhược Phong bị người hạ được, chuyện này thật là khó tin! Mà mối nguy Thiên Tâm tạm thời đã được giải trừ, vậy còn cái gì trên đời này có thể uy hiếp đến Phong chủ tử?

Thiên Tâm nhìn đám người không hiểu trong phòng, gương mặt trở nên nghiêm túc: “Tuyết Cơ hạ vào huyết đạo của người, nếu vừa rồi người giải khai, vậy kết cục của người chính là chết.”

Những lời này của Thiên Tâm, người khác nghe có thể cảm thấy hồ đồ, nhưng Cổ Nhược Phong lại hiểu rõ! Cái thủ pháp điểm huyết kia có bao nhiêu quái dị, nàng biết! Trên đời này, có thể điểm huyết để vây khốn nàng không nhiều lắm!

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Tuyết Cơ: “Vừa rồi người giả bộ.” Đây là một câu khẳng định!

Cổ Nhược Phong tương đối tin tưởng thuật thôi miên của mình! Nhưng, một khác khi nhìn thấy Thiên Tâm xuất hiện, hoảng loạn chợt lóe lên trong mắt Tuyết Cơ cũng không tránh thoát ánh mắt của nàng! Mà đúng lúc đó, Tuyết Cơ vốn còn bị thôi miên không chế! Mặc dù có cố thoát ra, đầu óc cũng sẽ không thể phản ứng nhanh như vậy!

“Cổ Nhược Phong, ta không thể không nói, người quả thật là người thông minh! Nhưng, vì sao người lại cố tính phải làm đối thủ của ta chứ?” Trong mắt Tuyết Cơ hiện lên vẻ không cam lòng, có một chút bối rối! Vì sao, Cổ Nhược Phong muốn can thiệp vào giữa nàng và Phong Huyết Lân?!

“Ha ha, hình như người đánh giá bản thân mình quá cao rồi. Người còn không đủ tư cách làm đối thủ của ta.” Cổ Nhược Phong thản nhiên nói, mà lời nói này lại khiến cho Tuyết Cơ tức giận muốn bạo phát!

Đó rõ ràng là khinh thường! Cổ Nhược Phong, căn bản khinh thường làm đối thủ với Tuyết Cơ! Ở trong mắt nàng, Tuyết Cơ chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi!

“Ha ha!” Tuyết Cơ cố gắng đứng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, “Đúng, ta không phải là đối thủ của người. Một người chết làm sao có thể là đối thủ của ta được?”

Sắc mặt Phong Huyết Lân càng ngày càng trở nên khó coi! Lúc này sức khỏe của hắn đã khôi phục! Vung tay lên, Tuyết Cơ liền nặng nề té ngã trên mặt đất, nhưng, lần này, nàng không còn có thể từ trên mặt đất đứng lên, ngay cả giờ tay lên một chút cũng khó khăn!

Tuyết Cơ không dám tin nhìn về phía Phong Huyết Lân, chủ tử của nàng, người nàng yêu bao nhiêu năm! Cho dù hắn không yêu nàng, ít nhất cũng nên có chút tình cảm! Nhưng hắn lại nhẫn tâm như vậy!

Được lắm! Được lắm!

“Khụ khụ... Phong Huyết Lân...” Trong mắt Tuyết Cơ không còn hưng hăng nữa, đáy mắt phát ra tuyệt vọng cùng điên cuồng, càng làm lòng người ta cảm thấy kinh sợ! Mà lúc này nàng gọi thẳng tên Phong Huyết Lân, không có kêu chủ tử!”

“Ta vốn, khụ khụ, vốn định cho ngươi, cho ngươi một cơ hội. Nhưng... Ta không ngờ, yêu, khụ khụ, yêu lại ích kỷ như vậy. Cho nên...” Trên mặt Tuyết Cơ xuất hiện nụ cười quỷ dị, cùng với lời nói vừa rồi khiến cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy rùng mình!

“Cho nên... Cổ Nhược Phong chỉ có thể đi tìm chết!” Vừa nói dứt lời, Tuyết Cơ phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt mang theo nụ cười nhắm hai mắt lại!

Phong Huyết Lân nhú này, bản thân hắn xuống tay thế nào hắn biết! Dựa vào công lực của Tuyết Cơ, cho dù trước đó có bị thương, cũng sẽ không chết! Mặc dù hắn tức giận, nghĩ muốn đẩy Tuyết Cơ vào chỗ chết, cũng không phải bây giờ! Trên người Cổ Nhược Phong xảy ra chuyện gì, hắn còn chưa biết! Nhưng, trải qua chuyện vừa rồi, hắn đã biết Tuyết Cơ dùng độc môn điểm huyệt với Cổ Nhược Phong, nhưng, không biết rốt cuộc là thủ pháp gì! Hơn nữa, từ khi nào mà Tuyết Cơ lại có loại công phu này?!

Cổ Nhược Phong giống như biết Phong Huyết Lân đang nghĩ cái gì, khẽ cười một chút, khoe miệng khoe cong lên: “Đừng lo lắng.”

Ánh mắt hai người giao nhau, giống như có thể hiểu rõ ý của đối phương, trong lòng cũng bình tĩnh trở lại theo.

Thiên Tâm nhìn hai người đứng trước mặt mình, không thể không nói, hai người này quả thật là một đôi trời sinh! Ngay cả hắn nhìn cũng có chút đổ kị!

Nhưng mà, có một số việc...

“Thủ pháp điểm huyệt này, ta cũng chỉ nhìn qua ở trong sách, hơn nữa, trong truyền thuyết nói ngoài trừ người điểm huyệt ra, không ai giải được. Nếu cường ngạnh giải khai huyệt đạo, chỉ có con đường chết.” Giọng nói của Thiên Tâm rất bình tĩnh, cái này đã trở thành thói quen của hắn. Giống như tiếng quát lúc hắn mới tiến vào, đó đã là cực hạn của hắn rồi!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nghe xong, sắc mặt liền trở nên cứng lại, lời Thiên Tâm nói đại biểu cho bọn họ cái gì cũng không biết! Chẳng lẽ Cổ Nhược Phong sẽ như vậy cả đời sao?

Cuối cùng, Cổ Nhược Phong mở miệng nói trước: “Chúng ta trở về trước đi.” Nơi này, thật sự không thích hợp để bọn họ nói chuyện.

Một nhóm tám người đi ra ngoài, thiếu một Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ, nàng vĩnh viễn ở lại nơi này. Hành vi của nàng đối với Phong Huyết Lân, dĩ nhiên là muốn đưa nàng vào chỗ chết! Cho dù Tuyết Cơ bồi hắn mười mấy năm, cho dù Tuyết Cơ thâm tình với hắn ba nghìn năm, nhưng, hắn luôn luôn xem nàng là thủ hạ, là thủ hạ đơn thuần mà thôi! Mà hắn, đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp, đều chỉ yêu một mình Cổ Nhược Phong! Hắn không thừa tình yêu, thừa tình cảm đi dung nạp thêm người khác!

Hắn ích kỷ, hắn vô tình, hắn vốn là huynh đệ xa với Quỷ vương! Hắn là ác ma, không có tình cảm! Cả đời này, gặp được Cổ Nhược Phong, đã dung hết tâm rồi!

Tuyết Cơ, nàng không nên động vào Cổ Nhược Phong! Khi Tuyết Cơ hạ được vào trong trà của Cổ Nhược Phong, kết cục của nàng đã được định sẵn, chỉ có thể là chết! Mà nàng làm chuyện như vậy đối với Cổ Nhược Phong, nàng càng đáng chết gấp trăm nghìn lần!

Chỉ là, lúc Phong Huyết Lân còn chưa nghĩ xem để nàng chết như thế nào, nàng liền chết rồi! Phong Huyết Lân, muốn bầm thây vạn đoạn, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Lúc tám người bước ra khỏi cánh cửa này, Phong Huyết Lân ôm lấy Cổ Nhược Phong, cũng không quay đầu đưa tay về phía sau, vung lên một cái, căn mật thất được xây dựng tinh xảo sụp đổ trong nháy mắt, hoàn toàn tan thành bột phấn, bụi đất tung bay! Tuyết Cơ, cũng theo đám bụi đất này, biến mất khỏi trên đời, kể cả linh hồn...

102. Chương 102: Chương 4. Trả Lại Khinh Vũ Cầm

Người trong phòng đều yên lặng, đối với tình trạng bây giờ của Cổ Nhược Phong, ai cũng bó tay hết cách!

Đang trên đường trở về khách điểm, mấy người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đều biết vì sao Thiên Tâm lại xuất hiện ở đây. Không cảm kích với Thiên Tâm ra tay tương trợ là không thể nào. Chỉ có điều, ai cũng không quên được ngày trăng máu hôm đó Thiên Tâm đuổi giết!

Trần Phần Hồn, rốt cuộc Si Mị Vồng Lượng biết vì sao lúc đầu khi bước vào nơi này trong lòng quý dị như vậy, mà khi đó vì sao Tuyết Cơ lại thở phào nhẹ nhõm! Khi bọn họ còn chưa tiến vào vương triều Hiên Viên, Tuyết Cơ đã bắt đầu bày ra tất cả rồi!

Người trong phòng lui ra ngoài chỉ còn lại hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong

“Nàng cứ duy trì như vậy không mệt sao?” Phong Huyết Lân buồn cười nhìn dáng vẻ cứng nhắc của Cổ Nhược Phong, sâu trong đáy mắt lại hiện ra đau lòng!

Cổ Nhược Phong lắc lắc cánh tay cứng nhắc, vặn cái eo, dáng bộ giả vờ như bị điểm huyết đúng là không dễ chịu, lại còn trước mặt Thiên Tâm, phải không lộ ra chút sơ hở!

“Chàng nói mục đích của hần là gì?” Cổ Nhược Phong đi tới giường êm ngồi xuống bên cạnh Phong Huyết Lân, thò tay tiếp nhận trà ngon của hần, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Phong Huyết Lân thu tay lại, đặt trên cánh tay Cổ Nhược Phong bắt đầu xoa bóp cho nàng: “Còn có thể vì cái gì?”

Đúng vậy, quốc sư Thiên Tâm xuất hiện ở nơi này, còn có thể vì cái gì?

Bọn họ không phải người u mê không biết gì, kinh nghiệm từ trong đám người xấu lẫn người tốt, mặc dù là ánh mắt trời cũng không thể xua tan u ám trong lòng! Đây là từ khi tàn khốc bắt đầu phủ lên người bọn họ dần dần tích lũy! Mỗi một bước, cẩn thận! Mỗi một bước, đều đối mặt với tử vong! Bọn họ, phải nhiều hơn người khác vài phần tâm tư!

Có lẽ quốc sư Thiên Tâm nói đều là thật, nhưng bọn họ không còn năng lực để tin! Từng bị hần tổn thương, phòng bị của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đã sớm trở thành tường đồng vách sắt! Nếu muốn lấy được lòng tin tưởng của bọn họ, không trả một giá lớn, đó là điều không thể!

Thủ pháp điểm huyết của Tuyết Cơ đúng là lợi hại, chỉ có điều, cho tới bây giờ trên thế giới này đều có tương sinh tương khắc! Sợ rằng đến chết quốc sư Thiên Tâm cũng không biết bởi vì hần vội vàng ngăn cản vài huyết phía dưới, vừa đúng lúc phá vỡ cách điểm huyết của Tuyết Cơ! Nhưng mà những điều này Cổ Nhược Phong chắc chắn sẽ không nói! Có vài thứ, càng ít người biết càng tốt! Nhất là dưới tình huống như vậy!

Ngày hôm sau đoàn người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong liền rời khỏi trần Phần Hồn.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, sau lưng vẫn là trần Phần Hồn phồn hoa như trước, tràn đầy vui mừng chào đón năm mới. Chỉ có điều, không ai biết những âm khí kia vẫn tụ lại trong lòng đất, chờ một ngày bộc phát!

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, rốt cuộc mấy người cũng tới kinh thành vương triều Hiên Viên.

Đây là nơi phồn hoa hơn trần Phần Hồn nhiều, mặc dù tuyết lớn bay tán loạn, nhưng không che được khuôn mặt tràn đầy tươi cười của đám người đang tới lui, cùng mùi thơm tiếng kêu bay bổng cả con đường!

Lúc Si còn chưa tìm được khách điểm thì bị người tới ngăn cản. Một người mang trang phục thị vệ.

“Vương gia chúng ta cho mời.” Giọng nói rất cung kính, điều này khiến cho người chung quanh đều dừng bước, rồi rít nhìn sang.

Trang phục thị vệ này, người kinh thành đều biết rõ, đó là thị vệ phủ Cửu vương! Cửu vương gia, là nam tử tồn tại thần thánh sâu không lường được đối với mọi người ở vương triều Hiên Viên, có thể may mắn nhận được lời mời của ngài ấy, lại còn cung kính mời như thế! Rốt cuộc nhân vật bên trong xe ngựa là người như thế nào?!

Mọi người rướn cao cổ muốn nhìn cho rõ, sau khi trở về bát quái cũng tương đối đúng lý hợp tình!

Người bên trong xe không trả lời, khi thị vệ không nhịn được muốn tiến lên mời một lần nữa, rốt cuộc truyền ra một giọng nữ, lạnh lùng mà có chút mê hoặc kỳ dị: “Đ dẫn đường trước.”

Thị vệ nghi ngờ liếc mắt nhìn xe ngựa, sau đó cười ngựa đi trước. Trong lòng vô cùng ngờ vực, chỉ có điều lúc này không tiện nói ra miệng.

Hắn là thị vệ đặc lực bên cạnh Cửu vương gia, dĩ nhiên biết năng lực của Cửu vương gia, hắn càng nhìn rõ trong mắt chuyện của Cửu vương gia!

Khoảng thời gian trước, Cửu vương gia đi vương triều Mộ Dung một chuyến, một mình dẫn theo một người quản gia! Lúc trở lại liền phái người đi ra ngoài chờ Huyết vương gia và Huyết vương phi của vương triều Mộ Dung!

Mặc dù hắn chưa từng gặp Huyết vương gia và Huyết vương phi, nhưng luôn nghe nói tới! Chỉ có điều, hắn thật sự hoài nghi trong chiếc xe ngựa kia là Huyết vương gia và Huyết vương phi sao? Chiếc xe ngựa này thật sự quá vô danh rồi! Khiêm tốn đến mức không khác xe ngựa bình thường! Nếu nhất định phải nói những lời khác, cũng chỉ có thể so sánh với xe ngựa đơn giản chút! Càng không cần phải so sánh với xe ngựa quý tộc!

Nhưng mà khi ánh mắt của hắn đối diện với Sĩ đánh xe thì liền xác định thân phận người trong xe! Thị vệ như vậy, ngay cả hắn là thị vệ hạng nhất thủ lãnh mọi người bên cạnh Cửu vương gia cũng không thấy rõ thực lực! Người như vậy, cũng chỉ là tên đánh xe! Sợ rằng người bên trong trừ Huyết vương gia và Huyết vương phi ra, không người nào có thể để cho hắn ta phục tùng!

Chỉ có điều, vì sao bọn họ lại ngồi xe ngựa như vậy, đây mới là chỗ mà thị vệ thật sự nghi ngờ! Lời đồn Huyết vương phi vô cùng phách lối, nợ ai cũng không mua! Nhìn thuận mắt có thể lấy ngàn vàng tặng, thấy ngứa mắt tiêu diệt thẳng tay!

Ở trong ấn tượng của hắn, người như vậy xuất hiện không phải là một nhóm người chỉnh tề, cũng nên là xe ngựa hoa lệ độc nhất vô nhị!

Khi hắn còn chưa suy nghĩ cẩn thận việc này, đã đến phủ Cửu vương!

Hiên Viên Dật Vân đã đứng chờ ở cửa rồi! Điều này khiến cho thị vệ gần như bị sợ đến suýt nữa té từ trên ngựa xuống.

Không phải bọn họ không biết chủ tử vốn cao ngạo từ trong xương! Bình thường những quan viên kia muốn gặp ngài đều phải thông báo năm lần bảy lượt mới có thể gặp mặt! Một đám hạ nhân ở phủ Cửu vương đầu đã từng gặp dáng vẻ này của chủ tử?! Tuy nói không lễ độ cung kính, nhưng tuyệt đối là nể mặt! Đủ không thể đủ hơn!

Xe ngựa vững vàng ngừng lại trước cửa phủ Cửu vương, chỉ có điều trên xe không trông thấy người xuống!

Hiên Viên Dật Vân đợi một lúc vẫn không thấy người trên xe có ý tứ muốn xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, xem ra chính mình khiến cho bọn họ bất mãn rồi! Đúng vậy, có ai thích hành vi giám sát của mình chứ? Chỉ có điều, hắn không thể bỏ qua cơ hội lần này!

“Lên đây đi.” Khi Hiên Viên Dật Vân định mở miệng nhận lời thì một tiếng nói lạnh lùng cho hắn hy vọng.

Hắn nhớ, đó là giọng nói của Cổ Nhược Phong, lạnh lùng lại mang theo chút mê hoặc kỳ dị. Chỉ một lần, liền khắc vào trong lòng hắn. Nữ nhân như vậy, người nào thấy cũng sẽ muốn có. Chỉ có điều hắn đã có người khác rồi! Khát nước ba ngày, hắn chỉ lấy một gáo nước.

Hiên Viên Dật Vân bước lên xe ngựa, hắn hiểu sợ rằng đã đến giới hạn cuối cùng của bọn họ.

Trên xe ngựa, Cổ Nhược Phong đang nhắm mắt dưỡng thần nằm nghiêng trong ngực Phong Huyết Lâm, Phong Huyết Lâm thì dùng cặp mắt màu máu thâm tình nhìn như vậy, cho dù ngàn năm cũng không thay đổi.

Trong lúc này, Hiên Viên Dật Vân không biết mình nên nói gì, hình như hắn đến làm ảnh hưởng đến hai người bọn họ, chỉ có điều dường như người ta vốn không để hắn vào trong mắt...

“Ngồi đi.” Phong Huyết Lân để tầm mắt nhìn về phía chiếc ghế ở bên cạnh, ý bảo Hiên Viên Dật Vân ngồi. Đối với lời mời của Hiên Viên Dật Vân, đều là trong dự liệu của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, đã đoán trước. Chỉ có điều, không biết mục đích thật sự của hắn là gì.

Hiên Viên Dật Vân, có thể coi là nhân vật cấp Thần tồn tại ở vương triều Hiên Viên, ảnh hưởng trong vương triều Hiên Viên giống như ảnh hưởng của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ở vương triều Mộ Dung! Đó là địa vị mà người khác chỉ có thể quỳ nhìn lên!

Một người như vậy, mặc dù giám thị dọc đường, nhưng lại tiếp đãi long trọng, hôm nay lại dùng thái độ hạ thấp người, rốt cuộc có chuyện gì khiến cho hắn cúi thấp đầu như thế?

Đổi một cách nói khác, có thể để cho Hiên Viên Dật Vân nhân vật như vậy làm như thế, sợ rằng chuyện hắn muốn bọn họ giúp một tay không phải khó khăn bình thường!

Khi Hiên Viên Dật Vân đang ngồi trên ghế suy tư xem mở miệng như thế nào, Khinh Vũ cầm đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

Khoảnh khắc đó khi thấy Khinh Vũ cầm, nếu nói trong lòng Hiên Viên Dật Vân không kích động là không phải!

Hắn có Khinh Vũ cầm mười mấy năm, có tình cảm sâu sắc với Khinh Vũ cầm! Nếu không phải bởi vì sự kiện kia, hắn sẽ không lấy Khinh Vũ cầm ra! Cũng không ai biết giây phút khi hắn nhìn Cổ Nhược Phong ôm Khinh Vũ cầm đi, rối rắm và không nỡ bao nhiêu trong lòng!

Hiên Viên Dật Vân khẽ vuốt ve Khinh Vũ cầm, chỉ có điều, vẫn không gảy ra âm thanh kia, cho dù khó nghe đến mức khiến người ta gặp trở ngại cũng được! Người có thể kích thích Khinh Vũ cầm chỉ có một, đó chính là Cổ Nhược Phong!

Khinh Vũ cầm dừng đưa xoay tròn trên không trung, khiến Hiên Viên Dật Vân lấy làm kinh hãi sâu sắc! Khinh Vũ cầm như vậy, sợ rằng người đời chưa từng nghe, mặc dù là lời đồn đại ảo tưởng cũng chưa từng có!

“Người lấy Khinh Vũ cầm về đi.” Cổ Nhược Phong sâu xa mở to mắt, nói không nhanh không chậm, chỉ có điều giọng nói kia không cho phép cự tuyệt!

Thân Khinh Vũ cầm chấn động một cái, đối mặt với Cổ Nhược Phong, dường như lộ ra vẻ không dám tin và buồn bã với đáng thương vì bị ném bỏ! Kể từ sau đêm trăng tròn chém giết với hỏa lang, rõ ràng sự ỷ lại của Khinh Vũ cầm với Cổ Nhược Phong tăng lên một tầng!

Hiên Viên Dật Vân cũng khẽ trợn to mắt, sau đó lại khôi phục lạnh nhạt.

Hắn hiểu, hắn với Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều là hạng người giống nhau.

Không thể dùng bảo vật để hình dung đặc biệt của Khinh Vũ cầm! Giá cao như vậy phải hoàn thành điều kiện dĩ nhiên không phải bình thường!

Đổi lại là hắn, hắn cũng cần suy nghĩ thật kỹ! Mà Cổ Nhược Phong, nàng có tư cách chẳng thềm ngó tới mà kiên quyết từ chối! Đối với nữ nhân như nàng ấy mà nói, mặc dù Khinh Vũ cầm có lực hấp dẫn, nhưng không phải trí mạng nhất định không thể!

“Người nên hiểu rõ tình trạng của Lân.” Cổ Nhược Phong không đợi Hiên Viên Dật Vân miêng mà nói trước. Nàng đã định mặc dù Hiên Viên Dật Vân không tận mắt chứng kiến đáng vẻ của Phong Huyết Lân lúc trăng máu, nhưng nhất định đã nghe thủ hạ báo lại! Phong Huyết Lân như vậy, có thể nói mỗi đêm trăng tròn đều rơi vào trạng thái nguy hiểm! Nàng có lý lẽ thắng thần khí khái mà từ chối Hiên Viên Dật Vân! Bởi vì nàng muốn bảo vệ Phong Huyết Lân! Mà không biết Hiên Viên Dật Vân đưa ra điều kiện gì, nàng vốn không muốn đi mạo hiểm như vậy!

Người thông minh khi nói chuyện có đôi khi vòng vèo, có lúc lại thẳng thắn như bây giờ! Có vài thứ, từ chối chính là từ chối, không có chỗ để thương lượng!

“Không biết điều kiện gì thì người mới bằng lòng?” Mặc dù hy vọng vô cùng mong manh, nhưng Hiên Viên Dật Vân vẫn suy nghĩ muốn thử xem, chỉ có điều, Khinh Vũ cầm là vật có giá trị nhất mà hắn có thể lấy

ra rồi...

Khóe miệng Cổ Nhựt Phong khẽ nhếch, nhẹ nhàng phun ra một câu...

103. Chương 103: Chương 5. Đài Cao Huyết Trì (đại Kết Cục 1)

“Nếu ta muốn vương triều Hiên Viên?” Cổ Nhựt Phong cười nhẹ nhàng, giống như vương triều Hiên Viên chỉ là một món hàng giá rẻ buôn bán trong quán nhỏ ven đường!

Chỉ có điều ba người đều hiểu lời Cổ Nhựt Phong nói, nàng, không phải đang nói đùa! Phong Huyết Lân hiểu, Hiên Viên Dật Vân cũng hiểu! Nghiêm túc nơi đáy mắt Cổ Nhựt Phong nói cho Hiên Viên Dật Vân, hắn muốn bọn họ giúp cũng chỉ có một con đường! Chọn, hay là không chọn, quyền lựa chọn đều nằm trong tay Hiên Viên Dật Vân!

Khổ sở nơi khóe miệng Hiên Viên Dật Vân càng sâu, vương triều Hiên Viên sao? Cổ Nhựt Phong đúng là cho hắn một vấn đề khó khăn!

Nếu so sánh với vương triều Hiên Viên, nàng ấy quan trọng hơn đối với hắn, đó là rõ ràng! Hắn vốn làm vương gia vô tâm, chỉ vì sự hiện hữu của nàng ấy mà lưu lại kinh thành Hiên Viên lạnh lẽo, trải qua cuộc sống giẫm lên băng mỏng!

Chỉ có điều, dân chúng vương triều Hiên Viên... Nghĩ đến đế vương vô năng, Hiên Viên Dật Vân có một kích động muốn xông tới giết hắn ta! Nhưng mà, hắn không thể! dieed daanle equuyd donn

Có lẽ, vương triều Hiên Viên qua tay Cổ Nhựt Phong sẽ rất tốt!

Hiên Viên Dật Vân ngẩng đầu lên, đáy mắt nhìn Cổ Nhựt Phong có thần trọng dứt khoát: “Người sẽ đối xử ngang hàng với dân chúng vương triều Hiên Viên sao?” Đây là điểm hắn có lỗi nhất với vương triều Hiên Viên! Mà bây giờ, cái hắn muốn chính là câu cam kết của Cổ Nhựt Phong!

Hắn tin tưởng Cổ Nhựt Phong không phải là một nữ tử nuốt lời hứa, chỉ cần nàng gật đầu, vậy trong lòng hắn cũng sẽ không hổ thẹn! Dù sao thì người kia vẫn có lỗi với hắn trước!

“Nếu là điều kiện trao đổi, ta không muốn Cửu vương gia xen vào sâu như vậy.” Cổ Nhựt Phong không hứa hẹn, vốn lời hứa của Cổ Nhựt Phong cũng không phải tốt như vậy!

Đang lúc Hiên Viên Dật Vân rơi vào trầm tư một lần nữa thì Cổ Nhựt Phong lại mở miệng: “Vương triều Hiên Viên này do chính người quản đi. Ta muốn hoàng ngọc trên người người và nàng cùng với ... máu của các người. Mặt khác, đêm trăng tròn nửa tháng sau không cho bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy.”

Hiên Viên Dật Vân trợn to hai mắt, còn không nghĩ điều kiện vô cùng kỳ quặc của Cổ Nhựt Phong chuyển ngược trở lại!

Hắn biết chuyện trăng tròn, sợ rằng đêm hôm đó không phải bình thường! Điều này hắn hiểu.

Chỉ có điều, hoàng ngọc trên người hắn... đó là đại biểu cho thân phận của hắn, là thái thượng hoàng ban cho hắn, trên đời này chỉ có một! Ban đầu hắn chia hoàng ngọc ra làm hai, đưa cho nàng ấy một nửa!

Nhưng mà nghĩ đến mình khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy, Hiên Viên Dật Vân thần nhiên gật đầu, cũng chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi, mặc dù bên trong cất giấu ngàn vạn bảo tàng, hắn cũng không thèm khát! Về phần máu này, chỉ cần hắn có thể sống, cũng không tính là gì, chỉ có điều phải để cho nàng ấy khổ sở một chút.

Điều kiện đã thỏa thuận xong, kế tiếp chính là làm việc.

Hai người Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lân nào phải người chịu thua thiệt! Mặc dù bọn họ không biết cụ thể điều kiện của Hiên Viên Dật Vân, nhưng tuyệt đối là tám chín phần mười! Vậy mà có vài thứ, thời gian lâu dài, cũng phải hai ba ngày mới có thể tra ra, cho dù là Sĩ!

“Cửu vương gia, bằng bản lãnh của ngươi, Hiên Viên Thương Minh còn có thể nén can thiệp chuyện của ngươi không?” Cổ Nhược Phong vừa nói vừa bảo Si bên ngoài đánh xe ngựa chạy vòng quanh kinh thành, nhìn cảnh tượng của vương triều Hiên Viên.

Hiên Viên Dật Vân cũng không ngăn cản, bây giờ bọn hắn đang đứng trên một chiến tuyến, mặc dù không tính là bằng hữu, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ địch!

Nghe được câu hỏi của Cổ Nhược Phong, ánh mắt Hiên Viên Dật Vân hơi mơ màng, cảm hận chán ghét bên trong khiến Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cũng hơi tò mò. Bình thường Hiên Viên Dật Vân là người như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể làm về mặt không đối sắc, mặc dù có cảm xúc cũng chỉ lóe lên rồi mất! Nhưng bây giờ Hiên Viên Dật Vân không che giấu chút nào! Rất cuộc là có chuyện gì khiến cho hắn đến mức độ này?! diend daanle equuyd donon

“Chuyện bắt đầu từ khi thái thượng hoàng băng hà.”

“Ta chính là hoàng tử nhỏ nhất của thái thượng hoàng, cũng là trái tim của thái thượng hoàng. Năm đó di chiếu vốn muốn ta thừa kế ngôi vị hoàng đế. Khi đó tuổi ta còn nhỏ, chỉ mới bảy tuổi. Đại hoàng tử Hiên Viên Dật Diệp liên thủ với quan viên dưới tay hắn lên thay đổi di chiếu, đi lên ngôi vị hoàng đế hơn nữa còn muốn trừ ta đi như thế nào. Sau mười năm như vậy, Hiên Viên Dật Diệp chết rồi, truyền ngôi cho hoàng tử duy nhất của hắn là Hiên Viên Thương Minh.”

“Có lẽ chính bởi vì hắn biết Hiên Viên Thương Minh hết ăn lại nằm, hoang dâm vô độ, không ngờ trước khi chết lại hạ độc tình trên người Nhu nhi và Hiên Viên Thương Minh, ban Nhu nhi cho Hiên Viên Thương Minh!” Nói tới đây, trong mắt Hiên Viên Dật Vân lại hiện sắc đỏ, tức giận dồn nén đến nay mặc dù đã qua bảy năm nhưng không hề giảm bớt, ngược lại đã nâng đến ranh giới sắp bộc phát!

Cổ Nhược Phong biết, Nhu nhi trong miệng Hiên Viên Dật Vân là Đồng Nhu, cũng là quý phi Nhu nhi của Hiên Viên Thương Minh! Hai người Đồng Nhu và Hiên Viên Dật Vân đã quen biết từ nhỏ, chung tình với nhau, bảy năm trước hai người vốn chuẩn bị đại hôn, lại bị Hiên Viên Dật Diệp cắt đứt như vậy!

Hiên Viên Dật Vân có thể dễ dàng tha thứ cho Hiên Viên Dật Diệp và Hiên Viên Thương Minh, sợ rằng bởi vì độc tình này! Độc tình này có tác dụng với nữ tử. Hai người bị hạ độc tình không thể tách ra trên mười ngàn dặm, nếu không nữ tử sẽ chảy máu dữ dội toàn thân mà chết, lúc chết vô cùng khổ sở! Còn nếu nam tử chết rồi, nữ tử cũng sẽ chết theo!

Hiên Viên Dật Diệp cũng điên rồi, đoạt ngôi vị hoàng đế của Hiên Viên Dật Vân thì không nói lại còn uy hiếp Hiên Viên Dật Vân làm việc cho nhi tử hắn! Người như vậy không trách được lên ngôi chỉ mười năm liền chết!

Cũng may mặc dù Hiên Viên Thương Minh hết ăn lại nằm, dốt đặc cán mai với chính sự, nhưng vẫn coi như thấu đáo chuyện của Hiên Viên Dật Vân, cho đến nay Đồng Nhu vẫn toàn bích (nguyên vẹn). Sợ rằng trong đó yếu tố uy hiếp của Hiên Viên Dật Vân cũng không ít!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều không nói được gì với tình trạng khó khăn của hai người Hiên Viên Dật Vân và Đồng Nhu. Gặp phải đại ca và cháu trai như vậy, cuộc sống này đúng là bi kịch. May mà Hiên Viên Dật Vân tình sâu với Đồng Nhu, Hiên Viên Dật Diệp và Hiên Viên Thương Minh mới có thể kiềm chế tư chất của Hiên Viên Dật Vân, nếu không hai người đó chết thế nào cũng không biết!

Đợi cho đến lúc Hiên Viên Dật Vân tỉnh táo lại, xe ngựa đã đi vòng quanh kinh thành Hiên Viên một đoạn đường rồi, mỗi một con phố đều rất hào hoa. Hai mươi tám tháng mười hai, cách lễ mừng năm mới không xa...

“Người ngoài không biết bí mật của Kinh Vũ cầm, chỉ cần có thể gảy ra Kinh Vũ cầm, nó sẽ cho ngươi một nguyện vọng.” Hiên Viên Dật Vân nhìn Kinh Vũ cầm trước mắt, mong đợi thấp thỏm.

Chỉ có điều... “Phụt...” Cổ Nhược Phong không nhịn được phun một ngụm nước ra ngoài.

Nhìn Kinh Vũ cầm nằm yên ổn trên bàn, Cổ Nhược Phong rất phách lối hỏi một câu: “Người sẽ giúp người ta thực hiện nguyện vọng?”

Những lời này không giống đang hỏi Khinh Vũ cầm...

Khinh Vũ cầm cứ nằm yên lặng trên bàn như vậy, hồi lâu không trả lời, dĩ nhiên đã trả lời rất hoàn mỹ câu hỏi của Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong lau nước trà trên khóe miệng, đối diện với nét mặt hơi sững sờ của Hiên Viên Dật Vân: “Ta không biết có phải lời đồn đại bí mật này của người sai không, chỉ có điều... Ta có thể giải quyết.”

Về phần có thể giải quyết cái gì, ba người bao gồm cả Khinh Vũ cầm đều hiểu – độc tình.

Hơn nhiều năm về sau, lúc Hiên Viên Dật Vân gãy đàn cũng sẽ nghĩ, thật ra lời đồn đại kia không sai, chỉ có điều, người có thể đạt thành nguyện vọng không phải cây đàn, mà là người có thể kích thích dây đàn.

Một năm nay, mọi người trôi qua rất vui vẻ. die.enda anleequ yudond

Cổ Nhược Phong rất vui vẻ, Phong Huyết lân cũng rất vui vẻ.

Mà hai người Hiên Viên Dật Vân và Đồng Nhu càng không phải nói, nhiều năm chịu thiệt rất cuộc gần ngay trước mắt!

Về phần hoàng đế trong hoàng cung Hiên Viên cũng rất vui vẻ hơn bất kỳ kẻ nào, bởi vì thủ hạ chính là đại thần lại tiến cống cho hắn một nhóm mỹ nhân, mỗi người đều vô cùng quyến rũ, mười phần ý vị!

Mười lăm tháng giêng, Tết Nguyên Tiêu.

Kinh thành Hiên Viên càng thêm náo nhiệt! Từng ngọn đèn hoa đăng nhỏ, thơ đồ chữ, người đầy đường, tràn đầy say mê.

Lúc này Hiên Viên Dật Vân đang mang theo nhóm người Cổ Nhược Phong đến tẩm cung của Đồng Nhu.

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã gặp được diện mạo của nữ chính trong sự kiện lần này.

Đồng Nhu, nhìn lần đầu không tính là mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ có điều, khi người nhìn lần thứ hai lần thứ ba, sẽ cảm thấy càng hứng thú với nàng. Trên người nàng có khí chất tĩnh lặng và tinh thần phấn chấn cùng tồn tại, cao quý mà không mất đi hoạt bát, thiếu phần đáng yêu, nhiều thêm phần chững chạc. Nữ tử như vậy, có lẽ đúng là xứng nhất với Hiên Viên Dật Vân!

Cổ Nhược Phong lấy ra một chai máu, đó là hỗn hợp máu của Đồng Nhu và Hiên Viên Thương Minh cùng với máu của Cổ Nhược Phong!

Có lẽ, trên đời này, không ai biết thật ra có thể giải trừ độc tình!

Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng tạo một lỗ hổng trên cổ tay Đồng Nhu, không sâu, nhưng có đủ máu rỉ ra.

Lại từ từ đổ hỗn hợp máu của ba người đã đặc chế riêng biệt suốt nửa tháng vào miệng vết thương, từ trên cổ tay lan tràn đến mạch máu, mãi cho đến khi nghiêng chai.

Đồng Nhu cảm giác ngực mình có một thứ gì đó nho nhỏ đang ngo ngoe, thông qua kinh mạch dần nhúc nhích!

Dần Dần, mọi người bên cạnh nhìn thấy trên cánh tay Đồng Nhu lộ ra bên ngoài có vết mạch máu nổi lên, một thứ gì đó đang từ từ đi về phía cổ tay!

Cổ Nhược Phong nhìn chăm chăm vào cổ tay Đồng Nhu, thứ này đã đi tới chỗ đó!

“Phụt...” Nhẹ nhàng một tiếng, nhưng tất cả mọi người đều nghe được! Đó là tiếng cổ trùng giãy giụa ra ngoài từ trong kinh mạch! Xem ra máu của Cổ Nhược Phong có lực hút không phải tầm thường với cổ trùng!

Cổ trùng chậm rãi bò theo mạch máu, Đồng Nhu nghe theo lời dẫn dò lúc trước của Cổ Nhược Phong, cho dù cổ trùng đi ra cũng không được động, nếu không cổ trùng sẽ lui ngược trở lại kinh mạch, muốn dẫn nó ra thêm lần nữa, độ khó không phải lớn bình thường!

Cho đến khi cổ trùng bò vào chai máu hỗn hợp của ba người, Cổ Nhược Phong nhét chặt miệng bình! Đồng Nhu chỉ cảm thấy ít đi ràng buộc đè nén trên người!

Đúng, nàng tự do!

Mà lúc này Hiên Viên Thương Minh đang nhìn vũ điệu của các vũ cơ nhảy múa trong điện cảm thấy trong lòng chợt đau nhói! Đó là đau đớn do cổ trùng cắn nuốt! Cùng với cảm giác cao cao tại thượng đột nhiên biến mất!

Hắn hiểu ra trong nháy mắt! Độc tình xảy ra vấn đề!

Chẳng lẽ Đồng Nhu chết?

Hiên Viên Thương Minh cảm thấy luống cuống! Dù sao, Đồng Nhu tồn tại hắn mới có thể an nhàn xa xỉ và tùy ý sử dụng Hiên Viên Dật Vân giống như cẩu! Nếu Đồng Nhu chết, hắn thật sự không biết bây giờ nên làm sao! Hắn muốn đối mặt với trả thù điên cuồng của Hiên Viên Dật Vân sao?!

Mặc dù Hiên Viên Thương Minh không muốn đi tẩm cung Đồng Nhu, nhưng hắn đi rồi!

Chỉ có điều lần thứ hai hắn thấy Đồng Nhu.

104. Chương 104: Chương 5: Đài Cao Huyết Trì (đại Kết Cục 2)

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy Đồng Nhu.

Hắn là người thích cái đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo tầm thường của Đồng Nhu, hắn liền cảm thấy chán ghét, lập tức mất đi hứng thú, thậm chí ngay cả khăn voan trong đêm động phòng hoa chúc cũng không muốn vén lên!

Lúc đó Hiên Viên Dật Vân còn chạy tới cảnh cáo hắn, thật là không thể chịu được! Loại hàng như Đồng Nhu, hắn muốn bao giờ chưa? Hắn nhìn không vừa mắt!

Chỉ là, khi Hiên Viên Thương Minh lần nữa thấy Đồng Nhu, Đồng Nhu đã cầm máu xong, hoàng ngọc trở thành huyết ngọc tiến vào trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong.

Sắc mặt tái nhợt kèm theo một chút yếu đuối, khiến người nhìn cảm thấy động lòng.

Đây là lần thứ hai Hiên Viên Thương Minh chân chính tính là “nhìn” Đồng Nhu, hắn đột nhiên cảm thấy thật ra Đồng Nhu cũng được cho là xinh đẹp.

Nhìn Đồng Nhu bình yên vô sự, hắn an tâm, liền cẩn thận nhìn thoáng qua, lúc này càng nhìn Đồng Nhu hắn càng thấy vừa lòng! Hiên Viên Thương Minh nghĩ, sao trước kia hắn không đến tẩm cung Đồng Nhu nhìn vài lần nhỉ? Không nghĩ đến đáng đáp nàng lại đẹp như vậy, mặc dù không phải là tuyệt sắc, nhưng hắn cũng muốn!

Nhưng, khi Hiên Viên Thương Minh còn đang tiếp tục nhập tâm ảo tưởng, Hiên Viên Dật Vân lại xuất hiện cắt đứt mộng đẹp của hắn!

Hiên Viên Dật Vân hung hăng vứt cái bình máu chứa độc tình xuống trước chân Hiên Viên Thương Minh!

“Bốp!” một tiếng, bình máu vỡ tan, cổ trùng vùng vẫy giãy giụa vài cái rồi chết! Không thể không nói Hiên Viên Dật Vân khống chế nội lực rất tốt! Không kém một chút, liền khiến cổ trùng chết thê lương ở trước mặt Hiên Viên Thương Minh. Thật giống như diệt hết mộng đẹp của Hiên Viên Thương Minh.

Hiên Viên Thương Minh nhìn cổ trùng này có chút quen thuộc, hắn nhớ không lầm, thì nó giống như đúc cổ trùng tiến vào trong cơ thể hắn! Làm hắn nghĩ đến trong thân thể mình cũng có một con trùng như vậy, liền cảm thấy buồn nôn!

Nhưng, bây giờ không phải lúc hắn buồn nôn, lúc này mặt Hiên Viên Thương Minh trắng bệch! Cổ trùng này chết đại biểu cho cái gì, trong lòng hắn hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai!

Đột nhiên Hiên Viên Thương Minh xoay người bỏ chạy, lúc này hắn thật sự không biết phải làm thế nào, chỉ biết duy nhất một điều là hắn không muốn xuất hiện ở trước mặt Hiên Viên Dật Vân nữa, Cứu hoàng thúc này mạnh đến cỡ nào mọi người đều biết quá rõ! Trước kia vì hắn muốn gây khó dễ cho Hiên Viên

Dật Vân nên đã đưa ra rất nhiều yêu cầu quá đáng, Hiên Viên Dật Vân chỉ trong nháy mắt là có thể đáp ứng và làm được! Thực lực như vậy, trong lòng hẳn thật sợ hãi! Nhưng, lúc ấy hẳn có độc tình ràng buộc Hiên Viên Dật Vân, chỉ cần Đồng Nhu không chết, Hiên Viên Dật Vân sẽ luôn vì làm việc cho hắn, cho dù giống con chó bị hắn sai sử! Hiên Viên Dật Vân trong mắt hắn chính là một người đàn độn! Ai có thể vì một người nữ tử, hơn nữa còn là nữ tử không có dung mạo, làm đến mức này! Nhưng, Hiên Viên Thương Minh không muốn thừa nhận cũng không được, một người đàn độn như vậy, Hiên Viên Thương Minh hẳn thật không thể khinh thường!

Màn đêm đã buông xuống.

Hiên Viên Dật Vân không đuổi theo Hiên Viên Thương Vân, ở vương triều Hiên Viên, Hiên Viên Thương Minh không trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Hiện giờ hắn phải thực hiện một lời hứa hẹn khác với Cổ Nhược Phong – đêm trăng tròn!

Đối với tình huống đặc biệt của Phong Huyết Lân, Hiên Viên Dật Vân cũng biết được một chút, dù sao kiếp số này, đến ngày trăng tròn, hình như ngoài trừ đoàn người Cổ Nhược Phong, không có bất kỳ người nào có thể sống sót! Bao gồm cả ám vệ mà hắn phái đi!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đứng ở trong Cửu vương phủ của Hiên Viên Dật Vân, mà người ở bên trong vương phủ đều đã rời đi, mười dặm xung quanh Cửu vương phủ to như vậy, chỉ có hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, về phần Si Mị Vồng Lượng Phàm đã tản ra canh giữ ở năm nơi, mà quốc sư Thiên Tâm, sau khi cùng bọn họ rời khỏi trấn Phần Hồn liền mỗi người một ngã.

Tối nay, Cổ Nhược Phong càng cảm thấy lo lắng!

Không, từ sau khi rời khỏi trấn Phần Hồn, nàng liền bắt đầu lo lắng rồi!

Trên đường đi nhận được báo cáo tin của Cổ Nhiễm Trần, thanh ngọc ở trong tay hắn! Không nghĩ tới, nàng chỉ mới rời đi hai tháng ngắn ngủi, mà hắn lại cùng công chúa Đan Vu Đan Vu Lãnh Ca viết lên có một đoạn chuyện xưa ly kỳ! Hiện giờ thanh ngọc đã trở thành huyết ngọc, đang trên đường đưa tới vương triều Hiên Viên! Bằng không, nàng cũng sẽ không ở lại kinh thành Hiên Viên suốt nửa tháng!

Lúc này, nàng lại càng có chút hối hận, tối nay đợi ở kinh thành Hiên Viên! Lo lắng trong lòng càng trở lên mãnh liệt!

Trấn Phát Hồn, Phong Huyết Lân đột nhiên mất đi năng lực! Tuy nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thật sự khiến nàng không thể không nhớ tới “Ngoài mười bước phong công lực!” Chỉ là, lời nguyên do không phải đã được giải sao? Vì sao còn có thể xuất hiện? Chẳng lẽ cái này cũng liên quan đến cự ly? Nhưng trăng tròn lần trước, hai người tách ra vượt quá mười dặm đường, hắn cũng không có mất đi năng lực!

Trong lòng Cổ Nhược Phong có chút hoang mang, lo lắng càng sâu thêm một tầng!

Tuy trong lòng Phong Huyết Lân cũng có chút không yên, nhưng nhìn Cổ Nhược Phong luôn luôn bình tĩnh giờ lại lo lắng đi đi lại lại trong phòng, liền không nhịn được kéo nàng ngồi xuống: “Yên tâm đi, nàng xem, đến giờ ta vẫn chưa khát máu, nói không chừng đêm nay sẽ không có chuyện gì, tin tưởng ta!”

Nhưng, Phong Huyết Lân vừa nói dứt lời, trăng tròn đang sáng giữa không trung, lại bắt đầu phiến hồng!

Huyết nguyệt! Không ngờ là huyết nguyệt!

Không phải thiên định cửu kiếp⁽¹⁾ còn chưa đến một kiếp cuối cùng sao? Tại sao huyết nguyệt lại xuất hiện? Tính cả Tuyệt CỐ, cũng mới chỉ có bảy kiếp!

(1)Thiên định cửu kiếp: nó là quá trình tu tiên, để từ người phàm thành tiên cần phải vượt qua chín đạo lôi kiếp của trời.

Lúc hai người còn đang nghi hoặc, quốc sư Thiên Tâm xuất hiện, hắn vẫn lạnh nhạt phóng khác như cũ, trong mắt có chút do dự nhìn hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, cuối cùng giống như hạ quyết tâm nói ra: “Thật là đây là kiếp thứ chín!” Phong Huyết Lân sinh ra vào ngày huyết nguyệt là kiếp thứ nhất, đại hôn là kiếp thứ hai, từ mười lăm tháng mười đến mười năm tháng một, vèn vèn bốn lần trăng tròn, cũng đại biểu cho bốn kiếp nạn! Hơn nữa Tuyệt CỐ, tổng cộng là bảy kiếp. Ngoài ra còn hai kiếp...

“Thật ra con linh hồ đã trải qua nhiều năm như vậy, trong lòng vốn đã có biến hóa, khi ác khi thiện, lần đó các người gặp nó vừa đúng lúc nó thiện tâm, cho nên, một kiếp này thoát nhìn như không có gì đáng sợ.”

Cổ Nhược Phong nhớ đến con linh hồ, tốc độ rất nhanh, nếu thật sự phải giao thủ, sợ cũng phải dễ đối phó! Có phải nàng nên cảm thấy may mắn vì nhân phẩm của mình và Phong Huyết Lân lại tốt như vậy không?

“Ngoài ra, độc tình. Cổ Nhược Phong, có lẽ người không biết, thật ra độc tình này sau khi uống máu người sẽ tiến vào trong thân thể người. Nhưng không biết vì sao lại xảy ra chuyện không may, cổ này lại mất tác dụng.”

Lúc Cổ Nhược Phong nghe nói như thế, trong lòng mãnh liệt cảm thấy buồn nôn, hình như nàng có thể lý giải được cảm giác của Hiên Viên Thương Minh và Đồng Nhu rồi! Nghĩ đến mấy cái con sâu ngựa ngựa tiến vào trong thân thể mình, Cổ Nhược Phong có một loại cảm giác sống không bằng chết!

“Đây là kiếp nạn thứ chín...” Cổ Nhược Phong thì thầm, vậy mà lại là kiếp nạn thứ chín! Đột nhiên nàng cảm thấy lo lắng, mỗi tháng trăng tròn, hình như nàng đã quen với lịch kiếp, chỉ là, một kiếp cuối cùng này...

Nhìn huyết nguyệt trên không trung càng ngày càng đỏ, Cổ Nhược Phong không hiểu lo lắng trong lòng mình từ đâu đến mà lại mãnh liệt như vậy!

“Xì xì...” Một con chim bồ câu trắng dừng ở trước mặt Cổ Nhược Phong, trên chân của nó... là hai khối huyết ngọc!

Cổ Nhược Phong lấy huyết ngọc xuống, mở tờ giấy cột cùng ra: Tối này trăng tròn, trong lòng bất an, chỉ là lộ trình xa xôi, nên để bồ câu truyền ngọc. Thanh ngọc chính là ta và Đan Vu Lăng Ca, lam ngọc là Sở Dạ Minh và Vũ Văn Thiên Hàm.

Vì thế... Cổ Nhược Phong vừa mừng rỡ vừa quẫn bách... Sở Dạ Minh và Vũ Văn Thiên Hàm...

Cổ Nhược Phong chợt cảm thấy thế giới này thật là huyền ảo... Nàng có chết cũng không nghĩ viên huyết ngọc thứ sáu là của Vũ Văn Thiên Hàm và Sở Dạ Minh...

Đồng dạng bày tỏ im lặng còn có Phong Huyết Lân, nhìn hắc diệu thạch này, thật ra trí nhớ của hắn vẫn còn bị phong kín một nửa, chỉ khi tìm được một viên huyết ngọc, mới biết được viên huyết ngọc tiếp theo! Cho nên, hắn cũng thật không ngờ... Viên ngọc thứ sáu trong truyền thuyết kia lại là...

Cổ Nhược Phong nhìn tờ giấy trong tay, xúc động muốn xé nát, chẳng qua là làm thế nào cũng không cảm thấy thích hợp, lập qua, kết quả lại có chữ viết: Đã quên nói, Sở Dạ Minh là nữ, thật ra ta cũng vừa mới biết.

Nhìn hàng chữ tinh tế xinh đẹp này, vừa nhìn là biết do nữ tử viết, lại cau mày nhìn dòng chữ ở mặt sau, Cổ Nhược Phong chợt hiểu, vị đại tẩu kia, hẳn là một người rất đáng yêu, Cổ Nhiễm Trần thật là có phúc, không biết là đã gặp phải cái vận gì... Cổ Nhược Phong xấu xa nghĩ.

Thu huyết ngọc vào trong nhẫn ngọc, trong lòng Cổ Nhược Phong cảm thấy an tâm không ít. Có lẽ, huyết nguyệt đêm nay thật sự có liên quan đến huyết ngọc này?

105. Chương 105: Chương 5: Đài Cao Huyết Trì (3)

Thời điểm quốc sư Thiên Tâm thấy Cổ Nhược Phong thu được huyết ngọc, trong mặt hơi lóe lên một cái, sau đó liền rời đi, có lẽ, hắn nghĩ, một kiếp cuối cùng này không cần đến sự hỗ trợ của hắn, có lẽ, hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Mắt thấy huyết nguyệt sắp hình thành, Cổ Nhược Phong liền xuất sáu khối huyết ngọc ra, cùng với vòng tay huyết ngọc. Sự tình kỳ quái đã xảy ra!

Sáu khối huyết ngọc có thể tụ hợp lại một chỗ với vòng tay huyết ngọc, tạo thành một hình cầu! Khi huyết nguyệt chiếu xuống, huyết ngọc này lại chậm rãi dung hợp!

Nhưng, hình như còn thiếu cái gì đó! Đúng! Là khối huyết ngọc thứ bảy!

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Phong Huyết Lân, mà Phong Huyết Lân lại chỉ lắc đầu, hắn không biết. Khối huyết ngọc thứ bảy ở đâu, trí nhớ của hắn không có một chút ấn tượng, chỉ có trống rỗng!

Huyết ngọc tiếp tục dung hợp, mà Cổ Nhược Phong lại không cảm thấy vui vẻ chút nào! Mọi thứ đêm này đều hết sức quỷ dị! Kiếp thứ chín, ba chữ này không khỏi khiến nàng nhớ đến kiếp số trong quá khứ, hết thấy mọi thứ này, hình như đến quá mức bình thường!

Ngay lúc Cổ Nhược Phong còn chưa suy nghĩ rõ ràng, Phong Huyết Lân chợt quát to một tiếng, màu đỏ trong mắt càng thêm đậm! Mà lúc này đây, lại khác hẳn với trước kia! Trong vẻ khát máu còn mang theo một tầng hung hăng!

Phong Huyết Lân nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, sau đó liền bay ra khỏi Cửu vương phủ! Hiện giờ hắn không có cách khắc chế bản thân! Lân thị huyết này là muốn giết người, chứ không phải là hút máu! Lúc này đây, không biết dục vọng trong thân thể lay động mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần so với huyết nguyệt lần trước! Hiện giờ hắn không có thời gian để nói chuyện nữa rồi! Hắn muốn giết người!

Cổ Nhược Phong cũng cảm thấy điểm khác thường của Phong Huyết Lân! Giữa nàng và hắn vốn không cần nhiều ngôn ngữ cũng có thể hiểu rõ ý của đối phương, hiện giờ hành động của Phong Huyết Lân khiến Cổ Nhược Phong hiểu rõ, huyết nguyệt ở kiếp thứ chín này thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ rồi!

Bóng dáng Phong Huyết Lân chợt lóe lên, cho dù nội lực của Cổ Nhược Phong có cao thâm đến đâu thì khinh công cũng không thể so với tốc độ quỷ dị của Phong Huyết Lân!

Người, tất cả xung quanh đều là người!

Cổ Nhược Phong nhìn thấy bốn người đứng vây quanh Cửu vương phủ, nói là không tin, nhưng dùng khiếp sợ và bất an để hình dung thì chính xác hơn một chút!

Đây không phải là thị vệ của Cửu vương phủ, y phục trên người đã biểu lộ thân phận của bọn họ, quân hộ thành của vương triều Hiên Viên!

Mấy vạn người đứng chi chít xung quanh Cửu vương phủ!

“Giết không tha!” Cổ Nhược Phong nghe thấy một tiếng gầm giận dữ phát ra từ trong đám người! Sau đó tất cả các thị vệ đều chạy về một phương hướng!

Cổ Nhược Phong nhìn theo phương hướng của dòng người kia, ở giữa, áo đỏ tóc đen, con người màu đỏ hung hăng muốn giết người! Đó là Phong Huyết Lân!

Tay không binh khí, đứng ở nơi như vậy, giống như quên phản kháng!

Giờ khắc này, Cổ Nhược Phong giật mình nhớ đến lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ, phía trên phố dài, cách một cửa sổ, hắn cũng đứng ở nơi đó như vậy, đám người xung quanh ồn ào hung hăng muốn giết hắn ở dưới chân!!

Mà lúc này, bọn họ lại muốn mạng của hắn! Hắn sẽ không chết, nhưng nếu bị thương, sẽ đau đớn!

Vì sao không phản kháng?!

Lửa giận trong lòng Cổ Nhược Phong lại bốc lên! Mặc dù nàng biết, tuy trong mắt Phong Huyết Lân muốn giết chóc nhưng trong đó cũng có một chút giằng giụa!

Đao, vô tình chém xuống, chém vào lưng Phong Huyết Lân, lúc này hắn còn đang đau khổ đấu tranh!

Máu, tràn ra, nhuộm y phục màu đỏ thành đen, cũng nhuộm đỏ hai mắt đen nhánh của Cổ Nhược Phong!

Phong Huyết Lân giống như cảm nhận được lửa giận của Cổ Nhược Phong, chợt phục hồi tinh thần lại, cách đám người nhìn thẳng vào mắt người đứng xa xa, một giây, lại biến mất lần nữa! Lấy tốc độ của hắn, không có bất kỳ người nào có thể đuổi theo hắn được!

Nhìn nơi Phong Huyết Lân biến mất, Cổ Nhược Phong ngậy người, hấn không muốn đối mặt với mình, chẳng lẽ tình huống lần này thật sự tệ như vậy sao?! Kiếp nạn thứ chín, kiếp nạn thứ chín!

Xung quanh càng ngày càng nhiều người! Mà thị về bên cạnh Cổ Nhược Phong hai mắt nhìn nhau sau đó cầm theo đao chạy vọt đi! Phía trên có lệnh, giết không tha! Mà nữ tử mặc đồ đen này là Huyết vương phi, khuôn mặt xinh đẹp cũng không tệ! Huyết vương gia giết không chết, nếu lại để Huyết vương phi này chạy, vậy bọn họ thật sự chỉ có một con đường chết rồi!

Cổ Nhược Phong muốn xuyên qua đám người đi tìm Phong Huyết Lân, nhưng những người này gắt gao ngăn cản, thậm chí còn nghĩ muốn giết nàng!

Không, đó cũng không phải là điều quan trọng!

Nàng nghe thấy thị vung đao chém Phong Huyết Lân kia đang đắc ý cười to, kiêu ngạo nói, máu nhỏ giọt trên đao, không khỏi khiến Cổ Nhược Phong nhớ đến một màn vừa rồi!

“A!” Trong lòng biết, nói sao cũng đều không đuổi kịp Phong Huyết Lân! Nàng biết Phong Huyết Lân không muốn mình tìm được hấn! Cuối cùng cảm xúc rối rắm này khiến Cổ Nhược Phong bạo phát!

Quân hộ thành, là đại biểu cho vương triều Hiên Viên sao? Vương triều Hiên Viên muốn phản bội sao?

Ha ha, khi nào thì Cổ Nhược Phong nàng sợ những thứ này? Cho dù là toàn bộ thiên hạ, ngăn cản nàng cũng chỉ có một kết cục, chết!

Giống như đôi mắt đỏ của Phong Huyết Lân, lúc này chỉ còn lại yên tĩnh cùng thị huyết đến mức đáng sợ! Cho tới bây giờ, nàng không sợ giết người, người chết trên tay nàng nhiều vô số kể! Nhưng nàng không giết người vô tội, bởi vậy cũng chưa bao giờ cảm thấy áy náy! Mà những người này không phải muốn mạng của nàng sao? Không phải bọn họ đều muốn nàng chết sao? Bọn họ, càng muốn Phong Huyết Lân chết!

Như vậy, nàng có lý do gì để giữ lại mạng bọn họ sao?

Cái gì mà không biết chuyện, cái gì mà chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh cấp trên, thật xin lỗi, nàng chỉ nhìn đến sự thật!

Vung tay lên, nhuyển kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén vô song, giết người không thấy máu!

Tay nâng lên không trung đều thu lấy mạng người! Một con đường đỏ đầy máu xuất hiện!

Quân hộ thành sợ hãi! Bọn họ đã nghe qua truyền thuyết về Huyết vương phi, trong một đêm diệt Bách Hoa sơn trang, mười dặm hồng trang gả mẫu thân,

nhưng, bọn họ nghe xong, lại không thật sự để ở trong lòng! Bọn họ là quân hộ thành, đã từng chứng kiến quá nhiều chuyện, muốn diệt Bách Hoa sơn trang trong một đêm, ngay cả Cửu vương gia của bọn họ cũng không làm được, một nữ tử, còn là nữ tử điên trong lời đồn, sợ là do người khác, mà nàng chẳng qua là người ra mặt mà thôi! Thế lực đằng sau lưng nàng mới là cái để bọn họ phán đoán!

Nhưng mà, bây giờ, bọn họ sẽ không bao giờ nghĩ như vậy nữa, hiện giờ, chính mắt bọn họ chứng kiến! Lời đồn đại thành sự thật! Khiến cho bọn họ tưởng là một cơn ác mộng!

Nhưng, đây là sự thật! Bên cạnh không ngừng có người ngã xuống, màu máu đỏ tươi ảm áp, bắn tóe trên người, triền miên giống như mưa, nhưng lại đầm máu tanh như vậy!

Nữ tử này, thích giết chóc điên cuồng như vậy! Từ điên kia cũng không có sai! Thật sự trong mắt bọn họ, nàng chính là một người điên! Mà người điên này, bọn họ quả thật không thể trên vào!

Bọn họ hối hận, nhưng, trên cõi đời này, hai chữ hối hận này là điều vô dụng nhất!

Cổ Nhược Phong thật sự điên rồi, nàng thấy Phong Huyết Lân bị thương, nàng không tìm thấy Phong Huyết Lân, kiếp nạn thứ chín chưa kết thúc, tất cả những thứ này, khiến cảm xúc mấy tháng nàng dần xuống bùng nổ!

Mưa tạnh, gió ngừng, quân hộ thành lui về phía sau, bây giờ không ai có thể ngăn cản nàng giết người!

Si Mị Vồng Lượng Phàm nhìn vẻ thị huyết của Cổ Nhược Phong, trong lòng liền hoảng hốt, từ lúc bọn họ đi theo bên người Cổ Nhược Phong, nàng chính là một người vân đạm phong khinh, khóe miệng luôn cười, cho đến giờ chưa có chuyện gì có thể khiến nàng thay đổi biểu cảm trên mặt.

Có lẽ, trên thế giới này, Phong Huyết Lân chính là mọi thứ của nàng, nàng chỉ vì Phong Huyết Lân mà cười mà lo lắng, người có thể khiến nàng lộ ra biểu tình thứ hai cũng là Phong Huyết Lân, Phong Huyết Lân biến mất đại biểu cho cái gì ngũ quỷ bọn họ đều biết! Kiếp nạn thứ chín này giáng xuống, rốt cuộc là Phong Huyết Lân còn sống hay đã chết? Thậm chí... Tan thành mây khói... Không ai có thể biết!

Mà điều duy nhất bọn họ biết là, Phong Huyết Lân rời đi là vì Cổ Nhược Phong, bởi vì cái loại thị huyết hắc, sợ là chính hắc cũng không thể khống chế được! Mà hắc không muốn làm thương tổn Cổ Nhược Phong. Nơi này, không ai có thể ngăn cản hắc làm gì! Ai cũng bất lực!

Lân chủ tử không thể chết được! Hắc chết... Phong chủ tử sẽ làm những gì, thật sự bọn họ cũng không biết!

Ngũ quỷ lẳng lặng nhìn tất cả mọi thứ, không có nhúng tay vào chuyện của Cổ Nhược Phong, có lẽ, đây là phương thức phát tiết tốt nhất cho Cổ Nhược Phong, mà những người này, đáng chết!

Lạnh lùng, mặt không biểu cảm, đây là thái độ của ngũ quỷ, không có một chút thương hại hay đồng tình gì với những người đó!

Phong Huyết Lân biến mất, không, nói chính xác hơn là hắc đang ở nơi cách kinh thành Hiên Viên ba trăm dặm, nhìn kinh thành Hiên Viên, nghi hoặc trong đôi mắt đỏ càng trở nên nồng đậm!

Hình như, hắc muốn thị huyết của hắc đã biến mất!

Nhưng... năng lực của hắc cũng biến mất!

Loại hiện tượng “Ngoài mười bước, phong công lực” đã được giải này, sau đó chỉ xuất hiện một lần! Đó chính là lần Tuyệt Cơ kia! Cổ Nhược Phong bị Tuyệt Cơ mang đến một gian phòng được tinh chế rất tốt, thời điểm đó, bọn họ chỉ cách nhau mười dặm! Năng lực của hắc cũng biến mất.

Ba trăm dặm, năng lực của hắc cũng biến mất!

Chẳng lẽ lời chú kia không thể phá giải, để cho bọn họ chỉ có thể rời đi một cự ly ngắn thôi?

Phong Huyết Lân không hiểu, lạnh lạnh sau lưng khiến hắc chợt nhớ tới lúc bị người chém một đao kia! Lúc này miệng vết thương đã khép lại, lúc này, hắc không quên được cái nhìn kia, Cổ Nhược Phong gần như muốn nổi điên!

Đau đớn dần lan tỏa trong lòng... Hắc không biết hiện giờ nàng như thế nào...

Nàng vẫn khỏe chứ?

Chỉ mới cách ba trăm dặm, hắc đã bắt đầu nhớ nàng rồi.

Cho tới bây giờ hắc chưa cách xa nàng như vậy.

Ba trăm dặm... Phong Huyết Lân đưa tay sờ lên ngực, tim của hắc đập, là bởi vì sự tồn tại của nàng!

Nhưng, lồng ngực khác thường khiến Phong Huyết Lân cảm thấy tò mò!

Túi gấm!

Kia là túi gấm Quý vương Ly Lạc đưa cho hắc!

Nó đang phát sáng!

Phong Huyết Lân nghĩ đến lời nói lúc đó của Quý Vương Ly Lạc!

Hắc nói: Túi gấm này có thể giúp ngươi vượt qua kiếp nạn thứ chín!

Chẳng lẽ nó có tác dụng?

Phong Huyết Lân mở túi gấm ra, một cái túi nho nhỏ nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay, đang tỏa ra ánh sáng màu trắng, miệng túi vốn không mở lúc này lại xuất hiện một vết rách nhỏ!

Phong Huyết Lân đưa tay vào trong, lấy ra một cái vòng tròn gì đó, nhìn kỹ, thì ra là một chiếc nhẫn ngọc! Nhìn thật quen mắt, hình như... Cổ Nhược Phong!

Đúng! Giống y hệt như cái nhẫn trên tay Cổ Nhược Phong! Màu trắng trong suốt!

“Phong... Huyết... Lân.” Sau lưng, chợt vang lên giọng nói của một người, thật chậm, thật lạnh, vô cùng... quen thuộc...

106. Chương 106: Chương 5: Đài Cao Huyết Trì (đại Kết Cục 4)

Thị thể nằm đầy trên đất, mùi máu tươi nồng đậm khiến cho người ta chùn bước, khi Hiên Viên Dật Vân mang theo thị vệ đến liền nhìn thấy một màn này! Thị thể xếp thành đồng bốn xung quanh Cửu vương phủ, tiêu điều, không có một chút hơi thở của người sống!

“Báo cáo Vương gia, không có người sống!” Thị vệ trưởng đi theo cẩn thận tiến lên kiểm tra, sau đó run rẩy đến hồi báo! Mặc dù hắn đã tham dự rất nhiều trận tranh đấu gay gắt, nhưng cảnh tượng hôm nay vẫn khiến hắn kinh hãi! Không nghĩ đến vị Huyết vương phi kia thật sự là giết người không chớp mắt, ở trên địa bàn vương triều Hiên Viên mà vẫn có thể kiêu ngạo như vậy!

“Chôn thôi.” Cuối cùng Hiên Viên Dật Vân nhìn thoáng qua, thản nhiên nói, nhưng, sóng lớn trong lòng không ai có thể nhìn thấy! Ba vạn người! Ba vạn quân thủ thành! Một mình Cổ Nhược Phong lại có năng lực giết sạch! Lần này Hiên Viên Thương Minh thật sự là quá phận rồi! Không biết hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ra sao, sợ là vương triều Hiên Viên và vương triều Mộ Dung không tránh được một trận chiến rồi!

Trong lòng Hiên Viên Dật Viên tức giận về hành động điên cuồng này của Hiên Viên Thương Minh! Ai cũng không ngờ Hiên Viên Thương Minh lại liều lĩnh như vậy, dựa vào còn chưa bị phế liên lấy hoàng quyền phát động quân thủ thành bao vây Cửu vương phủ, còn lấy danh nghĩa của Cửu vương gia nói đám người Huyết vương chiếm cứ Cửu vương phủ!

Chờ hắn biết được tin mang theo thị vệ chạy tới... Đã là tình cảnh như vậy rồi!

Toàn bộ tính mạng của ba vạn người!

Sợ là Hiên Viên Thương Minh không nghĩ đến ba vạn người cứ thế mà chết đi!

“Ha ha ha! Cổ Nhược Phong, có phải là rất ngạc nhiên không? Rất ngạc nhiên? Thậm chí... Rất hối hận?” Thanh âm như vậy, không xa lạ, lạnh nhạt, giống như gió, nhưng lại thêm một tầng điên cuồng và đặc ý!

Cổ Nhược Phong lẳng lặng nhìn cách đó không xa, đó là một Huyết Trì, một cái đài cao nổi lên giữa không trung, mà phía trên, Phong Huyết Lân đang nằm an tĩnh, giống như ngủ thiếp đi... nhưng, an tĩnh như thế, thật không giống hắn!

Một khắc khi nhìn thấy Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hắn nên đứng ở bên cạnh nàng!

Một khắc khi nhìn thấy Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hắn sẽ nở một nụ cười tươi với nàng!

Một khắc khi nhìn thấy Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hắn sẽ...

Tóm lại, không nên yên tĩnh nằm ở nơi đó như vậy!

Khóe miệng Cổ Nhược Phong cong lên, bình tĩnh, phong khinh vân đạm như cũ, đôi tay trong ống tay áo đen nắm thật chặt! Máu tươi tí tách chảy ra!

“Người là ai?” Giọng nói vẫn không khác thường ngày, chỉ là nếu nghe kỹ sẽ cảm thấy được nó đang run rẩy!

“Ha ha, trên đời này còn có người không biết sự tình như Cổ Nhược Phong người sao?” Đối phương cười chế nhạo nói. Quần áo màu trắng, phong thái nửa tiên, nhưng biểu cảm hiện giờ lại không hề xứng, vẻ mặt mang theo tà ác!

Đây là... Quốc sư Thiên Tâm!

“Không biết? Thật ra ta chờ chính là thời khắc này!”

“À, đúng rồi, người muốn hỏi, khi ở trấn Phần Hồn, ta rõ ràng giúp đỡ các người, vì sao hiện tại lại muốn đưa các người vào chỗ chết?!”

”Không sai, trấn Phần Hồn là ta thật tâm giúp đỡ các người! Thật hơn so với trên châu! Bởi vì... khi đó các người không thể chết được!

“Còn có, lần trăng tròn đó, ta cũng thật muốn giết các người! Chỉ là, không ngờ, một người phàm như người, lại rất lợi hại, khiến ta bị thương nặng, cho dù giết người, cũng không động đến Phong Huyết Lân được!”

“Sau đó, ta phải tu dưỡng suốt cả một tháng! Tu kinh phục cốt! Đau đớn thấu tim! Không kể ngày đêm! Người có biết vì sao ta có thể trải qua một tháng đó không? Không sai! Là ta nghĩ tới các người chết như thế nào!”

“Ha ha ha! Trời không phụ ta! Huyết Trì(1) này, từ khi Phong Huyết Lân đi đến thế giới này liền bắt đầu được xây rồi! Vì hôm nay!”

(1) Huyết trì: ao máu.

“Chỉ là, người xuất hiện! Người biết không? Sự xuất hiện của người cho ta biết nhiều là kinh hỉ? Ta vẫn cho là người sẽ không xuất hiện ở trên đời này nữa! Nhưng, người lại xuất hiện! Người chính là kiếp nạn của hần! Từ khi hần bắt đầu gặp người, nội tâm của hần sẽ cự tuyệt hút máu! Trăng tròn là lúc không ai có thể đoán được hần sẽ xảy ra chuyện gì! Hoặc là... bị giết chết.”

“Chẳng qua là, ta không nghĩ người lại cường đại như vậy! Giúp hần loại bỏ mọi thứ! Hơn nữa, lúc trăng tròn thứ hai, năng lực của hần được giải phong, ta đã không có năng lực để giết chết hần nữa!”

“Cho nên, Huyết trì này lại phát huy tác dụng của nó.”

“Thấy không? Huyết Trì! Đẹp biết bao!”

Thiên Tâm hoàn toàn bị vây vào trạng thái độc thoại một mình, tâm tư hiện giờ của hần không ai có thể hiểu được!

Hần có năng lực tiên đoán, hần vốn là bán tiên(2)! Nhưng, hần lại không thể thành tiên!

(2) Bán tiên: một nửa là tiên.

Phong Huyết Lân xuất hiện vừa hay có thể thỏa mãn nguyện vọng của hần! Chỉ cần giết Phong Huyết Lân, lấy được nguyên thần của hần (Phong Huyết Lân), hần liền có thể trở thành tiên! Nhưng, Phong Huyết Lân không dễ giết như vậy! Cho dù là Phong Huyết Lân vừa sinh ra, quốc sư Thiên Tâm cũng đã không có năng lực để giết hần! Bởi vì khi đó Phong Huyết Lân được trời bảo hộ, Thiên Tâm vốn không thể nào xuống tay!

Cho nên, quốc sư Thiên tâm liền xây dựng Huyết trì này! Nó là thứ duy nhất có thể đối phó với Phong Huyết Lân!

Huyết trì còn chưa xong, Cổ Nhược Phong lại xuất hiện! Đó chính là cơ hội xoay chuyển cho Thiên Tâm! Cổ Nhược Phong, chính là tử huyết của Phong Huyết Lân! Khi thiên định cứu kiếp, Phong Huyết Lân mất đi tri giác, hướng hồ, từ lúc gặp Cổ Nhược Phong, tầng bảo vệ của trời trên người Phong Huyết Lân liền biến mất rồi! Hần đã không còn thân bất tử!

Nhưng, năng lực của Cổ Nhược Phong lại rất cường đại, khiến quốc sư Thiên Tâm không thể cách gì! Hần chỉ có thể chờ! Chờ đến kiếp nạn thứ chín! Phong Huyết Lân muốn giết người, sợ làm thương tổn đến Cổ Nhược Phong, nhất định sẽ rời khỏi năng! Hơn nữa, chỉ cần hai người cách nhau ba trăm dặm, năng lực của Phong Huyết Lân sẽ biến mất! Lúc đó hần muốn đối phó với Phong Huyết Lân thế nào thì đối phó thế đó!

Những thứ này, lúc Thiên Tâm độc thoại giữa không trung, Cổ Nhược Phong chợt hiểu ra! Mà bây giờ nàng nghĩ, phải làm thế nào để cứu Phong Huyết Lân từ trong tay quốc sư Thiên Tâm ra!

“Còn nhớ âm khí và mùi máu tanh ở trong trần Phần Hồn không?” Thiên Tâm đột nhiên ngừng lại, một mặt chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong. Nhưng mà, người đó lại vẫn giữ nguyên biểu cảm như trước, không có kinh ngạc, không có nghi vấn! Quả thật là không có nghi vấn, bởi vì nơi bọn họ đang đứng bây giờ chính là dưới nền đất của trần Phần Hồn!

Âm khí và mùi máu tươi chính là từ nơi này tản ra! Huyết trì này, tích lũy không biết bao nhiêu máu tươi cùng hài cốt người.

“Biết trong này có bao nhiêu máu không? Không biết sao? Chín nghìn chín trăm chín mươi chín người!” Thiên Tâm rất vui vẻ, “Ngay khi gặp người không lâu, ta nhìn thấy một quyển sách cổ, trong đó ghi làm thế nào để trở thành thượng tiên! Tiên! Cái này tính là gì! Thiên Tâm ta muốn làm thượng tiên!”

“Cho nên...” Sắc mặt Thiên Tâm biến đổi! Duỗi một tay ra, cuối cùng Cổ Nhược Phong lại cứ như không còn năng lực phản kháng bị hút đến trước mặt hắn!

Trong lòng Cổ Nhược Phong hoảng hốt! Năng lực như vậy... có thể so với Phong Huyết Lân...

“Ta hút máu của hắn.” Giọng nói của Thiên Tâm lại trở nên bình tĩnh cùng hờ hững.

Nhưng, chính những lời này, lại khiến mắt Cổ Nhược Phong đỏ lên.

Tích lũy năng lực toàn thân, đánh lên người Thiên tâm! Một cái! Sắc mặt khinh thường lúc đầu của Thiên Tâm liền thay đổi, lui về sau một bước, cuối cùng phun ra một ngụm máu!

“Được, rất tốt!” Thiên Tâm lau máu ở khóe miệng, một tay bóp chặt cổ của Cổ Nhược Phong! Hắn thật không ngờ Cổ Nhược Phong sẽ liều mạng như vậy! Chẳng lẽ nàng không sợ hắn trong lúc tức giận sẽ giết nàng?!

“Không phải bây giờ ngươi sẽ không giết ta sao?” Cổ Nhược Phong cười nhạo nói.

Không sai! Quả thật hiện tại Thiên tâm sẽ không giết nàng! Hắn còn có việc cần dùng đến nàng!

Cổ Nhược Phong tùy ý để Thiên Tâm kéo nàng đến giữa huyết trì, nhưng Thiên Tâm chưa buông Cổ Nhược Phong ra, sau lưng chợt có năm cơn gió lạnh thổi tới, Cổ Nhược Phong đứng trước mặt hắn đột nhiên nở nụ cười quỷ dị!

Trong lòng Thiên Tâm có chút lo lắng, Cổ Nhược Phong tươi cười thật sự rất quỷ dị!

Công kích sau lưng không thể chờ thêm! Thiên Tâm không suy nghĩ nhiều, vung tay về phía sau lưng!

Vậy mà, ngay tại lúc hắn làm như vậy, Cổ Nhược Phong mạnh mẽ bắt lấy cổ tay hắn, dùng sức nắm chặt, dùng sức vặn, truyền đến âm thanh xương cốt vỡ nát!

Thiên Tâm không dám tin trừng mắt lớn! Cổ Nhược Phong quả nhiên là Cổ Nhược Phong! Năng lực như vậy một người bình thường không thể làm được!

Đau đớn từ cổ tay truyền đến, tay Thiên Tâm buông lỏng, nhưng, nhìn ánh mắt không có một chút tia lửa giận nào của Cổ Nhược Phong, trong lòng hắn ngược lại cảm thấy hãi hùng: “Hắn không thể rời khỏi đài cao này, nếu không chỉ có thể... chết.”

Cổ Nhược Phong đang đi đến bên cạnh Phong Huyết Lân, nghe vậy liền dừng lại, tay, một giọt máu tươi từ tay trái trong ống tay áo nàng nhỏ xuống.

Nhưng, chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi lập tức tiếp tục đi về phía trước! Nếu rời đài cao này sẽ chết, vậy nàng liền vĩnh viễn ở cùng hắn trên đài cao này! Nàng, tuyệt đối sẽ không để hắn lại một mình!

Song, khi vừa tiếp xúc với đài cao, lại có một đạo năng lực nào đó gắt gao khóa chặt nàng, khiến nàng không thể nào nhúc nhích!

Phía sau truyền đến tiếng cười của Thiên Tâm, tiếng cười hài lòng: “Cổ Nhược Phong, ngươi có biết người sai ở chỗ nào không? Người sai ở chỗ người quá để ý hắn!”

Tâm kè! Quốc sư Thiên Tâm không thiếu! Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cũng không thiếu, thậm chí còn cao hơn so với quốc sư Thiên Tâm! Nhưng, trong tình cảnh hiện tại, dĩ nhiên không đơn thuần chỉ là tâm kè!

Cổ Nhược Phong, nàng để ý Phong Huyết Lân, cho dù đánh mất đi sinh mệnh của mình! Nàng không thể để Phong Huyết Lân nằm như người chết một mình trên đài cao! Sau khi Cổ Nhược Phong nghe thấy, Thiên Tâm hút máu Cổ Nhược Phong, lòng của nàng liền rối như tơ vò! Thiên Tâm hút máu Phong Huyết Lân, hiện giờ Phong Huyết Lân nằm ở nơi đó không hề có động tĩnh gì, rốt cuộc là nghiêm trọng đến mức nào?!

“Ha ha...” Cổ Nhược Phong đột nhiên nở nụ cười, nhìn về phía Thiên Tâm, “Người nghĩ thế nào?”

Chuyện đến nước này, nàng thật sự không nghĩ ra chuyện gì khác ngoài cười! Cổ Nhược Phong à Cổ Nhược Phong, vân đạm phong khinh của người đâu, bình tĩnh của người đâu?!

Nhìn Phong Huyết Lân bên cạnh, có lẽ, chết cùng một chỗ với hắn, cũng không phải là không tốt.

Thật ra lúc Thiên Tâm hút nàng lại, nàng liền biết, năng lực của Thiên Tâm cao hơn nàng, dĩ nhiên là nàng không có khả năng chống lại, một kích vừa rồi, đã hao hết toàn bộ năng lực của nàng! Kỳ thật nàng và Thiên Tâm đều biết, một kích đó đối với Thiên Tâm mà nói không tạo ra bất kỳ thương tổn gì! Đây, chẳng qua chỉ là một loại bất mãn của bản thân, một loại bất đắc dĩ mà thôi. Đối mặt với người mạnh mẽ hơn mình, cái loại phản kháng này chỉ là để làm trò!

Cho nên, Thiên Tâm không tức giận, bởi vì hắn biết!

Cổ Nhược Phong nghĩ, nếu không phải đứng đối địch, quốc sư Thiên Tâm có lẽ sẽ trở thành bằng hữu của nàng và Lân.

Đài cao huyết trì, Phong Huyết Lân không có hô hấp, một cánh tay khoác lên bên đài, máu tươi từng giọt từng giọt chảy vào bồn ngọc. Máu này, chảy qua trước mắt Cổ Nhược Phong, chảy vào trong tim nàng, khiến nơi đó bỏng rát!

Cổ Nhược Phong, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt tức giận mở to, tóc đen vắt trên thành bồn ngọc, nàng không sao có thể tưởng tượng được, chết, lại có thể tàn khốc như vậy! Nhìn sinh mệnh của hắn dần dần biến mất trước mắt nàng! Thật lâu sau, rốt cuộc phun ra một ngụm máu tươi...

Quốc sư Thiên Tâm nói, huyết trì này được làm từ máu của chín nghìn chín trăm chín mươi chín người, âm khí và máu tanh nơi có đủ để hắn tự năng lực giết chết Phong Huyết Lân.

Quốc sư Thiên Tâm nói, hắn tìm được phương pháp, để bản thân trở thành thượng tiên, cần lấy máu của Phong Huyết Lân, nuôi tóc của Cổ Nhược Phong, cho đến khi tóc máu⁽³⁾ được sinh ra, lấy trái tim của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong hòa cùng với tóc máu, thiêu thành tro tàn, ăn xong, có thể đại thành...

(3)Tóc máu: là lớp tóc đầu tiên của trẻ sơ sinh khi còn nằm trong bụng mẹ

Máu nhỏ vào tóc, từng đoạn tóc máu được sinh ra...

“Phong...” Tiếng gọi yếu ớt, khiến Cổ Nhược Phong cho rằng mình gặp ảo giác.

Nhưng, một tiếng lại tiếp một tiếng, đây, không phải là ảo giác!

Hắn tỉnh!

Đôi mắt Cổ Nhược Phong bình tĩnh, khóe miệng cong lên, tay trái cố gắng vươn đến chỗ sâu nhất trên đài cao, gắt gao nắm lấy tay của Phong Huyết Lân.

Hắn tỉnh, là muốn chứng kiến kết cục của bọn họ sao?

Nhưng, cho dù kết cục như thế nào, nàng cũng không hề hối hận.

Nàng đã nói qua, nàng vĩnh viễn sẽ không để hắn lại một mình,

Phong Huyết Lân nhắm chặt hai mắt, hắn biết cảnh tượng hiện tại như thế nào! Nhưng, hình như hắn... bất lực!

Thiên định cửu kiếp! Không ai có thể ngờ rằng, sau chín kiếp còn có một quốc sư Thiên Tâm.

Bên tai vang lên tiếng cười của Thiên Tâm: “Tóc máu! Tóc máu!”

Dường như Cổ Nhược Phong không để ý đến âm thanh đó, hai tay đan xen vào nhau giống như có thể nghe thấy giọng nói của đối phương.

“Hình như chúng ta phải chết cùng một chỗ?”

“Đúng vậy, rõ ràng đã trải qua nhiều như vậy. Thất đôi, thiên định cửu kiếp...” Phong Huyết Lân nói.

“Thất đôi... Thất đôi... Thất đôi!” Tay Cổ Nhược Phong có chút run rẩy!

“Còn có một đôi!” Đường như Phong Huyết Lân cũng phát hiện ra!

Thiên định cửu kiếp, không thể đến nhanh như vậy! Bởi vì căn bản bọn họ không có đủ bảy viên ngọc! Bảy đôi, chỉ mới có sáu! Nếu đây là thiên định cửu kiếp, vậy đôi còn lại là ai?!

Trong đầu hai người nhanh chóng thu thập một phen, ánh mắt Cổ Nhược Phong có chút âm trầm, phương diện này, hình như không có khả năng có cái thứ bảy...

Nhưng, khóe miệng Phong Huyết Lân lại cong lên! Hắn đã biết, bảy đôi này, đôi cuối cùng, không phải ai khác, mà là... Hắn và Cổ Nhược Phong!

Rõ ràng hai người đã suy yển đến mức ngay cả nói chuyện cũng khó, lại làm sao có thể nghe đối phương nói chuyện rõ ràng đến như vậy! Đó là bởi vì cái nhẫn ngọc ở trên tay trái Cổ Nhược Phong, mà trên tay phải hắn cũng đeo một cái nhẫn ngọc giống như vậy! Đây không phải kiếp nạn sau cùng của thiên định cửu kiếp, mà chính là kiếp nạn thứ chín!

Cổ Nhược Phong hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Phong Huyết Lân, vận dùng năng lực cuối cùng đâm vào mạch máu trên tay, máu tươi dung hợp với máu Phong Huyết Lân, nhuộm đỏ đôi nhẫn ngọc! Ý niệm vừa đến, huyết ngọc bên trong ngọc rơi xuất hiện giữa không trung, dung hợp cùng một chỗ với máu tươi và nhẫn ngọc!

Cách đó không xa, âm thanh vui vẻ của Thiên Tâm truyền đến: “Ta sắp thành tiên rồi! Thượng tiên!” Tiếng bước chân di chuyển cách đó không xa!

Ánh sáng đỏ xuất hiện, một quả cầu màu đỏ chột tiến vào trong thân thể Phong Huyết Lân!

Ánh sáng này, trong phút chốc hấp dẫn lực chú ý của Thiên Tâm!

Nhưng... đã quá muộn!

Phong Huyết Lân đứng lên, hiện giờ cả người hắn đều tràn đầy năng lực, năng lực của huyết ngọc này hoàn toàn khác so với năng lực trước đó của hắn!

“Ngày chết của ngươi đến rồi.” Phong Huyết Lân không nhìn Thiên Tâm, đi tới bên cạnh Cổ Nhược Phong, nhẹ nhàng ôm nàng lên, đem năng lực xuyên qua hai tay truyền cho Cổ Nhược Phong! Mà lời nói trong miệng, vô tình, lạnh lẽo, đó là nói với Thiên Tâm!

“Ngươi!” Thiên Tâm không dám tin nhìn tình huống trước mặt! Rõ ràng mọi thứ đã ở ngay trước mặt rồi! Tại sao lại xuất hiện biến cố như vậy!

“Huyết ngọc này chính là nguyên thần của ta.” Phong Huyết Lân trào phúng nói, thật đúng là thiết thời cho Thiên Tâm!

“Không, không, không đúng!” Ánh mắt Thiên Tâm hỗn loạn, trong lòng không bình tĩnh nổi nữa!

“Chết đi.” Một ánh mắt của Phong Huyết Lân, Thiên tâm liền giống như bị một đòn trí mạng ngã vào bên trong huyết trì, chính là cái huyết trì chứa đựng vạn người!

Một lúc lâu sau, Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong chậm rãi rời đi.

“Chúng ta đi đâu?” Cổ Nhược Phong hỏi. Mọi thứ ở nơi này đã kết thúc, bọn họ... nên đi đâu đây?

Phong Huyết Lân khẽ cười, đáy mắt cũng trở nên nghiêm túc: “Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền(4), nàng ở nơi nào, ta liền ở nơi đó!”

(4)Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền: cùng trời cuối đất.

107. Chương 107: Ngoại Truyện: Cổ Uyển Ngưng Và Cổ Nhiễm Trần

Thời tiết hơi âm u, đây không phải là một ngày đẹp trời.

Dáng người nho nhỏ mới hai tuổi, co ro ở đó gần như bị màn đêm che lấp.

Yên tĩnh ngồi trên bậc thang, mắt cũng lặng yên nhìn ra cửa. Bóng dáng nho nhỏ lay động dưới màn đêm càng thêm vẻ tịch mịch. Vắng vẻ lạnh lùng lại nho nhỏ khiến cho ánh mắt cao ngạo quật cường giống như một con sói cô độc.

Bởi vì thái độ của Diệp Tích Tuyết mà trong đầu đã sớm thành thực không ngừng nhớ lại cảnh kia...

“Phụ nhân, ngài lại muốn đi xem nàng ta sao?” Một phụ nhân ba bốn mươi tuổi đứng bên cạnh một nữ tử chừng mười tám mười chín tuổi, trong mắt hơi lo lắng. Phụ nhân đã theo hai năm rồi, nếu tiếp tục như vậy, giữ gìn không được thiếu gia sẽ phát hiện thôi!

Trong mắt Diệp Tích Tuyết thoáng qua chút do dự, vậy mà chỉ trong nháy mắt biến thành kiên định: “Tại sao không đi, Hạo Nhiên chắc đã sớm biết, chúng ta làm chuyện kia không chê vào đâu được, hôm nay còn người biết, cũng chỉ có hai người chúng ta, ngay cả người nuôi dưỡng Vân nhi cũng không biết Vân nhi mới thật sự là đại tiểu thư Cổ gia! Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ...”

“Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ...”

“Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ...”

“Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ...”

Cổ Nhiễm Trần không thể nghe được những lời khác, thân thể cao không quá nửa mét ra sức co lại trong góc, cố gắng giảm bớt sự hiện hữu của mình, nhưng vẫn run rẩy, run rẩy...

Hắn không biết hắn là ai, người hắn vẫn kêu là nương đối xử với hắn như vậy cũng bởi vì hắn không phải là nhi tử thân sinh của nàng ta, bởi vì hắn... là một tiện chủng...

Đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ... Cho nên, hắn sẽ chết?

Vậy cái gì là đến lúc? Vài năm sau, ngày mai, hay chờ đến bây giờ khi nương nhìn thấy Vân nhi trở lại thì...?

U buồn sợ hãi chạy lên trái tim, ở trong đại viện Cổ gia, hắn chỉ nghĩ tới một người đã từng cho hắn ăn mấy miếng bánh ngọt vừa mới ra lò khi hắn đói bụng – dì Hai.

Không còn suy nghĩ nhiều, khi Diệp Tích Tuyết ra cửa, hắn liền ba chân bốn cẳng chạy tới viện của Cổ Uyển Ngưng, nàng sẽ cứu hắn đúng không?

Hoàng hôn chuyển dần sang đêm, bóng dáng nho nhỏ hiu quạnh, gió thổi qua gương mặt còn lạnh lẽo hơn vài phần...

Lúc Cổ Uyển Ngưng thấy Cổ Nhiễm Trần chính là dáng vẻ như vậy.

Đó là bóng dáng nho nhỏ của Cổ Nhiễm Trần đã khắc sâu trong lòng nàng như ma nhập, để cho lời nàng muốn nói ra cứ mắc kẹt sâu trong cổ họng...

Nhìn dáng vẻ thân mật của nữ nhi hai tuổi trong viện Diệp Tích Tuyết, ánh mắt thương yêu này, cùng với thái độ hồ hững không quan tâm đến Cổ Nhiễm Trần, cảnh tượng cười ngửa xem đèn lại hiện lên rõ ràng trước mắt Cổ Uyển Ngưng, thân thể nho nhỏ gầy yếu của Cổ Nhiễm Trần co rúc ở cửa, cánh cửa vốn không cao làm nổi bật thân thể nhỏ gầy, hài tử này, chỉ là đứa nhỏ mới hai tuổi...

Giờ phút này, trong lòng Cổ Uyển Ngưng che giấu tâm tư chính là khiến Diệp Tích Tuyết bị thất sủng vào lãnh cung thậm chí quạt gió thổi lửa khiến Cổ Hạo Nhiên bỏ Diệp Tích Tuyết, nàng đã muốn chôn giấu nó tận đáy lòng!

Nói ra thì như thế nào? Cho dù đuổi Diệp Tích Tuyết ra khỏi cửa thì làm sao? Tính tình của Cổ Hạo Nhiên gây ra hết thảy, mặc dù trừ được Diệp Tích Tuyết, nhưng sẽ xuất hiện “Diệp Tích Tuyết” khác. Nàng mệt mỏi, có Mặc nhi còn có đứa nhỏ trong ngực này, nàng không còn mưu đồ gì, Cổ Hạo Nhiên... hẳn nghĩ như thế nào thì nghĩ đi, chỉ cần không làm tổn hại hai đứa bé của nàng, cái gì nàng cũng không đi tranh đi cướp...

Phức tạp nơi đáy mắt không ngừng biến đổi, cuối cùng giống như quyết định, Cổ Uyển Ngưng nhìn Cổ Nhiễm Trần: “Sao Trần nhi lại ở đây?” Hài tử này không giống chưa ăn no. Thân thể hai tuổi nhỏ hơn không ít so với những đứa bé cùng tuổi, lùn hơn nửa cái đầu so với Mặc nhi!

Nhớ lần trước, mình đi dạo trong hoa viên, nhìn thấy hài tử này ở một góc nhỏ bé hẻo lánh, thân thể gầy gò nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Ánh mắt khôn đồn, bàn tay nhỏ nhỏ ôm bụng, vẫn không che giấu được âm thanh “Ừ ừ ừ” chói tai...

Mặc dù Cổ Uyển Ngưng đã sớm biết Diệp Tích Tuyết không coi trọng Cổ Nhiễm Trần, thậm chí đến nỗi không thèm đếm xỉa đến, nhưng dù sao hài tử này cũng là đại thiếu gia Cổ gia, nàng thật sự không ngờ thậm chí ngay cả ẩm no cũng đã thành vấn đề!

Nàng nhớ mình cho hài tử này mấy miếng bánh ngọt, mới ra lò. Tiểu hài tử ngược khuôn mặt nhỏ bé lên, nụ cười ấy thỏa mãn làm sao...

Ký ức như nước biển, dâng lên từng đợt, thủy triều lên xuống, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng hai tuổi này.

“Ta đói rồi.” Khi ánh mắt cô tịch * nhìn thấy yêu thương sâu trong đáy mắt Cổ Uyển Ngưng, đó là khi Cổ Uyển Ngưng nhìn Cổ Nhiễm Mặc mới xuất hiện, rốt cuộc ẩm áp nhiệm lên, ánh mắt này...

(*) cô tịch: cô quạnh buồn tẻ

“Chỗ dì hai vừa làm xong bánh ngọt, Trần nhi tới đây ăn chung được không?” Cổ Uyển Ngưng nói mềm mỏng, trong đáy lòng chỉ sợ hù dọa đến đứa nhỏ chưa biết thân thể chân chính của mình.

Cổ Nhiễm Trần dùng sức gật đầu, hẳn rất đói rồi. Buổi trưa vẫn chỉ là món ăn còn dư lại và một chút cháo, lại đứng trước cửa lớn chịu gió thổi rất lâu, bây giờ thân thể hẳn đã cứng ngắt...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-phi-dien-cua-vuong-gia-khat-mau>